Musų Viešpaties ir Gelbėtojo

Jėzaus Kristaus

NAUJASIS TESTAMENTAS

LONDON
THE BRITISH AND FOREIGN BIBLE SOCIETY
1961

LITHUANIAN NEW TESTAMENT AND PSALMS
Revised Version
363

Printed in Great Britain

TURINYS

EVANGELIJA PAGAL

MATĄ

1 Jėzaus Kristaus, Dovydo Sūnaus, Abraomo sūnaus, kilmės knyga. 2 Abraomas buvo Izaoko tėvas, Izaokas buvo Jokūbo tėvas, Jokūbas buvo Judo ir jo brolių tėvas; 3 Judas buvo tėvas Fareso ir Zaro, kurių motina buvo Tamara, Faresas buvo Esromo tėvas, Esromas buvo Aramo tėvas; 4 Aramas buvo Aminadabo tėvas, Aminadabas buvo Naasono tėvas, Naasonas buvo Salmono tėvas; 5 Salmonas buvo tėvas Boaso, kurio motina buvo Rachaba, Boasas buvo tėvas Jobedo, kurio motina buvo Rūta, Jobedas buvo Jesės tėvas; 6 Jesė buvo karaliaus Dovydo tėvas.

O Dovydas buvo tėvas Salomono, kurio motina buvo Urijo žmona; 7 Salomonas buvo Roboamo tėvas, Roboamas buvo Abijo tėvas, Abijas buvo Asafo tėvas; 8 Asafas buvo Josafato tėvas, Josafatas buvo Joramo tėvas, Joramas buvo Ozijo tėvas; 9 Ozijas buvo Joatamo tėvas, Joatamas buvo Ahazo tėvas, Ahazas buvo Hezekijo tėvas; 10 Hezekijas buvo Manasės tėvas, Manasė buvo Amoso tėvas, Amosas buvo Jozijo tėvas; 11 Jozijas buvo Jechonijo ir jo brolių tėvas ištrėmimo į Babiloną metu.

12 Ištrėmimui į Babiloną pasibaigus, Jechonijas turėjo sūnų Salatielį, o Salatielis buvo Zorobabelio tėvas; 13 Zorobabelis buvo Abijudo tėvas, Abijudas buvo Eliakimo tėvas, Eliakimas buvo Azoro tėvas; 14 Azoras buvo Sadoko tėvas, Sadokas buvo Achimo tėvas, Achimas buvo Elijudo tėvas; 15 Elijudas buvo Eleazaro tėvas, Eleazaras buvo Matano tėvas, Matanas buvo Jokūbo tėvas; 16 Jokūbas buvo Juozapo, Marijos vyro, tėvas; iš jos gimė Jėzus, vadinamas Kristumi.

17 Tuo būdu nuo Abraomo iki Dovydo iš viso yra keturiolika kartų, nuo Dovydo iki ištrėmimo į Babiloną keturiolika kartų ir nuo ištrėmimo į Babiloną iki Kristaus keturiolika kartų.

18 O Jėzaus Kristaus gimimas įvyko šitaip: Kai jo motina Marija buvo susižadėjusi su Juozapu, ji, prieš jiems susieinant, buvo rasta nėščia iš Šventosios Dvasios. 19 Bet jos vyras Juozapas, būdamas teisus ir nenorėdamas jos viešai skelbti, sumanė ją tylomis paleisti. 20 Bet jam tai savyje galvojant, štai Viešpaties angelas pasirodė jam sapne, tardamas: "Juozapai, Dovydo sūnau, nebijok parsivesti į namus savo žmonos Marijos, nes kas joje prasidėjo, yra iš Šventosios Dvasios; 21 ji pagimdys sūnų, ir tu turi praminti jį Jėzumi, nes jis išgelbės savo žmones iš jų nuodėmių." 22 O visa tai yra atsitikę, kad įvyktų, kas Viešpaties pasakyta per pranašą šitaip:

23 "Štai mergaitė pradės ir pagimdys sūnų,
ir jį pramins Emanueliu",
tai reiškia verčiant: "Dievas su mumis." 24 O Juozapas, pabudęs iš miego, pasielgė taip, kaip jam Viešpaties angelas buvo įsakęs, ir parsivedė į namus savo žmoną. 25 Bet jis negyveno su ja kaip vyras, kol ji pagimdė sūnų, ir jis praminė jį Jėzumi.

2 O Jėzui gimus Judėjos Betliejuje karaliaus Herodo dienomis, štai išminčiai iš Rytų šalies atvyko į Jeruzalę 2 ir sakė: "Kur yra gimusysis žydų karalius? Mes, būtent, matėme jo žvaigždę užtekančią[1] ir atėjome jo pagarbinti." 3 Tai išgirdęs, karalius Herodas susijaudino, ir visa Jeruzalė su juo, 4 ir, surinkęs visus tautos vyriausiuosius kunigus ir Rašto žinovus, jis teiravosi iš jų, kur Kristus turėjęs užgimti. 5 O jie pasakė jam: "Judėjos Betliejuje, nes taip pranašo parašyta:

6 'O tu, Betliejau, Judo šalie,
jokiu būdu nesi mažiausias tarp Judo kunigaikščių;
nes iš tavęs išeis valdovas,
kuris ganys mano tautą Izraelį'."

7 Tada Herodas, slapčia pasikvietęs išminčius, rūpestingai iškvotė iš jų metą, kuriuo sužibo žvaigždė, 8 ir, juos siųsdamas į Betliejų, tarė: "Eikite ir rūpestingai teiraukitės apie tą vaikelį; o kai jį būsite radę, praneškite man, kad ir aš nuėjęs jį pagarbinčiau. 9 Jie, išklausę karalių, išžygiavo. Ir štai žvaigždė, kurią jie buvo matę užtekančią[1], traukė pirma jų, kol atėjusi sustojo viršum tos vietos, kur buvo vaikelis. 10 O išvydę žvaigždę, jie džiaugėsi labai dideliu džiaugsmu. 11 Įėję į namus, jie pamatė vaikelį su jo motina Marija ir parpuolę pagarbino jį. Jie atidarė savo lobių dėžes[2] ir pateikė jam dovanų: aukso, smilkalų ir miros. 12 Ir, gavę sapne nurodymą nebegrįžti pas Herodą, jie kitu keliu sugrįžo į savo kraštą.

13 O jiems išvykus namo, štai Viešpaties angelas pasirodė sapne Juozapui ir tarė: "Kelkis, imk su savimi vaikelį ir jo motiną, bėk į Egiptą ir būk tenai, kol aš tau ką pasakysiu; nes Herodas rengiasi ieškoti vaikelio, norėdamas jį nužudyti." 14 O jis atsikėlęs paėmė su savimi vaikelį ir jo motiną nakties metu, pasitraukė į Egiptą 15 ir buvo tenai iki Herodo mirties—kad įvyktų, kas Viešpaties pasakyta per pranašą šitaip: "Iš Egipto aš pakviečiau savo sūnų."

16 Tada Herodas, matydamas, kad jis išminčių buvo apviltas, labai įnirto, pasiuntė ir liepė išžudyti visus berniukus Betliejuje ir visoje jo srityje, dviejų metų ir jaunesnio amžiaus, atsižvelgdamas į laiką, kurį jis buvo iškvotęs iš išminčių. 17 Tada įvyko, kas pasakyta per pranašą Jeremiją šitaip:

[1] Arba: Rytuose [2] Lit. lobius

18 "Šauksmas buvo girdimas Ramoje,
verksmas ir didelis dejavimas:
Rachelė apverkė savo vaikus,
ir ji nenorėjo duotis guodžiama, nes jų nebėra."

19 O Herodui mirus, štai Viešpaties angelas pasirodė sapne Juozapui Egipte 20 ir tarė: "Kelkis, imk su savimi vaikelį bei jo motiną ir eik į Izraelio žemę, nes mirę yra tie, kurie ieškojo vaikelio gyvybės." 21 Jis atsikėlęs paėmė su savimi vaikelį bei jo motiną ir įėjo į Izraelio žemę. 22 O išgirdęs, kad Archelajus karaliauja Judėjai savo tėvo Herodo vietoje, jis pabūgo ten vykti; o gavęs sapne nurodymą, jis pasitraukė į Galilėjos sritį 23 ir nuvykęs apsigyveno mieste, vardu Nazaretas,—kad įvyktų, kas pasakyta per pranašus: "Jį vadins Nazariečiu."

3 O anomis dienomis pasirodė Jonas Krikštytojas, skelbdamas Judėjos tyrumoje 2 šitaip: "Atgailaukite, nes dangaus karalystė yra priartėjusi!" 3 Šitas, būtent, yra tas, apie kurį pasakyta per pranašą Jezają šitaip:
"Šaukiančio balsas tyrumoje:
Taisykite Viešpaties kelią,
tiesius darykite jo takus!"
4 O jis, Jonas, vilkėjo apdarą iš kupranugario plaukų ir odiniu diržu buvo apsijuosęs savo strėnas; jo maistas buvo žiogai ir laukinis medus. 5 Tuomet išėjo pas jį Jeruzalė, ir visa Judėja, ir visa Jordano apylinkė, 6 ir jie davėsi jo krikštijami Jordano upėje, išpažindami savo nuodėmes.

7 O matydamas daug farizėjų, ir sadukėjų, ateinančių krikštydintis, jis tarė jiems: "Angių išperos, kas pamokė jus bėgti nuo ateisiančiosios rūstybės? 8 Neškite tad vaisių, kuris tinkamu būdu išreiškia atgailą,[1] 9 ir nemanykite tarti savyje: 'Mes tėvą turime Abraomą'; nes aš jums sakau: Dievas gali iš šitų akmenų prikelti vaikų Abraomui. 10 O kirvis jau yra pridėtas prie medžių šaknies. Taigi kiekvienas medis, kuris neneša gero vaisiaus, yra nukertamas ir į ugnį įmetamas.

11 Aš, tiesa, jus krikštiju vandeniu atgailai, bet tas, kuris ateina paskui mane, yra stiprenis už mane; jo kurpių aš nesu vertas nešioti. Jis krikštys jus Šventąja Dvasia ir ugnimi. 12 Jo vėtyklė jo rankoje, ir jis visiškai išvalys savo klojimą, ir subers savo kviečius į klėtį, o pelus sudegins neužgesinama ugnimi."

13 Tuomet Jėzus atvyko iš Galilėjos prie Jordano pas Joną, kad duotųsi jo krikštijamas. 14 Bet tas bandė jį sukliudyti, tardamas: "Man reikia būti tavo pakrikštytam, o tu ateini pas mane?" 15 Tačiau Jėzus atsakydamas tarė jam: "Leisk šįkart, nes taip mums pridera įvykdyti visą teisybę." Tada jis leido jam.

[1] Lit. atgailos vertą

16 O pakrikštytas, Jėzus tuojau iškopė iš vandens, ir štai atsivėrė dangus, ir jis išvydo Dievo Dvasią, sklendžiančią žemyn kaip karvelį ir nusileidžiančią ant jo. 17 Ir štai balsas iš dangaus sakė: "Šitas yra mano mylimasis Sūnus[1], kurį aš pamėgau."

4 Tuomet Jėzus buvo Dvasios nuvestas į tyrumą, kad būtų velnio gundomas. 2 Ir, išpasninkavęs keturiasdešimt dienų bei keturiasdešimt naktų, jis pagaliau išalko. 3 Ir gundytojas pristojęs tarė jam: "*Jei tu esi Dievo Sūnus, įsakyk, kad šitie akmenys* pavirstų duonos kepalais." 4 Bet jis atsakydamas tarė: "Parašyta:

'Ne viena duona žmogus turi gyventi,
bet kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo burnos'."

5 Tuomet velnias paėmė jį su savimi į šventąjį miestą, pastatė jį ant šventovės viršaus[2] 6 ir sakė jam: "Jei tu esi Dievo Sūnus, tai pulk žemyn; nes parašyta:

'Jis savo angelams įsakys apie tave,
ir ant rankų jie neš tave,
kad tu nesusitrenktumei kojos į akmenį'."

7 Jėzus tarė jam: "Vėl parašyta: 'Negundyk Viešpaties, savo Dievo'." 8 Vėl paėmė jį velnias su savimi į labai aukštą kalną, parodė jam visas pasaulio karalystes bei jų didingumą 9 ir tarė jam: " Aš visa tai tau duosiu, jei parpuolęs pagarbinsi mane." 10 Tuomet Jėzus sakė jam: "Atstok, šėtone! nes parašyta:

'Viešpatį, savo Dievą, garbink
ir jam vienam tarnauk'."

11 Tada velnias jį paliko, ir štai angelai pristojo ir tarnavo jam.

12 O išgirdęs, kad Jonas esąs suimtas[3], jis pasitraukė į Galilėją. 13 Ir, palikęs Nazaretą,[4] jis atėjo ir apsigyveno Kafarnaume prie jūros, Zabulono ir Neftalio srityje—14 kad įvyktų, kas pasakyta per pranašą Jezają šitaip:

15 "Zabulono žemė ir Neftalio žemė,
jūros linkui, anapus Jordano,
pagonių Galilėja—
16 tauta, kuri sėdėjo tamsoje,
išvydo didelę šviesą,
ir tiems, kurie sėdėjo mirties šalyje ir šešėlyje,
užtekėjo šviesa."

17 Nuo to laiko Jėzus pradėjo skelbti ir sakyti: "Atgailaukite, nes dangaus karalystė yra priartėjusi."

18 O vaikščiodamas palei Galilėjos jūrą, jis pamatė du brolius: Simoną, vadinamą Petru, ir jo brolį Andriejų, bemetančius tinklą

---

[1] Arba: mano Sūnus, (mano) Mylimasis
[2] Graikiškai: to pterygion. Gali reikšti pačios šventyklos arba kito kurio šalutinio jos pastato stogo išsikišusią dalį, briauną, arba kokį nors iškilusį punktą viršum jo.
[3] Lit. išduotas
[4] Kiti senoviniai rankraščiai: Nazarą

į jūrą; jie, mat, buvo žvejai. 19 Ir jis tarė jiems: "Eikite paskui mane, tai aš jus padarysiu žmonių žvejais." 20 Jie tuojau paliko tinklus ir sekė jį. 21 Ir, iš tenai eidamas toliau, jis pamatė kitus du brolius, Jokūbą, Zebedėjo sūnų, ir jo brolį Joną, laive su jų tėvu Zebedėju betaisančius savo tinklus, ir jis pašaukė juos. 22 Jie tuojau paliko laivą bei savo tėvą ir sekė jį.

23 Ir jis keliavo aplinkui po visą Galilėją, mokydamas jų sinagogose, skelbdamas karalystės Evangeliją ir gydydamas visokią ligą ir visokią negalią žmonėse. 24 Taip garsas apie jį pasklido visoje Sirijoje, ir nešė pas jį visus ligonius, įvairių ligų ir kentėjimų suimtus —velnio apsėstus, mėnesienos liga sergančius ir stabo ištiktus, ir jis pagydė juos. 25 Ir jį sekė didelės minios iš Galilėjos, iš Dekapolio, iš Jeruzalės, iš Judėjos ir iš Užjordanės.

5 O matydamas minias, jis užkopė į kalną; jam atsisėdus, prie jo priėjo jo mokytiniai. 2 Ir, atvėręs savo burną, jis mokė juos, sakydamas:

3 "Palaiminti, kurie jaučia savo dvasinį neturtą, nes jų yra dangaus karalystė.

4 Palaiminti, kurie liūdi, nes jie bus paguosti.

5 Palaiminti romieji, nes jie paveldės žemę.

6 Palaiminti, kurie alksta ir trokšta teisybės, nes jie bus pasotinti.

7 Palaiminti gailestingieji, nes jie ras pasigailėjimą.

8 Palaiminti tyraširdžiai, nes jie regės Dievą.

9 Palaiminti taikadariai, nes jie bus vadinami Dievo sūnumis.

10 Palaiminti, kurie yra persekiojami[1] dėl teisybės, nes jų yra dangaus karalystė.

11 Palaiminti esate, kai jus šmeižia, persekioja ir meluodami kalba prieš jus visokį pikta dėl manęs; 12 džiaukitės ir džiūgaukite, nes jūsų atpildas didelis danguje; taip juk persekiojo pranašus, kurie buvo prieš jus.

13 Jūs esate žemės druska; bet, jei druska netenka sūrumo, kuo ją vėl padarys sūrią? Ji niekam daugiau nebetinka, tik laukan išmesti ir žmonėms sumindžioti.

14 Jūs esate pasaulio šviesa; negali likti paslėptas miestas, kuris guli ant kalno. 15 Taip pat neuždega žiburio ir jo nestato po saiku, bet ant žibintuvo—ir jis šviečia visiems, kurie yra namuose. 16 Taip tešviečia jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų jūsų gerus darbus ir garbintų jūsų Tėvą, kuris yra danguje.

17 Nemanykite, kad aš atėjau įstatymo ir pranašų panaikinti; aš atėjau ne panaikinti, bet atbaigti. 18 Nes iš tiesų sakau jums, kol dangus ir žemė pranyks, nė viena jota ar brūkšnelis nepranyks iš įstatymo, iki viskas bus įvykę. 19 Taigi, jei kas panaikina vieną

---

[1] Lit. persekioti

šitų, mažiausiųjų, įsakymų ir taip moko žmones, bus vadinamas mažiausiu dangaus karalystėje; bet, kas vykdo ir moko, tas bus vadinamas dideliu dangaus karalystėje. 20 Nes aš sakau jums, jei jūsų teisybė žymiai neperviršys Rašto žinovų ir fariziejų, jūs nieku būdu neįeisite į dangaus karalystę.

21 Jūs girdėjote, kad seniesiems pasakyta: 'Neužmušk'; o kas užmuš, turės atsakyti vietiniam teismui. 22 Bet aš sakau jums: Kiekvienas, kuris rūstinasi ant savo brolio, turės atsakyti vietiniam teismui; o kas taria savo broliui: 'Tu kvailys!', turės atsakyti sinedrijai[1]; o kas taria: 'Tu bedievis!', turės už tai eiti į ugnies pragarą[2]. 23 Taigi, jei tu rengiesi atnašauti savo dovaną ant aukuro ir tenai atsimeni, kad tavo brolis turi ką prieš tave, 24 palik savo dovaną ten pat aukuro priešakyje, eik, pirma susiderink su savo broliu, o tada atėjęs atnašauk savo dovaną. 25 Nusileisk savo bylos priešininkui nedelsdamas, kol tebesi su juo kelyje, kad kartais bylos priešininkas neperduotų tavęs teisėjui, o teisėjas teismo tarnui, ir tu nebūtumei įmestas į kalėjimą. 26 Iš tiesų sakau tau, tu neišeisi iš tenai, kol nebūsi sumokėjęs paskutiniojo skatiko.

27 Jūs girdėjote, kad pasakyta: 'Nesvetimoteriauk'. 28 Bet aš sakau jums: kiekvienas, kuris pažvelgia į moterį, kad jos užsigeistų, jau svetimoteriavo su ja savo širdyje. 29 O jei tavo dešinioji akis piktina tave, išlupk ją ir mesk nuo savęs: tau juk geriau, kad vienas tavo sąnarių žūtų, negu kad visas tavo kūnas būtų įmestas į pragarą[2]. 30 Ir jei tavo dešinioji ranka piktina tave, nukirsk ją ir mesk nuo savęs: tau juk geriau, kad vienas tavo sąnarių žūtų, negu kad visas tavo kūnas nueitų į pragarą[2].

31 Toliau pasakyta: 'Kas paleidžia savo žmoną, teduodie jai atsiskyrimo raštą'. 32 Bet aš sakau jums: kiekvienas, kuris paleidžia savo žmoną,—išskyrus paleistuvystės atveją,—verčia ją svetimauti; ir jei kas paleistąją veda, svetimoteriauja.

33 Vėl girdėjote, kad seniesiems pasakyta: 'Neprisiek kreivai', bet 'ištesėk Viešpačiui, ką jam priesaika esi pažadėjęs.' 34 Bet aš sakau jums: Visai neprisiekite: nei dangumi, nes jis yra Dievo sostas, 35 nei žeme, nes ji yra jo kojų kreslelis, nei Jeruzale, nes ji yra didžiojo karaliaus miestas. 36 Neprisiek nei savo galva, nes tu negali nė vieno vienintelio plauko padaryti balto arba juodo. 37 Bet jūsų kalba tebūnie: 'Taip, taip'; 'ne, ne'; o kas išeina iš šito ribų, yra iš pikto.

38 Jūs girdėjote, kad pasakyta: 'Akį už akį' ir 'dantį už dantį'. 39 Bet aš sakau jums: nesipriešinkite piktajam[3]. Priešingai, kuris muša tau per dešinį skruostą, atsuk jam ir kitą; 40 o kas nori bylinėtis su tavimi ir gauti tavo apatinius drabužius, palik jam ir viršutinius; 41 ir kas tave verčia eiti vieną mylią, eik su juo dvi.

---

[1] T.y. vyriausiajam teismui [2] Lit. geheną
[3] T.y. nelabam žmogui; arba: piktam, t.y. neteisybei

42 Tave prašančiam duok ir nuo norinčio iš tavęs pasiskolinti nenusigręžk.

43 Jūs girdėjote, kad pasakyta: 'Mylėk savo artimą' ir nekęsk savo priešo. 44 Bet aš sakau jums: mylėkite savo priešus ir melskitės už tuos, kurie jus persekioja, 45 kad pasirodytute tikrai esą sūnūs savo Tėvo, kuris yra danguje; nes jis leidžia savo saulei tekėti ant piktų bei gerų ir lietui lyti ant teisių ir neteisių. 46 Nes jei jūs temylite tuos, kurie jus myli, kokio atlyginimo jūs begalite laukti? Ar ir muitininkai to pat nedaro? 47 Ir jei jūs tesveikinate vien savo brolius, ką čia ypatingo darote? Ar ir pagonys to pat nedaro? 48 Būkite tad tobuli, kaip ir jūsasis dangaus Tėvas yra tobulas.

6 Žiūrėkite, kad nedarytute savo teisybės žmonių akivaizdoje, norėdami jiems viešai pasirodyti; kitaip jūs neturėsite atlyginimo pas savo Tėvą, kuris yra danguje. 2 Taigi, kai tu duodi išmaldą, neleisk trimituoti ties savim, kaip daro veidmainiai sinagogose ir gatvėse, kad žmonių būtų gerbiami. Iš tiesų sakau jums, jie jau yra atsiėmę savo atlyginimą. 3 Bet kada tu duodi išmaldą, tavo kairioji tenežino, ką daro tavo dešinioji, 4 kad tavo išmalda liktų paslėpta; o tavo Tėvas, kuris mato kas paslėpta[1], atlygins tau.

5 Ir kada meldžiatės, nebūkite kaip veidmainiai; nes jie mėgsta melstis, stovėdami sinagogose ir gatvių kampuose, kad žmonėms pasirodytų. Iš tiesų sakau jums, jie jau yra atsiėmę savo atlyginimą. 6 Bet kada tu meldies, įeik į savo kambarį ir, užsirakinęs duris, melsk savo Tėvą, kuris yra paslėptas[2]; o tavo Tėvas, kuris mato kas paslėpta,[1] atlygins tau.

7 O melsdamiesi netuščiažodžiaukite, kaip pagonys; nes jie mano, kad savo daugiakalbyste būsią išklausyti. 8 Neprilygkite tad jiems; nes jūsų Tėvas žino, ko jums reikia, prieš jums meldžiant jį. 9 Jūs tad šitaip turite melstis:

Mūsų Tėve, kuris esi danguje,
tebūnie šventu laikomas tavo vardas.
10 Teateinie tavo karalystė.
Teįvyksta tavo valia,
kaip danguje, taip ir žemėje.
11 Kasdieninės mūsų duonos[3] duok mums šiandien.
12 Ir atleisk mums mūsų kaltes[4],
kaip ir mes esame atleidę savo kaltininkams[5].
13 Ir neįvesk mūsų į pagundymą,
bet gelbėk mus nuo pikto.

---

[1] Arba: slaptoje
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: melsk savo Tėvą slaptoje
[3] Arba: Mūsų duonos rytojui
[4] Lit. skolas
[5] Lit. skolininkams

14 Nes jei jūs atleisite žmonėms jų nusikaltimus, tai ir jums atleis jūsasis dangaus Tėvas. 15 Bet jei neatleisite žmonėms, tai nė jūsų Tėvas neatleis jūsų nusikaltimų.

16 O kada pasninkaujate, neatrodykite susiraukę, kaip veidmainiai; nes jie perkreipia savo veidus, kad pasirodytų žmonėms pasninkaują. Iš tiesų sakau jums, jie jau yra atsiėmę savo atlyginimą. 17 Bet tu pasninkaudamas pasitepk savo galvą ir nusiprausk savo veidą, 18 kad ne žmonėms rodytumeisi pasninkaująs, bet savo Tėvui, kuris yra paslėptas[1]; o tavo Tėvas, kuris mato kas paslėpta[2], atlygins tau.

19 Nekraukite sau lobių žemėje, kur kandis bei kirmėlė[3] suėda ir kur vagys prasikasa bei pavagia, 20 bet kraukite sau lobius danguje, kur nei kandis, nei kirmėlė[3] nesuėda ir kur vagys neprasikasa ir nepavagia. 21 Nes, kur yra tavo lobis, ten bus ir tavo širdis.

22 Kūno žiburys yra akis. Taigi, jei tavo akis yra sveika, visas tavo kūnas bus šviesus; 23 bet jei tavo akis yra nesveika, visas tavo kūnas bus tamsus. Jei tad tavo vidujinė šviesybė yra tamsybė, tai kokia didelė turi būti tamsa!

24 Niekas negali tarnauti dviem ponams: jis juk arba vieno nekęs ir kitą mylės, arba vienam bus atsidavęs ir kitą nieku vers. Jūs negalite tarnauti Dievui ir mamonai.

25 Todėl aš sakau jums: nebūkite susirūpinę savo gyvybe, ką valgysite[4], nė savo kūnu, kuo vilkėsite. Ar gyvybė nėra daugiau už maistą ir kūnas už aprangą? 26 Pažvelkite į dangaus paukščius: jie nei sėja, nei piauna, nei valo į daržines, o tačiau jūsasis dangaus Tėvas juos išmaitina. Ar jūs nesate daug vertesni už juos? 27 O kuris jūsų savo rūpesčiu gali pridėti prie savo amžiaus[5] vieną mastą? 28 Ir kam apranga rūpinatės? Stebėkite lauko lelijas, kaip jos auga; jos nei dirba, nei verpia; 29 tačiau aš sakau jums: nė Salomonas visame savo iškilmingume nebuvo apsirengęs, kaip viena šitų. 30 Jei tad Dievas taip aprengia lauko žolę, kuri šiandien žaliuoja[6] ir rytoj metama į krosnį, ar ne kur kas labiau jus, jūs mažatikiai? 31 Nebūkite tad susirūpinę ir nesakykite: 'Ką valgysime?' arba 'Ką gersime?' arba 'Kuo apsirengsime?' 32 Nes viso to geidžia pagonys. Jūsų dangaus Tėvas juk žino, kad viso to jums reikia. 33 Bet pirma ieškokite jo karalystės ir teisybės, o visa tai bus jums pridėta. 34 Nebūkite tad susirūpinę rytojumi, nes rytojus rūpinsis savimi. Pakanka dienai josios vargo.

7 Neteiskite, kad nebūtute teisiami; 2 nes kokiu teismu teisiate, tokiu jūs būsite teisiami, ir kokiu saiku seikite, tokiu jums bus

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: savo Tėvui slaptoje
[2] Arba: slaptoje [3] Arba: rūdis
[4] Kai kurie rankraščiai dar priduria: arba ką gersite
[5] Arba: ūgio [6] Lit. yra

atseikima. 3 O kodėl tu žiūri į krislą, kuris yra tavo brolio akyje, bet rąsto, kuris yra tavo akyje, nepastebi? 4 Arba, kaip tu gali sakyti savo broliui: 'Leisk man ištraukti krislą iš tavo akies', ir štai rąstas tavo akyje? 5 Veidmainy, pirma išsitrauk iš savo akies rąstą, o paskui žiūrėk, kaip ištraukti krislą iš savo brolio akies.

6 Neduokite to, kas šventa, šunims ir nemeskite savo perlų kiaulėms, kad kartais jos nesumintų jų savo kojomis ir atsigręžusios jūsų nesudraskytų.

7 Prašykite—tai bus jums duodama; ieškokite—tai rasite; belskite—tai bus jums atidaroma. 8 Nes kiekvienas, kuris prašo, gauna, ir kuris ieško, randa, ir tam, kuris beldžiasi, atidaroma. 9 Arba, kuris žmogus iš jūsų tarpo, kai jo sūnus prašys jį duonos, paduos jam akmenį? 10 Arba, taip pat, kai jis prašys žuvies, argi jis paduos jam gyvatę? 11 Jei tad jūs, pikti būdami, mokate duoti savo vaikams gerų davinių, tai kaip daug daugiau jūsų Tėvas, kuris yra danguje, duos gera tiems, kurie jį prašo! 12 Taigi visa, ko jūs norite, kad žmonės jums darytų, taip pat ir jūs jiems darykite; nes tai yra įstatymas ir pranašai.

13 Įeikite pro ankštuosius vartus; nes platus ir erdvus yra kelias[1], kuris nuveda į pražūtį, ir daug yra tų, kurie juo įeina. 14 Nes ankšti yra vartai ir siauras kelias, kuris nuveda į gyvenimą, ir maža yra tų, kurie jį randa. 15 Sergėkitės netikrų pranašų, kurie ateina pas jus avių apdarais, bet viduje yra plėšrūs vilkai. 16 Iš jų vaisių juos pažinsite. Argi renka vynuoges nuo erškėčių ar fygas nuo usnių? 17 Tuo būdu kiekvienas geras medis neša gerus vaisius, bet blogas medis neša blogus vaisius. 18 Geras medis negali nešti blogų vaisių, nė blogas medis nešti gerų. 19 Kiekvienas medis, kuris neneša gero vaisiaus, nukertamas ir į ugnį įmetamas. 20 Taigi iš jų vaisių juos pažinsite.

21 Ne kiekvienas, kuris man sako: 'Viešpatie, Viešpatie,' įeis į dangaus karalystę, tik tas, kuris vykdo valią mano Tėvo, kuris yra danguje. 22 Daugelis man sakys aną dieną: 'Viešpatie, Viešpatie, ar ne tavo vardu mes pranašavome, ar ne tavo vardu išvarinėjome velnius ir ar ne tavo vardu padarėme daug stebuklų?' 23 Ir tada aš jiems pareikšiu: 'Aš niekados jūsų nepažinau; atstokite nuo manęs, jūs piktadariai!'

24 Taigi kiekvienas, kuris girdi šituos mano žodžius ir juos vykdo, prilygs gudriam vyrui, kuris pastatė savo namus ant uolos. 25 Ir smarkus lietus lijo, ir tvanai užėjo, ir vėjai pūtė bei daužėsi į anuos namus, bet jie nesugriuvo, nes jų pamatai buvo padėti ant uolos. 26 Ir kiekvienas, kuris girdi šituos mano žodžius ir jų nevykdo, prilygs paikam vyrui, kuris pastatė savo namus ant smėlio. 27 Ir smarkus lietus lijo, ir tvanai užėjo, ir vėjai pūtė bei trankėsi į anuos namus—ir jie sugriuvo, o jų griuvimas buvo smarkus."

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: nes platūs yra vartai ir erdvus kelias

28 Ir kai Jėzus buvo pabaigęs šituos žodžius, minios buvo giliai jo mokslo paliestos, 29 nes jis mokė jas kaip turįs įgaliojimą ir ne kaip jų Rašto žinovai.

8 O kai jis kopė žemyn nuo kalno, jį sekė didelės minios. 2 Ir štai raupsuotas vyras priėjęs parpuolė prieš jį ir tarė: "Viešpatie, jei tu nori, tu gali mane apvalyti." 3 Tai jis, ištiesęs savo ranką, jį palietė ir tarė: "Noriu; būk apvalytas!" Ir tuojau jis buvo apvalytas nuo savo raupsų. 4 Ir Jėzus sakė jam: "Žiūrėk, kad niekam nieko nesakytumei, bet eik, pasirodyk kunigui ir atnašauk dovaną, kurią Mozė yra paliepęs jiems įrodymui."

5 O jam įeinant į Kafarnaumą, priėjo prie jo vienas šimtininkas ir jį meldė, 6 tardamas: "Viešpatie, mano tarnas guli namie stabo ištiktas ir kenčia baisius skausmus." 7 Jis sakė jam: "Aš ateisiu ir jį pagydysiu."[1] 8 O atsakydamas šimtininkas tarė: "Viešpatie, aš nesu vertas, kad tu įeitumei po mano stogu, bet tik tark žodį, ir mano tarnas pasveiks. 9 Nes ir aš, nors tesu žmogus po įsakomąja valdžia, turiu po savimi kareivių, ir kai sakau šitam: 'Eik', tai jis eina, ir kitam: 'Ateik', tai jis ateina, ir savo vergui: 'Daryk tą', tai jis daro." 10 O Jėzus, tai išgirdęs, stebėjosi ir tarė tiems, kurie jį sekė: "Iš tiesų sakau jums, Izraelyje nė viename[2] neradau tokio didelio tikėjimo. 11 O sakau jums, daugelis ateis iš rytų bei vakarų ir atsisės už stalo su Abraomu, Izaoku ir Jokūbu dangaus karalystėje, 12 kai karalystės sūnūs bus išmesti į tamsybę lauke; ten bus verksmo ir dantų griežimo." 13 Ir Jėzus tarė šimtininkui: "Eik; kaip tu tikėjai, taip teįvyksta tau!" Ir jo tarnas pasveiko tą pačią valandą.

14 Jėzus, atėjęs į Petro namus, pamatė jo uošvę, gulinčią ir drugio krečiamą. 15 Jis palietė jos ranką, ir drugys atstojo nuo jos; ji atsikėlė ir galėjo jam patarnauti. 16 O vakarui atėjus, atgabeno pas jį daug velnio apsėstųjų. Jis išvarė dvasias žodžiu ir pagydė visus ligonius, 17 kad įvyktų, kas per pranašą Jezają pasakyta šitaip: "Jis pasiėmė mūsų negalias ir nešė mūsų ligas."

18 O Jėzus, matydamas minią aplink save, įsakė irtis į kitą krantą. 19 Priėjęs vienas Rašto žinovas tarė jam: "Mokytojau, aš seksiu tave, kur tik tu eisi!" 20 Tuomet Jėzus sakė jam: "Lapės turi urvus ir dangaus paukščiai lizdus, bet Žmogaus Sūnus neturi kur galvos priglausti." 21 O kitas, iš mokytinių tarpo, tarė jam: "Viešpatie, leisk man pirma nueiti ir palaidoti savo tėvą." 22 Bet Jėzus sakė jam: "Sek mane, ir palik mirusiesiems laidoti jų mirusiuosius."

23 Ir, jam kopiant į laivą, jį sekė jo mokytiniai. 24 Ir štai jūroje pakilo tokia didelė audra, kad laivas buvo bangų užliejamas.

---

[1] Tai gali būti ir klausiamasis sakinys.
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: nė Izraelyje

Bet jis miegojo. 25 Tuomet jie priėjo ir pažadino jį, tardami: "Viešpatie, gelbėk, mes skęstame!" 26 Jis sakė jiems: "Kam esate bailūs, jūs mažatikiai?" Tuomet atsikėlęs jis sudraudė vėjus bei jūrą ir radosi didelė tyla. 27 O žmonės stebėjosi, sakydami: "Kas per vienas yra šitas, kad net vėjai ir jūra jo klauso?"

28 Ir, jam nuvykus į kitą krantą, į Gadarėnų[1] šalį, jį pasitiko du velnio apsėstieji, iš kapų beišeiną, labai pavojingi, taip jog niekas neįstengė praeiti anuo keliu. 29 Ir štai jie sušuko, tardami: "Kas mums darbo su tavimi, Dievo Sūnau! Ar tu čia atėjai pirm laiko mūsų kankinti?" 30 O toli nuo jų buvo besiganantì gausi kiaulių kaimenė. 31 Ir velniai meldė jį, tardami: "Jei tu mus išvarai, tai pasiųsk mus į kiaulių kaimenę." 32 Ir jis tarė jiems: "Eikite!" O jie išėję nuėjo į kiaules. Ir štai visa kaimenė skubiai pasileido skardžiu žemyn į jūrą ir prigėrė vandenyje. 33 O piemenys pabėgo ir, nuėję į miestą, pranešė visa, ir tai, kas buvo atsitikę apsėstiesiems. 34 Ir štai visas miestas išėjo Jėzaus pasitikti, ir, jį pamatę, jie meldė, kad jis paliktų jų sritį.

9 Įkopęs į laivą, jis persiyrė ir atvyko į savąjį miestą. 2 Ir štai pas jį atnešė stabo ištiktą, gulintį lovoje. Tuomet Jėzus, matydamas jų tikėjimą, tarė stabo ištiktajam: "Būk drąsus, sūnau[2], tavo nuodėmės yra tau atleistos." 3 Ir štai kai kurie Rašto žinovai tarė savyje: "Šitas piktžodžiauja." 4 Bet Jėzus, matydamas[3] jų mintis, tarė: "Kodėl jūs mąstote pikta savo širdyse? 5 Kas gi yra lengviau—ar tarti: 'Tavo nuodėmės tau atleistos,' ar tarti: 'Kelkis ir vaikščiok'? 6 Bet kad žinotute, jog Žmogaus Sūnus turi žemėje galią atleisti nuodėmes"—jis tuomet sakė stabo ištiktajam: "Kelkis, imk savo lovą ir eik į savo namus!" 7 Ir jis atsikėlęs parėjo į savo namus. 8 O minios, tai matydamos, nusigando ir garbino Dievą, kuris buvo davęs žmonėms tokią galią.

9 Iš tenai eidamas toliau, Jėzus pamatė muitinėje sėdintį žmogų, vardu Matą, ir tarė jam: "Sek mane." Ir tas pakilęs sekė jį.

10 Jam sėdint namuose prie stalo, štai daugelis muitininkų ir nusidėjėlių atėjo ir atsisėdo už stalo drauge su Jėzumi ir jo mokytiniais. 11 Tai matydami, fariziejai tarė jo mokytiniams: "Kodėl jūsų Mokytojas valgo su muitininkais ir nusidėjėliais?" 12 O jis, tai išgirdęs, tarė: "Sveikiesiems nereikia gydytojo, tik ligoniams. 13 Verčiau eikite ir pasimokykite, ką tai reiškia: 'Gailestingumo aš noriu, o ne aukos.' Nes aš atėjau ne teisiųjų šaukti, bet nusidėjėlių."

14 Tuomet priėjo prie jo Jono mokytiniai ir tarė: "Kodėl mes ir fariziejai pasninkaujame, bet tavo mokytiniai nepasninkauja?" 15 Ir Jėzus tarė jiems: "Argi gali vestuvininkai liūdėti, kol su jais

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: Gerazėnų, vėl kiti: Gergezėnų
[2] Lit. vaike [3] Kiti senoviniai rankraščiai: žinodamas

yra jaunikis? Bet ateis dienos, kada jaunikis bus atimtas nuo jų, *ir tada jie pasninkaus.* 16 Niekas nelopo palaikio drabužio naujo milo lopu, nes jo įlopas atyra nuo drabužio, ir pasidaro blogesnis įplyšimas. 17 Taip pat nepila jauno vyno į senas odines; kitaip odinės plyšta, ir vynas išteka, ir odinės niekais nueina. Bet jauną vyną pila į naujas odines; taip abu kartu laikosi."

18 Jam tai jiems bekalbant, štai vienas viršaitis priėjęs parpuolė prieš jį, tardamas: "Mano duktė ką tik numirė; bet ateik, uždėk ant jos savo ranką, tai ji bus gyva." 19 Ir Jėzus atsikėlęs jį sekė su savo mokytiniais. 20 Ir štai moteriškė, dvylika metų sirgusi kraujo plūdimu, priėjo iš užpakalio ir palietė jo drabužio kutą. 21 Nes ji kalbėjo savyje: "Jei tik paliesiu jo drabužį, aš pasveiksiu." 22 O Jėzus, atsigręžęs į ją ir ją pamatęs, tarė: "Būk drąsi, dukterie, tavo tikėjimas yra padaręs tave sveiką!" Ir nuo tos valandos ta moteriškė pasveiko. 23 Jėzus, atėjęs į viršaičio namus ir pamatęs vamzdininkus ir bruzdančią minią, 24 tarė: "Pasišalinkite, nes mergaitė nėra mirusi, bet miega." Ir jie išjuokė jį. 25 O kai minia buvo išvaryta, jis, įėjęs, nutvėrė ją už rankos, ir mergaitė atsikėlė. 26 Ir šita žinia[1] pasklido po visą aną šalį.

27 Ir Jėzų, einantį iš tenai toliau, sekė du akli, šaukdami ir sakydami: "Pasigailėk mūsų, Dovydo Sūnau!" 28 O jam įėjus į namus, tie aklieji priėjo prie jo, ir Jėzus tarė jiems: "Ar jūs tikite, kad aš galiu tai padaryti?" Jie sakė: "Taip, Viešpatie." 29 Tuomet jis palietė jų akis, tardamas: "Kaip jūs tikite, taip teįvyksta jums!" 30 Ir jų akys atsivėrė. Ir Jėzus griežtai įsakė jiems, tardamas: "Žiūrėkite, kad to niekas nesužinotų!" 31 Bet jie išėję paskleidė garsą apie jį visoje anoje šalyje.

32 O jiems išėjus, štai atgabeno pas jį nebylį, velnio apsėstą. 33 Ir, velnią išvarius, tas nebylys prakalbėjo. Ir minios stebėjosi, sakydamos: "Dar niekados tokių dalykų nėra pasirodę Izraelyje!" 34 Bet farizėjai sakė: "Su velnių kunigaikščio pagalba jis išvaro velnius."

35 Jėzus vaikščiojo aplinkui per visus miestus ir kaimus, mokydamas jų sinagogose ir skelbdamas karalystės Evangeliją bei gydydamas visokią ligą ir visokią negalią. 36 O matydamas minias, jis gailėjosi jų, nes jos buvo nualsintos ir be pagalbos, "kaip avys, neturinčios piemens." 37 Tuomet jis sakė savo mokytiniams: "Piūtis, tiesa, didelė, bet darbininkų maža. 38 Melskite tad piūties Viešpatį, kad jis pasiųstų darbininkų į savo piūtį."

10

Ir, pasišaukęs pas save dvylika savo mokytinių, jis suteikė jiems galią netyroms dvasioms sutramdyti, kad jie galėtų jas išvaryti ir kad jie galėtų pagydyti visokią ligą bei visokią negalią.

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: garsas apie ją

2 O dvylikos apaštalų vardai yra šitie: pirmoje vietoje Simonas, vadinamas Petras, ir jo brolis Andriejus, Zebedėjo sūnus Jokūbas ir jo brolis Jonas, 3 Pilypas ir Baltramiejus, Tomas ir muitininkas Matas, Alfėjo sūnus Jokūbas ir Tadas[1], 4 Simonas Kananietis ir Judas Iskariotas, kuris paskui[2] išdavė jį.

5 Šituos dvylika Jėzus išsiuntė, įsakydamas jiems šitaip: "Nenueikite keliu pas pagonis ir neįeikite į samariečių miestą, 6 bet verčiau eikite pas Izraelio namų prapuolusias avis. 7 O eidami skelbkite šitaip: 'Dangaus karalystė yra priartėjusi.' 8 Ligonius gydykite, numirėlius prikelkite, raupsuotus apvalykite, velnius išvarykite. Veltui gavote, veltui duokite. 9 Neįsigykite nei aukso, nei sidabro, nei vario savo juostose, 10 nei delmono, nei dviejų apatinių, nei kurpių, nei lazdos; nes darbininkas yra savo maisto vertas. 11 O į kurį miestą ar kaimą įeisite, ištirkite, kas jame yra vertas, ir tenai pasilikite, kol išvyksite. 12 O įeidami į namus, sveikinkite juos. 13 Ir jei tie namai yra to verti, tai jūsų ramybė teateinie jiems, bet jei jie nėra to verti, tai jūsų ramybė pas jus tesugrįžta. 14 Ir jei kas jūsų nepriims ir nesiklausys jūsų žodžių, tai, išeidami iš anų namų arba iš ano miesto, nukratykite dulkes nuo savo kojų. 15 Iš tiesų sakau jums, sodomiečių ir gomoriečių šaliai bus lengviau teismo dieną, nekaip anam miestui.

16 Štai aš išsiunčiu jus, kaip avis tarp vilkų; būkite tad gudrūs, kaip gyvatės, ir be klastos, kaip karveliai. 17 O sergėkitės žmonių, nes jie perduos jus teismams, ir savo sinagogose jie plaks jus, 18 ir jūs būsite tempiami pas gubernatorius bei karalius dėl manęs, jiems ir pagonims paliudyti. 19 O kada jie perduos jus, nesirūpinkite, kaip arba ką turite kalbėti, nes aną valandą bus jums duota, ką jūs turite kalbėti. 20 Nes ne jūs esate tie, kurie kalba, bet jūsų Tėvo Dvasia yra ta, kuri kalba jumyse. 21 O brolis brolį išduos mirčiai, ir tėvas vaiką, ir vaikai sukils prieš gimdytojus ir juos nužudys. 22 Ir jūs būsite visų nekenčiami dėl mano vardo; bet kas ištvers iki galo, tas bus išgelbėtas. 23 O kai jie persekios jus šitame mieste, bėkite į gretimąjį; iš tiesų sakau jums, jūs juk nebūsite pervaikščioję visų Izraelio miestų, kol ateis Žmogaus Sūnus.

24 Mokytinis nėra aukštesnis už savo mokytoją, nė vergas už savo poną; 25 pakanka mokytiniui būti, kaip jo mokytojas, ir vergui, kaip jo ponas. Jei jie šeimininką vadino Beelzebulu, tai kur kas labiau jo namiškius!

26 Taigi nebijokite jų; nes nieko nėra uždengta, kas nebus atidengta, ir paslėpta, kas nepasidarys žinoma. 27 Ką aš jums sakau tamsoje, kalbėkite šviesoje, ir ką girdite į ausį šnibždamą, skelbkite ant stogų. 28 Ir nebijokite tų, kurie užmuša kūną, bet sielos negali užmušti; verčiau bijokite to, kuris gali ir sielą ir kūną pražudyti

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: Lebėjas, vėl kiti: Lebėjas, Tadu pravardžiuojamas

pragare[1]. 29 Ar ne du žvirblius parduoda už skatiką? O vis dėlto nė vienas jų negali nupulti žemėn be jūsų Tėvo. 30 O jūsų net galvos plaukai yra visi suskaičiuoti. 31 Todėl nebijokite: jūs už daugelį žvirblių vertesni. 32 Taigi kiekvieną, kuris mane išpažins žmonių akivaizdoje, ir aš išpažinsiu akivaizdoje savo Tėvo, kuris yra danguje; 33 bet kuris manęs užsigins žmonių akivaizdoje, to ir aš užsiginsiu akivaizdoje savo Tėvo, kuris yra danguje.

34 Nemanykite, kad aš atėjęs ramybės atnešti žemėn; aš atėjau ne ramybės atnešti, bet kalavijo. 35 Nes aš atėjau sukiršinti žmogaus[2] prieš jo tėvą, dukters prieš jos motiną ir marčios prieš jos uošvę, 36 ir žmogaus priešai bus jo paties namiškiai. 37 Kas tėvą arba motiną myli labiau už mane, tas manęs nevertas; ir kas sūnų arba dukterį myli labiau už mane, tas manęs nevertas. 38 Kas neima savo kryžiaus ir neseka paskui mane, tas manęs nevertas. 39 Kas randa savo gyvybę, praras ją, ir kas praras savo gyvybę dėl manęs, ras ją.

40 Kas jus priima, mane priima, ir kas mane priima, priima tą, kuris mane pasiuntė. 41 Kas priima pranašą pranašu, gaus pranašo atlyginimą, ir kas priima teisųjį teisiuoju, gaus teisiojo atlyginimą. 42 Ir jei kas pagirdys vieną šitų mažųjų taure šalto vandens kaip mokytinį, iš tiesų sakau jums, tas nepraras savo atlyginimo."

11 Ir, kai Jėzus buvo baigęs duoti nurodymų dvylikai savo mokytinių, jis ėjo iš tenai toliau mokyti ir skelbti jų sinagogose.

2 O Jonas, kalėjime išgirdęs apie Kristaus darbus, pasiuntė ir per savo mokytinius 3 jam sakydino: "Ar tu esi tas, kuris turi ateiti, ar mes kito turime laukti?" 4 Ir Jėzus atsakydamas tarė jiems: "Eikite ir praneškite Jonui, ką jūs girdite ir matote: 5 aklieji praregi[3] ir raišieji vaikščioja, raupsuotieji apvalomi ir kurtieji girdi, mirusieji prikeliami ir neturtėliams skelbiama Evangelija. 6 Ir palaimintas yra tas, kuris nepasipiktina manimi."

7 O jiems nueinant, Jėzus ėmė kalbėti minioms apie Joną: "Ko įėjote į tyrumą pasižiūrėti? Ar vėjo linguojamos nendrės? 8 Arba ko išėjote pamatyti? Ar švelniais drabužiais apsivilkusio žmogaus?[4] Štai tie, kurie švelnius drabužius vilki, yra karalių namuose. 9 Arba ko išėjote? Ar pranašo pamatyti? Taip, sakau jums, dar daugiau negu pranašo. 10 Šitas yra tas, apie kurį parašyta:

'Štai aš siunčiu pirm tavęs savo pasiuntinį,
kuris pataisys tau kelią tavo akivaizdoje.'

11 Iš tiesų sakau jums, tarp gimusiųjų iš moterų nėra kilusio didesnio už Joną Krikštytoją, tačiau mažiausiasis dangaus karalystėje yra didesnis už jį. 12 Nuo Jono Krikštytojo dienų iki dabar

[1] Lit. gehenoje
[2] Kai kurie senoviniai rankraščiai: sūnaus
[3] Arba: vėl regi
[4] Arba: Arba ko išėjote? Ar pamatyti ...?

dangaus karalystė kenčia smurtą, ir smurtininkai ją grobia. 13 Nes visi pranašai ir įstatymas pranašavo iki Jono, 14 ir, jei norite priimti, jis yra Elijas, kuris turi ateiti. 15 Kas turi ausis[1], tesiklauso!

16 O su kuo aš palyginsiu šitą kartą? Ji yra panaši į turgavietėse sėdinčius vaikus, kurie, šaukdami tiems, su kuriais žaidė, 17 sako:

'Mes pūtėme jums švilpynę, bet jūs nešokote;
mes užgiedojome raudą, bet jūs nesimušėte į krūtinę.'

18 Mat, atėjo Jonas, jis nei valgė, nei gėrė, o tačiau jie sako: 'Jis velnio apsėstas.' 19 Atėjo Žmogaus Sūnus, jis valgė ir gėrė, o tačiau jie sako: 'Štai žmogus rijūnas ir vyno gėrikas, muitininkų ir nusidėjėlių draugas!' O vis dėlto išmintį pateisina josios darbai[2]."

20 Tuomet jis ėmė barti miestus, kuriuose buvo įvykę gausūs jo stebuklai, kad jie nebuvo atgailavę: 21 "Vargas tau, Chorazine! Vargas tau, Betsaida! Nes, jei Tire ir Sidone būtų įvykę tie stebuklai, kurie įvyko jumyse, jie seniai būtų atgailavę su ašutine ir pelenais. 22 Vis dėlto aš sakau jums, Tirui ir Sidonui bus lengviau teismo dieną, negu jums. 23 Ir tu, Kafarnaume, argi tu būsi ligi dangaus išaukštintas? Tu nugrimsi[3] ligi požeminio pasaulio[4]![5] Nes, jei Sodomoje būtų įvykę tie stebuklai, kurie įvyko tavyje, ji būtų išlikusi iki šios dienos. 24 Vis dėlto aš sakau jums, Sodomos kraštui bus pakenčiamiau teismo dieną, negu tau.

25 Anuo metu Jėzus, imdamas kalbėti, tarė: "Aš garbinu tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad tu tai paslėpei nuo išmintingųjų ir gudriųjų ir tai apreiškei kūdikiams; 26 taip, Tėve, nes tokia buvo tavo maloni valia. 27 Visa man yra mano Tėvo perduota, ir niekas nepažįsta Sūnaus, kaip tik Tėvas, ir niekas nepažįsta Tėvo, kaip tik Sūnus ir tas, kuriam Sūnus nori jį apreikšti. 28 Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate apsunkinti, ir aš jus atgaivinsiu. 29 Imkite ant savęs mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš esu romus ir nuolankios širdies; taip jūs rasite atilsį savo sieloms. 30 Nes mano jungas yra švelnus ir mano našta lengva."

12 Anuo metu Jėzus ėjo per javų laukus sabatos dieną, o jo mokytiniai buvo alkani ir ėmė skabyti varpas bei valgyti. 2 Bet fariziejai, tai matydami, tarė jam: "Žiūrėk, tavo mokytiniai daro, ko nevalia daryti sabatą." 3 Bet jis tarė jiems: "Ar neskaitėte, kaip pasielgė Dovydas, kai jis ir jo palydovai buvo išalkę? 4 Kaip jis įėjo į Dievo namus ir jie valgė parodinius duonos kepalus, kurių nebuvo leidžiama jam valgyti, nė jo palydovams, tik vieniems kunigams? 5 Arba ar neskaitėte Įstatyme, kad sabatos dieną

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: klausytis
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: vaikai
[3] Kiti senoviniai rankraščiai: būsi nugramzdintas
[4] Lit. hado
[5] Arba: Ir tu, Kafarnaume, kad tik tu, būdamas ligi dangaus išaukštintas, neturėtumei nugrimzti ligi požeminio pasaulio!

kunigai šventovėje laužo sabatą, o tačiau yra be kaltės? 6 Bet aš sakau jums, čia yra kažkas daugiau[1] už šventovę. 7 Bet jei būtute supratę, ką reiškia: 'Aš noriu gailestingumo, ne aukos', tai jūs nebūtute pasmerkę nekaltųjų. 8 Nes Žmogaus Sūnus yra sabatos viešpats."

9 Jis ėjo iš tenai toliau ir atėjo į jų sinagogą. 10 Ir štai ten buvo žmogus su padžiūvusia ranka. Ir jie paklausė jį, tardami: "Ar leidžiama gydyti sabatos dieną?"—kad jie galėtų jį apkaltinti. 11 Bet jis tarė jiems: "Kuris žmogus iš jūsų tarpo, jei jis turi vieną avį ir jei ta įpuola sabatą į duobę, jos nenutvers ir neiškels? 12 Kaip tad daug vertesnis žmogus už avį! Tokiu būdu leidžiama sabatą daryti gera." 13 Tuomet jis tarė tam žmogui: "Ištiesk savo ranką!" Tai jis ištiesė, ir ji pasidarė vėl sveika, kaip kita. 14 Bet fariziejai išėję susimokė, kaip jį galėtų pražudyti.

15 O Jėzus, tai žinodamas, pasitraukė iš tenai. Jį sekė daugelis, ir jis pagydė juos visus. 16 Ir jis griežtai įsakė jiems nekelti jo į viešumą—17 kad įvyktų, kas pasakyta per pranašą Jezają šitaip:

18 "Štai mano tarnas, kurį aš išrinkau,
mano Mylimasis, kurį pamėgo mano siela.
Aš dėsiu ant jo savo Dvasią,
ir jis paskelbs pagonims teisę.
19 Jis nesivaidys, nė triukšmaus,
nė kas girdės gatvėse jo balsą.
20 Įlūžusios nendrės jis nesulaužys
ir gruzdančio dagties neužgesys,
kol nuves teisę į pergalę.
21 Ir jo vardu pagonys turės vilties."

22 Tuomet atgabeno pas jį vieną velnio apsėstą, kuris buvo aklas ir nebylys; ir jis pagydė jį, taip kad nebylys galėjo kalbėti ir matyti. 23 Visos minios nesitvėrė iš nustebimo ir sakė: "Ar ne šitas yra Dovydo Sūnus?" 24 Bet fariziejai, tai išgirdę, tarė: "Šitas neišvaro velnių kitaip, kaip tik per Beelzebulą, velnių kunigaikštį." 25 Bet jis, nuvokdamas jų mintis, tarė jiems: "Kiekviena valstybė, kuri nesutinka su savimi, nusiaubiama, ir kiekvienas miestas ar namai, kurie nesutinka su savimi, neišliks. 26 Ir jei šėtonas išvaro šėtoną, tai jis nesutinka su savimi. Kaip tad išliks jo valstybė? 27 Ir jei aš išvarau velnius su Beelzebulo pagalba, tai su kieno pagalba jūsų sūnūs juos išvaro? Todėl jie gali būti[2] jūsų teisėjai. 28 Bet jei aš su Dievo Dvasios pagalba išvarau velnius, tai Dievo karalystė jau yra pas jus[3] atėjusi. 29 Arba, kaip gali kas nors įeiti į stipruolio namus ir pasigrobti jo rakandus, jei jis pirma nebus surišęs stipruolio? Tik tada jis gali apiplėšti jo namus. 30 Kas nėra su manimi, yra prieš mane, ir kas nerenka su manimi, išbarsto. 31 Todėl aš sakau jums, kiekviena kita nuodėmė

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: didesnis
[2] Lit. bus [3] Lit. ant jūsų

ir kiekvienas kitas piktžodžiavimas bus atleistas žmonėms, bet piktžodžiavimas prieš Dvasią nebus atleistas. 32 Ir jei kas sako žodį prieš Žmogaus Sūnų, tam bus atleista; bet kas kalba prieš Šventąją Dvasią, tam nebus atleista nei šitame amžiuje, nei būsimajame!

33 Arba tarkite: medis yra geras—tai ir jo vaisius geras; arba tarkite: medis yra blogas—tai ir jo vaisius blogas; nes iš vaisiaus pažįsta medį. 34 Angių išperos, kaip jūs galite kalbėti gera, pikti būdami? Juk burna kalba iš to, kuo širdis persipildo. 35 Geras žmogus iš gero lobyno iškelia gera, o piktas žmogus iš pikto lobyno iškelia pikta. 36 Bet aš sakau jums, už kiekvieną netikusį žodį, kurį žmonės kalba, jie turi atsakyti teismo dieną. 37 Nes, remiantis tavo žodžiais, tu būsi išteisintas, ir, remiantis tavo žodžiais, tu būsi pasmerktas."

38 Tuomet kai kurie iš Rašto žinovų ir farizėjų tarpo jam atsakė, tardami: "Mokytojau, mes norime pamatyti iš tavęs ženklą." 39 Bet jis atsakydamas tarė jiems: "Pikta ir svetimoteriaujanti karta geidžia ženklo, bet jokio kito ženklo nebus jai duota, kaip tik pranašo Jonos ženklas. 40 Būtent: kaip Jona buvo marių pabaisos viduriuose tris dienas ir tris naktis, taip ir Žmogaus Sūnus bus žemės širdyje tris dienas ir tris naktis. 41 Ninevіečiai teismo dieną kelsis su šita karta ir ją pasmerks; nes jie atsakė atgaila į Jonos skelbimą, o štai čia daugiau kaip Jona. 42 Pietų karalienė teismo dieną kelsis su šita karta ir ją pasmerks; nes ji atėjo nuo žemės pakraščių pasiklausyti Salomono, o štai čia daugiau kaip Salomonas.

43 O kada netyroji dvasia išeina iš žmogaus, ji perkeliauja sausas[1] vietas, ieškodama atilsio, bet jo neranda. 44 Tuomet ji sako: 'Aš grįšiu į savo namus, iš kur išėjau.' Ir parėjusi ji randa juos tuščius, iššluotus ir išpuoštus. 45 Tuomet ji eina, paima su savimi septynias kitas dvasias, piktesnes už save, ir jos įėjusios tenai apsigyvena; taip ano žmogaus paskutinioji būklė pasidaro blogesnė už pirmutiniąją. Taip bus ir šitai piktajai kartai."

46 Jam tebekalbant minioms, štai jo motina ir broliai stovėjo lauke ir norėjo pasikalbėti su juo. (47 O kažkas tarė jam: "Štai tavo motina ir tavo broliai stovi lauke ir nori pasikalbėti su tavimi.")[2] 48 O jis, atsakydamas tam, kuris jam tai buvo pasakęs, tarė: "Kas yra mano motina ir kas yra mano broliai?" 49 Ir, ištiesęs savo ranką į savo mokytinius, jis tarė: "Štai mano motina ir mano broliai! 50 Nes, kuris tik vykdo valią mano Tėvo, kuris yra danguje, tas yra man brolis, ir sesuo, ir motina."

13 Aną dieną Jėzus, išėjęs iš namų, atsisėdo pajūryje. 2 Pas jį susirinko didelės minios, taip kad jis, įkopęs į laivą, atsisėdo,

---

[1] Lit. be vandens
[2] Kituose senoviniuose rankraščiuose šito skirsnelio nėra.

o visa minia stovėjo pakrantėje. 3 Ir jis daug jiems kalbėjo prilyginimais, tardamas: "Štai sėjėjas išėjo sėti. 4 Ir, jam besėjant, vieni grūdai nukrito palei kelią ir atskridę paukščiai juos sulesė. 5 O kiti nukrito į uolynę, kur jie neturėjo daug dirvožemio, ir jie tuojau išdygo, nes neturėjo gilaus žemės sluogsnio; 6 o saulei užtekėjus, jie išdegė, ir, kadangi jie neturėjo šaknies, sudžiūvo. 7 Kiti grūdai nukrito į erškėčius; erškėčiai užaugo ir juos nustelbė. 8 Vėl kiti nukrito į gerą žemę ir davė derlių, vieni šimteriopą, kiti šešiasdešimteriopą, dar kiti trisdešimteriopą. 9 Kas turi ausis, tesiklauso!"

10 Priėję mokytiniai tarė jam: "Kodėl tu prilyginimais jiems kalbi?" 11 O jis atsakydamas tarė: "Jums duota pažinti dangaus karalystės paslaptys, bet aniems neduota. 12 Nes kas turi, tam bus duodama, ir jis turės perteklių; bet kuris neturi, iš to bus atimama ir tai, ką jis turi. 13 Dėl to aš prilyginimais jiems kalbu, kad jie žiūrėdami nemato ir klausydamiesi negirdi, nei supranta. 14 Taip jiems įvyksta Jezajo pranašystė, kuri sako:

'Jūs girdėte girdėsite, o tačiau nesuprasite,
ir žiūrėte žiūrėsite, o tačiau nematysite.
15 Nes šitos tautos širdis pasidarė bejausmė[1],
ir jie ausimis sunkiai beprigirdi,
ir savo akis jie yra užmerkę,
kad kartais jie nepamatytų akimis,
ir ausimis neišgirstų,
ir širdimi nesuprastų ir neatsigręžtų,
taip kad aš negalėčiau jų pagydyti!'

16 Bet jūsų akys palaimintos, kad jos mato, ir jūsų ausys, kad jos girdi. 17 Nes iš tiesų sakau jums, daug pranašų ir teisiųjų geidė išvysti, ką jūs matote, bet neišvydo, ir išgirsti, ką jūs girdite, bet neišgirdo.

18 Pasiklausykite tad prilyginimo apie sėjėją! 19 Jei kas girdi žodį apie karalystę ir jo nesupranta, ateina piktasis ir išplėšia, kas pasėta jo širdyje; šitas yra tas, kuris pasėtas palei kelią. 20 O pasėtasis į uolynę yra tas, kuris girdi žodį, ir tuojau su džiaugsmu jį priima; 21 bet jis neturi šaknies savyje ir yra netvirto nusistatymo; kilus suspaudimui ar persekiojimui dėl žodžio, jis tuojau atpuola. 22 O pasėtasis į erškėčius yra tas, kuris girdi žodį, bet pasaulio rūpestis ir turtų apgaulė nustelbia žodį, ir tas lieka be vaisiaus. 23 O pasėtasis į gerą žemę yra tas, kuris girdi žodį ir jį supranta; tas tad neša vaisių, vienas duoda šimteriopą, kitas šešiasdešimteriopą, vėl kitas trisdešimteriopą."

24 Jis dar kitą prilyginimą joms[2] pateikė, tardamas: "Dangaus karalystė prilygsta žmogui, kuris buvo pasėjęs gerą sėklą į savo dirvą. 25 Bet, žmonėms bemiegant, atėjo jo priešas, pasėjo

---

[1] Lit. nutuko   [2] T.y. minioms

raugių tarp kviečių ir nuėjo. 26 O kai paaugo želmuo ir užmezgė vaisių, tuomet pasirodė ir raugės. 27 Priėję šeimininko vergai tarė jam: 'Pone, ar ne gerą sėklą pasėjai savo dirvoje? Iš kur tad ji turi raugių?' 28 O jis tarė jiems: 'Priešas tai padarė.' Bet vergai jam sakė: 'Ar tad nori, kad mes nuėję jas surinktume?' 29 Bet jis sakė: 'Ne, kad kartais, berinkdami rauges, neišrautute kartu su jomis ir kviečių. 30 Leiskite abejiems kartu augti iki piūties, o piūties metu aš pasakysiu piovėjams: Pirma surinkite rauges ir jas suriškite į pėdelius sudeginimui, o kviečius sugabenkite į mano daržinę.' "

31 Jis dar kitą prilyginimą joms[1] pateikė, tardamas: "Dangaus karalystė yra panaši į garstyčių grūdą, kurį žmogus ėmė ir pasėjo savo dirvoje. 32 Jis, tiesa, yra visų sėklų mažiausias, bet kai yra išaugęs, jis yra visų daržovių didžiausias ir pavirsta medžiu, taip kad dangaus paukščiai atskrenda ir susisuka lizdus jo šakose."

33 Jis dar kitą prilyginimą joms[1] pasakė: "Dangaus karalystė yra panaši į raugą, kurį moteriškė ėmė ir įmaišė į tris saikelius miltų, kol visa įrūgo."

34 Visa tai Jėzus kalbėjo minioms prilyginimais, ir be prilyginimo jis nieko joms nekalbėjo, 35 kad įvyktų, kas pasakyta per pranašą šitaip:

"Aš praversiu savo burną prilyginimais,
aš iškalbėsiu, kas paslėpta nuo pasaulio įkūrimo."

36 Tuomet, paleidęs minias, jis parėjo į namus. Prie jo priėjo jo mokytinai ir tarė: "Išaiškink mums dirvos raugių prilyginimą!" 37 O jis atsakydamas tarė: "Gerą sėklą sėjantysis yra Žmogaus Sūnus. 38 Dirva yra pasaulis, gera sėkla—tai karalystės vaikai, raugės yra piktieji, 39 o priešas, kuris jas pasėjo, yra velnias; piūtis yra amžiaus pabaiga, o piovėjai—angelai. 40 Taigi, kaip surenka rauges ir jas sudegina ugnimi, taip bus amžiaus pabaigoje: 41 Žmogaus Sūnus pasiųs savo angelus, ir jie surinks iš jo karalystės visus papiktintojus[2] ir neteisybę darančiuosius 42 ir juos įmes į ugnies krosnį; ten bus verksmo ir dantų griežimo. 43 Tuomet teisieji žibės kaip saulė savo Tėvo karalystėje. Kas turi ausis, tesiklauso!

44 Dangaus karalystė yra panaši į dirvoje paslėptą lobį, kurį žmogus rado ir paslėpė; iš savo džiaugsmo jis eina, parduoda visa, ką turi, ir perka aną dirvą.

45 Vėl dangaus karalystė yra panaši į pirklį, ieškantį gražių perlų. 46 O radęs vieną brangų perlą, jis nuėjo, pardavė visa, ką turėjo, ir jį nupirko.

47 Vėl dangaus karalystė yra panaši į tinklą, išmestą į jūrą ir visokios rūšies žuvis sugriebiantį; 48 o kai jis buvo pilnas, jie išvilko jį į krantą ir atsisėdę gerąsias surinko į indus, o blogąsias

---

[1] T.y. minioms
[2] Lit. papiktinimus

numetė šalin. 49 Taip bus amžiaus pabaigoje: išeis angelai, išskirs piktuosius iš teisiųjų tarpo 50 ir juos įmes į ugnies krosnį; tenai bus verksmo ir dantų griežimo.

51 Ar jūs visa tai supratote?" Jie sakė jam: "Taip." 52 O jis tarė jiems: "Todėl kiekvienas Rašto žinovas, išmokslintas dangaus karalystei, yra panašus į šeimininką, kuris iškelia iš savo lobyno nauja ir sena."

53 Kai Jėzus buvo pabaigęs šituos prilyginimus, jis išvyko iš tenai 54 ir, atėjęs į savo tėviškę, juos mokė jų sinagogoje, taip kad jie stebėjosi ir sakė: "Iš kur šitam tokia išmintis ir stebuklai? 55 Ar ne šitas yra dailidės sūnus? Ar ne jo motina vadinasi Marija ir jo broliai Jokūbas, Juozapas, Simonas ir Judas? 56 Ir jo seserys—ar jos ne visos yra pas mus? Iš kur tad šitam visa tai?" 57 Ir jie piktinosi juo. Bet Jėzus tarė jiems: "Pranašas niekur nėra be pagarbos, tik savo tėviškėje ir savo namuose." 58 Ir jis nepadarė tenai daug stebuklų dėl jų netikėjimo.

14 Anuo metu tetrarchas[1] Herodas išgirdo garsą apie Jėzų, 2 ir jis tarė savo tarnams: "Šitas yra Jonas Krikštytojas! Jis yra prisikėlęs iš mirusiųjų, ir todėl jame veikia stebuklingos jėgos." 3 Mat, Herodas buvo leidęs Joną suimti, surišti ir pasodinti į kalėjimą dėl Herodijos, jo brolio Pilypo žmonos. 4 Jonas, būtent, sakė jam: "Tau nevalia jos turėti." 5 Ir nors jis norėjo jį nužudyti, tačiau jis bijojo žmonių, nes jie laikė jį pranašu. 6 O Herodo gimtadienį Herodijos duktė šoko svečių ratelio akivaizdoje[2], ir ji patiko Herodui; 7 todėl jis su priesaika pažadėjo jai duoti, ko tik ji prašysianti. 8 O ta, savo motinos primokyta, tarė: "Duok man čia ant dubens Jono Krikštytojo galvą!" 9 Tada karalius nuliūdo, tačiau dėl priesaikos ir drauge pokyliaujančių svečių įsakė ją duoti; 10 jis pasiuntė ir nukirsdino Jonui galvą kalėjime. 11 Jo galva buvo atnešta ant dubens ir paduota mergaitei, o ta ją nunešė savo motinai. 12 Priėję jo mokytiniai paėmė lavoną ir jį palaidojo, ir nuėję pranešė Jėzui.

13 O Jėzus, tai išgirdęs, pasitraukė iš tenai laivu į tuščią vietą nuošaliai, o minios, tai patyrusios, sekė jį pėsčios iš miestų. 14 Iškopęs jis išvydo didelę minią; jis gailėjosi jų ir gydė jų ligonius. 15 O vakarui atėjus, priėjo prie jo mokytiniai ir tarė: "Ta vieta yra tuščia, ir valanda valgyti jau praėjusi; paleisk tad minias, kad jos, nuėjusios į kaimus, nusipirktų maisto." 16 Bet Jėzus tarė jiems: "Joms nereikia nueiti: jūs duokite joms valgyti." 17 O jie sakė jam: "Mes čia turime tik penkis duonos kepalus ir dvi žuvis." 18 Bet jis tarė: "Atneškite man juos čia!" 19 Įsakęs minioms atsigulti ant žolės, jis paėmė tuos penkis duonos kepalus ir tas dvi žuvis, pažvelgė į dangų ir palaimino;

---

[1] T.y. ketvirtos krašto dalies valdytojas   [2] Lit. viduryje

sulaužęs jis padavė tuos kepalus mokytiniams, o mokytiniai minioms. 20 Visi valgė ir pasisotino. Ir surinko, kas buvo likę trupinių, dvylika pilnų pintinių. 21 O valgiusiųjų buvo apie penki tūkstančiai vyrų, neskaičiuojant moterų ir vaikų.

22 Jis(tuojau) privertė mokytinius įkopti į laivą ir pirma jo plaukti į kitą krantą, kol jis paleisiąs minias. 23 Ir, paleidęs minias, jis užžengė į kalną sau vienas melstis. O vakarui atėjus, jis buvo tenai vienas, 24 bet laivas jau buvo per daug stadijų[1] atitolęs nuo sausumos[2]; jį mėtė bangos, nes priešais pūtė vėjas. 25 O ketvirtą nakties sargybą jis atėjo pas juos, vaikščiodamas viršum jūros. 26 O mokytiniai, pamatę jį vaikščiojantį viršum jūros, persigando ir sakė: "Tai yra šmėkla!" ir iš baimės ėmė šaukti. 27 Bet Jėzus tuojau juos užkalbino, tardamas: "Būkite drąsūs, tai aš; nebijokite!"

28 O jam atsakydamas Petras tarė: "Viešpatie, jei tu tas esi, paliepk man ateiti pas tave viršum vandenų." 29 O jis tarė: "Ateik." Taip, iškopęs iš laivo, Petras ėjo viršum vandenų ir atėjo pas Jėzų[3]. 30 Bet, matydamas vėją, jis nusigando ir, pradėjęs skęsti, sušuko, tardamas: "Viešpatie, gelbėk mane!" 31 O Jėzus tučtuojau ištiesė ranką ir nutvėrė jį, ir jis tarė jam: "Mažatiki, kam suabejojai?" 32 Ir, jiems įkopiant į laivą, vėjas nurimo. 33 O buvusieji laive parpuolė prieš jį, tardami: "Tikrai tu esi Dievo Sūnus."

34 Perplaukę jie iškopė į sausumą Genezarete. 35 Jį atpažinę, anos vietos žmonės išsiuntinėjo po visą aną apylinkę, ir jie atgabeno pas jį visus ligonius 36 ir maldavo jį, kad tie gautų tik paliesti jo apsiausto kutą; o visi, kurie palietė, pasveiko.

15 Tuomet atėjo pas Jėzų iš Jeruzalės fariziejai bei Rašto žinovai ir sakė: 2 "Kodėl tavo mokytiniai peržengia senųjų padavimą? Jie juk nesiplauna rankų, kada valgo duoną." 3 O jis atsakydamas tarė jiems: "Kodėl ir jūs peržengiate Dievo įsakymą savo padavimo dėlei? 4 Dievas, pavyzdžiui, yra pasakęs: 'Gerbk tėvą ir motiną'; ir: 'Kas keikia tėvą arba motiną, mirte tenumirštie.' 5 Bet jūs sakote: 'Kas tik pasako tėvui arba motinai: Kas iš to, ką turiu, tau būtų pravertę, tebūnie dovana Dievui, 6 tam nebereikia gerbti savo tėvo[4].' Taip jūs padarėte negaliojantį Dievo žodį[5] savo padavimo dėlei. 7 Veidmainiai, gerai apie jus pranašavo Jezajas, sakydamas:

8 'Šitie žmonės gerbia mane lūpomis,
tačiau jų širdis yra toli nuo manęs atstojusi;

---

[1] Viena stadija lygi maždaug 180 m.
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: jau buvo jūros viduryje
[3] Kiti senoviniai rankraščiai: norėdamas ateiti pas Jėzų
[4] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: arba savo motinos
[5] Kiti senoviniai rankraščiai: įstatymą

9 o veltui jie garbina mane,
mokydami mokslus, kurie yra žmonių įsakymai.' "

10 Ir, pasišaukęs pas save žmones, jis tarė jiems: "Klausykitės ir supraskite! 11 Ne kas įeina į burną, sutepa žmogų, bet kas išeina iš burnos, tai sutepa žmogų." 12 Tuomet priėję jo mokytiniai sakė jam: "Ar žinai, kad farizėjai, išgirdę tą žodį, pasipiktino?" 13 O jis atsakydamas tarė: "Kiekvienas augalas, kurio nėra pasodinęs mano dangaus Tėvas, bus išrautas. 14 Palikite juos! Jie yra akli aklųjų vadai; o jei aklas aklą veda, abudu įpuola į duobę." 15 O atsiliepdamas Petras tarė jam: "Išaiškink mums tą prilyginimą." 16 O jis tarė: "Ar ir jūs vis tebesate neišmanūs? 17 Ar nepastebite, kad visa, kas įeina į burną, nueina į pilvą ir išvietėn išmetama? 18 O kas išeina iš burnos, išeina iš širdies, ir tai sutepa žmogų. 19 Būtent, iš širdies išeina piktos mintys, žmogžudystės, svetimoteriavimai, paleistuvystės, vagystės, melagiški liudijimai, piktžodžiavimai. 20 Šitie dalykai yra tie, kurie sutepa žmogų; bet valgyti neplautomis rankomis nesutepa žmogaus."

21 Ir, iš tenai išėjęs, Jėzus pasitraukė į Tiro ir Sidono šalį. 22 Ir štai moteriškė kananietė iš anos srities išėjo ir šaukė, tardama: "Pasigailėk manęs, Viešpatie, Dovydo Sūnau! mano duktė velnio sunkiai varginama." 23 Bet jis jai neatsakė nė žodžio. Ir priėję jo mokytiniai prašė jį, tardami: "Paleisk ją, nes ji šaukia mums iš paskos." 24 Bet jis atsakydamas tarė: "Aš esu pasiųstas tik pas Izraelio namų žuvusiąsias avis." 25 O ji atėjusi parpuolė prieš jį ir tarė: "Viešpatie, padėk man!" 26 Bet jis atsakydamas tarė: "Netinka imti vaikų duoną ir ją mesti šunyčiams." 27 O ji tarė: "Taip, Viešpatie! tačiau juk ir šunyčiai ėda trupinius, kurie nukrinta nuo jų ponų stalo." 28 Tuomet atsakydamas Jėzus tarė jai: "O moteriške, didelis yra tavo tikėjimas! Teįvyksta tau, kaip tu nori." Ir nuo anos valandos jos duktė pagijo.

29 Iš tenai išvykęs, Jėzus atėjo prie Galilėjos jūros[1] ir, užkopęs į kalną, ten atsisėdo. 30 Tuomet atėjo pas jį didelės minios, kurios turėjo su savimi raišų, luošų, aklų, nebylių ir daug kitokių; jos pametė juos prie Jėzaus kojų, o jis pagydė juos, 31 taip kad minios stebėjosi, matydamos nebylius kalbančius[2], raišus vaikščiojančius ir aklus reginčius, ir jos garbino Izraelio Dievą.

32 O Jėzus, prisišaukęs savo mokytinius, tarė: "Man gaila tų žmonių, nes jau trys dienos, kaip jie pasilieka prie manęs ir neturi ko valgyti; o jų alkanų aš nenoriu paleisti, kad kartais nenualptų kelyje." 33 Tuomet mokytiniai jam sakė: "Iš kur mes gausime tyrumoje tiek daug duonos, kad galėtume pasotinti tokią didelę minią?" 34 Jėzus sakė jiems: "Kiek kepalų jūs turite?" O jie tarė: "Septynis ir keletą žuvelių." 35 Paliepęs miniai atsigulti ant žemės, 36 jis paėmė tuos septynis duonos kepalus ir žuvis, padėkojo,

[1] Arba: ėjo palei Galilėjos jūrą
[2] Kiti senoviniai rankraščiai įterpia: luošus išgydytus

sulaužė ir padavė mokytiniams, o mokytiniai minioms. 37 Visi valgė ir pasisotino, ir jie surinko, kas buvo likę trupinių, septynias pilnas pintines. 38 O valgiusiųjų buvo keturi tūkstančiai vyrų, neskaičiuojant moterų ir vaikų. 39 Ir, paleidęs minias, jis įkopė į laivą ir atvyko į Magadano sritį.

16 Tuomet priėjo farizėjai bei sadukėjai ir gundydami prašė jį parodyti jiems ženklą iš dangaus. 2 Bet jis atsakydamas tarė jiems: ("Vakarui atėjus, jūs sakote: 'Bus giedra, nes dangus raudonas', 3 ir rytmetį: 'Šiandien bus audra, nes dangus rausta ir ūkstosi.' Apie dangaus reiškinį jūs, tiesa, mokate spręsti, bet apie laikų ženklus negalite!)[1] 4 Pikta ir svetimoteriaujanti karta geidžia ženklo, bet jai nebus duota jokio kito ženklo, kaip tik Jonos ženklas." Ir, juos palikęs, jis nuėjo.

5 Mokytiniai, atsiyrę į kitą krantą, buvo pamiršę pasiimti duonos. 6 O Jėzus tarė jiems: "Būkite atidūs ir sergėkitės farizėjų bei sadukėjų raugo." 7 Bet jie apie tai mąstė tarpusavyje ir sakė: "Mes nepasiėmėme duonos." 8 O Jėzus, tai pastebėjęs, tarė: "Kam mąstote tarpusavyje, jūs mažatikiai, kad neturite duonos? 9 Ar jūs dar vis nesuvokiate ir ar neatsimenate tų penkių duonos kepalų penkiems tūkstančiams ir kiek pririnkote pintinių? 10 Ir tų septynių duonos kepalų keturiems tūkstančiams ir kiek pririnkote krepšių? 11 Kaip jūs negalite suvokti, kad aš ne į duonos kepalus nurodydamas jums pasakiau: 'Sergėkitės farizėjų ir sadukėjų raugo'?"[2] 12 Tuomet jie suprato, kad jis nebuvo jiems sakęs sergėtis (duonos) raugo, bet farizėjų ir sadukėjų mokslo.

13 O kai Jėzus atėjo į Pilypo Cezarėjos šalį, jis paklausė savo mokytinius, tardamas: "Ką žmonės sako Žmogaus Sūnų esant?" 14 O jie tarė: "Vieni—Joną Krikštytoją, kiti—Eliją, vėl kiti—Jeremiją ar vieną pranašų." 15 Jis tarė jiems: "O jūs ką sakote mane esant?" 16 O atsakydamas Simonas Petras tarė: "Tu esi Kristus, Gyvojo Dievo Sūnus." 17 O Jėzus atsakydamas tarė jam: "Palaimintas esi, Simonai Bar-Jona! Nes kūnas ir kraujas to neapreiškė tau, bet mano Tėvas, kuris yra danguje. 18 Tai ir aš tau sakau: Tu esi Petras[3], ir ant šitos uolos[4] aš pastatysiu savo Surinkimą, ir požeminio pasaulio[5] vartai jo neįveiks. 19 Aš duosiu tau dangaus karalystės raktus, ir ką tik suriši žemėje, bus surišta danguje, ir ką tik atriši žemėje, bus atrišta danguje." 20 Tuomet jis griežtai įsakė mokytiniams, kad jie niekam nesakytų, jog jis esąs Kristus.

21 Nuo tada Jėzus pradėjo rodyti savo mokytiniams, kad jis

---

[1] Kituose senoviniuose rankraščiuose nėra suskliaustųjų žodžių.
[2] Arba: " . . . kad aš ne apie duonos kepalus jums sakiau? Bet: 'Sergėkitės farizėjų ir sadukėjų raugo!' "
[3] Graikiškai: Petros
[4] Graikiškai: petra
[5] Lit. hado

turįs nueiti į Jeruzalę, daug kentėti nuo vyresniųjų, vyriausiųjų kunigų ir Rašto žinovų, būti nužudytas ir trečiąją dieną prikeltas. 22 Tuomet Petras, pasiėmęs jį į šalį, pradėjo jį barti, tardamas: "Tesergi Dievas, Viešpatie! to tau jokiu būdu neturi atsitikti!" 23 O jis atsigręžęs tarė Petrui: "Atsitrauk, šėtone! papiktinimas tu man esi, nes tu negalvoji, kas Dievui, bet kas žmonėms tinka."

24 Tuomet Jėzus tarė savo mokytiniams: "Jei kas nori eiti paskui mane, teužsigina save, teima ant savęs savo kryžių ir teseka mane. 25 Nes, kas nori išgelbėti savo gyvybę, pražudys ją; o kas pražudys savo gyvybę dėl manęs, ras ją. 26 Kokią gi naudą turės žmogus, jei jis laimėtų visą pasaulį, bet netektų gyvybės? Arba ką žmogus galėtų duoti mainais už savo gyvybę? 27 Nes Žmogaus Sūnus ateis savo Tėvo garbėje su savo angelais, ir tada jis atlygins kiekvienam, kaip jis yra pasielgęs. 28 Iš tiesų sakau jums, yra kai kurie iš čia stovinčiųjų tarpo, kurie tikrai nepatirs[1] mirties, kol išvys Žmogaus Sūnų, ateinantį su savo karalyste."

17 Šešioms dienoms praslinkus, Jėzus paėmė su savimi Petrą, Jokūbą ir jo brolį Joną ir juos užvedė nuošaliai į aukštą kalną. 2 Tuomet jis buvo perkeistas jų akivaizdoje, ir jo veidas žibėjo kaip saulė, o jo drabužiai pasidarė balti kaip šviesa. 3 Ir štai jiems pasirodė Mozė ir Elijas, besikalbą su juo. 4 O atsiliepdamas Petras tarė Jėzui: "Viešpatie, gera, kad mes čia esame; jei nori, aš padarysiu čia tris palapines, tau vieną, Mozei vieną ir Elijui vieną." 5 Jam tebekalbant, štai šviesi debesis pridengė juos šešėliu, ir štai balsas iš debesies tarė: "Šitas yra mano mylimasis Sūnus[2], kurį aš pamėgau; jo klausykite!" 6 Tai išgirdę, mokytiniai parpuolė ant savo veido ir labai nusigando. 7 Bet Jėzus priėjo ir, juos palietęs, tarė: "Kelkitės ir nebijokite!" 8 O jie, pakėlę savo akis, nieko nebematė, kaip tik vieną Jėzų.

9 Ir, jiems nužengiant nuo kalno, Jėzus jiems įsakė, tardamas: "Niekam nepasakykite apie tą regėjimą, kol Žmogaus Sūnus bus prisikėlęs iš numirusiųjų." 10 Ir jo mokytiniai paklausė jį, tardami: "Kaip tad Rašto žinovai sako, kad pirma Elijas turįs ateiti?" 11 O jis atsakydamas tarė: "Elijas, tiesa, ateina ir visa atsteigs; 12 bet aš sakau jums, kad Elijas jau atėjo, ir jie jo nepažino, bet jam darė visa, ką norėjo. Taip ir Žmogaus Sūnus nuo jų kentės." 13 Tuomet mokytiniai suprato, kad jis buvo jiems kalbėjęs apie Joną Krikštytoją.

14 Jiems atėjus pas minią, prie jo priėjo žmogus, atsiklaupė prieš jį 15 ir tarė: "Viešpatie, pasigailėk mano Sūnaus, nes jis serga mėnesienos liga ir sunkiai kenčia; jis juk dažnai įpuola į ugnį ir dažnai į vandenį. 16 Ir aš jį atgabenau pas tavo mokytinius, bet jie negalėjo jo pagydyti." 17 O atsakydamas Jėzus tarė: "O

---

[1] Lit. neragaus

[2] Žr. Mt. 3, 17, pst. 1

netikinti ir iškrypusi karta, kaip ilgai aš būsiu prie jūsų? kaip ilgai aš jus kęsiu? Atgabenkite man jį čia!" 18 Ir Jėzus jį sudraudė, ir iš jo išėjo velnias, ir nuo anos valandos berniukas pasidarė sveikas. 19 Tuomet mokytiniai, priėję prie Jėzaus vieni, tarė: "Kodėl mes negalėjome jo išvaryti?" 20 O jis sakė jiems: "Dėl jūsų mažatikystės[1]. Nes, iš tiesų sakau jums, jei jūs turėsite tikėjimą, kaip garstyčių grūdą, jūs galėsite sakyti šitam kalnui: 'Persikelk iš čia į tenai!' ir jis persikels, ir nieko jums nebus negalima."[2]

22 O jiems bevaikščiojant aplinkui Galilėjoje, Jėzus tarė jiems: "Žmogaus Sūnus bus perduodamas į žmonių rankas, 23 ir jie nužudys jį, ir trečiąją dieną jis bus prikeltas." Ir jie labai nuliūdo.

24 O jiems atėjus į Kafarnaumą, didrachmų[3] rinkėjai priėjo prie Petro ir tarė: "Ar jūsų mokytojas nemoka didrachmų?" 25 Jis sakė: "Taip." Jam parėjus į namus, Jėzus pirmas jį prakalbino, tardamas: "Kaip tau atrodo, Simonai? Iš kurių žemės karaliai ima muitą arba mokestį? Iš savo sūnų ar iš svetimųjų?" 26 O jam pasakius: "Iš svetimųjų", Jėzus tarė jam: "Taigi, sūnūs yra laisvi. 27 Bet kad jų nepapiktintume—nueik į jūrą, išmesk meškerę, paimk pirmąją prikibusią[4] žuvį ir, atvėręs jos žiomenis, rasi staterą[5]; tą paimk ir duok jiems už mane ir save."

18 Aną valandą mokytiniai priėjo prie Jėzaus ir sakė: "Kas iš tikrųjų yra didžiausias dnagaus karalystėje?" 2 Prisišaukęs vaikutį, jis pastatė jį jų viduryje 3 ir tarė: "Iš tiesų sakau jums, jei neatsiversite ir nepatapsite kaip vaikučiai, jūs jokiu būdu neįeisite į dangaus karalystę. 4 Taigi, kuris pasižemina kaip šitas vaikutis, tas yra didžiausias dangaus karalystėje.

5 Ir kas tik priima vieną tokį vaikutį mano vardu, mane priima; 6 o kas tik papiktina vieną šitų mažutėlių, kurie mane tiki, tam būtų geriau, kad asilo sukamų girnų akmenį užmautų ant jo kaklo ir jį paskandintų jūros gilumoje.

7 Vargas pasauliui dėl papiktinimų! Juk turi ateiti papiktinimai, tačiau vargas žmogui, per kurį papiktinimas ateina! 8 O jei tavo ranka arba tavo koja tave piktina, nukirsk ją ir mesk nuo savęs; tau yra geriau įeiti į gyvenimą sužalotam arba raišam, nekaip su dviem rankomis arba dviem kojomis būti įmestam į amžinąją ugnį. 9 Ir jei tavo akis tave piktina, išlupk ją ir mesk nuo savęs; tau yra geriau su viena akimi įeiti į gyvenimą, nekaip, abi akis turint, būti įmestam į ugnies pragarą[6].

10 Žiūrėkite, kad nepaniekintute nė vieno šitų mažutėlių; nes,

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: netikėjimo.
[2] Kiti senoviniai rankraščiai įterpia 21. skirsnelį: Bet šita rūšis neišeina kitaip, kaip tik malda ir pasninku.
[3] T.y. šventyklos mokesčio, kuris buvo dvi drachmos (=½ šėkelio=apie 50 amer. centų).
[4] Lit. išėjusią aukštyn
[5] Vienas stateras buvo lygus keturioms drachmoms.
[6] Lit. geheną

sakau jums, jų angelai danguje visuomet mato danguje esančiojo mano Tėvo veidą.[1] 12 Kaip jums atrodo? Jei kas turi šimtą avių ir viena jų nuklysta, ar jis nepalieka devyniasdešimt devynių ant kalnų, neina ir neieško nuklydusiosios? 13 Ir jei pavyksta ją rasti, iš tiesų sakau jums, jis džiaugiasi ja labiau, negu tomis devyniasdešimt devyniomis, kurios nėra nuklydusios. 14 Tokiu būdu nėra danguje esančiojo jūsų[2] Tėvo valia, kad pražūtų vienas šitų mažutėlių.

15 O jei tavo brolis nusideda, eik ir griežtai pamokyk jį jūsų dviejų vienų tarpe. Jei jis tavęs paklauso, tu laimėjai savo brolį. 16 Bet jei jis nepaklauso, paimk su savimi dar vieną arba du, kad dviejų arba trijų liudininkų burna būtų patvirtintas keikvienas dalykas. 17 O jei jis jų nepaklauso, pasakyk surinkimui; bet jei jis ir surinkimo nepaklauso, tebūnie jis tau kaip pagonis ir muitininkas. 18 Iš tiesų sakau jums, ką tik surišite žemėje, bus surišta danguje; ir ką tik atrišite žemėje, bus atrišta danguje. 19 Toliau aš sakau jums, jei du iš jūsų tarpo sutaria žemėje dėl bet kurio dalyko, kurio jie nori melsti, jie *tai* gaus iš mano Tėvo, kuris yra danguje. 20 Nes kur du arba trys yra susirinkę mano vardu, ten aš esu jų tarpe.[3]"

21 Tuomet priėjęs Petras tarė jam: "Viešpatie, kaip dažnai gali man nusidėti mano brolis ir aš turiu jam atleisti? Ar iki septynių kartų?" 22 Jėzus tarė jam: "Aš sakau tau, ne iki septynių kartų, bet iki septyniasdešimt septynių kartų[4].

23 Todėl dangaus karalystė prilygsta karaliui, kuris norėjo atsiskaityti su savo vergais. 24 O jam pradėjus skaičiuoti, pas jį atgabeno vieną, kuris jam buvo skolingas dešimt tūkstančių talentų[5]. 25 O kadangi jis negalėjo sumokėti, valdovas įsakė parduoti jį, žmoną, vaikus bei visa, ką jis turėjo, ir sumokėti. 26 Tuomet tas vergas parpuolė prie jo kojų ir tarė: 'Turėk man kantrybės, ir aš visa tau sumokėsiu.' 27 O iš gailesčio ano vergo valdovas jį paleido ir paskolą jam dovanojo. 28 Bet išėjęs anas vergas rado vieną savo draugų vergų, kuris jam buvo skolingas šimtą denarų[6]; jis nutvėrė jį ir smaugė, sakydamas: 'Sumokėk, ką esi skolingas!' 29 Tuomet parpuolęs jo draugas vergas jį maldavo, sakydamas: 'Turėk man kantrybės, ir aš tau sumokėsiu.' 30 Bet jis nenorėjo: nuėjęs įmesdino jį į kalėjimą, kol jis sumokės skolą. 31 Tuomet jo draugai vergai, pamatę tą įvykį, labai nuliūdo ir nuėję papasakojo savo valdovui visa, kas buvo įvykę. 32 Tuomet, jį pasišaukęs, jo valdovas sakė jam: 'Tu piktas verge! Visą aną skolą aš tau dovano-

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai priduria 11. skirsnelį: Nes Žmogaus Sūnus atėjo išgelbėti, kas buvo pražuvę.
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: mano
[3] Kiti senoviniai rankraščiai: Nes negali būti dviejų arba trijų susirinkusių mano vardu, kad jų tarpe manęs nebūtų.
[4] Arba: iki septyniasdešimtkart septynių kartų
[5] Vienas talentas=6000 denarų= apie 1000 amer. dolerių.
[6] T.y. apie 20 amer. dolerių

jau, nes mane maldavai. 33 Ar neturėjai ir tu pasigailėti savo draugo vergo, kaip ir aš tavęs pasigailėjau?' 34 Ir užsirūstinęs jo valdovas jį padavė kankintojams, kol jis sumokės jam visą skolą. 35 Taip ir mano dangaus Tėvas pasielgs su jumis, jei jūs, kiekvienas savo broliui, neatleisite iš savo širdies."

19 Kai Jėzus buvo pabaigęs šituos žodžius, jis išvyko iš Galilėjos ir atvyko į Judėjos sritį kitoje Jordano pusėje. 2 Jį sekė didelės žmonių minios, ir tenai jis gydė juos.

3 Prie jo priėjo fariziejai ir jį gundė, sakydami: "Ar valia paleisti savo žmoną dėl bet kurios priežasties?" 4 O jis atsakydamas tarė: "Ar neskaitėte, kad Kūrėjas pradžioje padarė juos vyrą ir moterį 5 ir pasakė: 'Todėl žmogus turi palikti tėvą bei motiną ir susijungti su savo žmona, ir tuodu turi patapti vienu[1]. 6 Tuo būdu juodu nebėra du, bet vienas.[2] Ką tad Dievas sujungė, žmogus teneperskiria." 7 Jie sakė jam: "Tai kam Mozė įsakė duoti atsiskyrimo raštą ir paleisti?" 8 Jis sakė jiems: "Mozė, atsižvelgdamas į jūsų kietą širdį, jums leido paleisti savo žmonas, bet nuo pradžios taip nėra buvę. 9 O aš sakau jums: kas paleidžia savo žmoną, ne dėl paleistuvystės, ir veda kitą, svetimoteriauja."

10 Mokytiniai jam sakė: "Jei toks yra vyro santykis su žmona, tai neverta vesti." 11 Bet jis tarė jiems: "Ne visi išmano šitą žodį, tik tie, kuriems duota. 12 Nes yra išdarų, kurie iš motinos įsčių tokie yra užgimę; ir yra išdarų, kurie žmonių yra išdaryti; ir yra išdarų, kurie patys išsidarė dangaus karalystės labui. Kas gali išmanyti, teišmano!"

13 Tuomet atgabeno pas jį vaikučių, kad jis uždėtų ant jų rankas ir pasimelstų; o mokytiniai juos draudė. 14 Bet Jėzus tarė: "Leiskite vaikučius ir neginkite jiems ateiti pas mane; nes tokių yra dangaus karalystė." 15 Ir, uždėjęs ant jų rankas, jis išėjo iš tenai.

16 Ir štai vienas, prie jo priėjęs, tarė: "Mokytojau, ką gera aš turiu daryti, kad įgyčiau amžiną gyvenimą?" 17 O jis tarė jam: "Kam mane klausi to, kas gera? Vienas yra Gerasis! Bet jei nori įeiti į gyvenimą, laikykis įsakymų." 18 Jis sakė jam: "Kurių?"[3] O Jėzus tarė: "Tų: nežudyk, nesvetimoteriauk, nevok, neliudyk neteisingai; 19 gerbk savo tėvą ir motiną, ir mylėk savo artimą, kaip save patį." 20 Jaunikaitis sakė jam: "Visa tai aš sergėjau; ko dar man trūksta?" 21 Jėzus tarė jam: "Jei nori būti tobulas, eik, parduok savo nuosavybę ir duok neturtėliams, ir turėsi lobį danguje; paskui ateik ir sek mane." 22 Bet jaunikaitis, išgirdęs šitą žodį, nuėjo nuliūdęs, nes turėjo daug gėrybių.

23 O Jėzus tarė savo mokytiniams: "Iš tiesų sakau jums, turtingas sunkiai įeis į dangaus karalystę. 24 Ir vėl sakau jums, lengviau

---

[1] Lit. vienu kūnu [2] Lit. vienas kūnas [3] Arba: Kokių?

kupranugariui pralįsti pro adatos ausį, nekaip turtingam įeiti į dangaus karalystę." 25 O tai išgirdę, mokytiniai labai nustebo ir sakė: "Tai kas begali būti išgelbėtas?" 26 O pažvelgęs į juos, Jėzus tarė jiems: *"Žmonėms tai yra negalima, bet Dievui visa galima."* 27 Tuomet atsakydamas Petras tarė jam: "Štai mes visa palikome ir pasekėme tave; kas tad mums teks?" 28 O Jėzus tarė jiems: "Iš tiesų sakau jums, jūs, kurie mane pasekėte,—atgimusiajame pasaulyje, kai Žmogaus Sūnus sėdės savo garbingajame soste,—ir jūs sėdėsite dvylikoje sostų, valdydami[1] dvylika Izraelio padermių. 29 Ir kiekvienas, kuris paliko namus, ar brolius, ar seseris, ar tėvą, ar motiną, ar vaikus, ar dirvas dėl mano vardo—gaus daugeriopai[2] ir paveldės amžiną gyvenimą. 30 O daug pirmutinių bus paskutiniai ir daug paskutinių—pirmutiniai.

20 Nes dangaus karalystė yra panaši į šeimininką, kuris anksti rytą išėjo samdytis darbininkų savo vynuogynui. 2 O susiderėjęs su darbininkais po denarą[3] dienai, jis nusiuntė juos į savo vynuogyną. 3 Išėjęs apie trečią valandą[4], jis pamatė kitus stovinčius turgavietėje be darbo 4 ir jiems tarė: 'Eikite ir jūs į vynuogyną, ir, kas bus teisinga, aš duosiu jums.' 5 Ir jie nuėjo. Jis vėl išėjo apie šeštą ir devintą valandą ir taip pat padarė. 6 O išėjęs apie vienuoliktąją, jis rado kitus stovinčius ir sakė jiems: 'Ko jūs čia stovite visą dieną be darbo?' 7 Jie sakė jam: 'Niekas mūsų nepasisamdė.' Jis sakė jiems: 'Eikite ir jūs į vynuogyną.' 8 O vakarui atėjus, vynuogyno savininkas sako ūkvedžiui: 'Pašauk darbininkus ir sumokėk algą, pradėdamas nuo paskutiniųjų ir baigdamas pirmutiniaisiais.' 9 Atėję tie, kurie buvo pasamdyti apie vienuoliktą valandą, kiekvienas gavo po denarą. 10 Atėję pirmutinieji manė, kad jie daugiau gausią, tačiau ir jie gavo[5] kiekvienas po denarą. 11 O jį paimdami, jie murmėjo prieš šeimininką, 12 sakydami: 'Šitie paskutinieji tedirbo vieną valandą, o tu padarai juos lygius mums, kurie nešėme dienos naštą ir kaitrą.' 13 O jis, atsakydamas vienam jų, tarė: 'Mielasis, aš tau nedarau skriaudos; ar ne už denarą susiderėjai su manimi? 14 Imk, kas tau priklauso, ir eik; o aš noriu šitam paskutiniajam duoti, kiek ir tau. 15 Ar aš neturiu teisės daryti, ką noriu, su tuo, kas man priklauso? Arba, ar todėl tu šnairuoji, kad aš esu geras?' 16 Tuo būdu paskutinieji bus pirmutiniai ir pirmutinieji—paskutiniai."

17 O Jėzus, besirengdamas keliauti į Jeruzalę, paėmė dvylika mokytinių skyrium, ir kelyje jis tarė jiems: 18 "Štai mes keliaujame į Jeruzalę, ir Žmogaus Sūnų perduos vyriausiesiems kunigams ir

---

[1] Lit. teisdami [2] Kiti senoviniai rankraščiai: šimteriopai
[3] Vienas denaras vertas apie 20 amer. centų.
[4] T.y. mūsų 9 val. rytą
[5] Kiti senoviniai rankraščiai įterpia: užmokesčio

Rašto žinovams; jie pasmerks jį mirti 19 ir jį perduos pagonims, kad tie iš jo pasityčiotų, jį nuplaktų ir nukryžiuotų, ir trečiąją dieną jis prisikels."

20 Tuomet prie jo priėjo Zebedėjo sūnų motina su savo sūnumis, parpuolė prieš jį ir norėjo kažko prašyti iš jo. 21 O jis tarė jai: "Ko nori?" Ji sakė jam: "Tark, kad šitie abu mano sūnūs sėdėtų, vienas tavo dešinėje ir kitas tavo kairėje, tavo karalystėje." 22 Bet atsakydamas Jėzus tarė: "Nežinote, ko prašote. Ar jūs galite gerti tą taurę, kurią aš gersiu?" Jie sakė jam: "Galime." 23 Jis tarė jiems: "Mano taurę, tiesa, gersite, tačiau sėdėti mano dešinėje ir mano kairėje—ne mano dalykas tai duoti, bet tai yra tiems, kuriems mano Tėvo paskirta." 24 Tai išgirdę, dešimt mokytinių užpyko ant tų dviejų brolių. 25 Bet Jėzus, juos pasišaukęs, tarė: "Jūs žinote, kad tautų valdovai joms viešpatauja ir jų didžiūnai jas valdo. 26 Ne taip turi būti jūsų tarpe; bet kas jūsų tarpe nori tapti didelis, tebūnie jūsų tarnas, 27 ir kas jūsų tarpe nori būti pirmas, tebūnie jūsų vergas; 28 lygiai kaip ir Žmogaus Sūnus neatėjo, kad jam kas tarnautų, bet kad pats tarnautų ir atiduotų savo gyvybę atperkamuoju mokesčiu už daugelį."

29 Jiems išeinant iš Jeriko, jį sekė didelė minia. 30 Ir štai, du akli, sėdį šalikelėje, išgirdę, kad praeinąs Jėzus, ėmė šaukti, tardami: "Viešpatie, Dovydo Sūnau, pasigailėk mūsų!" 31 O minia draudė juos, kad tylėtų; bet jie dar labiau šaukė, tardami: "Viešpatie, Dovydo Sūnau, pasigailėk mūsų!" 32 Jėzus sustojo, pašaukė juos ir tarė: "Ko norite, kad aš jums padaryčiau?" 33 Jie sakė jam: "Viešpatie, kad mūsų akys atsivertų." 34 O iš gailesčio Jėzus palietė jų akis, ir tuojau jie praregėjo bei sekė jį.

21

Kada jie priartėjo prie Jeruzalės ir atėjo į Betfagę, prie Alyvų kalno, tada Jėzus pasiuntė du mokytinius, 2 jiems tardamas: "Eikite į kaimą, kuris guli priešais jus, ir tuojau rasite pririštą asilę ir su ja asilaitį; atriškite ir man atveskite. 3 Ir jei kas jums ką tartų, sakykite: 'Jų reikia Viešpačiui', ir tas tuojau paleis juos." 4 O tai yra atsitikę, kad įvyktų, kas pasakyta per pranašą šitaip:

5 "Sakykite Siono dukteriai:
Štai tavo karalius ateina pas tave,
romus ir raitas ant asilo
ir ant asilaičio, junginės asilės jaunikl io."

6 O tie mokytiniai, nuėję ir padarę, kaip Jėzus jiems buvo įsakęs, 7 atvedė asilę ir asilaitį, užklojo ant jų drabužius, ir jis užsisėdo viršuj jų. 8 Minios daugumas klojo savo drabužius ant kelio, o kiti kirto šakas nuo medžių ir barstė ant kelio. 9 O minios, kurios ėjo pirma jo ir jį sekė, šaukė, sakydamos:

"Osanna Dovydo Sūnui!

Palaimintas, kuris ateina Viešpaties vardu!
Osanna aukštybėse!"

10 Jam įjojus į Jeruzalę, sujudo visas miestas ir sakė: "Kas yra šitas?" 11 O minios sakė: "Šitas yra pranašas Jėzus iš Galilėjos Nazareto."

12 Jėzus įėjo į Dievo[1] šventovę, išvarė visus pardavėjus ir pirkėjus šventovėje, parvertė pinigmainių stalus ir karvelių pardavėjų suolus, 13 ir jis sakė jiems: "Parašyta: 'Mano namai turi vadintis maldos namai,' bet jūs iš jų padarėte plėšikų olą."

14 Akli ir luoši priėjo prie jo šventovėje, ir jis pagydė juos. 15 O vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai, matydami nuostabius darbus, kuriuos jis darė, ir vaikus, kurie šaukė šventovėje ir sakė: "Osanna Dovydo Sūnui!", užpyko 16 ir tarė jam: "Ar girdi, ką šitie sako?" Bet Jėzus tarė jiems: "Taip! Ar jūs niekad neskaitėte: 'Iš kūdikių ir žindomųjų burnos tu pasirūpinai tobulą gyrių'?" 17 Juos palikęs, jis išėjo iš miesto į Betaniją ir praleido tenai naktį.

18 O ankstyvą rytmetį, grįždamas į miestą, jis buvo alkanas. 19 Pamatęs pakelėje vieną fygmedį, jis priėjo prie jo, bet nieko jame nerado, tik vienus lapus. Ir jis sakė jam: "Niekados tenebesiranda iš tavęs vaisiaus!" Ir fygmedis tučtuojau padžiūvo. 20 Tai maytdami, mokytiniai stebėjosi, sakydami: "Kokiu būdu tas fygmedis tučtuojau padžiūvo?" 21 O atsakydamas Jėzus tarė jiems: "Iš tiesų sakau jums, jei turėsite tikėjimą ir neabejosite, jūs ne tiktai padarysite, kas padaryta fygmedžiui, bet ir jei šitam kalnui tarsite: 'Pasikelk ir pulk į jūrą', tai įvyks. 22 Ir visa, ko jūs tikėdami prašysite maldoje, gausite."

23 Jam įėjus į šventovę, prie jo, kai jis mokė, priėjo vyriausieji kunigai bei tautos vyresnieji ir tarė: "Kokia galia tu tai darai? ir kas tau davė šitą galią?" 24 O atsakydamas Jėzus tarė jiems: "Ir aš jus paklausiu vieno dalyko; jei jį man pasakysite, ir aš jums pasakysiu, kokia galia tai darau. 25 Jono krikštas—iš kur jis buvo? Iš dangaus ar iš žmonių?" O jie samprotavo savo tarpe ir kalbėjo: "Jei sakysime: 'Iš dangaus', jis mums sakys: 'Tai kodėl juo netikėjote?' 26 O jei sakysime: 'Iš žmonių', mes turime bijoti minios, nes visi laiko Joną pranašu." 27 Atsakydami jie Jėzui tarė: "Nežinome." Jis tarė jiems iš savo pusės: "Nė aš jums nesakysiu, kokia galia tai darau.

28 O kaip jums atrodo? Vienas tėvas turėjo du sūnu. Priėjęs prie pirmojo, jis tarė: 'Eik šiandien, dirbk mano vynuogyne.' 29 O jis atsakydamas tarė:[2] 'Nenoriu.' Bet vėliau, pakeitęs nusistatymą, nuėjo. 30 O priėjęs prie antrojo, jis taip pat pasakė. Bet tas atsakydamas tarė: 'Einu, pone', bet nenuėjo. 31 Katras tų

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai išleidžia: Dievo

[2] Pagal kitą teksto versiją: 'Einu, pone', bet nenuėjo. 30 . . . tas atsakydamas tarė: 'Nenoriu', bet vėliau, pakeitęs nusistatymą, nuėjo. 31 . . . Jie sakė: 'Vėlesnysis'.

dviejų įvykdė tėvo valią?" Jie sakė: "Pirmasis."[1] Jėzus sakė jiems: "Iš tiesų sakau jums, muitininkai ir paleistuvės eina į dangaus karalystę pirma jūsų. 32 Nes Jonas atėjo pas jus su teisybės keliu, ir jūs juo netikėjote; priešingai, muitininkai ir paleistuvės juo tikėjo. Betgi jūs, nors tai matėte, nė vėliau nepakeitėte savo nusistatymo, kad juo tikėtute.

33 Pasiklausykite kito prilyginimo. Buvo šeimininkas, kuris įsiveisė vynuogyną, aptvėrė jį tvora, iškasė jame vyno spaustuvę, pastatė bokštą, išnuomojo jį ūkininkams ir iškeliavo į svetimą šalį. 34 O kai priartėjo vaisių metas, jis siuntė savo vergus pas tuos ūkininkus atsiimti savo vaisių. 35 O ūkininkai, nutvėrę jo vergus, vieną primušė, kitą nužudė, vėl kitą užmušė akmenimis. 36 Jis vėl pasiuntė kitus vergus, daugiau kaip pirmųjų, ir su jais jie taip pat pasielgė. 37 O pagaliau jis siuntė pas juos savo sūnų, sakydamas: 'Jie drovėsis mano sūnaus.' 38 Bet ūkininkai, pamatę sūnų, tarėsi tarp savęs: 'Šitas yra tėvonis; eikite, užmuškime jį ir pasisavinkime jo veldėmę!' 39 Nutvėrę jie išmetė jį iš vynuogyno ir užmušė. 40 Taigi, kai ateis vynuogyno savininkas, ką jis padarys aniems ūkininkams?" 41 Jie sakė jam: "Jis nelabuosius žiauriai nugalabys, o vynuogyną išnuomos kitiems ūkininkams, kurie jam atiduos vaisius laikais, kada jie yra prinokę." 42 Jėzus sakė jiems: "Ar niekados neskaitėte Raštuose:

'Tas akmuo, kurį atmetė statytojai,
patapo kertiniu akmeniu;
tai Viešpaties padaryta
ir nuostabu mūsų akyse'?

43 Todėl sakau jums, Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir duota tautai, kuri neša jos vaisius."[2]

45 Vyriausieji kunigai ir farizėjai, išgirdę jo prilyginimus, suprato, kad jis kalba apie juos. 46 Jie stengėsi jį suimti, bijojo tik minių, nes jos laikė jį pranašu.

22

Atsiliepdamas Jėzus vėl jiems kalbėjo prilyginimais ir tarė: 2 "Dangaus karalystė prilygsta karaliui, kuris kėlė vestuves savo sūnui. 3 Jis išsiuntinėjo savo vergus pašaukti pakviestųjų į vestuves, bet tie nenorėjo ateiti. 4 Jis vėl išsiuntinėjo kitus vergus, tardamas: 'Sakykite pakviestiesiems: Štai aš esu prirengęs savo pokylį, mano jaučiai ir penimi veršiai paskersti ir viskas paruošta; ateikite į vestuves!' 5 Bet jie nekreipė į tai dėmesio ir nuėjo— vienas į savo ūkį, kitas į savo prekybą, 6 o likusieji, nutvėrę jo vergus, juos išniekino ir užmušė. 7 O karalius užsirūstino ir, pasiuntęs savo armijas, nugalabijo anuos galvažudžius ir sudegino

---

[1] Pagal dar kitą teksto versiją, kuri sutampa su čia skaitomąja, vietoj 'pirmasis' yra 'paskutinysis'.
[2] Kiti senoviniai rankraščiai priduria 44. skirsnelį: Ir kas puola ant šito akmens, suduš; o ant kurio jis puls, tą sutriuškins.

jų miestą. 8 Tuomet jis sakė savo vergams: 'Vestuvės, tiesa, yra paruoštos, bet pakviestieji nebuvo verti. 9 Eikite tad į gatvių sankryžas ir, kiek tik rasite, pakvieskite į vestuves.' 10 Anie vergai, išėję į gatves, suvedė visus, kuriuos rado—piktus ir gerus; taip vestuvių salė prisipildė svečių.

11 O karalius, įėjęs pasižiūrėti svečių, pamatė tenai žmogų, neapsirengusį vestuviniu drabužiu, 12 ir sakė jam: 'Mielasis, kaip tu čia įėjai, neturėdamas vestuvinio drabužio?' O tas nutilo. 13 Tuomet karalius tarė tarnams: 'Surišę jam rankas ir kojas, išmeskite jį į tamsumą lauke; tenai bus verksmo ir dantų griežimo.' 14 Nes daug yra pašauktų, bet maža išrinktų."

15 Tuomet nuėję farizėjai susitarė, kaip jį pagauti į pinkles žodžiu[1]. 16 Jie nusiuntė pas jį savo mokytinius su Herodo šalininkais, ir tie sakė: "Mokytojau, mes žinome, kad tu esi tiesakalbis, mokai Dievo kelio, kaip reikalauja tiesa, ir į nė vieną neatsižiūri, nes nepaisai žmonių asmens; 17 pasakyk tad mums, kaip tau atrodo: ar valia mokėti pagalvę ciesoriui, ar ne?" 18 Bet Jėzus, pažindamas jų nelabumą, tarė: "Kam mane gundote, veidmainiai? 19 Parodykite man mokesčio pinigą." O jie atnešė jam denarą. 20 Ir jis sakė jiems: "Kieno šitas atvaizdas ir įrašas?" 21 Jie sakė: "Ciesoriaus." Tuomet jis tarė jiems: "Atiduokite tad, kas ciesoriaus—ciesoriui ir kas Dievo-Dievui." 22 Tai išgirdę, jie stebėjosi ir, jį palikę, nuėjo.

23 Aną dieną prie jo priėjo sadukėjai, kurie sako, kad nesą prisikėlimo, ir jį paklausė, 24 tardami: "Mokytojau, Mozė yra pasakęs: 'Jei kas miršta, neturėdamas vaikų, jo brolis turi vesti jo našlę žmoną ir prikelti palikuonių savo broliui.' 25 O buvo pas mus septyni broliai; pirmasis vedęs numirė ir, neturėdamas palikuonių, paliko savo žmoną savo broliui. 26 Panašiu būdu ir antrasis, ir trečiasis paeiliui visi septyni. 27 O paskiau už visus numirė ta moteriškė. 28 Taigi, prisikėlimo metu, kurio tų septynių ji bus žmona? Jie juk visi ją turėjo."

29 O atsakydamas Jėzus tarė jiems: "Jūs klydinėjate, nepažindami nei Raštų, nei Dievo galios. 30 Nes prisikėlę[2] nei veda, nei teka, bet yra kaip[3] angelai danguje. 31 O kai dėl mirusiųjų prisikėlimo, ar neskaitėte, kas jums Dievo pasakyta šitaip: 32 'Aš esu Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas'? Jis nėra Dievas mirusiųjų, bet gyvųjų." 33 Tai girdėdamos, minios nepaprastai stebėjosi jo mokymu.

34 O farizėjai, išgirdę, kad jis buvo nutildęs sadukėjus, susirinko krūvon, 35 ir vienas iš jų tarpo, įstatymo žinovas, gundydamas paklausė jį: 36 "Mokytojau, koks įsakymas yra didžiausias įstatyme?" 37 O jis tarė jam: "Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela ir visu savo protu. 38 Šitas yra

---

[1] Arba: kalboje [2] Lit. prisikėlime
[3] Kiti senoviniai rankraščiai įterpia: Dievo

didžiausiasis ir vyriausiasis[1] įsakymas. 39 Antras, lygiavertis, yra šitas[2]: 'Mylėk savo artimą, kaip save patį.' 40 Ant šitų dviejų įsakymų kabo visas įstatymas ir pranašai."

41 O kol farizėjai tebebuvo susirinkę, Jėzus paklausė juos, 42 tardamas: "Ką jūs manote apie Kristų? Kieno jis yra sūnus?" Jie tarė jam: "Dovydo." 43 Jis sakė jiems: "Tai kaip Dovydas, Dvasios įkvėptas, jį vadina Viešpačiu, tardamas:

44 'Viešpats tarė mano Viešpačiui:
Sėskis mano dešinėje,
kol aš padėsiu tavo priešus po tavo kojomis.'

45 Jei tad Dovydas jį vadina Viešpačiu, kaip jis gali būti jo sūnus?" 46 Niekas negalėjo jam atsakyti nė žodžio, ir nuo anos dienos nė vienas nedrįso jį daugiau beklausti.

23 Tuomet Jėzus kalbėjo minioms ir savo mokytiniams, 2 tardamas: "Į Mozės krasę atsisėdo Rašto žinovai ir farizėjai. 3 Taigi visa, ką jie sako jums, vykdykite ir laikykite, bet, kaip jie elgiasi, nesielkite; nes jie sako, bet nevykdo. 4 Jie suriša sunkias[3] naštas ir jas uždeda žmonėms ant pečių, bet patys nė savo pirštu nenori jų pajudinti. 5 O visus savo darbus jie tedaro, kad žmonėms kristų į akis; nes jie platina savo maldos diržus ir ilgina kutus, 6 ir mėgsta garbės vietą pokyliuose, ir pirmąsias krases sinagogose, 7 ir pasveikinimus turgavietėse, ir būti žmonių vadinamais rabbi. 8 Bet jūs nesiduokite vadinami rabbi; nes vienas yra jūsų Mokytojas, o jūs visi esate broliai. 9 Ir nė vieno nevadinkite žemėje savo tėvu[4], nes vienas yra jūsų Tėvas—dangaus. 10 Nė vadovais nesiduokite vadinami, nes jūsų vadovas yra vienas—Kristus. 11 O jūsų didžiausiasis tebūnie jūsų tarnas. 12 Kuris pasiaukština, bus pažemintas, ir kuris pasižemina—bus paaukštintas.

13 Bet vargas jums, Rašto žinovai ir farizėjai, veidmainiai! Jūs užrakinate dangaus karalystę; jūs patys juk neįeinate, nė tų, kurie nori įeiti, neįleidžiate.[5] 15 Vargas jums, Rašto žinovai ir farizėjai, veidmainiai! Jūs perkeliaujate jūrą ir sausumą vienam naujatikiui padaryti, ir, kada jis pasidaro, jūs jį padarote pragaro[6] sūnumi, dvigubai taip piktu, kaip jūs.

16 Vargas jums, akli vadai! Jūs sakote: 'Kas prisiekia šventykla, tai niekis; bet kas prisiekia šventyklos auksu, yra įpareigotas.'

---

[1] Lit. pirmasis
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: Antras, lygiavertis su juo: . . .
[3] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: ir nepakeliamas
[4] Arba: Ir tėvu nesivadinkite žemėje
[5] Kiti senoviniai rankraščiai čia arba po 12. skirsnelio priduria 14. skirsnelio žodžius: Vargas jums, Rašto žinovai ir farizėjai, veidmainiai! Jūs apryjate našlių namus ir dedatės kalbą ilgas maldas; todėl jūs gausite juo sunkesnį teismo sprendimą.
[6] Lit. gehenos

17 Kvaili ir akli! Kas gi yra didesnis—auksas ar šventykla, kuri pašvenčia auksą? 18 Toliau: 'Kas prisiekia aukuru, tai niekis; bet kas prisiekia atnaša, kuri guli viršum jo, yra įpareigotas.' 19 Akli! Kas gi yra didesnis—atnaša ar aukuras, kuris pašventina atnašą? 20 Taigi, kas prisiekia aukuru, prisiekia juo ir viskuo, kas yra viršum jo; 21 ir kas prisiekia šventykla, prisiekia ja ir tuo, kuris joje gyvena; 22 ir kas prisiekia dangumi, prisiekia Dievo sostu ir tuo, kas jame sėdi.

23 Vargas jums, Rašto žinovai ir fariziejai, veidmainiai! Jūs reikalaujate dešimtinės nuo mėtų, krapų ir kmynų, o apleidžiate svaresniuosius[1] įstatymo dalykus, teisę, gailestingumą ir ištikimybę; šituos jūs turėjote vykdyti ir anų neapleisti. 24 Akli vadai! jūs, kurie iškošiate uodą, o nugeriate kupranugarį!

25 Vargas jums, Rašto žinovai ir fariziejai, veidmainiai! Jūs valote taurės ir dubens išviršinę pusę, bet viduje jie yra pilni plėšimo ir nesaikumo. 26 Aklas fariziejau! Pirma išvalyk taurės[2] vidų, kad ir jos[3] išorė pataptų švari.

27 Vargas jums, Rašto žinovai ir fariziejai, veidmainiai! Jūs esate panašūs į nutinkuotus kapus, kurie iš viršaus, tiesa, atrodo gražūs, bet viduje yra pilni numirėlių kaulų ir visokios netyrybės. 28 Taip ir jūs iš viršaus, tiesa, atrodote žmonėms teisūs, bet viduje esate pilni veidmainystės ir nedorybės.

29 Vargas jums, Rašto žinovai ir fariziejai, veidmainiai! Jūs statote pranašams kapus ir puošiate teisiųjų paminklus, 30 ir sakote: 'Jei būtume gyvenę savo tėvų dienomis, mes nebūtume su jais dalyvavę pranašų kraujo išliejime[4]. 31 Taip jūs liudijate patys prieš save, kad jūs esate sūnūs tų, kurie nužudė pranašus. 32 Ir jūs pripildykite savo tėvų saiką! 33 Gyvatės! Angių išperos! Kaip jūs ištrūksite nuo pasmerkimo į pragarą[5]? 34 Todel: Štai aš siunčiu pas jus pranašų, išminčių ir Rašto žinovų; vienus jų nužudysite ir nukryžiuosite, o kitus plaksite savo sinagogose ir persekiosite nuo miesto į miestą, 35 kad ant jūsų ateitų visas nekaltas kraujas, išlietas į žemę, nuo teisiojo Abelio kraujo iki kraujo Zacharijo, Barachijo sūnaus, kurį jūs nužudėte tarp šventyklos ir aukuro. 36 Iš tiesų sakau jums, visa tai užeis šitai kartai.

37 Jeruzale, Jeruzale, tu, kuri žudai pranašus ir akmenimis užmuši pas tave siųstuosius! Kiek kartų aš norėjau surinkti tavo vaikus, kaip višta surenka savo vištyčius po sparnais, bet jūs nenorėjote! 38 Štai jūsų namai jums paliekami[6]. 39 Nes aš sakau jums, jūs nuo dabar manęs nebematysite, kolei tarsite: 'Palaimintas, kuris ateina Viešpaties vardu!' "

---

[1] Arba: sunkiau įvykdomus
[2] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: ir dubens
[3] Kiti senoviniai rankraščiai: jų
[4] Lit. kraujuje [5] Lit. geheną
[6] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: tušti

24 Jėzus, išėjęs iš šventovės, ėjo sau. Tuomet priėjo jo mokytiniai, norėdami jam parodyti šventovės pastatus. 2 O jis atsakydamas tarė jiems: "Ar jūs viso to nematote? Iš tiesų sakau jums, čia nepaliks akmens ant akmens, kuris nebus nugriautas."

3 O jam sėdint ant Alyvų kalno, prie jo priėjo mokytiniai vieni ir tarė: "Pasakyk mums, kada tai bus, ir koks tavo atėjimo ir amžiaus pabaigos ženklas?" 4 Ir atsakydamas Jėzus tarė jiems: "Žiūrėkite, kad kas jūsų nesuvedžiotų! 5 Nes daugelis ateis mano vardu ir sakys: 'Aš esu Kristus', ir jie daugelį suvedžios. 6 O jūs girdėsite apie karus ir karų gandus; įsidėmėkite, neišsigąskite! nes tai turi įvykti, bet tai dar nėra galas. 7 Nes tauta kelsis prieš tautą ir valstybė prieš valstybę, ir bus badų bei žemės drebėjimų įvairiose vietose. 8 Bet visa tai—skausmų pradžia.

9 Tuomet jie perduos jus į priespaudą ir jus užmuš, ir jūs būsite visų tautų nekenčiami dėl mano vardo. 10 Tuomet daugelis pasipiktins, vieni kitus išduos ir vieni kitų neapkęs. 11 Daug netikrų pranašų kelsis, ir jie suvedžios daugelį. 12 Ir, kadangi nedorybė pagausės, daugelio meilė atauš. 13 Bet, kas ištvers iki galo, tas bus išgelbėtas. 14 Ir šita karalystės Evangelija bus skelbiama visame pasaulyje liudijimu visoms tautoms; ir tada ateis galas.

15 Taigi, kai jūs pamatysite sunaikinimo baisenybę, apie kurią yra pasakyta per pranašą Danielių, stovinčią šventoje vietoje,—kas tai skaito, teišmano,—16 tuomet tie, kurie yra Judėjoje, tebėga į kalnus; 17 kas yra ant stogo, tenenulipa žemyn pasiimti daiktų iš savo namų; 18 ir kas yra lauke, tenegrįžta savo apsiausto pasiimti. 19 O vargas nėščioms ir žindančioms anomis dienomis! 20 Bet melskitės, kad jūsų bėgimas neįvyktų žiemą ar sabatą! 21 Nes tuomet bus didelė priespauda, kokios nėra buvę nuo pasaulio pradžios iki šiolei ir nebebus. 22 Ir jei anos dienos nebūtų sutrumpintos, tai nė vienas žmogus neišsigelbėtų; bet dėl išrinktųjų anos dienos bus sutrumpintos. 23 Jei tada kas jums sakys: 'Štai, čia yra Kristus!' arba: 'Ten jis yra!', netikėkite. 24 Nes kelsis netikri kristūs ir netikri pranašai, ir jie darys didelių ženklų ir stebuklų, kad suvedžiotų, jei galima, ir išrinktuosius. 25 Štai aš esu jums tai iš anksto pasakęs. 26 Taigi, jei jie sakys jums: 'Štai jis yra tyrumoje!', neišeikite; 'štai jis yra kambariuose!', netikėkite. 27 Nes kaip žaibas išeina iš rytų ir šviečia iki vakarų, taip bus Žmogaus Sūnaus atėjimas. 28 Kur yra maita, ten susirenka ereliai[1].

29 O tuojau, anų dienų priespaudai pasibaigus, saulė aptems, mėnulis nebeišduos savo žvilgesio, žvaigždės puls nuo dangaus, ir dangaus galybės sujudės. 30 Tuomet pasirodys Žmogaus Sūnaus ženklas danguje, ir tuomet aimanuos visos žemės kiltys, ir jos

---

[1] Arba: kirliai

išvys Žmogaus Sūnų, ateinantį dangaus debesyse su didele galybe ir garbe. 31 Jis išsiųs savo angelus, skardžiai trimituojančius,[1] ir jie surinks jo išrinktuosius iš keturių vėjų, nuo vieno dangaus krašto iki kito.

32 Iš fygmedžio mokykitės prilyginimo; kai jo šaka jau suminkštėja ir išleidžia lapus, jūs žinote, kad vasara arti. 33 Taip ir jūs, kai visa tai pamatysite, žinokite, kad jis yra arti, prie durų. 34 Iš tiesų sakau jums, šita karta tikrai nepraeis, kol visa tai įvyks. 35 Dangus ir žemė praeis, bet mano žodžiai nepraeis.

36 O apie aną dieną ir valandą niekas neturi žinių, nė dangaus angelai, nė Sūnus,[2] tik Tėvas vienas. 37 Nes kaip buvo Nojaus dienomis[3], taip bus Žmogaus Sūnaus atėjimo metu[4]. 38 Būtent: kaip anomis prieštvaninėmis dienomis valgė ir gėrė, vedė ir tekėjo, iki tos dienos, kurią Nojus įžengė į arką, 39 ir nesusivokė, kol užėjo tvanas ir visus nunešė, taip bus ir Žmogaus Sūnaus atėjimo metu[4]. 40 Tuomet du bus lauke; vieną paims ir vieną paliks. 41 Dvi mals prie girnų; vieną paims ir vieną paliks. 42 Budėkite tad, nes jūs nežinote, kurią dieną jūsų Viešpats ateis. 43 O tai žinokite: jei šeimininkas žinotų, kurią nakties sargybą vagis ateis, jis budėtų ir neleistų įsibrauti[5] į savo namus. 44 Todėl ir jūs pasiruoškite, nes tą valandą, kurią nemanote, Žmogaus Sūnus ateis.

45 Kas tad yra ištikimas ir gudrus vergas, kuriam ponas pavedė savo šeimyną, kad jis jiems duotų maisto tinkamu metu? 46 Laimingas anas vergas, jei parėjęs jo ponas jį ras taip darantį. 47 Iš tiesų sakau jums, jis visą savo turtą jam paves. 48 Bet jei anas vergas būtų blogas ir[6] sakytų savo širdyje: 'Mano ponas užtrunka', 49 ir pradėtų mušti savo draugus vergus, ir valgytų bei gertų su girtuokliais, 50 tai ano vergo ponas pareis dieną, kurią jis nelaukia, ir valandą, kurios jis nežino, 51 sukapos jį, ir duos jam dalį su veidmainiais; tenai bus verksmo ir dantų griežimo.

25 Tuomet dangaus karalystė prilygs dešimčiai mergaičių, kurios, pasiėmusios savo žibintus, išėjo pasitikti jaunikio. 2 O penkios jų buvo paikos ir penkios gudrios. 3 Būtent, paikosios, pasiimdamos žibintus, nepasiėmė su savimi aliejaus, 4 o gudriosios pasiėmė su savo žibintais aliejaus induose. 5 O jaunikiui užtrunkant, jos visos užsnūdo ir užmigo. 6 Vidunaktį kilo šauksmas: 'Štai jaunikis! Išeikite jo pasitikti!' 7 Tuomet visos anos mergaitės sukilo ir taisė savo žibintus. 8 O paikosios tarė gudriosioms: 'Duokite mums savo aliejaus, nes mūsų žibintai

[1] Lit. su skardžiu trimitu
[2] Kiti senoviniai rankraščiai išleidžia: nė Sūnus
[3] Lit. dienos
[4] Lit. atėjimas
[5] Lit. prasikasti
[6] Lit. Bet jei anas blogas vergas

gęsta.' 9 Bet gudriosios atsakė, tardamos: 'Kartais gali neužtekti mums ir jums; verčiau eikite pas pardavėjus ir nusipirkite.' 10 O tuo tarpu, kai jos nuėjo pirktis, atėjo jaunikis, ir tos, kurios buvo pasiruošusios, įėjo su juo į vestuves, ir durys buvo užrakintos. 11 O vėliau atėjo ir likusiosios mergaitės ir sakė: 'Pone, pone, atidaryk mums!' 12 O jis atsakydamas tarė: 'Iš tiesų sakau jums, aš jūsų nepažįstu.' 13 Budėkite tad, nes nežinote nei dienos, nei valandos.

14 Nes bus taip, kaip žmogui, kuris iškeliaudamas pasišaukė savo vergus ir jiems perdavė savo turtą; 15 vienam jis davė penkis talentus, kitam du, dar kitam vieną, kiekvienam pagal jo sugebėjimą, ir pats iškeliavo. 16 Tas, kuris buvo gavęs penkis talentus, tuojau nuėjo, vertėsi jais ir pelnė kitus penkis. 17 Tokiu pat būdu tas, kuris buvo gavęs du, pelnė kitu du. 18 O tas, kuris buvo gavęs vieną, nuėjęs iškasė žemę ir paslėpė savo pono pinigus. 19 O ilgam laikui praslinkus, parvyko anų vergų ponas ir atsiskaitė su jais. 20 Priėjo tas, kuris buvo gavęs penkis talentus, atnešė kitus penkis talentus ir tarė: 'Pone, tu man įteikei penkis talentus; štai aš kitus penkis talentus pelniau.' 21 Jo ponas tarė jam: 'Gerai, šaunusis ir ištikimasis verge! Tu mažame buvai ištikimas, aš ant daugelio tave padėsiu; įeik į savo pono džiaugsmą!' 22 Priėjo ir tas, kuris buvo gavęs du talentu, ir tarė: 'Pone, tu man įteikei du talentu; štai kitu du talentu pelniau.' 23 Jo ponas tarė jam: 'Gerai, šaunusis ir ištikimasis verge! Tu mažame buvai ištikimas, aš ant daugelio tave padėsiu; įeik į savo pono džiaugsmą?' 24 O priėjo ir tas, kuris buvo gavęs vieną talentą, ir tarė: 'Pone, aš pažinau tave esant kietą žmogų; tu piauni, kur nesėjai, ir surenki, kur neišdalijai; 25 iš baimės aš nuėjęs paslėpiau tavo talentą žemėje; štai čia yra, kas tau priklauso.' 26 O atsakydamas jo ponas tarė jam: 'Nelabasis ir tingusis verge! Tu žinojai, kad aš piaunu, kur nesėjau, ir surenku, kur neišdalijau? 27 Taigi, tu turėjai pavesti mano pinigus pinigmainiams, o parvykęs aš būčiau atsiėmęs kas mano su palūkanomis. 28 Atimkite tad iš jo tą talentą ir duokite tam, kuris turi dešimt talentų,—29 nes kiekvienam, kuris turi, bus duodama, ir jis apsčiai turės; o kas neturi, iš to ir tai, ką jis turi, bus atimama,—30 o nenaudėlį vergą išmeskite į tamsumą lauke; tenai bus verksmo ir dantų griežimo.'

31 O kada Žmogaus Sūnus ateis su savo garbe ir visi angelai su juo, tada jis atsisės į savo garbingą sostą. 32 Jo akivaizdoje bus surinktos visos tautos, ir jis juos atskirs vienus nuo kitų, kaip piemuo atskiria avis nuo ožių; 33 jis pastatys avis savo dešinėje, o ožius—kairėje. 34 Tuomet karalius tars tiems, kurie bus jo dešinėje: 'Eikite, mano Tėvo palaimintieji, paveldėkite jums nuo pasaulio įkūrimo priruoštą karalystę. 35 Nes aš buvau išalkęs, ir jūs mane pavalgydinote; buvau ištroškęs, ir jūs mane pagirdėte; buvau svečias, ir jūs mane priėmėte; 36 nuogas, ir jūs

mane aprengėte; sirgau, ir jūs mane aplankėte; buvau kalėjime, ir jūs atėjote pas mane.' 37 Tuomet jam atsakys teisieji, tardami: 'Viešpatie, kada mes matėme tave išalkusį, ir pamaitinome; arba ištroškusį, ir pagirdėme? 38 Kada mes tave matėme svečią, ir priėmėme; arba nuogą, ir aprengėme? 39 Kada mes tave matėme sergantį ar kalėjime, ir atėjome pas tave?' 40 Ir atsakydamas karalius tars jiems: 'Iš tiesų sakau jums, kiek jūs padarėte vienam šitų mano mažiausiųjų brolių, man padarėte.' 41 Tuomet jis tars ir tiems, kurie bus kairėje: 'Eikite nuo manęs, prakeiktieji, į amžinąją ugnį, prirengtą velniui ir jo angelams. 42 Nes aš buvau išalkęs, ir jūs manęs nepavalgydinote; buvau ištroškęs, ir jūs manęs nepagirdėte; 43 buvau svečias, ir jūs manęs nepriėmėte; nuogas, ir jūs manęs neaprengėte; ligonis ir kalėjime, ir jūs manęs neaplankėte.' 44 Tuomet ir jie atsakys, tardami: 'Viešpatie, kada mes tave matėme išalkusį, ar ištroškusį, ar svečią, ar nuogą, ar ligonį, ar kalėjime, ir tau nepatarnavome?' 45 Tuomet jis jiems atsakys, tardamas: 'Iš tiesų sakau jums, kiek jūs nepadarėte vienam šitų mažiausiųjų, nė man nepadarėte.' 46 Ir šitie nueis amžinos bausmės kentėti, bet teisieji amžinai gyventi."

26 Kai Jėzus buvo pabaigęs visas šitas kalbas, jis tarė savo mokytiniams: 2 "Jūs žinote, kad, dviem dienom praslinkus, bus Velykos, ir Žmogaus Sūnus bus perduodamas nukryžiuoti."

3 Tuomet vyriausieji kunigai ir tautos vyresnieji susirinko į rūmus vyriausiojo kunigo, vadinamo Kajafu, 4 ir nusprendė suimti Jėzų klasta ir nužudyti. 5 Bet jie sakė: "Ne šventės metu, kad nekiltų maišto žmonėse."

6 O Jėzui esant Betanijoje, Simono Raupsuotojo namuose, 7 prie jo priėjo moteriškė su alabastriniu indu labai brangaus tepalo ir išliejo ant jo galvos, kai jis sėdėjo už stalo. 8 O mokytiniai, tai matydami, pykterėjo ir tarė: "Kam šitas eikvojimas? 9 Tai juk būtų buvę galima brangiai parduoti ir duoti neturtėliams!" 10 O Jėzus, tai nuvokdamas, tarė jiems: "Kam apsunkinate tą moteriškę? Ji padarė man gerą darbą. 11 Nes neturtėlių jūs visuomet turite pas save, bet mane ne visuomet turėsite. 12 Nes ji, išliedama šitą tepalą ant mano kūno, tai padarė man laidotuvėms paruošti. 13 Iš tiesų sakau jums, kur tik visame pasaulyje bus skelbiama šita evangelija, bus kalbama ir tai, ką ji yra padariusi, jai atminti."

14 Tuomet vienas dvylikos, vadinamas Judu Iskariotu, nuėjęs pas vyriausiuosius kunigus, 15 tarė: "Ką jūs man duosite[1], jei aš jums išduosiu jį?" O jie atskaitė jam trisdešimt sidabrinių. 16 Ir nuo tada jis ieškojo patogios progos jam išduoti.

---

[1] Lit. norite duoti

17 O pirmąją Neraugintosios Duonos dieną mokytiniai priėjo prie Jėzaus ir tarė: "Kur nori, kad mes tau paruoštume valgyti Velykų avinėlį?' 18 O jis tarė: "Nueikite į miestą pas tą ir tą ir jam sakykite: 'Mokytojas sako: Mano metas yra arti; pas tave aš švenčiu Velykas su savo mokytiniais.' " 19 Mokytiniai padarė, kaip Jėzus buvo jiems įsakęs, ir jie paruošė Velykų avinėlį.

20 O vakarui atėjus, jis atsisėdo už stalo su dvylika mokytinių[1]. 21 Ir, jiems valgant, jis tarė: "Iš tiesų sakau jums, vienas iš jūsų tarpo išduos mane." 22 Jie labai nuliūdo, ir ėmė jam sakyti vienas po kito: "Argi aš, Viešpatie?" 23 O jis atsakydamas tarė: "Kuris su manimi dažo ranka dubenyje, tas mane išduos. 24 Žmogaus Sūnus, tiesa, nueina, kaip apie jį parašyta, bet vargas tam žmogui, kurio Žmogaus Sūnus išduodamas. Anam žmogui būtų geriau, jei jis nebūtų gimęs." 25 O Judas, kuris jį išdavė, atsiliepdamas tarė: "Argi aš, Mokytojau?" Jis sakė jam: "Tu tai pasakei."

26 O jiems valgant, Jėzus, paėmęs duoną ir palaiminęs, ją laužė, davė mokytiniams ir tarė: "Imkite, valgykite; tai yra mano kūnas." 27 Ir, paėmęs taurę bei padėkojęs, jis ją davė jiems, tardamas: "Gerkite iš jos visi; 28 nes tai yra mano sandoros kraujas, kuris išliejamas už daugelį nuodėmėms atleisti. 29 O sakau jums, nuo dabar aš nebegersiu šito vynmedžio vaisiaus iki tos dienos, kai aš jį gersiu su jumis naują savo Tėvo karalystėje."

30 Ir, pagiedoję liaupsės giesmę, jie išėjo į Alyvų kalną. 31 Tuomet Jėzus sakė jiems: "Jūs visi šiąnakt manimi pasipiktinsite; nes parašyta: 'Ištiksiu piemenį, ir kaimenės avys išsisklaidys.' 32 O kai aš būsiu prisikėlęs, aš pirma jūsų nueisiu į Galilėją." 33 O atsiliepdamas Petras tarė jam: "Jei visi tavimi pasipiktins, aš niekados nepasipiktinsiu!" 34 Jėzus tarė jam: "Iš tiesų sakau tau, šitą pačią naktį, prieš gaidžiui pragystant, tu tris kartus manęs užsiginsi." 35 Petras sakė jam: "Net jei aš turėčiau mirti su tavimi, aš jokiu būdu tavęs neužsiginsiu!" Taip pat kalbėjo ir visi mokytiniai.

36 Tuomet Jėzus atėjo su jais į vietą, vadinamą Getsemane, ir tarė mokytiniams: "Pasėdėkite čia, kol aš nuėjęs tenai pasimelsiu." 37 Ir, pasiėmęs Petrą bei abudu Zebedėjo sūnu, jis pradėjo liūdėti ir sielvartauti. 38 Tuomet jis sakė jiems: "Labai nuliūdusi yra mano siela, mirtinai! Pasilikite čia ir budėkite su manimi." 39 Ir, paėjęs truputį pirmyn, jis parpuolė veidu paliesdamas žemę, meldėsi ir tarė: "Mano Tėve, *jei galima, teaplenkie mane šita* taurė; tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu!" 40 Jis atėjo pas mokytinius ir rado juos miegančius, ir jis sakė Petrui: "Taip jūs neįstengėte nė vienos valandos pabudėti su manimi? 41 Budėkite ir melskitės, kad nepatektute į pagundą; dvasia, tiesa, ryžtinga, bet kūnas silpnas." 42 Vėl, antrą sykį, nuėjęs jis meldėsi, tardamas:

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai išleidžia: mokytinių

"Mano Tėve, jei ji negali aplenkti, bet aš ją turiu gerti, teįvyksta tavo valia!" 43 Ir atėjęs jis vėl rado juos miegančius, nes jų akys buvo miegūstos. 44 Jis paliko juos ir vėl nuėjęs meldėsi trečią kartą, kartodamas tuos pačius žodžius. 45 Tuomet jis atėjo pas mokytinius ir sakė jiems: "Jūs vis tebemiegate ir ilsitės! Štai priartėjusi yra ta valanda, ir Žmogaus Sūnus išduodamas į nusidėjėlių rankas. 46 Kelkitės, eikime! Štai mano išdavėjas arti."

47 Ir, jam tai bekalbant, štai atėjo Judas, vienas iš dvylikos, ir su juo didelė minia su kalavijais ir vėzdais, nuo vyriausiųjų kunigų ir tautos vyresniųjų. 48 O jo išdavėjas buvo jiems davęs ženklą, sakydamas: "Kurį aš pabučiuosiu, tas yra; tą suimkite." 49 Ir, tuojau priėjęs prie Jėzaus, jis tarė: "Sveikas, Rabbi!" ir jį išbučiavo. 50 Bet Jėzus tarė jam: "Mielasis, ar tai darai tam tikslui, kuriam čia esi?" Tuomet priėję jie griebė Jėzų rankomis ir jį suėmė. 51 Ir štai vienas Jėzaus palydovų, ištiesęs ranką, išsitraukė savo kalaviją ir, smogęs vyriausiojo kunigo vergui, nukirto jam ausį. 52 Tuomet Jėzus tarė jam: "Kišk savo kalaviją atgal į jo vietą, nes visi, kurie tveriasi kalavijo, žus nuo kalavijo. 53 Ar manai, kad aš negaliu melsti savo Tėvą, ir jis tuojau man pristatys daugiau negu dvylika legionų angelų? 54 Kaip tada įvyktų Raštai (kurie sako), kad taip turi įvykti?" 55 Aną valandą Jėzus tarė minioms: "Kaip prieš plėšiką jūs išėjote su kalavijais ir vėzdais, norėdami mane sugauti. Kasdien aš šventovėje sėdėdavau mokydamas, o jūs manęs nesuėmėte. 56 Bet visa tai yra atsitikę, kad įvyktų pranašų Raštai." Tuomet mokytiniai visi, jį palikę, pabėgo.

57 Tuomet tie, kurie buvo suėmę Jėzų, jį nuvedė pas vyriausiąjį kunigą Kajafą, kur buvo susirinkę Rašto žinovai ir vyresnieji. 58 O Petras sekė jį iš tolo iki vyriausiojo kunigo rūmų kiemo ir, įėjęs vidun, atsisėdo prie tarnų, norėdamas pamatyti, kaip dalykas baigsis. 59 O vyriausieji kunigai ir visa sinedrija[1] ieškojo melagiško liudijimo prieš Jėzų, kad galėtų jį nužudyti, 60 bet nerado, nors išėjo priekin daug melagių liudytojų. O pagaliau priekin išėję du 61 tarė: "Šitas sakė: 'Aš galiu nugriauti Dievo šventyklą ir trijų dienų būvyje pastatyti.'" 62 Atsistojęs vyriausiasis kunigas tarė jam: "Ar nieko neatsakai? Ką šitie liudija prieš tave!" 63 Bet Jėzus tylėjo. Ir vyriausiasis kunigas tarė jam: "Aš saikdinu tave Gyvuoju Dievu, kad tu mums pasakytumei, ar tu esi Kristus, Dievo Sūnus?" 64 Jėzus tarė jam: "Tu tai pasakei; tačiau aš sakau jums, netrukus jūs išvysite Žmogaus Sūnų sėdintį Visagalio[2] dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse." 65 Tuomet vyriausiasis kunigas perplėšė savo drabužius, sakydamas: "Jis piktžodžiavo! Kam mums dar reikia liudytojų? Štai dabar girdėjote piktžodžiavimą! 66 Kokia jūsų nuomonė?" O jie atsakydami tarė: "Jis yra vertas mirties!" 67 Tuomet jie spiaudė

---

[1] T.y. vyriausioji teisminė taryba [2] Lit. Jėgos

jam į veidą ir mušė jį kumštimis, o kiti daužė jo skruostus, 68 sakydami: "Pranašauk mums, Kristau! Kas yra tas, kuris tave mušė?"

69 O Petras sėdėjo lauke, kieme. Prie jo priėjo viena tarnaitė ir tarė: "Ir tu buvai su Galilėjiečiu Jėzumi." 79 Bet jis užsigynė visų akivaizdoje, tardamas: "Nežinau, ką sakai." 71 O jam išėjus į prievartį, jį pamatė kita ir sakė tenai esantiesiems: "Šitas buvo su Nazariečiu Jėzumi." 72 Ir jis vėl užsigynė prisiekdamas: "Aš nepažįstu to žmogaus!" 73 O valandėlei praslinkus, priėję ten stovėjusieji tarė Petrui: "Tikrai ir tu esi iš jų tarpo, nes tavo tarmė tave išduoda." 74 Tuomet jis ėmė keiktis ir prisiekinėti: "Aš nepažįstu to žmogaus!" Ir tuojau pragydo gaidys. 75 Petras atsiminė Jėzaus žodį, kaip jis buvo pasakęs: "Prieš gaidžiui pragystant, tu tris kartus manęs užsiginsi." Ir, išėjęs laukan, jis graudžiai verkė.

27 O rytui praaušus, visi vyriausieji kunigai ir tautos vyresnieji priėmė nutarimą prieš Jėzų, kad jį reikia nužudyti. 2 Jį surišę, jie nuvedė ir perdavė gubernatoriui Pilotui.

3 Tuomet Judas, kuris buvo jį išdavęs, matydamas, kad jis buvo pasmerktas, gailėjosi ir sugrąžino tą trisdešimt sidabrinių vyriausiesiems kunigams ir vyresniesiems, 4 sakydamas: "Aš nusidėjau, išduodamas nekaltą kraują!" O jie tarė: "Kas mums darbo? tu žinokis!" 5 Ir, numetęs sidabrinius į šventyklą, jis pasišalino ir nuėjęs pasikorė. 6 O vyriausieji kunigai, paėmę sidabrinius, sakė: "Jų negalima mesti į šventyklos iždą, nes jie yra kraujo pinigai." 7 O pasitarę, jie nupirko už juos puodžiaus dirvą ateiviams laidoti. 8 Todėl ana dirva iki šios dienos vadinasi Kraujo dirva. 9 Tuomet įvyko, kas pasakyta per pranašą Jeremiją šitaip: "Jie paėmė[1] iš Izraelio sūnų trisdešimt sidabrinių, kainą įkainotojo, kurį jie įkainojo, 10 ir juos atidavė[1] už puodžiaus dirvą, kaip man Viešpats buvo įsakęs."

11 O Jėzus buvo pastatytas prieš gubernatorių; gubernatoriu paklausė jį, sakydamas: "Ar tu esi žydų karalius?" O Jėzus tarė: "Tu tai sakai." 12 Tuo tarpu, vyriausiųjų kunigų ir vyresniųjų kaltinamas, jis nieko neatsakė. 13 Tuomet Pilotas sakė jam: "Ar negirdi, ką jie visa prieš tave liudija?" 14 Bet jis neatsakė jam nė į vieną žodį, taip kad gubernatorius labai stebėjosi.

15 O šventės metu gubernatorius turėjo paprotį paleisti miniai vieną kalinį, kurio jie norėjo. 16 O jie tuo metu turėjo pagarsėjusį kalinį, vardu Barabą[2]. 17 Taigi, kai jie buvo susirinkę, Pilotas tarė jiems: "Katrą norite, kad jums paleisčiau, Barabą[2] ar Jėzų, kuris vadinasi Kristus?" 18 Jis, būtent, žinojo, kad jie iš pavydo

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: Aš paėmiau . . . atidaviau . . .
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: Jėzų Barabą

buvo jį perdavę. 19 O jam sėdint teismo kraséje, jo žmona atsiuntė pas jį ir sakydino: "Neturėk jokio darbo su anuo teisiuoju, nes aš šiandien sapne daug iškentėjau dėl jo." 20 O vyriausieji kunigai ir vyresnieji buvo perkalbėję minias, kad jos išsiprašytų Barabą, o Jėzų pražudytų. 21 O atsiliepdamas gubernatorius tarė jiems: "Katrą tų dviejų norite, kad jums paleisčiau?" O jie tarė: "Barabą!" 22 Pilotas sakė jiems: "Tai ką aš turiu daryti su Jėzumi, kuris vadinasi Kristus?" Jie visi sakė: "Jis turi būti nukryžiuotas!" 23 O jis tarė: "Ką gi bloga jis yra padaręs?" Bet jie juo garsiau šaukė, sakydami: "Jis turi būti nukryžiuotas!"

24 O Pilotas, matydamas, kad jis nieko nelaimi, bet kad veikiau randasi maištas, paėmė vandens, nusimazgojo rankas minios akivaizdoje ir tarė: "Aš esu nekaltas dėl šito kraujo[1]; jūs žinokitės!" 25 Ir atsakydami visi žmonės tarė: "Jo kraujas tebūnie ant mūsų ir ant mūsų vaikų!" 26 Tuomet jis paleido jiems Barabą, o Jėzų nuplakdino ir padavė nukryžiuoti.

27 Tuomet gubernatoriaus kareiviai, pasiėmę Jėzų į pretoriją[2], surinko aplink jį visą dalinį. 28 Jį išrengę[3], jie apsiautė jį šviesiai raudona skraiste 29 ir, nupynę iš erškėčių vainiką, uždėjo ant jo galvos, ir įspraudė nendrę į jo dešinę; klūpčiodami prieš jį, jie tyčiojosi iš jo, sakydami: "Sveikas, žydų karaliau!" 30 Ir, spiaudydami į jį, jie paėmė nendrę ir mušė jam per galvą. 31 Ir, kai jie buvo iš jo pasityčioję, jie nusiautė jam skraistę, jį aprengė jo drabužiais ir jį nuvedė nukryžiuoti.

32 O išeidami jie sutiko kirenietį, vardu Simoną; tą jie privertė nešti jo kryžių. 33 Ir, atėję į vietą, vadinamą Golgota, tai yra, Kaukolės vieta, 34 jie davė jam gerti vyno, sumaišyto su tulžimi; bet paragavęs jis nenorėjo gerti. 35 O jį nukryžiavę, jie pasidalijo jo drabužius, mesdami burtą, 36 ir atsisėdę jie sergėjo jį tenai. 37 Ir jie prisegė viršum jo galvos jo kaltės užrašą[4]: "Šitas yra Jėzus, žydų karalius." 38 Tuomet nukryžiuojami su juo du plėšikai, vienas dešinėje ir vienas kairėje. 39 O einantieji pro šalį jam piktžodžiavo, kratydami savo galvas 40 ir sakydami: "Tu, kuris nugriauni šventyklą ir trijų dienų būvyje pastatai, gelbėkis pats, jei tu esi Dievo Sūnus, ir nuženk nuo kryžiaus!"[5] 41 Taip pat ir vyriausieji kungai, tyčiodamiesi su Rašto žinovais ir vyresniaisiais, kalbėjo: 42 "Kitus jis išgelbėjo, bet pats negali išsigelbėti! Jis yra Izraelio karalius? Tenužengia dabar nuo kryžiaus, tai mes tikėsime juo. 43 Jis pasitikėjo Dievu; tas jį dabar teišgelbi, jei jo nori; nes jis yra pasakęs: 'Aš esu Dievo Sūnus.' " 44 Taip pat jį plūdo ir plėšikai, kurie buvo su juo nukryžiuoti.

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: dėl šito teisiojo kraujo
[2] T.y. įgulos būstinę
[3] Kiti senoviniai rankraščiai: aprengę
[4] Lit. užrašytą jo kaltę
[5] Kiti senoviniai rankraščiai: ". . . gelbėkis pats! Jei tu esi Dievo Sūnus, nuženk nuo kryžiaus!"

45 O nuo šeštos valandos[1] tamsa apgaubė visą kraštą[2] iki devintos valandos. 46 O apie devintą valandą Jėzus sušuko garsiu balsu, tardamas: "Eli, Eli[3], lema sabachtani?" tai yra: "Mano Dieve, mano Dieve, kam mane apleidai?" 47 Bet kai kurie tenai stovėjusiųjų, tai išgirdę, kalbėjo: "Tas šaukia Eliją." 48 Tuojau vienas jų nubėgo, paėmė kempinę, primirkė ją acto, užmovė ant nendrės ir davė jam gerti. 49 Bet visi kiti sakė: "Palauk; žiūrėkime, ar ateis Elijas jo gelbėti." 50 O Jėzus, vėl sušukęs garsiu balsu, išleido dvasią.

51 Ir štai šventyklos uždanga perplyšo pusiau nuo viršaus iki apačios, ir žemė drebėjo, ir uolos skilo, 52 ir kapai atsivėrė, ir daug užmigusiųjų šventųjų kūnų prisikėlė; 53 išėję iš kapų, jam prisikėlus, jie atėjo į šventąjį miestą ir pasirodė daugeliui. 54 O šimtininkas ir tie, kurie su juo sergėjo Jėzų, pamatę žemės drebėjimą ir kas įvyko, labai nusigando ir sakė: "Tikrai šitas buvo Dievo Sūnus!"

55 O buvo tenai daug moterų, bežiūrinčių iš tolo; jos buvo pasekusios Jėzų iš Galilėjos ir jam tarnavusios; 56 jų tarpe buvo Marija Magdalena, Marija, Jokūbo bei Juozapo motina, ir Zebedėjo sūnų motina.

57 O kai buvo vakaras, atėjo turtingas žmogus iš Arimatėjos, vardu Juozapas, kuris irgi buvo patapęs Jėzaus mokytiniu. 58 Šitas, nuėjęs pas Pilotą, paprašė Jėzaus kūno. Tuomet Pilotas įsakė atiduoti. 59 Paėmęs kūną, Juozapas įvyniojo jį į tyrą drobulę, 60 jį paguldė savo naujame kape, kurį jis buvo išsikaldinęs uoloje, ir, priritęs didžiulį akmenį prie kapo angos, nuėjo. 61 O buvo tenai Marija Magdalena ir kita Marija, besėdinčios priešais kapą.

62 O kitą dieną, kuri eina po Prisirengimo dienos, susirinko vyriausieji kunigai bei fariziejai pas Pilotą 63 ir sakė: "Pone, mes prisiminėme, kad anas apgavikas, dar gyvas būdamas, pasakė: 'Trims dienoms praslinkus, aš prisikelsiu.' 64 Įsakyk tad saugoti kapą iki trečiosios dienos, kad kartais atėję mokytiniai jo neišvogtų ir nepasakytų tautai: 'Jis kėlėsi iš mirusiųjų'; taip paskutinioji apgavystė bus blogesnė už pirmutiniąją." 65 Pilotas tarė jiems: "Imkite sargybą; eikite, saugokite, kaip mokate." 66 O jie nuėję padarė kapą saugų, užantspauduodami akmenį ir pastatydami sargybą.

28 O sabatai praėjus, pirmajai savaitės dienai auštant, atėjo Marija Magdalena ir kita Marija pasižiūrėti kapo. 2 Ir štai kilo didelis žemės drebėjimas, nes Viešpaties angelas, nužengęs iš dangaus ir priėjęs, nurito akmenį ir atsisėdo viršum jo. 3 Jo išvaizda buvo kaip žaibas, ir jo apdaras—baltas kaip sniegas. 4 Jo

---

[1] T.y. mūsų 12 val. dieną
[2] Lit. žemę
[3] Kiti senoviniai rankraščiai: Eloi, Eloi

pabūgę, sargai ėmė drebėti ir pasidarė kaip numirę. 5 O atsiliepdamas angelas tarė moterims: "Jūs nebijokite! aš juk žinau, kad jūs ieškote Jėzaus, nukryžiuotojo. 6 Jo nėra čia, nes jis prisikėlė, kaip yra pasakęs. Eikite, pažiūrėkite vietą, kur jis[1] gulėjo, 7 ir, skubiai nuėjusios, pasakykite jo mokytiniams: 'Jis kėlesi iš mirusiųjų, ir štai jis eina pirma jūsų į Galilėją; tenai jį matysite.' Štai aš jums tai pasakiau." 8 Skubiai nuėjusios nuo[2] kapo su baime ir dideliu džiaugsmu, jos bėgo pranešti jo mokytiniams. 9 Ir štai, Jėzus jas pasitiko ir tarė: "Sveikos!" O jos priėjusios apkabino jo kojas ir parpuolė prieš jį. 10 Tuomet Jėzus sakė joms: "Nebijokite! Eikite, praneškite mano broliams, kad jie nuvyktų į Galilėją, ir tenai jie mane matys."

11 O joms einant, štai kai kurie sargybiniai, atėję į miestą, pranešė vyriausiesiems kunigams visa, kas buvo atsitikę. 12 Susirinkę su vyresniaisiais ir pasitarę, jie davė kareiviams gerokai pinigų, 13 tardami: "Sakykite: 'Jo mokytiniai, naktį atėję, jį pavogė, mums bemiegant.' 14 O jei tai nugirstų gubernatorius, mes jį apraminsime ir padarysime, kad jums nereikėtų rūpintis." 15 O jie, paėmę pinigus, padarė, kaip buvo pamokyti. Taip šita šneka yra paplitusi žyduose iki šiandien.

16 O vienuolika mokytinių nuėjo į Galilėją, į kalną, kurį Jėzus jiems buvo nurodęs, 17 ir, jį išvydę, parpuolė prieš jį, bet kiti abejojo. 18 Ir priėjęs Jėzus jiems kalbėjo, sakydamas: "Man duota visa galia danguje ir žemėje. 19 Eikite tad ir padarykite mokytiniais visų tautų žmones, krikštydami juos vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios, 20 mokydami juos laikyti visa, ką aš esu jums įsakęs. Ir štai aš esu su jumis per visas dienas iki amžiaus pabaigos."

EVANGELIJA PAGAL
MORKŲ

1 Jėzaus Kristaus, Dievo Sūnaus[3], Evangelijos pradžia.

2 Kaip parašyta pas pranašą Jezają:

"Štai aš siunčiu pirma tavęs savo pasiuntinį, kuris pataisys tau kelią;

3 šaukiančio balsas tyrumoje:

Taisykite Viešpaties kelią, tiesius darykite jo takus"

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: Viešpats

[2] Kiti senoviniai rankraščiai: išėjusios iš

[3] Kiti senoviniai rankraščiai išleidžia: Dievo Sūnaus

4 pasirodė tyrumoje Jonas Krikštytojas, skelbdamas atgailos krikštą nuodėmėms atleisti. 5 Pas jį išėjo visas Judėjos kraštas ir visi jeruzaliečiai ir davėsi jo krikštijami Jordano upėje, išpažindami savo nuodėmes. 6 Jonas buvo apsirengęs kupranugario plaukais ir odiniu diržu apsijuosęs savo strėnas; jis valgė žiogus ir laukinį medų. 7 Ir jis skelbė, sakydamas: "Paskui mane ateina stipresnis už mane; jo kurpių dirželio aš nesu vertas pasilenkęs atrišti. 8 Aš krikštiju jus vandeniu, bet šitas krikštys jus Šventąja Dvasia."

9 Anomis dienomis Jėzus atėjo iš Galilėjos ir davėsi Jono krikštijamas Jordane. 10 Tuojau, iškopdamas iš vandens, jis išvydo skylantį dangų ir Dvasią, lyg kokį karvelį, nužengiančią į jį, 11 ir balsas pasigirdo iš dangaus: "Tu esi mano mylimasis Sūnus;[1] tave aš pamėgau."

12 Ir tuojau Dvasia jį išvarė į tyrumą; 13 jis išbuvo tyrumoje *keturiasdešimt dienų*, šėtono gundomas, ir jis buvo su žvėrimis, ir angelai tarnavo jam.

14 Kai Jonas jau buvo išduotas, Jėzus atėjo į Galilėją, skelbdamas Dievo Evangeliją 15 ir sakydamas: "Laikas yra atėjęs ir Dievo karalystė priartėjusi; atgailaukite ir tikėkite Evangelija!"

16 Eidamas palei Galilėjos jūrą, jis pamatė Simoną ir Simono brolį Andriejų, beišmetančius tinklą jūroje; jie, mat, buvo žvejai. 17 Ir Jėzus tarė jiems: "Eikite paskui mane, tai aš padarysiu, kad jūs tapsite žmonių žvejais." 18 Ir tuojau, palikę tinklus, jie sekė jį. 19 Truputį paėjęs toliau, jis pamatė Jokūbą, Zebedėjo sūnų, ir jo brolį Joną, ir tuos laive, betaisančius tinklus. 20 Ir tuojau jis pašaukė juos; palikę savo tėvą Zebedėją laive su samdiniais, jie nuėjo paskui jį.

21 Jie įėjo į Kafarnaumą, ir tuojau sabatos dieną, įėjęs į sinagogą, jis mokė. 22 Jie buvo giliai jo mokslo paliesti, nes jis juos mokė kaip turįs įgaliojimą ir ne kaip Rašto žinovai. 23 Kaip tik tuo metu[2] sinagogoje buvo žmogus, turįs netyrą dvasią, ir jis sušuko, 24 tardamas: "Kas mums darbo su tavimi, Jėzau Nazarėnai? Tu atėjai mūsų pražudyti; aš tave pažįstu, kas tu esi—Dievo Šventasis!" 25 Bet Jėzus sudraudė jį, sakydamas: "Nutilk ir išeik iš jo!" 26 Ir netyroji dvasia, jį tąsydama ir garsiu balsu šaukdama, išėjo iš jo. 27 Ir visi nustebo, taip kad vienas kitą klausinėjo, sakydami: "Kas tai yra? naujas mokslas su galia! Jis net netyrosioms dvasioms įsako, ir jos klauso jo!" 28 Ir tuojau visomis kryptimis pasklido garsas apie jį po visą Galilėjos apylinkę.

29 Ir jis[3] tuojau, išėjęs[3] iš sinagogos, atėjo į Simono ir Andriejaus namus su Jokūbu ir Jonu. 30 O Simono uošvė gulėjo drugio krečiama, ir jie tuojau jam pasakė apie ją. 31 Priėjęs jis nutvėrė

---

[1] Arba: Tu esi mano Sūnus, (mano) Mylimasis
[2] Lit. Tuojau
[3] Kiti senoviniai rankraščiai: jie . . . išėję . . .

ją už rankos ir pakėlė; drugys atstojo nuo jos, ir ji galėjo jiems patarnauti.

32 O vakarui atėjus, kai saulė buvo nusileidusi, pas jį gabeno visus ligonius ir velnio apsėstuosius; 33 ir visas miestas buvo susirinkęs prie durų. 34 Jis pagydė daug įvairiomis ligomis sergančių ir išvarė daug velnių; ir jis neleido velniams kalbėti, nes jie pažino jį.

35 Anksti rytą, gerokai prieš aušrą, atsikėlęs, jis išėjo ir nuėjo į negyvenamą vietą, ir tenai meldėsi. 36 Simonas ir jo draugai nuskubėjo paskui jį; 37 jie rado jį ir sakė jam: "Visi tavęs ieško." 38 Ir jis tarė jiems: "Eikime kitur, į kaimyninius miestelius, kad aš galėčiau ir tenai skelbti; nes tam aš esu išėjęs." 39 Jis ėjo per visą Galilėją, skelbdamas jų sinagogose ir išvarinėdamas velnius.[1]

40 Pas jį atėjo vienas raupsuotasis, jį maldavo ir klaupdamasis tarė jam: "Jei nori, tu gali mane apvalyti." 41 Iš gailesčio jis ištiesė savo ranką, jį palietė ir tarė jam: "Noriu; būk apvalytas." 42 Tuojau pradingo nuo jo raupsai, ir jis buvo apvalytas. 43 Prigrasinęs jis tuojau pavarė jį 44 ir sakė jam: "Žiūrėk, kad niekam nieko nesakytumei; bet eik, pasirodyk kunigui ir atnašauk už savo apvalymą tai, ką yra paliepęs Mozė, jiems įrodyti." 45 Bet jis išėjęs ėmė uoliai[2] skelbti ir tą nuotykį garsinti, taip kad Jėzus[3] nebegalėjo viešai įeiti į miestą, bet laikėsi lauke, neapgyventose vietose; tačiau pas jį ateidavo iš visur.

2 Ir kai, kelioms dienoms praslinkus, jis vėl įėjo į Kafarnaumą, pasklido žinia, kad jis esąs namuose. 2 Susirinko daug, taip kad nebeužteko vietos nė prie durų, ir jis sakė jiems žodį. 3 Atėjo, gabendami pas jį stabo ištiktą, keturių nešamą. 4 Negalėdami dėl minios prinešti prie jo, jie nudengė stogą, kur jis buvo, ir, jį prakasę, nuleido žemyn guolį, kur gulėjo stabo ištiktasis. 5 Jėzus, matydamas jų tikėjimą, tarė stabo ištiktajam: "Sūnau, tau atleidžiamos tavo nuodėmės." 6 O tenai buvo besėdį kai kurie Rašto žinovai ir mąstė savo širdyje: 7 "Kaip šitas gali taip kalbėti? Jis piktžodžiauja! Kas gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas?" 8 Jėzus, tuojau savo dvasia nuvokęs, kad jie taip mąsto savyje, tarė jiems: "Kam jūs tai mąstote savo širdyje? 9 Kas yra lengviau, ar sakyti stabo ištiktajam: 'Tau atleidžiamos tavo nuodėmės', ar sakyti: 'Kelkis, imk ant savęs savo guolį ir vaikščiok'? 10 Bet kad žinotute, jog Žmogaus Sūnus turi galią atleisti nuodėmes žemėje,"—jis tarė stabo ištiktajam,—11 "aš tau sakau: Kelkis, imk ant savęs savo guolį ir eik į savo namus." 12 Jis atsikėlė ir tuojau, paėmęs ant savęs guolį, išėjo visų akivaizdoje, taip kad visi nepaprastai nustebo ir garbino Dievą, sakydami: "Tokių dalykų mes dar niekad nesame matę!"

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: Jis skelbė jų sinagogose visoje Galilėjoje ir išvarinėjo velnius. [2] Lit. daug [3] Lit. jis

13 Jis vėl išėjo į pajūrį; visi žmonės ėjo pas jį, ir jis mokė juos. 14 Praeidamas jis pamatė Levį, Alfėjo sūnų, sėdintį muitinėje, ir tarė jam: "Sek mane." Ir atsikėlęs jis sekė jį.

15 Jam besėdint už stalo jo namuose, daug muitininkų ir nusidėjėlių sėdėjo kartu su Jėzumi ir jo mokytiniais, nes jų buvo daug, ir jie sekė jį. 16 Farizėjų Rašto žinovai, matydami, kad jis valgo su nusidėjėliais ir muitininkais, sakė jo mokytiniams: "Kam jis valgo su muitininkais ir nusidėjėliais?" 17 Tai išgirdęs, Jėzus tarė jiems: "Sveikiesiems nereikia gydytojo, tik ligoniams; aš atėjau ne teisiųjų šaukti, bet nusidėjėlių."

18 Jono mokytiniai ir farizėjai pasninkavo. Atėjo ir sakė jam: "Kodėl Jono mokytiniai ir farizėjų mokytiniai pasninkauja, bet tavo mokytiniai nepasninkauja?" 19 Jėzus tarė jiems: "Argi gali pasninkauti vestuvininkai, kol jaunikis yra su jais? Kol jie turi jaunikį su savimi, tol jie negali pasninkauti. 20 Bet ateis dienos, kada jaunikis bus atimtas nuo jų, ir tuomet, tą dieną, jie pasninkaus. 21 Niekas naujo milo lopinio neužsiuva ant palaikio drabužio; kitaip įlopas nuplyšta nuo jo, naujas nuo palaikio, ir pasidaro blogesnis įplyšimas. 22 Ir niekas nepila jauno vyno į senas odines; kitaip vynas sudrasko odines, ir niekais nueina vynas bei odinės.[1]"

23 Sabatos dieną jis ėjo per javų laukus, ir jo mokytiniai ėmė beeidami skabyti varpas. 24 Ir farizėjai sakė jam: "Štai, kam jie daro sabatos dieną, kas neleidžiama?" 25 Ir jis sakė jiems: "Ar jūs niekados neskaitėte, kaip pasielgė Dovydas, kai jis kentė trūkumą ir buvo išalkęs, jis ir jo palydovai: 26 kaip jis įėjo į Dievo namus, Abiatarui esant vyriausiuoju kunigu, ir valgė parodinius duonos kepalus, kurių niekam nevalia valgyti, tik kunigams, ir juos davė savo palydovams?" 27 Ir jis sakė jiems: "Sabata padaryta žmogui, o ne žmogus sabatai. 28 Tuo būdu Žmogaus Sūnus yra ir sabatos Viešpats."

3 Jis vėl įėjo į sinagogą, o tenai buvo žmogus, turis padžiūvusią ranką. 2 Ir stebėjo jį, ar jis sabatos dieną gydysiąs, kad galėtų jį apkaltinti. 3 Ir jis tarė žmogui, turinčiam padžiūvusią ranką: "Stokis į vidurį!" 4 Tuomet jis sakė jiems: "Ar valia sabatos dieną gera daryti ar bloga daryti? išgelbėti gyvybę ar pražudyti?" Bet jie tylėjo. 5 Pasižiūrėjęs į juos aplinkui rūsčiai, nuliūdęs dėl jų širdies sukietėjimo, jis tarė tam žmogui: "Ištiesk ranką!" Jis ištiesė, ir jo ranka atgijo. 6 Išėję farizėjai tuojau tarėsi su Herodo šalininkais prieš jį, kaip jį pražudyti.

7 Jėzus su savo mokytiniais pasitraukė į pajūrį, o didelė daugybė sekė iš Galilėjos, iš Judėjos, 8 iš Jeruzalės, iš Idumėjos, iš Užjordanės, iš Tiro ir Sidono apylinkių—didelė daugybė, girdėdama visa, ką jis daro, atėjo pas jį. 9 Jis pasakė savo mokytiniams, kad jie

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: Priešingai, jauną vyną pila į naujas odines.

laikytų jam paruoštą valtį dėl minios, idant jo nesuspaustų; 10 nes jis daugelį buvo pagydęs[1], taip kad visi, kurie kentėjo skausmus, veržėsi į jį, norėdami jį paliesti. 11 Ir netyrosios dvasios, kada tik jį pamatydavo, prieš jį parpuldavo ir šaukdavo, tardamos: "Tu esi Dievo Sūnus!" 12 Ir jis labai jas drausdavo, kad jos jo nepareikštų.

13 Jis užkopė į kalną ir pasišaukė tuos, kuriuos jis norėjo, ir tie atejo pas jį. 14 Jis paskyrė dvylika, kad jie būtų su juo ir kad jis išsiųstų juos skelbti 15 ir turėti galios velniams išvaryti. 16 Taip jis paskyrė dvylika—ir jis davė Simonui vardą Petras—: 17 Jokūbą, Zebedėjo sūnų; ir Jokūbo brolį Joną—ir jis davė jiems vardą Boanerges, tai yra, perkūno sūnūs; 18 Andriejų, Pilypą, Baltramiejų, Matą, Tomą, Alfėjo sūnų Jokūbą, Tadą, Simoną Kananietį 19 ir Judą Iskariotą, tą patį, kuris jį išdavė.

20 Jis parėjo namo; vėl susirinko minia, taip kad jie negalėjo nė pavalgyti. 21 Tai išgirdę, saviškiai išėjo jo suimti, nes jie sakė: "Jis yra išėjęs iš proto." 22 O iš Jeruzalės atėjusieji Rašto žinovai sakė: "Jis turi Beelzebulą" ir: "Jis su velnių kunigaikščio pagalba išvaro velnius." 23 Juos prisišaukęs, jis kalbėjo jiems prilyginimais: "Kaip gali šėtonas išvaryti šėtoną? 24 Jei valstybė savyje nesutaria, tai ta valstybė negali išsilaikyti; 25 ir jei namai savyje nesutaria, tie namai negalės išsilaikyti; 26 ir jei šėtonas yra sukilęs prieš save ir nesutaria, jis negali išsilaikyti, bet turi žlugti. 27 Tiesą sakant, niekas, įėjęs į stipruolio namus, negali pasigrobti jo rakandų, jei jis pirma nesuriša stipruolio—tik tada jis galės apiplėšti jo namus.

28 Iš tiesų sakau jums, visa bus atleidžiama žmonėms[2], nuodėmės ir piktžodžiavimai, kiek jie ir bepiktžodžiautų; 29 o kas piktžodžiauja Šventajai Dvasiai, neturi atleidimo per amžius, bet yra kaltas amžina nuodėme"—30 nes jie sakė: "Jis turi netyrą dvasią."

31 Atėjo motina ir jo broliai, ir, lauke stovėdami, jie siuntė pas jį ir jį kviesdino. 32 Aplink jį sėdėjo minia, ir jie sakė jam: "Štai tavo motina ir tavo broliai[3] yra lauke ir tavęs ieško." 33 Jiems atsakydamas, jis tarė: "Kas yra mano motina ir broliai?" 34 Ir, peržvelgęs aplinkui susėdusiuosius apie jį ratu, jis tarė: "Štai mano motina ir mano broliai! 35 Kas daro Dievo valią, tas yra mano brolis, ir sesuo, ir motina."

4 Jis vėl ėmė mokyti pajūryje; pas jį susirinko labai didelė minia, taip kad jis, įkopęs į laivą, sėdėjo jūroje, kai tuo tarpu visa minia buvo prie jūros sausumoje. 2 Ir jis daug mokė juos prilyginimais, ir jiems sakė savo pamokyme: 3 "Klausykitės! Štai sėjėjas išėjo sėti. 4 Besėjant vieni grūdai nukrito palei kelią; atskrido paukščiai ir juos sulesė. 5 Kiti nukrito į uolynę, kur jie

[1] Arba: gydė [2] Lit. žmonių sūnums
[3] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: ir tavo seserys

neturėjo daug dirvožemio, ir jie tuojau išdygo, nes neturėjo gilaus žemės sluogsnio; 6 ir kai užtekėjo saulė, jie išdegė ir, kadangi jie neturėjo šaknies, sudžiūvo. 7 Kiti grūdai nukrito į erškėčius; erškėčiai užaugo ir juos nustelbė, ir jie nedavė derliaus. 8 O kiti nukrito į gerą žemę, kilo, augo ir davė derlių; jie nešė grūdą trisdešimteriopą, šešiasdešimteriopą, šimteriopą." 9 Ir jis sakė: "Kas turi ausis klausytis, tesiklauso!"

10 Ir, kai jis buvo vienas, jo palydovai, kartu su dvylika, klausinėjo jį apie prilyginimus. 11 Jis sakė jiems: "Jums duota Dievo karalystės paslaptis, bet aniems, kurie yra lauke, viskas pateikiama prilyginimais, 12 kad

'žiūrėte žiūrėtų, o tačiau nematytų,
ir girdėte girdėtų, o tačiau neišmanytų,
kad kartais jie neatsigręžtų ir nebūtų jiems atleista'."

13 Ir jis sakė jiems: "Jūs nesuprantate šito prilyginimo, tai kaip jūs suprasite visus kitus prilyginimus? 14 Sėjėjas sėja žodį. 15 O šitie yra palei kelią sėjamieji: kur sėjamas žodis, ir kai jie išgirsta jį, tuojau ateina šėtonas ir atima į juos pasėtąjį žodį. 16 Ir šitie, panašiu būdu, yra į uolynę sėjamieji: jie, kai išgirsta žodį, tuojau su džiaugsmu jį priima, 17 tačiau jie neturi savyje šaknies ir yra nepastovaus nusistatymo; paskui, kilus priespaudai ar persekiojimui dėl žodžio, jie tuojau piktinasi. 18 O kiti yra į erškėčius sėjamieji: tai yra tie, kurie išgirsta žodį, 19 bet pasaulio rūpesčiai, turtų apgaulė[1] ir kitų dalykų pogeidžiai įsiskverbia ir užtroškina žodį, kad jis lieka nevaisingas. 20 O tie yra į gerąją žemę pasėtieji: tie, kurie išgirsta žodį, jį priima ir neša vaisių, trisdešimteriopą, šešiasdešimteriopą, šimteriopą."

21 Ir jis sakė jiems: "Argi žiburį atneša, kad jį po saiku arba po lova pastatytų? Ar ne kad ant žibintuvo pastatytų? 22 Nes nieko nėra paslėpta, nebent tam, kad būtų atidengta; taip pat niekas nepasidaro slaptas dalykas, nebent tam, kad iškiltų į viešumą. 23 Jei kas turi ausis klausytis, tesiklauso!" 24 Ir jis sakė jiems: "Įsidėmėkite, ką jūs girdite! Kokiu saiku seikite, tokiu bus jums seikima, ir bus jums dar pridedama. 25 Nes kas turi, tam bus duodama; ir kas neturi, iš to net tai, ką jis turi, bus atimama."

26 Ir jis sakė: "Su Dievo karalyste yra taip, kaip jei žmogus paberia sėklą į žemę, 27 miega ir keliasi naktį bei dieną, o sėkla dygsta ir auga, jam nežinant kaip: 28 žemė savaimingai neša derlių, pirma stiebą, paskui varpą, paskui pribrendusį grūdą varpoje. 29 O kai derlius tai leidžia, jis tuojau pasiunčia piautuvą, nes piūtis atėjo."

30 Ir jis sakė: "Kaip atvaizduosime Dievo karalystę, arba kokiu prilyginimu ją pavaizduosime? 31 Ji kaip garstyčių grūdas, kuris, kai pasėjamas į žemę, yra mažiausias visų sėklų žemėje; 32 bet,

---

[1] Arba: pamėgimas

kai jis yra pasėtas, išauga, pasidaro visų daržovių didžiausias ir išleidžia dideles šakas, taip kad jo pavėsyje dangaus paukščiai gali susisukti gūžtas." 33 Ir daugeliu tokių prilyginimų jis kalbėjo jiems žodį, taip kad jie galėjo jį suprasti. 34 Be prilyginimo jis nekalbėdavo jiems, bet savo mokytiniams skyrium visa išaiškindavo.

35 Ir jis sakė jiems aną dieną, kai buvo atėjęs vakaras: "Persiirkime į kitą krantą." 36 Paleidę minią, jie paėmė jį su savimi taip, kaip jis buvo, laive; dar kiti laivai jį lydėjo. 37 Pakilo didžiulis viesulas, ir bangos vertėsi į laivą, taip kad laivas jau ėmė pildytis. 38 O jis buvo laivo užpakalyje bemiegąs ant priegalvio; jie pažadino jį ir tarė jam: "Mokytojau, ar tau nerūpi, kad mes skęstame?" 39 Prabudęs jis sudraudė vėją ir prabilo į jūrą: "Nutilk! nurimk!" Vėjas nugulė, ir pasidarė didelė tyla. 40 Ir jis tarė jiems: "Kodėl jūs esate bailūs? Ar jūs dar neturite tikėjimo?" 41 Jie labai nusigando ir sakė vienas kitam: "Kas gi yra šitas, kad ir vėjas ir jūra jo klauso?"

5 Taip jie atplaukė į kitą jūros krantą, į Gerazėnų šalį. 2 Jam iškopus iš laivo, tuojau atėjo priešais jį iš kapų žmogus su netyra dvasia. 3 Jis turėjo buveinę kapuose, ir net grandine niekas nebegalėjo jo surišti; 4 nes jis dažnai būdavo buvęs surištas pančiais bei grandinėmis, tačiau grandinės jo būdavo buvusios sutraukytos ir pančiai sutrinti, ir niekas neįstengė jo suvaldyti. 5 Visuomet, naktį ir dieną, kapuose ir kalnuose jis būdavo bešūkaująs ir bedaužąs save akmenimis. 6 Pamatęs iš tolo Jėzų, jis atbėgo, parpuolė prieš jį ir, 7 garsiu balsu šaukdamas, tarė: "Kas man darbo su tavimi, Jėzau, Aukščiausiojo Dievo Sūnau? Saikdinu tave Dievu, nekankink manęs!"—8 mat, jis buvo jam pasakęs: "Išeik, netyroji dvasia, iš to žmogaus!" 9 Ir Jėzus[1] klausinėjo jį: "Kuo tu vardu?" Ir tas sakė jam: "Mano vardas Legionas, nes mūsų yra daug." 10 Ir jis labai jį maldavo, kad jis neišvarytų jų iš to krašto. 11 O buvo tenai kalno šlaite besiganantí didelė kiaulių kaimenė. 12 Ir dvasios maldavo jį, sakydamos: "Suvaryk mus į tas kiaules, kad mes į jas įeitume?" 13 Ir jis joms leido. Išėjusios netyrosios dvasios įėjo į kiaules, ir kaimenė skubiai pasileido skardžiu žemyn į jūrą, apie du tūkstančiai kiaulių, ir jos prigėrė jūroje.

14 Jų piemenys pabėgo ir tai pranešė mieste ir kiemuose[2]; ir žmonės atėjo pasižiūrėti, kas buvo atsitikę. 15 Jie atėjo pas Jėzų, stebėjo velnio apsėstąjį sėdintį, apvilktą ir sveiko proto,—tą, kuris buvo turėjęs legioną,—ir jie nusigando. 16 O mačiusieji papasakojo jiems, kaip buvo atsitikę velnio apsėstajam, ir apie kiaules. 17 Ir jie ėmė jį maldauti, kad jis išvyktų iš jų srities. 18 Jam įkopiant į laivą, jį maldavo buvusysis velnio apsėstasis, kad jis galėtų pasilikti su juo. 19 Bet jis jam neleido, ir sakė jam: "Eik į

---

[1] Lit. jis

[2] Arba: kaimuose

savo namus pas savuosius ir pranešk jiems, kaip didelių dalykų Viešpats yra tau padaręs ir tavęs pasigailėjęs." 20 Jis nuėjo ir ėmė skelbti Dekapolyje, kaip didelių dalykų jam buvo padaręs Jėzus, ir visi stebėjosi.

21 O Jėzui vėl perplaukus laivu į kitą krantą, susirinko pas jį didelė minia, ir jis buvo pajūryje. 22 Atėjo vienas sinagogos viršininkų, vardu Jairas, ir, jį pamatęs, puolė jam prie kojų ir jį labai maldavo, 23 sakydamas: "Mano dukrelė marinama. Ateik ir uždėk ant jos rankas, kad ji pasveiktų ir gyventų." 24 Ir jis nuėjo su juo.

Jį sekė didelė minia, ir ji spaudė jį iš visų pusių. 25 Ir moteriškė, kuri dvylika metų sirgo kraujo plūdimu, 26 buvo daug iškentėjusi nuo daugelio gydytojų ir išeikvojusi visą savo turtą, tačiau nė kiek nepasitaisiusi, priešingai, juo labiau sunykusi,—27 kai išgirdo *pasakojimus apie Jėzų, ji priėjo minioje iš užpakalio ir palietė jo* drabužį; 28 nes ji galvojo: "Jei aš gausiu paliesti vien jo drabužius, pasveiksiu." 29 Tuojau išdžiūvo jos kraujo šaltinis, ir ji pasijuto kūne, kad buvo pagijusi nuo tos sloginančios ligos. 30 Jėzus, pajutęs savyje, kad iš jo buvo išėjusi jo jėga, tuojau atsigręžė minioje ir tarė: "Kas palietė mano drabužius?" 31 Jo mokytiniai sakė jam: "Tu matai minią, spaudžiančią tave iš visų pusių, o sakai: 'Kas mane palietė?' " 32 Jis žvalgėsi aplinkui, norėdamas pamatyti tą, kuri buvo tai padariusi. 33 O moteriškė, nusigandusi ir drebėdama, žinodama, kas jai buvo atsitikę, atėjo, parpuolė prieš jį ir jam pasakė visą tiesą. 34 O jis tarė jai: "Dukterie, tavo tikėjimas yra padaręs tave sveiką; eik rami ir lik pasveikusi nuo savo sloginančios ligos."

35 Jam tebekalbant, atėjo žmonės iš sinagogos viršininko namų ir sakė: "Tavo duktė numirė. Kam dar bevargini Mokytoją?" 36 Bet Jėzus, nugirdęs tą žodį sakant, tarė sinagogos viršininkui: "Nebijok, tik tikėk!" 37 Jis niekam neleido savęs palydėti, tik Petrui, Jokūbui ir Jokūbo broliui Jonui. 38 Jie atėjo į sinagogos viršininko namus; jis pamatė triukšmą, verkiančius ir garsiai aimanuojančius, 39 ir įėjęs tarė jiems: "Kam jūs keliate triukšmą ir verkiate? Vaikas nėra numiręs, tik miega." 40 Ir jie išjuokė jį. Bet jis, visus išvaręs, paėmė su savimi vaiko tėvą bei motiną ir savo palydovus ir įėjo, kur buvo vaikas. 41 Nutvėręs vaiko ranką, jis tarė jai: "Talita kumi!" tai verčiant reiškia: "Mergaite, sakau tau, kelkis!" 42 Mergaitė tuojau atsikėlė ir vaikščiojo—ji, būtent, buvo dvylikos metų. Jie tuojau apstulbo iš nustebimo. 43 Ir jis griežtai jiems įsakė, kad niekas to negautų žinoti, ir liepė duoti jai valgyti.

6 Jis išėjo iš ten ir atėjo į savo tėviškę; jį sekė jo mokytiniai. 2 Sabatai atėjus, jis ėmė mokyti sinagogoje, ir daugelis klausydamiesi stebėjosi ir sakė: "Iš kur šitam tatai? Kas tai per išmintis,

kuri šitam duota? Ir tokie stebuklai įvyksta per jį! 3 Ar šitas nėra dailidė, Marijos sūnus ir Jokūbo, Jozės, Judo bei Simono brolis? Ir ar jo seserys nėra čia pas mus?" Ir jie piktinosi juo. 4 Bet Jėzus sakė jiems: "Pranašas niekur nėra be pagarbos, tik savo tėviškėje, savo giminaičių tarpe ir savo namuose." 5 Jis negalėjo tenai padaryti jokio stebuklo, tik keliems ligoniams uždėjo rankas ir juos pagydė. 6 Ir jis stebėjosi jų netikėjimu.

Jis keliavo aplinkui ratu per kaimus mokydamas.

7 Jis pasišaukė dvylika, ėmė juos siuntinėti po du ir davė jiems galią netyrosioms dvasioms išvaryti. 8 Jis jiems įsakė nieko nepasiimti kelionei, tik vieną lazdą; nei duonos, nei maišelio, nei pinigų[1] į juostą, 9 tik avėti ir nevilkėti dviejų apatinių. 10 Ir jis sakė jiems: "Kur jūs būsite įėję į namus, tenai pasilikite, kol iš ten toliau keliausite; 11 o kuri vieta jūsų nepriims ir jūsų nesiklausys, jūs, iš tenai toliau eidami, nukratykite nuo savo kojų dulkes jiems įspėti." 12 Išėję jie skelbė, kad žmonės atgailautų, 13 išvarė daug velnių, tepė aliejumi daug ligonių ir juos gydė.

14 Karalius Herodas girdėjo,—nes jo[2] vardas buvo pagarsėjęs,—kad žmonės kalbėjo: "Jonas Krikštytojas yra prisikėlęs iš mirusiųjų, ir todėl jame veikia stebuklingos jėgos." 15 Kiti sakė: "Jis yra Elijas." O kiti sakė: "Jis yra pranašas, kaip bet kuris pranašų." 16 O tai išgirdęs, Herodas sakė: "Kuriam aš nukirsdinau galvą, tas yra prisikėlęs." 17 Mat, jis, Herodas, pasiuntęs liepė suimti Joną ir jį laikė sukaustytą kalėjime dėl Herodijos, jo brolio Pilypo žmonos, nes jis buvo ją vedęs. 18 Jonas, būtent, sakė Herodui: "Tau nevalia turėti savo brolio žmonos." 19 O Herodija griežė ant jo dantį ir norėjo jį nužudyti, bet negalėjo; 20 nes Herodas bijojo Jono, žinodamas jį teisų ir šventą vyrą esant, ir jį sergėjo; jo pasiklausęs, jis jausdavosi patekęs į labai nesmagią padėtį, tačiau mielai jo klausydavosi.[3] 21 Atėjo patogi diena, kai Herodas savo gimtadienį iškėlė pokylį savo aukštiesiems pareigūnams, pulkininkams ir Galilėjos kilmingiesiems; 22 tuomet jos, Herodijos, duktė įėjusi šoko ir patiko Herodui bei jo pokylio dalyviams. O karalius tarė mergaitei: "Prašyk iš manęs, ko tik tu nori, ir aš tau duosiu." 23 Ir jis jai prisiekė: "Ko tik prašysi, tau duosiu, net pusę savo karalystės!" 24 Išėjusi ji tarė savo motinai: "Ko aš turiu prašyti?" O ji tarė: "Jono Krikštytojo galvos." 25 Tuojau įėjusi skubiai pas karalių, prašė, tardama: "Noriu, kad tuojau pat man duotumei dubenyje Jono Krikštytojo galvą." 26 Karalius labai nuliūdo, tačiau dėl priesaikos ir pokylio dalyvių nenorėjo jos prašymo atmesti. 27 Karalius tuojau pasiuntė budelį ir paliepė atnešti jo galvą. Tas nuėjęs nukirsdino jam galvą kalėjime, 28 atnešė jo galvą dubenyje ir ją padavė mergaitei, o mergaitė ją

---

[1] Lit. vario [2] T.y. Jėzaus

[3] Kiti senoviniai rankraščiai: jis dažnai jo klausydavosi (lit. jo pasiklausęs, jis daug darydavo) ir mielai jo klausydavosi.

padavė savo motinai. 29 Tai išgirdę, jo mokytiniai atėjo, paėmė jo lavoną ir tą palaidojo kape.

30 Apaštalai susirinko pas Jėzų ir jam papasakojo visa, ką jie buvo nuveikę ir ko mokę. 31 Jis tarė jiems: "Eikite jūs sau vieni į negyvenamą vietą ir atsilsėkite truputį!" Mat, ateinančių ir nueinančių būdavo daug, ir jie neturėjo nė atspėjamo laiko pavalgyti. 32 Jie nuplaukė *laivu* į *negyvenamą*, *nuošalią vietą*. 33 Žmonės matė juos nuplaukiant, ir tai patyrė daugelis; jie iš visų miestų sausuma[1] susibėgo tenai ir atvyko pirma jų. 34 Iškopęs jis pamatė didelę minią, ir jam pagailo jų, nes jie buvo kaip avys, neturinčios piemens; ir jis ėmė juos mokyti daug dalykų. 35 O kai jau buvo pasidarę vėlu, prie jo priėjo jo mokytiniai ir sakė: "Tuščia yra ta vieta, ir jau vėlu; 36 paleisk juos, kad jie, nuėję į aplinkinius kiemus ir kaimus, nusipirktų ko valgyti." 37 O jis atsakydamas tarė jiems: "Jūs duokite jiems valgyti!" Jie sakė jam: "Ar mes turime nueiti, nupirkti už du šimtu denarų duonos ir duoti jiems valgyti?" 38 Bet jis tarė jiems: "Kiek jūs turite kepalų? Eikite ir pasižiūrėkite!" Įsitikrinę jie sako: "Penkis ir dvi žuvis." 39 Jis įsakė jiems susodinti visus būriais, kaip prie stalo, žalioje žolėje. 40 Ir jie susėdo eilėmis, po šimtą ir po penkiasdešimt. 41 Paėmęs tuos penkis kepalus ir tas dvi žuvis, jis pažvelgė aukštyn į dangų, palaimino, sulaužė kepalus ir davė mokytiniams, kad tie jiems pateiktų; ir tas dvi žuvis jis išdalijo visiems. 42 Jie visi valgė ir pasisotino. 43 Ir jie surinko trupinių dvylika pilnų pintinių, prie to dar kas buvo likę žuvų; 44 o valgytojų buvo penki tūkstančiai vyrų.

45 Jis tuojau privertė savo mokytinius kopti į laivą ir pirma jo irtis į kitą krantą, į Betsaidą, kol jis paleisiąs žmones. 46 Juos atleidęs, jis nuėjo į kalną melstis. 47 Vakarui atėjus, laivas buvo jūros viduryje, o jis vienas sausumoje. 48 Matydamas, kaip jie vargsta irdamiesi,—mat, vėjas buvo jiems priešingas,—apie ketvirtąją nakties sargybą jis atėjo pas juos, eidamas viršum jūros, ir norėjo praeiti jiems pro šalį. 49 O jie, pamatę jį einantį viršum jūros, manė, kad tai esanti šmėkla, ir ėmė šaukti; 50 nes visi jį pamatė ir persigando. Bet jis tuojau prašneko į juos ir tarė jiems: "Būkite drąsūs, aš tas esu; nebijokite!" 51 Jis įkopė pas juos į laivą, ir vėjas nugulė. Ir jie be galo nustebo, 52 nes jie nebuvo supratę įvykio su kepalais; greičiau, jų širdis buvo sukietėjusi.

53 Perplaukę į sausumą, jie atvyko į Genezaretą[2] ir prisiyrė prie kranto. 54 Jiems iškopus iš laivo, žmonės tuojau jį atpažino, 55 apibėgiojo visą aną šalį ir ėmė gabenti guoliuose ligonis visur, kur girdėjo jį esant. 56 Ir, kur jis ateidavo į kaimus, ar miestus, ar kiemus, jie paguldydavo ligonius turgavietėse ir maldaudavo jį, kad tie galėtų paliesti nors jo drabužio kutą; o kurie tik jį paliesdavo, pasveikdavo.

---

[1] Lit. pėsti

[2] Kiti senoviniai rankraščiai: Genezarą

7 Pas jį susirinko fariziejai ir kai kurie Rašto žinovai, atvykę iš Jeruzalės. 2 Pamatę kai kuriuos jo mokytinius valgant netyromis, tai yra, nemazgotomis rankomis,—3 mat, farizėjai ir žydai apskritai, jei jie rieškute vandens nenusimazgoja rankų, nevalgo, laikydamiesi senųjų padavimo; 4 taip pat, parėję iš turgavietės, jie, jei nenusiplauna, nevalgo; ir yra daug kitų dalykų, kuriuos jie yra perėmę laikyti, taurių, puodelių ir varinių indų plovimus,— 5 farizėjai ir Rašto žinovai jį paklausė: "Kodėl tavo mokytiniai nesilaiko senųjų padavimo, bet valgo duoną netyromis rankomis?" 6 O jis tarė jiems: "Gerai Jezajas pranašavo apie jus, veidmainius, kaip parašyta:

'Šita tauta mane gerbia lūpomis,
bet jos širdis yra toli toli nuo manęs;
7 o jie veltui garbina mane,
mokydami pamokas—žmonių įsakymus.'

8 Jūs paliekate Dievo įsakymą ir laikotės žmonių padavimo."

9 Ir sakė jiems: "Jūs puikiai mokate atmesti Dievo įsakymą, kad išlaikytute savo padavimą! 10 Mozė, pavyzdžiui, pasakė: 'Gerbk savo tėvą ir savo motiną'; ir: 'Kas keikia tėvą arba motiną, mirte tenumirštie.' 11 Bet jūs sakote: 'Jei kas pasako tėvui arba motinai: Korban (tai yra, dovana Dievui) tebūnie tai, kas iš to, ką turiu, būtų tau pravertę'—12 jūs jam nieko nebeleidžiate daryti tėvui *arba motinai, 13 ir taip jūs padarote negaliojantį Dievo žodį* savo padavimu, kurį jūs esate perdavę; tolygių dalykų jūs daug darote."

14 Vėl pasišaukęs minią, jis sakė jiems: "Klausykitės manęs visi ir supraskite: 15 niekas, kas iš žmogaus išorės įeina į jį, negali jo sutepti, tik, kas iš žmogaus išeina, tai sutepa žmogų."[1] 17 O kai jis, palikęs minią, buvo įėjęs į namus, jo mokytiniai klausė jį apie tą ištarmę. 18 Jis sakė jiems: "Ar tokie neišmanūs ir jūs esate? Ar nepastebite, kad visa, kas iš viršaus įeina į žmogų, negali jo sutepti, 19 nes tai neįeina į jo širdį, bet į pilvą, ir išeina išvietėn?"—taip jis pareiškė visus valgius esant nesuteptus. 20 Ir jis sakė: "Kas iš žmogaus išeina, tai sutepa žmogų. 21 Būtent, iš vidaus, iš žmonių širdies, išeina piktos mintys, paleistuvystės, vagystės, žmogžudystės, 22 svetimoteriavimai, godulystės, piktenybės, klasta, ištvirkimas, pavydas[2], piktžodžiavimas, puikybė, neišmana. 23 Visos šitos piktybės išeina iš vidaus ir sutepa žmogų."

24 O iš tenai pakilęs, jis nuvyko į Tiro sritį. Įėjęs į namus, jis norėjo, kad apie tai niekas nepatirtų, tačiau negalėjo likti pasislėpęs. 25 Bet tuojau viena moteriškė, kurios dukrelė turėjo netyrą dvasią, kai tik išgirdo apie jį, atėjusi parpuolė prie jo kojų,—26 o ta moteriškė buvo graikė, kilimo sirofenikietė,—ir ji prašė jį, kad jis išvarytų velnią iš jos dukters. 27 Ir jis sakė jai: "Leisk pirma vaikams pasisotinti, nes nepadoru paimti vaikų duoną ir šunims numesti."

[1] Kiti senoviniai rankraščiai priduria 16. skirsnelį: Jei kas turi ausis klausytis, tesiklauso! [2] Lit. pikta akis

28 Bet ji atsakė ir tarė jam: "Taip, Viešpatie; o tačiau ir šunys po stalu ėda vaikų trupinius." 29 Ir jis tarė jai: "Dėl šito žodžio eik! velnias yra išėjęs iš tavo dukters." 30 Parėjusi į savo namus, ji rado vaiką gulintį lovoje ir velnią išėjusį.

31 Išėjęs iš Tiro srities, jis vėl atėjo per Sidoną prie Galilėjos jūros, į[1] Dekapolio srities vidurį. 32 Jam atgabeno vieną, kuris *buvo kurčias ir nebylys*[2], *ir jį maldavo, kad jis uždėtų ant jo ranką.* 33 Paėmęs jį skyrium nuo minios, jis įdėjo savo prištus į jo ausis, palietė savo seilėmis jo liežuvį, 34 pažvelgęs į dangų, atsiduso ir tarė jam: "Effata!", tai yra, "Atsiverk!" 35 Jo girdimieji organai atsivėrė, tuojau atsirišo jo liežuvio ryšys, ir jis kalbėjo, kaip reikia. 36 Ir jis įsakė jiems, kad to niekam nesakytų; bet juo labiau jis jiems įsakydavo, tuo labiau jie nesivaržydami tai skelbdavo. 37 Jie buvo be galo susijaudinę ir sakė: "Jis visa gerai padarė; kurtinius jis daro girdinčius ir nebylius kalbančius."

8 Anomis dienomis, vėl didelei miniai esant ir jiems neturint ko valgyti, jis, pasišaukęs mokytinius, tarė jiems: 2 "Man gaila minios, nes jau trys dienos, kaip jie pasilieka prie manęs ir neturi ko valgyti. 3 Ir jei aš paleisiu juos alkanus į jų namus, jie nualps kelyje; o kai kurie jų yra iš toli." 4 Jo mokytiniai atsakė jam: "Iš kur galės kas šituos pasotinti duona čia, tyrumoje?" 5 Jis klausė juos: "Kiek jūs turite kepalų?" Jie atsakė: "Septynis." 6 Jis įsakė miniai atsisėsti žemėje. Paėmęs tuos septynis kepalus, jis padėkojo, juos sulaužė ir davė savo mokytiniams, kad tie juos pateiktų, ir jie pateikė miniai. 7 Ir jie turėjo keletą žuvelių; palaiminęs jis paliepė ir jas pateikti. 8 Jie valgė ir pasisotino, ir pririnko, kas buvo likę trupinių, septynis krepšius. 9 O buvo apie keturi tūkstančiai, ir jis paleido juos. 10 Įkopęs į laivą su savo mokytiniais, jis tuojau nuplaukė į Dalmanutos šalį.

11 Išėjo farizėjai ir ėmė su juo ginčytis; jie reikalavo iš jo ženklo iš dangaus, jį gundydami. 12 Atsiduskęs savo dvasioje, jis tarė: "Kam šita karta reikalauja ženklo? Iš tiesų sakau jums, šitai kartai nebus duota jokio ženklo." 13 Juos paleidęs, jis vėl įkopė į laivą ir nuplaukė į kitą krantą.

14 Jie buvo užmiršę pasiimti duonos, ir jie beturėjo tik vieną kepalą pas save laive. 15 Jis jiems įteigė, sakydamas: "Žiūrėkite, sergėkitės farizėjų raugo ir Herodo raugo!" 16 Ir jie mąstė tarpusavyje apie tai, kad neturį duonos. 17 Tai pastebėjęs, jis tarė jiems: "Kam mąstote apie tai, kad neturite duonos? Ar jūs dar nepastebite ir neišmanote? Ar turite sukietėjusią širdį? 18 Ar jūs, turėdami akis, nematote, ir, turėdami ausis, negirdite? ir ar neatsimenate: 19 kai aš penkis kepalus sulaužiau penkiems tūk-

[1] Arba: per [2] Arba: sunkiakalbis

stančiams, kiek pintinių trupinių pririnkote pilnų?" Jie sakė jam: "Dvylika."—20 "Kai septynis keturiems tūkstančiams, kiek pririnkote krepšių pilnų trupinių?" Jie sakė: "Septynis." 21 Ir jis tarė jiems: "Ar dar neišmanote?"

22 Jie atvyko į Betsaidą. Jam atgabeno aklą ir maldavo jį, kad jis paliestų jį. 23 Pasiėmęs akląjį už rankos, jį išsigabeno už kaimo, spiovė jam į akis, uždėjo ant jo rankas ir paklausė jį: "Ar ką regi?" 24 O tas, pakėlęs akis, sakė: "Aš regiu žmones; nes lyg kokius medžius aš matau juos vaikščiojančius." 25 Paskui jis vėl uždėjo rankas jam ant akių; tas įtemptai žiūrėjo, pasitaisė ir aiškiai visa matė iš tolo. 26 Jis pasiuntė jį į jo namus, sakydamas: "Neįeik nė į kaimą."

27 Jėzus ir jo mokytiniai išėjo į Pilypo Cezarėjos kaimus. Kelyje jis klausė savo mokytinius, jiems sakydamas: "Ką žmonės sako mane esant?" 28 O jie atsakė jam, tardami: "Joną Krikštytoją; kiti Eliją; o kiti vieną pranašų." 29 Tuomet jis klausė juos: "O jūs ką sakote mane esant?" Atsakydamas Petras tarė jam: "Tu esi Kristus." 30 Jis pagrasė jiems, kad niekam to nesakytų apie jį.

31 Ir jis ėmė juos mokyti, kad Žmogaus Sūnus turįs daug kentėti, būti vyresniųjų, vyriausiųjų kunigų bei Rašto žinovų atmestas, nužudytas ir, trims dienoms praslinkus, vėl prisikelti. 32 Visai atvirai jis kalbėjo tą žodį. Petras, paėmęs jį į šalį, pradėjo jį drausti. 33 O jis, atsigręžęs ir žiūrėdamas į savo mokytinius, sudraudė Petrą ir tarė: "Atstok nuo manęs, šėtone! nes tu nesi dieviškai, bet žmogiškai nusistatęs."

34 Ir, pasišaukęs minią su savo mokytiniais, jis tarė jiems: "Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada savęs ir tepasiima ant savęs savo kryžių—ir jis seks[1] mane. 35 Nes jei kas nori išgelbėti savo gyvybę, tas praras ją; o kas praranda savo gyvybę dėl manęs ir Evangelijos, tas išgelbės ją. 36 Juk ką žmogui padėtų, jei jis laimėtų visą pasaulį, o netektų savo gyvybės? 37 Arba ką žmogus galėtų duoti mainais už savo gyvybę? 38 Nes kas gėdisi manęs ir mano žodžių šitoje svetimoteriaujančioje ir nuodėmingoje kartoje, to ir Žmogaus Sūnus gėdysis, kai jis ateis savo Tėvo garbėje su šventaisiais angelais."

9 Ir jis sakė jiems: "Iš tiesų sakau jums, čia yra stovinčiųjų tarpe[2] kai kurie, kurie tikrai nepatirs mirties, kol išvys Dievo karalystę atėjusią su jėga."

2 Šešioms dienoms praslinkus, Jėzus paėmė su savimi Petrą, Jokūbą bei Joną ir užsivedė juos vienus į aukštą kalną nuošaliai. Jo pavidalas pakito jų akivaizdoje, 3 ir jo drabužiai pasidarė žvilgą, labai balti, kaip joks skalbėjas žemėje negali taip išbaltinti.

---

[1] Lit. teseka

[2] Arba: čia stovinčiųjų tarpe yra

4 Jiems pasirodė Elijas su Moze, ir juodu buvo besikalbančiu su Jėzumi. 5 Atsiliepdamas Petras tarė Jėzui: "Rabbi, gerai, kad mes čia esame; pastatykime tris palapines—tau vieną, Mozei vieną ir Elijui vieną." 6 Jis, mat, nebesusivokė ką sakąs, nes jie buvo persigandę. 7 Pasirodė debesis, kuri pridengė juos šešėliu, ir iš debesies pasigirdo balsas: "Šitas yra mano mylimasis Sūnus;[1] jo klausykite!" 8 Staiga, dairydamiesi, jie nė vieno daugiau nebematė su savimi, kaip tik vieną Jėzų.

9 Jiems nulipant nuo kalno, jis įsakė jiems, kad jie to, ką regėję, niekam neišpasakotų, tik kai Žmogaus Sūnus bus prisikėlęs iš mirusiųjų. 10 O jie tą žodį palaikė savyje ir klausinėjo vienas kitą, ką tas iš mirusiųjų prisikėlimas reiškiąs. 11 Ir jie klausė jį, sakydami: "Kodėl Rašto žinovai sako, kad pirma turįs ateiti Elijas?" 12 O jis tarė jiems: "Elijas, tiesa, turi ateiti pirma ir visa atitaisyti; bet kaip gali būti parašyta apie Žmogaus Sūnų, kad jis turėsiąs daug kentėti ir būti išniekintas? 13 O vis dėlto aš sakau jums: Elijas irgi yra atėjęs, ir jie jam padarė, ką tik norėjo, kaip parašyta apie jį."

14 Atėję pas mokytinius, jie išvydo aplink juos didelę minią ir Rašto žinovus, besiginčijančius su jais. 15 Tuojau visi žmonės, jį pamatę, labai nustebo, pribėgo ir sveikino jį. 16 Ir jis paklausė juos: "Apie ką jūs ginčijatės su jais?" 17 Vienas iš minios jam atsakė: "Mokytojau, aš atgabenau pas tave savo sūnų, turintį nebylią dvasią; 18 ir kur tik ji sugriebia jį, parbloškia jį žemėn[2]; jis apsiputoja, griežia dantimis ir sustingsta. Aš sakiau tavo mokytiniams, kad jie ją išvarytų, bet jie neįstengė." 19 O jis, jiems atsakydamas, tarė: "O netikinti karta, kaip ilgai aš pas jus būsiu? kaip ilgai aš jus kęsiu? Atgabenkite jį pas mane!" 20 Jie jį atgabeno pas jį. Jį pamačiusi, dvasia tuojau ėmė jį tąsyti; jis parpuolė ant žemės ir vartėsi putodamas. 21 Jis paklausė jo tėvą: "Kaip seniai jam tai darosi?" O jis tarė: "Nuo vaikystės. 22 Ir ji dažnai jį įmesdavo tai į ugnį, tai į vandenį, kad jam padarytų galą. Bet, jei ką gali, pasigailėk mūsų ir padėk mums!" 23 O Jėzus tarė jam: "Kai dėl 'jei gali'—visa galima tam, kuris tiki!" 24 Vaiko tėvas tuojau sušuko ir tarė: "Tikiu, padėk mano netikėjimui!" 25 O Jėzus, matydamas, kad susibėga minia, sudraudė netyrąją dvasią, jai tardamas: "Nebyle ir kurti dvasia, aš įsakau tau, išeik iš jo ir daugiau nebeįeik į jį!" 26 Ji, šaukdama ir labai jį tąsydama, išėjo, ir jis pasidarė kaip negyvas, taip kad daugumas sakė: "Jis numirė." 27 Bet Jėzus, nutvėręs jį už rankos, pakėlė jį, ir jis atsistojo. 28 Jam įėjus į namus, jo mokytiniai skyrium jį klausė: "Kodėl mes negalėjome jos išvaryti?" 29 Ir jis tarė jiems: "Šitos veislės niekaip kitaip negalima išvaryti, kaip tik malda.[3]"

30 Iš ten išėję, jie traukė per Galilėją, ir jis nenorėjo, kad kas

---

[1] Arba: Šitas yra mano Sūnus, (mano) Mylimasis [2] Arba: tąso
[3] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: ir pasninku

nors tai žinotų. 31 Jis, būtent, mokė savo mokytinius ir sakė jiems: "Žmogaus Sūnus perduodamas į žmonių rankas; jie nužudys jį, bet jis nužudytas, trims dienoms praslinkus, kelsis." 32 O jie nesuprato to žodžio ir bijojo jo klausti.

33 Jie atvyko į Kafarnaumą, ir jis, įėjęs į namus, paklausė juos: "Apie ką jūs kelyje kalbėjotės?" 34 Bet jie tylėjo; jie, būtent, kelyje buvo kalbėjęsi tarp savęs, kuris esąs didžiausias. 35 Jis atsisėdo, pasišaukė dvylika ir sakė jiems: "Jei kas nori būti pirmutinis, tas tebūnie visų paskučiausiasis ir visų tarnas." 36 Paėmęs vaiką, jis jį pastatė jų viduryje ir, jį apkabinęs, tarė jiems: 37 "Kas vieną tokį vaiką priima mano vardu, mane priima; o kas mane priima, ne mane priima, bet tą, kuris mane atsiuntė."

38 Jonas tarė jam: "Mokytojau, mes matėme vieną tavo vardu išvarantį velnius; jis mūsų neseka, ir mes jam draudėme.[1]" 39 Bet Jėzus tarė: "Nedrauskite jam, nes nėra nė vieno, kuris darytų stebuklą mano vardu ir netrukus galėtų kalbėti pikta apie mane; 40 nes, kas nėra prieš mus, yra už mus. 41 Nes kas jus pagirdo taure vandens dėl tos priežasties, kad jūs esate Kristaus, iš tiesų sakau jums, tas jokiu būdu nepraras savo atlyginimo.

42 Ir kas papiktina vieną šitų mažutėlių, kurie tiki, tam būtų kur kas geriau, jei asilo sukamų girnų akmuo būtų užmautas jam ant kaklo ir jei jis būtų įmestas į jūrą. 43 Ir jei tave piktina tavo ranka, nukirsk ją, nes tau geriau įeiti į gyvenimą sužalotam, nekaip turinčiam abi rankas nueiti į pragarą[2], į neužgesinamąją ugnį.[3] 45 Ir jei tavo koja piktina tave, nukirsk ją; tau geriau įeiti į gyvenimą šlubam, nekaip turinčiam abi kojas būti įmestam į pragarą[2]. 47 Ir jei tavo akis piktina tave, išlupk ją; geriau tau vienakiui įeiti į Dievo karalystę, nekaip turinčiam dvi akis būti įmestam į pragarą[2], 48 kur jų kirmėlė nemiršta ir ugnis neužgęsta. 49 Nes kiekvienas bus sūdomas ugnimi. 50 Druska yra geras daiktas; bet jei druska netenka sūrumo, kuo jūs ją sūdysite? Turėkite savyje druskos ir gyvenkite taikoje vienas su kitu."

10

Iš tenai pakilęs jis atėjo į Judėjos bei Perėjos[4] sritį, ir vėl susirinko minios pas jį, o jis, kaip buvo papratęs, vėl juos mokė.

2 Priėję farizėjai klausė jį: "Ar valia vyrui paleisti žmoną?" Jie tuo norėjo jį gundyti. 3 Bet jis atsakydamas tarė jiems: "Ką jums yra įsakęs Mozė?" 4 O jie tarė: "Mozė yra leidęs išrašyti atsiskyrimo raštą ir paleisti." 5 Bet Jėzus tare jiems: "Dėl jūsų širdies kietumo jis yra jums parašęs šitą įsakymą. 6 Bet eidamas

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai : . . . velnius; ir mes jam draudėme, nes jis nesekė mūsų.

[2] Lit. geheną

[3] 44. ir 46. skirsnelių, kurie savo turiniu sutampa su 48. skirsneliu, nėra geriausiuose senoviniuose rankraščiuose.

[4] Lit. anapus Jordano

nuo sutvėrimo pradžios, jis yra parašęs: 'Vyrą ir moterį jis juodu sutvėrė'; 7 'todėl žmogus turi palikti savo tėvą bei motiną ir laikytis prie savo žmonos, 8 ir tuodu turi patapti vienu[1].' Tuo būdu juodu nebėra du, bet vienas[2]. 9 Ką tad Dievas sujungė, žmogus teneperskiria."

10 Namuose jo mokytiniai vėl jį klausė apie tai. 11 Ir jis sakė jiems: "Kas paleidžia savo žmoną ir veda kitą, tas svetimoteriauja jos[3] atžvilgiu. 12 Ir, jei ji atsiskiria nuo savo vyro ir išteka už kito, ji svetvyriauja."

13 Žmonės nešė pas jį vaikus, kad jis juos paliestų, bet mokytiniai jiems draudė. 14 Bet Jėzus, tai matydamas, pyktelėjo ir tarė jiems: "Leiskite vaikams eiti pas mane, neginkite jiems; nes tokių yra Dievo karalystė. 15 Iš tiesų sakau jums, kas nepriima Dievo karalystės kaip vaikas, tas jokiu būdu neįeis į ją." 16 Apkabinęs jis laimino juos, dėdamas rankas ant jų.

17 Jam išeinant į kelią, vienas, pribėgęs ir prieš jį atsiklaupęs, klausė jį: "Gerasis Mokytojau, ką turiu daryti, kad paveldėčiau amžiną gyvenimą?" 18 Bet Jėzus tarė jam: "Kam mane vadini geru? Niekas nėra geras, tik vienas Dievas. 19 Įsakymus žinai: Nežudyk, nesvetimoteriauk, nevok, neliudyk neteisingai, neužlaikyk algos, gerbk savo tėvą ir motiną." 20 O jis tarė jam: "Mokytojau, visa tai aš esu laikęs nuo savo jaunystės." 21 Bet Jėzus, pažvelgęs į jį, pamilo[4] jį ir tarė jam: "Vieno dalyko tau trūksta: eik, visa, ką turi, parduok ir duok neturtėliams; taip tu turėsi lobį danguje; paskui ateik, sek mane!" 22 O jis, paniuręs dėl to žodžio, nuėjo liūdnas, nes jis turėjo daug turtų.

23 Apsižvalgęs Jėzus sakė savo mokytiniams: "Kaip sunkiai turtingieji įeis į Dievo karalystę!" 24 O mokytiniai stebėjosi dėl jo žodžių. Bet Jėzus, vėl atsiliepdamas, sakė jiems: "Vaikai, kaip sunku įeiti į Dievo karalystę![5] 25 Lengviau kupranugariui pralįsti pro adatos ausį, nekaip turtingam įeiti į Dievo karalystę." 26 Jie dar labiau nustebo ir sakė vienas kitam[6]: "Tai kas gali būti išgelbėtas?" 27 Pažvelgęs į juos, Jėzus tarė: "Žmonėms tai negalima, bet ne Dievui: Dievui juk visa galima." 28 Petras ėmė jam sakyti: "Štai mes visa esame palikę ir tave pasekę." 29 Jėzus tarė: "Iš tiesų sakau jums, nėra nėvieno, kuris paliko namus, ar brolius, ar seseris, ar motiną, ar tėvą, ar vaikus, ar dirvas dėl manęs ir dėl Evangelijos, 30 kad jis negautų dabar, šituo laiku, šimtą kartų tiek namų, ir brolių, ir seserų, ir motinų, ir vaikų, ir dirvų, nors ir persekiojamas, ir būsimajame amžiuje amžino gyvenimo. 31 O daug pirmutinių bus paskutiniai ir paskutinieji— pirmutiniai."

---

[1] Lit. vienu kūnu [2] Lit. vienas kūnas
[3] T.y. pirmosios žmonos [4] Arba: pamylavo
[5] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: tiems, kurie pasitiki turtais
[6] Kiti senoviniai rankraščiai : jam

32 O jie buvo bekeliaują aukštyn į Jeruzalę, ir Jėzus ėjo pirma jų; jie buvo nustebę, ir tie, kurie sekė, bijojosi. Vėl pasiėmęs dvylika, jis pradėjo jiems sakyti, kas jam atsitiksią: 33 "Štai mes vykstame aukštyn į Jeruzalę, ir Žmogaus Sūnus bus išduotas vyriausiesiems kunigams ir Rašto žinovams; jie pasmerks jį mirti ir perduos jį pagonims; 34 jie tyčiosis iš jo, apspiaudys jį, plaks jį ir nužudys, bet, trims dienoms praėjus, jis kelsis."

35 Prie jo priėjo Jokūbas ir Jonas, Zebedėjo sūnūs, ir jie sakė jam: "Mokytojau, mes norime, kad, ko tik tave prašysime, tu mums padarytumei." 36 O jis tarė jiems: "Ko jūs norite iš manęs, kad aš jums padaryčiau?" 37 O jie tarė: "Duok mums sėdėti, vienam tavo dešinėje ir kitam kairėje, tavo garbėje." 38 Bet Jėzus tarė jiems: "Jūs nežinote, ko prašote. Ar jūs galite gerti taurę, kurią aš geriu, arba būti pakrikštyti krikštu, kuriuo aš esu krikštijamas?" 39 Bet jie tarė jam: "Galime." O Jėzus tarė jiems: "Taurę, kurią aš geriu, jūs gersite, ir krikštu, kuriuo aš esu krikštijamas, jūs būsite krikštijami. 40 Bet sėdėti mano dešinėje ar kairėje ne mano dalykas duoti; tai bus duota tik tiems, kuriems tai parengta.[1]" 41 Tai išgirdę, kiti dešimt ėmė pykti ant Jokūbo ir Jono. 42 Juos pasivadinęs, Jėzus sakė jiems: "Jūs žinote, kad tie, kuriuos laiko tautų kunigaikščiais, elgiasi su jomis kaip viešpačiai, ir kad jų didžiūnai vartoja prieš jas smurtą. 43 Bet ne taip yra jūsų tarpe; priešingai, kas jūsų tarpe nori pasidaryti didžiausias[2], tebūnie jūsų tarnas, 44 ir kas jūsų tarpe nori būti pirmas, tebūnie visų vergas. 45 Nes ir Žmogaus Sūnus atėjo, ne kad jam tarnautų, bet kad jis pats tarnautų ir duotų savo gyvybę atperkamąja kaina už daugelį."

46 Jie atėjo į Jeriką. Jam išeinant iš Jeriko su savo mokytiniais ir gausia minia, Timėjo sūnus Bartimėjas, neregys, sėdėjo elgetaudamas šalikelėje[3]. 47 Išgirdęs, kad tai yra Jėzus Nazarėnas, jis ėmė šaukti ir sakyti: "Dovydo sūnau Jėzau, pasigailėk manęs!" 48 Daugelis draudė jį, kad tylėtų. Bet jis dar daug garsiau šaukė: "Dovydo sūnau, pasigailėk manęs!" 49 Sustojęs Jėzus tarė: "Pašaukite jį!" Ir jie pašaukė akląjį, jam sakydami: "Būk ramus, kelkis, jis šaukia tave." 50 O tas, numetęs savo apsiaustą, pašoko ir atėjo pas Jėzų. 51 Kreipdamasis į jį, Jėzus tarė: "Ko nori, kad padaryčiau?" O aklasis tarė jam: "Rabbuni[4], kad praregėčiau!" 52 Ir Jėzus tarė jam: "Eik, tavo tikėjimas yra padaręs tave sveiką." *Jis tuojau praregėjo ir sekė jį kelyje.*

11 O kai jie priartėjo prie Jeruzalės, prie Betfagės ir Betanijos ties Alyvų kalnu, jis pasiuntė du savo mokytinius 2 ir sakė jiems: "Nueikite į kaimą, gulintį priešais jus, ir tuojau, į jį įeidami, rasite

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: tai kitiems parengta [2] Lit. didelis
[3] Kiti senoviniai rankraščiai: . . . Bartimėjas, aklas elgeta, sėdėjo šalikelėje.
[4] T.y. Mokytojau

pririštą asilaitį, ant kurio dar joks žmogus nėra užsėdęs; atriškite jį ir atveskite. 3 Ir jei kas jums tartų: 'Kam tai darote?', sakykite: 'Viešpačiui jo reikia, ir jis tuojau pasiųs jį atgal čia.' " 4 Jie nuėjo, rado asilaitį, pririštą prie durų lauke, gatvėje, ir atrišo jį. 5 Ir kai kurie tenai stovėjusiųjų sakė jiems: "Ką darote, kad atrišate asilaitį?" 6 O jie prabilo į juos, kaip Jėzus jiems buvo pasakęs, ir tie leido jiems. 7 Jie atvedė asilaitį pas Jėzų, uždėjo ant jo savo drabužius, ir jis atsisėdo ant jo. 8 Daugelis klojo savo drabužius ant kelio, o kiti lapų kuokštus, kuriuos jie buvo nupiovę nuo laukų. 9 Tie, kurie ėjo pirma, ir tie, kurie sekė, šaukė: "Osanna! Palaimintas, kuris ateina Viešpaties vardu! 10 Palaiminta ateinančioji mūsų tėvo Dovydo karalystė! Osanna aukštybėse!"

11 Jis įėjo į Jeruzalę, į šventovę, ir, visa apžiūrėjęs, kadangi jau buvo vėlu, išėjo su dvylika į Betaniją.

12 Kitą dieną, jiems išėjus iš Betanijos, jis buvo alkanas. 13 Pamatęs iš tolo fygmedį, turintį lapų, jis priėjo, ar kartais neras ko nors jame; bet, priėjęs prie jo, jis nieko nerado, tik lapus, nes nebuvo fygų metas. 14 Atsiliepdamas jis tarė jam: "Per amžius niekas tenebevalgo nuo tavęs vaisiaus!" Tai girdėjo jo mokytiniai.

15 Jie atėjo į Jeruzalę. Įėjęs į šventovę, jis pradėjo varyti laukan pardavėjus bei pirkėjus; parvertė pinigmainių stalus bei karvelių pardavėjų kėdes 16 ir neleido niekam nešti kokio nors indo per šventovę. 17 Jis mokė ir sakė jiems: "Ar neparašyta: 'Mano namai turi būti vadinami maldos namais visoms tautoms'? Bet jūs estate iš jų padarę plėšikų olą." 18 Tai išgirdo vyriausieji kunigai bei Rašto žinovai, ir jie ieškojo būdų jam pražudyti; jie, mat, jo bijojo, nes visa minia buvo giliai jo mokslo paveikta. 19 O kai ateidavo vakaras, jis išeidavo iš miesto.

20 Ryto metą praeidami jie pamatė fygmedį padžiūvusį nuo pat šaknių. 21 Prisiminęs Petras tarė jam: "Rabbi[1], žiūrėk! Fygmedis, kurį tu prakeikei, yra padžiūvęs!" 22 Atsakydamas Jėzus tarė jiems: "Turėkite tikėjimą Dievu! 23 Iš tiesų sakau jums, kas tartų šitam kalnui: 'Pasikelk ir pulk į jūrą', ir neabejotų savo širdyje, bet tikėtų, kad, ką jis sako, įvyks, tai bus jam. 24 Todėl sakau jums, visa, ko jūs meldžiate ir prašote, tikėkite, kad jūs tai esate gavę, ir bus jums. 25 O kada jūs stovite melsdamiesi, atleiskite, jei ką turite prieš kurį nors, kad ir jūsų Tėvas, kuris yra danguje, atleistų jums jūsų nusikaltimus."[2]

27 Jie vėl atėjo į Jeruzalę. Jam bevaikščiojant šventovėje, prie jo priėjo vyriausieji kunigai, Rašto žinovai ir vyresnieji, 28 ir jie sakė jam: "Kokia galia tu tai darai? arba kas tau davė šitą galią tai daryti?" 29 Bet Jėzus tarė jiems: "Aš paklausiu jus vieno dalyko, o jūs atsakykite man; tada aš jums pasakysiu, kokia galia

---

[1] T.y. Mokytojau

[2] Kiti senoviniai rankraščiai priduria 26. skirsnelį: Bet jei jūs neatleisite, nė jūsų Tėvas, kuris yra danguje, neatleis jūsų nusikaltimų.

tai darau. 30 Jono krikštas—ar jis buvo iš dangaus ar iš žmonių? Atsakykite man." 31 Jie samprotavo savyje[1] ir sakė: "Jei pasakysime: 'Iš dangaus', jis sakys: 'Tai kodėl juo netikėjote?' 32 Bet ar galime sakyti: 'Iš žmonių'?—jie bijojo minios, nes visi apie Joną manė, kad jis tikrai buvo buvęs pranašas. 33 Jie tad, Jėzui atsakydami, tarė: "Mes nežinome." Ir Jėzus tarė jiems: "Tad ir aš jums nesakau, kokia galia tai darau."

12 Ir jis pradėjo jiems kalbėti prilyginimais: "Vienas žmogus įsiveisė vynuogyną, aptvėrė tvora, iškasė vyno spaudyklą, pastatė bokštą, jį išnuomojo ūkininkams ir iškeliavo į svetimą šalį. 2 Ir, kai buvo laikas, jis nusiuntė pas ūkininkus vergą, kad atsiimtų iš ūkininkų savąją vynuogyno vaisių dalį; 3 tie, nutvėrę jį, primušė ir paleido tuščią. 4 Jis vėl nusiuntė pas juos kitą vergą; ir tą jie sužeidė į galvą ir išniekino. 5 Jis dar kitą nusiuntė, jie ir tą užmušė; ir daug kitų, kurių vienus jie primušė, o kitus užmušė. 6 Dar vieną jis turėjo—mylimąjį sūnų; jis nusiuntė jį paskutinį pas juos, sakydamas: 'Jie drovėsis mano sūnaus'. 7 Bet anie ūkininkai kalbėjo vienas kitam: 'Šitas yra tėvonis; eikšte, užmuškime jį, ir mūsų bus ta veldėmė'. 8 Nutvėrę jie užmušė jį ir išmetė jį iš vynuogyno laukan. 9 Ką darys vynuogyno savininkas? Jis ateis, nugalabys tuos ūkininkus ir atiduos vynuogyną kitiems. 10 Ar nė šitos Rašto vietos nesate skaitę:

'Tas akmuo, kurį statytojai atmetė,
patapo kertiniu akmeniu;
11 tai Viešpaties padaryta
ir nuostabu mūsų akyse'?"

12 Tuomet jie ieškojo jo suimti, bet bijojo minios; jie, mat, nuvokė, kad jis prieš juos buvo pasakęs tą prilyginimą. Ir, jį palikę, jie nuėjo.

13 Jie pasiuntė pas jį kai kuriuos farizėjus ir Herodo šalininkus, kad tie jį sugautų žodžiu[2]. 14 Atėję jie sakė jam: "Mokytojau, mes žinome, kad tu esi tiesakalbis ir nepaisai nėvieno, nes tu neatsižiūri į asmenį, bet mokai Dievo kelio, kaip reikalauja tiesa. Ar valia duoti pagalvę ciesoriui, ar jos neduoti?" 15 Bet jis, nuvokdamas jų veidmainystę, tarė jiems: "Kam mane gundote? Atneškite man denarą, kad aš jį pamatyčiau." 16 Ir jie atnešė. Tuomet jis tarė jiems: "Kieno šitas atvaizdas ir įrašas?" O jie tarė jam: "Ciesoriaus." 17 Jėzus tarė jiems: "Kas ciesoriaus, atiduokite ciesoriui, ir kas Dievo—Dievui!" Ir jie labai stebėjosi juo.

18 Pas jį atėjo sadukėjų, kurie sako, kad nesą prisikėlimo, ir jie klausė jį, sakydami: 19 "Mokytojau, Mozė yra mums parašęs: 'Jei kieno nors brolis miršta ir palieka žmoną, bet nepalieka vaiko,

---

[1] Arba: savo tarpe

[2] Arba: kalboje

tai jo brolis turi imti tą moterį ir prikelti palikuonių savo broliui.' 20 Buvo septyni broliai. Pirmasis vedė moterį ir mirdamas nepaliko palikuonių. 21 Antrasis ją vedė ir numirė, nepalikęs palikuonių; trečiasis taip pat. 22 Ir visi septyni nepaliko palikuonių. Visų paskiausiai ir ta moteris numirė. 23 Prisikėlimo metu[1]— kurio jų žmona ji bus? Juk jie septyni turėjo ją žmona."

24 Jėzus tarė jiems: "Ar tai neparodo, kad jūs klystate ir nepažįstate nei Raštų, nei Dievo galios? 25 Nes, kada žmonės keliasi iš mirusiųjų, jie nei veda, nei teka, bet yra kaip angelai danguje. 26 O kai dėl mirusiųjų, kad jie prikeliami, ar nesate skaitę Mozės knygoje, skyriuje apie erškėčių krūmą, kaip Dievas jam pasakė, tardamas: 'Aš Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas'? 27 Jis nėra mirusiųjų Dievas, bet gyvųjų! Jūs labai klystate."

28 Tuomet priėjo vienas Rašto žinovas, kuris buvo nusiklausęs, kaip jie ginčijosi; numanydamas, kad jis buvo gerai jiems atsakęs, jis paklausė jį: "Koks yra visų pirmiausias įsakymas?" 29 Jėzus atsakė: "Pirmiausias yra: 'Klausyk, Izraeli! Viešpats, mūsų Dievas, yra vienas Viešpats;[2] 30 mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela, visu savo protu ir visa savo pajėga.' 31 Antras yra šitas: 'Mylėk savo artimą, kaip save patį.' Kito įsakymo, didesnio už tuodu, nėra." 32 Tuomet Rašto žinovas tarė jam: "Gerai, Mokytojau; tai tiesa, ką pasakei: 'Jis yra vienintelis, ir nėra kito šalia jo', 33 ir 'jį mylėti visa širdimi, visa išmana bei visa pajėga', ir 'mylėti artimą, kaip save patį' yra daugiau kaip visos deginamosios atnašos ir aukos." 34 Ir Jėzus, matydamas, kad jis buvo atsakęs protingai, tarė jam: "Tu esi netoli nuo Dievo karalystės." Ir niekas daugiau nebedrįso jo klausti.

35 Jėzus atsiliepė ir sakė, mokydamas šventovėje: "Kaip Rašto žinovai gali sakyti, kad Kristus esąs Dovydo sūnus? 36 Pats Dovydas, Šventosios Dvasios įkvėptas, pasakė:

'Viešpats tarė mano Viešpačiui:
Sėskis mano dešinėje,
kol aš padėsiu tavo priešus po tavo kojomis.'

37 Pats Dovydas vadina jį Viešpačiu; tai kaip jis gali būti jo sūnus?" Ir didelė minia mielai jo klausėsi.

38 Mokydamas[3] jis sakė: "Sergėkitės Rašto žinovų, kurie mėgsta vaikščioti ilgais drabužiais, būti sveikinami turgavietėse, 39 užimti pirmąsias sėdynes sinagogose ir garbės vietas pokyliuose, 40 kurie praryja našlių namus ir tariamai meldžia ilgas maldas. Jie gaus kur kas sunkesnį teismo sprendimą."

41 Atsisėdęs priešais iždinę, jis stebėjo, kaip minia metė pinigus į iždinę. Daug turtingų metė daug. 42 Atėjo viena neturtinga

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: kada jie prisikels
[2] Arba: Viešpats, mūsų Dievas, Viešpats yra vienas.
[3] Lit. Savo mokyme

našlė ir įmetė du pinigėliu, tai yra, skatiką. 43 Tuomet, pasišaukęs savo mokytinius, jis tarė jiems: "Iš tiesų sakau jums, šita neturtingoji našlė įmetė daugiau už visus, kurie metė į iždinę. 44 Nes visi įmetė iš savo pertekliaus, bet šita įmetė iš savo nepritekliaus visa, ką turėjo, visą savo išteklių."

13 Ir, jam išeinant iš šventovės, vienas jo mokytinių sakė jam: "Mokytojau, žiūrėk! Kokie akmenys ir kokie pastatai!" 2 Ir Jėzus tarė jam: "Tu matai šituos didžiulius pastatus? Čia nepaliks akmens ant akmens, kuris nebus nugriautas."

3 Ir, jam sėdint Alyvų kalne, priešais šventovę, jį klausė skyrium Petras, Jokūbas, Jonas ir Andriejus: 4 "Pasakyk mums, kada tai bus, ir koks bus ženklas, kada visa tai turės įvykti?" 5 O Jėzus pradėjo jiems sakyti: "Žiūrėkite, kad niekas jūsų nesuklaidintų. 6 Daugelis ateis mano vardu ir sakys: 'Aš tas esu', ir jie suklaidins daugelį. 7 O kai išgirsite apie karus ir karų gandus, nenusigąskite! Tai turi įvykti, bet dar ne galas. 8 Nes tauta sukils prieš tautą ir karalystė prieš karalystę. Vietomis bus žemės drebėjimų, bus badų. Tai skausmų pradžia.

9 Bet jūs sergėkitės! Jus perduos teismams; jūs būsite plakami sinagogose ir statomi prieš gubernatorius bei karalius dėl manęs jiems paliudyti: 10 ir visoms tautoms pirma turi būti skelbiama Evangelija. 11 O kada jus ves ir perduos, nesirūpinkite iš anksto, ką kalbėsite, bet, kas jums bus duota aną valandą, tą kalbėkite, nes ne jūs esate tie, kurie kalba, bet Šventoji Dvasia. 12 Brolis išduos brolį mirčiai ir tėvas vaiką; vaikai sukils prieš gimdytojus ir nužudys juos. 13 Ir jūs būsite visų nekenčiami dėl mano vardo; bet kas ištvers iki galo, tas bus išgelbėtas.

14 O kada jūs išvysite išnaikinimo baisenybę, stovinčią, kur jos neturi būti,—skaitytojas tai teįsidėmi!—tada tie, kurie yra Judėjoje, tebėga į kalnus; 15 kas yra ant stogo, tenenulipa ir teneįeina ko nors pasiimti iš savo namų, 16 ir kas yra lauke, tenegrižta atgal savo apsiausto pasiimti. 17 O vargas nėščioms ir žindančioms anomis dienomis! 18 Melskite, kad tai neįvyktų žiemą! 19 Nes tomis dienomis[1] bus toks suspaudimas, kokio nėra buvę nuo pradžios kūrinijos, kurią leido Dievas, ligi šiolei ir nebebus. 20 Ir jei Viešpats nebūtų sutrumpinęs tų dienų, tai niekas nebūtų išgelbėtas; bet dėl išrinktųjų, kuriuos jis išsirinko, jis sutrumpino tas dienas. 21 Ir jei tada kas jums sakys: 'Štai čia Kristus! štai ten!', netikėkite. 22 Nes kelsis netikrų kristų ir netikrų pranašų, ir jie darys ženklų bei stebuklų, kad suklaidintų, jei galima, išrinktuosius. 23 Bet jūs įsidėmėkite; aš esu iš anksto pasakęs jums visa.

24 Bet anomis dienomis, anam suspaudimui praėjus, saulė

[1] Lit. anos dienos

aptems, mėnulis nebeduos savo spindesio, 25 žvaigždės kris iš dangaus ir galybės, kurios yra danguje, sujudės. 26 Ir tuomet išvys Žmogaus Sūnų, ateinantį debesyse su didele galybe ir garbe. 27 Tuomet jis pasiųs angelus ir surinks savo išrinktuosius iš keturių vėjų, nuo žemės krašto iki dangaus krašto.

28 O iš fygmedžio pasimokykite to prilyginimo: Kai jo šaka jau suminkštėja ir išleidžia lapus, jūs žinote,[1] kad vasara yra arti. 29 Taip ir jūs, kada išvysite tai įvykstant, žinokite, kad jis yra arti, prie durų. 30 Iš tiesų sakau jums, šita karta tikrai nepraeis, kol visa tai įvyks. 31 Dangus ir žemė praeis, bet mano žodžiai nepraeis.

32 Bet apie aną dieną ar valandą niekas nežino, nė angelai danguje, nė Sūnus, tik Tėvas. 33 Žiūrėkite, budėkite![2] nes jūs nežinote, kada tas laikas ateis. 34 Yra taip, kaip kad žmogus iškeliaudamas palieka savo namus, duoda savo vergams įgaliojimą, kiekvienam savo darbą, ir durininkui įsako budėti. 35 Budėkite tad,—nes nežinote, kada šeimininkas pareis, ar vakare, ar vidunaktį, ar gaidgyste, ar rytmetį,—36 kad, staiga parėjęs, nerastų jūsų miegančių. 37 O ką aš sakau jums, visiems sakau: budėkite!"

14 O, dviem dienoms praslinkus, turėjo būti Velykos ir Neraugintosios Duonos šventė. Vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai ieškojo būdų jam suimti ir nužudyti, 2 nes jie sakė: "Ne šventės metu, kad kartais žmonės nepakeltų maišto."

3 Jam esant Betanijoje, Simono Raupsuotojo namuose, ir besėdint už stalo, atėjo moteriškė, nešina alabastriniu indu tikro nardo tepalo, labai brangaus; sukūlusi indą, ji išliejo ant jo galvos. 4 O kai kurie reiškė vienas kitam savo nepasitenkinimą: "Kam tas tepalo išeikvojimas? 5 Juk šitą tepalą galėjo parduoti už daugiau kaip tris šimtus denarų ir pinigus išdalyti neturtėliams." Ir jie prikaišiojo jai. 6 Bet Jėzus tarė: "Palikite ją! Kam ją kvaršinate? Ji gerą darbą man padarė. 7 Nes neturtėlių jūs visuomet turite su savimi ir, kada norite, galite jiems daryti gera, bet mane ne visuomet turėsite. 8 Ką ji galėjo, padarė; ji iš anksto patepė mano kūną laidotuvėms. 9 Iš tiesų sakau jums, kur tik Evangelija bus skelbiama visame pasaulyje, ir apie tai, ką ji padarė, bus kalbama jai atsiminti."

10 Tuomet Judas Iskariotas, vienas dvylikos, nuėjo pas vyriausiuosius kunigus, kad jį išduotų jiems. 11 O jie, tai išgirdę, pradžiugo ir pažadėjo jam duoti pinigų. Ir jis ieškojo būdo, gerai progai pasitaikius, jam išduoti.

12 Ir pirmąją Neraugintosios Duonos šventės dieną, kai skersdavo Velykų avinėlį, jo mokytiniai sakė jam: "Kur nori, kad mes nuei-

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: žmonės žino
[2] Kiti senoviniai rankraščiai prideda: ir melskitės

tume ir parengtume, kad galėtumei valgyti Velykų avinėlį?" 13 Jis pasiuntė du savo mokytinius ir sakė jiems: "Nueikite į miestą; ten jus sutiks žmogus, nešinas vandens ąsočiu; jį pasekite 14 ir, kur jis įeis, sakykite šeimininkui: 'Mokytojas sako: Kur yra man pastogė, kur aš galėčiau valgyti Velykų avinėlį su savo mokytiniais?' 15 Tuomet jis jums parodys didelį aukštutinį kambarį, kilimais išklotą, paruoštą; tenai mums prirenkite." 16 Tie mokytiniai išėjo, atėjo į miestą ir rado, kaip jis jiems buvo pasakęs, ir prirengė Velykų avinėlį.

17 Vakarui atėjus, jis atėjo su dvylika. 18 Jiems sėdint už stalo ir valgant, Jėzus tarė: "Iš tiesų sakau jums, vienas jūsų išduos mane, tas, kuris valgo su manimi. 19 Jie ėmė liūdėti ir vienas paskui kitą jam sakyti: "Argi aš?" 20 O jis tarė jiems: "Vienas dvylikos, tas, kuris dažo su manimi duoną į tą patį dubenį. 21 Nes Žmogaus Sūnus, tiesa, nueina, kaip parašyta apie jį, tačiau vargas tam žmogui, per kurį Žmogaus Sūnus išduodamas! Geriau būtų tam žmogui, jei jis nebūtų užgimęs."

22 Jiems bevalgant, jis paėmė duoną, palaimino, sulaužė, davė jiems ir tarė: "Imkite; tai yra mano kūnas." 23 Taip pat jis paėmė taurę, padėkojo ir davė jiems, ir jie visi gėrė iš jos. 24 Ir jis tarė jiems: "Tai yra mano[1] sandoros kraujas, kuris išliejamas už daugelį. 25 Iš tiesų sakau jums, aš jau nebegersiu to vynmedžio vaisiaus iki tos dienos, kada gersiu jį naują Dievo karalystėje."

26 Ir, pagiedoję liaupsės giesmę, jie išėjo į Alyvų kalną. 27 Tuomet Jėzus sakė jiems: "Jūs visi atpulsite; nes parašyta: 'Aš ištiksiu piemenį, ir avys išsisklaidys.' 28 Bet, kai būsiu prikeltas, aš pirma jūsų nueisiu į Galilėją." 29 O Petras tarė jam: "Jei ir visi atpuls, tačiau ne aš!" 30 Tuomet Jėzus tarė jam: "Iš tiesų sakau tau, tu šiandien, šitą naktį, prieš gaidžiui du kartu pragystant, tris kartus manęs užsiginsi." 31 Bet jis dar smarkiau kalbėjo: "Jei aš turėčiau mirti kartu su tavimi, aš jokiu būdu tavęs neužsiginčiau!" Taip pat ir visi kalbėjo.

32 Jie atėjo į ūkį, vadinamą Getsemane, ir jis tarė savo mokytiniams: "Pasėdėkite čia, kol aš pasimelsiu." 33 Jis pasiėmė su savimi Petrą, Jokūbą ir Joną; jis pradėjo drebėti ir bijoti, 34 ir jis sakė jiems: "Labai nuliūdusi yra mano siela, mirtinai! Pasilikite čia ir budėkite." 35 Paėjėjęs truputį toliau, jis parpuolė žemėn ir meldėsi, kad ta valanda, jei tai būtų galima, praeitų pro jį, 36 ir jis tarė: "Abba, Tėve, viskas tau galima; pašalink šitą taurę nuo manęs! Tačiau dalykas liečia ne tai, ko aš noriu, bet ko tu!" 37 Jis atėjo, rado juos miegančius ir tarė Petrui: "Simonai, tu miegi? Neįstengei nė vienos valandos pabudėti? 38 Budėkite ir melskitės, kad neįpultute į pagundą; dvasia, tiesa, nori, bet kūnas silpnas." 39 Ir vėl nuėjęs jis meldėsi, tardamas tuos pačius

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai įterpia: naujosios

žodžius. 40 Ir vėl atėjęs jis rado juos miegančius,—nes jų akys buvo miegūstos,—ir jie nežinojo, ką jam atsakyti. 41 Jis atėjo trečią kartą ir tarė jiems: "Ar jūs tebemiegate ir tebeilsitės? Gana. Atėjo ta valanda; štai Žmogaus Sūnus išduodamas į nusidėjėlių rankas. 42 Kelkitės, eikime! Štai mano išdavėjas yra priartėjęs!"

43 Ir tuojau, jam tebekalbant, atėjo Judas, vienas dvylikos, ir su juo minia su kardais bei vėzdais nuo vyriausiųjų kunigų, Rašto žinovų ir vyresniųjų. 44 O jo išdavėjas buvo jiems davęs ženklą ir pasakęs: "Kurį aš pabučiuosiu, tas jis yra; tą suimkite ir nuveskite saugiai." 45 Ir, kai jis atėjo, tuojau prie jo priėjęs tarė: "Rabbi!"[1] ir nubučiavo jį. 46 O jie nutvėrė jį rankomis ir suėmė. 47 Bet vienas šalia stovėjusiųjų, išsitraukęs kardą, smogė vyriausiojo kunigo vergui ir nukirto jam ausį. 48 Atsiliepdamas Jėzus tarė jiems: "Kaip prieš plėšiką jūs išėjote su kardais ir vėzdais manęs sugauti.[2] 49 Kasdien aš būdavau pas jus šventovėje mokydamas, ir jūs manęs nesuėmėte. Bet turi įvykti Raštai!" 50 Tuomet, jį palikę, jie[3] visi pabėgo.

51 Kažkoks jaunikaitis lydėjo jį iš paskos, apsisiautęs drobule nuogą kūną; jie suėmė jį, 52 bet jis, palikęs drobulę, pabėgo nuogas.

53 Ir jie nuvedė Jėzų pas vyriausiąjį kunigą; ten susirinko visi vyriausieji kunigai, vyresnieji ir Rašto žinovai. 54 Petras iš tolo sekė jį, į patį vyriausiojo kunigo kiemą; jis buvo besėdįs drauge su tarnais ir besišildąs prie ugnies. 55 O vyriausieji kunigai ir visa sinedrija[4] ieškojo liudijimo prieš Jėzų, kad galėtų jį nužudyti, bet nerado. 56 Mat, daugelis liudijo prieš jį neteisiai, tačiau liudijimai nesutarė. 57 Kai kurie pakilę liudijo prieš jį neteisiai, sakydami: 58 "Mes girdėjome jį sakant: 'Aš nugriausiu šitą rankomis pakurtąją šventyklą ir per tris dienas pastatysiu kitą, ne rankomis pakurtą.' " 59 Taciau nė šituo atveju nesutarė jų liudijimas. 60 Tuomet vyriausiasis kunigas, atsistojęs į vidurį, paklausė Jėzų, sakydamas: "Ar tu nieko neturi atsakyti? Ką šitie liudija prieš tave!" 61 Bet jis tylėjo ir nieko neatsakė. Vėl vyriausiasis kunigas paklausė jį ir tarė jam: "Ar tu esi Kristus, Palaimintojo Sūnus?" 62 O Jėzus tarė: "Aš esu, ir jūs išvysite Žmogaus Sūnų sėdintį Jėgos dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse!" 63 Tuomet vyriausiasis kunigas, perplėšdamas savo drabužius, sakė: "Kam mums bereikia liudininkų! 64 Jūs girdėjote piktžodžiavimą. Kaip jums rodosi?" O jie visi nuteisė jį esant vertą mirties. 65 Kai kurie pradėjo spiaudyti į jį, dangstyti jo veidą, mušti jį kumštimis ir sakyti jam: "Pranašauk!" Ir tarnai kirto jam į žandą.

66 Petrui esant žemai kieme, atėjo viena vyriausiojo kunigo tarnaičių 67 ir, pamačiusi Petrą besišildantį, pažvelgė į jį ir tarė: "Ir tu buvai su Nazarėnu, Jėzumi." 68 Bet jis užsigynė, tardamas:

---

[1] T.y. Mokytojau
[2] Arba: Ar kaip prieš plėšiką . . . manęs sugauti?
[3] T.y. mokytiniai
[4] T.y. vyriausioji teisminė taryba

"Aš nei žinau, nei suprantu, ką tu sakai." Ir jis išėjo laukan, į priekiemį. 69 Ir ta tarnaitė, pamačiusi jį, vėl pradėjo sakyti šalia stovintiesiems: "Šitas yra iš jų tarpo." 70 Bet jis vėl užsigynė. Ir, valandėlei praėjus, šalia stovintieji vėl sakė Petrui: "Tikrai tu esi iš jų tarpo; juk ir galilėjietis esi." 71 Bet jis pradėjo keiktis ir dievagotis: "Aš nepažįstu to žmogaus, apie kurį jūs kalbate." 72 Ir tuojau, antrą kartą, gaidys pragydo. Tuomet Petras prisiminė žodį, kaip Jėzus jam buvo pasakęs: "Prieš gaidžiui du kartu pragystant, tu tris kartus manęs užsiginsi." Ir jis pradėjo verkti.

15 Ir tuojau, anksti rytą, vyriausieji kunigai su vyresniaisiais bei Rašto žinovais ir visa sinedrija[1], priėmę nutarimą, surišdino Jėzų, nuvedė ir perdavė Pilotui. 2 Ir Pilotas paklausė jį: "Ar tu esi žydų karalius?" Bet jis, jam atsakydamas, tarė: "Tu tai sakai." 3 Ir vyriausieji kunigai jį smarkiai[2] kaltino. 4 Bet Pilotas vėl jį klausė, sakydamas: "Ar tu nieko neturi atsakyti? Žiūrėk, kiek daug kaltinimų jie kelia prieš tave." 5 Bet Jėzus daugiau nieko nebeatsakė, taip kad Pilotas stebėjosi.

6 O švenčių proga jis paprastai jiems išleisdavo vieną kalinį, kurio jie išsiprašydavo. 7 O buvo apkaltas vienas, vadinamas Barabu, su sukilėliais, kurie sukilimo metu buvo padarę žmogžudystę. 8 Ir aukštyn užėjusi minia pradėjo prašyti, kad jis padarytų, kaip jis paprastai jiems padarydavo. 9 Bet Pilotas jiems atsakė, tardamas: "Ar norite, kad aš jums paleisčiau žydų karalių?" 10 Jis, mat, suprato, kad vyriausieji kunigai iš pavydo buvo jį perdavę. 11 Bet vyriausieji kunigai sukurstė minią, kad verčiau Barabą jiems paleistų. 12 Bet Pilotas vėl atsiliepdamas sakė jiems: "Tai ką aš turiu daryti su tuo, kurį jūs vadinate žydų karaliumi?" 13 Bet jie vėl šaukė: "Nukryžiuodink jį!" 14 Bet Pilotas sakė jiems: "Ką gi bloga jis padarė?" Bet jie dar garsiau šaukė: "Nukryžiuodink jį!" 15 O Pilotas, norėdamas patenkinti minią, paleido jiems Barabą, bet Jėzų nuplakdino ir atidavė nukryžiuoti.

16 O kareiviai nuvedė jį į rūmus, tai yra, pretoriją[3], ir sušaukė visą dalinį. 17 Jie apvilko jį purpuru ir nupynę uždėjo jam erškėčių vainiką, 18 ir jie pradėjo jį sveikinti: "Sveikas, žydų karaliau!" 19 Jie daužė jo galvą nendre ir spiaudė į jį, klūpčiojo ir parpuolinėjo prieš jį. 20 Ir, kai jie buvo iš jo pasityčioję, jie nuvilko nuo jo purpurą ir jį apvilko jo drabužiais.

Tuomet jie išvedė jį nukryžiuoti 21 ir privertė vieną praeivį, Simoną Kirenietį, pareinantį iš lauko, Aleksandro ir Rufo tėvą, nešti jo kryžių. 22 Ir jie nuvedė jį į Golgotos vietą, verčiant tai reiškia—Kaukolės vietą. 23 Ir jie mėgino jam duoti mira atmiešto

---

[1] T.y. vyriausiąja teismine taryba [2] Arba: daugeliu dalykų
[3] T.y. įgulos būstinę

vyno, bet jis nepriėmė. 24 Jie nukryžiavo jį ir pasidalijo jo drabužius, mesdami dėl jų burtą, kas ką gausiąs. 25 O buvo trečia valanda, kada jie nukryžiavo jį.[1] 26 Taip pat buvo užrašytas įrašas, kuris rodė jo kaltę: "Žydų karalius." 27 Ir su juo jie nukryžiavo du plėšikus: vieną jo dešinėje, o kitą jo kairėje.[2] 29 O pro šalį einantieji piktžodžiavo jam, kratydami savo galvas ir sakydami: "Še tau, kuris nugriauni šventyklą ir pastatai per tris dienas! 30 išsigelbėk pats save, nužengdamas nuo kryžiaus!" 31 Taip pat ir vyriausieji kunigai su Rašto žinovais, tyčiodamiesi savo tarpe, sakė: "Kitus jis išgelbėjo, savęs paties negali išgelbėti! 32 Kristus, Izraelio karalius, tenužengia dabar nuo kryžiaus, kad mes tai matytume ir įtikėtume!" Taip pat ir tie, kurie kartu su juo buvo nukryžiuoti, plūdo jį.

33 Ir, šeštai valandai atėjus, tamsa apgaubė visą kraštą iki devintos valandos. 34 Ir devintąją valandą Jėzus sušuko garsiu balsu: "Eloi, Eloi, lama sabachtani?" verčiant tai reiškia: "Mano Dieve, mano Dieve, kam mane apleidai?" 35 Ir kai kurie šalia stovėjusiųjų, tai išgirdę, sakė: "Štai, jis šaukia Eliją!" 36 O vienas nubėgęs primirkė kempinę acto, užmovė ją ant nendrės ir siūlė jam gerti, sakydamas: "Palaukite, žiūrėkime, ar Elijas ateis jo nuimti!" 37 Bet Jėzus, sušukęs garsiu balsu, išleido dvasią. 38 Tuomet šventyklos uždanga perplyšo pusiau, nuo viršaus iki apačios. 39 O šimtininkas, kuris ten pat stovėjo priešais jį, matydamas, kad jis šitaip išleido dvasią, tarė: "Tikrai šitas žmogus buvo Dievo Sūnus!"

40 O buvo ir moterų, bežiūrinčių iš tolo; jų tarpe ir Marija Magdalena, ir Marija, Jokūbo Jaunesniojo[3] bei Jozės motina, ir Salomė, 41 kurios, kai jis buvo Galilėjoje, jį sekė ir jam patarnavo, ir daug kitų, kurios kartu su juo buvo atvykusios į Jeruzalę.

42 Ir, jau vakarui atėjus, kadangi tai buvo Prisirengimo diena, tai yra, diena prieš sabatą, 43 atėjo Juozapas iš Arimatėjos, garbingas tarybos narys, kuris pats irgi buvo belaukiąs Dievo karalystės, pasidrąsinęs įėjo pas Pilotą ir paprašė Jėzaus kūno. 44 Bet Pilotas stebėjosi, kad jis jau galėjo būti miręs, ir, pasišaukęs šimtininką, paklausė jį, ar jis jau[4] miręs. 45 Ir, iš šimtininko tai patyręs, jis padovanojo lavoną Juozapui. 46 Tas, nupirkęs drobulę, jį nuėmė, įvyniojo į drobulę, paguldė jį kape, kuris buvo iškaltas iš uolos, ir pririto akmenį prie kapo angos. 47 O Marija Magdalena ir Marija, Jozės motina, stebėjo, kur jis buvo padėtas.

16 Sabatai praėjus, Marija Magdalena, Marija, Jokūbo motina, ir Salomė nupirko kvepalų, kad atėjusios galėtų jį patepti. 2 Ir labai anksti, pirmąją savaitės dieną, jos atėjo prie kapo, saulei

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: ir jie sergėjo jį.
[2] Geriausiuose senoviniuose rankraščiuose nėra 28. skirsnelio: Taip įvyko Raštas, kuris sako: "Jis buvo priskaitytas prie nusikaltėlių."
[3] Lit. Mažojo
[4] Kiti senoviniai rankraščiai: seniai

užtekėjus. 3 Ir jos kalbėjosi tarp savęs: "Kas nuris mums akmenį nuo kapo angos?" 4 Ir pažvelgusios jos pamatė, kad akmuo atristas; jis, mat, buvo labai didelis. 5 Ir, įėjusios į kapą, jos išvydo jaunikaitį sėdintį dešinėje, apvilktą baltu drabužiu, ir nusigando. 6 Bet jis tarė joms: "Nenusigąskite! Jūs ieškote Jėzaus, nukryžiuotojo Nazarėno? Jis prisikėlė, jo nėra čia; štai vieta, kur jį padėjo. 7 Bet nueikite, pasakykite jo mokytiniams ir Petrui: 'Jis eina pirma jūsų į Galilėją; tenai jį regėsite, kaip jis jums yra pasakęs'." 8 Ir išėjusios jos bėgo nuo kapo, nes jas buvo apėmęs drebulys ir siaubas. Ir jos niekam nieko nesakė, nes bijojo.[1]

(9 O prisikėlęs anksti, pirmąją savaitės dieną, jis pirma pasirodė Marijai Magdalenai, iš kurios jis buvo išvaręs septynis velnius. 10 Ta nuėjusi pranešė tiems, kurie buvo su juo buvę, o dabar gedėjo ir verkė. 11 Bet jie, išgirdę, kad jis esąs gyvas ir buvęs jos matytas, netikėjo.

12 O paskui jis apsireiškė kitokiu pavidalu dviem iš jų kelyje, kai jie žygiavo į kaimą. 13 Ir tie nuėję pranešė likusiesiems, bet nė jais jie netikėjo. 14 Vėliau jis apsireiškė pačiai vienuolikai, kai jie sėdėjo už stalo, ir barė jų netikėjimą bei širdies kietumą, kad jie nebuvo tikėję tais, kurie buvo jį matę prisikėlusį. 15 Ir jis tarė jiems: "Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai. 16 Kas įtikės ir bus pakrikštytas, bus išgelbėtas; bet kas neįtikės, bus pasmerktas. 17 O šitie ženklai lydės įtikėjusiuosius: Mano vardu jie išvarys velnius, kalbės naujais liežuviais, 18 pakels gyvates ir, jei jie ką mirtinga gers, jiems nieko nekenks; ant ligonių jie uždės rankas, ir tie pasveiks."

19 Taigi Viešpats Jėzus, kai jis buvo jiems tai iškalbėjęs, buvo paimtas į dangų ir atsisėdo Dievo dešinėje. 20 O jie išėję skelbė visur, Viešpačiui kartu veikiant ir žodį patvirtinant lydimaisiais ženklais.)

---

[1] Kiti rankraščiai dar priduria skirsnelius 9—20, kurių nėra geriausiuose rankraščiuose. Dar kiti senoviniai rankraščiai prie 8. skirsnelio priduria šitą, trumpesnįjį, priedą: O visa, kas joms buvo pasakyta, jos trumpai išpasakojo Petrui ir jo draugams. O paskui ir pats Jėzus išsiuntė per juos, nuo rytų iki vakarų, šventąją ir nepragaištančiąją amžinojo išgelbėjimo žinią.

EVANGELIJA PAGAL

LUKĄ

1 Kadangi jau daugelis pasiėmė surašyti pasakojimą apie įvykusius mūsų tarpe dalykus, 2 taip kaip mums padavė pirmykščiai liudininkai, kurie patys matė ir patapo žodžio tarnais, 3 tai ir man, rūpestingai ištyrusiam visa nuo pradžios, atrodė pravartu iš eilės parašyti tau, didžiai gerbiamas Teofile, 4 kad galėtumei įsitikinti tikrumu tų dalykų, apie kuriuos tu esi gavęs žinių.

5 Herodo, Judėjos karaliaus, dienomis buvo vienas kunigas, vardu Zakarijas, iš Abijo skyriaus; jis turėjo žmoną iš Aarono dukterų, ir jos vardas buvo Elzbieta. 6 O juodu abu buvo teisiu Dievo akivaizdoje, elgdamiesi nepeiktinai pagal visus Viešpaties įsakymus ir nuostatus. 7 Juodu neturėjo vaikų, nes Elzbieta buvo nevaisinga, ir abudu buvo sulaukusiu žilos senatvės.

8 O jam einant kunigo pareigas Dievo akivaizdoje, kai buvo jo skyriaus eilė, 9 per burtą, kaip kunigams buvo paprasta, jam teko smilkyti, įėjus į Viešpaties šventyklą, 10 kai tuo tarpu visa žmonių daugybė buvo besimeldžianti lauke smilkymo valandą. 11 Tuomet jam pasirodė Viešpaties angelas, stovėdamas smilkomojo aukuro dešinėje. 12 Zakarijas, jį pamatęs, nusigando, ir baimė apėmė jį. 13 Bet angelas tarė jam: "Nebijok, Zakarijau, nes tavo malda išklausyta; tavo žmona Elzbieta pagimdys tau sūnų, ir tu turi praminti jį vardu Jonas. 14 Tau bus džiaugsmo ir linksmybės, ir daugelis džiaugsis jo gimimu. 15 Nes jis bus didis Viešpaties akivaizdoje; jis neturės gerti vyno ir svaigalo, bet bus pilnas Šventosios Dvasios jau nuo savo motinos įsčių, 16 ir daugelį Izraelio sūnų jis atvers į Viešpatį, jų Dievą. 17 Ir jis eis pirma jo su Elijo dvasia ir jėga atgręžti tėvų širdžių į vaikus ir neklusniųjų į teisiųjų nusistatymą, prirengti Viešpačiui tobulai paruoštų žmonių."

18 Tuomet Zakarijas prašneko į angelą: "Iš ko aš tai numanysiu? Juk aš esu senis ir mano žmona sulaukusi žilos senatvės." 19 Ir atsakydamas angelas tarė jam: "Aš esu Gabrielis, kuris stoviu pačioje Dievo akivaizdoje. Aš esu pasiųstas kalbėti tau ir pranešti tau tą linksmą žinią. 20 Štai tu būsi nebylys ir negalėsi kalbėti iki dienos, kurią tai įvyks, nes tu netikėjai mano žodžiais, kurie įvyks savo laiku." 21 Žmonės buvo belaukią Zakarijo, ir jie stebėjosi, kad jis taip ilgai užtrunka šventykloje. 22 Bet išėjęs jis negalėjo jiems kalbėti, ir jie suprato, kad jis buvo matęs regėjimą šventykloje; jis aiškinosi jiems ženklais ir pasiliko nebylys. 23 Ir, kai jo tarnystės dienos buvo pasibaigusios, jis parėjo į savo namus.

24 O toms dienoms praėjus, jo žmona Elzbieta pradėjo ir slėpėsi per penkis mėnesius, sakydama: 25 "Taip man yra padaręs Viešpats dienomis, kuriomis jis teikėsi atimti mano negarbę žmonių tarpe."

26 O šeštąjį mėnesį angelas Gabrielis buvo Dievo pasiųstas į Galilėjos miestą, vadinamą Nazaretu, 27 pas mergelę, pažadėtą vyrui, vardu Juozapas, iš Dovydo namų; o mergelės vardas buvo Marija. 28 Ir, įėjęs pas ją, jis tarė: "Sveika, malonę gavusioji, Viešpats su tavimi!" 29 Bet ji dėl to žodžio nusigando ir galvojo sau, kas tai galėtų būti per pasveikinimas. 30 Ir angelas tarė jai: "Nebijok, Marija, nes tu radai malonę pas Dievą. 31 Štai pradėsi įsčiose ir pagimdysi sūnų, ir jį turi praminti Jėzumi.

32 Tasai bus didis ir bus vadinamas Aukščiausiojo Sūnumi;
Viešpats Dievas duos jam jo tėvo Dovydo sostą,
33 ir jis karaliaus Jokūbo namams per amžius;
ir jo karaliavimui nebus galo."

34 O Marija tarė angelui: "Kaip tai įvyks? Aš juk nepažįstu vyro."
35 Tuomet atsakydamas angelas tarė jai:
"Šventoji Dvasia ateis ant tavęs,
ir Aukščiausiojo jėga apdengs tave šešėliu;
todėl ir kas užgims[1] bus vadinamas šventu, Dievo Sūnumi.
36 Štai Elzbieta, tavo giminaitė, ir ji pradėjo sūnų savo senatvėje, ir šitas mėnuo yra šeštas jai, kuri vadinama nevaisinga, 37 nes Dievui nebus jokio dalyko negalimo." 38 O Marija tarė: "Štai aš Viešpaties tarnaitė[2]; teįvyksta man, kaip tu pasakei." Tuomet angelas pasišalino nuo jos.

39 O Marija, tomis dienomis pakilusi, skubiai nukeliavo į kalnus, į Judo miestą, 40 įėjo į Zakarijo namus ir pasveikino Elzbietą. 41 O kai Elzbieta išgirdo Marijos pasveikinimą, kūdikis šokterėjo jos įsčiose; Elzbieta pasidarė pilna Šventosios Dvasios, 42 sušuko dideliu balsu ir tarė: "Palaiminta tu tarp moterų, ir palaimintas tavo įsčių vaisius! 43 Ir iš kur man tai, kad mano Viešpaties motina ateina pas mane? 44 Nes štai, kai tavo pasveikinimo balsas pasigirdo mano ausyse, šokterėjo iš džiaugsmo kūdikis mano įsčiose. 45 Ir palaiminta ta, kuri įtikėjo, kad įvyks tai, kas jai Viešpaties pasakyta." 46 O Marija tarė:
"Mano siela aukština Viešpatį,
47 ir mano dvasia džiaugiasi Dievu, mano Gelbėtoju,
48 nes jis pažvelgė į savo tarnaitės žemumą.
Juk štai nuo dabar mane vadins palaiminta visos kartos,
49 nes didelių dalykų padarė man Galingasis,
ir šventas yra jo vardas!
50 Ir jo gailestingumas trunka per kartų kartas
tiems, kurie jo bijosi.
51 Jis parodė galybę savo ranka,

---

[1] Kai kurie senoviniai rankraščiai priduria: iš tavęs
[2] Lit. vergė

išsklaidė tuos, kurie išdidūs savo širdies įsivaizdavimu.
52 Jis numetė nuo sostų galiūnus
ir išaukštino žemuosius.
53 Alkstančius jis pripildė gėrybių,
o turtuolius paleido tuščius.
54 Jis padėjo savo tarnui Izraeliui,
taip kad atsimintų gailestingumą—
55 kaip jis buvo kalbėjęs mūsų tėvams—
Abraomui ir jo palikuonims per amžius."

56 O Marija pasiliko su ja apie tris mėnesius; paskui ji sugrįžo į savo namus.

57 O Elzbietai atėjo laikas gimdyti, ir ji pagimdė sūnų. 58 Jos kaimynai ir giminaičiai išgirdo, kad Viešpats jai buvo išreiškęs didelį savo gailestingumą, ir džiaugėsi kartu su ja. 59 O ašmają dieną jie atėjo vaikelio apipiaustyti ir norėjo jį pavadinti jo tėvo vardu, Zakariju. 60 Bet atsiliepdama jo motina tarė: "Ne! Jis turi vadintis Jonu." 61 Tuomet jie tarė jai: "Nėra nė vieno tavo giminėje, kuris vadintųsi tuo vardu." 62 Ir jie klausė ženklais jo tėvą, kaip jis norįs, kad anas vadintųsi. 63 Tuomet jis, paprašęs rašomosios lentelės, parašė šitaip:"Jonas yra jo vardas." Ir visi stebėjosi. 64 O tuojau atsivėrė jo burna ir jo liežuvis, ir jis kalbėjo girdamas Dievą. 65 Baimė apėmė visus jų kaimynus, ir visame Judėjos kalnyne buvo kalbama apie visus šituos dalykus. 66 Ir visi girdėjusieji dėjosi tai sau į širdį, sakydami: "Kas tad bus tas vaikas? Juk Viešpaties ranka buvo su juo."

67 Zakarijas, jo tėvas, pasidarė pilnas Šventosios Dvasios ir pranašavo, sakydamas:
68 "Palaimintas tebūnie Viešpats, Izraelio Dievas,
kad jis aplankė ir atpirko savo tautą
69 ir prikėlė mums galingą Gelbėtoją[1]
savo tarno Dovydo namuose,
70 kaip yra pažadėjęs burna savo šventųjų, senovinių, pranašų,
71 kad išgelbėtų iš mūsų priešų
ir iš rankos visų, kurie nekenčia mūsų;
72 kad išreikštų gailestingumą mūsų tėvams
ir atsimintų savo šventąją sandorą,
73 priesaiką, kurią jis prisiekė mūsų tėvui Abraomui, kad jis duosiąs mums,
74 iš priešų rankos išvaduotiems,
be baimės jam tarnauti,
75 šventai ir teisiai jo akvaizdoje per visas mūsų dienas.
76 O tu, vaikeli, būsi vadinamas Aukščiausiojo pranašu,
nes tu eisi pirma, Viešpaties priešakyje, jam kelių taisyti,
77 duoti jo tautai išganymo pažinties jų nuodėmių atleidimu,

---

[1] Lit. Išgelbėjimo Ragą

78 dėl nuoširdaus mūsų Dievo gailestingumo,
kuriuo mus aplankys aušra iš aukštybių,
79 kad apšviestų sėdinčiuosius tamsumoje ir mirties šešėlyje,
kad nukreiptų mūsų kojas į ramybės kelią."
80 O vaikelis augo ir stiprėjo dvasia, ir jis buvo tyrumoje iki dienos, kurią jis pasirodė Izraeliui.

2 O anomis dienomis išėjo nuo ciesoriaus Augusto potvarkis surašydinti visą pasaulį. 2 Šitas pirmas surašymas įvyko tuo metu, kai Siriją valdė Kirenijus. 3 Ir visi ėjo įsirašydinti, kiekvienas į savąjį miestą. 4 Ėjo ir Juozapas iš Galilėjos, iš Nazareto miesto, aukštyn į Judėją, į Dovydo miestą, kuris vadinasi Betliejus,—nes jis buvo iš Dovydo namų ir kilties,—5 įsirašydinti su Marija, savo sužadėtine, kuri buvo nėščia. 6 O jiems tenai esant, atėjo laikas jai gimdyti; 7 ir ji pagimdė savo pirmgimį sūnų, suvystė jį vystyklais ir paguldė jį prakarte, nes jiems nebuvo vietos viešbutyje.

8 O toje pačioje šalyje buvo piemenų, kurie budėjo lauke ir ėjo nakties sargybą prie savo kaimenės. 9 Viešpaties angelas atsistojo prie jų, ir Viešpaties šviesa apšvietė juos, ir jie labai nusigando. 10 Ir angelas tarė jiems: "Nebijokite! nes štai aš skelbiu jums didelį džiaugsmą, kuris bus visai tautai, 11 kad gimė jums šiandien Gelbėtojas, kuris yra Mesijas, Viešpats, Dovydo mieste. 12 Ir šitas bus jums ženklas: jūs rasite kūdikį, suvystytą vystyklais ir gulintį prakartėje." 13 Ir staiga atsirado prie angelo daugybė dangiškosios kariuomenės, kuri gyrė Dievą ir sakė:

14 "Garbė Dievui aukštybėse
ir žemėje ramybė tarp žmonių, kurie jam patinka!"[1]

15 Ir kaip angelai pasišalino nuo jų į dangų, piemenys kalbėjo vienas kitam: "Nueikime ligi Betliejaus ir pamatykime tą įvykį, kurį Viešpats mums pranešė." 16 Jie nuskubėjo ir atrado Mariją, Juozapą ir kūdikį, gulintį prakarte. 17 O pamatę, jie pranešė tą žodį, kuris buvo jiems pasakytas apie tą vaikelį. 18 Ir visi, kurie tai girdėjo, stebėjosi tuo, kas jiems piemenų buvo papasakota. 19 O Marija palaikė savyje visus šituos žodžius, apmąstydama juos savo širdyje. 20 Ir piemenys sugrįžo atgal, garbindami ir girdami Dievą dėl viso, ką jie buvo girdėję ir matę, taip kaip jiems buvo pasakyta.

21 Kai buvo praėjusios aštuonios dienos ir jis turėjo būti apipiaustytas, jis buvo pramintas Jėzumi, kuriuo jis buvo angelo pavadintas, prieš jam prasidedant įsčiose.

22 Ir, kai buvo praėjusios jų apsivalymo dienos, nustatytos Mozės įstatymo, jie nunešė jį aukštyn į Jeruzalę, kad jį pastatytų Viešpaties akivaizdon—23 kaip parašyta Viešpaties įstatyme:

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: ramybė, gera valia tarp žmonių

"Kiekvienas vyriškis, pirmgimis[1], tebūnie pašvęstas Viešpačiui" —24 ir kad atnašautų auką, kaip įsakyta Viešpaties įstatyme, "porą purplelių arba du jaunu karveliu." 25 Ir štai Jeruzalėje buvo žmogus, vardu Simeonas; šitas žmogus buvo teisus ir dievotas, laukiąs Izraelio paguodos, ir Šventoji Dvasia buvo ant jo. 26 Ir jam buvo Šventosios Dvasios apreikšta, kad jis nemirsiąs[2] pirmiau, nekaip būsiąs pamatęs Viešpaties Pateptąjį. 27 Taip, Dvasios paragintas, jis atėjo į šventovę. Ir, gimdytojams įnešus vaikelį Jėzų, kad su juo pasielgtų, kaip reikalavo įstatymo paprotys, 28 paėmė ir jis jį į rankas, laimino Dievą ir tarė:

29 "Dabar, Viešpatie, tu atleidi savo tarną[3],
kaip esi pažadėjęs, ramų,
30 nes mano akys išvydo tavo išganymą,
31 kurį tu prirengei visų tautų akivaizdoje—
32 apreiškimo šviesą pagonims
ir savo tautos, Izraelio, garbę."

33 Jo tėvas ir jo motina stebėjosi tuo, kas buvo kalbama apie jį.
34 O Simeonas palaimino juos ir tarė Marijai, jo motinai:
"Štai šitas padėtas daugelio puolimui bei prisikėlimui Izraelyje
35 —o ir tavo pačios sielą pervers kalavijas,—kad būtų apreikštos daugelio širdžių mintys."

36 Ten buvo pranašė Ona, Fanuelio duktė, iš Asero padermės; ji buvo labai pasenusi, nuo savo mergystės išgyvenusi septynerius metus su vyru 37 ir viena sau kaip našlė iki aštuoniasdešimt ketverių metų. Ji neatsitraukdavo nuo šventovės, bet pasninkais ir maldomis tarnaudavo Dievui naktį bei dieną. 38 Ir, tą pačią valandą priėjusi, ji dėkojo Dievui ir kalbėjo apie jį[4] visiems, kurie laukė Jeruzalės atpirkimo.

39 Ir kai jie buvo atlikę visa, ko reikalavo Viešpaties įstatymas, jie sugrįžo į Galilėją, į savąjį miestą, Nazaretą. 40 O vaikelis augo ir stiprėjo; jis darėsi pilnas išminties, ir Dievo malonė buvo ant jo.

41 O jo gimdytojai kasmet keliaudavo į Jeruzalę Velykų šventėmis. 42 Ir kai jis buvo dvylikos metų, jie nuėjo aukštyn, laikydamiesi šventės papročio; 43 jiems išbuvus tas dienas ir begrįžtant, vaikas Jėzus pasiliko Jeruzalėje, bet jo gimdytojai to nežinojo. 44 Manydami jį esant drauge keliaujančiųjų tarpe, jie nuėjo dienos kelią ir jo ieškinėjo giminaičių bei pažįstamų tarpe, 45 bet nesuradę jie, jo ieškodami, sugrįžo į Jeruzalę. 46 Trims dienoms praėjus, jie rado jį šventovėje besėdintį mokytojų viduryje, jų besiklausantį ir juos beklausinėjantį. 47 O visi, kurie jo klausėsi, nesitvėrė stebėdamiesi jo išmanymu ir atsakymais. 48 Pamatę jį, jie nustebo, ir jo motina prabilo į jį: "Sūnau, kam tu mums taip

[1] Lit. pradarąs įsčias
[2] Lit. neregėsiąs mirties
[3] Lit. vergą
[4] T.y. vaikelį

padarei? Štai tavo tėvas ir aš su skausmu ieškome tavęs." 49 Tuomet jis tarė jiems: "Kam ieškojote manęs? Ar nežinojote, kad aš turiu būti savo Tėvo namuose[1]?" 50 Bet jie nesuprato to sakinio, kurį jis buvo jiems pasakęs. 51 Jis vyko su jais žemyn ir atėjo į Nazaretą, ir jis buvo jiems paklusnus; o jo motina palaikė visus tuos žodžius savo širdyje.

52 Jėzus tarpo išmintimi, ūgiu[2] ir malone pas Dievą bei žmones.

3 O penkioliktaisiais ciesoriaus Tiberijaus viešpatavimo metais, Pontijui Pilotui valdant Judėją, Herodui esant Galilėjos tetrarchu, Pilypui, jo broliui, Iturėjos bei Trachonities krašto tetrarchu ir Lisanijui Abilėnės tetrarchu, 2 vyriausiuoju kunigu esant Hannui ir Kajafui,—Dievo žodis atėjo Jonui, Zakarijo sūnui, tyrumoje. 3 Ir jis vaikščiojo po visą Jordano apylinkę, skelbdamas atgailos krikštą nuodėmėms atleisti, 4 kaip parašyta pranašo Jezajo ištarmių knygoje:

"Tyrumoje šaukiančio balsas:
'Taisykite Viešpaties kelią,
tiesius darykite jo takus.
5 Kiekviena dauba tebūnie užpilta
ir kiekvienas kalnas bei kalva tebūnie nukasta;
kas kreiva, tebūnie tiesu,
ir duobėti tepavirsta dailiais keliais,
6 ir visas kūnas[3] teišvysta Dievo išgelbėjimą'."

7 Jis tad sakė minioms, kurios išėjo, kad būtų jo pakrikštytos: "Angių išperos! kas jus pamokė bėgti nuo būsimosios rūstybės? 8 Duokite tad vaisių, atitinkančių atgailą, ir nepradėkite sakyti savyje: 'Mes tėvą turime Abraomą', nes aš sakau jums, Dievas gali iš šitų akmenų prikelti vaikų Abraomui. 9 O jau ir kirvis pridėtas prie medžių šaknies; taigi kiekvienas medis, kuris neduoda gero vaisiaus, iškertamas ir į ugnį įmetamas."

10 Minios jį klausė, sakydamos: "Tai ką mes turime daryti?" 11 O jis atsakydamas tarė joms: "Kas turi du apsiaustus, tegul duoda neturinčiajam; kas turi maisto, taip pat tedaro." 12 O atėjo ir muitininkai krikštydintis ir tarė jam: "Mokytojau, ką mes turime daryti?" 13 O jis tarė jiems: "Neimkite nieko daugiau, kaip jums nustatyta." 14 Jį klausė ir kareiviai, sakydami: "O mes ką turime daryti?" Ir jis tarė jiems: "Iš nė vieno neišprievartaukite pinigų grasinimais, nė neteisiu įskundimu, ir tenkinkitės savo alga."

15 O tautai laukiant ir visiems mąstant savo širdyse apie Joną, ar kartais jis nesąs Mesijas, 16 Jonas atsiliepė, sakydamas visiems: "Aš, tiesa, krikštiju jus vandeniu, bet ateina galingesnis už mane,

[1] Arba: dalykuose
[2] Arba: amžiumi
[3] T.y. visa žmonija

kurio kurpių dirželio aš nesu vertas atrišti; tas jus krikštys Šventąja Dvasia ir ugnimi. 17 Jo vėtyklė yra jo rankoje, kad jis išvalytų savo klojimą ir kviečius surinktų į savo klėtį, o pelus jis sudegins neužgesinama ugnimi."

18 Taigi, apie daug dar ir kitų dalykų įspėdamas, jis skelbė gerą naujieną tautai. 19 Bet tetrarchas Herodas, jo pabartas dėl Herodijos, jo brolio žmonos, ir dėl visų piktenybių, kurias Herodas buvo padaręs, 20 prie viso to pridėjo dar tai: jis uždarydino Joną kalėjime.

21 O kai, visai tautai besikrikštydinant, ir Jėzus buvo pasikrikštydinęs ir meldėsi, prasivėrė dangus, 22 ir Šventoji Dvasia nusileido ant jo kūnišku pavidalu, kaip karvelis, ir pasigirdo balsas iš dangaus: "Tu esi mano mylimasis Sūnus;[1] tave aš pamėgau."

23 Ir jis, Jėzus, pradėdamas veikti, buvo apie trisdešimt metų. Jis buvo, kaip apie jį manė, sūnus Juozapo, kuris buvo sūnus Helio, 24 kuris buvo Matato, kuris buvo Levio, kuris buvo Melkio, kuris buvo Janės, kuris buvo Juozapo, 25 kuris buvo Matatijo, kuris buvo Amoso, kuris buvo Naumo, kuris buvo Heslio, kuris buvo Nagės, 26 kuris buvo Maato, kuris buvo Matatijo, kuris buvo Semeino, kuris buvo Jozecho, kuris buvo Jodo, 27 kuris buvo Joanano, kuris buvo Rėzos, kuris buvo Zorobabelio, kuris buvo Salatielio, kuris buvo Nėrio, 28 kuris buvo Melkio, kuris buvo Adžio, kuris buvo Kosamo, kuris buvo Elmadamo, kuris buvo Ero, 29 kuris buvo Jėzaus, kuris buvo Eliezerio, kuris buvo Jorimo, kuris buvo Matato, kuris buvo Levio, 30 kuris buvo Simeono, kuris buvo Judo, kuris buvo Juozapo, kuris buvo Jonamo, kuris buvo Eliakimo, 31 kuris buvo Melėjos, kuris buvo Menos, kuris buvo Matatos, kuris buvo Natano, kuris buvo Dovydo, 32 kuris buvo Jėsės, kuris buvo Jobedo, kuris buvo Booso, kuris buvo Salos, kuris buvo Naasono, 33 kuris buvo Aminadabo, kuris buvo Admino, kuris buvo Arnio, kuris buvo Hesrono, kuris buvo Fareso, kuris buvo Judo, 34 kuris buvo Jokūbo, kuris buvo Izaoko, kuris buvo Abraomo, kuris buvo Taros, kuris buvo Nachoro, 35 kuris buvo Serucho, kuris buvo Ragavo, kuris buvo Faleko, kuris buvo Ebero, kuris buvo Salos, 36 kuris buvo Kainano, kuris buvo Arfaksado, kuris buvo Sėmo, kuris buvo Nojaus, kuris buvo Lamecho, 37 kuris buvo Matusalos, kuris buvo Henocho, kuris buvo Jaredo, kuris buvo Maleleelio, kuris buvo Kainano, 38 kuris buvo Enoso, kuris buvo Sėto, kuris buvo Adomo, kuris buvo Dievo.

4 O Jėzus, pilnas Šventosios Dvasios, sugrįžo nuo Jordano ir buvo Dvasios vedžiojamas tyrumoje 2 per keturiasdešimt dienų bei velnio gundomas. Jis nieko nevalgė tomis dienomis,

[1] Arba: Tu esi mano Sūnus, (mano) Mylimasis

ir, joms pasibaigus, buvo alkanas. 3 O velnias tarė jam: "Jei tu esi Dievo Sūnus, pasakyk šitam akmeniui, kad jis pavirstų duona." 4 Bet Jėzus atsakė jam: "Parašyta: 'Ne viena duona žmogus turi būti gyvas'." 5 Jį užsivedęs, jis[1] parodė jam visas pasaulio karalystes akimirkoje. 6 Ir velnias tarė jam: "Tau aš duosiu visą šitą valdžią ir jų garbę, nes man tai atiduota, ir, kuriam aš noriu, tam tai duodu. 7 Taigi, jei tu parpuolęs pagarbinsi mane, visa bus tavo." 8 Bet Jėzus atsakydamas tarė jam: "Parašyta:

'Tu turi garbinti Viešpatį, savo Dievą,
ir jam vienam tarnauti'."

9 Jis nuvedė jį į Jeruzalę, pastatė ant šventovės viršaus[2] ir tarė jam: "Jei tu esi Dievo Sūnus, pulk nuo čia žemyn. 10 Juk parašyta:

'Jis įsakys savo angelams apie tave, kad jie pasergėtų tave',

11 ir:

'Ant rankų jie tave nešios,
kad kartais neužsigautumei kojos į akmenį'."

12 Bet atsakydamas Jėzus tarė jam: "Pasakyta: 'Negundyk Viešpaties, savo Dievo'." 13 Ir, pabaigęs visą gundymą, velnias atstojo nuo jo iki kitos progos.

14 O Jėzus Dvasios jėga sugrįžo į Galilėją, ir garsas apie jį pasklido visoje apylinkėje. 15 Ir jis mokė jų sinagogose, visų gerbiamas.

16 Taip jis atėjo į Nazaretą, kur buvo užaugintas, įėjo, kaip buvo papratęs, sabatos dieną į sinagogą ir atsistojo skaityti. 17 Jam padavė pranašo Jezajo knygą[3], ir, atvyniojęs tą knygą, jis rado vietą, kur buvo parašyta:

18 "Viešpaties Dvasia ant manęs,
nes jis patepė mane skelbti geros naujienos neturtėliams;
jis yra pasiuntęs mane skelbti išvadavimo belaisviams
ir praregėjimo akliesiems,
išlaisvinti pamintųjų,
19 skelbti maloningų Viešpaties metų."

20 Suvyniojęs knygą, jis atidavė ją tarnui ir atsisėdo; visų akys sinagogoje buvo į jį įsmeigtos. 21 O jis pradėjo sakyti jiems: "Šiandien yra įvykęs šitas raštas, tebeskambąs jūsų ausyse." 22 Visi reiškė jam pritarimą ir stebėjosi malonės žodžiais, kurie ėjo iš jo burnos, ir sakė: "Ar šitas nėra Juozapo sūnus?" 23 Bet jis tarė jiems: "Be abejo, jūs pasakysite man tą patarlę: 'Gydytojau, pagydyk save patį'; visa, ką mes girdėjome įvykus Kafarnaume, padaryk ir čia, savo tėviškėje." 24 Bet jis tarė: "Iš tiesų sakau jums, joks pranašas nėra mielai priimamas savo tėviškėje. 25 Bet tiesą sakau jums, buvo daug našlių Izraelyje Elijo dienomis, kada dangus buvo uždarytas trejus metus ir šešis mėnesius, kai didelis badas ištiko visą kraštą, 26 tačiau nė pas vieną jų nebuvo pasiųstas

---

[1] T.y. velnias
[2] Žr. Mt. 4, 5, pst. 2.
[3] T.y. rietimą

Elijas, tik pas moterišką našlę į Sidonijos Sareptą. 27 Taip pat buvo daug raupsuotų Izraelyje pranašo Eliso metu, tačiau nė vienas jų nebuvo apvalytas, tik siras Naamanas." 28 Visi sinagogoje, tai girdėdami, pasidarė pilni apmaudo; 29 jie pakilo, išstūmė jį laukan už miesto ir nuvedė jį ligi pakriaušės kalno, ant kurio buvo pakurtas jų miestas, kad jį nustumtų žemyn. 30 Bet jis, praėjęs pro jų vidurį, nuėjo sau.

31 Ir jis nuvyko į Kafarnaumą, Galilėjos miestą. Jis mokė juos sabatos dieną, 32 ir jie stebėjosi jo mokymu, nes jo žodis buvo su galia. 33 Sinagogoje buvo žmogus, turįs netyro velnio dvasią, ir jis sušuko dideliu balsu: 34 "Ė, kas mums darbo su tavimi, Jėzau Nazarėnai? Ar tu atėjai mūsų pražudyti? Aš žinau, kas tu esi: Dievo Šventasis!" 35 Bet Jėzus sudraudė jį, sakydamas: "Nutilk ir išeik iš jo!" Ir, nubloškęs jį į vidurį, velnias išėjo iš jo, nė kiek jam nepakenkęs. 36 Visus apėmė siaubas, ir jie kalbėjosi tarp savęs, sakydami: "Kas tai per žodis, kad jis su galia ir jėga įsako netyrosioms dvasioms, ir jos išeina?" 37 Ir gandas apie jį sklido į visas tos apylinkės vietas.

38 O pakilęs iš sinagogos, jis įėjo į Simono namus. O Simono uošvė buvo labai drugio krečiama, ir jie prašė jį už ją. 39 Atsistojęs prie galvugalio, jis sudraudė drugį, ir tas paliko ją. O ji tuojau atsikėlė ir tarnavo jiems.

40 O saulei leidžiantis, visi, kurie turėjo sergančių įvairiomis ligomis, gabeno juos pas jį. O jis, dėdamas rankas ant kiekvieno jų atskirai, gydė juos. 41 O išėjo iš daugelio ir velniai, šaukdami ir sakydami: "Tu esi Dievo Sūnus!" Bet jis sudraudė juos ir neleido jiems kalbėti, nes jie žinojo jį esant Kristų.

42 O išaušus dienai, jis išėjęs nuėjo į negyvenamą vietą. Bet minios ieškojo jo ir atėjo pas jį, ir jos bandė sulaikyti jį, kad jis nepasišalintų nuo jų. 43 Bet jis tarė joms: "Ir kitiems miestams aš turiu paskelbti Dievo karalystės Evangeliją, nes tam aš siųstas." 44 Ir jis skelbė Judėjos[1] sinagogose.

5 O minioms besiveržiant į jį Dievo žodžio klausytis, jis stovėjo prie Genezareto ežero. 2 Ir jis pamatė du laivelius, stovinčius prie ežero; o žvejai, iš jų išlipę, plovė tinklus. 3 Įkopęs į tų laivų vieną, kuris buvo Simono, jis paprašė jį atstumti truputį nuo kranto; o atsisėdęs jis mokė minias iš laivo. 4 O kai buvo paliovęs kalbėti, jis tarė Simonui: "Irkis į gilumą, ir išmeskite savo tinklus valksmui." 5 Ir atsakydamas Simonas tarė: "Mokytojau, mes, per visą naktį vargę, nieko nesugavome, bet, kadangi tu sakai man tai daryti, aš išmesiu tinklus." 6 Ir, tai padarę, jie užgriebė didelę žuvų daugybę, taip kad jų tinklai ėmė plyšti. 7 Jie pamojo savo bendrininkams kitame laive, kad tie atplaukę jiems padėtų. Jie atplaukė ir pripildė

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: Galilėjos

abudu laivu, taip kad tuodu beveik skendo. 8 Bet, tai matydamas, Simonas Petras puolė Jėzui į kelius, sakydamas: "Pasišalink nuo manęs, Viešpatie, nes aš esu žmogus nusidėjėlis." 9 Mat, siaubas buvo apėmęs jį ir visus su juo buvusiuosius dėl to žuvų valksmo, kuriuo jie buvo jų sugavę; 10 o taip pat ir Jokūbą bei Joną, Zebedėjo sūnus, kurie buvo Simono draugai. Ir Jėzus prabilo į Simoną: "Nebijok! nuo dabar tu žmones žvejosi." 11 Ir, išvilkę laivus į krantą, jie visa paliko ir sekė jį.

12 Jam besant viename mieste, štai atėjo vyras, pilnas raupsų; pamatęs Jėzų, jis parpuolė veidu ir jį meldė, sakydamas: "Viešpatie, jei nori, tu gali mane apvalyti." 13 Ir, ištiesęs ranką, jis palietė jį, sakydamas: "Noriu, būk apvalytas." Ir tuojau raupsai pranyko nuo jo. 14 Ir jis jam paliepė niekam nesakyti, tik: "Nuėjęs pasirodyk kunigui ir atnašauk už savo apvalymą, taip kaip Mozė yra įsakęs, jiems[1] tai įrodyti." 15 Tačiau juo labiau plito žinia apie jį, ir didelės minios susirinkdavo klausytis bei pasigydyti nuo savo ligų. 16 Bet jis pasitraukdavo į tyrumas ir melsdavosi.

17 Vieną dieną—jis buvo bemokąs, ir ten sėdėjo farizėjų bei įstatymo mokytojų, kurie buvo atėję iš kiekvieno Galilėjos bei Judėjos kaimo ir iš Jeruzalės, ir Viešpaties jėga buvo su juo, kad jis galėtų gydyti—18 štai vyrai beatnešą ant lovos žmogų, kuris buvo stabo ištiktas, ir ieškojo būdų jam įnešti ir padėti prieš jį[2]. 19 Bet dėl minios nesumanydami, kokiu keliu jį įnešti, jie užlipo ant stogo ir pro čerpes nuleido jį su patalu žemyn į vidurį priešais Jėzų. 20 Matydamas jų tikėjimą, jis tarė: "Žmogau, tavo nuodėmės tau atleistos." 21 Rašto žinovai ir farizėjai pradėjo mąstyti, sakydami[3]: "Kas yra šitas, kuris kalba piktžodžiavimus? Kas gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas?" 22 Bet Jėzus, gerai nuvokdamas jų mintis, atsiliepdamas prabilo į juos: "Ką jūs mąstote savo širdyse? 23 Kas yra lengviau: ar sakyti: 'Tavo nuodėmės tau atleistos', ar sakyti: 'Kelkis ir vaikščiok'? 24 O kad žinotute, jog Žmogaus Sūnus turi žemėje galią atleisti nuodėmes"—jis tarė stabo ištiktajam: "Aš tau sakau: kelkis, imk ant savęs savo patalą ir eik į savo namus." 25 Jis tuojau atsikėlė jų akivaizdoje, pasiėmė ant savęs tai, ant ko buvo gulėjęs, ir nuėjo į savo namus, garbindamas Dievą. 26 Tuomet didelis nustebimas apėmė visus, ir jie garbino Dievą. Jie pasidarė pilni baimės ir sakė: "Mes šiandien matėme keistų dalykų."

27 Paskui jis išėjo, įsižiūrėjo į muitininką, vardu Levį, sėdintį prie muitinės, ir tarė jam: "Sek mane." 28 Tas, visa palikęs, atsistojo ir sekė jį. 29 Tuomet Levis iškėlė jam didelį pokylį savo namuose; ten buvo didelis būrys muitininkų ir kitų, kurie su jais sėdėjo[4] už stalo. 30 Farizėjai ir jų Rašto žinovai murmėjo

---

[1] T.y. žmonėms [2] T. y. Jėzų
[3] Kai kurie senoviniai rankraščiai priduria: savo širdyse
[4] Lit. gulėjo

prieš jo mokytinius, sakydami: "Kam jūs valgote ir geriate su muitininkais ir nusidėjėliais?" 31 Bet atsakydamas Jėzus prabilo į juos: "Sveikiesiems nereikia gydytojo, tik ligoniams. 32 Aš nesu atėjęs šaukti į atgailą teisiųjų, bet nusidėjėlių."

33 O jie tarė jam: "Jono mokytiniai dažnai pasninkauja ir meldžiasi, taip pat ir fariziejų, bet tavieji valgo ir geria." 34 O Jėzus tarė jiems: "Argi jūs galite versti pasninkauti vestuvininkus, kol su jais yra jaunikis? 35 Bet ateis dienos, kada jaunikis bus nuo jų atimtas; tada, tomis dienomis, jie pasninkaus." 36 O jis sakė jiems ir prilyginimą: "Niekas neplėšia lopo iš naujo drabužio ir nesiuva ant palaikio drabužio; kitaip jis ir naująjį suplėšys, ir palaikiui netiks lopas iš naujojo. 37 Taip pat niekas nepila jauno vyno į palaikes odines; kitaip jaunasis vynas suplėšys odines, ir jis pats ištekės, ir odinės niekais nueis. 38 Priešingai, jaunas vynas į naujas odines piltinas. 39 Ir niekas, atsigėręs seno, nenori jauno; jis juk sako: 'Senasis yra geras'."

6 O sabatos dieną[1] jam einant per javų laukus, jo mokytiniai skabė ir valgė varpas, trindami jas rankomis. 2 Bet kai kurie fariziejai tarė: "Kam jūs darote, ko nevalia sabatos dieną?" 3 Ir, jiems atsakydamas, Jėzus tarė: "Ar nė to nesate skaitę, ką padarė Dovydas, kada buvo alkanas jis ir jo palydovai? 4 kaip jis įėjo į Dievo namus ir, paėmęs parodinius duonos kepalus, valgė ir davė savo palydovams, o jų nevalia valgyti kitiems, kaip tik vieniems kunigams?" 5 Ir jis sakė jiems: "Žmogaus Sūnus yra sabatos viešpats."

6 O kitą sabatos dieną jis įėjo į sinagogą ir mokė. Ir tenai buvo žmogus, kurio dešinioji ranka buvo padžiūvusi. 7 O Rašto žinovai ir fariziejai tykojo, ar jis gydysiąs sabatos dieną, kad rastų kuo jį kaltinti. 8 Bet jis žinojo jų mintis, ir tarė žmogui, turinčiam padžiūvusią ranką: "Kelkis ir stokis į vidurį." Ir tas atsikėlęs atsistojo. 9 O Jėzus tarė jiems: "Aš klausiu jus, ar valia sabatos dieną daryti gera ar bloga, gelbėti gyvybę ar pražudyti?" 10 Ir, peržvelgęs juos visus aplinkui, jis tarė jam: "Ištiesk savo ranką." O jis tai padarė, ir jo ranka pasitaisė. 11 Bet jie pasidarė pilni nesąmonės ir kalbėjosi tarp savęs, ką jie galėtų padaryti Jėzui.

12 Tomis dienomis jis išėjo į kalną melstis ir praleido naktį melsdamas Dievą. 13 Ir, kai išaušo diena, jis pasišaukė savo mokytinius ir išsirinko iš jų tarpo dvylika, kuriuos jis praminė apaštalais: 14 Simoną, kurį jis praminė Petru, ir jo brolį Andriejų, Jokūbą ir Joną, Pilypą ir Baltramiejų, 15 Matą, ir Tomą, Alfiejo sūnų Jokūbą ir Simoną, vadinamą Zelotu, 16 Jokūbo sūnų Judą ir Judą Iskariotą, kuris patapo išdaviku.

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: O antrąją pirmutiniąją sabatą

17 Ir, nužengęs su jais žemyn, jis sustojo lygioje vietoje, ir su juo buvo didelė minia jo mokytinių ir didelė daugybė žmonių iš visos Judėjos, Jeruzalės ir Tiro bei Sidono pajūrio; 18 jie buvo atėję jo pasiklausyti ir pasigydyti nuo savo ligų; taip pat netyrųjų dvasių varginamieji buvo gydomi. 19 Ir visa minia stengėsi paliesti jį, nes jėga išėjo iš jo ir gydė visus.

20 Tuomet jis, pakėlęs savo akis į savo mokytinius, sakė:
"Palaiminti jūs neturtėliai, nes jūsų yra Dievo karalystė.
21 Palaiminti, kurie dabar alkstate, nes būsite pasotinti.
Palaiminti, kurie dabar verkiate, nes juoksitės.

22 Palaiminti esate, kai žmonės neapkenčia jūsų ir kai jie atskiria jus bei šmeižia ir atmeta jūsų vardą kaip piktą dėl Žmogaus Sūnaus. 23 Džiaukitės tą dieną ir šokinėkite iš džiaugsmo, nes štai jūsų atlyginimas didelis danguje; juk taip pat jų tėvai darė pranašams.

24 Tačiau vargas jums, turtingiesiems, nes jūs jau esate atsiėmę savo paguodą.

25 Vargas jums, kurie dabar esate sotūs, nes būsite alkani.
Vargas jums, kurie dabar juokiatės, nes gedėsite ir verksite.

26 Vargas, kada visi žmonės gražiai kalba apie jus; juk taip pat jų tėvai darė netikriems pranašams.

27 Bet jums, kurie klausotės, sakau: Mylėkite savo priešus, gera darykite tiems, kurie nekenčia jūsų, 28 laiminkite tuos, kurie keikia jus, melskitės už tuos, kurie piktai elgiasi su jumis. 29 Kas tave užgauna per vieną skruostą, tam atsuk ir kitą, ir kas atima iš tavęs apsiaustą, tam negink ir apatinio. 30 Duok kiekvienam, kuris tave prašo, ir iš to, kuris atima, kas tavo, nereikalauk to atgal. 31 Ir kaip jūs norite, kad žmonės jums darytų, taip pat ir jūs jiems darykite.

32 Ir jei jūs mylite tuos, kurie jus myli, kokia malonė[1] jums betenka? Juk ir nusidėjėliai myli tuos, kurie juos myli. 33 Ir jei jūs gera darote tiems, kurie gera daro jums, kokia malonė[1] jums betenka? Ir nusidėjėliai tą patį daro. 34 Ir jei jūs skolinate tiems, iš kurių tikitės gausią, kokia malonė[1] jums betenka? Ir nusidėjėliai skolina nusidėjėliams, kad tiek pat atgautų. 35 Verčiau mylėkite savo priešus, gera darykite ir skolinkite, nieko sau atgal nesitikėdami.[2] Tuomet jūsų atlyginimas bus didelis, ir jūs būsite Aukščiausiojo sūnūs; juk jis yra malonus nedėkingiesiems ir piktiesiems. 36 Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas yra gailestingas.

37 Neteiskite, tai jūs nebūsite teisiami; ir nepasmerkite, tai jūs nebūsite pasmerkiami. Išteisinkite, tai jūs būsite išteisinami. 38 Duokite, tai bus jums duodama; saiką gerą, primurdytą,

---

[1] Arba: padėka
[2] Arba: nieku nenusivildami. Kiti senoviniai rankraščiai: nėvienu nenusivildami.

sukratytą ir su kaupu duos į jūsų prieglobstį. Nes tuo saiku, kuriuo jūs seikite, bus jums atseikima."

39 O jis pasakė jiems ir prilyginimą: "Argi gali aklas vesti aklą? Ar ne abudu įpuls į duobę? 40 Mokytinis nėra viršesnis už mokytoją, bet kiekvienas, būdamas tobulai išlavintas, bus kaip jo mokytojas. 41 Kam tu matai krislą, kuris yra tavo brolio akyje, o nepastebi rąsto, kuris yra tavo paties akyje? 42 [1] Kaip tu drįsti sakyti savo broliui: "Broli, leisk, aš išmesiu krislą, kuris yra tavo akyje", pats nematydamas savo akyje esančio rąsto? Veidmainy, pirma išmesk rąstą iš savo akies, o paskui tu permatysi, kaip išmesti krislą, kuris yra tavo brolio akyje.

43 Nes nėra gero medžio, kuris neštų blogą vaisių, nė, atvirkščiai, blogo medžio, kuris neštų gerą vaisių; 44 nes kiekvienas medis pažįstamas iš jo vaisiaus. Juk ne nuo erškėčių renka fygas, nė nuo gervuogių krūmo raško vynuoges. 45 Geras žmogus iš gero savo širdies lobyno išneša, kas gera, ir piktas iš pikto išneša, kas pikta; juk iš to, kuo persipildo širdis, kalba jo burna.

46 O kam jūs mane vadinate: 'Viešpatie, Viešpatie', bet nedarote, ką aš sakau? 47 Kiekvienas, kuris ateina pas mane, klausosi mano žodžių ir juos vykdo—aš jums parodysiu, į ką jis panašus. 48 Jis yra panašus į namus statantį žmogų, kuris giliai iškasė ir padėjo pamatą ant uolos. O potvyniui užėjus, srovė atsimušė į anuos namus, bet neįstengė jų pajudinti, nes jie buvo gerai pastatyti[2]. 49 Bet kas klausėsi ir nevykdė, yra panašus į žmogų, pastačiusį namus ant žemės be pamato; į juos atsimušė srovė, ir jie tuojau sugriuvo, o tų namų griuvimas buvo smarkus[3].

7 Kai jis buvo baigęs kalbėti visus šituos žodžius į žmonių ausis, jis įėjo į Kafarnaumą. 2 O kažkokio šimtininko vergas, kuris jam buvo brangus, sirgo ir buvo bemirštąs. 3 O išgirdęs apie Jėzų, jis nusiuntė pas jį žydų vyresniuosius, prašydamas jį, kad jis atėjęs pagydytų jo vergą. 4 O tie, atėję pas Jėzų, jį rimtai meldė, sakydami: "Jis yra vertas, kad jam tai padarytumei, 5 nes jis myli mūsų tautą ir mūsų sinagogą jis mums pastatydino." 6 Jėzus ėjo su jais. O jam jau nebetoli nuo namų esant, šimtininkas atsiuntė[4] draugų ir jam sakydino: "Viešpatie, nevargink savęs! Aš juk nesu vertas, kad įeitumei po mano stogu,—7 todėl aš ir savęs nelaikiau vertu ateiti pas tave,—bet tark žodį, ir tepasveiksta[5] mano tarnas. 8 Nes ir aš, nors tesu žmogus, pastatytas po įsakomąja valdžia, turiu po savimi kareivių: aš sakau šitam: 'Eik', tai jis eina; ir kitam:

[1] Kiti senoviniai rankraščiai pradeda sakinį žodžiu: Arba
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: nes jie buvo pastatyti ant uolos
[3] Lit. didelis
[4] Kiti senoviniai rankraščiai įterpia: pas jį
[5] Kiti senoviniai rankraščiai: tai pasveiks

'Ateik', tai jis ateina; ir savo vergui: 'Daryk tai', ir jis daro." 9 O tai išgirdęs, Jėzus nusistebėjo juo ir, atsigręžęs į jį sekančią minią, tarė: "Sakau jums, nė Izraelyje neradau tokio didelio tikėjimo." 10 Ir, sugrįžę į namus, pasiųstieji rado vergą sveiką.

11 Netrukus paskui[1] jis ėjo į miestą, vadinamą Nainu, o kartu su juo ėjo jo mokytiniai ir didelė minia. 12 O kai jis priartėjo prie miesto vartų, štai buvo išnešamas numirėlis, vienatinis savo motinos sūnus, o ta buvo našlė; ir didoka miesto minia buvo su ja. 13 Ją pamatęs, Viešpats gailėjosi jos ir tarė jai: "Neverk." 14 Priėjęs jis palietė neštuvus—nešėjai sustojo—ir tarė: "Jaunikaiti, tau aš sakau: kelkis!" 15 Numirėlis atsisėdo ir pradėjo kalbėti, ir jis atidavė jį jo motinai. 16 O visus apėmė baimė, ir jie garbino Dievą, sakydami: "Didelis pranašas iškilo mūsų tarpe!" ir: "Dievas aplankė savo tautą!" 17 Ta žinia apie jį pasklido visoje Judėjoje ir visoje apylinkėje.

18 Visa tai pranešė Jonui jo mokytiniai. 19 Pasivadinęs du savo mokytinius, Jonas siuntė juos pas Viešpatį ir sakydino: "Ar tu esi tas, kuris turi ateiti, ar mes kito turime laukti?" 20 O atėję pas jį, tie vyrai tarė: "Jonas Krikštytojas atsiuntė mus pas tave ir sakydina: 'Ar tu esi tas, kuris turi ateiti, ar mes kito turime laukti?' " 21 Tą valandą jis pagydė daugelį nuo ligų, slogų, piktų dvasių ir daugeliui aklų dovanojo regėjimą. 22 Ir atsakydamas jis tarė jiems: "Eikite ir praneškite Jonui, ką jūs esate pamatę ir išgirdę: akli praregi, raiši vaikščioja, raupsuoti apvalomi, kurti girdi, numirėliai prikeliami, neturtėliams skelbiama Evangelija. 23 Ir palaimintas yra tas, kuris nepasipiktina manimi."

24 O Jono pasiuntiniams nuėjus, jis ėmė kalbėti minioms apie Joną: "Ko išėjote į tyrumą pažiūrėti? Ar vėjo linguojamos nendrės? 25 Jei ne, tai ko išėjote pamatyti? Ar švelniais drabužiais apsivilkusio žmogaus? Štai tie, kurie puikiai vilki ir prabangiai gyvena, yra karalių namuose. 26 Jei ne, tai ko išėjote pamatyti? Ar pranašo? Taip, sakau jums, dar daugiau kaip pranašą jūs matėte. 27 Jis yra tas, apie kurį parašyta:

'Štai aš siunčiu savo pasiuntinį pirma tavęs;
jis pataisys tau kelią prieš tave.'

28 Sakau jums, tarp gimusiųjų iš moterų nėra nė vieno didesnio už Joną; tačiau mažiausiasis Dievo karalystėje yra didesnis už jį." (29 Visa tauta, kai ji išgirdo, ir muitininkai pripažino teisų Dievo reikalavimą, duodamiesi krikštijami Jono krikštu. 30 Bet fariziejai ir įstatymo žinovai Dievo sumanymą padarė sau nepaveikų, nesiduodami jo krikštijami.)

31 "Taigi, su kuo aš galiu palyginti šitos kartos žmones ir į ką jie yra panašūs? 32 Jie yra panašūs į vaikus, kurie sėdi turgavietėje ir vieni kitiems šaukia, sakydami:

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: Kitą dieną

'Mes dūdavome jums vamzdžiais, bet jūs nešokote;
mes giedojome raudas, bet jūs neverkėte.'

33 Mat, yra atėjęs Jonas Krikštytojas; jis nevalgo duonos ir negeria vyno, o tačiau jūs sakote: 'Jis velnio apsėstas'. 34 Yra atėjęs Žmogaus Sūnus; jis valgo ir geria, o tačiau jūs sakote: 'Štai žmogus rijūnas ir vyno gėrėjas, muitininkų ir nusidėjėlių draugas!' 35 Tačiau išmintis pateisinta visų jos vaikų."

36 O vienas fariziejų prašė jį, kad jis valgytų pas jį; ir, įėjęs į to fariziejo namus, jis atsisėdo už stalo. 37 Ir štai moteriškė, kuri tame mieste buvo nusidėjėlė, sužinojusi, kad jis sėdi už stalo fariziejo namuose, atsinešė alabastrinį indą tepalo 38 ir, atsistojusi užpakalyje prie jo kojų, verkė, ašaromis ėmė laistyti jo kojas, jas nušluostė savo galvos plaukais, bučiavo jo kojas ir tepė aliejumi. 39 O tai matydamas, fariziejas, kuris buvo jį pakvietęs, tarė savyje šitaip: "Jei šitas būtų pranašas, jis žinotų, kas ir kokia ta moteriškė, kuri paliečia jį—kad ji yra nusidėjėlė." 40 Ir atsiliepdamas Jėzus tarė jam: "Simonai, turiu tau ką pasakyti." O tas sakė: "Pasakyk, Mokytojau."—41 "Kažkoks skolintojas turėjo du skolininkus; vienas buvo skolingas penkis šimtus denarų, o kitas—penkiasdešimt. 42 Jiems neturint iš ko atmokėti, jis dovanojo abiem. Katras tad jųdviejų jį labiau mylės?" 43 Atsakydamas Simonas tarė: "Manau, kad tas, katram daugiau dovanojo." O jis tarė jam: "Nusprendei teisingai." 44 Ir, atsigręžęs į moteriškę, jis tarė Simonui: "Matai šitą moteriškę? Aš įėjau į tavo namus; tu vandens man nedavei kojoms, bet šita ašaromis aplaistė mano kojas ir nušluostė savo plaukais. 45 Tu nepabučiavai manęs, bet šita nuo tos valandos, kai aš įėjau, nesiliovė bučiavusi mano kojų. 46 Tu aliejumi man galvos nepatepei, bet šita tepalu patepė mano kojas. 47 Todėl sakau tau, jos nuodėmės, kurių yra daug, atleistos, nes ji daug mylėjo; bet kam maža atleidžiama, tas maža myli." 48 Ir jis tarė jai: "Tau atleistos nuodėmės." 49 Tuomet sėdintieji drauge prie stalo ėmė sakyti savyje: "Kas yra tas, kuris net nuodėmes atleidžia?" 50 Bet jis tarė moteriškei: "Tavo tikėjimas yra tave išgelbėjęs; eik rami."

8 Netrukus paskui jis keliavo iš eilės per miestus ir kaimus, viešai kalbėdamas ir skelbdamas Dievo karalystės Evangeliją, ir su juo dvylika, 2 taip pat kai kurios moterys, kurios buvo pagydytos nuo piktų dvasių ir ligų: Marija, vadinama Magdalena, iš kurios septyni velniai buvo išėję, 3 ir Joana, Herodo prievaizdo Chuzo žmona, ir Zuzana, ir daug kitų, kurios juos[1] šelpė iš savo išteklių.

4 O susirenkant didelei miniai ir žmonėms miestas po miesto vykstant pas jį, jis tarė prilyginimu: 5 "Išėjo sėjėjas savo sėklos sėti.

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: jį

Jam besėjant, viena dalis nukrito palei kelią, ir buvo sumindžiota, ir dangaus paukščiai sulesė ją. 6 Kita nukrito ant uolos, ir išdygusi padžiūvo, nes neturėjo drėgmės. 7 Kita krito tarp erškėčių, ir kartu išaugę erškėčiai nustelbė ją. 8 Kita vėl krito į dirvą, gerą žemę, ir išdygusi davė šimteriopą derlių." Tai sakydamas, jis šaukė: "Kas turi ausis klausytis, tesiklauso!"

9 *O jo mokytiniai klausė jį, ką tas prilyginimas reiškiąs.* 10 O jis tarė: "Jums duota pažinti Dievo karalystės paslaptys, tačiau visiems kitiems prilyginimais, kad žiūrėdami nematytų ir girdėdami nesuprastų. 11 O tas prilyginimas reiškia štai ką: Sėkla yra Dievo žodis. 12 Pakelėje tai tie, kurie išgirdo; paskui ateina velnias ir atima žodį iš jų širdies, kad jie neįtikėtų ir nebūtų išgelbėti. 13 Ant uolos tai tie, kurie, kada jie išgirsta, su džiaugsmu priima žodį; bet tie[1] neturi šaknies; jie tiki kuriam laikui ir gundymo metu *atpuola. 14 O kas krito į erškėčius, tai tie, kurie išgirdo, tačiau, šalin* eidami, rūpesčių, turto ir gyvenimo smagumų užtroškinami ir neatneša pribrendusio derliaus. 15 O kas geroje žemėje, tai tie, kurie išgirdę palaiko žodį tikrai geroje širdyje ir neša vaisių su ištverme.

16 O niekas, uždegęs žiburį, neužvožia jo indu, nė stato po lova, bet stato ant žibintuvo, kad įeinantieji matytų šviesą. 17 Nes nieko nėra paslėpta, kas nebus apreikšta, nė nieko slapta, kas nepasidarytų žinoma ir neiškiltų aikštėn. 18 Taigi žiūrėkite, kaip jūs klausotės; nes kas turi, tam bus duodama; o kas neturi, net tai, ką jis tariasi turįs, bus iš jo atimama."

19 O atėjo pas jį jo motina ir broliai, bet dėl minios negalėjo susitikti su juo. 20 Ir jam buvo pranešta: "Tavo motina ir tavo broliai stovi lauke ir nori pasimatyti su tavimi." 21 O jis atsakydamas tarė jiems: "Mano motina ir mano broliai yra tie, kurie Dievo žodžio klausosi ir jį vykdo."

22 O vieną dieną jis įkopė į laivą su savo mokytiniais, ir jis tarė jiems: "Persiirkime į kitą ežero krantą." Taip jie išplaukė. 23 O jiems beplaukiant, jis užmigo. Į ežerą nusileido viesulas; jie pildėsi vandeniu ir buvo pavojuje. 24 Ir priėję jie pažadino jį, sakydami: "Mokytojau, Mokytojau, mes skęstame!" O jis pažadintas sudraudė vėją ir vandens vilnių mūšą; jie pasiliovė, ir pasidarė tyla. 25 Jis tarė jiems: "Kur jūsų tikėjimas?" O jie nusigandę stebėjosi, sakydami vienas kitam: "Kas gi šitas yra, kad jis net vėjams įsako, ir vandeniui, ir tie klauso jo?"

26 Ir jie nuplaukė į Gerazėnų[2] kraštą, kuris yra priešingoje Galilėjos pusėje. 27 O jam išlipus į sausumą, jį pasitiko vienas vyras iš miesto, velnių apsėstas; tas jau ilgoką laiką nebebuvo vilkėjęs drabužiu ir nebegyveno namuose, bet kapuose. 28 O pamatęs Jėzų, jis suriko, parpuolė prieš jį ir garsiu balsu tarė:

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: jie
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: Gadarėnų, kiti: Gergezėnų

"Kas man darbo su tavimi, Jėzau, Aukščiausiojo Dievo Sūnau? Meldžiu tave, nekankink manęs!" 29 Jis, mat, buvo įsakęs netyrajai dvasiai išeiti iš to žmogaus. (Nes ji daug kartų buvo jį pagavusi, ir nors jį surišdavo grandinėmis bei pančiais ir sergėdavo, tačiau jis sutraukydavo raiščius ir būdavo velnio vejamas į tyrus.) 30 Jėzus tad paklausė jį: "Koks tavo vardas?" O jis tarė: "Legionas", nes į jį buvo įėję daug velnių. 31 Ir jie maldavo jį, kad jis nepalieptų jiems nueiti į bedugnę. 32 O tenai buvo didoka kiaulių kaimenė besiganantі kalne; ir jie maldavo jį, kad jis leistų jiems į jas įeiti. Ir jis leido jiems. 33 O velniai, išėję iš žmogaus, įėjo į kiaules; tuomet kaimenė skubiai pasileido skardžiu žemyn į ežerą ir prigėrė.

34 O piemenys, pamatę, kas buvo atsitikę, pabėgo ir davė žinią į miestą ir į kiemus. 35 Tuomet žmonės išėjo pamatyti, kas buvo atsitikę; jie atėjo pas Jėzų ir rado žmogų, iš kurio velniai buvo išėję, apvilktą ir sveiko proto sėdintį prie Jėzaus kojų, ir nusigando. 36 O tie, kurie buvo tai matę, papasakojo jiems, kaip velnių apsėstasis buvo pagydytas. 37 Tuomet visa Gerazėnų[1] apylinkės daugybė prašė jį pasišalinti nuo jų, nes juos buvo apėmusi didelė baimė. Taip jis, įkopęs į laivą, sugrįžo. 38 O tas vyras, iš kurio buvo išėję velniai, meldė jį, kad galėtų būti su juo, bet jis paleido jį, sakydamas: 39 "Grįžk į savo namus ir papasakok, kiek daug tau yra padaręs Dievas." Jis nuėjo ir skelbė po visą miestą, kiek daug jam buvo padaręs Jėzus.

40 O Jėzui sugrįžus, jį mielai priėmė minia, nes visi buvo jo belaukią. 41 Ir štai atėjo vienas vyras, vardu Jairas; tas buvo sinagogos viršininkas. Parpuolęs prie Jėzaus kojų, jis maldavo jį užeiti į jo namus, 42 nes jis turėjo vienatinę dukterį, apie dvylika metų amžiaus, ir ta buvo bemirštanti.

Jam beinant, minios spaudė jį iš visų pusių. 43 Viena moteriškė, kuri dvylika metų buvo sirgusi kraujo plūdimu[2] ir kurios niekas neįstengė pagydyti, 44 priėjusi iš užpakalio palietė jo apsiausto kutą; ir tuojau sustojo jos kraujo plūdimas. 45 Tuomet Jėzus tarė: "Kas yra tas, kuris mane palietė?" O visiems ginantis, Petras tarė: "Mokytojau, minios tave spaudžia iš visų pusių ir stumia." 46 Bet Jėzus tarė: "Kažkas palietė mane, nes aš jaučiu, kad iš manęs yra išėjusi jėga." 47 O moteriškė, matydama, kad ji neliko nepastebėta, drebėdama priėjo ir, parpuolusi prieš jį, pasisakė visų žmonių akivaizdoje, dėl kurios priežasties ji buvo jį palietusi ir kaip ji tuojau pagijusi. 48 O jis tarė jai: "Dukterie, tavo tikėjimas yra padaręs tave sveiką; eik rami."

49 Dar jam tebekalbant, kažkas atėjo iš sinagogos viršininko namų ir sakė: "Tavo duktė numirė; nebevargink Mokytojo."

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: Gadarėnų, kiti: Gergezėnų

[2] Kiti senoviniai rankraščiai įterpia: ir išleidusi gydytojams visą savo išlaikymą

50 Bet Jėzus, tai išgirdęs, atsakė jam: "Nebijok; tik tikėk, ir ji bus sveika." 51 O atėjęs į namus, jis neleido įeiti su savimi niekam daugiau, kaip tik Petrui, Jonui, Jokūbui ir mergaitės tėvui bei motinai. 52 O visi verkė ir apraudojo ją. Bet jis tarė: "Neverkite; ji nėra numirusi, tik miega." 53 Ir jie išjuokė jį, žinodami, kad ji numirusi. 54 Bet jis, paėmęs ją už rankos, sušuko, sakydamas: "Mergaite, kelkis!" 55 Taip jos dvasia sugrįžo, ir ji tuojau atsikėlė; jis paliepė duoti jai valgyti. 56 Jos gimdytojai nepaprastai nustebo, o jis jiems įsakė niekam nesakyti to, kas buvo atsitikę.

9 O susišaukęs dvylika, jis davė jiems jėgą ir galią visiems velniams sutramdyti ir ligoms gydyti. 2 Jis išsiuntė juos Dievo karalystės skelbti ir gydyti, 3 ir jis tarė jiems: "Nieko neimkite sau kelionei, nei lazdos, nei delmono, nei duonos, nei pinigų, ir neturėkite dviejų apatinių. 4 Ir į kuriuos tik namus įeisite, tenai pasilikite, ir iš ten eikite toliau. 5 O kur tik žmonės nepriims jūsų, jūs, išeidami iš to miesto, nukratykite dulkes nuo savo kojų liudijimui prieš juos." 6 Ir išvykę jie ėjo iš eilės per kaimus, visur skelbdami Evangeliją ir gydydami.

7 O tetrarchas Herodas nugirdo visa, kas darėsi, ir nežinojo ką manyti, nes vienų buvo sakoma, kad Jonas esąs prikeltas iš mirusiųjų, 8 kitų, kad Elijas pasirodęs, kitų vėl, kad vienas senovinių pranašų prisikėlęs. 9 Bet Herodas tarė: "Jonui aš nukirsdinau galvą; bet kas yra šitas, apie kurį aš girdžiu tokių dalykų?" Ir jis stengėsi jį pamatyti.

10 Sugrįžę apaštalai papasakojo jam visa, ką jie buvo padarę. Tuomet, juos pasiėmęs, jis pasitraukė nuošaliai į miestą, vadinamą Betsaida. 11 Bet minios, tai patyrusios, pasekė jį; jas mielai priėmęs, jis kalbėjo joms apie Dievo karalystę ir gydė tuos, kuriems reikėjo gydymo. 12 O diena ėmė slinkti galop; priėję dvylika tarė jam: "Paleisk žmones, kad jie, nuėję į aplinkinius kaimus ir kiemus, rastų nakvynę ir maisto, nes mes čia esame tuščioje vietoje." 13 Bet jis tarė jiems: "Jūs duokite jiems valgyti." O jie tarė: "Mes neturime daugiau kaip penkis duonos kepalus ir dvi žuvi— nebent nuėję mes nupirktume maisto visiems šitiems žmonėms"; 14 mat, buvo apie penkis tūkstančius vyrų. Bet jis tarė savo mokytiniams: "Susodinkite juos eilėmis po penkiasdešimt." 15 Jie taip padarė ir visus susodino. 16 O paėmęs tuos penkis duonos kepalus ir tiedvi žuvi, jis pažvelgė į dangų, palaimino juos, sulaužė ir davė mokytiniams, kad tie pateiktų miniai. 17 Visi valgė ir privalgė iki sočiai, ir buvo surinkta, kas buvo jiems atlikę trupinių, dvylika pintinių.

18 O kai jis sau vienas buvo besimeldžiąs, kartu su juo buvo jo mokytiniai, ir jis paklausė juos, sakydamas: "Ką minios sako mane esant?" 19 O jie atsakydami tarė: "Joną Krikštytoją,

kiti Eliją, dar kiti, kad vienas senovinių pranašų prisikėlęs." 20 Bet jis tarė jiems: "O jūs ką sakote mane esant?" Petras atsakydamas tarė: "Dievo Kristų." 21 Bet jis, jiems pagrasinęs, įsakė niekam to nesakyti, 22 tardamas: "Žmogaus Sūnus turi daug kentėti, būti vyresniųjų, vyriausiųjų kunigų ir Rašto žinovų atmestas, nužudytas ir trečiąją dieną prikeltas."

23 Ir jis sakė visiems: "Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada savęs, tepasiima kasdien ant savęs savo kryžių ir teseka mane. 24 Nes, kas nori išgelbėti savo gyvybę, pražudys ją; o kas prapuldys savo gyvybę dėl manęs, išgelbės ją. 25 Nes kokią naudą turėtų žmogus, jei jis laimėtų visą pasaulį, o save patį pražudytų ar savęs netektų? 26 Nes kas gėdijasi manęs ir mano žodžių, to Žmogaus Sūnus gėdysis, kada jis ateis su savo, Tėvo ir šventųjų angelų garbe. 27 O sakau jums tiesą, yra kai kurie čia stovinčiųjų, kurie *tikrai* nepatirs[1] mirties, kol išvys Dievo karalystę."

28 O šituos žodžius pasakius, buvo praėjusios maždaug aštuonios dienos. Pasiėmęs Petrą, Joną ir Jokūbą, jis užkopė į kalną melstis. 29 Jam besimeldžiant, jo veido išvaizda pasidarė kitokia ir jo apdaras spinduliuojančiai baltas. 30 Ir štai du vyru kalbėjosi su juo; tuodu buvo Mozė ir Elijas. 31 Juodu, pasirodžiusiu garbėje, kalbėjo apie jo iškeliavimą, kurį jis turėjo atlikti Jeruzalėje. 32 O Petras ir jo draugai buvo miego apimti; tačiau prabudę jie išvydo jo garbę ir tuodu vyru, kuriuodu stovėjo drauge su juo. 33 Ir, juodviem nuo jo besiskiriant, Petras tarė Jėzui: "Mokytojau, gera, kad mes čia esame; padarykime tris palapines: vieną tau, vieną Mozei ir vieną Elijui"—nežinodamas, ką sakąs. 34 O jam tai besakant, užėjo debesis ir dengė[2] juodu[3] šešėliu; o jie nusigando, kai tuodu įėjo į debesį. 35 Ir iš debesies pasigirdo balsas, kuris sakė: "Šitas yra mano Sūnus, mano Išrinktasis[4]; jo klausykite!" 36 Balsui pasigirdus, Jėzus atsirado vienas. Jie tylėjo ir anomis dienomis niekam nepasakojo nieko iš to, ką buvo regėję.

37 O kitą dieną, jiems nukopus nuo kalno, jį pasitiko didelė minia. 38 Ir štai vienas vyras iš minios sušuko, sakydamas: "Mokytojau, prašau tave, pažvelk į mano sūnų, nes jis yra mano vienatinis; 39 štai dvasia pagauna jį, ir jis staiga sušunka; ji tąso jį, kol jis apsiputoja, ir vos nevos atstoja nuo jo, jį sugniuždydama. 40 Ir aš prašiau tavo mokytinius, kad jie išvarytų ją, bet jie negalėjo." 41 O atsakydamas Jėzus tarė: "O netikinti ir iškrypusi karta, iki kol aš būsiu pas jus ir pakęsiu jus? Atvesk čia savo sūnų!" 42 O jam dar beprieinant, velnias parbloškė jį ir tąsė. Bet Jėzus sudraudė netyrąją dvasią, pagydė tą vaiką ir jį atidavė jo tėvui. 43 O visi liko giliai Dievo didybės paveikti.

Bet visiems stebintis visais tais darbais, kuriuos jis darė, jis tarė

---

[1] Lit. neragaus [2] Kiti senoviniai rankraščiai: apdengė
[3] Arba: juos [4] Kiti senoviniai rankraščiai: mano Mylimasis

savo mokytiniams: 44 "Jūs dėkitės į savo ausis šituos žodžius, būtent: Žmogaus Sūnus turi būti paduodamas į žmonių rankas." 45 Bet jie nesuprato šito posakio, ir jis buvo nuo jų paslėptas, kad jie neišmanytų jo, ir jie bijojo klausti jį apie tą posakį.

46 O jų tarpe kilo mintis, kuris jų galėtų būti didžiausias. 47 Bet Jėzus, nuvokdamas jų širdies mintį, paėmė vaiką, pastatė jį šalia savęs 48 ir tarė jiems: "Kas priima šitą vaiką mano vardu, mane priima, ir kas mane priima, priima tą, kuris atsiuntė mane; nes kas jūsų visų tarpe yra mažiausias, tas yra didelis."

49 O Jonas atsiliepdamas tarė: "Mokytojau, mes matėme vieną tavo vardu išvarinėjantį velnius, ir mes jam draudėme, nes jis neseka su mumis." 50 Bet Jėzus tarė jam: "Nedrauskite, nes kas nėra prieš jus, yra už jus."

51 O sueinant jo aukštyn paėmimo dienoms, jis nukreipė savo veidą keliauti į Jeruzalę. 52 Jis išsiuntė sau į priekį pasiuntinių, ir jie nukeliavę užsuko į samariečių kaimą jam prirengti, kur sustoti. 53 Bet tie nepriėmė jo, nes jis[1] keliavo į Jeruzalę. 54 O tai matydami, mokytiniai Jokūbas ir Jonas tarė: "Viešpatie, ar nori, kad mes tartume, kad ugnis nupultų iš dangaus ir suėstų juos?" 55 Bet jis atsigręžęs sudraudė juos.[2] 56 Tuomet jie nukeliavo į kitą[3] kaimą.

57 O jiems einant keliu, vienas tarė jam: "Aš seksiu tave, kur tik tu eisi." 58 Bet Jėzus tarė jam: "Lapės turi urvus ir dangaus paukščiai lizdus, bet Žmogaus Sūnus neturi kur galvos priglausti." 59 O kitam jis tarė: "Sek mane." Bet tas tarė:[4] "Leisk man pirma nueiti ir palaidoti savo tėvą." 60 Bet jis tarė jam: "Palik mirusiesiems laidoti jų mirusiuosius, o tu eik ir skelbk Dievo karalystę." 61 O dar kitas tarė: "Seksiu tave, Viešpatie, bet pirma leisk man atsisveikinti su mano namiškiais." 62 Bet Jėzus tarė jam: "Nėvienas, kuris prideda ranką prie arklo ir dairosi atgal, netinka Dievo karalystei."

10 Paskui Viešpats paskyrė septyniasdešimt[5] kitų ir juos išsiuntė po du pirma savęs į kiekvieną miestą ir vietą, kur jis pats ketino eiti. 2 Ir jis sakė jiems: "Piūtis, tiesa, didelė, bet darbininkų maža. Melskite tad piūties Viešpatį, kad jis išsiųstų darbininkų į savo piūtį. 3 Eikite savo keliu; štai aš siunčiu jus kaip avinėlius tarp vilkų. 4 Nesineškite piniginės, nė delmono, nė kurpių, ir nieko kelyje nesveikinkite. 5 O į kuriuos tik namus įeisite, pirma sakykite: 'Ramybė šitiems namams!' 6 Ir jei tenai bus ramybės

[1] Lit. jo veidas
[2] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: ir tarė: "Nežinote, kokios dvasios esate; juk Žmogaus Sūnus neatėjo žmonių gyvybių pražudyti, bet išgelbėti."
[3] Lit. kitokį
[4] Kai kurie senoviniai rankraščiai įterpia: Viešpatie
[5] Kiti senoviniai rankraščiai: septyniasdešimt du

sūnus, jūsų ramybė nuguls ant jo; jeigu ne, ji surgrįš pas jus. 7 Pasilikite tuose pačiuose namuose, valgydami ir gerdami, ką jie parūpina, nes darbininkas vertas savo atlyginimo; nesikilnokite iš namų į namus. 8 Ir į kurį tik miestą įeisite, ir priims jus, valgykite, kas jums pateikiama; 9 gydykite jame esančius ligonius ir sakykite jiems: "Prie jūsų yra priartejusi Dievo karalystė." 10 O į kurį tik miestą įeisite ir nepriims jūsų, išėję į jo gatves, sakykite: 11 'Net dulkes, kurios prilipo mums prie kojų iš jūsų miesto, mes nukratome ant jūsų; tačiau tai žinokite, kad yra priartėjusi Dievo karalystė.' 12 Sakau jums, Sodomai aną dieną bus pakenčiamiau, nekaip anam miestui. 13 Vargas tau, Chorazine! Vargas tau, Betsaida! Nes jei Tire ir Sidone būtų įvykę stebuklai, kurie įvyko jumyse, jie seniai su ašutine ir pelenuose sėdėdami būtų darę atgailą. 14 Tačiau Tirui ir Sidonui bus pakenčiamiau teisme, nekaip jums. 15 Ir tu, Kafarnaume, argi tu būsi ligi dangaus išaukštintas? Ligi mirusiųjų buveinės[1] tu nužengsi[2]!

16 Kas jūsų klausosi, manęs klausosi, ir kas jus niekina, mane niekina. O kas mane niekina, niekina Tą, kuris mane atsiuntė."

17 O septyniasdešimt[3] sugrįžo ir su džiaugsmu sakė[4]: "Viešpatie, net velniai pasiduoda mums tavo vardu!" 18 O jis tarė jiems: "Aš stebėjau šėtoną nupuolantį iš dangaus kaip žaibą. 19 Štai aš esu davęs jums galią mindžioti gyvates bei skorpionus ir visai priešo galybei suvaldyti, ir niekas jums jokiu būdu nepakenks.[5] 20 Tačiau nesidžiaukite tuo, kad dvasios jums pasiduoda; verčiau džiaukitės, kad jūsų vardai yra įrašyti danguje."

21 Tą pačią valandą, Šventosios Dvasios įkvėptas, jis pradžiugo ir tarė: "Aš dėkoju tau, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad tai paslėpei nuo išmintingųjų ir protingųjų ir tai apreiškei kūdikiams. Taip, Tėve, aš dėkoju tau, kad taip tau patiko. 22 Visa man atiduota mano Tėvo, ir nė vienas nežino, kas yra Sūnus, kaip tik Tėvas, ir kas yra Tėvas, kaip tik Sūnus ir tas, kuriam Sūnus teikiasi jį apreikšti."

23 Ir, kreipdamasis skyrium į savo mokytinius, jis tarė: "Palaimintos akys, kurios regi, ką jūs regite! 24 Nes sakau jums, daug pranašų ir karalių norėjo pamatyti, ką jūs regite, bet nepamatė, ir išgirsti, ką jūs girdite, bet neišgirdo."

25 Štai vienas įstatymo žinovas atsistojo ir, jį gundydamas, sakė: "Mokytojau, ką padaręs aš paveldėsiu amžiną gyvenimą?" 26 O jis tarė jam: "Įstatyme kas parašyta? Kaip skaitai?" 27 O tas atsakydamas tarė: "Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela, visa savo pajėga ir visu savo protu, o savo artimą,

---

[1] Lit. hado
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: būsi nustumtas
[3] Kiti senoviniai rankraščiai: septyniasdešimt du
[4] Arba: sugrįžo su džiaugsmu ir sakė
[5] Arba: ir jis jums nieko nepakenks.

kaip save patį." 28 O jis tarė jam: "Teisingai atsakei; tai daryk, ir būsi gyvas."

29 Bet tas, norėdamas pasiteisinti, tarė Jėzui: "O kas yra mano artimas?" 30 Atsakydamas Jėzus tarė: "Vienas žmogus ėjo iš Jeruzalės žemyn į Jeriką ir pateko tarp plėšikų, kurie, jį dargi išvilkę ir primušę, nuėjo, palikdami jį pusgyvį. 31 O atsitiktinai vienas kunigas ėjo žemyn anuo keliu, bet, jį pamatęs, praėjo kita kelio puse. 32 O taip pat ir levitas, atėjęs ties ta vieta ir jį pamatęs, praėjo kita kelio puse. 33 Bet kažkoks samarietis keliaudamas atėjo, kur jis buvo, ir, jį, pamatęs, buvo gailesčio sujudintas. 34 Priėjęs jis aprišo jo žaizdas, užpildamas aliejaus ir vyno; paskui, užsodinęs ant savo paties gyvulio, jis nugabeno jį į viešbutį ir slaugė jį. 35 Kitą dieną, išėmęs du denaru, jis padavė viešbučio savininkui ir tarė: 'Slaugyk jį, ir, ką daugiau išleisi, aš grįždamas tau atmokėsiu.' 36 Kuris šitų trijų tau rodosi patapęs artimu to, kuris pateko tarp plėšikų?" 37 Jis tarė: "Tas, kuris jo pasigailėjo." O Jėzus tarė jam: "Eik ir tu ir daryk panašiai."

38 O jiems bekeliaujant, jis įėjo į vieną kaimą; viena moteriškė, vardu Morta, priėmė jį į savo namus. 39 Ir ji turėjo seserį, vadinamą Mariją, kuri, atsisėdusi prie Viešpaties kojų, klausėsi jo kalbos. 40 Bet Morta buvo susirūpinusi visokiu patarnavimu, ir pristojusi ji tarė: "Viešpatie, ar tau nerūpi, kad mano sesuo mane vieną paliko tarnauti? Pasakyk tad jai, kad ji man padėtų." 41 Bet Viešpats atsakydamas tarė jai: "Morta, Morta, tu rūpiniesi ir nerimauji dėl daugelio dalykų, 42 bet reikia nedaug dalykų, tikriau sakant, vieno.[1] Marija juk išsirinko gerąją dalį, kuri nebus iš jos atimta."

11 Jis buvo besimeldžiąs vienoje vietoje, ir, kai jis paliovė, vienas jo mokytinių tarė jam: "Viešpatie, pamokyk mus melstis, kaip ir Jonas mokė savo mokytinius." 2 O jis tarė jiems: "Kada meldžiatės, sakykite:

Tėve, tebūnie šventu laikomas tavo vardas. Teateinie tavo karalystė.[2] 3 Kasdieninės mūsų duonos[3] duok mums kasdien 4 ir atleisk mums mūsų nuodėmes, nes ir mes patys atleidžiame kiekvienam, kuris mums kaltas, ir neįvesk mūsų į pagundymą."

5 Ir jis tarė jiems: "Kuris jūsų, turėdamas draugą, eis pas jį vidunaktį ir jam sakys: 'Drauge, paskolink man tris duonos kepalus, 6 nes vienas mano draugas atvyko pas mane iš kelionės, o aš neturiu ko jam pateikti', 7 ir anas, iš vidaus atsakydamas, tars: 'Nekvaršink manęs; durys jau užrakintos, ir mano vaikai yra su manimi lovoje; aš negaliu keltis ir tau duoti'? 8 Sakau jums,

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: o tereikia vieno

[2] Kiti senoviniai rankraščiai: Tavo Šventoji Dvasia teateinie ant mūsų ir teapvalo mus.

[3] Arba: Mūsų duonos rytojui

nors anas atsikėlęs ir neduos jam dėl to, kad pastarasis yra jo draugas, tačiau dėl jo įkyrumo atsikels ir duos jam, kiek tik jam reikia. 9 Tai ir aš sakau jums: prašykite, tai bus jums duodama; ieškokite, tai rasite; belskite, tai bus jums atidaroma. 10 Nes kiekvienas, kuris prašo, gauna, ir kuris ieško, randa, ir tam, kuris beldžiasi, atidaroma. 11 Kuris tėvas iš jūsų tarpo, jei sūnus prašys žuvies,[1] paduos jam gyvatę žuvies vietoje? 12 Arba vėl, jei jis prašys kiaušinio, argi paduos jam skorpioną? 13 Jei tad jūs, pikti būdami, mokate duoti savo vaikams gerų dovinių, kaip daug labiau Tėvas, kuris duoda iš dangaus, duos Šventosios Dvasios tiems, kurie jį prašo."

14 Jis buvo beišvarąs velnią, ir tas buvo nebylys. O velniui išėjus, nebylys prakalbėjo, ir minios stebėjosi. 15 Bet kai kurie jų tarė: "Jis su Beezebulo[2], velnių kunigaikščio, pagalba išvaro velnius." 16 O kiti gundydami reikalavo iš jo ženklo iš dangaus. 17 Bet jis, nuvokdamas jų mintis, tarė jiems: "Kiekviena valstybė, savyje nesutarianti, nusiaubiama, ir namai griūva ant namų. 18 Jeigu ir šėtonas nesutaria su savimi, kaip išliks jo valstybė? Nes jūs sakote, kad aš su Beezebulo[2] pagalba išvarau velnius. 19 Bet jei aš su Beezebulo[2] pagalba išvarau velnius, tai su kieno pagalba išvaro jūsų sūnūs? Todėl jie bus jūsų teisėjai. 20 Bet jei aš Dievo pirštu išvarau velnius, tai, aišku, pas jus[3] yra atėjusi Dievo karalystė. 21 Kol stipruolis, gerai apsiginklavęs, sergi savąją buveinę, rami lieka jo nuosavybė. 22 Bet kai tik stipresnis už jį užpuolęs nugali jį, tas atima jo ginklus, kuriais jis buvo pasitikėjęs, ir išdalija jo grobį. 23 Kas nėra su manimi, yra prieš mane, ir kas nerenka su manimi, išbarsto.

24 Kada netyroji dvasia išeina iš žmogaus, ji pereina per sausas[4] vietas, ieškodama atilsio, bet nerasdama ji sako: 'Grįšiu į savo namus, iš kur išėjau.' 25 Parėjusi ji randa juos iššluotus ir sutvarkytus. 26 Tuomet ji eina ir pasiima septynias kitas dvasias, piktesnes už save, ir įėjusios jos apsigyvena tenai. Taip paskutinioji to žmogaus būklė pasidaro blogesnė už pirmutiniąją."

27 O jam tai besakant, viena moteriškė iš minios, pakeldama balsą, tarė jam: "Palaimintos įsčios, kurios nešiojo tave, ir krūtys, kurias tu žindai!" 28 Bet jis tarė: "Taip, bet geriau sakant, palaiminti, kurie girdi Dievo žodį ir jį laiko."

29 O minioms gausėjant, jis pradėjo sakyti: "Šita karta yra pikta karta; ji reikalauja ženklo, bet jai nebus duota jokio kito ženklo, kaip tik Jonos ženklas. 30 Būtent, kaip Jona patapo ženklu ninevičiams, taip ir Žmogaus Sūnus bus šitai kartai. 31 Pietų karalienė bus prikelta teismo dieną su šitos kartos žmonėmis ir

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: . . . jei sūnus prašys duonos, paduos jam akmenį? Arba vėl, jei jis prašys žuvies, argi . . . ?
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: Beelzebulo
[3] Lit. ant jūsų [4] Lit. be vandens

pasmerks juos; nes ji atėjo nuo žemės pakraščių pasiklausyti Salomono išminties; ir štai čia daugiau kaip Salomonas. 32 Ninevičiai prisikels teismo dieną su šita karta ir pasmerks ją; nes jie atgaila atsakė į Jonos paskelbtą žinią; ir štai čia daugiau kaip Jona.

33 Nėvienas, uždegęs žiburį, nededa jo į rūsį, nė po saiku, bet ant žibintuvo, kad įeinantieji matytų šviesą. 34 Kūno žiburys yra tavo akis. Kol tavo akis yra sveika, ir visas tavo kūnas yra šviesus; bet kai ji nesveika, ir tavo kūnas tamsus. 35 Žiūrėk tad, kad šviesybė, kuri yra tavyje, nebūtų tamsybė. 36 Taigi, jei visas tavo kūnas šviesus, neturįs jokios dalies tamsios, jis bus visas šviesus, kaip kad žiburys savo spinduliais apšviečia tave."

37 O jam tai pakalbėjus, vienas farizėjas praše jį, kad jis pietautų pas jį; įėjęs jis atsisėdo už stalo. 38 O farizėjas, tai pamatęs, stebėjosi, kad jis pirma, prieš pietaudamas, nenusiplovė. 39 Bet Viešpats tarė jam: "Dabar jūs, farizėjai, valote taurės ir dubens išviršinę pusę, bet jūsų vidus yra pilnas plėšimo ir piktybės. 40 Paikieji, ar ne tas, kuris padarė išorę, padarė ir vidų? 41 Tačiau tai, kas yar viduje, duokite kaip išmaldą; ir štai visa bus jums tyra.

42 Bet vargas jums, farizėjams! nes jūs duodate dešimtinę nuo mėtos, rūtos ir visokios daržovės, bet apleidžiate teisę ir Dievo meilę; šituos dalykus būtų reikėję vykdyti ir anų neapleisti. 43 Vargas jums, farizėjams! nes jūs mėgstate pirmąsias sėdynes sinagogose ir sveikinimus turgavietėse. 44 Vargas jums! nes jūs esate kaip nepastebimi kapai, ir žmonės, kurie vaikščioja viršum jų, to nežino."

45 O atsiliepdamas vienas įstatymo žinovas sakė jam: "Mokytojau, tai sakydamas, tu ir mus įžeidi." 46 Bet jis tarė: "Ir jums, įstatymo žinovams, vargas! nes jūs apkraunate žmones sunkiai pakeliamomis naštomis, o patys nė vienu savo pirštu nepaliečiate tų naštų. 47 Vargas jums! nes jūs statote pranašams kapo paminklus, o jūsų tėvai užmušė juos. 48 Tuo būdu jūs esate liudytojai ir sutinkate su savo tėvų darbais, nes tie, tiesa, užmušė juos, o jūs statote[1]. 49 Todėl ir Dievo Išmintis pasakė: 'Aš siųsiu pas juos pranašų ir apaštalų, ir kai kuriuos jų jie užmuš ir persekios'— 50 kad iš šitos kartos būtų išieškotas visų pranašų kraujas, kuris yra buvęs išlietas nuo pasaulio įkūrimo, 51 nuo Abelio kraujo iki kraujo Zakarijo, kuris žuvo tarp aukuro ir šventyklos. Taip, sakau jums, jis bus išieškotas iš šitos kartos. 52 Vargas jums, įstatymo žinovams! nes jūs pasiėmėte žinojimo raktą; jūs patys neįėjote ir tiems, kurie mėgino įeiti, sukliudėte."

53 Jam iš tenai išėjus Rašto žinovai ir farizėjai pradėjo įžūliai jį spausti ir versti pasisakyti apie daugelį dalykų, 54 tykodami jį pagauti ką nors sakant.

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: jiems kapo paminklus

12 Tuo tarpu, kai buvo krūvon susirinkę daug tūkstančių žmonių, taip kad jie vieni kitus mindė, jis pradėjo sakyti pirmučiausia[1] savo mokytiniams: "Sergėkitės fariziejų raugo, kuris yra veidmainystė. 2 O nieko nėra uždengta, kas nebus atidengta, ir nieko slapta, kas nepasidarys žinoma. 3 Nes ką tik jūs sakėte tamsumoje, bus girdima šviesumoje, ir ką jūs kalbėjote į ausį privatiniuose kambariuose, bus skelbiama ant stogų.

4 Sakau jums, savo draugams: Nebijokite tų, kurie užmuša kūną ir paskui nieko daugiau nebegali padaryti. 5 O aš jums parodysiu, ko jūs turite bijoti: Bijokite to, kuris užmušęs turi galią įmesti į pragarą[2]; taip, sakau jums, to bijokite! 6 Ar ne penki žvirbliai parduodami už du centu[3]? Tačiau nė vienas jų Dievo[4] nepamirštamas. 7 Taip, net jūsų galvos plaukai visi suskaityti! Nebijokite; jūs vertesni už daugelį žvirblių.

8 Sakau jums, kiekvienas, kuris išpažins mane žmonių akivaizdoje, tą ir Žmogaus Sūnus išpažins Dievo angelų akivaizdoje. 9 O kas užsigins manęs žmonių akivaizdoje, to bus užsiginta Dievo angelų akivaizdoje. 10 Ir kiekvienam, kuris tars žodį prieš Žmogaus Sūnų, bus atleista. Bet tam, kuris Šventajai Dvasiai piktžodžiaus, nebus atleista. 11 O kai jie ves jus į sinagogas, pas valdininkus ir vyriausybes, nesirūpinkite, kaip ar kuo apsiginsite ar ką sakysite; 12 nes Šventoji Dvasia pamokys jus tą pačią valandą, kas reikia sakyti."

13 O vienas iš minios tarė jam: "Mokytojau, pasakyk mano broliui, kad jis pasidalytų su manimi veldėmę." 14 Bet jis tarė jam: "Žmogau, kas mane pastatė jums teisėju ar dalytoju?" 15 Ir jis tarė jiems: "Žiūrėkite ir sergėkitės visokio godumo, nes jei kas ir turi perteklių, tai vis dėlto jo gyvybės dar neužtikrina jo nuosavybė." 16 Ir jis pasakė jiems prilyginimą, tardamas: "Vieno turtingo žmogaus laukai gerai užderėjo. 17 Ir jis mąstė savyje, sakydamas: 'Kas man daryti, kad neturiu kur suvalyti savo derliaus?' 18 Paskui jis tarė: 'Štai ką padarysiu: aš nuardysiu savo daržines ir didesnes pastatysiu, ir tenai suvalysiu visus savo javus ir gėrybes. 19 Tuomet aš sakysiu savo sielai: Siela, tu turi daug gėrybių, sukrautų daugeliui metų; ilsėkis, valgyk, gerk, linksminkis.' 20 Bet Dievas tarė jam: 'Kvaily, šią naktį tavo sielos pareikalaus iš tavęs; o ką prirengei, kam teks?' 21 Taip yra tam, kuris krauna sau lobius, bet nėra turtingas pas Dievą."

22 Ir jis tarė savo mokytiniams: "Todėl sakau jums, nebūkite susirūpinę savo gyvybe, ką valgysite, nė savo kūnu, kuo vilkėsite. 23 Juk gyvybė yra daugiau už valgį, ir kūnas už apdarą. 24 Įsižiūrėkite į varnus: jie nei sėja, nei piauna, jie neturi sandėlio, nė daržinės, o tačiau Dievas pamaitina juos. Kaip daug daugiau jūs esate verti už paukščius! 25 O kuris jūsų savo rūpesčiu gali

[1] Arba: . . . : "Pirmučiausia sergėkitės . . ." [2] Lit. geheną
[3] Lit. asariju [4] Lit. Dievo akivaizdoje

pridurti prie savo amžiaus ilgio[1] vieną mąstą? 26 Jei tad jūs nė tokio mažo dalyko negalite, kam esate susirūpinę visais kitais dalykais? 27 Įsižiūrėkite į lelijas, kaip jos nei verpia, nei audžia;[2] tačiau aš sakau jums, nė Salomonas visoje savo garbėje neapsivilkdavo, kaip viena šitų. 28 Jeigu Dievas lauke žolę, šiandien žaliuojančią[3] ir rytoj į krosnį metamą, taip apvelka, kaip daug labiau jus, mažatikiai! 29 Ir jūs, neieškinėkite, ką valgysite ir ką gersite, ir nesisielokite. 30 Nes viso to trokšta pasaulio tautos; o jūsų Tėvas žino, kad jums to reikia. 31 Verčiau ieškokite jo[4] karalystės, ir tai bus jums pridėta.

¶ 32 Nebijok, mažoji kaimene, nes jūsų Tėvui patiko duoti jums karalystę. 33 Parduokite savo nuosavybę ir duokite ją kaip išmaldą. Pasidarykite piniginių, kurios nesusidėvi[5], lobį neišsenkantį danguje, kur vagis nesiartina, nė kandis nesunaikina. 34 Nes kur yra jūsų lobis, ten bus ir jūsų širdis.

35 Tebūnie jūsų strėnos apjuostos ir žiburiai degą, 36 ir jūs būkite panašūs į žmones, laukiančius savo pono, kada jis pargrįš iš vestuvių, kad, kai tik jis parvyks ir pasibels, tuojau jam atidarytų. 37 Laimingi tie vergai, kuriuos parėjęs ponas ras budinčius. Iš tiesų sakau jums, jis apsijuos, pasodins juos prie stalo ir priėjęs patarnaus jiems. 38 Jei jis pareitų antrosios ar trečiosios nakties sargybos metu ir taip juos rastų, laimingi yra tie[6]! 39 Bet tai žinokite, kad, jei šeimininkas būtų žinojęs, kurią valandą ateis vagis, jis[7] nebūtų leidęs įsibrauti į[8] savo namus. 40 Ir jūs būkite prisirengę, nes tą valandą kurią nemanote, ateis Žmogaus Sūnus."

41 O Petras tarė: "Viešpatie, ar mums sakai šitą prilyginimą, ar ir visiems?" 42 Ir Viešpats tarė: "Kas tad yra tas ištikimas, protingas prievaizdas, kurį ponas pastatys savo šeimynai, kad jiems duotų tinkamu laiku paskirtą maisto davinį? 43 Laimingas tas vergas, kurį parėjęs jo ponas ras taip darantį. 44 Iš tiesų sakau jums, jis pastatys jį visai savo nuosavybei. 45 Bet jei tas vergas sakytų savo širdyje: 'Mano ponas užtrunka pareiti' ir pradėtų mušti tarnus ir tarnaites, valgyti, gerti ir girtauti, 46 tai to vergo ponas pareis dieną, kurią jis nelaukia, ir valandą, kurios jis nežino, perkirs jį pusiau ir duos jam dalį su neištikimaisiais. 47 O tas vergas, kuris žinojo savo pono valią, bet neprirengė arba nepadarė, kaip jis norėjo, gaus daug kirčių. 48 Bet kas nežinojo, o padarė, kas verta plakimo, gaus maža kirčių. O iš kiekvieno, kuriam daug duota, bus daug reikalaujama, ir kam daug pavesta, iš to daug daugiau paieškos.

[1] Arba: ūgio
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: Isižiūrėkite į lelijas, kaip jos auga; jos nepluša, nė verpia
[3] Lit. esančią
[4] Kiti senoviniai rankraščiai: Dievo
[5] Lit. nepasensta
[6] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: vergai
[7] Kiti senoviniai rankraščiai įterpia: būtų budėjęs ir
[8] Lit. prakasti

49 Ugnies aš atėjau sviesti į žemę, ir ko noriu, jei ne kad ji jau būtų užkurta?[1] 50 Bet krikštu aš turiu būti pakrikštytas, ir kaip mane spaudžia, kol tai bus atlikta! 51 Ar jūs manote, kad aš ramybės atėjau duoti žemėje? Ne, sakau jums, bet veikiau skilimo. 52 Nes nuo šiolei penki vienuose namuose bus pasidalinę, trys prieš du ir du prieš tris; 53 jie bus pasidalinę, tėvas prieš sūnų ir sūnus prieš tėvą, motina prieš dukterį ir duktė prieš motiną, anyta prieš savo marčią ir marti prieš anytą."

54 O jis sakė ir minioms: "Kada matote debesį kylant iš vakarų, jūs tuojau sakote: 'Lietus ateina', ir taip įvyksta. 55 Ir kada pietų vėją pučiant, jūs sakote: 'Bus kaitra', ir įvyksta. 56 Veidmainiai, žemės ir dangaus išvaizdą jūs mokate aiškinti, bet kaip šito laiko nemokate aiškinti?

57 O kodėl jūs ir iš savęs nenusprendžiate, kas teisu? 58 Būtent: kai eini su savo priešininku pas viršininką, kelyje pasistenk su juo išsilyginti, kad jis kartais nenutemptų tavęs pas teisėją, o teisėjas tave perduos teismo vykdytojui, ir teismo vykdytojas tave įmes į kalėjimą. 59 Sakau tau, tu jokiu būdu neišeisi iš tenai, kol patį paskutinį pinigėlį būsi sumokėjęs."

13 O tuo pačiu metu atvyko žmonių, kurie jam pranešė apie galilėjiečius, kurių kraują Pilotas buvo sumaišęs su jų aukomis. 2 Ir atsiliepdamas jis tarė jiems: "Ar jūs manote, kad šitie galilėjiečiai buvo didesni nuodėmininkai negu visi kiti galilėjiečiai, todėl kad jie tai yra iškentėję? 3 Ne, sakau jums; bet jei neatgailausite, visi panašiu būdu žūsite. 4 Arba anie aštuoniolika, ant kurių užgriuvo bokštas Silooje ir užmušė juos: ar jūs manote, kad jie buvo didesni nusikaltėliai negu visi kiti Jeruzalės gyventojai? 5 Ne, sakau jums; bet jei nepadarysite atgailos, visi tokiu pat būdu žūsite."

6 Ir jis sakė šitą prilyginimą: "Vienas žmogus turėjo fygmedį, pasodintą savo vynuogyne; jis atėjo ir ieškojo jame vaisiaus, bet nerado. 7 Ir jis tarė vynininkui: 'Štai jau treji metai, kaip aš ateinu ir ieškau vaisiaus šitame fygmedyje, bet nerandu. Nukirsk jį; kam jis dar žemę alina?' 8 Bet tas atsakydamas sako jam: 'Pone, palik jį dar šiais metais, kol aš apkasiu jį ir uždėsiu trąšų. 9 Ir jei jis neš vaisių ateityje, gerai; bet jei ne, tai iškirsdinsi jį'."

10 O jis buvo bemokąs vienoje sinagogoje sabatos dieną. 11 Ir štai čia buvo moteriškė, kuri buvo turėjusi ligos dvasią aštuoniolika metų; ji buvo sutraukta ir negalėjo pilnai atsitiesti. 12 O ją pamatęs, Jėzus pasišaukė ir tarė jai: "Moteriške, tu esi išvaduota iš savo ligos." 13 Ir jis uždėjo ant jos rankas; ji tuojau atsitiesė ir garbino Dievą. 14 Bet atsiliepdamas sinagogos viršininkas,

[1] Arba: ir kaip aš norėčiau, kad ji jau būtų užkurta!

supykęs, kad Jėzus sabatos dieną pagydė, sakė miniai: "Yra šešios dienos, kuriomis privalu dirbti; jomis tad ateikite ir gydykitės, o ne sabatos dieną." 15 Bet Viešpats atsakė jam ir tarė: "Veidmainiai! Ar kiekvienas jūsų sabatos dieną neatriša savo jaučio ar asilo nuo prakarto ir nenuveda jo pagirdyti? 16 O šitos moteriškės, Abraomo dukters, kurią šėtonas laikė sukaustęs jau aštuoniolika metų, ar neprivalėjo išvaduoti iš šito ryšio sabatos dieną?" 17 Ir, jam tai sakant, gėdijosi visi jo priešininkai, bet visa minia džiaugėsi visais tais garbingais darbais, kurie buvo jo daromi.

18 Taigi jis sakė: "Į ką yra panaši Dievo karalystė ir kam aš prilyginsiu ją? 19 Ji yra panaši į garstyčių grūdą, kurį paėmęs žmogus pasėjo savajame darže; jis užaugo ir pavirto medžiu, ir dangaus paukščiai susisuko gūžtas jo šakose."

20 Ir vėl jis tarė: "Kam aš prilyginsiu Dievo karalystę? 21 Ji yra panaši į raugą, kurį paėmusi moteriškė įmaišė į tris saikus miltų, kol visa įrūgo."

22 Taip jis ėjo iš eilės per miestus ir kaimus, mokydamas ir keliaudamas į Jeruzalę. 23 O kažkas tarė jam: "Viešpatie, ar maža bus išgelbimųjų?" O jis tarė jiems: 24 "Stenkitės visomis išgalėmis įeiti pro ankštas duris; nes, sakau jums, daugelis bandys įeiti, bet neįstengs. 25 Nuo to laiko, kai šeimininkas bus atsikėlęs ir užrakinęs duris, ir jūs, lauke stovėdami, pradėsite belsti į duris, sakydami: 'Pone, atidaryk mums', o tas atsakydamas tars jums: 'Aš nežinau, iš kur jūs esate',—26 tuomet jūs pradėsite sakyti: 'Mes valgėme ir gėrėme tavo akivaizdoje, ir tu mokei mūsų gatvėse'. 27 Bet jis tars jums šitaip: 'Aš nežinau, iš kur jūs esate; atstokite nuo manęs jūs visi, piktadariai!' 28 Tenai bus verksmo ir dantų griežimo, kai išvysite Abraomą, Izaoką, Jokūbą ir visus pranašus Dievo karalystėje, o save laukan išmetamus. 29 Ateis iš rytų ir vakarų, iš šiaurės ir pietų ir atsisės prie stalo Dievo karalystėje. 30 Ir štai yra paskutinių, kurie bus pirmutiniai, ir yra pirmutinių, kurie bus paskutiniai."

31 Tą pačią valandą priėjo kai kurie farizėjai ir sakė jam: "Išeik! eik iš čia, nes Herodas nori tave nužudyti!" 32 Bet jis tarė jiems: "Nuėję pasakykite tai lapei: 'Štai aš išvarau velnius ir atlieku gydymus šiandien ir rytoj, o trečiąją dieną būsiu baigęs. 33 Tačiau šiandien, rytoj ir poryt aš turiu keliauti, nes neleistina pranašui žūti už Jeruzalės sienų.' 34 Jeruzale, Jeruzale, kuri nužudai pranašus ir užmuši akmenimis pas tave siųstuosius, kiek kartų aš norėjau surinkti krūvon tavo vaikus, kaip kad višta savo ištelius po sparnais, bet jūs nenorėjote! 35 Štai paliekami jums jūsų namai. Sakau jums, jūs nebematysite manęs, kol ateis valanda, kada tarsite: 'Palaimintas, kuris ateina Viešpaties vardu!' "

14 Jam atėjus į vieno farizėjų vyresniojo namus sabatos dieną valgyti, jie atidžiai stebėjo jį. 2 Ir štai kažkoks žmogus,

sergąs vandens liga, atsirado jo akivaizdoje. 3 Atsiliepdamas Jėzus tarė įstatymo žinovams ir fariziejams šitaip: "Ar valia sabatos dieną pagydyti ar ne?" 4 Bet jie tylėjo. Tada paėmęs jis išgydė jį ir paleido. 5 O jiems jis tarė: "Kuris jūsų, jei jo sūnus ar jautis įkris į šulinį, tuojau jo neištrauks sabatos dieną?" 6 Ir jie neįstengė atsakyti į tai.

7 O pakviestiesiems jis sakė prilyginimą, pastebėjęs, kaip jie rinkosi pirmąsias vietas; jis sakė jiems: 8 "Kai kieno nors esi pakviestas į vestuves, neatsisėsk į pirmąją vietą, rasi, kartais garbingesnis už tave gali būti jo pakviestas, 9 taip kad atėjęs tas, kuris tave ir jį pakvietė, sakys tau: 'Užleisk šitam vietą', o tu tada turėtumei[1] susigėdęs užimti paskutiniąją vietą. 10 Bet kai esi pakviestas, nuėjęs atsisėsk į paskutiniąją vietą, taip kad, kai ateis tavo kvietėjas, jis sakys tau: 'Drauge, pasislink aukščiau'. Tuomet tau bus garbės visų drauge su tavimi prie stalo sėdinčiųjų akivaizdoje. 11 Nes kiekvienas, kuris pasiaukština, bus pažemintas, bet kas pasižemina, bus paaukštintas."

12 Jis sakė ir tam, kuris buvo jį pakvietęs: "Kai keli pietus ar vakarienę, nekviesk savo draugų, nė savo brolių, nė savo giminių, nė turtingų kaimynų; rasi, kartais ir jie gali atsimokėdami pakviesti tave, ir taip bus tau atlyginta. 13 Bet kai keli pokylį, kviesk neturtėlius, paliegėlius, luošus, aklus. 14 Tai tu būsi palaimintas, nes jie neturi kuo atlyginti tau. Tau, būtent, bus atlyginta teisiųjų prisikėlimo metu."

15 O vienas drauge prie stalo sėdinčiųjų, tai išgirdęs, tarė jam: "Palaimintas, kuris valgys duonos Dievo karalystėje!" 16 Bet jis tarė jam: "Vienas žmogus kėlė didelę vakarienę ir pakvietė daug. 17 Vakarienės valandą jis išsiuntė savo vergą pasakyti pakviestiesiems: 'Ateikite, nes jau paruošta'. 18 Bet jie visi išvien ėmė atsiprašinėti. Pirmasis tarė jam: 'Nupirkau dirvą, ir būtinai turiu išeiti ir ją apžiūrėti; prašau tave, laikyk mane pateisintu'. 19 O kitas tarė: 'Nupirkau penkis jungus jaučių, ir einu jų išmėginti; prašau tave, laikyk mane pateisintu.' 20 Kitas vėl tarė: 'Vedžiau moterį, ir todėl negaliu ateiti'. 21 Parėjęs vergas papasakojo tai savo ponui. Tuomet užsirūstinęs šeimininkas tarė savo vergui: 'Eik skubiai į miesto gatves bei gatveles ir įvesk čia neturtėlius, paliegėlius, aklus ir luošus.' 22 Vergas vėl tarė: 'Pone, padaryta, ką liepei, bet dar yra vietos.' 23 Tai ponas tarė vergui: 'Išeik į kelius bei patvorius ir priversk įeiti, kad mano namai pasidarytų pilni. 24 Nes sakau jums, nė vienas anų pakviestųjų vyrų neragaus mano vakarienės'."

25 O kartu su juo ėjo didelės minios, ir atsigręžęs jis tarė joms: 26 "Jei kas ateina pas mane ir nelaiko neapykantoje savo tėvo, motinos, žmonos, vaikų, brolių ir seserų, be to, dar ir savo paties

---

[1] Lit. pradėtumei

gyvybės, negali būti mano mokytinis. 27 Kas neneša savo kryžiaus ir neina paskui mane, negali būti mano mokytinis. 28 Nes kuris jūsų, norėdamas statyti bokštą, pirma neatsisėda ir neapskaičiuoja išlaidų, ar pakankamai turi lėšų jam užbaigti? 29 Kad kartais, jam pradėjus pamatą ir nebeįstengiant atbaigti, visi žiūrovai nepradėtų tyčiotis iš jo, 30 sakydami: "Šitas žmogus pradėjo statyti ir neįstengė atbaigti.' 31 Arba kuris karalius, traukdamas į karą prieš kitą karalių, neatsisės pirma ir neapsvarstys, ar jis gali su dešimt tūkstančių eiti prieš tą, kuris su dvidešimt tūkstančių eina prieš jį? 32 O jei ne, tai, anam dar toli tebesant, jis išsiunčia pasiuntinius ir prašo taikos derybų. 33 Taip tad kiekvienas iš jūsų, kuris neišsižada visų savo nuosavybių, negali būti mano mokytinis.

34 Taigi geras daiktas druska; bet jei ir druska išdvoks, kuo ją vėl padarys sūrią? 35 Ji netinka nei dirvai, nei mėšlui; laukan išmeta ją. Kas turi ausis klausytis, tesiklauso!"

15 Į jį artinosi visokie muitininkai ir nusidėjėliai jo klausytis. 2 Farizėjai ir Rašto žinovai murmėjo, sakydami: "Šitas priima nusidėjėlius ir valgo drauge su jais."

3 Tuomet jis pasakė jiems šitą prilyginimą, tardamas: 4 "Kuris jūsų, turėdamas šimtą avių ir prapuldęs jų vieną, nepalieka devyniasdešimt devynių tyrumoje ir neina paskui prapuolusiąją, kolei ją randa? 5 Radęs jis užsideda ją ant pečių džiaugdamasis 6 ir, parėjęs namo, sušaukia draugus bei kaimynus ir sako jiems: 'Džiaukitės kartu su manimi, nes suradau savo avį, kuri buvo prapuolusi.' 7 Sakau jums, taip bus daugiau džiaugsmo danguje dėl vieno atgailaujančio nusidėjėlio, nekaip dėl devyniasdešimt devynių teisiųjų, kuriems nereikia atgailos.

8 Arba kuri moteriškė, turėdama dešimt drachmų[1], jei ji pameta vieną drachmą, neužsidega žiburio, nešluoja namų ir neieško rūpestingai, kol atranda? 9 Atradusi ji sušaukia drauges bei kaimynes ir sako: 'Džiaukitės kartu su manimi, nes atradau drachmą, kurią buvau pametusi'. 10 Taip, sakau jums, randasi džiaugsmo tarp[2] Dievo angelų dėl vieno atgailaujančio nusidėjėlio."

11 Ir jis tarė: "Vienas žmogus turėjo du sūnu. 12 Jaunesnysis jų tarė tėvui: 'Tėve, duok man turto dalį, kuri man atitenka'. Tai jis padalino jiems nuosavybę. 13 Nedaugeliui dienų praslinkus, visa surinkęs, jaunesnysis sūnus iškeliavo į tolimą šalį ir tenai išeikvojo savo turtą, palaidžiai gyvendamas. 14 O jam visa išleidus, kilo smarkus badas anoje šalyje, ir jis pradėjo stokoti. 15 Nuėjęs jis prisimetė prie vieno anos šalies piliečio; tas jį nusiuntė į savo laukus kiaulių ganyti. 16 Ir jis geidė pripildyti savo pilvą žliaugti-

[1] Viena drachma lygi maždaug 16 amer. centų.
[2] Lit. akivaizdoje

mis, kurias ėdė kiaulės, bet niekas jų nedavė jam. 17 O atsiprotėjęs jis tarė: "Kiek daug mano tėvo samdinių turi duonos perteklių, o aš badu čia stimpu! 18 Kelsiuosi, eisiu pas savo tėvą ir sakysiu jam: 'Tėve, aš nusidėjau dangui ir tau; 19 jau nebesu vertas vadintis tavo sūnumi; laikyk mane kaip vieną savo samdinių.' 20 Ir pakilęs jis nuėjo pas savo tėvą. Bet, jam dar toli tebesant, jį pamatė jo tėvas ir pasigailėjo; pribėgęs jis puolė jam ant kaklo ir nubučiavo jį. 21 Bet sūnus tarė jam: 'Tėve, aš nusidėjau dangui ir tau; jau nebesu vertas vadintis tavo sūnumi.' 22 O tėvas tarė savo vergams: 'Greitai išneškite puikiausią drabužį ir apvilkite jį; duokite jam žiedą ant rankos ir kurpes ant kojų; 23 atveskite nupenėtą veršį, paskerskite, ir valgydami linksminkimės, 24 nes šitas mano sūnus buvo miręs ir atgijo, buvo prapuolęs ir atsirado.' Ir jie pradėjo linksmintis.

25 O jo vyresnysis sūnus buvo lauke, ir, kai pareidamas priartėjo prie namų, jis išgirdo muziką ir šokius. 26 Pasišaukęs vieną tarnų, jis teiravosi, kas tai esą. 27 Bet tas pasakė jam: 'Tavo brolis yra parėjęs, ir tavo tėvas paskersdino nupenėtą veršį, kad jį sveiką sulaukęs.' 28 Bet jis užsirūstino ir nenorėjo įeiti. Jo tėvas išėjęs įkalbinėjo jį, 29 bet jis atsakydamas tarė tėvui: 'Štai tiek metų aš tarnauju tau ir niekados neperžengiau tavo įsakymo, tačiau man nė kartą nedavei nė ožiuko, kad galėčiau pasilinksminti su savo draugais. 30 Bet kada parėjo šitas tavo sūnus, kuris prarijo tavo nuosavybę su paleistuvėmis, tu paskersdinai jam nupenėtą veršį.' 31 Bet jis tarė jam: 'Vaikuti, tu visuomet esi su manim, ir visa, kas mano, yra tavo. 32 Bet reikėjo linksmintis ir džiaugtis, nes šitas tavo brolis buvo miręs ir atgijo, buvo prapuolęs ir atsirado'."

16 Bet jis sakė ir mokytiniams: "Buvo vienas turtingas žmogus, kuris turėjo prievaizdą, ir tas buvo jam apskųstas, kad eikvojąs jo nuosavybę. 2 Jį tad pasišaukęs, jis tarė jam: 'Ką aš čia girdžiu apie tave? Duok apyskaitą iš savo priežiūros, nes jau nebegali toliau būti prievaizdu.' 3 Bet prievaizdas tarė savyje: 'Ką veiksiu, kad mano ponas atima iš manęs priežiūrą? Kasti neįstengiu, elgetauti gėdžiuosi. 4 Žinau, ką darysiu, kad jie, kai aš būsiu atleistas nuo priežiūros, mane priimtų į savo namus.' 5 Pasišaukęs tad kiekvieną savo pono skolininkų atskirai, jis sakė pirmajam: 'Kiek tu esi skolingas mano ponui?' 6 O tas tarė: 'Šimtą statinių[1] aliejaus.' Bet jis tarė jam: 'Imk savo skolos raštą ir atsisėdęs skubiai rašyk: penkiasdešimt.' 7 Paskui jis tarė kitam: 'O tu kiek skolingas?' Tas tarė: 'Šimtą saikų[2] kviečių.' Jis sako jam: 'Imk savo skolos raštą ir rašyk: aštuoniasdešimt.'

---

[1] Graikiškai: batos. Vienas batos lygus maždaug 36 litrams.
[2] Graikiškai: koros. Vienas koros lygus maždaug 525 litrams grūdų.

8 Ponas pagyrė neteisųjį prievaizdą, kad jis gudriai padarė. Mat, šito amžiaus sūnūs yra gudresni už šviesos sūnus santykyje su savo amžininkais. 9 Ir aš jums sakau, darykite sau draugų su neteisiosios mamonos pagalba, kad jie, kai ji pasibaigs, priimtų jus į amžinąsias padangtes.

10 Kas ištikimas labai mažame dalyke, tas yra ištikimas ir dideliame, ir kas neteisingas labai mažame dalyke, tas yra neteisingas ir dideliame. 11 Taigi, jei jūs nepasirodėte ištikimi, prižiūrėdami neteisiąją mamoną, tai kas tikrąjį turtą jums patikės? 12 Ir jei jūs nepasirodėte ištikimi, prižiūrėdami tai, kas svetima, kas duos jums tai, kas jūsų? 13 Joks namų vergas negali tarnauti dviem ponams, nes arba jis vieno nekęs ir kitą mylės, arba prie vieno laikysis ir kitą nieku vers. Jūs negalite tarnauti Dievui ir mamonai."

14 O visa tai girdėjo fariziejai, kurie buvo godūs pinigų, ir šaipėsi iš jo. 15 Bet jis tarė jiems: "Jūs esate tie, kurie dedatės esą teisūs žmonių akivaizdoje, bet Dievas pažįsta jūsų širdis; nes kas žmonėms aukšta, tai biaurybė Dievo akivaizdoje.

16 Įstatymas ir pranašai—iki Jono; nuo to laiko skelbiama Evangelija apie Dievo karalystę, ir kiekvienas braunasi į ją. 17 Bet lengviau dangui ir žemei praeiti, nekaip vienai įstatymo žymelei prapulti.

18 Kiekvienas, kuris paleidžia savo žmoną ir veda kitą, svetimoteriauja, ir kas vyro paleistą veda, svetimoteriauja.

19 O buvo vienas turtingas žmogus; jis vilkėdavo purpuru bei plona drobe ir kasdien gyveno linksmai ir prabangiai. 20 O vienas vargšas, vardu Lozorius, gulėjo prie jo vartų, aptekęs votimis 21 ir geisdamas pasisotinti nuobiromis nuo turtuolio stalo; netgi šunys atbėgdavo ir laižydavo jo votis. 22 Tas vargšas numirė ir buvo angelų nuneštas į Abraomo prieglobstį. Bet numirė ir turtuolis ir buvo palaidotas. 23 Ir mirusiųjų pasaulyje[1], pakėlęs savo akis, kęsdamas kančias, jis pamatė iš tolo Abraomą ir Lozorių jo prieglobstyje. 24 Ir šaukdamas jis tarė: 'Tėve Abraome, pasigailėk manęs ir siųsk Lozorių, kad jis pamirkytų savo piršto galą į vandenį ir atvėsintų mano liežuvį, nes kenčiu kančias šitoje liepsnoje.' 25 Bet Abraomas tarė: 'Vaike, atsimink, kad tu gyvendamas atsiėmei savo gėrybes, o Lozorius panašiu būdu blogybes; dabar jis čia guodžiamas, o tu kančias kenti. 26 Ir, be visa to, tarp mūsų ir jūsų tvirtai stovi didžiulė praraja, kad tie, kurie norėtų iš čia pereiti pas jus, negalėtų, nė anie iš tenai pas mus pereiti.' 27 Bet jis tarė: 'Tai prašau tave, tėve, kad jį pasiųstumei į mano tėvo namus, 28 nes aš turiu penkis brolius: jis teperspėja juos, kad ir jie neateitų į šitą kankynės vietą.' 29 Bet Abraomas sako: 'Jie turi Mozę ir pranašus; tegul jų klauso.' 30 O tas tarė:

---

[1] Lit. hade

'Ne, tėve Abraome, bet, jei kas iš mirusiųjų ateis pas juos, jie darys atgailą.' 31 Bet jis tarė jam: 'Jei jie Mozės ir pranašų nesiklauso, jie neįsitikins, net jei kas iš mirusiųjų prisikeltų'."

17 Ir jis tarė savo mokytiniams: "Negalimas dalykas, kad nesirastų papiktinimų, bet vargas tam, per kurį jie randasi! 2 Jam būtų geriau, jei girnų akmuo būtų jam užmaunamas ant kaklo ir jis būtų įmestas į jūrą, nekaip kad jis papiktintų vieną šitų mažutėlių. 3 Sergėkitės! Jei tavo brolis nusideda, pabark jį, ir jei jis gailisi, atleisk jam. 4 Ir jei jis septynis kartus per dieną nusideda tau ir septynis kartus kreipiasi į tave, sakydamas: 'Gailiuosi', atleisk jam."

5 Apaštalai tarė Viešpačiui: "Duok mums tikėjimą priedų!" 6 O Viešpats tarė: "Jei turėtute tikėjimą kaip garstyčių grūdą, jūs sakytute šitam sikamino medžiui: 'Išsirauk ir pasisodink jūroje[1], ir jis paklausytų jūsų.

7 Kuris jūsų, turėdamas vergą, kuris aria ar gano, jam parėjusiam iš lauko sakys: 'Tuojau ateik čia ir sėskis prie stalo'? 8 Ar jis, greičiau, nesakys jam: 'Paruošk man ką vakarienės ir apsijuosęs patarnauk man, kol aš valgau ir geriu, o paskui tu pats valgyk ir gerk'? 9 Argi jis dėkoja tam vergui, kad atliko, kas buvo paliepta? 10 Taip ir jūs, kai būsite atlikę visa, kas jums paliepta, sakykite: 'Mes esame nevertingi vergai; mes tesame atlikę, ką turėjome atlikti'."

11 Keliaudamas į Jeruzalę, jis ėjo išilgai tarp Samarijos ir Galilėjos. 12 Ir, jam įeinant į vieną kaimą, jį sutiko dešimt raupsuotų vyrų, kurie sustojo atstu 13 ir pakėlė balsą, sakydami: "Jėzau, Mokytojau, pasigailėk mūsų!" 14 Juos pamatęs, jis tarė jiems: "Eikite ir pasirodykite kunigams." Ir jie beidami buvo apvalyti. 15 Bet vienas jų, pamatęs, kad jis išgydytas, sugrįžo, garsiu balsu garbindamas Dievą; 16 jis parpuolė veidu prie jo kojų ir dėkojo jam. O jis buvo samarietis. 17 Atsiliepdamas Jėzus tarė: "Ar ne dešimt buvo apvalyti? o kur devyni? 18 Ar neatsirado, kurie sugrįžę duotų garbę Dievui, kaip tik šitas svetimtautis?" 19 Ir jis tarė jam: "Kelkis ir eik savo keliu; tavo tikėjimas yra padaręs tave sveiką."

20 O fariziejų paklaustas, kada ateisianti Dievo karalystė, jis atsakė jiems ir tarė: "Dievo karalystė neateina stebimai, 21 nė sakys: 'Štai, čia!' arba: 'Tenai!', nes štai Dievo karalystė yra jūsų viduryje[2]."

22 Ir jis tarė mokytiniams: "Ateis dienų, kada jūs geisite pamatyti nors vieną Žmogaus Sūnaus dieną, bet neišvysite. 23 Ir žmonės sakys jums: 'Štai, jis tenai!' 'Štai, čia!' Nenueikite, nė pasekite

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: persisodink į jūrą
[2] Arba: jūsų viduje

juos! 24 Nes kaip žaibas žaibuodamas subliksi nuo vieno padangės krašto iki kito, taip bus Žmogaus Sūnus savo dieną. 25 Bet pirma jis turi daug kentėti ir būti šitos kartos atmestas. 26 Ir, kaip atsitiko Nojaus dienomis, taip bus ir Žmogaus Sūnaus dienomis. 27 Valgė, gėrė, vedė, tekėjo iki tos dienos, kurią Nojus įėjo į arką; užėjo tvanas ir sunaikino visus. 28 Panašiai kaip atsitiko Loto dienomis,—valgė, gėrė, pirko, pardavė, sodino, statė namus, 29 bet tą dieną, kurią Lotas išėjo iš Sodomos, lijo ugnis bei siera iš dangaus ir sunaikino visus,—30 taip pat bus tą dieną, kurią Žmogaus Sūnus bus apreiškiamas. 31 Aną dieną, kas bus ant stogo, o jo rakandai namuose, tenenulipa žemyn jų pasiimti; ir kas lauke, panašiu būdu tenegrįžta atgal. 32 Atsiminkite Loto žmoną! 33 Kas stengiasi išlaikyti savo gyvybę, prapuldys ją, ir kas ją prapuldys, išlaikys[1] ją. 34 Sakau jums, tą naktį du bus vienoje lovoje; vienas bus paimtas, o kitas paliktas. 35 Dvi mals kartu; viena bus paimta, o kita palikta.[2]" 37 Ir atsiliepdami jie sakė jam: "Kur, Viešpatie?" Bet jis tarė jiems: "Kur maita, ten susirinks ir ereliai."

18 Ir jis sakė jiems prilyginimą apie tai, kad jie visuomet turį melstis ir neatlyžti, 2 tardamas: "Viename mieste buvo teisėjas, kuris Dievo nebijojo ir žmogaus nesidrovėjo. 3 O buvo našlė aname mieste; ji ateidavo pas jį ir sakydavo: 'Apgink mane nuo mano priešininko!' 4 Ir jis nenorėjo kurį laiką, bet paskui tarė savyje: 'Nors ir Dievo nebijau ir žmogaus nesidroviu, 5 tačiau, kadangi mane kvaršina ta našlė, aš apginsiu jos teises, kad ji pagaliau vėl neateitų ir neapdaužytų man veido[3].'" 6 Ir Viešpats tarė: "Klausykite, ką sako neteisusis teisėjas! 7 O Dievas—ar jis neapgintų teisių savo išrinktųjų šaukiančių į jį dieną bei naktį, ir ar jis nėra jiems kantrus? 8 Sakau jums, jis apgins jų teises greitu laiku. Bet Žmogaus Sūnus, kai jis ateis, argi jis ras tikėjimą žemėje?"

9 O jis sakė taip pat kai kuriems, kurie pasitikėjo savimi, kad jie esą teisūs, ir visus kitus niekino, šitą prilyginimą: 10 "Du žmonės užėjo į šventovę melstis: vienas farizėjas, o kitas muitininkas. 11 Farizėjas stačias šitaip sau meldėsi: "Dieve, aš dėkoju tau, kad aš nesu toks, kaip visi kiti žmonės—prievartautojai, sukčiai, svetimoteriautojai, arba ir toks pat, kaip šitas muitininkas. 12 Aš pasninkauju du kartu per savaitę. Aš duodu dešimtinę nuo viso, ką pelnau.' 13 Bet muitininkas, iš tolo stovėdamas, nedrįso nė akių pakelti į dangų, tik mušėsi į krūtinę, sakydamas: 'Dieve,

[1] Lit. išlaikys gyvą
[2] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: 36 Du bus lauke; vienas bus paimtas, o kitas paliktas.
[3] Arba: kad ji ateidinėdama pagaliau manęs visiškai nenuvargintų.

būk gailestingas man, nusidėjėliui!' 14 Sakau jums, šitas, lyginant su anu, nuėjo žemyn į savo namus pateisintas; nes kiekvienas, kuris pasiaukština, bus pažemintas, o kas pasižemina, bus paaukštintas."

15 O pas jį nešė ir kūdikių, kad jis paliestų juos. Bet mokytiniai, tai matydami, draudė jiems. 16 Jėzus, priešingai, pasivadino juos[1], sakydamas: "Leiskite vaikams ateiti pas mane ir neginkite jiems; juk tokių yra Dievo karalystė. 17 Iš tiesų sakau jums, kas nepriima Dievo karalystės kaip kūdikis, jokiu būdu neįeis į ją."

18 Ir jį paklausė vienas viršaitis, sakydamas: "Gerasis Mokytojau, ką aš turiu padaryti, kad paveldėčiau amžiną gyvenimą?" 19 Bet Jėzus tarė jam: "Kam mane vadini geru? Niekas nėra geras, tik vienas Dievas. 20 Įsakymus žinai: 'Nesvetimoteriauk, nežudyk, nevok, neliudyk neteisingai, gerbk savo tėvą ir motiną'." 21 O jis tarė: "Visa tai aš laikiau nuo jaunystės." 22 Tai išgirdęs, Jėzus tarė jam: "Dar vieno dalyko tau trūksta. Parduok visa, ką turi, ir išdalyk neturtėliams; tai turėsi lobį danguje; paskui ateik ir sek mane." 23 Bet jis, tai išgirdęs, giliai nuliūdo, nes buvo labai turtingas. 24 Matydamas jį nuliūdusį, Jėzus tarė: "Kaip sunkiai pasiturintieji įeis į Dievo karalystę! 25 Nes lengviau kupranugariui pralįsti pro adatos ausį, nekaip turtingam įeiti į Dievo karalystę." 26 O tie, kurie tai girdėjo, tarė: "Tai kas begali būti išgelbėtas?" 27 Bet jis tarė: "Kas negalima žmonėms, galima Dievui." 28 O Petras tarė: "Štai mes, palikę savo namus, pasekėme tave." 29 Bet jis tarė jiems: "Iš tiesų sakau jums, nėra nė vieno, kuris, palikęs namus, ar žmoną, ar brolius, ar tėvus, ar vaikus dėl Dievo karalystės, 30 neatsiimtų daugeriopai šituo laiku ir būsimajame amžiuje amžino gyvenimo."

31 O pasiėmęs dvylika, jis tarė jiems: "Štai mes žygiuojame aukštyn į Jeruzalę, ir bus atbaigta visa, kas pranašų parašyta apie Žmogaus Sūnų. 32 Būtent: jis bus paduotas pagonims, išjuoktas, išgėdintas, apspiaudytas 33 ir nuplakę jie nužudys jį, o trečiąją dieną jis prisikels." 34 Bet jie nieko iš to nesuvokė; tas žodis buvo paslėptas nuo jų, ir jie nesuprato, kas buvo sakoma.

35 O jam artinantis į Jeriką, vienas aklas sėdėjo šalikelėje elgetaudamas. 36 Išgirdęs praeinančią minią, jis teiravosi, kas tai esą. 37 Jam pranešė, kad praeinąs Jėzus Nazarietis. 38 Tuomet jis sušuko, sakydamas: "Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!" 39 Ėjusieji priešakyje draudė jį, kad tylėtų. Bet jis juo garsiau šaukė: "Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!" 40 Jėzus sustojo ir įsakė jį atvesti pas save. O jam priartėjus, paklausė jį: 41 "Ko nori, kad tau padaryčiau?" O tas tarė: "Viešpatie, kad praregėčiau!" 42 Tuomet Jėzus tarė jam: "Praregėk! Tavo tikėjimas yra padaręs tave sveiką." 43 Jis tuojau praregėjo ir sekė jį, garbindamas Dievą. Ir visi žmonės, tai matydami, reiškė gyrių Dievui.

---

[1] T.y. kūdikius

19 Įėjęs jis ėjo per Jeriką. 2 Ir štai čia buvo vyras, vadinamas Zakėju; jis buvo vyresnysis muitininkas ir turtingas. 3 Jis stengėsi pamatyti Jėzų, kas jis esąs, bet negalėjo dėl minios, nes buvo mažo ūgio. 4 Užbėgęs tad priešakin, jis įlipo į sikamoro medį, norėdamas pamatyti jį, nes anuo keliu jis turėjo praeiti. 5 Kai Jėzus atėjo į tą vietą, jis pažvelgė aukštyn ir tarė jam: "Zakėjau, skubiai nulipk žemyn, nes šiandien aš turiu pasilikti tavo namuose!" 6 Jis skubiai nulipo ir priėmė jį džiaugdamasis. 7 Tai pamatę, visi murmėjo, sakydami: "Pas nusidėjėlį jis užėjo nakvoti." 8 Bet atsistojęs Zakėjas tarė Viešpačiui: "Štai, Viešpatie, pusę savo nuosavybės aš duodu neturtėliams ir, jei ką iš ko nors prievarta išgavau, atmoku keturgubai." 9 O Jėzus tarė jam: "Šiandien išganymas teko šitiems namams, nes ir jis yra Abraomo sūnus. 10 Juk Žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir gelbėti, kas pražuvę."

11 O jiems tai besiklausant, jis pasakė dar vieną prilyginimą, nes jis buvo arti prie Jeruzalės ir jie manė, kad tuojau turinti apsireikšti Dievo karalystė. 12 Taigi jis tarė: "Vienas aukštos kilmės žmogus keliavo į tolimą šalį gauti sau karaliaus valdžios ir paskui sugrįžti. 13 Pašaukęs dešimt savo vergų, jis davė jiems dešimt minų[1] ir tarė jiems: 'Verskitės, kol sugrįšiu.' 14 Bet jo piliečiai nekentė jo; jie nusiuntė jam įkandin pasiuntinių ir sakydino: 'Mes nenorime, kad šitas mums karaliautų.' 15 O kai jis, gavęs karaliaus valdžią, pargrįžo, jis liepė pašaukti pas save tuos vergus, kuriems jis buvo davęs pinigų, norėdamas patirti, kaip kas vertėsi[2]. 16 Atėjo pirmasis ir sakė: 'Valdove, tavo mina pripelnė dešimt minų.' 17 Ir jis tarė jam: 'Gerai, šaunusis verge! Kadangi tu buvai ištikimas labai mažame dalyke, turėk valdžią dešimčiai miestų.' 18 Atėjo antrasis ir sakė: 'Viena mina, valdove, atnešė penkias minas.' 19 O jis tarė ir šitam: 'Ir tu viešpatauk—penkiems miestams.' 20 Dar kitas atėjo ir sakė: 'Valdove, štai tavo mina, kurią aš laikiau padėtą skepetoje. 21 Aš, mat, bijojau tavęs, nes tu esi griežtas žmogus; tu imi, ko nepadėjai, ir piauni, ko nepasėjai.' 22 Jis sako jam: 'Tavo burna aš teisiu tave, netikęs verge! Tu žinojai, kad aš esu griežtas žmogus, imąs, ko nepadėjau, ir piaunąs, ko nepasėjau? 23 Tai kodėl nepadėjai mano pinigų į banką? Parvykęs aš su palūkanomis būčiau juos išreikalavęs.' 24 Ir šalia stovėjusiesiems jis tarė: 'Atimkite iš jo tą miną ir duokite tam, kuris turi dešimt minų!' (25 Tuomet jie tarė jam: 'Valdove, jis turi dešimt minų!') 26 'Sakau jums, kiekvienam, kuris turi, bus duodama, o iš to, kuris neturi, ir tai, ką jis turi, bus atimama. 27 Bet tuos mano priešininkus, kurie nenorėjo, kad aš jiems karaliaučiau, atveskite čia ir nudobkite juos mano akyse!' "

28 Ir, tai pasakęs, jis žygiavo priešakyje[3], keliaudamas aukštyn į Jeruzalę. 29 Ir, kai jis priartėjo prie Betfagės ir Betanijos, prie

---

[1] Viena mina lygi maždaug 20 amer. dolerių.
[2] Arba: ką kas versdamasis buvo nupelnęs
[3] Arba: pirmyn

vadinamojo Alyvų kalno, jis pasiuntė du mokytinius, 30 sakydamas: "Nueikite į priešais gulintį kaimą; jame įeidami jūs rasite pririštą asilaitį, ant kurio dar nė vienas žmogus niekuomet nėra užsėdęs, ir atrišę jį atveskite. 31 Ir jei kas jus klaustų: 'Kam atrišate?', taip sakykite: 'Viešpačiui jo reikia.' 32 Nuėję pasiųstieji rado, kaip jis buvo jiems pasakęs. 33 O jiems atrišant asilaitį, jo savininkai tarė jiems: "Kam atrišate asilaitį?" 34 Bet tie tarė: "Viešpačiui jo reikia." 35 Jie atvedė jį pas Jėzų ir, užmetę savo apsiaustus ant asilaičio, užsodino ant jo Jėzų. 36 O jam jojant, žmonės skleidė po juo savo apsiaustus kelyje. 37 Jam jau besiartinant prie Alyvų kalno šlaito, visa mokytinių daugybė pradėjo džiaugdamasi girti garsiu balsu Dievą dėl visų stebuklų, kuriuos jie buvo matę, 38 sakydami:

"Palaimintas karalius, kuris ateina Viešpaties vardu!
Ramybė danguje ir garbė aukštybėse!"

39 Tuomet kai kurie farizėjai iš minios tarė jam: "Mokytojau, sudrausk savo mokytinius!" 40 Bet atsakydamas jis tarė: "Sakau jums, jei šitie tylės, akmenys šauks."

41 Kai jis priartėjo, jis išvydo miestą ir pravirko dėl jo, 42 sakydamas: "Jei bent šitą dieną[1] tu būtumei pažinęs, kas tarnauja ramybei; bet dabar tavo akims tai paslėpta! 43 Nes ateis tau dienų, kai tavo priešai apves tave pylimu, apguls tave, suspaus tave iš visų pusių, 44 sulygins tave su žeme[2] ir tavo vaikus tavyje ir nepaliks akmens ant akmens tavyje, nes tu nepažinai savo aplankymo meto."

45 Ir, įėjęs į šventovę, jis pradėjo varyti laukan pardavėjus, 46 jiems sakydamas: "Parašyta: 'Mano namai turi būti maldos namai', bet jūs iš jų padarėte 'plėšikų lindynę'."

47 Ir jis mokė kasdien šventovėje. O vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai stengėsi jį sunaikinti, taip pat tautos vadai, 48 bet jie nerado, ką galėtų padaryti, nes visa tauta buvo prie jo prikibusi ir jo klausėsi.

20 Vieną dieną, jam bemokant žmones šventovėje ir beskelbiant Evangeliją, pristojo vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai su vyresniaisiais 2 ir prabilo, jam tardami: "Pasakyk mums, kokia galia tai darai, arba kas yra tas, kuris tau davė tą galią?" 3 O atsakydamas jis tarė jiems: "Ir aš klausiu jus pasisakyti; pasakykite man: 4 Jono krikštas—ar jis buvo iš dangaus ar iš žmonių?" 5 Bet jie samprotavo savyje, sakydami: "Jei pasakysime: 'Iš dangaus', jis sakys: 'Kodėl netikėjote juo?' 6 Bet jei pasakysime: 'Iš žmonių', visa tauta užmuš mus akmenimis, nes ji yra įsitikinusi,

---

[1] Kai kurie senoviniai rankraščiai įterpia: ir
[2] Arba: parblokš žemėn tave

kad Jonas esąs pranašas." 7 Ir jie atsakė nežiną iš kur. 8 Tuomet Jėzus tarė jiems: "Nė aš jums nesakysiu, kokia galia tai darau."

9 Ir jis pradėjo sakyti žmonėms šitą prilyginimą: "Vienas žmogus įsiveisė vynuogyną, išnuomojo jį ūkininkams ir iškeliavo svetur ilgesniam laikui. 10 Vaismečiui atėjus, jis nusiuntė pas tuos ūkininkus vergą, kad jie duotų jam vynuogyno vaisiaus. Bet tie ūkininkai primušę išleido jį tuščią. 11 Ir jis vėl pasiuntė kitą vergą, bet jie ir tą, primušę bei apgėdinę, išleido tuščią. 12 Ir jis dar pasiuntė trečią, bet jie ir tą sužeidę išmetė. 13 Tuomet vynuogyno savininkas tarė: 'Kas man daryti? Aš siųsiu savo mylimąjį sūnų; gal būt, jie to drovėsis.' 14 Bet, jį pamatę, ūkininkai tarėsi tarp savęs, sakydami: 'Šitas yra tėvonis; užmuškime jį, kad mums tektų veldėmė.' 15 Ir, išmetę jį laukan už vynuogyno, užmušė. Ką tad jiems darys vynuogyno savininkas? 16 Jis ateis, nugalabys šituos ūkininkus ir duos vynuogyną kitiems." Tai išgirdę, jie tarė: "Gink, Dieve!" 17 Bet jis, pažvelgęs į juos, tarė: "Tai ką reiškia šitas Rašto posakis:

'Tas akmuo, kurį atmetė statytojai,
patapo kertiniu akmeniu'?

18 Kiekvienas, kuris puola ant to akmens, suduš; ir ant ko jis puola, tą ištaškys[1]."

19 Tuomet Rašto žinovai ir vyriausieji kunigai stengėsi suimti jį tą pačią valandą, tačiau jie bijojo tautos; jie, mat, suprato, kad jis jiems taikė šitą prilyginimą. 20 Jie tad atidžiai stebėjo jį[2] ir nusiuntė tykotojų, kurie dėjosi esą nuoširdūs[3], kad tie sugautų jį ką sakant, taip kad galėtų jį paduoti gubernatoriaus valdomajai ir teisiamajai galiai. 21 Tie paklausė jį, sakydami: "Mokytojau, mes žinome, kad tu tiesiai sakai bei mokai ir neatsižvelgi į asmenį, bet mokai Dievo kelio, kaip reikalauja tiesa: 22 ar valia mums ciesoriui mokėti duoklę ar ne?" 23 Nuvokdamas jų vylių, jis tarė jiems: 24 "Parodykite man denarą! Kieno jis turi atvaizdą ir įrašą?" Jie tarė: "Ciesoriaus." 25 Tuomet jis tarė jiems: "Taigi atiduokite kas ciesoriaus ciesoriui, o kas Dievo—Dievui." 26 Taip jie neįstengė sugauti jo ką pareiškiant minios akivaizdoje ir, nustebę jo atsakymu, tylėjo.

27 O priėję kai kurie sadukėjai—jie tvirtina, kad nesą prisikėlimo—paklausė jį, 28 sakydami: "Mokytojau, Mozė mums parašė: 'Jei numiršta kieno nors brolis, turįs žmoną, ir jei tas yra be vaikų, tai to brolis turi vesti tą moterį ir prikelti palikuonių savo broliui.' 29 Taigi buvo septyni broliai. Pirmasis vedė moterį ir numirė be vaikų; 30 ir antrasis, 31 ir trečiasis ją vedė, o tokiu pat būdu ir visi septyni, nepalikę vaikų, numirė. 32 Paskiausiai numirė ir ta moteriškė. 33 Taigi prisikėlus, kurio jų žmona liks ta moteriškė? Juk septyni turėjo ją žmona."

---

[1] Arba: sutriuškins
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: pasitraukė
[3] Lit. teisūs

34 Ir Jėzus tarė jiems: "Šito amžiaus vaikai[1] veda ir teka,[2] 35 bet kurie bus rasti verti gauti dalies aname amžiuje ir prisikėlime iš mirusiųjų, tie nei ves, nei tekės; 36 jie juk ir mirti daugiau nebegalės, nes jie bus lygūs angelams ir bus Dievo vaikai[1], būdami prisikėlimo vaikai[1]. 37 O kad mirusieji prikeliami, net[3] Mozė nurodė pasakojime apie krūmą, kur jis Viešpatį vadina Abraomo Dievu, Izaoko Dievu ir Jokūbo Dievu. 38 O Dievas nėra mirusiųjų, bet gyvųjų Dievas; juk visi jam gyvi." 39 Tuomet atsiliepdami kai kurie Rašto žinovai tarė: "Mokytojau, puikiai pasakei." 40 Nes daugiau jie nebedrįso nieko jį klausti.

41 Bet jis tarė jiems: "Kaip galima tvirtinti, kad Kristus esąs Dovydo sūnus? 42 Juk pats Dovydas Psalmų knygoje sako:

'Viešpats tarė mano Viešpačiui:
Sėskis mano dešinėje,
43 kol aš padėsiu tavo priešus suoleliu po tavo kojomis.'

44 Taigi Dovydas vadina jį Viešpačiu; tai kaip jis gali būti jo sūnus?"

45 O visiems žmonėms girdint, jis tarė mokytiniams: 46 "Sergėkitės Rašto žinovų, kurie linkę vaikščioti ilgais drabužiais ir mėgsta pasveikinimus turgavietėse, pirmąsias sėdynes sinagogose ir garbės vietas pokyliuose, 47 kurie praryja našlių namus ir tariamai kalba ilgas maldas! Šitie susilauks juo griežtesnio teismo sprendimo."

21 O žvilgterėjęs aukštyn, jis pamatė turtingus dedant savo dovanas į iždo dėžę. 2 Taip pat jis pamatė vieną vargingą našlę įmetant ten du varinuku 3 ir tarė: "Iš tiesų sakau jums, šita neturtinga našlė įmetė daugiau už visus. 4 Nes visi šitie iš savo pertekliaus metė į dovanų dėžę[4], bet šita iš savo nepritekliaus įmetė visą išteklių, kurį ji turėjo."

5 Ir, kai kuriems sakant apie šventovę, kad ji esanti papuošta gražiais akmenimis ir aukomis, jis tarė: 6 "Tai, ką jūs stebite— ateis dienų, kuriomis nebus paliktas akmuo ant akmens, kuris nebus nugriautas." 7 Tuomet jie paklausė jį, sakydami: "Mokytojau, kada gi tai bus? ir koks bus tas ženklas, kada tai turės įvykti?" 8 O jis tarė: "Žiūrėkite, kad nesiduotute suklaidinami! Nes daugelis ateis mano vardu, sakydami: 'Aš tas esu', ir: 'Laikas priartėjo'—neikite paskui juos! 9 O kada išgirsite apie karus ir maištus, nenusigąskite! Nes tai turi įvykti pirma, bet ne tuojau eina galas."

10 Tuomet jis sakė jiems: "Sukils tauta prieš tautą ir karalystė prieš karalystę; 11 bus didelių žemės drebėjimų ir vietomis badų bei marų; bus baisenybių ir didelių ženklų iš dangaus. 12 Bet pirma viso to jie suims jus ir persekios, paduodami į sinagogas ir

[1] Lit. sūnūs
[2] Kiti senoviniai rankraščiai : šito pasaulio vaikai/lit. sūnūs/gimdo ir yra gimdomi [3] Arba: jau; arba: ir [4] Lit. į dovanas

kalėjimus, ir jūs būsite vedami pas karalius ir gubernatorius dėl mano vardo; 13 tai bus jums proga liudyti. 14 Todėl įsidėkite sau į širdis, kad nesiruoštute iš anksto, kaip apsiginti, 15 nes aš duosiu jums iškalbos ir išminties, kuriai negalės atsispirti ar prieštarauti nėvienas jūsų priešininkas. 16 O jūs būsite išduodami net gimdytojų, brolių, giminių ir draugų, ir nužudys kai kuriuos iš jūsų tarpo; 17 jūs būsite visų nekenčiami dėl mano vardo. 18 Tačiau nė plaukas jums nuo galvos neprapuls! 19 Savo ištverme jūs laimėsite sau gyvybę.

20 O kada pamatysite Jeruzalę kariuomenių apgulamą, tada žinokite, kad yra priartėjęs jos sunaikinimas. 21 Tuomet tie, kurie yra Judėjoje, tebėga į kalnus, ir kurie miesto viduje, tesitraukia iš jo, ir kurie laukuose, teneįeina į jį, 22 nes šitos yra 'keršto dienos', kad įvyktų visa, kas parašyta. 23 Vargas nėščioms ir žindančioms tomis dienomis! nes didelė nelaimė ištiks kraštą ir rūstybė tautą; 24 jie kris nuo kalavijo ašmens ir bus vedami nelaisvėn į visas tautas, ir Jeruzalė bus pagonių mindoma, kol pasibaigs pagonių laikai.

25 Bus ženklų saulėje, mėnulyje ir žvaigždėse, o žemėje suspaudimo tarp pagonių, nežinančių kur dėtis, jūrai ūžiant ir siūbuojant, 26 kai žmonės alps bijodamiesi ir laukdami to, kas užeis visam pasauliui; nes dangaus galybės sujudės. 27 Tuomet išvys Žmogaus Sūnų, ateinantį debesyje su didele galybe ir garbe. 28 O tam pradedant įvykti, atsitieskite ir pakelkite savo galvas, nes artėja jūsų atpirkimas."

29 Ir jis pasakė jiems prilyginimą: "Žiūrėkite į fygmedį ir į visus medžius; 30 kada jie jau sprogsta, jūs stebėdami savaime nuvokiate, kad jau arti yra vasara. 31 Taip ir jūs, kada matysite tai vykstant, žinokite, kad arti yra Dievo karalystė. 32 Iš tiesų sakau jums, tikrai nepraeis šita karta, kol visa įvyks. 33 Dangus ir žemė praeis, bet mano žodžiai jokiu būdu nepraeis.

34 O atidžiai stebėkite save, kad kartais jūsų širdys nebūtų apsunkintos svaiguliu, girtumu ir išsilaikymo rūpesčiais ir kad neužkluptų jūsų netikėtai ta diena, 35 nes kaip žabangai ji užeis[1] ant visų visos žemės paviršiaus gyventojų. 36 Tačiau budėkite, visą laiką melsdamiesi,[2] kad pajėgtute išvengti viso to, kas turi įvykti, ir stotis Žmogaus Sūnaus akivaizdon."

37 Taip jis dienomis mokydavo šventovėje, o naktimis išeidavo ir nakvodavo vadinamajame Alyvų kalne. 38 Ir visi žmonės jau anksti rytą ateidavo pas jį šventovėje jo klausytis.

22 O artinosi Neraugintosios Duonos šventė, kuri vadinas Velykos. 2 Vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai ieškojo būdų jam pašalinti, nes jie bijojo tautos.

---

[1] Arba: . . . ta diena kaip žabangai, 35 nes ji užeis . . .
[2] Arba: . . . budėkite visą laiką, melsdamiesi . . .

3 O šėtonas įėjo į Judą, vadinamąjį Iskariotą, kuris buvo iš dvylikos skaičiaus; 4 tas nuėjęs aptarė su vyriausiaisiais kunigais ir šventyklos sargybos viršininkais, kaip jis galėtų jiems išduoti jį. 5 Jie apsidžiaugė ir sutarė jam duoti pinigų. 6 Jis sutiko ir ieškojo geros progos jį išduoti jiems minios užnugaryje.

7 O atėjo Neraugintosios Duonos diena, kurią turėjo piauti Velykų avinėlį. 8 Tuomet jis[1] pasiuntė Petrą bei Joną, sakydamas: "Nuėję prirenkite mums Velykų avinėlį, kad galėtume valgyti." 9 O jie tarė jam: "Kur nori, kad prirengtume?" 10 O jis tarė jiems: "Kaip tik būsite įėję į miestą, jus pasitiks žmogus, nešinas ąsočiu vandens; pasekite jį į namus, į kuriuos jis įeis, 11 ir sakykite namų šeimininkui: 'Mokytojas sako tau: Kur yra ta menė, kurioje galėčiau valgyti Velykų avinėlį su savo mokytiniais?' 12 Ir tas jums parodys didelį aukštutinį kambarį, kilimais išklotą; tenai prirenkite." 13 O nuėję jie rado, kaip jis buvo jiems pasakęs, ir prirengė Velykų avinėlį.

14 Ir kai atėjo valanda, jis atsisėdo prie stalo ir apaštalai drauge su juo. 15 Tuomet jis tarė jiems: "Aš geiste geidžiau valgyti šitą Velykų avinėlį su jumis prieš kentėdamas; 16 nes sakau jums, aš daugiau nebevalgysiu jo, kol jis gaus atbaigtą pavidalą Dievo karalystėje." 17 Paėmęs taurę, jis padėkojo ir tarė: "Imkite tą ir dalykitės tarp savęs; 18 nes sakau jums, nuo šiolei aš nebegersiu to vynmedžio vaisiaus, kol ateis Dievo karalystė." 19 Paėmęs duoną, jis padėkojo, sulaužė ir jiems padavė, sakydamas: "Tai yra mano kūnas.[2] 21 Tačiau štai mano išdavėjo ranka su manimi ant stalo. 22 Nes Žmogaus Sūnus, tiesa, nueina, kaip nulemta, tačiau vargas tam žmogui, per kurį jis išduodamas!" 23 Tuomet jie pradėjo klausinėti vienas kitą, kas gi iš jų tarpo esąs tas, kuris tai padarysiąs.

24 Kilo jų tarpe ir kivirčas, kuris jų galįs būti laikomas didžiausiu. 25 Bet jis tarė jiems: "Tautų karaliai viešpatauja joms ir jų valdovai leidžia save 'geradariais' vadinti. 26 Bet jūs nesielkite taip. Priešingai, didžiausiasis jūsų tarpe tepasidaro kaip jauniausiasis, ir vadovas—kaip patarnautojas. 27 Kas iš tikrųjų yra didesnis: ar tas, kuris sėdi prie stalo, ar tas, kuris patarnauja? Ar ne tas, kuris sėdi prie stalo? Aš tačiau esu jūsų tarpe kaip patarnautojas. 28 O jūs esate tie, kurie ištvermingai esate pasilikę prie manęs mano ištyrimuose. 29 Ir aš pavedu jums karaliauti, kaip ir mano Tėvas man pavedė, 30 kad valgytute ir gertute prie mano stalo mano karalystėje ir sėdėtute sostuose, teisdami dvylika Izraelio padermių.

31 Simonai, Simonai, štai šėtonas išsiprašė jus persijoti kaip

---

[1] T.y. Jėzus
[2] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: kuris už jus duodamas; tai darykite man atsiminti." 20 Ir tokiu pat būdu pavakarieniavus taurę, sakydamas: "Šita taurė, kuri už jus išliejama, tai naujoji sandora, patvirtinta mano krauju."

kviečius, 32 bet aš meldžiau už tave, kad tavo tikėjimas neišsibaigtų; o tu, kartą apsigręžęs, stiprink savo brolius." 33 O tas tarė jam: "Viešpatie, su tavimi aš esu pasiruošęs eiti ir į kalėjimą ir į mirtį!" 34 Bet jis tarė: "Sakau tau, Petrai, nepragys šiandien gaidys, kol tu tris kartus būsi užsigynęs, kad mane pažįstąs."

35 Ir jis tarė jiems: "Kada aš išsiunčiau jus be piniginės, delmono ir kurpių, argi jums ko nors pristigo?" O jie tarė: "Nieko." 36 Jis tarė jiems: "Bet dabar, kas turi piniginę, tepasiima ją, taip pat ir delmoną; o kas neturi, teparduoda savo apsiaustą ir tenusiperka kalaviją. 37 Nes sakau jums, šitas Rašto posakis turi įvykti manyje: 'Ir jis buvo priskaitytas prie piktadarių'; nes tai, kas mane liečia, pasiekė galą." 38 Bet jie tarė: "Viešpatie, štai čia du kalavijai!" O jis tarė jiems: "Gana."

39 Ir išėjęs jis vyko, kaip buvo papratęs, į Alyvų kalną, o jį sekė ir jo mokytiniai. 40 Atėjęs į vietą, jis tarė jiems: "Melskitės, kad neįpultute į pagundą." 41 Tuomet jis, pasitraukęs nuo jų tiek toli, kiek galima numesti akmenį, ir atsiklaupęs, meldėsi, 42 sakydamas: "Tėve, jei nori, pašalink šitą taurę nuo manęs; tačiau teįvyksta ne mano valia, bet tavo." (43 O jam pasirodė angelas iš dangaus, stiprindamas jį. 44 Mirties baimės apimtas, jis karščiau meldėsi, ir jo prakaitas pasidarė kaip kraujo lašai, varvą žemėn.[1]) 45 Atsistojęs nuo maldos, jis atėjo pas mokytinius ir rado juos bemiegančius iš nuliūdimo. 46 Tuomet jis tarė jiems: "Ko miegate? Kelkitės ir melskitės, kad neįpultute į pagundą."

47 Dar jam tebekalbant, štai minia ir vadinamasis Judas, vienas dvylikos, ėjo pirma jų ir priartėjo prie Jėzaus, kad jį pabučiuotų. 48 Bet Jėzus tarė jam: "Judai, ar pabučiavimu išduodi Žmogaus Sūnų?" 49 O jo palydovai, matydami, kas bus, tarė: "Viešpatie, ar mums smogti kalaviju?" 50 Vienas jų smogė vyriausiojo kunigo vergui ir nukirto jam dešiniąją ausį. 51 Bet atsakydamas Jėzus tarė: "Liaukitės, ne toliau!" Ir, palietęs ausį, jis pagydė jį. 52 Tuomet Jėzus tarė prie jo priėjusiems vyriausiesiems kunigams, šventovės viršininkams ir vyresniesiems: "Kaip prieš plėšiką jūs išėjote su kalavijais ir vėzdais! 53 Man kasdien esant su jumis šventovėje, jūs neištiesėte rankų prieš mane. Bet šita yra jūsų valanda ir tamsos galia."

54 O jį suėmę, jie vedė ir įvedė į vyriausiojo kunigo namus. O Petras sekė iš tolo; 55 jiems sukūrus ugnį kiemo viduryje ir susėdus, Petras atsisėdo jų viduryje. 56 O viena tarnaitė, pamačiusi jį sėdintį prie šviesos ir įsižiūrėjusi į jį, tarė: "Ir šitas buvo su juo." 57 Bet jis užsigynė, sakydamas: "Aš jo nepažįstu, moterie!" 58 Truputį vėliau, kitas, jį pamatęs, tarė: "Ir tu esi iš jų tarpo." Bet Petras tarė: "Žmogau, nesu!" 59 Ir, bemaž vienai valandai praslinkus, dar kitas patvirtino, sakydamas: "Tikrai ir šitas buvo

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai neturi 43. ir 44. skirsnelių.

su juo, nes ir galilėjietis jis yra." 60 Bet Petras tarė: "Žmogau, nežinau, ką sakai." Ir tuojau, dar jam tebekalbant, pragydo gaidys. 61 Tuomet Viešpats atsigręžęs pažvelgė į Petrą, ir Petras atsiminė Viešpaties žodį, kaip jis buvo jam pasakęs: "Prieš gaidžiui šiandien pragystant, tu užsiginsi manęs tris kartus." 62 Ir, išėjęs laukan, jis karčiai verkė.

63 O tie vyrai, kurie laikė jį suėmę, tyčiojosi iš jo, jį mušdami, 64 ir, apdengę jį, klausinėjo, sakydami: "Pranašauk, kas yra tas, kuris užgavo tave?" 65 Ir daug ką kita piktžodžiaudami jie sakė prieš jį.

66 Kai išaušo diena, susirinko tautos vyresnieji, vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai, nuvedė jį į savo susirinkimą 67 ir sakė: "Jei tu esi Kristus, pasakyk mums." Bet jis tarė jiems: "Jei aš jums pasakysiu, jūs jokiu būdu netikėsite; 68 jeigu paklausiu, jokiu būdu neatsakysite. 69 Tačiau nuo šiolei Žmogaus Sūnus sėdės Dievo galybės dešinėje." 70 Tuomet jie visi tarė: "Tai tu esi Dievo Sūnus?" O jis tarė jiems: "Jūs sakote, kad aš tas esu." 71 Tuomet jie tarė: "Kam dar mums bereikia liudijimo? mes juk patys girdėjome iš jo burnos!"

23 Tuomet pakilo visa jų daugybė ir nuvedė jį pas Pilotą. 2 Ir jie pradėjo jį skųsti, sakydami: "Šitą mes radome keliantį sąmyšį mūsų tautoje, draudžiantį mokėti duokles ciesoriui ir tvirtinantį, kad jis esąs Kristus, karalius." 3 Pilotas paklausė jį, sakydamas: "Ar tu esi žydų karalius?" O jis atsakydamas jam tarė: "Tu tai sakai." 4 Tuomet Pilotas tarė vyriausiesiems kunigams ir minioms: "Aš nerandu jokios kaltės šitame žmoguje." 5 Bet jie dar smarkiau tvirtino, sakydami: "Jis sukelia tautą, mokydamas visoje Judėjoje, pradėjęs nuo Galilėjos iki čia."

6 O Pilotas, tai išgirdęs, paklausė, ar tas žmogus esąs galilėjietis, 7 ir, patyręs, kad jis priklausąs Herodo teisiamajai valdžiai, nusiuntė jį pas Herodą, kuris ir pats buvo Jeruzalėje tomis dienomis. 8 O Herodas, pamatęs Jėzų, labai apsidžiaugė; jis, mat, jau seniai norėjo jį pamatyti, nes buvo girdėjęs apie jį ir tikėjosi išvysiąs kokį nors jo daromą ženklą. 9 Jis klausė jį daug klausimų, bet jis[1] nieko jam neatsakė. 10 Tuo tarpu vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai stovėjo, smarkiai jį skųsdami. 11 O Herodas su savo kareiviais, jį išniekinęs ir iš jo pasityčiojęs, jį apvilkdino šviesiu drabužiu ir nusiuntė atgal pas Pilotą. 12 Taip Herodas ir Pilotas patapo vienas kitam draugai tą pačią dieną; mat, prieš tai juodu gyveno nesantaikoje vienas su kitu.

13 Tuomet Pilotas, susišaukęs vyriausiuosius kunigus, teisminės tarybos vadovaujančius narius ir žmones, 14 tarė jiems: "Jūs

---

[1] T.y. Jėzus

atvedėte pas mane šitą žmogų, esą, jis kurstąs tautą maištui; ir štai aš, jūsų akivaizdoje jį išklausinėjęs, neradau šitame žmoguje nė vienos tų kaltybių, dėl kurių jį skundžiate; 15 nė Herodas, nes jis pasiuntė jį atgal pas mus. Ir štai jo nieko nepadaryta, kas būtų verta mirties. 16 Taigi aš jį pabausiu ir paleisiu."[1]

18 Bet jie visi kartu ėmė šaukti, sakydami: "Šalin šitą, paleisk mums Barabą!" 19 Pastarasis dėl kažkokio mieste įvykusio maišto ir dėl žmogžudystės buvo įmestas į kalėjimą. 20 Pilotas vėl prabilo į juos, norėdamas paleisti Jėzų. 21 Bet jie šaukė priešais, sakydami: "Nukryžiuodink, nukryžiuodink jį!" 22 Jis trečią kartą tarė jiems: "Ką gi bloga šitas padarė? Aš jokio nusikaltimo, verto mirties, neradau jame; taigi aš jį pabausiu ir paleisiu." 23 Bet jie nesiliovė garsiais šauksmais reikalavę, kad jis būtų nukryžiuotas, ir vis smarkyn ėjo jų šauksmai. 24 Tuomet Pilotas nusprendė įvykdyti jų reikalavimą. 25 Jis paleido už maištą ir žmogžudystę į kalėjimą įmestąjį, kurio jie reikalavo, o Jėzų padavė jų valiai.

26 Kai jie vedė jį šalin, jie nutvėrė kažkokį Simoną kirenietį, pareinantį iš lauko, ir uždėjo jam kryžių, kad jis neštų jį paskui Jėzų. 27 O jį sekė didelė daugybė žmonių ir moterų, kurios apdejavo ir apraudojo jį. 28 Atsigręžęs į jas, Jėzus tarė: "Jeruzalės dukterys, neverkite dėl manęs; verčiau dėl savęs verkite ir dėl savo vaikų. 29 Nes štai ateina dienos, kuriomis sakys: 'Palaimintos nevaisingosios ir įsčios, kurios negimdė, ir krūtys, kurios nežindė!' 30 Tuomet pradės sakyti kalnams: 'Griūkite ant mūsų!' ir kalvoms: 'Apdenkite mus!' 31 Nes, jei žaliam medžiui tai daro, tai kas sausam atsitiks?"

32 O buvo vedami ir kiti du piktadariai, kad būtų kartu su juo nužudyti. 33 Ir kai jie atėjo į tą vietą, kuri vadinasi Kaukolė, tenai jie nukryžiavo jį ir tuos piktadarius, vieną dešinėje, o kitą kairėje. (34 O Jėzus tarė: "Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą.")[2] Pasidalindami jo drabužius, jie metė burtą. 35 Tuo tarpu žmonės stovėjo ir žiūrėjo. Šaipėsi net vadovaują tarybos asmenys, sakydami: "Kitus jis išgelbėjo, save teišgelbi, jei jis yra Dievo Kristus, Išrinktasis!" 36 Iš jo tyčiojosi ir kareiviai, prieidami, paduodami jam acto 37 ir sakydami: "Jei tu esi žydų karalius, išgelbėk save!" 38 O viršuje jo buvo ir užrašas[3]: "Šitas yra žydų karalius".

39 O vienas pakabintųjų piktadarių piktžodžiavo jam: "Argi tu nesi Kristus? Išgelbėk save ir mus!" 40 Bet atsiliepdamas kitas draudė jį ir tarė: "Ar tu net nesibijai Dievo, nors esi taip pat nuteistas? 41 Mes, žinoma, teisingai, nes mes gauname tai, ko mūsų

---

[1] Čia arba po 19. skirsnelio kiti senoviniai rankraščiai priduria: O jis turėjo šventėmis paleisti jiems vieną.
[2] Kiti senoviniai rankraščiai išleidžia suskliaustąjį sakinį.
[3] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: graikų, lotynų ir hebrajų raidėmis

darbai verti, bet šitas nepadarė nieko neteisaus." 42 Ir jis sakė: "Jėzau, atsimink mane, kai ateisi su savo karališka valdžia." 43 Tuomet jis[1] tarė jam: "Iš tiesų tau sakau, šiandien tu būsi su manimi rojuje."

44 Buvo jau apie šeštą valandą, ir tamsa apgaubė visą kraštą iki devintos valandos, 45 nes saulė aptemo; o šventyklos uždanga perplyšo pusiau. 46 Tuomet, šaukdamas garsiu balsu, Jėzus tarė: "Tėve, į tavo rankas aš atiduodu savo dvasią!" ir, tai pasakęs, išleido dvasią. 47 O šimtininkas, matydamas, kas buvo atsitikę, garbino Dievą, sakydamas: "Tikrai šitas žmogus buvo teisus!" 48 Ir visos minios, kurios buvo susiėjusios pasižiūrėti šito reginio, pamačiusios, kas atsitiko, grįžo mušdamosi į krūtinę. 49 Bet iš tolo stovėjo visi jo pažįstamieji ir moterys, kurios buvo jį lydėjusios iš Galilėjos, ir tai matė.

50 Ir štai vienas vyras, vardu Juozapas, tarybos narys, geras ir teisus vyras, iš žydų miesto Arimatėjos—51 jis nebuvo pritaręs jų sumanymui ir darbui, ir jis laukė Dievo karalystės,—52 tas, nuėjęs pas Pilotą, prašė Jėzaus kūno; 53 nuėmęs, jis tą įvyniojo į drobulę ir jį paguldė iškaltame kape, kuriame dar niekas nebuvo buvęs palaidotas. 54 Buvo Prisirengimo diena, ir sabata buvo beprasidedanti. 55 O moterys, kurios buvo kartu su juo atėjusios iš Galilėjos, palydėjo, stebėjo kapą ir kaip buvo paguldytas jo kūnas; 56 paskui sugrįžusios jos prirengė kvepalų ir tepalų.

Sabatos dieną jos, tiesa, ilsėjosi, kaip buvo įsakyta.

24 Bet pirmąją savaitės dieną, aušrai vos pradedant brėkšti, jos atėjo prie kapo nešinos kvepalais, kuriuos buvo prirengusios. 2 Jos rado akmenį atristą nuo kapo, 3 bet įėjusios nerado[2] kūno. 4 Joms nežinant, kas čia daryti, štai du vyrai žibančiu apdaru atsistojo prie jų. 5 O joms nusigandus ir nuleidus žemyn veidus, juodu tarė joms: "Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų? (6 Jo nėra čia, bet jis prisikėlė.)[3] Atsiminkite, kaip jis jums kalbėjo, dar tebebūdamas Galilėjoje, 7 sakydamas, kad Žmogaus Sūnus turįs būti perduotas į žmonių nusidėjėlių rankas, būti nukryžiuotas ir trečiąją dieną prisikelti." 8 Tuomet jos atsiminė jo žodžius 9 ir, sugrįžusios nuo kapo, pranešė visa tai vienuolikai ir visiems kitiems. 10 O tai buvo Marija Magdalena, Joana ir Jokūbo motina Marija; ir kitos su jomis sakė tai apaštalams. 11 Bet jiems pasirodė tie žodžiai lyg nesąmonė, ir jie netikėjo jomis.[4]

13 Ir štai du jų tą pačią dieną keliavo į kaimą, vardu Emmaus, nutolusį nuo Jeruzalės per šešiasdešimt stadijų, 14 ir jie kalbėjosi

---

[1] T.y. Jėzus
[2] Kiti senoviniai rankraščiai įterpia: Viešpaties Jėzaus
[3] Šito sakinio nėra kai kuriuose senoviniuose rankraščiuose.
[4] Kiti senoviniai rankraščiai priduria 12. skirsnelį: Tačiau Petras atsikėlęs nubėgo prie kapo, ir pasilenkęs jis pamatė vien drobinius vynioklius; jis parėjo, stebėdamasis tuo, kas buvo atsitikę.

tarp savęs apie visus tuos įvykius. 15 Jiems besikalbant ir besiklausinėjant, pats Jėzus priartėjo ir keliavo kartu su jais. 16 O jų akys liko sulaikytos, taip kad jie neatpažino jo[1]. 17 O jis tarė jiems: "Kas čia per kalbos, kurias eidami kalbate tarp savęs?" Tuomet jie sustojo su nuliūdusia veido išraiška. 18 O atsakydamas vienas, vardu Kleopas, tarė jam: "Ar tu vienas esi taip svetimas Jeruzalėje, kad nepatyrei, kas joje atsitiko šiomis dienomis?" 19 Jis tarė jiems: "Kas gi?" O jie tarė jam: "Tai, kas atsitiko Jėzui Nazarėnui, kuris pasirodė esąs pranašas, galingas darbu ir žodžiu Dievo ir visos tautos akivaizdoje, 20 ir kaip mūsų vyriausieji kunigai bei teisminės tarybos vadovaują asmenys jį perdavė nubausti mirtimi ir nukryžiavo jį. 21 Bet mes tikėjomės, kad jis yra tas, kuris turįs atpirkti Izraelį. Taip, o be viso to, dabar jau yra trečia diena, kaip tai įvyko. 22 Tačiau dar kelios moterys mūsiškių, kurios vos auštant buvo prie kapo, nustebino mus: 23 neradusios jo kūno, jos parėjo ir tvirtino, kad jos mačiusios pasirodymą angelų, kurie sakę jį esant gyvą. 24 Tuomet kai kurie mūsiškių nuėjo prie kapo ir rado taip, kaip moterys buvo pasakiusios, bet jo paties nepamatė."

25 Tuomet jis tarė jiems: "O neišmanėliai ir nerangios širdies tikėti visa, ką kalbėjo pranašai! 26 Argi neturėjo Kristus tai kentėti ir taip įeiti į savo garbę?" 27 Pradėjęs nuo Mozės ir visų pranašų, jis išaiškino jiems, kas visuose Raštuose buvo apie jį pasakyta.

28 Taip jie priartėjo prie kaimo, į kurį keliavo, ir jis dėjosi toliau keliaująs. 29 Bet jie vertė jį, sakydami: "Pasilik su mumis, nes eina vakarop ir jau pasibaigusi diena." Taip jis įėjo, kad pasiliktų su jais. 30 Atsisėdęs su jais prie stalo, jis paėmė duoną, palaimino, sulaužė ir davė jiems. 31 Tuomet atsivėrė jų akys, ir jie atpažino jį, bet jis pradingo nuo jų. 32 Tuomet jie tarė vienas antram: "Argi mūsų širdis nedegė mumyse, kaip jis kalbėjo mums kelyje, kaip jis pravėrė mums Raštus?" 33 Ir, pakilę tą pačią valandą, jie sugrįžo į Jeruzalę ir rado susirinkusius vienuolika ir jų draugus, 34 kurie sakė: "Viešpats tikrai prisikėlė ir pasirodė Simonui!" 35 Tuomet jie išpasakojo, kas buvo atsitikę kelyje ir kaip jis buvo jų atpažintas iš duonos laužymo.

36 O jiems tai bekalbant, jis pats atsistojo jų viduryje.[2] 37 Nusigandę ir pilni baimės, jie tarėsi matą dvasią. 38 Bet jis tarė jiems: "Ko jūs esate sumišę ir kodėl abejojimai kyla jūsų širdyje? 39 Pamatykite mano rankas ir kojas, kad tai aš pats; apčiupinėkite mane ir apžiūrėkite; juk dvasia neturi kūno ir kaulų, kaip kad regite mane turint."[3] 41 O jiems dar netikint iš džiaugsmo ir

---

[1] Arba: kad jie neatpažintų jo
[2] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: ir tarė jiems: "Ramybė jums!"
[3] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: 40 Ir, tai pasakęs, jis parodė jiems rankas bei kojas.

besistebint, jis tarė jiems: "Ar turite čia ko valgyti?" 42 Jie padavė jam keptos žuvies gabalą, 43 ir paėmęs jis valgė jų akivaizdoje.

44 Jis tarė jiems: "Tie yra mano žodžiai, kuriuos aš jums kalbėjau, tebebūdamas su jumis: kad turi įvykti visa, kas apie mane parašyta Mozės Įstatyme, Pranašuose ir Psalmuose." 45 Tada jis pravėrė jiems protą Raštams išmanyti 46 ir tarė jiems: "Parašyta, kad taip Kristus turėjo kentėti ir trečiąją dieną keltis iš mirusiųjų, 47 ir kad jo vardu turi būti skelbiama atgaila nuodėmių atleidimui[1] visoms tautoms, pradedant nuo Jeruzalės. 48 Jūs esate tų dalykų liudytojai. 49 Ir štai aš atsiųsiu ant jūsų savo Tėvo pažadą; o jūs pasilikite mieste, kol būsite aprengti jėga iš aukšto."

50 Jis išsivedė juos ligi Betanijos ir, pakėlęs savo rankas, palaimino juos. 51 Juos belaimindamas, jis atsiskyrė nuo jų[2]. 52 Tuomet jie[3] sugrįžo į Jeruzalę su dideliu džiaugsmu 53 ir nuolatos būdavo šventovėje, girdami Dievą.

EVANGELIJA PAGAL

JONĄ

1 Pradžioje buvo Žodis, ir tas Žodis buvo pas Dievą, ir Dievas buvo tas Žodis. 2 Jis buvo pradžioje pas Dievą. 3 Visa per jį atsirado, ir be jo neatsirado nieko, kas yra atsiradę. 4 Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa. 5 Šviesa šviečia tamsoje, bet tamsa jos nepagavo[4].

6 Pasirodė žmogus, Dievo siųstas; jo vardas Jonas. 7 Tas atėjo liudijimui, liudyti apie šviesą, kad visi įtikėtų per jį. 8 Jis nebuvo šviesa, bet turėjo liudyti apie šviesą.

9 Tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, buvo beateinanti į pasaulį. 10 Jis buvo pasaulyje, ir pasaulis per jį atsirado, tačiau pasaulis jo nepažino. 11 Į tėviškę jis atėjo, tačiau saviškiai jo nepriėmė. 12 Bet kurie tik jį priėmė, tiems jis davė galią patapti Dievo vaikais; tiems, kurie tiki jo vardą, 13 kurie užgimė ne iš kraujo, ir ne kūno valia, ir ne vyro valia, bet iš Dievo.

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: atgaila ir nuodėmių atleidimas
[2] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: ir kilo į dangų
[3] Kiti senoviniai rankraščiai įterpia: jį pagarbinę
[4] Arba: nesuvokė; kiti: ir (arba: nes) tamsa jos nenugalėjo

14 O Žodis patapo kūnu ir gyveno[1] tarp mūsų, ir mes regėjome jo skaistybę—skaistybę kaip Vienagimio iš Tėvo—pilno malonės ir tiesos. (15 Jonas liudijo apie jį ir garsiai šaukė, tardamas: "Šitas buvo tas, apie kurį aš sakiau: 'Po manęs Ateinantysis turi pirmenybę prieš mane, nes jis buvo pirmiau už mane'." 16 Ir[2] iš jo apsto mes visi gavome, būtent, malonę po malonės. 17 Nes įstatymas buvo duotas per Mozę, malonė ir tiesa radosi per Jėzų Kristų. 18 Dievo niekas niekados nėra matęs; Viengimusysis, Dievas, kuris ilsisi prie Tėvo krūtinės, tas suteikė žinių apie jį.

19 O šitas yra Jono liudijimas, kada žydai iš Jeruzalės atsiuntė pas jį kunigų ir levitų jo paklausti: "Kas tu esi?" 20 Jis prisipažino ir neužsigynė; jis prisipažino: "Aš nesu Kristus." 21 Ir jie klausė jį: "Kas tada? Ar tu esi Elijas?" O jis sakė: "Nesu."—"Ar tu esi pranašas?" O jis atsakė: "Ne." 22 Tada jie tarė jam: "Kas esi? Kad galėtume duoti atsakymą tiems, kurie mus atsiuntė. Ką sakai apie save patį?" 23 Jis tarė: "Aš esu dykumoje šaukiančiojo balsas: 'Tiesinkite Viešpaties kelią', kaip yra pasakęs pranašas Jezajas." 24 O jie buvo atsiųsti farizėjų. 25 Jie paklausė jį ir jam tarė: "Kam tad krikštiji, jei tu nesi Kristus, nė Elijas, nė pranašas?" 26 Jonas atsakė jiems, tardamas: "Aš krikštiju vandeniu; jūsų viduryje stovi tas, kurio jūs nepažįstate, 27 kuris po manęs ateina, kurio kurpės dirželio atrišti aš nesu vertas." 28 Tai įvyko Betanijoje, anapus Jordano, kur Jonas krikštijo.

29 Kitą dieną jis pamatė Jėzų, ateinantį pas jį, ir sakė: "Štai Dievo Avinėlis, kuris atima pasaulio nuodėmę! 30 Šitas yra tas, apie kurį aš sakiau: 'Po manęs ateina vyras, kuris turi pirmenybę prieš mane, nes jis buvo pirmiau už mane.' 31 Net aš jo nepažinau, bet tam aš atėjau krikštydamas vandeniu, kad jis būtų apreikštas Izraeliui." 32 Ir Jonas paliudijo, tardamas: "Aš esu regėjęs Dvasią, kaip karvelį musileidžiančią iš dangaus, ir ji pasiliko ant jo. 33 Aš pats nepažinau jo, bet tas, kuris mane siuntė krikštyti vandeniu, man pasakė: 'Į kurį tu pamatysi Dvasią nusileidžiančią ir ant jo pasiliekančią, tas yra, kuris krikštija Šventąja Dvasia.' 34 Ir aš esu matęs bei paliudijęs, kad šitas yra Dievo Sūnus."

35 Kitą dieną vėl stovėjo Jonas ir du jo mokytiniai, 36 ir, atidžiai žiūrėdamas į Jėzų vaikščiojantį, jis tarė: "Štai Dievo Avinėlis!" 37 O tie mokytiniai girdėjo jį taip kalbant, ir pasekė Jėzų. 38 Bet Jėzus, atsigręžęs ir pamatęs juos einančius paskui, tarė jiems: "Ko ieškote?" O jie tarė jam: "Rabbi,—verčiant tai reiškia Mokytojau,—kur esi apsistojęs?" 39 Jis sakė jiems: "Ateikite, tai pamatysite." Taip jie atėjo ir pamatė, kur jis yra apsistojęs, ir pas jį pasiliko tą dieną. Tai buvo apie dešimtą valandą. 40 Andriejus, Simono Petro brolis, buvo vienas tų dviejų, kurie buvo išgirdę iš Jono ir jį pasekę. 41 Šitas pirma rado savo brolį

---

[1] Lit. turėjo palapinę [2] Kiti senoviniai rankraščiai: Nes

Simoną ir jam sakė: "Mes esame radę Mesiją"—verčiant tai reiškia, Kristų. 42 Jis atvedė jį pas Jėzų. Giliai pažvelgęs į jį, Jėzus tarė: "Tu esi Simonas, Jono sūnus; tu būsi vadinamas Kėfu"—tai reiškia, Petru(Uola).

43 Kitą dieną jis norėjo išvykti į Galilėją. Jis rado Pilypą. Ir Jėzus tarė jam: "Sek mane." 44 O Pilypas buvo iš Betsaidos, iš Andriejaus ir Petro miesto. 45 Pilypas rado Natanaelį ir sakė jam: "Mes esame radę tą, apie kurį rašė Mozė Įstatyme ir pranašai, Jėzų, Juozapo sūnų, Nazaretietį." 46.O Natanaelis tarė jam: "Ar iš Nazareto gali būti kas gera?" Pilypas sakė jam: "Eik ir pasižiūrėk!" 47 Jėzus išvydo Natanaelį ateinantį pas jį ir sakė apie jį: "Štai tikras izraelitas, kuriame nėra vyliaus." 48 Natanaelis sakė jam: "Iš kur mane pažįsti?" Jėzus atsakė ir tarė jam: "Prieš Pilypui pašaukiant tave, kai tu buvai po fygmedžiu, aš regėjau tave." 49 Natanaelis atsakė jam: "Rabbi, tu esi Dievo Sūnus! tu esi Izraelio Karalius!" 50 Jėzus atsakė ir tarė jam: "Ar tiki manimi todėl, kad pasakiau, jog regėjau tave po fygmedžiu? Tu išvysi dar didesnių dalykų negu šitie." 51 Ir jis sakė jam: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jūs išvysite dangų atvirą ir Dievo angelus, užžengiančius bei nužengiančius ant Žmogaus Sūnaus."

2 Trečiąją dieną įvyko vestuvės Galilėjos Kanoje, ir Jėzaus motina buvo tenai. 2 Bet ir Jėzus su savo mokytiniais buvo pakviestas į vestuves. 3 Pritrūkus vyno, Jėzaus motina sakė jam: "Jie nebeturi vyno." 4 O Jėzus tarė jai: "Kas tau darbo su manimi, moteriške? Mano valanda dar nėra atėjusi." 5 Jo motina sakė tarnams: "Ką tik jis jums sakys, tai darykite!" 6 O tenai žydų apsiplovimui buvo padėti šeši akmeniniai vandens ąsočiai, kurių kiekviename tilpo po du tris saikus[1]. 7 Jėzus tarė jiems: "Pripildykite ąsočius vandens." Ir jie pripylė juos sklidinus. 8 Tada jis tarė jiems: "Dabar semkite ir neškite stalo prievaizdui." Jie nunešė. 9 O kai stalo prievaizdas buvo paragavęs vynu virtusio vandens,—ir nežinojo, iš kur jis yra, tačiau tarnai, kurie buvo sėmę vandenį, žinojo,—stalo prievaizdas pasišaukė jaunikį 10 ir jam tarė: "Kiekvienas žmogus pirma padeda gerą vyną, o kada jau svečiai įsigėrę, menkesnį; tu esi palaikęs gerąjį vyną ligi šiol." 11 Šitą, ženklų pirmąjį, Jėzus padarė Galilėjos Kanoje ir apreiškė savo garbę, o jo mokytiniai įtikėjo jį.

12 Paskui jis nuvyko į Kafarnaumą, jis pats, jo motina, jo broliai ir jo mokytiniai, ir tenai jie išbuvo nedaugelį dienų.

13 Žydų Velykos buvo arti, ir Jėzus nuvyko į Jeruzalę. 14 Šventovėje jis rado jaučių, avių bei karvelių pardavinėtojus ir susėdusius pinigų maininінkus. 15 Nusivijęs botagą iš nendrinių virvelių, jis

[1] Vienas saikas lygus maždaug 39 litrams.

visus išvarė iš šventovės, ir avis ir jaučius, išbarstė maininінkų pinigus ir išvartė stalus, 16 o karvelių pardavinėtojams tarė: "Pašalinkite tai iš čia! Nepadarykite mano Tėvo namų prekybos namais!" 17 Jo mokytiniai atsiminė, kad yra parašyta: "Įkarštis dėl tavo namų suės mane." 18 Tada žydai atsiliepė ir jam tarė: "Kokį ženklą gali mums parodyti, kad drįsti tai daryti?" 19 Jėzus atsakė ir jiems tarė: "Sugriaukite šitą šventyklą, ir per tris dienas aš ją pastatysiu." 20 Tada žydai sakė: "Keturiasdešimt šešerius metus buvo statoma šita šventykla, o tu per tris dienas ją pastatysi?!" 21 Bet jis kalbėjo apie savo kūno šventyklą. 22 Taigi, kai jis buvo prikeltas iš mirusiųjų, jo mokytiniai prisiminė, kad jis buvo tai pasakęs, ir jie įtikėjo Raštą ir žodį, kurį Jėzus buvo kalbėjęs.

23 O kai jis buvo Jeruzalėje Velykų šventės metu, daugelis įtikėjo jo vardą, matydami jo ženklus, kuriuos jis darė. 24 Bet Jėzus iš savo pusės nepasitikėjo jais, nes jis pažino visus, 25 ir jam nereikėjo, kad kas paliudytų apie žmogų, nes jis pats žinojo, kas buvo žmoguje.

3 O buvo žmogus iš fariziejų, vardu Nikodemas, žydų vyriausybės narys. 2 Šitas atėjo pas jį nakčia ir jam tarė: "Rabbi, mes žinome, kad tu esi atėjęs nuo Dievo mokytoju, nes niekas negali daryti tų ženklų, kuriuos tu darai, jei Dievas nebūtų su juo." 3 Jėzus atsakė ir jam tarė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau tau, jei kas nėra užgimęs iš naujo[1], tas negali matyti Dievo karalystės." 4 Nikodemas sakė jam: "Kaip gali žmogus užgimti senas būdamas? Nejaugi jis gali antrą kartą įeiti į savo motinos įsčias ir užgimti?" 5 Jėzus atsakė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau tau, jei kas nėra užgimęs iš vandens ir Dvasios, tas negali įeiti į Dievo karalystę. 6 Kas yra gimę iš kūno, yra kūnas, ir kas yra gimę iš Dvasios, yra dvasia. 7 Nesistebėk, kad tau pasakiau: 'Jūs turite užgimti iš naujo.'[2] 8 Vėjas pučia, kur nori, ir tu girdi jo ūžimą, bet nežinai, iš kur jis ateina ir kur nueina. Taip yra kiekvienam, kuris yra gimęs iš Dvasios. 9 Nikodemas atsakė ir jam tarė: "Kaip tai gali įvykti?" 10 Jėzus atsakė ir jam tarė: "Tu esi Izraelio mokytojas, ir to neišmanai? 11 Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: mes kalbame, ką žinome, ir liudijame, ką esame matę, tačiau mūsų liudijimo jūs nepriimate. 12 Jei, man kalbant jums apie žemiškus dalykus, jūs netikite, kaip jūs tikėsite, jei aš jums kalbėsiu apie dangiškuosius? 13 Ir niekas nėra užžengęs į dangų, kaip tik tas, kuris nužengė iš dangaus, Žmogaus Sūnus.[3] 14 Ir, kaip Mozė pakėlė aukštyn gyvatę dykumoje, taip turi būti aukštyn pakeltas Žmogaus sūnus, 15 kad kiekvienas, kuris tiki, jame[4] turėtų amžiną gyvenimą."[5]

---

[1] Arba: pagimdytas iš aukšto
[2] Arba: būti pagimdyti iš aukšto
[3] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: kuris yra danguje
[4] Kiti senoviniai rankraščiai: . . . , kuris tiki jį, turėtų . . .
[5] Kiti mano, kad tiesioginė kalba baigiasi 21. skirsneliu.

16 Nes Dievas taip mylėjo pasaulį, jog davė savo vienagimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžiną gyvenimą. 17 Nes Dievas neatsiuntė Sūnaus į pasaulį, kad jis teistų pasaulį, bet kad pasaulis būtų išgelbėtas per jį. 18 Kas jį tiki, neteisiamas; kas netiki, jau yra nuteistas, nes nėra įtikėjęs Dievo vienagimio Sūnaus vardo. 19 O šitas yra tas teismas, kad šviesa yra atėjusi į pasaulį, bet žmonės pamilo labiau tamsą negu šviesą, nes jų darbai buvo pikti. 20 Mat, kiekvienas, kuris daro bloga, nekenčia šviesos ir neateina į šviesą, kad jo darbai neišaiškėtų. 21 Bet kas daro tiesą, ateina į šviesą, kad jo darbai pasirodytų, jog jie Dieve yra nuveikti.

22 Paskui Jėzus ir jo mokytiniai nuėjo į Judėjos žemę; ten jis kurį laiką išbuvo su jais ir krikštijo. 23 Bet ir Jonas buvo bekrikštijąs Enone netoli nuo Salimo, nes ten buvo daug vandens; žmonės ateidavo ir krikštydinosi. 24 Nes Jonas dar nebuvo buvęs įmestas į kalėjimą.

25 Tuomet iškilo ginčas tarp Jono mokytinių ir vieno žydo dėl apsivalymo. 26 Jie atėjo pas Joną ir jam tarė: "Rabbi, tas, kuris buvo su tavimi anapus Jordano, apie kurį tu esi liudijęs, štai šitas krikštija, ir visi eina pas jį." 27 Jonas atsakė ir tarė: "Žmogus nieko negali gauti, jeigu jam nėra duota iš dangaus. 28 Jūs patys man liudijate, kad aš esu pasakęs: 'Aš nesu Kristus, bet esu pasiųstas pirma ano.' 29 Kas turi sužadėtinę, tas yra jaunikis; jaunikio draugas, kuris stovi ir jo klausosi, džiaugte džiaugiasi jaunikio balsu. Taigi šitas man tenkąs džiaugsmas yra pasidaręs pilnas. 30 Anas turi augti, o aš turiu mažėti."[1]

31 Kas ateina iš aukšto, yra viršum visų; kas yra iš žemės, priklauso žemei ir, ką jis kalba, yra iš žemės. Kas ateina iš dangaus, yra viršum visų. 32 Ką jis yra matęs ir girdėjęs, tą jis liudija, tačiau niekas nepriima jo liudijimo. 33 Kas priima jo liudijimą, patvirtina, kad Dievas yra teisingas. 34 Nes tas, kurį Dievas atsiuntė, kalba Dievo žodžius, nes be saiko jis[2] teikia Dvasią. 35 Tėvas myli Sūnų, ir jis visa yra atidavęs į jo rankas. 36 Kas tiki Sūnų, turi amžiną gyvenimą, o kas neklauso Sūnaus, neregės gyvenimo— tik Dievo rūstybė pasilieka ant jo.

4 Kai Jėzus patyrė, kad fariziejai buvo girdėję: "Jėzus daro ir krikštija daugiau mokytinių, negu Jonas",—2 nors pats Jėzus nekrikštijo, tik jo mokytiniai,—3 jis paliko Judėją ir vėl išvyko į Galilėją. 4 Bet jis turėjo pereiti per Samariją. 5 Jis tad priėjo Samarijos miestą, vadinamą Sicharu, prie pat sklypo, kurį Jokūbas buvo davęs savo sūnui Juozapui. 6 O tenai buvo Jokūbo šulinys. Taip Jėzus, pavargęs iš kelionės, nieko nelaukdamas, atsisėdo prie šulinio. Buvo maždaug šešta valanda.

[1] Kiti mano, kad Jono kalba baigiasi 36. skirsneliu.
[2] T.y. Dievas savo Sūnui

32 O jie buvo bekeliaują aukštyn į Jeruzalę, ir Jėzus ėjo pirma jų; jie buvo nustebę, ir tie, kurie sekė, bijojosi. Vėl pasiėmęs dvylika, jis pradėjo jiems sakyti, kas jam atsitiksią: 33 "Štai mes vykstame aukštyn į Jeruzalę, ir Žmogaus Sūnus bus išduotas vyriausiesiems kunigams ir Rašto žinovams; jie pasmerks jį mirti ir perduos jį pagonims; 34 jie tyčiosis iš jo, apspiaudys jį, plaks jį ir nužudys, bet, trims dienoms praėjus, jis kelsis."

35 Prie jo priėjo Jokūbas ir Jonas, Zebedėjo sūnūs, ir jie sakė jam: "Mokytojau, mes norime, kad, ko tik tave prašysime, tu mums padarytumei." 36 O jis tarė jiems: "Ko jūs norite iš manęs, kad aš jums padaryčiau?" 37 O jie tarė: "Duok mums sėdėti, vienam tavo dešinėje ir kitam kairėje, tavo garbėje." 38 Bet Jėzus tarė jiems: "Jūs nežinote, ko prašote. Ar jūs galite gerti taurę, kurią aš geriu, arba būti pakrikštyti krikštu, kuriuo aš esu krikštijamas?" 39 Bet jie tarė jam: "Galime." O Jėzus tarė jiems: "Taurę, kurią aš geriu, jūs gersite, ir krikštu, kuriuo aš esu krikštijamas, jūs būsite krikštijami. 40 Bet sėdėti mano dešinėje ar kairėje ne mano dalykas duoti; tai bus duota tik tiems, kuriems tai parengta.[1]" 41 Tai išgirdę, kiti dešimt ėmė pykti ant Jokūbo ir Jono. 42 Juos pasivadinęs, Jėzus sakė jiems: "Jūs žinote, kad tie, kuriuos laiko tautų kunigaikščiais, elgiasi su jomis kaip viešpačiai, ir kad jų didžiūnai vartoja prieš jas smurtą. 43 Bet ne taip yra jūsų tarpe; priešingai, kas jūsų tarpe nori pasidaryti didžiausias[2], tebūnie jūsų tarnas, 44 ir kas jūsų tarpe nori būti pirmas, tebūnie visų vergas. 45 Nes ir Žmogaus Sūnus atėjo, ne kad jam tarnautų, bet kad jis pats tarnautų ir duotų savo gyvybę atperkamąja kaina už daugelį."

46 Jie atėjo į Jeriką. Jam išeinant iš Jeriko su savo mokytiniais ir gausia minia, Timėjo sūnus Bartimėjas, neregys, sėdėjo elgetaudamas šalikelėje[3]. 47 Išgirdęs, kad tai yra Jėzus Nazarėnas, jis ėmė šaukti ir sakyti: "Dovydo sūnau, Jėzau, pasigailėk manęs!" 48 Daugelis draudė jį, kad tylėtų. Bet jis dar daug garsiau šaukė: "Dovydo sūnau, pasigailėk manęs!" 49 Sustojęs Jėzus tarė: "Pašaukite jį!" Ir jie pašaukė akląjį, jam sakydami: "Būk ramus, kelkis, jis šaukia tave." 50 O tas, numetęs savo apsiaustą, pašoko ir atėjo pas Jėzų. 51 Kreipdamasis į jį, Jėzus tarė: "Ko nori, kad padaryčiau?" O aklasis tarė jam: "Rabbuni[4], kad praregėčiau!" 52 Ir Jėzus tarė jam: "Eik, tavo tikėjimas yra padaręs tave sveiką." Jis tuojau praregėjo ir sekė jį kelyje.

11 O kai jie priartėjo prie Jeruzalės, prie Betfagės ir Betanijos ties Alyvų kalnu, jis pasiuntė du savo mokytinius 2 ir sakė jiems: "Nueikite į kaimą, gulintį priešais jus, ir tuojau, į jį įeidami, rasite

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: tai kitiems parengta [2] Lit. didelis
[3] Kiti senoviniai rankraščiai: . . . Bartimėjas, aklas elgeta, sėdėjo šalikelėje.
[4] T.y. Mokytojau

pririštą asilaitį, ant kurio dar joks žmogus nėra užsėdęs; atriškite jį ir atveskite. 3 Ir jei kas jums tartų: 'Kam tai darote?', sakykite: 'Viešpačiui jo reikia, ir jis tuojau pasiųs jį atgal čia.'" 4 Jie nuėjo, rado asilaitį, pririštą prie durų lauke, gatvėje, ir atrišo jį. 5 Ir kai kurie tenai stovėjusiųjų sakė jiems: "Ką darote, kad atrišate asilaitį?" 6 O jie prabilo į juos, kaip Jėzus jiems buvo pasakęs, ir tie leido jiems. 7 Jie atvedė asilaitį pas Jėzų, uždėjo ant jo savo drabužius, ir jis atsisėdo ant jo. 8 Daugelis klojo savo drabužius ant kelio, o kiti lapų kuokštus, kuriuos jie buvo nupiovę nuo laukų. 9 Tie, kurie ėjo pirma, ir tie, kurie sekė, šaukė: "Osanna! Palaimintas, kuris ateina Viešpaties vardu! 10 Palaiminta ateinančioji mūsų tėvo Dovydo karalystė! Osanna aukštybėse!"

11 Jis įėjo į Jeruzalę, į šventovę, ir, visa apžiūrėjęs, kadangi jau buvo vėlu, išėjo su dvylika į Betaniją.

12 Kitą dieną, jiems išėjus iš Betanijos, jis buvo alkanas. 13 Pamatęs iš tolo fygmedį, turintį lapų, jis priėjo, ar kartais neras ko nors jame; bet, priėjęs prie jo, jis nieko nerado, tik lapus, nes nebuvo fygų metas. 14 Atsiliepdamas jis tarė jam: "Per amžius niekas tenebevalgo nuo tavęs vaisiaus!" Tai girdėjo jo mokytiniai.

15 Jie atėjo į Jeruzalę. Įėjęs į šventovę, jis pradėjo varyti laukan pardavėjus bei pirkėjus; parvertė pinigmainių stalus bei karvelių pardavėjų kėdes 16 ir neleido niekam nešti kokio nors indo per šventovę. 17 Jis mokė ir sakė jiems: "Ar neparašyta: 'Mano namai turi būti vadinami maldos namais visoms tautoms'? Bet jūs estate iš jų padarę plėšikų olą." 18 Tai išgirdo vyriausieji kunigai bei Rašto žinovai, ir jie ieškojo būdų jam pražudyti; jie, mat, jo bijojo, nes visa minia buvo giliai jo mokslo paveikta. 19 O kai ateidavo vakaras, jis išeidavo iš miesto.

20 Ryto metą praeidami jie pamatė fygmedį padžiūvusį nuo pat šaknių. 21 Prisiminęs Petras tarė jam: "Rabbi[1], žiūrėk! Fygmedis, kurį tu prakeikei, yra padžiūvęs!" 22 Atsakydamas Jėzus tarė jiems: "Turėkite tikėjimą Dievu! 23 Iš tiesų sakau jums, kas tartų šitam kalnui: 'Pasikelk ir pulk į jūrą', ir neabejotų savo širdyje, bet tikėtų, kad, ką jis sako, įvyks, tai bus jam. 24 Todėl sakau jums, visa, ko jūs meldžiate ir prašote, tikėkite, kad jūs tai esate gavę, ir bus jums. 25 O kada jūs stovite melsdamiesi, atleiskite, jei ką turite prieš kurį nors, kad ir jūsų Tėvas, kuris yra danguje, atleistų jums jūsų nusikaltimus."[2]

27 Jie vėl atėjo į Jeruzalę. Jam bevaikščiojant šventovėje, prie jo priėjo vyriausieji kunigai, Rašto žinovai ir vyresnieji, 28 ir jie sakė jam: "Kokia galia tu tai darai? arba kas tau davė šitą galią tai daryti?" 29 Bet Jėzus tarė jiems: "Aš paklausiu jus vieno dalyko, o jūs atsakykite man; tada aš jums pasakysiu, kokia galia

---

[1] T.y. Mokytojau

[2] Kiti senoviniai rankraščiai priduria 26. skirsnelį: Bet jei jūs neatleisite, nė jūsų Tėvas, kuris yra danguje, neatleis jūsų nusikaltimų.

tai darau. 30 Jono krikštas—ar jis buvo iš dangaus ar iš žmonių? Atsakykite man." 31 Jie samprotavo savyje[1] ir sakė: "Jei pasakysime: 'Iš dangaus', jis sakys: 'Tai kodėl juo netikėjote?' 32 Bet ar galime sakyti: 'Iš žmonių'?—jie bijojo minios, nes visi apie Joną manė, kad jis tikrai buvo buvęs pranašas. 33 Jie tad, Jėzui atsakydami, tarė: "Mes nežinome." Ir Jėzus tarė jiems: "Tad ir aš jums nesakau, kokia galia tai darau."

12 Ir jis pradėjo jiems kalbėti prilyginimais: "Vienas žmogus įsiveisė vynuogyną, aptvėrė tvora, iškasė vyno spaudyklą, pastatė bokštą, jį išnuomojo ūkininkams ir iškeliavo į svetimą šalį. 2 Ir, kai buvo laikas, jis nusiuntė pas ūkininkus vergą, kad atsiimtų iš ūkininkų savąją vynuogyno vaisių dalį; 3 tie, nutvėrę jį, primušė ir paleido tuščią. 4 Jis vėl nusiuntė pas juos kitą vergą; ir tą jie sužeidė į galvą ir išniekino. 5 Jis dar kitą nusiuntė, jie ir tą užmušė; ir daug kitų, kurių vienus jie primušė, o kitus užmušė. 6 Dar vieną jis turėjo—mylimąjį sūnų; jis nusiuntė jį paskutinį pas juos, sakydamas: 'Jie drovėsis mano sūnaus'. 7 Bet anie ūkininkai kalbėjo vienas kitam: 'Šitas yra tėvonis; eikšte, užmuškime jį, ir mūsų bus ta veldėmė'. 8 Nutvėrę jie užmušė jį ir išmetė jį iš vynuogyno laukan. 9 Ką darys vynuogyno savininkas? Jis ateis, nugalabys tuos ūkininkus ir atiduos vynuogyną kitiems. 10 Ar nė šitos Rašto vietos nesate skaitę:

'Tas akmuo, kurį statytojai atmetė,
patapo kertiniu akmeniu;
11 tai Viešpaties padaryta
ir nuostabu mūsų akyse'?"

12 Tuomet jie ieškojo jo suimti, bet bijojo minios; jie, mat, nuvokė, kad jis prieš juos buvo pasakęs tą prilyginimą. Ir, jį palikę, jie nuėjo.

13 Jie pasiuntė pas jį kai kuriuos farizėjus ir Herodo šalininkus, kad tie jį sugautų žodžiu[2]. 14 Atėję jie sakė jam: "Mokytojau, mes žinome, kad tu esi tiesakalbis ir nepaisai nėvieno, nes tu neatsižiūri į asmenį, bet mokai Dievo kelio, kaip reikalauja tiesa. Ar valia duoti pagalvę ciesoriui, ar jos neduoti?" 15 Bet jis, nuvokdamas jų veidmainystę, tarė jiems: "Kam mane gundote? Atneškite man denarą, kad aš jį pamatyčiau." 16 Ir jie atnešė. Tuomet jis tarė jiems: "Kieno šitas atvaizdas ir įrašas?" O jie tarė jam: "Ciesoriaus." 17 Jėzus tarė jiems: "Kas ciesoriaus, atiduokite ciesoriui, ir kas Dievo—Dievui!" Ir jie labai stebėjosi juo.

18 Pas jį atėjo sadukėjų, kurie sako, kad nesą prisikėlimo, ir jie klausė jį, sakydami: 19 "Mokytojau, Mozė yra mums parašęs: 'Jei kieno nors brolis miršta ir palieka žmoną, bet nepalieka vaiko,

---

[1] Arba: savo tarpe [2] Arba: kalboje

tai jo brolis turi imti tą moterį ir prikelti palikuonių savo broliui.' 20 Buvo septyni broliai. Pirmasis vedė moterį ir mirdamas nepaliko palikuonių. 21 Antrasis ją vedė ir numirė, nepalikęs palikuonių; trečiasis taip pat. 22 Ir visi septyni nepaliko palikuonių. Visų paskiausiai ir ta moteris numirė. 23 Prisikėlimo metu[1]— kurio jų žmona ji bus? Juk jie septyni turėjo ją žmona."

24 Jėzus tarė jiems: "Ar tai neparodo, kad jūs klystate ir nepažįstate nei Raštų, nei Dievo galios? 25 Nes, kada žmonės keliasi iš mirusiųjų, jie nei veda, nei teka, bet yra kaip angelai danguje. 26 O kai dėl mirusiųjų, kad jie prikeliami, ar nesate skaitę Mozės knygoje, skyriuje apie erškėčių krūmą, kaip Dievas jam pasakė, tardamas: 'Aš Abraomo Dievas, Izaoko Dievas ir Jokūbo Dievas'? 27 Jis nėra mirusiųjų Dievas, bet gyvųjų! Jūs labai klystate."

28 Tuomet priėjo vienas Rašto žinovas, kuris buvo nusiklausęs, kaip jie ginčijosi; numanydamas, kad jis buvo gerai jiems atsakęs, jis paklausė jį: "Koks yra visų pirmiausias įsakymas?" 29 Jėzus atsakė: "Pirmiausias yra: 'Klausyk, Izraeli! Viešpats, mūsų Dievas, yra vienas Viešpats;[2] 30 mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela, visu savo protu ir visa savo pajėga.' 31 Antras yra šitas: 'Mylėk savo artimą, kaip save patį.' Kito įsakymo, didesnio už tuodu, nėra." 32 Tuomet Rašto žinovas tarė jam: "Gerai, Mokytojau; tai tiesa, ką pasakei: 'Jis yra vienintelis, ir nėra kito šalia jo', 33 ir 'jį mylėti visa širdimi, visa išmana bei visa pajėga', ir 'mylėti artimą, kaip save patį' yra daugiau kaip visos deginamosios atnašos ir aukos." 34 Ir Jėzus, matydamas, kad jis buvo atsakęs protingai, tarė jam: "Tu esi netoli nuo Dievo karalystės." Ir niekas daugiau nebedrįso jo klausti.

35 Jėzus atsiliepė ir sakė, mokydamas šventovėje: "Kaip Rašto žinovai gali sakyti, kad Kristus esąs Dovydo sūnus? 36 Pats Dovydas, Šventosios Dvasios įkvėptas, pasakė:

'Viešpats tarė mano Viešpačiui:
Sėskis mano dešinėje,
kol aš padėsiu tavo priešus po tavo kojomis.'

37 Pats Dovydas vadina jį Viešpačiu; tai kaip jis gali būti jo sūnus?" Ir didelė minia mielai jo klausėsi.

38 Mokydamas[3] jis sakė: "Sergėkitės Rašto žinovų, kurie mėgsta vaikščioti ilgais drabužiais, būti sveikinami turgavietėse, 39 užimti pirmąsias sėdynes sinagogose ir garbės vietas pokyliuose, 40 kurie praryja našlių namus ir tariamai meldžia ilgas maldas. Jie gaus kur kas sunkesnį teismo sprendimą."

41 Atsisėdęs priešais iždinę, jis stebėjo, kaip minia metė pinigus į iždinę. Daug turtingų metė daug. 42 Atėjo viena neturtinga

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: kada jie prisikels
[2] Arba: Viešpats, mūsų Dievas, Viešpats yra vienas.
[3] Lit. Savo mokyme

našlė ir įmetė du pinigėliu, tai yra, skatiką. 43 Tuomet, pasišaukęs savo mokytinius, jis tarė jiems: "Iš tiesų sakau jums, šita neturtingoji našlė įmetė daugiau už visus, kurie metė į iždinę. 44 Nes visi įmetė iš savo pertekliaus, bet šita įmetė iš savo nepritekliaus visa, ką turėjo, visą savo išteklių."

13 Ir, jam išeinant iš šventovės, vienas jo mokytinių sakė jam: "Mokytojau, žiūrėk! Kokie akmenys ir kokie pastatai!" 2 Ir Jėzus tarė jam: "Tu matai šituos didžiulius pastatus? Čia nepaliks akmens ant akmens, kuris nebus nugriautas."

3 Ir, jam sėdint Alyvų kalne, priešais šventovę, jį klausė skyrium Petras, Jokūbas, Jonas ir Andriejus: 4 "Pasakyk mums, kada tai bus, ir koks bus ženklas, kada visa tai turės įvykti?" 5 O Jėzus pradėjo jiems sakyti: "Žiūrėkite, kad niekas jūsų nesuklaidintų. 6 Daugelis ateis mano vardu ir sakys: 'Aš tas esu', ir jie suklaidins daugelį. 7 O kai išgirsite apie karus ir karų gandus, nenusigąskite! Tai turi įvykti, bet dar ne galas. 8 Nes tauta sukils prieš tautą ir karalystė prieš karalystę. Vietomis bus žemės drebėjimų, bus badų. Tai skausmų pradžia.

9 Bet jūs sergėkitės! Jus perduos teismams; jūs būsite plakami sinagogose ir statomi prieš gubernatorius bei karalius dėl manęs jiems paliudyti: 10 ir visoms tautoms pirma turi būti skelbiama Evangelija. 11 O kada jus ves ir perduos, nesirūpinkite iš anksto, ką kalbėsite, bet, kas jums bus duota aną valandą, tą kalbėkite, nes ne jūs esate tie, kurie kalba, bet Šventoji Dvasia. 12 Brolis išduos brolį mirčiai ir tėvas vaiką; vaikai sukils prieš gimdytojus ir nužudys juos. 13 Ir jūs būsite visų nekenčiami dėl mano vardo; bet kas ištvers iki galo, tas bus išgelbėtas.

14 O kada jūs išvysite išnaikinimo baisenybę, stovinčią, kur jos neturi būti,—skaitytojas tai teįsidėmi!—tada tie, kurie yra Judėjoje, tebėga į kalnus; 15 kas yra ant stogo, tenenulipa ir teneįeina ko nors pasiimti iš savo namų, 16 ir kas yra lauke, tenegrižta atgal savo apsiausto pasiimti. 17 O vargas nėščioms ir žindančioms anomis dienomis! 18 Melskite, kad tai neįvyktų žiemą! 19 Nes tomis dienomis[1] bus toks suspaudimas, kokio nėra buvę nuo pradžios kūrinijos, kurią leido Dievas, ligi šiolei ir nebebus. 20 Ir jei Viešpats nebūtų sutrumpinęs tų dienų, tai niekas nebūtų išgelbėtas; bet dėl išrinktųjų, kuriuos jis išsirinko, jis sutrumpino tas dienas. 21 Ir jei tada kas jums sakys: 'Štai čia Kristus! štai ten!', netikėkite. 22 Nes kelsis netikrų kristų ir netikrų pranašų, ir jie darys ženklų bei stebuklų, kad suklaidintų, jei galima, išrinktuosius. 23 Bet jūs įsidėmėkite; aš esu iš anksto pasakęs jums visa.

24 Bet anomis dienomis, anam suspaudimui praėjus, saulė

[1] Lit. anos dienos

aptems, mėnulis nebeduos savo spindesio, 25 žvaigždės kris iš dangaus ir galybės, kurios yra danguje, sujudės. 26 Ir tuomet išvys Žmogaus Sūnų, ateinantį debesyse su didele galybe ir garbe. 27 Tuomet jis pasiųs angelus ir surinks savo išrinktuosius iš keturių vėjų, nuo žemės krašto iki dangaus krašto.

28 O iš fygmedžio pasimokykite to prilyginimo: Kai jo šaka jau suminkštėja ir išleidžia lapus, jūs žinote,[1] kad vasara yra arti. 29 Taip ir jūs, kada išvysite tai įvykstant, žinokite, kad jis yra arti, prie durų. 30 Iš tiesų sakau jums, šita karta tikrai nepraeis, kol visa tai įvyks. 31 Dangus ir žemė praeis, bet mano žodžiai nepraeis.

32 Bet apie aną dieną ar valandą niekas nežino, nė angelai danguje, nė Sūnus, tik Tėvas. 33 Žiūrėkite, budėkite![2] nes jūs nežinote, kada tas laikas ateis. 34 Yra taip, kaip kad žmogus iškeliaudamas palieka savo namus, duoda savo vergams įgaliojimą, kiekvienam savo darbą, ir durininkui įsako budėti. 35 Budėkite tad,—nes nežinote, kada šeimininkas pareis, ar vakare, ar vidunaktį, ar gaidgyste, ar rytmetį,—36 kad, staiga parėjęs, nerastų jūsų miegančių. 37 O ką aš sakau jums, visiems sakau: budėkite!"

14 O, dviem dienoms praslinkus, turėjo būti Velykos ir Neraugintosios Duonos šventė. Vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai ieškojo būdų jam suimti ir nužudyti, 2 nes jie sakė: "Ne šventės metu, kad kartais žmonės nepakeltų maišto."

3 Jam esant Betanijoje, Simono Raupsuotojo namuose, ir besėdint už stalo, atėjo moteriškė, nešina alabastriniu indu tikro nardo tepalo, labai brangaus; sukūlusi indą, ji išliejo ant jo galvos. 4 O kai kurie reiškė vienas kitam savo nepasitenkinimą: "Kam tas tepalo išeikvojimas? 5 Juk šitą tepalą galėjo parduoti už daugiau kaip tris šimtus denarų ir pinigus išdalyti neturtėliams." Ir jie prikaišiojo jai. 6 Bet Jėzus tarė: "Palikite ją! Kam ją kvaršinate? Ji gerą darbą man padarė. 7 Nes neturtėlių jūs visuomet turite su savimi ir, kada norite, galite jiems daryti gera, bet mane ne visuomet turėsite. 8 Ką ji galėjo, padarė; ji iš anksto patepė mano kūną laidotuvėms. 9 Iš tiesų sakau jums, kur tik Evangelija bus skelbiama visame pasaulyje, ir apie tai, ką ji padarė, bus kalbama jai atsiminti."

10 Tuomet Judas Iskariotas, vienas dvylikos, nuėjo pas vyriausiuosius kunigus, kad jį išduotų jiems. 11 O jie, tai išgirdę, pradžiugo ir pažadėjo jam duoti pinigų. Ir jis ieškojo būdo, gerai progai pasitaikius, jam išduoti.

12 Ir pirmąją Neraugintosios Duonos šventės dieną, kai skersdavo Velykų avinėlį, jo mokytiniai sakė jam: "Kur nori, kad mes nuei-

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: žmonės žino
[2] Kiti senoviniai rankraščiai prideda: ir melskitės

tume ir parengtume, kad galėtumei valgyti Velykų avinėlį?" 13 Jis pasiuntė du savo mokytinius ir sakė jiems: "Nueikite į miestą; ten jus sutiks žmogus, nešinas vandens ąsočiu; jį pasekite 14 ir, kur jis įeis, sakykite šeimininkui: 'Mokytojas sako: Kur yra man pastogė, kur aš galėčiau valgyti Velykų avinėlį su savo mokytiniais?' 15 Tuomet jis jums parodys didelį aukštutinį kambarį, kilimais išklotą, paruoštą; tenai mums prirenkite." 16 Tie mokytiniai išėjo, atėjo į miestą ir rado, kaip jis jiems buvo pasakęs, ir prirengė Velykų avinėlį.

17 Vakarui atėjus, jis atėjo su dvylika. 18 Jiems sėdint už stalo ir valgant, Jėzus tarė: "Iš tiesų sakau jums, vienas jūsų išduos mane, *tas, kuris valgo su manimi.* 19 Jie ėmė liūdėti ir vienas paskui kitą jam sakyti: "Argi aš?" 20 O jis tarė jiems: "Vienas dvylikos, tas, kuris dažo su manimi duoną į tą patį dubenį. 21 Nes Žmogaus Sūnus, tiesa, nueina, kaip parašyta apie jį, tačiau vargas tam žmogui, per kurį Žmogaus Sūnus išduodamas! Geriau būtų tam žmogui, jei jis nebūtų užgimęs."

22 Jiems bevalgant, jis paėmė duoną, palaimino, sulaužė, davė jiems ir tarė: "Imkite; tai yra mano kūnas." 23 Taip pat jis paėmė taurę, padėkojo ir davė jiems, ir jie visi gėrė iš jos. 24 Ir jis tarė jiems: "Tai yra mano[1] sandoros kraujas, kuris išliejamas už daugelį. 25 Iš tiesų sakau jums, aš jau nebegersiu to vynmedžio vaisiaus iki tos dienos, kada gersiu jį naują Dievo karalystėje."

26 Ir, pagiedoję liaupsės giesmę, jie išėjo į Alyvų kalną. 27 Tuomet Jėzus sakė jiems: "Jūs visi atpulsite; nes parašyta: 'Aš ištiksiu piemenį, ir avys išsisklaidys.' 28 Bet, kai būsiu prikeltas, aš pirma jūsų nueisiu į Galilėją." 29 O Petras tarė jam: "Jei ir visi atpuls, tačiau ne aš!" 30 Tuomet Jėzus tarė jam: "Iš tiesų sakau tau, tu šiandien, šitą naktį, prieš gaidžiui du kartu pragystant, tris kartus manęs užsiginsi." 31 Bet jis dar smarkiau kalbėjo: "Jei aš turėčiau mirti kartu su tavimi, aš jokiu būdu tavęs neužsiginčiau!" Taip pat ir visi kalbėjo.

32 Jie atėjo į ūkį, vadinamą Getsemane, ir jis tarė savo mokytiniams: "Pasėdėkite čia, kol aš pasimelsiu." 33 Jis pasiėmė su savimi Petrą, Jokūbą ir Joną; jis pradėjo drebėti ir bijoti, 34 ir jis sakė jiems: "Labai nuliūdusi yra mano siela, mirtinai! Pasilikite čia ir budėkite." 35 Paėjėjęs truputį toliau, jis parpuolė žemėn ir meldėsi, kad ta valanda, jei tai būtų galima, praeitų pro jį, 36 ir jis tarė: "Abba, Tėve, viskas tau galima; pašalink šitą taurę nuo manęs! Tačiau dalykas liečia ne tai, ko aš noriu, bet ko tu!" 37 Jis atėjo, rado juos miegančius ir tarė Petrui: "Simonai, tu miegi? Neįstengei nė vienos valandos pabudėti? 38 Budėkite ir melskitės, kad neįpultute į pagundą; dvasia, tiesa, nori, bet kūnas silpnas." 39 Ir vėl nuėjęs jis meldėsi, tardamas tuos pačius

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai įterpia: naujosios

žodžius. 40 Ir vėl atėjęs jis rado juos miegančius,—nes jų akys buvo miegūstos,—ir jie nežinojo, ką jam atsakyti. 41 Jis atėjo trečią kartą ir tarė jiems: "Ar jūs tebemiegate ir tebeilsitės? Gana. Atėjo ta valanda; štai Žmogaus Sūnus išduodamas į nusidėjėlių rankas. 42 Kelkitės, eikime! Štai mano išdavėjas yra priartėjęs!"

43 Ir tuojau, jam tebekalbant, atėjo Judas, vienas dvylikos, ir su juo minia su kardais bei vėzdais nuo vyriausiųjų kunigų, Rašto žinovų ir vyresniųjų. 44 O jo išdavėjas buvo jiems davęs ženklą ir pasakęs: "Kurį aš pabučiuosiu, tas jis yra; tą suimkite ir nuveskite saugiai." 45 Ir, kai jis atėjo, tuojau prie jo priėjęs tarė: "Rabbi!"[1] ir nubučiavo jį. 46 O jie nutvėrė jį rankomis ir suėmė. 47 Bet vienas šalia stovėjusiųjų, išsitraukęs kardą, smogė vyriausiojo kunigo vergui ir nukirto jam ausį. 48 Atsiliepdamas Jėzus tarė jiems: "Kaip prieš plėšiką jūs išėjote su kardais ir vėzdais manęs sugauti.[2] 49 Kasdien aš būdavau pas jus šventovėje mokydamas, ir jūs manęs nesuėmėte. Bet turi įvykti Raštai!" 50 Tuomet, jį palikę, jie[3] visi pabėgo.

51 Kažkoks jaunikaitis lydėjo jį iš paskos, apsisiautęs drobule nuogą kūną; jie suėmė jį, 52 bet jis, palikęs drobulę, pabėgo nuogas.

53 Ir jie nuvedė Jėzų pas vyriausiąjį kunigą; ten susirinko visi vyriausieji kunigai, vyresnieji ir Rašto žinovai. 54 Petras iš tolo sekė jį, į patį vyriausiojo kunigo kiemą; jis buvo besėdįs drauge su tarnais ir besišildąs prie ugnies. 55 O vyriausieji kunigai ir visa sinedrija[4] ieškojo liudijimo prieš Jėzų, kad galėtų jį nužudyti, bet nerado. 56 Mat, daugelis liudijo prieš jį neteisiai, tačiau liudijimai nesutarė. 57 Kai kurie pakilę liudijo prieš jį neteisiai, sakydami: 58 "Mes girdėjome jį sakant: 'Aš nugriausiu šitą rankomis pakurtąją šventyklą ir per tris dienas pastatysiu kitą, ne rankomis pakurtą.' " 59 Taciau nė šituo atveju nesutarė jų liudijimas. 60 Tuomet vyriausiasis kunigas, atsistojęs į vidurį, paklausė Jėzų, sakydamas: "Ar tu nieko neturi atsakyti? Ką šitie liudija prieš tave!" 61 Bet jis tylėjo ir nieko neatsakė. Vėl vyriausiasis kunigas paklausė jį ir tarė jam: "Ar tu esi Kristus, Palaimintojo Sūnus?" 62 O Jėzus tarė: "Aš esu, ir jūs išvysite Žmogaus Sūnų sėdintį Jėgos dešinėje ir ateinantį dangaus debesyse!" 63 Tuomet vyriausiasis kunigas, perplėšdamas savo drabužius, sakė: "Kam mums bereikia liudininkų! 64 Jūs girdėjote piktžodžiavimą. Kaip jums rodosi?" O jie visi nuteisė jį esant vertą mirties. 65 Kai kurie pradėjo spiaudyti į jį, dangstyti jo veidą, mušti jį kumštimis ir sakyti jam: "Pranašauk!" Ir tarnai kirto jam į žandą.

66 Petrui esant žemai kieme, atėjo viena vyriausiojo kunigo tarnaičių 67 ir, pamačiusi Petrą besišildantį, pažvelgė į jį ir tarė: "Ir tu buvai su Nazarėnu, Jėzumi." 68 Bet jis užsigynė, tardamas:

---

[1] T.y. Mokytojau
[2] Arba: Ar kaip prieš plėšiką . . . manęs sugauti?
[3] T.y. mokytiniai
[4] T.y. vyriausioji teisminė taryba

"Aš nei žinau, nei suprantu, ką tu sakai." Ir jis išėjo laukan, į priekiemį. 69 Ir ta tarnaitė, pamačiusi jį, vėl pradėjo sakyti šalia stovintiesiems: "Šitas yra iš jų tarpo." 70 Bet jis vėl užsigynė. Ir, valandėlei praėjus, šalia stovintieji vėl sakė Petrui: "Tikrai tu esi iš jų tarpo; juk ir galilėjietis esi." 71 Bet jis pradėjo keiktis ir dievagotis: "Aš nepažįstu to žmogaus, apie kurį jūs kalbate." 72 Ir tuojau, antrą kartą, gaidys pragydo. Tuomet Petras prisiminė žodį, kaip Jėzus jam buvo pasakęs: "Prieš gaidžiui du kartu pragystant, tu tris kartus manęs užsiginsi." Ir jis pradėjo verkti.

15 Ir tuojau, anksti rytą, vyriausieji kunigai su vyresniaisiais bei Rašto žinovais ir visa sinedrija[1], priėmę nutarimą, surišdino Jėzų, nuvedė ir perdavė Pilotui. 2 Ir Pilotas paklausė jį: "Ar tu esi žydų karalius?" Bet jis, jam atsakydamas, tarė: "Tu tai sakai." 3 Ir vyriausieji kunigai jį smarkiai[2] kaltino. 4 Bet Pilotas vėl jį klausė, sakydamas: "Ar tu nieko neturi atsakyti? Žiūrėk, kiek daug kaltinimų jie kelia prieš tave." 5 Bet Jėzus daugiau nieko nebeatsakė, taip kad Pilotas stebėjosi.

6 O švenčių proga jis paprastai jiems išleisdavo vieną kalinį, kurio jie išsiprašydavo. 7 O buvo apkaltas vienas, vadinamas Barabu, su sukilėliais, kurie sukilimo metu buvo padarę žmogžudystę. 8 Ir aukštyn užėjusi minia pradėjo prašyti, kad jis padarytų, kaip jis paprastai jiems padarydavo. 9 Bet Pilotas jiems atsakė, tardamas: "Ar norite, kad aš jums paleisčiau žydų karalių?" 10 Jis, mat, suprato, kad vyriausieji kunigai iš pavydo buvo jį perdavę. 11 Bet vyriausieji kunigai sukurstė minią, kad verčiau Barabą jiems paleistų. 12 Bet Pilotas vėl atsiliepdamas sakė jiems: "Tai ką aš turiu daryti su tuo, kurį jūs vadinate žydų karaliumi?" 13 Bet jie vėl šaukė: "Nukryžiuodink jį!" 14 Bet Pilotas sakė jiems: "Ką gi bloga jis padarė?" Bet jie dar garsiau šaukė: "Nukryžiuodink jį!" 15 O Pilotas, norėdamas patenkinti minią, paleido jiems Barabą, bet Jėzų nuplakdino ir atidavė nukryžiuoti.

16 O kareiviai nuvedė jį į rūmus, tai yra, pretoriją[3], ir sušaukė visą dalinį. 17 Jie apvilko jį purpuru ir nupynę uždėjo jam erškėčių vainiką, 18 ir jie pradėjo jį sveikinti: "Sveikas, žydų karaliau!" 19 Jie daužė jo galvą nendre ir spiaudė į jį, klūpčiojo ir parpuolinėjo prieš jį. 20 Ir, kai jie buvo iš jo pasityčioję, jie nuvilko nuo jo purpurą ir jį apvilko jo drabužiais.

Tuomet jie išvedė jį nukryžiuoti 21 ir privertė vieną praeivį, Simoną Kirenietį, pareinantį iš lauko, Aleksandro ir Rufo tėvą, nešti jo kryžių. 22 Ir jie nuvedė jį į Golgotos vietą, verčiant tai reiškia—Kaukolės vietą. 23 Ir jie mėgino jam duoti mira atmiešto

---

[1] T.y. vyriausiąja teismine taryba [2] Arba: daugeliu dalykų
[3] T.y. įgulos būstinę

vyno, bet jis nepriėmė. 24 Jie nukryžiavo jį ir pasidalijo jo drabužius, mesdami dėl jų burtą, kas ką gausiąs. 25 O buvo trečia valanda, kada jie nukryžiavo jį.[1] 26 Taip pat buvo užrašytas įrašas, kuris rodė jo kaltę: "Žydų karalius." 27 Ir su juo jie nukryžiavo du plėšikus: vieną jo dešinėje, o kitą jo kairėje.[2] 29 O pro šalį einantieji piktžodžiavo jam, kratydami savo galvas ir sakydami: "Še tau, kuris nugriauni šventyklą ir pastatai per tris dienas! 30 išsigelbėk pats save, nužengdamas nuo kryžiaus!" 31 Taip pat ir vyriausieji kunigai su Rašto žinovais, tyčiodamiesi savo tarpe, sakė: "Kitus jis išgelbėjo, savęs paties negali išgelbėti! 32 Kristus, Izraelio karalius, tenužengia dabar nuo kryžiaus, kad mes tai matytume ir įtikėtume!" Taip pat ir tie, kurie kartu su juo buvo nukryžiuoti, plūdo jį.

33 Ir, šeštai valandai atėjus, tamsa apgaubė visą kraštą iki devintos valandos. 34 Ir devintąją valandą Jėzus sušuko garsiu balsu: "Eloi, Eloi, lama sabachtani?" verčiant tai reiškia: "Mano Dieve, mano Dieve, kam mane apleidai?" 35 Ir kai kurie šalia stovėjusiųjų, tai išgirdę, sakė: "Štai, jis šaukia Eliją!" 36 O vienas nubėgęs primirkė kempinę acto, užmovė ją ant nendrės ir siūlė jam gerti, sakydamas: "Palaukite, žiūrėkime, ar Elijas ateis jo nuimti!" 37 Bet Jėzus, sušukęs garsiu balsu, išleido dvasią. 38 Tuomet šventyklos uždanga perplyšo pusiau, nuo viršaus iki apačios. 39 O šimtininkas, kuris ten pat stovėjo priešais jį, matydamas, kad jis šitaip išleido dvasią, tarė: "Tikrai šitas žmogus buvo Dievo Sūnus!"

40 O buvo ir moterų, bežiūrinčių iš tolo; jų tarpe ir Marija Magdalena, ir Marija, Jokūbo Jaunesniojo[3] bei Jozės motina, ir Salomė, 41 kurios, kai jis buvo Galilėjoje, jį sekė ir jam patarnavo, ir daug kitų, kurios kartu su juo buvo atvykusios į Jeruzalę.

42 Ir, jau vakarui atėjus, kadangi tai buvo Prisirengimo diena, tai yra, diena prieš sabatą, 43 atėjo Juozapas iš Arimatėjos, garbingas tarybos narys, kuris pats irgi buvo belaukiąs Dievo karalystės, pasidrąsinęs įėjo pas Pilotą ir paprašė Jėzaus kūno. 44 Bet Pilotas stebėjosi, kad jis jau galėjo būti miręs, ir, pasišaukęs šimtininką, paklausė jį, ar jis jau[4] miręs. 45 Ir, iš šimtininko tai patyręs, jis padovanojo lavoną Juozapui. 46 Tas, nupirkęs drobulę, jį nuėmė, įvyniojo į drobulę, paguldė jį kape, kuris buvo iškaltas iš uolos, ir pririto akmenį prie kapo angos. 47 O Marija Magdalena ir Marija, Jozės motina, stebėjo, kur jis buvo padėtas.

16 Sabatai praėjus, Marija Magdalena, Marija, Jokūbo motina, ir Salomė nupirko kvepalų, kad atėjusios galėtų jį patepti. 2 Ir labai anksti, pirmąją savaitės dieną, jos atėjo prie kapo, saulei

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: ir jie sergėjo jį.
[2] Geriausiuose senoviniuose rankraščiuose nėra 28. skirsnelio: Taip įvyko Raštas, kuris sako: "Jis buvo priskaitytas prie nusikaltėlių."
[3] Lit. Mažojo
[4] Kiti senoviniai rankraščiai: seniai

užtekėjus. 3 Ir jos kalbėjosi tarp savęs: "Kas nuris mums akmenį nuo kapo angos?" 4 Ir pažvelgusios jos pamatė, kad akmuo atristas; jis, mat, buvo labai didelis. 5 Ir, įėjusios į kapą, jos išvydo jaunikaitį sėdintį dešinėje, apvilktą baltu drabužiu, ir nusigando. 6 Bet jis tarė joms: "Nenusigąskite! Jūs ieškote Jėzaus, nukryžiuotojo Nazarėno? Jis prisikėlė, jo nėra čia; štai vieta, kur jį padėjo. 7 Bet nueikite, pasakykite jo mokytiniams ir Petrui: 'Jis eina pirma jūsų į Galilėją; tenai jį regėsite, kaip jis jums yra pasakęs'." 8 Ir išėjusios jos bėgo nuo kapo, nes jas buvo apėmęs drebulys ir siaubas. Ir jos niekam nieko nesakė, nes bijojo.[1]

(9 O prisikėlęs anksti, pirmąją savaitės dieną, jis pirma pasirodė Marijai Magdalenai, iš kurios jis buvo išvaręs septynis velnius. 10 Ta nuėjusi pranešė tiems, kurie buvo su juo buvę, o dabar gedėjo ir verkė. 11 Bet jie, išgirdę, kad jis esąs gyvas ir buvęs jos matytas, netikėjo.

12 O paskui jis apsireiškė kitokiu pavidalu dviem iš jų kelyje, kai jie žygiavo į kaimą. 13 Ir tie nuėję pranešė likusiesiems, bet nė jais jie netikėjo. 14 Vėliau jis apsireiškė pačiai vienuolikai, kai jie sėdėjo už stalo, ir barė jų netikėjimą bei širdies kietumą, kad jie nebuvo tikėję tais, kurie buvo jį matę prisikėlusį. 15 Ir jis tarė jiems: "Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai. 16 Kas įtikės ir bus pakrikštytas, bus išgelbėtas; bet kas neįtikės, bus pasmerktas. 17 O šitie ženklai lydės įtikėjusiuosius: Mano vardu jie išvarys velnius, kalbės naujais liežuviais, 18 pakels gyvates ir, jei jie ką mirtinga gers, jiems nieko nekenks; ant ligonių jie uždės rankas, ir tie pasveiks."

19 Taigi Viešpats Jėzus, kai jis buvo jiems tai iškalbėjęs, buvo paimtas į dangų ir atsisėdo Dievo dešinėje. 20 O jie išėję skelbė visur, Viešpačiui kartu veikiant ir žodį patvirtinant lydimaisiais ženklais.)

---

[1] Kiti rankraščiai dar priduria skirsnelius 9—20, kurių nėra geriausiuose rankraščiuose. Dar kiti senoviniai rankraščiai prie 8. skirsnelio priduria šitą, trumpesnįjį, priedą: O visa, kas joms buvo pasakyta, jos trumpai išpasakojo Petrui ir jo draugams. O paskui ir pats Jėzus išsiuntė per juos, nuo rytų iki vakarų, šventąją ir nepragaištančiąją amžinojo išgelbėjimo žinią.

EVANGELIJA PAGAL

LUKĄ

1 Kadangi jau daugelis pasiėmė surašyti pasakojimą apie įvykusius mūsų tarpe dalykus, 2 taip kaip mums padavė pirmykščiai liudininkai, kurie patys matė ir patapo žodžio tarnais, 3 tai ir man, rūpestingai ištyrusiam visa nuo pradžios, atrodė pravartu iš eilės parašyti tau, didžiai gerbiamas Teofile, 4 kad galėtumei įsitikinti tikrumu tų dalykų, apie kuriuos tu esi gavęs žinių.

5 Herodo, Judėjos karaliaus, dienomis buvo vienas kunigas, vardu Zakarijas, iš Abijo skyriaus; jis turėjo žmoną iš Aarono dukterų, ir jos vardas buvo Elzbieta. 6 O juodu abu buvo teisiu Dievo akivaizdoje, elgdamiesi nepeiktinai pagal visus Viešpaties įsakymus ir nuostatus. 7 Juodu neturėjo vaikų, nes Elzbieta buvo nevaisinga, ir abudu buvo sulaukusiu žilos senatvės.

8 O jam einant kunigo pareigas Dievo akivaizdoje, kai buvo jo skyriaus eilė, 9 per burtą, kaip kunigams buvo paprasta, jam teko smilkyti, įėjus į Viešpaties šventyklą, 10 kai tuo tarpu visa žmonių daugybė buvo besimeldžianti lauke smilkymo valandą. 11 Tuomet jam pasirodė Viešpaties angelas, stovėdamas smilkomojo aukuro dešinėje. 12 Zakarijas, jį pamatęs, nusigando, ir baimė apėmė jį. 13 Bet angelas tarė jam: "Nebijok, Zakarijau, nes tavo malda išklausyta; tavo žmona Elzbieta pagimdys tau sūnų, ir tu turi praminti jį vardu Jonas. 14 Tau bus džiaugsmo ir linksmybės, ir daugelis džiaugsis jo gimimu. 15 Nes jis bus didis Viešpaties akivaizdoje; jis neturės gerti vyno ir svaigalo, bet bus pilnas Šventosios Dvasios jau nuo savo motinos įsčių, 16 ir daugelį Izraelio sūnų jis atvers į Viešpatį, jų Dievą. 17 Ir jis eis pirma jo su Elijo dvasia ir jėga atgręžti tėvų širdžių į vaikus ir neklusniųjų į teisiųjų nusistatymą, prirengti Viešpačiui tobulai paruoštų žmonių."

18 Tuomet Zakarijas prašneko į angelą: "Iš ko aš tai numanysiu? Juk aš esu senis ir mano žmona sulaukusi žilos senatvės." 19 Ir atsakydamas angelas tarė jam: "Aš esu Gabrielis, kuris stoviu pačioje Dievo akivaizdoje. Aš esu pasiųstas kalbėti tau ir pranešti tau tą linksmą žinią. 20 Štai tu būsi nebylys ir negalėsi kalbėti iki dienos, kurią tai įvyks, nes tu netikėjai mano žodžiais, kurie įvyks savo laiku." 21 Žmonės buvo belaukią Zakarijo, ir jie stebėjosi, kad jis taip ilgai užtrunka šventykloje. 22 Bet išėjęs jis negalėjo jiems kalbėti, ir jie suprato, kad jis buvo matęs regėjimą šventykloje; jis aiškinosi jiems ženklais ir pasiliko nebylys. 23 Ir, kai jo tarnystės dienos buvo pasibaigusios, jis parėjo į savo namus.

24 O toms dienoms praėjus, jo žmona Elzbieta pradėjo ir slėpėsi per penkis mėnesius, sakydama: 25 "Taip man yra padaręs Viešpats dienomis, kuriomis jis teikėsi atimti mano negarbę žmonių tarpe."

26 O šeštąjį mėnesį angelas Gabrielis buvo Dievo pasiųstas į Galilėjos miestą, vadinamą Nazaretu, 27 pas mergelę, pažadėtą vyrui, vardu Juozapas, iš Dovydo namų; o mergelės vardas buvo Marija. 28 Ir, įėjęs pas ją, jis tarė: "Sveika, malonę gavusioji, Viešpats su tavimi!" 29 Bet ji dėl to žodžio nusigando ir galvojo sau, kas tai galėtų būti per pasveikinimas. 30 Ir angelas tarė jai: "Nebijok, Marija, nes tu radai malonę pas Dievą. 31 Štai pradėsi įsčiose ir pagimdysi sūnų, ir jį turi praminti Jėzumi.

32 Tasai bus didis ir bus vadinamas Aukščiausiojo Sūnumi;
Viešpats Dievas duos jam jo tėvo Dovydo sostą,
33 ir jis karaliaus Jokūbo namams per amžius;
ir jo karaliavimui nebus galo."

34 O Marija tarė angelui: "Kaip tai įvyks? Aš juk nepažįstu vyro."
35 Tuomet atsakydamas angelas tarė jai:
"Šventoji Dvasia ateis ant tavęs,
ir Aukščiausiojo jėga apdengs tave šešėliu;
todėl ir kas užgims[1] bus vadinamas šventu, Dievo Sūnumi.
36 Štai Elzbieta, tavo giminaitė, ir ji pradėjo sūnų savo senatvėje, ir šitas mėnuo yra šeštas jai, kuri vadinama nevaisinga, 37 nes Dievui nebus jokio dalyko negalimo." 38 O Marija tarė: "Štai aš Viešpaties tarnaitė[2]; teįvyksta man, kaip tu pasakei." Tuomet angelas pasišalino nuo jos.

39 O Marija, tomis dienomis pakilusi, skubiai nukeliavo į kalnus, į Judo miestą, 40 įėjo į Zakarijo namus ir pasveikino Elzbietą. 41 O kai Elzbieta išgirdo Marijos pasveikinimą, kūdikis šokterėjo jos įsčiose; Elzbieta pasidarė pilna Šventosios Dvasios, 42 sušuko dideliu balsu ir tarė: "Palaiminta tu tarp moterų, ir palaimintas tavo įsčių vaisius! 43 Ir iš kur man tai, kad mano Viešpaties motina ateina pas mane? 44 Nes štai, kai tavo pasveikinimo balsas pasigirdo mano ausyse, šokterėjo iš džiaugsmo kūdikis mano įsčiose. 45 Ir palaiminta ta, kuri įtikėjo, kad įvyks tai, kas jai Viešpaties pasakyta." 46 O Marija tarė:
"Mano siela aukština Viešpatį,
47 ir mano dvasia džiaugiasi Dievu, mano Gelbėtoju,
48 nes jis pažvelgė į savo tarnaitės žemumą.
Juk štai nuo dabar mane vadins palaiminta visos kartos,
49 nes didelių dalykų padarė man Galingasis,
ir šventas yra jo vardas!
50 Ir jo gailestingumas trunka per kartų kartas
tiems, kurie jo bijosi.
51 Jis parodė galybę savo ranka,

---

[1] Kai kurie senoviniai rankraščiai priduria: iš taęvs
[2] Lit. vergė

išsklaidė tuos, kurie išdidūs savo širdies įsivaizdavimu.
52 Jis numetė nuo sostų galiūnus
ir išaukštino žemuosius.
53 Alkstančius jis pripildė gėrybių,
o turtuolius paleido tuščius.
54 Jis padėjo savo tarnui Izraeliui,
taip kad atsimintų gailestingumą—
55 kaip jis buvo kalbėjęs mūsų tėvams—
Abraomui ir jo palikuonims per amžius."

56 O Marija pasiliko su ja apie tris mėnesius; paskui ji sugrįžo į savo namus.

57 O Elzbietai atėjo laikas gimdyti, ir ji pagimdė sūnų. 58 Jos kaimynai ir giminaičiai išgirdo, kad Viešpats jai buvo išreiškęs didelį savo gailestingumą, ir džiaugėsi kartu su ja. 59 O aštuntąją dieną jie atėjo vaikelio apipiaustyti ir norėjo jį pavadinti jo tėvo vardu, Zakariju. 60 Bet atsiliepdama jo motina tarė: "Ne! Jis turi vadintis Jonu." 61 Tuomet jie tarė jai: "Nėra nė vieno tavo giminėje, kuris vadintųsi tuo vardu." 62 Ir jie klausė ženklais jo tėvą, kaip jis norįs, kad anas vadintųsi. 63 Tuomet jis, paprašęs rašomosios lentelės, parašė šitaip:"Jonas yra jo vardas." Ir visi stebėjosi. 64 O tuojau atsivėrė jo burna ir jo liežuvis, ir jis kalbėjo girdamas Dievą. 65 Baimė apėmė visus jų kaimynus, ir visame Judėjos kalnyne buvo kalbama apie visus šituos dalykus. 66 Ir visi girdėjusieji dėjosi tai sau į širdį, sakydami: "Kas tad bus tas vaikas? Juk Viešpaties ranka buvo su juo."

67 Zakarijas, jo tėvas, pasidarė pilnas Šventosios Dvasios ir pranašavo, sakydamas:
68 "Palaimintas tebūnie Viešpats, Izraelio Dievas,
kad jis aplankė ir atpirko savo tautą
69 ir prikėlė mums galingą Gelbėtoją[1]
savo tarno Dovydo namuose,
70 kaip yra pažadėjęs burna savo šventųjų, senovinių, pranašų,
71 kad išgelbėtų iš mūsų priešų
ir iš rankos visų, kurie nekenčia mūsų;
72 kad išreikštų gailestingumą mūsų tėvams
ir atsimintų savo šventąją sandorą,
73 priesaiką, kurią jis prisiekė mūsų tėvui Abraomui, kad jis duosiąs mums,
74 iš priešų rankos išvaduotiems,
be baimės jam tarnauti,
75 šventai ir teisiai jo akvaizdoje per visas mūsų dienas.
76 O tu, vaikeli, būsi vadinamas Aukščiausiojo pranašu,
nes tu eisi pirma, Viešpaties priešakyje, jam kelių taisyti,
77 duoti jo tautai išganymo pažinties jų nuodėmių atleidimu,

---

[1] Lit. Išgelbėjimo Ragą

78 dėl nuoširdaus mūsų Dievo gailestingumo,
kuriuo mus aplankys aušra iš aukštybių,
79 kad apšviestų sėdinčiuosius tamsumoje ir mirties šešėlyje,
kad nukreiptų mūsų kojas į ramybės kelią."
80 O vaikelis augo ir stiprėjo dvasia, ir jis buvo tyruose iki dienos, kurią jis pasirodė Izraeliui.

2 O anomis dienomis išėjo nuo ciesoriaus Augusto potvarkis surašydinti visą pasaulį. 2 Šitas pirmas surašymas įvyko tuo metu, kai Siriją valdė Kirenijus. 3 Ir visi ėjo įsirašydinti, kiekvienas į savąjį miestą. 4 Ėjo ir Juozapas iš Galilėjos, iš Nazareto miesto, aukštyn į Judėją, į Dovydo miestą, kuris vadinasi Betliejus,—nes jis buvo iš Dovydo namų ir kilties,—5 įsirašydinti su Marija, savo sužadėtine, kuri buvo nėščia. 6 O jiems tenai esant, atėjo laikas jai gimdyti; 7 ir ji pagimdė savo pirmgimį sūnų, suvystė jį vystyklais ir paguldė jį prakarte, nes jiems nebuvo vietos viešbutyje.

8 O toje pačioje šalyje buvo piemenų, kurie budėjo lauke ir ėjo nakties sargybą prie savo kaimenės. 9 Viešpaties angelas atsistojo prie jų, ir Viešpaties šviesa apšvietė juos, ir jie labai nusigando. 10 Ir angelas tarė jiems: "Nebijokite! nes štai aš skelbiu jums didelį džiaugsmą, kuris bus visai tautai, 11 kad gimė jums šiandien Gelbėtojas, kuris yra Mesijas, Viešpats, Dovydo mieste. 12 Ir šitas bus jums ženklas: jūs rasite kūdikį, suvystytą vystyklais ir gulintį prakartėje." 13 Ir staiga atsirado prie angelo daugybė dangiškosios kariuomenės, kuri gyrė Dievą ir sakė:

14 "Garbė Dievui aukštybėse
ir žemėje ramybė tarp žmonių, kurie jam patinka!"[1]

15 Ir kaip angelai pasišalino nuo jų į dangų, piemenys kalbėjo vienas kitam: "Nueikime ligi Betliejaus ir pamatykime tą įvykį, kurį Viešpats mums pranešė." 16 Jie nuskubėjo ir atrado Mariją, Juozapą ir kūdikį, gulintį prakarte. 17 O pamatę, jie pranešė tą žodį, kuris buvo jiems pasakytas apie tą vaikelį. 18 Ir visi, kurie tai girdėjo, stebėjosi tuo, kas jiems piemenų buvo papasakota. 19 O Marija palaikė savyje visus šituos žodžius, apmąstydama juos savo širdyje. 20 Ir piemenys sugrįžo atgal, garbindami ir girdami Dievą dėl viso, ką jie buvo girdėję ir matę, taip kaip jiems buvo pasakyta.

21 Kai buvo praėjusios aštuonios dienos ir jis turėjo būti apipiaustytas, jis buvo pramintas Jėzumi, kuriuo jis buvo angelo pavadintas, prieš jam prasidedant įsčiose.

22 Ir, kai buvo praėjusios jų apsivalymo dienos, nustatytos Mozės įstatymo, jie nunešė jį aukštyn į Jeruzalę, kad jį pastatytų Viešpaties akivaizdon—23 kaip parašyta Viešpaties įstatyme:

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: ramybė, gera valia tarp žmonių

"Kiekvienas vyriškis, pirmgimis[1], tebūnie pašvęstas Viešpačiui" —24 ir kad atnašautų auką, kaip įsakyta Viešpaties įstatyme, "porą purplelių arba du jaunu karveliu." 25 Ir štai Jeruzalėje buvo žmogus, vardu Simeonas; šitas žmogus buvo teisus ir dievotas, laukiąs Izraelio paguodos, ir Šventoji Dvasia buvo ant jo. 26 Ir jam buvo Šventosios Dvasios apreikšta, kad jis nemirsiąs[2] pirmiau, nekaip būsiąs pamatęs Viešpaties Pateptąjį. 27 Taip, Dvasios paragintas, jis atėjo į šventovę. Ir, gimdytojams įnešus vaikelį Jėzų, kad su juo pasielgtų, kaip reikalavo įstatymo paprotys, 28 paėmė ir jis jį į rankas, laimino Dievą ir tarė:

29 "Dabar, Viešpatie, tu atleidi savo tarną[3],
kaip esi pažadėjęs, ramų,
30 nes mano akys išvydo tavo išganymą,
31 kurį tu prirengei visų tautų akivaizdoje—
32 apreiškimo šviesą pagonims
ir savo tautos, Izraelio, garbę."

33 Jo tėvas ir jo motina stebėjosi tuo, kas buvo kalbama apie jį. 34 O Simeonas palaimino juos ir tarė Marijai, jo motinai:

"Štai šitas padėtas daugelio puolimui bei prisikėlimui Izraelyje
35 —o ir tavo pačios sielą pervers kalavijas,—kad būtų apreikštos daugelio širdžių mintys."

36 Ten buvo pranašė Ona, Fanuelio duktė, iš Asero padermės; ji buvo labai pasenusi, nuo savo mergystės išgyvenusi septynerius metus su vyru 37 ir viena sau kaip našlė iki aštuoniasdešimt ketverių metų. Ji neatsitraukdavo nuo šventovės, bet pasninkais ir maldomis tarnaudavo Dievui naktį bei dieną. 38 Ir, tą pačią valandą priėjusi, ji dėkojo Dievui ir kalbėjo apie jį[4] visiems, kurie laukė Jeruzalės atpirkimo.

39 Ir kai jie buvo atlikę visa, ko reikalavo Viešpaties įstatymas, jie sugrįžo į Galilėją, į savąjį miestą, Nazaretą. 40 O vaikelis augo ir stiprėjo; jis darėsi pilnas išminties, ir Dievo malonė buvo ant jo.

41 O jo gimdytojai kasmet keliaudavo į Jeruzalę Velykų šventėmis. 42 Ir kai jis buvo dvylikos metų, jie nuėjo aukštyn, laikydamiesi šventės papročio; 43 jiems išbuvus tas dienas ir begrįžtant, vaikas Jėzus pasiliko Jeruzalėje, bet jo gimdytojai to nežinojo. 44 Manydami jį esant drauge keliaujančiųjų tarpe, jie nuėjo dienos kelią ir jo ieškinėjo giminaičių bei pažįstamų tarpe, 45 bet nesuradę jie, jo ieškodami, sugrįžo į Jeruzalę. 46 Trims dienoms praėjus, jie rado jį šventovėje besėdintį mokytojų viduryje, jų besiklausantį ir juos beklausinėjantį. 47 O visi, kurie jo klausėsi, nesitvėrė stebėdamiesi jo išmanymu ir atsakymais. 48 Pamatę jį, jie nustebo, ir jo motina prabilo į jį: "Sūnau, kam tu mums taip

[1] Lit. pradarąs įsčias
[2] Lit. neregėsiąs mirties
[3] Lit. vergą
[4] T.y. vaikelį

padarei? Štai tavo tėvas ir aš su skausmu ieškome tavęs." 49 Tuomet jis tarė jiems: "Kam ieškojote manęs? Ar nežinojote, kad aš turiu būti savo Tėvo namuose[1]?" 50 Bet jie nesuprato to sakinio, kurį jis buvo jiems pasakęs. 51 Jis vyko su jais žemyn ir atėjo į Nazaretą, ir jis buvo jiems paklusnus; o jo motina palaikė visus tuos žodžius savo širdyje.

52 Jėzus tarpo išmintimi, ūgiu[2] ir malone pas Dievą bei žmones.

3 O penkioliktaisiais ciesoriaus Tiberijaus viešpatavimo metais, Pontijui Pilotui valdant Judėją, Herodui esant Galilėjos tetrarchu, Pilypui, jo broliui, Iturėjos bei Trachonities krašto tetrarchu ir Lisanijui Abilėnės tetrarchu, 2 vyriausiuoju kunigu esant Hannui ir Kajafui,—Dievo žodis atėjo Jonui, Zakarijo sūnui, tyrumoje. 3 Ir jis vaikščiojo po visą Jordano apylinkę, skelbdamas atgailos krikštą nuodėmėms atleisti, 4 kaip parašyta pranašo Jezajo ištarmių knygoje:

"Tyrumoje šaukiančio balsas:
'Taisykite Viešpaties kelią,
tiesius darykite jo takus.
5 Kiekviena dauba tebūnie užpilta
ir kiekvienas kalnas bei kalva tebūnie nukasta;
kas kreiva, tebūnie tiesu,
ir duobėti tepavirsta dailiais keliais,
6 ir visas kūnas[3] teišvysta Dievo išgelbėjimą'."

7 Jis tad sakė minioms, kurios išėjo, kad būtų jo pakrikštytos: "Angių išperos! kas jus pamokė bėgti nuo būsimosios rūstybės? 8 Duokite tad vaisių, atitinkančių atgailą, ir nepradėkite sakyti savyje: 'Mes tėvą turime Abraomą', nes aš sakau jums, Dievas gali iš šitų akmenų prikelti vaikų Abraomui. 9 O jau ir kirvis pridėtas prie medžių šaknies; taigi kiekvienas medis, kuris neduoda gero vaisiaus, iškertamas ir į ugnį įmetamas."

10 Minios jį klausė, sakydamos: "Tai ką mes turime daryti?" 11 O jis atsakydamas tarė joms: "Kas turi du apsiaustus, tegul duoda neturinčiajam; kas turi maisto, taip pat tedaro." 12 O atėjo ir muitininkai krikštydintis ir tarė jam: "Mokytojau, ką mes turime daryti?" 13 O jis tarė jiems: "Neimkite nieko daugiau, kaip jums nustatyta." 14 Jį klausė ir kareiviai, sakydami: "O mes ką turime daryti?" Ir jis tarė jiems: "Iš nėvieno neišprievartaukite pinigų grasinimais, nė neteisiu įskundimu, ir tenkinkitės savo alga."

15 O tautai laukiant ir visiems mąstant savo širdyse apie Joną, ar kartais jis nesąs Mesijas, 16 Jonas atsiliepė, sakydamas visiems: "Aš, tiesa, krikštiju jus vandeniu, bet ateina galingesnis už mane,

---

[1] Arba: dalykuose
[2] Arba: amžiumi
[3] T.y. visa žmonija

kurio kurpių dirželio aš nesu vertas atrišti; tas jus krikštys Šventąja Dvasia ir ugnimi. 17 Jo vėtyklė yra jo rankoje, kad jis išvalytų savo klojimą ir kviečius surinktų į savo klėtį, o pelus jis sudegins neužgesinama ugnimi."

18 Taigi, apie daug dar ir kitų dalykų įspėdamas, jis skelbė gerą naujieną tautai. 19 Bet tetrarchas Herodas, jo pabartas dėl Herodijos, jo brolio žmonos, ir dėl visų piktenybių, kurias Herodas buvo padaręs, 20 prie viso to pridėjo dar tai: jis uždarydino Joną kalėjime.

21 O kai, visai tautai besikrikštydinant, ir Jėzus buvo pasikrikštydinęs ir meldėsi, prasivėrė dangus, 22 ir Šventoji Dvasia nusileido ant jo kūnišku pavidalu, kaip karvelis, ir pasigirdo balsas iš dangaus: "Tu esi mano mylimasis Sūnus;[1] tave aš pamėgau."

23 Ir jis, Jėzus, pradėdamas veikti, buvo apie trisdešimt metų. Jis buvo, kaip apie jį manė, sūnus Juozapo, kuris buvo sūnus Helio, 24 kuris buvo Matato, kuris buvo Levio, kuris buvo Melkio, kuris buvo Janės, kuris buvo Juozapo, 25 kuris buvo Matatijo, kuris buvo Amoso, kuris buvo Naumo, kuris buvo Heslio, kuris buvo Nagės, 26 kuris buvo Maato, kuris buvo Matatijo, kuris buvo Semeino, kuris buvo Jozecho, kuris buvo Jodo, 27 kuris buvo Joanano, kuris buvo Rėzos, kuris buvo Zorobabelio, kuris buvo Salatielio, kuris buvo Nėrio, 28 kuris buvo Melkio, kuris buvo Adžio, kuris buvo Kosamo, kuris buvo Elmadamo, kuris buvo Ero, 29 kuris buvo Jėzaus, kuris buvo Eliezerio, kuris buvo Jorimo, kuris buvo Matato, kuris buvo Levio, 30 kuris buvo Simeono, kuris buvo Judo, kuris buvo Juozapo, kuris buvo Jonamo, kuris buvo Eliakimo, 31 kuris buvo Melėjos, kuris buvo Menos, kuris buvo Matatos, kuris buvo Natano, kuris buvo Dovydo, 32 kuris buvo Jėsės, kuris buvo Jobedo, kuris buvo Booso, kuris buvo Salos, kuris buvo Naasono, 33 kuris buvo Aminadabo, kuris buvo Admino, kuris buvo Arnio, kuris buvo Hesrono, kuris buvo Fareso, kuris buvo Judo, 34 kuris buvo Jokūbo, kuris buvo Izaoko, kuris buvo Abraomo, kuris buvo Taros, kuris buvo Nachoro, 35 kuris buvo Serucho, kuris buvo Ragavo, kuris buvo Faleko, kuris buvo Ebero, kuris buvo Salos, 36 kuris buvo Kainano, kuris buvo Arfaksado, kuris buvo Sėmo, kuris buvo Nojaus, kuris buvo Lamecho, 37 kuris buvo Matusalos, kuris buvo Henocho, kuris buvo Jaredo, kuris buvo Maleleelio, kuris buvo Kainano, 38 kuris buvo Enoso, kuris buvo Sėto, kuris buvo Adomo, kuris buvo Dievo.

4 O Jėzus, pilnas Šventosios Dvasios, sugrįžo nuo Jordano ir buvo Dvasios vedžiojamas tyrumoje 2 per keturiasdešimt dienų bei velnio gundomas. Jis nieko nevalgė tomis dienomis,

[1] Arba: Tu esi mano Sūnus, (mano) Mylimasis

ir, joms pasibaigus, buvo alkanas. 3 O velnias tarė jam: "Jei tu esi Dievo Sūnus, pasakyk šitam akmeniui, kad jis pavirstų duona." 4 Bet Jėzus atsakė jam: "Parašyta: 'Ne viena duona žmogus turi būti gyvas'." 5 Jį užsivedęs, jis[1] parodė jam visas pasaulio karalystes akimirkoje. 6 Ir velnias tarė jam: "Tau aš duosiu visą šitą valdžią ir jų garbę, nes man tai atiduota, ir, kuriam aš noriu, tam tai duodu. 7 Taigi, jei tu parpuolęs pagarbinsi mane, visa bus tavo." 8 Bet Jėzus atsakydamas tarė jam: "Parašyta:

'Tu turi garbinti Viešpatį, savo Dievą,
ir jam vienam tarnauti'."

9 Jis nuvedė jį į Jeruzalę, pastatė ant šventovės viršaus[2] ir tarė jam: "Jei tu esi Dievo Sūnus, pulk nuo čia žemyn. 10 Juk parašyta:

'Jis įsakys savo angelams apie tave, kad jie pasergėtų tave',

11 ir:

'Ant rankų jie tave nešios,
kad kartais neužsigautumei kojos į akmenį'."

12 Bet atsakydamas Jėzus tarė jam: "Pasakyta: 'Negundyk Viešpaties, savo Dievo'." 13 Ir, pabaigęs visą gundymą, velnias atstojo nuo jo iki kitos progos.

14 O Jėzus Dvasios jėga sugrįžo į Galilėją, ir garsas apie jį pasklido visoje apylinkėje. 15 Ir jis mokė jų sinagogose, visų gerbiamas.

16 Taip jis atėjo į Nazaretą, kur buvo užaugintas, įėjo, kaip buvo papratęs, sabatos dieną į sinagogą ir atsistojo skaityti. 17 Jam padavė pranašo Jezajo knygą[3], ir, atvyniojęs tą knygą, jis rado vietą, kur buvo parašyta:

18 "Viešpaties Dvasia ant manęs,
nes jis patepė mane skelbti geros naujienos neturtėliams;
jis yra pasiuntęs mane skelbti išvadavimo belaisviams
ir praregėjimo akliesiems,
išlaisvinti pamintųjų,
19 skelbti maloningų Viešpaties metų."

20 Suvyniojęs knygą, jis atidavė ją tarnui ir atsisėdo; visų akys sinagogoje buvo į jį įsmeigtos. 21 O jis pradėjo sakyti jiems: "Šiandien yra įvykęs šitas raštas, tebeskambąs jūsų ausyse." 22 Visi reiškė jam pritarimą ir stebėjosi malonės žodžiais, kurie ėjo iš jo burnos, ir sakė: "Ar šitas nėra Juozapo sūnus?" 23 Bet jis tarė jiems: "Be abejo, jūs pasakysite man tą patarlę: 'Gydytojau, pagydyk save patį'; visa, ką mes girdėjome įvykus Kafarnaume, padaryk ir čia, savo tėviškėje." 24 Bet jis tarė: "Iš tiesų sakau jums, joks pranašas nėra mielai priimamas savo tėviškėje. 25 Bet tiesą sakau jums, buvo daug našlių Izraelyje Elijo dienomis, kada dangus buvo uždarytas trejus metus ir šešis mėnesius, kai didelis badas ištiko visą kraštą, 26 tačiau nė pas vieną jų nebuvo pasiųstas

---

[1] T.y. velnias
[2] Žr. Mt. 4, 5, pst. 2.
[3] T.y. rietimą

Elijas, tik pas moteriškę našlę į Sidonijos Sareptą. 27 Taip pat buvo daug raupsuotų Izraelyje pranašo Eliso metu, tačiau nė vienas jų nebuvo apvalytas, tik siras Naamanas." 28 Visi sinagogoje, tai girdėdami, pasidarė pilni apmaudo; 29 jie pakilo, išstūmė jį laukan už miesto ir nuvedė jį ligi pakriaušės kalno, ant kurio buvo pakurtas jų miestas, kad jį nustumtų žemyn. 30 Bet jis, praėjęs pro jų vidurį, nuėjo sau.

31 Ir jis nuvyko į Kafarnaumą, Galilėjos miestą. Jis mokė juos sabatos dieną, 32 ir jie stebėjosi jo mokymu, nes jo žodis buvo su galia. 33 Sinagogoje buvo žmogus, turįs netyro velnio dvasią, ir jis sušuko dideliu balsu: 34 "Ė, kas mums darbo su tavimi, Jėzau Nazarėnai? Ar tu atėjai mūsų pražudyti? Aš žinau, kas tu esi: Dievo Šventasis!" 35 Bet Jėzus sudraudė jį, sakydamas: "Nutilk ir išeik iš jo!" Ir, nubloškęs jį į vidurį, velnias išėjo iš jo, nė kiek jam nepakenkęs. 36 Visus apėmė siaubas, ir jie kalbėjosi tarp savęs, sakydami: "Kas tai per žodis, kad jis su galia ir jėga įsako netyrosioms dvasioms, ir jos išeina?" 37 Ir gandas apie jį sklido į visas tos apylinkės vietas.

38 O pakilęs iš sinagogos, jis įėjo į Simono namus. O Simono uošvė buvo labai drugio krečiama, ir jie prašė jį už ją. 39 Atsistojęs prie galvugalio, jis sudraudė drugį, ir tas paliko ją. O ji tuojau atsikėlė ir tarnavo jiems.

40 O saulei leidžiantis, visi, kurie turėjo sergančių įvairiomis ligomis, gabeno juos pas jį. O jis, dėdamas rankas ant kiekvieno jų atskirai, gydė juos. 41 O išėjo iš daugelio ir velniai, šaukdami ir sakydami: "Tu esi Dievo Sūnus!" Bet jis sudraudė juos ir neleido jiems kalbėti, nes jie žinojo jį esant Kristų.

42 O išaušus dienai, jis išėjęs nuėjo į negyvenamą vietą. Bet minios ieškojo jo ir atėjo pas jį, ir jos bandė sulaikyti jį, kad jis nepasišalintų nuo jų. 43 Bet jis tarė joms: "Ir kitiems miestams aš turiu paskelbti Dievo karalystės Evangeliją, nes tam aš siųstas." 44 Ir jis skelbė Judėjos[1] sinagogose.

5 O minioms besiveržiant į jį Dievo žodžio klausytis, jis stovėjo prie Genezareto ežero. 2 Ir jis pamatė du laivelius, stovinčius prie ežero; o žvejai, iš jų išlipę, plovė tinklus. 3 Įkopęs į tų laivų vieną, kuris buvo Simono, jis paprašė jį atstumti truputį nuo kranto; o atsisėdęs jis mokė minias iš laivo. 4 O kai buvo paliovęs kalbėti, jis tarė Simonui: "Irkis į gilumą, ir išmeskite savo tinklus valksmui." 5 Ir atsakydamas Simonas tarė: "Mokytojau, mes, per visą naktį vargę, nieko nesugavome, bet, kadangi tu sakai man tai daryti, aš išmesiu tinklus." 6 Ir, tai padarę, jie užgriebė didelę žuvų daugybę, taip kad jų tinklai ėmė plyšti. 7 Jie pamojo savo bendrininkams kitame laive, kad tie atplaukę jiems padėtų. Jie atplaukė ir pripildė

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: Galilėjos

abudu laivu, taip kad tuodu beveik skendo. 8 Bet, tai matydamas, Simonas Petras puolė Jėzui į kelius, sakydamas: "Pasišalink nuo manęs, Viešpatie, nes aš esu žmogus nusidėjėlis." 9 Mat, siaubas buvo apėmęs jį ir visus su juo buvusiuosius dėl to žuvų valksmo, kuriuo jie buvo jų sugavę; 10 o taip pat ir Jokūbą bei Joną, Zebedėjo sūnus, kurie buvo Simono draugai. Ir Jėzus prabilo į Simoną: "Nebijok! nuo dabar tu žmones žvejosi." 11 Ir, išvilkę laivus į krantą, jie visa paliko ir sekė jį.

12 Jam besant viename mieste, štai atėjo vyras, pilnas raupsų; pamatęs Jėzų, jis parpuolė veidu ir jį meldė, sakydamas: "Viešpatie, jei nori, tu gali mane apvalyti." 13 Ir, ištiesęs ranką, jis palietė jį, sakydamas: "Noriu, būk apvalytas." Ir tuojau raupsai pranyko nuo jo. 14 Ir jis jam paliepė niekam nesakyti, tik: "Nuėjęs pasirodyk kunigui ir atnašauk už savo apvalymą, taip kaip Mozė yra įsakęs, jiems[1] tai įrodyti." 15 Tačiau juo labiau plito žinia apie jį, ir didelės minios susirinkdavo klausytis bei pasigydyti nuo savo ligų. 16 Bet jis pasitraukdavo į tyrumas ir melsdavosi.

17 Vieną dieną—jis buvo bemokąs, ir ten sėdėjo farizėjų bei įstatymo mokytojų, kurie buvo atėję iš kiekvieno Galilėjos bei Judėjos kaimo ir iš Jeruzalės, ir Viešpaties jėga buvo su juo, kad jis galėtų gydyti—18 štai vyrai beatnešą ant lovos žmogų, kuris buvo stabo ištiktas, ir ieškojo būdų jam įnešti ir padėti prieš jį[2]. 19 Bet dėl minios nesumanydami, kokiu keliu jį įnešti, jie užlipo ant stogo ir pro čerpes nuleido jį su patalu žemyn į vidurį priešais Jėzų. 20 Matydamas jų tikėjimą, jis tarė: "Žmogau, tavo nuodėmės tau atleistos." 21 Rašto žinovai ir farizėjai pradėjo mąstyti, sakydami[3]: "Kas yra šitas, kuris kalba piktžodžiavimus? Kas gali atleisti nuodėmes, jei ne vienas Dievas?" 22 Bet Jėzus, gerai nuvokdamas jų mintis, atsiliepdamas prabilo į juos: "Ką jūs mąstote savo širdyse? 23 Kas yra lengviau: ar sakyti: 'Tavo nuodėmės tau atleistos', ar sakyti: 'Kelkis ir vaikščiok'? 24 O kad žinotute, jog Žmogaus Sūnus turi žemėje galią atleisti nuodėmes"—jis tarė stabo ištiktajam: "Aš tau sakau: kelkis, imk ant savęs savo patalą ir eik į savo namus." 25 Jis tuojau atsikėlė jų akivaizdoje, pasiėmė ant savęs tai, ant ko buvo gulėjęs, ir nuėjo į savo namus, garbindamas Dievą. 26 Tuomet didelis nustebimas apėmė visus, ir jie garbino Dievą. Jie pasidarė pilni baimės ir sakė: "Mes šiandien matėme keistų dalykų."

27 Paskui jis išėjo, įsižiūrėjo į muitininką, vardu Levį, sėdintį prie muitinės, ir tarė jam: "Sek mane." 28 Tas, visa palikęs, atsistojo ir sekė jį. 29 Tuomet Levis iškėlė jam didelį pokylį savo namuose; ten buvo didelis būrys muitininkų ir kitų, kurie su jais sėdėjo[4] už stalo. 30 Farizėjai ir jų Rašto žinovai murmėjo

---

[1] T.y. žmonėms [2] T. y. Jėzų
[3] Kai kurie senoviniai rankraščiai priduria: savo širdyse
[4] Lit. gulėjo

prieš jo mokytinius, sakydami: "Kam jūs valgote ir geriate su muitininkais ir nusidėjėliais?" 31 Bet atsakydamas Jėzus prabilo į juos: "Sveikiesiems nereikia gydytojo, tik ligoniams. 32 Aš nesu atėjęs šaukti į atgailą teisiųjų, bet nusidėjėlių."

33 O jie tarė jam: "Jono mokytiniai dažnai pasninkauja ir meldžiasi, taip pat ir fariziejų, bet tavieji valgo ir geria." 34 O Jėzus tarė jiems: "Argi jūs galite versti pasninkauti vestuvininkus, kol su jais yra jaunikis? 35 Bet ateis dienos, kada jaunikis bus nuo jų atimtas; tada, tomis dienomis, jie pasninkaus." 36 O jis sakė jiems ir prilyginimą: "Niekas neplėšia lopo iš naujo drabužio ir nesiuva ant palaikio drabužio; kitaip jis ir naująjį suplėšys, ir palaikiui netiks lopas iš naujojo. 37 Taip pat niekas nepila jauno vyno į palaikes odines; kitaip jaunasis vynas suplėšys odines, ir jis pats ištekės, ir odinės niekais nueis. 38 Priešingai, jaunas vynas į naujas odines piltinas. 39 Ir niekas, atsigėręs seno, nenori jauno; jis juk sako: 'Senasis yra geras'."

6 O sabatos dieną[1] jam einant per javų laukus, jo mokytiniai skabė ir valgė varpas, trindami jas rankomis. 2 Bet kai kurie fariziejai tarė: "Kam jūs darote, ko nevalia sabatos dieną?" 3 Ir, jiems atsakydamas, Jėzus tarė: "Ar nė to nesate skaitę, ką padarė Dovydas, kada buvo alkanas jis ir jo palydovai? 4 kaip jis įėjo į Dievo namus ir, paėmęs parodinius duonos kepalus, valgė ir davė savo palydovams, o jų nevalia valgyti kitiems, kaip tik vieniems kunigams?" 5 Ir jis sakė jiems: "Žmogaus Sūnus yra sabatos viešpats."

6 O kitą sabatos dieną jis įėjo į sinagogą ir mokė. Ir tenai buvo žmogus, kurio dešinioji ranka buvo padžiūvusi. 7 O Rašto žinovai ir fariziejai tykojo, ar jis gydysiąs sabatos dieną, kad rastų kuo jį kaltinti. 8 Bet jis žinojo jų mintis, ir tarė žmogui, turinčiam padžiūvusią ranką: "Kelkis ir stokis į vidurį." Ir tas atsikėlęs atsistojo. 9 O Jėzus tarė jiems: "Aš klausiu jus, ar valia sabatos dieną daryti gera ar bloga, gelbėti gyvybę ar pražudyti?" 10 Ir, peržvelgęs juos visus aplinkui, jis tarė jam: "Ištiesk savo ranką." O jis tai padarė, ir jo ranka pasitaisė. 11 Bet jie pasidarė pilni nesąmonės ir kalbėjosi tarp savęs, ką jie galėtų padaryti Jėzui.

12 Tomis dienomis jis išėjo į kalną melstis ir praleido naktį melsdamas Dievą. 13 Ir, kai išaušo diena, jis pasišaukė savo mokytinius ir išsirinko iš jų tarpo dvylika, kuriuos jis praminė apaštalais: 14 Simoną, kurį jis praminė Petru, ir jo brolį Andriejų, Jokūbą ir Joną, Pilypą ir Baltramiejų, 15 Matą, ir Tomą, Alfiejo sūnų Jokūbą ir Simoną, vadinamą Zelotu, 16 Jokūbo sūnų Judą ir Judą Iskariotą, kuris patapo išdaviku.

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: O antrąją pirmutiniąją sabatą

17 Ir, nužengęs su jais žemyn, jis sustojo lygioje vietoje, ir su juo buvo didelė minia jo mokytinių ir didelė daugybė žmonių iš visos Judėjos, Jeruzalės ir Tiro bei Sidono pajūrio; 18 jie buvo atėję jo pasiklausyti ir pasigydyti nuo savo ligų; taip pat netyrųjų dvasių varginamieji buvo gydomi. 19 Ir visa minia stengėsi paliesti jį, nes jėga išėjo iš jo ir gydė visus.

20 Tuomet jis, pakėlęs savo akis į savo mokytinius, sakė:
"Palaiminti jūs neturtėliai, nes jūsų yra Dievo karalystė.
21 Palaiminti, kurie dabar alkstate, nes būsite pasotinti.
Palaiminti, kurie dabar verkiate, nes juoksitės.

22 Palaiminti esate, kai žmonės neapkenčia jūsų ir kai jie atskiria jus bei šmeižia ir atmeta jūsų vardą kaip piktą dėl Žmogaus Sūnaus. 23 Džiaukitės tą dieną ir šokinėkite iš džiaugsmo, nes štai jūsų atlyginimas didelis danguje; juk taip pat jų tėvai darė pranašams.

24 Tačiau vargas jums, turtingiesiems, nes jūs jau esate atsiėmę savo paguodą.
25 Vargas jums, kurie dabar esate sotūs, nes būsite alkani.
Vargas jums, kurie dabar juokiatės, nes gedėsite ir verksite.

26 Vargas, kada visi žmonės gražiai kalba apie jus; juk taip pat jų tėvai darė netikriems pranašams.

27 Bet jums, kurie klausotės, sakau: Mylėkite savo priešus, gera darykite tiems, kurie nekenčia jūsų, 28 laiminkite tuos, kurie keikia jus, melskitės už tuos, kurie piktai elgiasi su jumis. 29 Kas tave užgauna per vieną skruostą, tam atsuk ir kitą, ir kas atima iš tavęs apsiaustą, tam negink ir apatinio. 30 Duok kiekvienam, kuris tave prašo, ir iš to, kuris atima, kas tavo, nereikalauk to atgal. 31 Ir kaip jūs norite, kad žmonės jums darytų, taip pat ir jūs jiems darykite.

32 Ir jei jūs mylite tuos, kurie jus myli, kokia malonė[1] jums betenka? Juk ir nusidėjėliai myli tuos, kurie juos myli. 33 Ir jei jūs gera darote tiems, kurie gera daro jums, kokia malonė[1] jums betenka? Ir nusidėjėliai tą patį daro. 34 Ir jei jūs skolinate tiems, iš kurių tikitės gausią, kokia malonė[1] jums betenka? Ir nusidėjėliai skolina nusidėjėliams, kad tiek pat atgautų. 35 Verčiau mylėkite savo priešus, gera darykite ir skolinkite, nieko sau atgal nesitikėdami.[2] Tuomet jūsų atlyginimas bus didelis, ir jūs būsite Aukščiausiojo sūnūs; juk jis yra malonus nedėkingiesiems ir piktiesiems. 36 Būkite gailestingi, kaip ir jūsų Tėvas yra gailestingas.

37 Neteiskite, tai jūs nebūsite teisiami; ir nepasmerkite, tai jūs nebūsite pasmerkiami. Išteisinkite, tai jūs būsite išteisinami. 38 Duokite, tai bus jums duodama; saiką gerą, primurdytą,

---

[1] Arba: padėka
[2] Arba: nieku nenusivildami. Kiti senoviniai rankraščiai: nė vienu nenusivildami.

sukratytą ir su kaupu duos į jūsų prieglobstį. Nes tuo saiku, kuriuo jūs seikite, bus jums atseikima."

39 O jis pasakė jiems ir prilyginimą: "Argi gali aklas vesti aklą? Ar ne abudu įpuls į duobę? 40 Mokytinis nėra viršesnis už mokytoją, bet kiekvienas, būdamas tobulai išlavintas, bus kaip jo mokytojas. 41 Kam tu matai krislą, kuris yra tavo brolio akyje, o nepastebi rąsto, kuris yra tavo paties akyje? 42 [1] Kaip tu drįsti sakyti savo broliui: "Broli, leisk, aš išmesiu krislą, kuris yra tavo akyje", pats nematydamas savo akyje esančio rąsto? Veidmainy, pirma išmesk rąstą iš savo akies, o paskui tu permatysi, kaip išmesti krislą, kuris yra tavo brolio akyje.

43 Nes nėra gero medžio, kuris neštų blogą vaisių, nė, atvirkščiai, blogo medžio, kuris neštų gerą vaisių; 44 nes kiekvienas medis pažįstamas iš jo vaisiaus. Juk ne nuo erškėčių renka fygas, nė nuo gervuogių krūmo raško vynuoges. 45 Geras žmogus iš gero savo širdies lobyno išneša, kas gera, ir piktas iš pikto išneša, kas pikta; juk iš to, kuo persipildo širdis, kalba jo burna.

46 O kam jūs mane vadinate: 'Viešpatie, Viešpatie', bet nedarote, ką aš sakau? 47 Kiekvienas, kuris ateina pas mane, klausosi mano žodžių ir juos vykdo—aš jums parodysiu, į ką jis panašus. 48 Jis yra panašus į namus statantį žmogų, kuris giliai iškasė ir padėjo pamatą ant uolos. O potvyniui užėjus, srovė atsimušė į anuos namus, bet neįstengė jų pajudinti, nes jie buvo gerai pastatyti[2]. 49 Bet kas klausėsi ir nevykdė, yra panašus į žmogų, pastačiusį namus ant žemės be pamato; į juos atsimušė srovė, ir jie tuojau sugriuvo, o tų namų griuvimas buvo smarkus[3].

7 Kai jis buvo baigęs kalbėti visus šituos žodžius į žmonių ausis, jis įėjo į Kafarnaumą. 2 O kažkokio šimtininko vergas, kuris jam buvo brangus, sirgo ir buvo bemirštąs. 3 O išgirdęs apie Jėzų, jis nusiuntė pas jį žydų vyresniuosius, prašydamas jį, kad jis atėjęs pagydytų jo vergą. 4 O tie, atėję pas Jėzų, jį rimtai meldė, sakydami: "Jis yra vertas, kad jam tai padarytumei, 5 nes jis myli mūsų tautą ir mūsų sinagogą jis mums pastatydino." 6 Jėzus ėjo su jais. O jam jau nebetoli nuo namų esant, šimtininkas atsiuntė[4] draugų ir jam sakydino: "Viešpatie, nevargink savęs! Aš juk nesu vertas, kad įeitumei po mano stogu,—7 todėl aš ir savęs nelaikiau vertu ateiti pas tave,—bet tark žodį, ir tepasveiksta[5] mano tarnas. 8 Nes ir aš, nors tesu žmogus, pastatytas po įsakomąja valdžia, turiu po savimi kareivių: aš sakau šitam: 'Eik', tai jis eina; ir kitam:

[1] Kiti senoviniai rankraščiai pradeda sakinį žodžiu: Arba
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: nes jie buvo pastatyti ant uolos
[3] Lit. didelis
[4] Kiti senoviniai rankraščiai įterpia: pas jį
[5] Kiti senoviniai rankraščiai: tai pasveiks

'Ateik', tai jis ateina; ir savo vergui: 'Daryk tai', ir jis daro." 9 O tai išgirdęs, Jėzus nusistebėjo juo ir, atsigręžęs į jį sekančią minią, tarė: "Sakau jums, nė Izraelyje neradau tokio didelio tikėjimo." 10 Ir, sugrįžę į namus, pasiųstieji rado vergą sveiką.

11 Netrukus paskui[1] jis ėjo į miestą, vadinamą Nainu, o kartu su juo ėjo jo mokytiniai ir didelė minia. 12 O kai jis priartėjo prie miesto vartų, štai buvo išnešamas numirėlis, vienatinis savo motinos sūnus, o ta buvo našlė; ir didoka miesto minia buvo su ja. 13 Ją pamatęs, Viešpats gailėjosi jos ir tarė jai: "Neverk." 14 Priėjęs jis palietė neštuvus—nešėjai sustojo—ir tarė: "Jaunikaiti, tau aš sakau: kelkis!" 15 Numirėlis atsisėdo ir pradėjo kalbėti, ir jis atidavė jį jo motinai. 16 O visus apėmė baimė, ir jie garbino Dievą, sakydami: "Didelis pranašas iškilo mūsų tarpe!" ir: "Dievas aplankė savo tautą!" 17 Ta žinia apie jį pasklido visoje Judėjoje ir visoje apylinkėje.

18 Visa tai pranešė Jonui jo mokytiniai. 19 Pasivadinęs du savo mokytinius, Jonas siuntė juos pas Viešpatį ir sakydino: "Ar tu esi tas, kuris turi ateiti, ar mes kito turime laukti?" 20 O atėję pas jį, tie vyrai tarė: "Jonas Krikštytojas atsiuntė mus pas tave ir sakydina: 'Ar tu esi tas, kuris turi ateiti, ar mes kito turime laukti?' " 21 Tą valandą jis pagydė daugelį nuo ligų, slogų, piktų dvasių ir daugeliui aklų dovanojo regėjimą. 22 Ir atsakydamas jis tarė jiems: "Eikite ir praneškite Jonui, ką jūs esate pamatę ir išgirdę: akli praregi, raiši vaikščioja, raupsuoti apvalomi, kurti girdi, numirėliai prikeliami, neturtėliams skelbiama Evangelija. 23 Ir palaimintas yra tas, kuris nepasipiktina manimi."

24 O Jono pasiuntiniams nuėjus, jis ėmė kalbėti minioms apie Joną: "Ko išėjote į tyrumą pažiūrėti? Ar vėjo linguojamos nendrės? 25 Jei ne, tai ko išėjote pamatyti? Ar švelniais drabužiais apsivilkusio žmogaus? Štai tie, kurie puikiai vilki ir prabangiai gyvena, yra karalių namuose. 26 Jei ne, tai ko išėjote pamatyti? Ar pranašo? Taip, sakau jums, dar daugiau kaip pranašą jūs matėte. 27 Jis yra tas, apie kurį parašyta:

'Štai aš siunčiu savo pasiuntinį pirma tavęs;
jis pataisys tau kelią prieš tave.'

28 Sakau jums, tarp gimusiųjų iš moterų nėra nė vieno didesnio už Joną; tačiau mažiausiasis Dievo karalystėje yra didesnis už jį." (29 Visa tauta, kai ji išgirdo, ir muitininkai pripažino teisų Dievo reikalavimą, duodamiesi krikštijami Jono krikštu. 30 Bet fariziejai ir įstatymo žinovai Dievo sumanymą padarė sau nepaveikų, nesiduodami jo krikštijami.)

31 "Taigi, su kuo aš galiu palyginti šitos kartos žmones ir į ką jie yra panašūs? 32 Jie yra panašūs į vaikus, kurie sėdi turgavietėje ir vieni kitiems šaukia, sakydami:

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: Kitą dieną

'Mes dūdavome jums vamzdžiais, bet jūs nešokote;
mes giedojome raudas, bet jūs neverkėte.'

33 Mat, yra atėjęs Jonas Krikštytojas; jis nevalgo duonos ir negeria vyno, o tačiau jūs sakote: 'Jis velnio apsėstas'. 34 Yra atėjęs Žmogaus Sūnus; jis valgo ir geria, o tačiau jūs sakote: 'Štai žmogus rijūnas ir vyno gėrėjas, muitininkų ir nusidėjėlių draugas!' 35 Tačiau išmintis pateisinta visų jos vaikų."

36 O vienas fariziejų prašė jį, kad jis valgytų pas jį; ir, įėjęs į to fariziejo namus, jis atsisėdo už stalo. 37 Ir štai moteriškė, kuri tame mieste buvo nusidėjėlė, sužinojusi, kad jis sėdi už stalo fariziejo namuose, atsinešė alabastrinį indą tepalo 38 ir, atsistojusi užpakalyje prie jo kojų, verkė, ašaromis ėmė laistyti jo kojas, jas nušluostė savo galvos plaukais, bučiavo jo kojas ir tepė aliejumi. 39 O tai matydamas, fariziejas, kuris buvo jį pakvietęs, tarė savyje šitaip: "Jei šitas būtų pranašas, jis žinotų, kas ir kokia ta moteriškė, kuri paliečia jį—kad ji yra nusidėjėlė." 40 Ir atsiliepdamas Jėzus tarė jam: "Simonai, turiu tau ką pasakyti." O tas sakė: "Pasakyk, Mokytojau."—41 "Kažkoks skolintojas turėjo du skolininkus; vienas buvo skolingas penkis šimtus denarų, o kitas—penkiasdešimt. 42 Jiems neturint iš ko atmokėti, jis dovanojo abiem. Katras tad jųdviejų jį labiau mylės?" 43 Atsakydamas Simonas tarė: "Manau, kad tas, katram daugiau dovanojo." O jis tarė jam: "Nusprendei teisingai." 44 Ir, atsigręžęs į moteriškę, jis tarė Simonui: "Matai šitą moteriškę? Aš įėjau į tavo namus; tu vandens man nedavei kojoms, bet šita ašaromis aplaistė mano kojas ir nušluostė savo plaukais. 45 Tu nepabučiavai manęs, bet šita nuo tos valandos, kai aš įėjau, nesiliovė bučiavusi mano kojų. 46 Tu aliejumi man galvos nepatepei, bet šita tepalu patepė mano kojas. 47 Todėl sakau tau, jos nuodėmės, kurių yra daug, atleistos, nes ji daug mylėjo; bet kam maža atleidžiama, tas maža myli." 48 Ir jis tarė jai: "Tau atleistos nuodėmės." 49 Tuomet sėdintieji drauge prie stalo ėmė sakyti savyje: "Kas yra tas, kuris net nuodėmes atleidžia?" 50 Bet jis tarė moteriškei: "Tavo tikėjimas yra tave išgelbėjęs; eik rami."

8 Netrukus paskui jis keliavo iš eilės per miestus ir kaimus, viešai kalbėdamas ir skelbdamas Dievo karalystės Evangeliją, ir su juo dvylika, 2 taip pat kai kurios moterys, kurios buvo pagydytos nuo piktų dvasių ir ligų: Marija, vadinama Magdalena, iš kurios septyni velniai buvo išėję, 3 ir Joana, Herodo prievaizdo Chuzo žmona, ir Zuzana, ir daug kitų, kurios juos[1] šelpė iš savo išteklių.

4 O susirenkant didelei miniai ir žmonėms miestas po miesto vykstant pas jį, jis tarė prilyginimu: 5 "Išėjo sėjėjas savo sėklos sėti.

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: jį

Jam besėjant, viena dalis nukrito palei kelią, ir buvo sumindžiota, ir dangaus paukščiai sulesė ją. 6 Kita nukrito ant uolos, ir išdygusi padžiūvo, nes neturėjo drėgmės. 7 Kita krito tarp erškėčių, ir kartu išaugę erškėčiai nustelbė ją. 8 Kita vėl krito į dirvą, gerą žemę, ir išdygusi davė šimteriopą derlių." Tai sakydamas, jis šaukė: "Kas turi ausis klausytis, tesiklauso!"

9 *O jo mokytiniai klausė jį, ką tas prilyginimas reiškiąs.* 10 O jis tarė: "Jums duota pažinti Dievo karalystės paslaptys, tačiau visiems kitiems prilyginimais, kad žiūrėdami nematytų ir girdėdami nesuprastų. 11 O tas prilyginimas reiškia štai ką: Sėkla yra Dievo žodis. 12 Pakelėje tai tie, kurie išgirdo; paskui ateina velnias ir atima žodį iš jų širdies, kad jie neįtikėtų ir nebūtų išgelbėti. 13 Ant uolos tai tie, kurie, kada jie išgirsta, su džiaugsmu priima žodį; bet tie[1] neturi šaknies; jie tiki kuriam laikui ir gundymo metu *atpuola. 14 O kas krito į erškėčius, tai tie, kurie išgirdo, tačiau, šalin* eidami, rūpesčių, turto ir gyvenimo smagumų užtroškinami ir neatneša pribrendusio derliaus. 15 O kas geroje žemėje, tai tie, kurie išgirdę palaiko žodį tikrai geroje širdyje ir neša vaisių su ištverme.

16 O niekas, uždegęs žiburį, neužvožia jo indu, nė stato po lova, bet stato ant žibintuvo, kad įeinantieji matytų šviesą. 17 Nes nieko nėra paslėpta, kas nebus apreikšta, nė nieko slapta, kas nepasidarytų žinoma ir neiškiltų aikštėn. 18 Taigi žiūrėkite, kaip jūs klausotės; nes kas turi, tam bus duodama; o kas neturi, net tai, ką jis tariasi turįs, bus iš jo atimama."

19 O atėjo pas jį jo motina ir broliai, bet dėl minios negalėjo susitikti su juo. 20 Ir jam buvo pranešta: "Tavo motina ir tavo broliai stovi lauke ir nori pasimatyti su tavimi." 21 O jis atsakydamas tarė jiems: "Mano motina ir mano broliai yra tie, kurie Dievo žodžio klausosi ir jį vykdo."

22 O vieną dieną jis įkopė į laivą su savo mokytiniais, ir jis tarė jiems: "Persiirkime į kitą ežero krantą." Taip jie išplaukė. 23 O jiems beplaukiant, jis užmigo. Į ežerą nusileido viesulas; jie pildėsi vandeniu ir buvo pavojuje. 24 Ir priėję jie pažadino jį, sakydami: "Mokytojau, Mokytojau, mes skęstame!" O jis pažadintas sudraudė vėją ir vandens vilnių mūšą; jie pasiliovė, ir pasidarė tyla. 25 Jis tarė jiems: "Kur jūsų tikėjimas?" O jie nusigandę stebėjosi, sakydami vienas kitam: "Kas gi šitas yra, kad jis net vėjams įsako, ir vandeniui, ir tie klauso jo?"

26 Ir jie nuplaukė į Gerazėnų[2] kraštą, kuris yra priešingoje Galilėjos pusėje. 27 O jam išlipus į sausumą, jį pasitiko vienas vyras iš miesto, velnių apsėstas; tas jau ilgoką laiką nebebuvo vilkėjęs drabužiu ir nebegyveno namuose, bet kapuose. 28 O pamatęs Jėzų, jis suriko, parpuolė prieš jį ir garsiu balsu tarė:

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: jie
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: Gadarėnų, kiti: Gergezėnų

"Kas man darbo su tavimi, Jėzau, Aukščiausiojo Dievo Sūnau? Meldžiu tave, nekankink manęs!" 29 Jis, mat, buvo įsakęs netyrajai dvasiai išeiti iš to žmogaus. (Nes ji daug kartų buvo jį pagavusi, ir nors jį surišdavo grandinėmis bei pančiais ir sergėdavo, tačiau jis sutraukydavo raiščius ir būdavo velnio vejamas į tyrus.) 30 Jėzus tad paklausė jį: "Koks tavo vardas?" O jis tarė: "Legionas", nes į jį buvo įėję daug velnių. 31 Ir jie maldavo jį, kad jis nepalieptų jiems nueiti į bedugnę. 32 O tenai buvo didoka kiaulių kaimenė besiganantі kalne; ir jie maldavo jį, kad jis leistų jiems į jas įeiti. Ir jis leido jiems. 33 O velniai, išėję iš žmogaus, įėjo į kiaules; tuomet kaimenė skubiai pasileido skardžiu žemyn į ežerą ir prigėrė.

34 O piemenys, pamatę, kas buvo atsitikę, pabėgo ir davė žinią į miestą ir į kiemus. 35 Tuomet žmonės išėjo pamatyti, kas buvo atsitikę; jie atėjo pas Jėzų ir rado žmogų, iš kurio velniai buvo išėję, apvilktą ir sveiko proto sėdintį prie Jėzaus kojų, ir nusigando. 36 O tie, kurie buvo tai matę, papasakojo jiems, kaip velnių apsėstasis buvo pagydytas. 37 Tuomet visa Gerazėnų[1] apylinkės daugybė prašė jį pasišalinti nuo jų, nes juos buvo apėmusi didelė baimė. Taip jis, įkopęs į laivą, sugrįžo. 38 O tas vyras, iš kurio buvo išėję velniai, meldė jį, kad galėtų būti su juo, bet jis paleido jį, sakydamas: 39 "Grįžk į savo namus ir papasakok, kiek daug tau yra padaręs Dievas." Jis nuėjo ir skelbė po visą miestą, kiek daug jam buvo padaręs Jėzus.

40 O Jėzui sugrįžus, jį mielai priėmė minia, nes visi buvo jo belaukią. 41 Ir štai atėjo vienas vyras, vardu Jairas; tas buvo sinagogos viršininkas. Parpuolęs prie Jėzaus kojų, jis maldavo jį užeiti į jo namus, 42 nes jis turėjo vienatinę dukterį, apie dvylika metų amžiaus, ir ta buvo bemirštanti.

Jam beinant, minios spaudė jį iš visų pusių. 43 Viena moteriškė, kuri dvylika metų buvo sirgusi kraujo plūdimu[2] ir kurios niekas neįstengė pagydyti, 44 priėjusi iš užpakalio palietė jo apsiausto kutą; ir tuojau sustojo jos kraujo plūdimas. 45 Tuomet Jėzus tarė: "Kas yra tas, kuris mane palietė?" O visiems ginantis, Petras tarė: "Mokytojau, minios tave spaudžia iš visų pusių ir stumia." 46 Bet Jėzus tarė: "Kažkas palietė mane, nes aš jaučiu, kad iš manęs yra išėjusi jėga." 47 O moteriškė, matydama, kad ji neliko nepastebėta, drebėdama priėjo ir, parpuolusi prieš jį, pasisakė visų žmonių akivaizdoje, dėl kurios priežasties ji buvo jį palietusi ir kaip ji tuojau pagijusi. 48 O jis tarė jai: "Dukterie, tavo tikėjimas yra padaręs tave sveiką; eik rami."

49 Dar jam tebekalbant, kažkas atėjo iš sinagogos viršininko namų ir sakė: "Tavo duktė numirė; nebevargink Mokytojo."

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: Gadarėnų, kiti: Gergezėnų

[2] Kiti senoviniai rankraščiai įterpia: ir išleidusi gydytojams visą savo išlaikymą

50 Bet Jėzus, tai išgirdęs, atsakė jam: "Nebijok; tik tikėk, ir ji bus sveika." 51 O atėjęs į namus, jis neleido įeiti su savimi niekam daugiau, kaip tik Petrui, Jonui, Jokūbui ir mergaitės tėvui bei motinai. 52 O visi verkė ir apraudojo ją. Bet jis tarė: "Neverkite; ji nėra numirusi, tik miega." 53 Ir jie išjuokė jį, žinodami, kad ji numirusi. 54 Bet jis, paėmęs ją už rankos, sušuko, sakydamas: "Mergaite, kelkis!" 55 Taip jos dvasia sugrįžo, ir ji tuojau atsikėlė; jis paliepė duoti jai valgyti. 56 Jos gimdytojai nepaprastai nustebo, o jis jiems įsakė niekam nesakyti to, kas buvo atsitikę.

9 O susišaukęs dvylika, jis davė jiems jėgą ir galią visiems velniams sutramdyti ir ligoms gydyti. 2 Jis išsiuntė juos Dievo karalystės skelbti ir gydyti, 3 ir jis tarė jiems: "Nieko neimkite sau kelionei, nei lazdos, nei delmono, nei duonos, nei pinigų, ir neturėkite dviejų apatinių. 4 Ir į kuriuos tik namus įeisite, tenai pasilikite, ir iš ten eikite toliau. 5 O kur tik žmonės nepriims jūsų, jūs, išeidami iš to miesto, nukratykite dulkes nuo savo kojų liudijimui prieš juos." 6 Ir išvykę jie ėjo iš eilės per kaimus, visur skelbdami Evangeliją ir gydydami.

7 O tetrarchas Herodas nugirdo visa, kas darėsi, ir nežinojo ką manyti, nes vienų buvo sakoma, kad Jonas esąs prikeltas iš mirusiųjų, 8 kitų, kad Elijas pasirodęs, kitų vėl, kad vienas senovinių pranašų prisikėlęs. 9 Bet Herodas tarė: "Jonui aš nukirsdinau galvą; bet kas yra šitas, apie kurį aš girdžiu tokių dalykų?" Ir jis stengėsi jį pamatyti.

10 Sugrįžę apaštalai papasakojo jam visa, ką jie buvo padarę. Tuomet, juos pasiėmęs, jis pasitraukė nuošaliai į miestą, vadinamą Betsaida. 11 Bet minios, tai patyrusios, pasekė jį; jas mielai priėmęs, jis kalbėjo joms apie Dievo karalystę ir gydė tuos, kuriems reikėjo gydymo. 12 O diena ėmė slinkti galop; priėję dvylika tarė jam: "Paleisk žmones, kad jie, nuėję į aplinkinius kaimus ir kiemus, rastų nakvynę ir maisto, nes mes čia esame tuščioje vietoje." 13 Bet jis tarė jiems: "Jūs duokite jiems valgyti." O jie tarė: "Mes neturime daugiau kaip penkis duonos kepalus ir dvi žuvi— nebent nuėję mes nupirktume maisto visiems šitiems žmonėms"; 14 mat, buvo apie penkis tūkstančius vyrų. Bet jis tarė savo mokytiniams: "Susodinkite juos eilėmis po penkiasdešimt." 15 Jie taip padarė ir visus susodino. 16 O paėmęs tuos penkis duonos kepalus ir tiedvi žuvi, jis pažvelgė į dangų, palaimino juos, sulaužė ir davė mokytiniams, kad tie pateiktų miniai. 17 Visi valgė ir privalgė iki sočiai, ir buvo surinkta, kas buvo jiems atlikę trupinių, dvylika pintinių.

18 O kai jis sau vienas buvo besimeldžiąs, kartu su juo buvo jo mokytiniai, ir jis paklausė juos, sakydamas: "Ką minios sako mane esant?" 19 O jie atsakydami tarė: "Joną Krikštytoją,

kiti Eliją, dar kiti, kad vienas senovinių pranašų prisikėlęs." 20 Bet jis tarė jiems: "O jūs ką sakote mane esant?" Petras atsakydamas tarė: "Dievo Kristų." 21 Bet jis, jiems pagrasinęs, įsakė niekam to nesakyti, 22 tardamas: "Žmogaus Sūnus turi daug kentėti, būti vyresniųjų, vyriausiųjų kunigų ir Rašto žinovų atmestas, nužudytas ir trečiąją dieną prikeltas."

23 Ir jis sakė visiems: "Jei kas nori eiti paskui mane, teišsižada savęs, tepasiima kasdien ant savęs savo kryžių ir teseka mane. 24 Nes, kas nori išgelbėti savo gyvybę, pražudys ją; o kas prapuldys savo gyvybę dėl manęs, išgelbės ją. 25 Nes kokią naudą turėtų žmogus, jei jis laimėtų visą pasaulį, o save patį pražudytų ar savęs netektų? 26 Nes kas gėdijasi manęs ir mano žodžių, to Žmogaus Sūnus gėdysis, kada jis ateis su savo, Tėvo ir šventųjų angelų garbe. 27 O sakau jums tiesą, yra kai kurie čia stovinčiųjų, kurie tikrai nepatirs[1] mirties, kol išvys Dievo karalystę."

28 O šituos žodžius pasakius, buvo praėjusios maždaug aštuonios dienos. Pasiėmęs Petrą, Joną ir Jokūbą, jis užkopė į kalną melstis. 29 Jam besimeldžiant, jo veido išvaizda pasidarė kitokia ir jo apdaras spinduliuojančiai baltas. 30 Ir štai du vyru kalbėjosi su juo; tuodu buvo Mozė ir Elijas. 31 Juodu, pasirodžiusiu garbėje, kalbėjo apie jo iškeliavimą, kurį jis turėjo atlikti Jeruzalėje. 32 O Petras ir jo draugai buvo miego apimti; tačiau prabudę jie išvydo jo garbę ir tuodu vyru, kuriuodu stovėjo drauge su juo. 33 Ir, juodviem nuo jo besiskiriant, Petras tarė Jėzui: "Mokytojau, gera, kad mes čia esame; padarykime tris palapines: vieną tau, vieną Mozei ir vieną Elijui"—nežinodamas, ką sakąs. 34 O jam tai besakant, užėjo debesis ir dengė[2] juodu[3] šešėliu; o jie nusigando, kai tuodu įėjo į debesį. 35 Ir iš debesies pasigirdo balsas, kuris sakė: "Šitas yra mano Sūnus, mano Išrinktasis[4]; jo klausykite!" 36 Balsui pasigirdus, Jėzus atsirado vienas. Jie tylėjo ir anomis dienomis niekam nepasakojo nieko iš to, ką buvo regėję.

37 O kitą dieną, jiems nukopus nuo kalno, jį pasitiko didelė minia. 38 Ir štai vienas vyras iš minios sušuko, sakydamas: "Mokytojau, prašau tave, pažvelk į mano sūnų, nes jis yra mano vienatinis; 39 štai dvasia pagauna jį, ir jis staiga sušunka; ji tąso jį, kol jis apsiputoja, ir vos nevos atstoja nuo jo, jį sugniuždydama. 40 Ir aš prašiau tavo mokytinius, kad jie išvarytų ją, bet jie negalėjo." 41 O atsakydamas Jėzus tarė: "O netikinti ir iškrypusi karta, iki kol aš būsiu pas jus ir pakęsiu jus? Atvesk čia savo sūnų!" 42 O jam dar beprieinant, velnias parbloškė jį ir tąsė. Bet Jėzus sudraudė netyrąją dvasią, pagydė tą vaiką ir jį atidavė jo tėvui. 43 O visi liko giliai Dievo didybės paveikti.

Bet visiems stebintis visais tais darbais, kuriuos jis darė, jis tarė

[1] Lit. neragaus
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: apdengė
[3] Arba: juos
[4] Kiti senoviniai rankraščiai: mano Mylimasis

savo mokytiniams: 44 "Jūs dėkitės į savo ausis šituos žodžius, būtent: Žmogaus Sūnus turi būti paduodamas į žmonių rankas." 45 Bet jie nesuprato šito posakio, ir jis buvo nuo jų paslėptas, kad jie neišmanytų jo, ir jie bijojo klausti jį apie tą posakį.

46 O jų tarpe kilo mintis, kuris jų galėtų būti didžiausias. 47 Bet Jėzus, nuvokdamas jų širdies mintį, paėmė vaiką, pastatė jį šalia savęs 48 ir tarė jiems: "Kas priima šitą vaiką mano vardu, mane priima, ir kas mane priima, priima tą, kuris atsiuntė mane; nes kas jūsų visų tarpe yra mažiausias, tas yra didelis."

49 O Jonas atsiliepdamas tarė: "Mokytojau, mes matėme vieną tavo vardu išvarinėjantį velnius, ir mes jam draudėme, nes jis neseka su mumis." 50 Bet Jėzus tarė jam: "Nedrauskite, nes kas nėra prieš jus, yra už jus."

51 O sueinant jo aukštyn paėmimo dienoms, jis nukreipė savo veidą keliauti į Jeruzalę. 52 Jis išsiuntė sau į priekį pasiuntinių, ir jie nukeliavę užsuko į samariečių kaimą jam prirengti, kur sustoti. 53 Bet tie nepriėmė jo, nes jis[1] keliavo į Jeruzalę. 54 O tai matydami, mokytiniai Jokūbas ir Jonas tarė: "Viešpatie, ar nori, kad mes tartume, kad ugnis nupultų iš dangaus ir suėstų juos?" 55 Bet jis atsigręžęs sudraudė juos.[2] 56 Tuomet jie nukeliavo į kitą[3] kaimą.

57 O jiems einant keliu, vienas tarė jam: "Aš seksiu tave, kur tik tu eisi." 58 Bet Jėzus tarė jam: "Lapės turi urvus ir dangaus paukščiai lizdus, bet Žmogaus Sūnus neturi kur galvos priglausti." 59 O kitam jis tarė: "Sek mane." Bet tas tarė:[4] "Leisk man pirma nueiti ir palaidoti savo tėvą." 60 Bet jis tarė jam: "Palik mirusiesiems laidoti jų mirusiuosius, o tu eik ir skelbk Dievo karalystę." 61 O dar kitas tarė: "Seksiu tave, Viešpatie, bet pirma leisk man atsisveikinti su mano namiškiais." 62 Bet Jėzus tarė jam: "Nėvienas, kuris prideda ranką prie arklo ir dairosi atgal, netinka Dievo karalystei."

10 Paskui Viešpats paskyrė septyniasdešimt[5] kitų ir juos išsiuntė po du pirma savęs į kiekvieną miestą ir vietą, kur jis pats ketino eiti. 2 Ir jis sakė jiems: "Piūtis, tiesa, didelė, bet darbininkų maža. Melskite tad piūties Viešpatį, kad jis išsiųstų darbininkų į savo piūtį. 3 Eikite savo keliu; štai aš siunčiu jus kaip avinėlius tarp vilkų. 4 Nesineškite piniginės, nė delmono, nė kurpių, ir nieko kelyje nesveikinkite. 5 O į kuriuos tik namus įeisite, pirma sakykite: 'Ramybė šitiems namams!' 6 Ir jei tenai bus ramybės

---

[1] Lit. jo veidas
[2] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: ir tarė: "Nežinote, kokios dvasios esate; juk Žmogaus Sūnus neatėjo žmonių gyvybių pražudyti, bet išgelbėti."
[3] Lit. kitokį
[4] Kai kurie senoviniai rankraščiai įterpia: Viešpatie
[5] Kiti senoviniai rankraščiai: septyniasdešimt du

sūnus, jūsų ramybė nuguls ant jo; jeigu ne, ji sugrįš pas jus. 7 Pasilikite tuose pačiuose namuose, valgydami ir gerdami, ką jie parūpina, nes darbininkas vertas savo atlyginimo; nesikilnokite iš namų į namus. 8 Ir į kurį tik miestą įeisite, ir priims jus, valgykite, kas jums pateikiama; 9 gydykite jame esančius ligonius ir sakykite jiems: "Prie jūsų yra priartėjusi Dievo karalystė." 10 O į kurį tik miestą įeisite ir nepriims jūsų, išėję į jo gatves, sakykite: 11 'Net dulkes, kurios prilipo mums prie kojų iš jūsų miesto, mes nukratome ant jūsų; tačiau tai žinokite, kad yra priartėjusi Dievo karalystė.' 12 Sakau jums, Sodomai aną dieną bus pakenčiamiau, nekaip anam miestui. 13 Vargas tau, Chorazine! Vargas tau, Betsaida! Nes jei Tire ir Sidone būtų įvykę stebuklai, kurie įvyko jumyse, jie seniai su ašutine ir pelenuose sėdėdami būtų darę atgailą. 14 Tačiau Tirui ir Sidonui bus pakenčiamiau teisme, nekaip jums. 15 Ir tu, Kafarnaume, argi tu būsi ligi dangaus išaukštintas? Ligi mirusiųjų buveinės[1] tu nužengsi[2]!

16 Kas jūsų klausosi, manęs klausosi, ir kas jus niekina, mane niekina. O kas mane niekina, niekina Tą, kuris mane atsiuntė."

17 O septyniasdešimt[3] sugrįžo ir su džiaugsmu sakė[4]: "Viešpatie, net velniai pasiduoda mums tavo vardu!" 18 O jis tarė jiems: "Aš stebėjau šėtoną nupuolantį iš dangaus kaip žaibą. 19 Štai aš esu davęs jums galią mindžioti gyvates bei skorpionus ir visai priešo galybei suvaldyti, ir niekas jums jokiu būdu nepakenks.[5] 20 Tačiau nesidžiaukite tuo, kad dvasios jums pasiduoda; verčiau džiaukitės, kad jūsų vardai yra įrašyti danguje."

21 Tą pačią valandą, Šventosios Dvasios įkvėptas, jis pradžiugo ir tarė: "Aš dėkoju tau, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad tai paslėpei nuo išmintingųjų ir protingųjų ir tai apreiškei kūdikiams. Taip, Tėve, aš dėkoju tau, kad taip tau patiko. 22 Visa man atiduota mano Tėvo, ir nė vienas nežino, kas yra Sūnus, kaip tik Tėvas, ir kas yra Tėvas, kaip tik Sūnus ir tas, kuriam Sūnus teikiasi jį apreikšti."

23 Ir, kreipdamasis skyrium į savo mokytinius, jis tarė: "Palaimintos akys, kurios regi, ką jūs regite! 24 Nes sakau jums, daug pranašų ir karalių norėjo pamatyti, ką jūs regite, bet nepamatė, ir išgirsti, ką jūs girdite, bet neišgirdo."

25 Štai vienas įstatymo žinovas atsistojo ir, jį gundydamas, sakė: "Mokytojau, ką padaręs aš paveldėsiu amžiną gyvenimą?" 26 O jis tarė jam: "Įstatyme kas parašyta? Kaip skaitai?" 27 O tas atsakydamas tarė: "Mylėk Viešpatį, savo Dievą, visa savo širdimi, visa savo siela, visa savo pajėga ir visu savo protu, o savo artimą,

---

[1] Lit. hado
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: būsi nustumtas
[3] Kiti senoviniai rankraščiai: septyniasdešimt du
[4] Arba: sugrįžo su džiaugsmu ir sakė
[5] Arba: ir jis jums nieko nepakenks.

kaip save patį." 28 O jis tarė jam: "Teisingai atsakei; tai daryk, ir būsi gyvas."

29 Bet tas, norėdamas pasiteisinti, tarė Jėzui: "O kas yra mano artimas?" 30 Atsakydamas Jėzus tarė: "Vienas žmogus ėjo iš Jeruzalės žemyn į Jeriką ir pateko tarp plėšikų, kurie, jį dargi išvilkę ir primušę, nuėjo, palikdami jį pusgyvį. 31 O atsitiktinai vienas kunigas ėjo žemyn anuo keliu, bet, jį pamatęs, praėjo kita kelio puse. 32 O taip pat ir levitas, atėjęs ties ta vieta ir jį pamatęs, praėjo kita kelio puse. 33 Bet kažkoks samarietis keliaudamas atėjo, kur jis buvo, ir, jį, pamatęs, buvo gailesčio sujudintas. 34 Priėjęs jis aprišo jo žaizdas, užpildamas aliejaus ir vyno; paskui, užsodinęs ant savo paties gyvulio, jis nugabeno jį į viešbutį ir slaugė jį. 35 Kitą dieną, išėmęs du denaru, jis padavė viešbučio savininkui ir tarė: 'Slaugyk jį, ir, ką daugiau išleisi, aš grįždamas tau atmokėsiu.' 36 Kuris šitų trijų tau rodosi patapęs artimu to, kuris pateko tarp plėšikų?" 37 Jis tarė: "Tas, kuris jo pasigailėjo." O Jėzus tarė jam: "Eik ir tu ir daryk panašiai."

38 O jiems bekeliaujant, jis įėjo į vieną kaimą; viena moteriškė, vardu Morta, priėmė jį į savo namus. 39 Ir ji turėjo seserį, vadinamą Mariją, kuri, atsisėdusi prie Viešpaties kojų, klausėsi jo kalbos. 40 Bet Morta buvo susirūpinusi visokiu patarnavimu, ir pristojusi ji tarė: "Viešpatie, ar tau nerūpi, kad mano sesuo mane vieną paliko tarnauti? Pasakyk tad jai, kad ji man padėtų." 41 Bet Viešpats atsakydamas tarė jai: "Morta, Morta, tu rūpiniesi ir nerimauji dėl daugelio dalykų, 42 bet reikia nedaug dalykų, tikriau sakant, vieno.[1] Marija juk išsirinko gerąją dalį, kuri nebus iš jos atimta."

11 Jis buvo besimeldžiąs vienoje vietoje, ir, kai jis paliovė, vienas jo mokytinių tarė jam: "Viešpatie, pamokyk mus melstis, kaip ir Jonas mokė savo mokytinius." 2 O jis tarė jiems: "Kada meldžiatės, sakykite:

Tėve, tebūnie šventu laikomas tavo vardas. Teateinie tavo karalystė.[2] 3 Kasdieninės mūsų duonos[3] duok mums kasdien 4 ir atleisk mums mūsų nuodėmes, nes ir mes patys atleidžiame kiekvienam, kuris mums kaltas, ir neįvesk mūsų į pagundymą."

5 Ir jis tarė jiems: "Kuris jūsų, turėdamas draugą, eis pas jį vidunaktį ir jam sakys: 'Drauge, paskolink man tris duonos kepalus, 6 nes vienas mano draugas atvyko pas mane iš kelionės, o aš neturiu ko jam pateikti', 7 ir anas, iš vidaus atsakydamas, tars: 'Nekvaršink manęs; durys jau užrakintos, ir mano vaikai yra su manimi lovoje; aš negaliu keltis ir tau duoti'? 8 Sakau jums,

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: o tereikia vieno

[2] Kiti senoviniai rankraščiai: Tavo Šventoji Dvasia teateinie ant mūsų ir teapvalo mus.

[3] Arba: Mūsų duonos rytojui

nors anas atsikėlęs ir neduos jam dėl to, kad pastarasis yra jo draugas, tačiau dėl jo įkyrumo atsikels ir duos jam, kiek tik jam reikia. 9 Tai ir aš sakau jums: prašykite, tai bus jums duodama; ieškokite, tai rasite; belskite, tai bus jums atidaroma. 10 Nes kiekvienas, kuris prašo, gauna, ir kuris ieško, randa, ir tam, kuris beldžiasi, atidaroma. 11 Kuris tėvas iš jūsų tarpo, jei sūnus prašys žuvies,[1] paduos jam gyvatę žuvies vietoje? 12 Arba vėl, jei jis prašys kiaušinio, argi paduos jam skorpioną? 13 Jei tad jūs, pikti būdami, mokate duoti savo vaikams gerų dovanų, kaip daug labiau Tėvas, kuris duoda iš dangaus, duos Šventosios Dvasios tiems, kurie jį prašo."

14 Jis buvo beišvarąs velnią, ir tas buvo nebylys. O velniui išėjus, nebylys prakalbėjo, ir minios stebėjosi. 15 Bet kai kurie jų tarė: "Jis su Beezebulo[2], velnių kunigaikščio, pagalba išvaro velnius." 16 O kiti gundydami reikalavo iš jo ženklo iš dangaus. 17 Bet jis, nuvokdamas jų mintis, tarė jiems: "Kiekviena valstybė, savyje nesutarianti, nusiaubiama, ir namai griūva ant namų. 18 Jeigu ir šėtonas nesutaria su savimi, kaip išliks jo valstybė? Nes jūs sakote, kad aš su Beezebulo[2] pagalba išvarau velnius. 19 Bet jei aš su Beezebulo[2] pagalba išvarau velnius, tai su kieno pagalba išvaro jūsų sūnūs? Todėl jie bus jūsų teisėjai. 20 Bet jei aš Dievo pirštu išvarau velnius, tai, aišku, pas jus[3] yra atėjusi Dievo karalystė. 21 Kol stipruolis, gerai apsiginklavęs, sergi savąją buveinę, rami lieka jo nuosavybė. 22 Bet kai tik stipresnis už jį užpuolęs nugali jį, tas atima jo ginklus, kuriais jis buvo pasitikėjęs, ir išdalija jo grobį. 23 Kas nėra su manimi, yra prieš mane, ir kas nerenka su manimi, išbarsto.

24 Kada netyroji dvasia išeina iš žmogaus, ji pereina per sausas[4] vietas, ieškodama atilsio, bet nerasdama ji sako: 'Grįšiu į savo namus, iš kur išėjau.' 25 Parėjusi ji randa juos iššluotus ir sutvarkytus. 26 Tuomet ji eina ir pasiima septynias kitas dvasias, piktesnes už save, ir įėjusios jos apsigyvena tenai. Taip paskutinioji to žmogaus būklė pasidaro blogesnė už pirmutiniąją."

27 O jam tai besakant, viena moteriškė iš minios, pakeldama balsą, tarė jam: "Palaimintos įsčios, kurios nešiojo tave, ir krūtys, kurias tu žindai!" 28 Bet jis tarė: "Taip, bet geriau sakant, palaiminti, kurie girdi Dievo žodį ir jį laiko."

29 O minioms gausėjant, jis pradėjo sakyti: "Šita karta yra pikta karta; ji reikalauja ženklo, bet jai nebus duota jokio kito ženklo, kaip tik Jonos ženklas. 30 Būtent, kaip Jona patapo ženklu ninevičiams, taip ir Žmogaus Sūnus bus šitai kartai. 31 Pietų karalienė bus prikelta teismo dieną su šitos kartos žmonėmis ir

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: . . . jei sūnus prašys duonos, paduos jam akmenį? Arba vėl, jei jis prašys žuvies, argi . . . ?
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: Beelzebulo
[3] Lit. ant jūsų [4] Lit. be vandens

pasmerks juos; nes ji atėjo nuo žemės pakraščių pasiklausyti Salomono išminties; ir štai čia daugiau kaip Salomonas. 32 Ninevičiai prisikels teismo dieną su šita karta ir pasmerks ją; nes jie atgaila atsakė į Jonos paskelbtą žinią; ir štai čia daugiau kaip Jona.

33 Nėvienas, uždegęs žiburį, nededa jo į rūsį, nė po saiku, bet ant žibintuvo, kad įeinantieji matytų šviesą. 34 Kūno žiburys yra tavo akis. Kol tavo akis yra sveika, ir visas tavo kūnas yra šviesus; bet kai ji nesveika, ir tavo kūnas tamsus. 35 Žiūrėk tad, kad šviesybė, kuri yra tavyje, nebūtų tamsybė. 36 Taigi, jei visas tavo kūnas šviesus, neturįs jokios dalies tamsios, jis bus visas šviesus, kaip kad žiburys savo spinduliais apšviečia tave."

37 O jam tai pakalbėjus, vienas farizėjas praše jį, kad jis pietautų pas jį; įėjęs jis atsisėdo už stalo. 38 O farizėjas, tai pamatęs, stebėjosi, kad jis pirma, prieš pietaudamas, nenusiplovė. 39 Bet Viešpats tarė jam: "Dabar jūs, farizėjai, valote taurės ir dubens išviršinę pusę, bet jūsų vidus yra pilnas plėšimo ir piktybės. 40 Paikieji, ar ne tas, kuris padarė išorę, padarė ir vidų? 41 Tačiau tai, kas yar viduje, duokite kaip išmaldą; ir štai visa bus jums tyra.

42 Bet vargas jums, farizėjams! nes jūs duodate dešimtinę nuo mėtos, rūtos ir visokios daržovės, bet apleidžiate teisę ir Dievo meilę; šituos dalykus būtų reikėję vykdyti ir anų neapleisti. 43 Vargas jums, farizėjams! nes jūs mėgstate pirmąsias sėdynes sinagogose ir sveikinimus turgavietėse. 44 Vargas jums! nes jūs esate kaip nepastebimi kapai, ir žmonės, kurie vaikščioja viršum jų, to nežino."

45 O atsiliepdamas vienas įstatymo žinovas sakė jam: "Mokytojau, tai sakydamas, tu ir mus įžeidi." 46 Bet jis tarė: "Ir jums, įstatymo žinovams, vargas! nes jūs apkraunate žmones sunkiai pakeliamomis naštomis, o patys nė vienu savo pirštu nepaliečiate tų maštų. 47 Vargas jums! nes jūs statote pranašams kapo paminklus, o jūsų tėvai užmušė juos. 48 Tuo būdu jūs esate liudytojai ir sutinkate su savo tėvų darbais, nes tie, tiesa, užmušė juos, o jūs statote[1]. 49 Todėl ir Dievo Išmintis pasakė: 'Aš siųsiu pas juos pranašų ir apaštalų, ir kai kuriuos jų jie užmuš ir persekios'— 50 kad iš šitos kartos būtų išieškotas visų pranašų kraujas, kuris yra buvęs išlietas nuo pasaulio įkūrimo, 51 nuo Abelio kraujo iki kraujo Zakarijo, kuris žuvo tarp aukuro ir šventyklos. Taip, sakau jums, jis bus išieškotas iš šitos kartos. 52 Vargas jums, įstatymo žinovams! nes jūs pasiėmėte žinojimo raktą; jūs patys neįėjote ir tiems, kurie mėgino įeiti, sukliudėte."

53 Jam iš tenai išėjus Rašto žinovai ir farizėjai pradėjo įžūliai jį spausti ir versti pasisakyti apie daugelį dalykų, 54 tykodami jį pagauti ką nors sakant.

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: jiems kapo paminklus

12 Tuo tarpu, kai buvo krūvon susirinkę daug tūkstančių žmonių, taip kad jie vieni kitus mindė, jis pradėjo sakyti pirmučiausia[1] savo mokytiniams: "Sergėkitės fariziejų raugo, kuris yra veidmainystė. 2 O nieko nėra uždengta, kas nebus atidengta, ir nieko slapta, kas nepasidarys žinoma. 3 Nes ką tik jūs sakėte tamsumoje, bus girdima šviesumoje, ir ką jūs kalbėjote į ausį privatiniuose kambariuose, bus skelbiama ant stogų.

4 Sakau jums, savo draugams: Nebijokite tų, kurie užmuša kūną ir paskui nieko daugiau nebegali padaryti. 5 O aš jums parodysiu, ko jūs turite bijoti: Bijokite to, kuris užmušęs turi galią įmesti į pragarą[2]; taip, sakau jums, to bijokite! 6 Ar ne penki žvirbliai parduodami už du centu[3]? Tačiau nė vienas jų Dievo[4] nepamirštamas. 7 Taip, net jūsų galvos plaukai visi suskaityti! Nebijokite; jūs vertesni už daugelį žvirblių.

8 Sakau jums, kiekvienas, kuris išpažins mane žmonių akivaizdoje, tą ir Žmogaus Sūnus išpažins Dievo angelų akivaizdoje. 9 O kas užsigins manęs žmonių akivaizdoje, to bus užsiginta Dievo angelų akivaizdoje. 10 Ir kiekvienam, kuris tars žodį prieš Žmogaus Sūnų, bus atleista. Bet tam, kuris Šventajai Dvasiai piktžodžiaus, nebus atleista. 11 O kai jie ves jus į sinagogas, pas valdininkus ir vyriausybes, nesirūpinkite, kaip ar kuo apsiginsite ar ką sakysite; 12 nes Šventoji Dvasia pamokys jus tą pačią valandą, kas reikia sakyti."

13 O vienas iš minios tarė jam: "Mokytojau, pasakyk mano broliui, kad jis pasidalytų su manimi veldėmę." 14 Bet jis tarė jam: "Žmogau, kas mane pastatė jums teisėju ar dalytoju?" 15 Ir jis tarė jiems: "Žiūrėkite ir sergėkitės visokio godumo, nes jei kas ir turi perteklių, tai vis dėlto jo gyvybės dar neužtikrina jo nuosavybė." 16 Ir jis pasakė jiems prilyginimą, tardamas: "Vieno turtingo žmogaus laukai gerai užderėjo. 17 Ir jis mąstė savyje, sakydamas: 'Kas man daryti, kad neturiu kur suvalyti savo derliaus?' 18 Paskui jis tarė: 'Štai ką padarysiu: aš nuardysiu savo daržines ir didesnes pastatysiu, ir tenai suvalysiu visus savo javus ir gėrybes. 19 Tuomet aš sakysiu savo sielai: Siela, tu turi daug gėrybių, sukrautų daugeliui metų; ilsėkis, valgyk, gerk, linksminkis.' 20 Bet Dievas tarė jam: 'Kvaily, šią naktį tavo sielos pareikalaus iš tavęs; o ką prirengei, kam teks?' 21 Taip yra tam, kuris krauna sau lobius, bet nėra turtingas pas Dievą."

22 Ir jis tarė savo mokytiniams: "Todėl sakau jums, nebūkite susirūpinę savo gyvybe, ką valgysite, nė savo kūnu, kuo vilkėsite. 23 Juk gyvybė yra daugiau už valgį, ir kūnas už apdarą. 24 Įsižiūrėkite į varnus: jie nei sėja, nei piauna, jie neturi sandėlio, nė daržinės, o tačiau Dievas pamaitina juos. Kaip daug daugiau jūs esate verti už paukščius! 25 O kuris jūsų savo rūpesčiu gali

[1] Arba: . . . : "Pirmučiausia sergėkitės . . . " [2] Lit. geheną
[3] Lit. asariju [4] Lit. Dievo akivaizdoje

pridurti prie savo amžiaus ilgio[1] vieną mąstą? 26 Jei tad jūs nė tokio mažo dalyko negalite, kam esate susirūpinę visais kitais dalykais? 27 Įsižiūrėkite į lelijas, kaip jos nei verpia, nei audžia;[2] tačiau aš sakau jums, nė Salomonas visoje savo garbėje neapsivilkdavo, kaip viena šitų. 28 Jeigu Dievas lauke žolę, šiandien žaliuojančią[3] ir rytoj į krosnį metamą, taip apvelka, kaip daug labiau jus, mažatikiai! 29 Ir jūs, neieškinėkite, ką valgysite ir ką gersite, ir nesisielokite. 30 Nes viso to trokšta pasaulio tautos; o jūsų Tėvas žino, kad jums to reikia. 31 Verčiau ieškokite jo[4] karalystės, ir tai bus jums pridėta.

¶ 32 Nebijok, mažoji kaimene, nes jūsų Tėvui patiko duoti jums karalystę. 33 Parduokite savo nuosavybę ir duokite ją kaip išmaldą. Pasidarykite piniginių, kurios nesusidėvi[5], lobį neišsenkantį danguje, kur vagis nesiartina, nė kandis nesunaikina. 34 Nes kur yra jūsų lobis, ten bus ir jūsų širdis.

35 Tebūnie jūsų strėnos apjuostos ir žiburiai degą, 36 ir jūs būkite panašūs į žmones, laukiančius savo pono, kada jis pargrįš iš vestuvių, kad, kai tik jis parvyks ir pasibels, tuojau jam atidarytų. 37 Laimingi tie vergai, kuriuos parėjęs ponas ras budinčius. Iš tiesų sakau jums, jis apsijuos, pasodins juos prie stalo ir priėjęs patarnaus jiems. 38 Jei jis pareitų antrosios ar trečiosios nakties sargybos metu ir taip juos rastų, laimingi yra tie[6]! 39 Bet tai žinokite, kad, jei šeimininkas būtų žinojęs, kurią valandą ateis vagis, jis[7] nebūtų leidęs įsibrauti į[8] savo namus. 40 Ir jūs būkite prisirengę, nes tą valandą kurią nemanote, ateis Žmogaus Sūnus."

41 O Petras tarė: "Viešpatie, ar mums sakai šitą prilyginimą, ar ir visiems?" 42 Ir Viešpats tarė: "Kas tad yra tas ištikimas, protingas prievaizdas, kurį ponas pastatys savo šeimynai, kad jiems duotų tinkamu laiku paskirtą maisto davinį? 43 Laimingas tas vergas, kurį parėjęs jo ponas ras taip darantį. 44 Iš tiesų sakau jums, jis pastatys jį visai savo nuosavybei. 45 Bet jei tas vergas sakytų savo širdyje: 'Mano ponas užtrunka pareiti' ir pradėtų mušti tarnus ir tarnaites, valgyti, gerti ir girtauti, 46 tai to vergo ponas pareis dieną, kurią jis nelaukia, ir valandą, kurios jis nežino, perkirs jį pusiau ir duos jam dalį su neištikimaisiais. 47 O tas vergas, kuris žinojo savo pono valią, bet neprirengė arba nepadarė, kaip jis norėjo, gaus daug kirčių. 48 Bet kas nežinojo, o padarė, kas verta plakimo, gaus maža kirčių. O iš kiekvieno, kuriam daug duota, bus daug reikalaujama, ir kam daug pavesta, iš to daug daugiau paieškos.

¶

[1] Arba: ūgio
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: Isižiūrėkite į lelijas, kaip jos auga; jos nepluša, nė verpia
[3] Lit. esančią
[4] Kiti senoviniai rankraščiai: Dievo
[5] Lit. nepasensta
[6] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: vergai
[7] Kiti senoviniai rankraščiai įterpia: būtų budėjęs ir
[8] Lit. prakasti

49 Ugnies aš atėjau sviesti į žemę, ir ko noriu, jei ne kad ji jau būtų užkurta?[1] 50 Bet krikštu aš turiu būti pakrikštytas, ir kaip mane spaudžia, kol tai bus atlikta! 51 Ar jūs manote, kad aš ramybės atėjau duoti žemėje? Ne, sakau jums, bet veikiau skilimo. 52 Nes nuo šiolei penki vienuose namuose bus pasidalinę, trys prieš du ir du prieš tris; 53 jie bus pasidalinę, tėvas prieš sūnų ir sūnus prieš tėvą, motina prieš dukterį ir duktė prieš motiną, anyta prieš savo marčią ir marti prieš anytą."

54 O jis sakė ir minioms: "Kada matote debesį kylant iš vakarų, jūs tuojau sakote: 'Lietus ateina', ir taip įvyksta. 55 Ir kada pietų vėją pučiant, jūs sakote: 'Bus kaitra', ir įvyksta. 56 Veidmainiai, žemės ir dangaus išvaizdą jūs mokate aiškinti, bet kaip šito laiko nemokate aiškinti?

57 O kodėl jūs ir iš savęs nenusprendžiate, kas teisu? 58 Būtent: kai eini su savo priešininku pas viršininką, kelyje pasistenk su juo išsilyginti, kad jis kartais nenutemptų tavęs pas teisėją, o teisėjas tave perduos teismo vykdytojui, ir teismo vykdytojas tave įmes į kalėjimą. 59 Sakau tau, tu jokiu būdu neišeisi iš tenai, kol patį paskutinį pinigėlį būsi sumokėjęs."

13 O tuo pačiu metu atvyko žmonių, kurie jam pranešė apie galilėjiečius, kurių kraują Pilotas buvo sumaišęs su jų aukomis. 2 Ir atsiliepdamas jis tarė jiems: "Ar jūs manote, kad šitie galilėjiečiai buvo didesni nuodėmininkai negu visi kiti galilėjiečiai, todėl kad jie tai yra iškentėję? 3 Ne, sakau jums; bet jei neatgailausite, visi panašiu būdu žūsite. 4 Arba anie aštuoniolika, ant kurių užgriuvo bokštas Silooje ir užmušė juos: ar jūs manote, kad jie buvo didesni nusikaltėliai negu visi kiti Jeruzalės gyventojai? 5 Ne, sakau jums; bet jei nepadarysite atgailos, visi tokiu pat būdu žūsite."

6 Ir jis sakė šitą prilyginimą: "Vienas žmogus turėjo fygmedį, pasodintą savo vynuogyne; jis atėjo ir ieškojo jame vaisiaus, bet nerado. 7 Ir jis tarė vynininkui: 'Štai jau treji metai, kaip aš ateinu ir ieškau vaisiaus šitame fygmedyje, bet nerandu. Nukirsk jį; kam jis dar žemę alina?' 8 Bet tas atsakydamas sako jam: 'Pone, palik jį dar šiais metais, kol aš apkasiu jį ir uždėsiu trąšų. 9 Ir jei jis neš vaisių ateityje, gerai; bet jei ne, tai iškirsdinsi jį'."

10 O jis buvo bemokąs vienoje sinagogoje sabatos dieną. 11 Ir štai čia buvo moteriškė, kuri buvo turėjusi ligos dvasią aštuoniolika metų; ji buvo sutraukta ir negalėjo pilnai atsitiesti. 12 O ją pamatęs, Jėzus pasišaukė ir tarė jai: "Moteriške, tu esi išvaduota iš savo ligos." 13 Ir jis uždėjo ant jos rankas; ji tuojau atsitiesė ir garbino Dievą. 14 Bet atsiliepdamas sinagogos viršininkas,

[1] Arba: ir kaip aš norėčiau, kad ji jau būtų užkurta!

supykęs, kad Jėzus sabatos dieną pagydė, sakė miniai: "Yra šešios dienos, kuriomis privalu dirbti; jomis tad ateikite ir gydykitės, o ne sabatos dieną." 15 Bet Viešpats atsakė jam ir tarė: "Veidmainiai! Ar kiekvienas jūsų sabatos dieną neatriša savo jaučio ar asilo nuo prakarto ir nenuveda jo pagirdyti? 16 O šitos moteriškės, Abraomo dukters, kurią šėtonas laikė sukaustęs jau aštuoniolika metų, ar neprivalėjo išvaduoti iš šito ryšio sabatos dieną?" 17 Ir, jam tai sakant, gėdijosi visi jo priešininkai, bet visa minia džiaugėsi visais tais garbingais darbais, kurie buvo jo daromi.

18 Taigi jis sakė: "Į ką yra panaši Dievo karalystė ir kam aš prilyginsiu ją? 19 Ji yra panaši į garstyčių grūdą, kurį paėmęs žmogus pasėjo savajame darže; jis užaugo ir pavirto medžiu, ir dangaus paukščiai susisuko gūžtas jo šakose."

20 Ir vėl jis tarė: "Kam aš prilyginsiu Dievo karalystę? 21 Ji yra panaši į raugą, kurį paėmusi moteriškė įmaišė į tris saikus miltų, kol visa įrūgo."

22 Taip jis ėjo iš eilės per miestus ir kaimus, mokydamas ir keliaudamas į Jeruzalę. 23 O kažkas tarė jam: "Viešpatie, ar maža bus išgelbimųjų?" O jis tarė jiems: 24 "Stenkitės visomis išgalėmis įeiti pro ankštas duris; nes, sakau jums, daugelis bandys įeiti, bet neįstengs. 25 Nuo to laiko, kai šeimininkas bus atsikėlęs ir užrakinęs duris, ir jūs, lauke stovėdami, pradėsite belsti į duris, sakydami: 'Pone, atidaryk mums', o tas atsakydamas tars jums: 'Aš nežinau, iš kur jūs esate',—26 tuomet jūs pradėsite sakyti: 'Mes valgėme ir gėrėme tavo akivaizdoje, ir tu mokei mūsų gatvėse'. 27 Bet jis tars jums šitaip: 'Aš nežinau, iš kur jūs esate; atstokite nuo manęs jūs visi, piktadariai!' 28 Tenai bus verksmo ir dantų griežimo, kai išvysite Abraomą, Izaoką, Jokūbą ir visus pranašus Dievo karalystėje, o save laukan išmetamus. 29 Ateis iš rytų ir vakarų, iš šiaurės ir pietų ir atsisės prie stalo Dievo karalystėje. 30 Ir štai yra paskutinių, kurie bus pirmutiniai, ir yra pirmutinių, kurie bus paskutiniai."

31 Tą pačią valandą priėjo kai kurie fariziejai ir sakė jam: "Išeik! eik iš čia, nes Herodas nori tave nužudyti!" 32 Bet jis tarė jiems: "Nuėję pasakykite tai lapei: 'Štai aš išvarau velnius ir atlieku gydymus šiandien ir rytoj, o trečiąją dieną būsiu baigęs. 33 Tačiau šiandien, rytoj ir poryt aš turiu keliauti, nes neleistina pranašui žūti už Jeruzalės sienų.' 34 Jeruzale, Jeruzale, kuri nužudai pranašus ir užmuši akmenimis pas tave siųstuosius, kiek kartų aš norėjau surinkti krūvon tavo vaikus, kaip kad višta savo vištelius po sparnais, bet jūs nenorėjote! 35 Štai paliekami jums jūsų namai. Sakau jums, jūs nebematysite manęs, kol ateis valanda, kada tarsite: 'Palaimintas, kuris ateina Viešpaties vardu!' "

14 Jam atėjus į vieno fariziejų vyresniojo namus sabatos dieną valgyti, jie atidžiai stebėjo jį. 2 Ir štai kažkoks žmogus,

sergąs vandens liga, atsirado jo akivaizdoje. 3 Atsiliepdamas Jėzus tarė įstatymo žinovams ir farizėjams šitaip: "Ar valia sabatos dieną pagydyti ar ne?" 4 Bet jie tylėjo. Tada paėmęs jis išgydė jį ir paleido. 5 O jiems jis tarė: "Kuris jūsų, jei jo sūnus ar jautis įkris į šulinį, tuojau jo neištrauks sabatos dieną?" 6 Ir jie neįstengė atsakyti į tai.

7 O pakviestiesiems jis sakė prilyginimą, pastebėjęs, kaip jie rinkosi pirmąsias vietas; jis sakė jiems: 8 "Kai kieno nors esi pakviestas į vestuves, neatsisėsk į pirmąją vietą, rasi, kartais garbingesnis už tave gali būti jo pakviestas, 9 taip kad atėjęs tas, kuris tave ir jį pakvietė, sakys tau: 'Užleisk šitam vietą', o tu tada turėtumei[1] susigėdęs užimti paskutiniąją vietą. 10 Bet kai esi pakviestas, nuėjęs atsisėsk į paskutiniąją vietą, taip kad, kai ateis tavo kvietėjas, jis sakys tau: 'Drauge, pasislink aukščiau'. Tuomet tau bus garbės visų drauge su tavimi prie stalo sėdinčiųjų akivaizdoje. 11 Nes kiekvienas, kuris pasiaukština, bus pažemintas, bet kas pasižemina, bus paaukštintas."

12 Jis sakė ir tam, kuris buvo jį pakvietęs: "Kai keli pietus ar vakarienę, nekviesk savo draugų, nė savo brolių, nė savo giminių, nė turtingų kaimynų; rasi, kartais ir jie gali atsimokėdami pakviesti tave, ir taip bus tau atlyginta. 13 Bet kai keli pokylį, kviesk neturtėlius, paliegėlius, luošus, aklus. 14 Tai tu būsi palaimintas, nes jie neturi kuo atlyginti tau. Tau, būtent, bus atlyginta teisiųjų prisikėlimo metu."

15 O vienas drauge prie stalo sėdinčiųjų, tai išgirdęs, tarė jam: "Palaimintas, kuris valgys duonos Dievo karalystėje!" 16 Bet jis tarė jam: "Vienas žmogus kėlė didelę vakarienę ir pakvietė daug. 17 Vakarienės valandą jis išsiuntė savo vergą pasakyti pakviestiesiems: 'Ateikite, nes jau paruošta'. 18 Bet jie visi išvien ėmė atsiprašinėti. Pirmasis tarė jam: 'Nupirkau dirvą, ir būtinai turiu išeiti ir ją apžiūrėti; prašau tave, laikyk mane pateisintu'. 19 O kitas tarė: 'Nupirkau penkis jungus jaučių, ir einu jų išmėginti; prašau tave, laikyk mane pateisintu.' 20 Kitas vėl tarė: 'Vedžiau moterį, ir todėl negaliu ateiti'. 21 Parėjęs vergas papasakojo tai savo ponui. Tuomet užsirūstinęs šeimininkas tarė savo vergui: 'Eik skubiai į miesto gatves bei gatveles ir įvesk čia neturtėlius, paliegėlius, aklus ir luošus.' 22 Vergas vėl tarė: 'Pone, padaryta, ką liepei, bet dar yra vietos.' 23 Tai ponas tarė vergui: 'Išeik į kelius bei patvorius ir priversk įeiti, kad mano namai pasidarytų pilni. 24 Nes sakau jums, nė vienas anų pakviestųjų vyrų neragaus mano vakarienės'."

25 O kartu su juo ėjo didelės minios, ir atsigręžęs jis tarė joms: 26 "Jei kas ateina pas mane ir nelaiko neapykantoje savo tėvo, motinos, žmonos, vaikų, brolių ir seserų, be to, dar ir savo paties

---

[1] Lit. pradėtumei

gyvybės, negali būti mano mokytinis. 27 Kas nenešа savo kryžiaus ir neina paskui mane, negali būti mano mokytinis. 28 Nes kuris jūsų, norėdamas statyti bokštą, pirma neatsisėda ir neapskaičiuoja išlaidų, ar pakankamai turi lėšų jam užbaigti? 29 Kad kartais, jam pradėjus pamatą ir nebeįstengiant atbaigti, visi žiūrovai nepradėtų tyčiotis iš jo, 30 sakydami: "Šitas žmogus pradėjo statyti ir neįstengė atbaigti.' 31 Arba kuris karalius, traukdamas į karą prieš kitą karalių, neatsisės pirma ir neapsvarstys, ar jis gali su dešimt tūkstančių eiti prieš tą, kuris su dvidešimt tūkstančių eina prieš jį? 32 O jei ne, tai, anam dar toli tebesant, jis išsiunčia pasiuntinius ir prašo taikos derybų. 33 Taip tad kiekvienas iš jūsų, kuris neišsižada visų savo nuosavybių, negali būti mano mokytinis.

34 Taigi geras daiktas druska; bet jei ir druska išdvoks, kuo ją vėl padarys sūrią? 35 Ji netinka nei dirvai, nei mėšlui; laukan išmeta ją. Kas turi ausis klausytis, tesiklauso!"

15 Į jį artinosi visokie muitininkai ir nusidėjėliai jo klausytis. 2 Farizėjai ir Rašto žinovai murmėjo, sakydami: "Šitas priima nusidėjėlius ir valgo drauge su jais."

3 Tuomet jis pasakė jiems šitą prilyginimą, tardamas: 4 "Kuris jūsų, turėdamas šimtą avių ir prapuldęs jų vieną, nepalieka devyniasdešimt devynių tyrumoje ir neina paskui prapuolusiąją, kolei ją randa? 5 Radęs jis užsideda ją ant pečių džiaugdamasis 6 ir, parėjęs namo, sušaukia draugus bei kaimynus ir sako jiems: 'Džiaukitės kartu su manimi, nes suradau savo avį, kuri buvo prapuolusi.' 7 Sakau jums, taip bus daugiau džiaugsmo danguje dėl vieno atgailaujančio nusidėjėlio, nekaip dėl devyniasdešimt devynių teisiųjų, kuriems nereikia atgailos.

8 Arba kuri moteriškė, turėdama dešimt drachmų[1], jei ji pameta vieną drachmą, neužsidega žiburio, nešluoja namų ir neieško rūpestingai, kol atranda? 9 Atradusi ji sušaukia drauges bei kaimynes ir sako: 'Džiaukitės kartu su manimi, nes atradau drachmą, kurią buvau pametusi'. 10 Taip, sakau jums, randasi džiaugsmo tarp[2] Dievo angelų dėl vieno atgailaujančio nusidėjėlio."

11 Ir jis tarė: "Vienas žmogus turėjo du sūnu. 12 Jaunesnysis jų tarė tėvui: 'Tėve, duok man turto dalį, kuri man atitenka'. Tai jis padalino jiems nuosavybę. 13 Nedaugeliui dienų praslinkus, visa surinkęs, jaunesnysis sūnus iškeliavo į tolimą šalį ir tenai išeikvojo savo turtą, palaidžiai gyvendamas. 14 O jam visa išleidus, kilo smarkus badas anoje šalyje, ir jis pradėjo stokoti. 15 Nuėjęs jis prisimetė prie vieno anos šalies piliečio; tas jį nusiuntė į savo laukus kiaulių ganyti. 16 Ir jis geidė pripildyti savo pilvą žliaugti-

[1] Viena drachma lygi maždaug 16 amer. centų.
[2] Lit. akivaizdoje

mis, kurias ėdė kiaulės, bet niekas jų nedavė jam. 17 O atsiprotėjęs jis tarė: "Kiek daug mano tėvo samdinių turi duonos perteklių, o aš badu čia stimpu! 18 Kelsiuosi, eisiu pas savo tėvą ir sakysiu jam: 'Tėve, aš nusidėjau dangui ir tau; 19 jau nebesu vertas vadintis tavo sūnumi; laikyk mane kaip vieną savo samdinių.' 20 Ir pakilęs jis nuėjo pas savo tėvą. Bet, jam dar toli tebesant, jį pamatė jo tėvas ir pasigailėjo; pribėgęs jis puolė jam ant kaklo ir nubučiavo jį. 21 Bet sūnus tarė jam: 'Tėve, aš nusidėjau dangui ir tau; jau nebesu vertas vadintis tavo sūnumi.' 22 O tėvas tarė savo vergams: 'Greitai išneškite puikiausią drabužį ir apvilkite jį; duokite jam žiedą ant rankos ir kurpes ant kojų; 23 atveskite nupenėtą veršį, paskerskite, ir valgydami linksminkimės, 24 nes šitas mano sūnus buvo miręs ir atgijo, buvo prapuolęs ir atsirado.' Ir jie pradėjo linksmintis.

25 O jo vyresnysis sūnus buvo lauke, ir, kai pareidamas priartėjo prie namų, jis išgirdo muziką ir šokius. 26 Pasišaukęs vieną tarnų, jis teiravosi, kas tai esą. 27 Bet tas pasakė jam: 'Tavo brolis yra parėjęs, ir tavo tėvas paskersdino nupenėtą veršį, kad jį sveiką sulaukęs.' 28 Bet jis užsirūstino ir nenorėjo įeiti. Jo tėvas išėjęs įkalbinėjo jį, 29 bet jis atsakydamas tarė tėvui: 'Štai tiek metų aš tarnauju tau ir niekados neperžengiau tavo įsakymo, tačiau man nė kartą nedavei nė ožiuko, kad galėčiau pasilinksminti su savo draugais. 30 Bet kada parėjo šitas tavo sūnus, kuris prarijo tavo nuosavybę su paleistuvėmis, tu paskersdinai jam nupenėtą veršį.' 31 Bet jis tarė jam: 'Vaikuti, tu visuomet esi su manim, ir visa, kas mano, yra tavo. 32 Bet reikėjo linksmintis ir džiaugtis, nes šitas tavo brolis buvo miręs ir atgijo, buvo prapuolęs ir atsirado'."

16 Bet jis sakė ir mokytiniams: "Buvo vienas turtingas žmogus, kuris turėjo prievaizdą, ir tas buvo jam apskųstas, kad eikvojąs jo nuosavybę. 2 Jį tad pasišaukęs, jis tarė jam: 'Ką aš čia girdžiu apie tave? Duok apyskaitą iš savo priežiūros, nes jau nebegali toliau būti prievaizdu.' 3 Bet prievaizdas tarė savyje: 'Ką veiksiu, kad mano ponas atima iš manęs priežiūrą? Kasti neįstengiu, elgetauti gėdžiuosi. 4 Žinau, ką darysiu, kad jie, kai aš būsiu atleistas nuo priežiūros, mane priimtų į savo namus.' 5 Pasišaukęs tad kiekvieną savo pono skolininkų atskirai, jis sakė pirmajam: 'Kiek tu esi skolingas mano ponui?' 6 O tas tarė: 'Šimtą statinių[1] aliejaus.' Bet jis tarė jam: 'Imk savo skolos raštą ir atsisėdęs skubiai rašyk: penkiasdešimt.' 7 Paskui jis tarė kitam: 'O tu kiek skolingas?' Tas tarė: 'Šimtą saikų[2] kviečių.' Jis sako jam: 'Imk savo skolos raštą ir rašyk: aštuoniasdešimt.'

---

[1] Graikiškai: batos. Vienas batos lygus maždaug 36 litrams.
[2] Graikiškai: koros. Vienas koros lygus maždaug 525 litrams grūdų.

8 Ponas pagyrė neteisųjį prievaizdą, kad jis gudriai padarė. Mat, šito amžiaus sūnūs yra gudresni už šviesos sūnus santykyje su savo amžininkais. 9 Ir aš jums sakau, darykite sau draugų su neteisiosios mamonos pagalba, kad jie, kai ji pasibaigs, priimtų jus į amžinąsias padangtes.

10 Kas ištikimas labai mažame dalyke, tas yra ištikimas ir dideliame, ir kas neteisingas labai mažame dalyke, tas yra neteisingas ir dideliame. 11 Taigi, jei jūs nepasirodėte ištikimi, prižiūrėdami neteisiąją mamoną, tai kas tikrąjį turtą jums patikės? 12 Ir jei jūs nepasirodėte ištikimi, prižiūrėdami tai, kas svetima, kas duos jums tai, kas jūsų? 13 Joks namų vergas negali tarnauti dviem ponams, nes arba jis vieno nekęs ir kitą mylės, arba prie vieno laikysis ir kitą nieku vers. Jūs negalite tarnauti Dievui ir mamonai."

14 O visa tai girdėjo fariziejai, kurie buvo godūs pinigų, ir šaipėsi iš jo. 15 Bet jis tarė jiems: "Jūs esate tie, kurie dedatės esą teisūs žmonių akivaizdoje, bet Dievas pažįsta jūsų širdis; nes kas žmonėms aukšta, tai biaurybė Dievo akivaizdoje.

16 Įstatymas ir pranašai—iki Jono; nuo to laiko skelbiama Evangelija apie Dievo karalystę, ir kiekvienas braunasi į ją. 17 Bet lengviau dangui ir žemei praeiti, nekaip vienai įstatymo žymelei prapulti.

18 Kiekvienas, kuris paleidžia savo žmoną ir veda kitą, svetimoteriauja, ir kas vyro paleistą veda, svetimoteriauja.

19 O buvo vienas turtingas žmogus; jis vilkėdavo purpuru bei plona drobe ir kasdien gyveno linksmai ir prabangiai. 20 O vienas vargšas, vardu Lozorius, gulėjo prie jo vartų, aptekęs votimis 21 ir geisdamas pasisotinti nuobiromis nuo turtuolio stalo; netgi šunys atbėgdavo ir laižydavo jo votis. 22 Tas vargšas numirė ir buvo angelų nuneštas į Abraomo prieglobstį. Bet numirė ir turtuolis ir buvo palaidotas. 23 Ir mirusiųjų pasaulyje[1], pakėlęs savo akis, kęsdamas kančias, jis pamatė iš tolo Abraomą ir Lozorių jo prieglobstyje. 24 Ir šaukdamas jis tarė: 'Tėve Abraome, pasigailėk manęs ir siųsk Lozorių, kad jis pamirkytų savo piršto galą į vandenį ir atvėsintų mano liežuvį, nes kenčiu kančias šitoje liepsnoje.' 25 Bet Abraomas tarė: 'Vaike, atsimink, kad tu gyvendamas atsiėmei savo gėrybes, o Lozorius panašiu būdu blogybes; dabar jis čia guodžiamas, o tu kančias kenti. 26 Ir, be visa to, tarp mūsų ir jūsų tvirtai stovi didžiulė praraja, kad tie, kurie norėtų iš čia pereiti pas jus, negalėtų, nė anie iš tenai pas mus pereiti.' 27 Bet jis tarė: 'Tai prašau tave, tėve, kad jį pasiųstumei į mano tėvo namus, 28 nes aš turiu penkis brolius: jis teperspėja juos, kad ir jie neateitų į šitą kankynės vietą.' 29 Bet Abraomas sako: 'Jie turi Mozę ir pranašus; tegul jų klauso.' 30 O tas tarė:

---

[1] Lit. hade

'Ne, tėve Abraome, bet, jei kas iš mirusiųjų ateis pas juos, jie darys atgailą.' 31 Bet jis tarė jam: 'Jei jie Mozės ir pranašų nesiklauso, jie neįsitikins, net jei kas iš mirusiųjų prisikeltų'."

17 Ir jis tarė savo mokytiniams: "Negalimas dalykas, kad nesirastų papiktinimų, bet vargas tam, per kurį jie randasi! 2 Jam būtų geriau, jei girnų akmuo būtų jam užmaunamas ant kaklo ir jis būtų įmestas į jūrą, nekaip kad jis papiktintų vieną šitų mažutėlių. 3 Sergėkitės! Jei tavo brolis nusideda, pabark jį, ir jei jis gailisi, atleisk jam. 4 Ir jei jis septynis kartus per dieną nusideda tau ir septynis kartus kreipiasi į tave, sakydamas: 'Gailiuosi', atleisk jam."

5 Apaštalai tarė Viešpačiui: "Duok mums tikėjimą priedų!" 6 O Viešpats tarė: "Jei turėtute tikėjimą kaip garstyčių grūdą, jūs sakytute šitam sikamino medžiui: 'Išsirauk ir pasisodink jūroje[1], ir jis paklausytų jūsų.

7 Kuris jūsų, turėdamas vergą, kuris aria ar gano, jam parėjusiam iš lauko sakys: 'Tuojau ateik čia ir sėskis prie stalo'? 8 Ar jis, greičiau, nesakys jam: 'Paruošk man ką vakarienės ir apsijuosęs patarnauk man, kol aš valgau ir geriu, o paskui tu pats valgyk ir gerk'? 9 Argi jis dėkoja tam vergui, kad atliko, kas buvo paliepta? 10 Taip ir jūs, kai būsite atlikę visa, kas jums paliepta, sakykite: 'Mes esame nevertingi vergai; mes tesame atlikę, ką turėjome atlikti'."

11 Keliaudamas į Jeruzalę, jis ėjo išilgai tarp Samarijos ir Galilėjos. 12 Ir, jam įeinant į vieną kaimą, jį sutiko dešimt raupsuotų vyrų, kurie sustojo atstu 13 ir pakėlė balsą, sakydami: "Jėzau, Mokytojau, pasigailėk mūsų!" 14 Juos pamatęs, jis tarė jiems: "Eikite ir pasirodykite kunigams." Ir jie beidami buvo apvalyti. 15 Bet vienas jų, pamatęs, kad jis išgydytas, sugrįžo, garsiu balsu garbindamas Dievą; 16 jis parpuolė veidu prie jo kojų ir dėkojo jam. O jis buvo samarietis. 17 Atsiliepdamas Jėzus tarė: "Ar ne dešimt buvo apvalyti? o kur devyni? 18 Ar neatsirado, kurie sugrįžę duotų garbę Dievui, kaip tik šitas svetimtautis?" 19 Ir jis tarė jam: "Kelkis ir eik savo keliu; tavo tikėjimas yra padaręs tave sveiką."

20 O fariziejų paklaustas, kada ateisianti Dievo karalystė, jis atsakė jiems ir tarė: "Dievo karalystė neateina stebimai, 21 nė sakys: 'Štai, čia!' arba: 'Tenai!', nes štai Dievo karalystė yra jūsų viduryje[2]."

22 Ir jis tarė mokytiniams: "Ateis dienų, kada jūs geisite pamatyti nors vieną Žmogaus Sūnaus dieną, bet neišvysite. 23 Ir žmonės sakys jums: 'Štai, jis tenai!' 'Štai, čia!' Nenueikite, nė pasekite

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: persisodink į jūrą
[2] Arba: jūsų viduje

juos! 24 Nes kaip žaibas žaibuodamas subliksi nuo vieno padangės krašto iki kito, taip bus Žmogaus Sūnus savo dieną. 25 Bet pirma jis turi daug kentėti ir būti šitos kartos atmestas. 26 Ir, kaip atsitiko Nojaus dienomis, taip bus ir Žmogaus Sūnaus dienomis. 27 Valgė, gėrė, vedė, tekėjo iki tos dienos, kurią Nojus įėjo į arką; užėjo tvanas ir sunaikino visus. 28 Panašiai kaip atsitiko Loto dienomis,—valgė, gėrė, pirko, pardavė, sodino, statė namus, 29 bet tą dieną, kurią Lotas išėjo iš Sodomos, lijo ugnis bei siera iš dangaus ir sunaikino visus,—30 taip pat bus tą dieną, kurią Žmogaus Sūnus bus apreiškiamas. 31 Aną dieną, kas bus ant stogo, o jo rakandai namuose, tenenulipa žemyn jų pasiimti; ir kas lauke, panašiu būdu tenegrįžta atgal. 32 Atsiminkite Loto žmoną! 33 Kas stengiasi išlaikyti savo gyvybę, prapuldys ją, ir kas ją prapuldys, išlaikys[1] ją. 34 Sakau jums, tą naktį du bus vienoje lovoje; vienas bus paimtas, o kitas paliktas. 35 Dvi mals kartu; viena bus paimta, o kita palikta.[2]" 37 Ir atsiliepdami jie sakė jam: "Kur, Viešpatie?" Bet jis tarė jiems: "Kur maita, ten susirinks ir ereliai."

18 Ir jis sakė jiems prilyginimą apie tai, kad jie visuomet turį melstis ir neatlyžti, 2 tardamas: "Viename mieste buvo teisėjas, kuris Dievo nebijojo ir žmogaus nesidrovėjo. 3 O buvo našlė aname mieste; ji ateidavo pas jį ir sakydavo: 'Apgink mane nuo mano priešininko!' 4 Ir jis nenorėjo kurį laiką, bet paskui tarė savyje: 'Nors ir Dievo nebijau ir žmogaus nesidroviu, 5 tačiau, kadangi mane kvaršina ta našlė, aš apginsiu jos teises, kad ji pagaliau vėl neateitų ir neapdaužytų man veido[3].'" 6 Ir Viešpats tarė: "Klausykite, ką sako neteisusis teisėjas! 7 O Dievas—ar jis neapgintų teisių savo išrinktųjų šaukiančių į jį dieną bei naktį, ir ar jis nėra jiems kantrus? 8 Sakau jums, jis apgins jų teises greitu laiku. Bet Žmogaus Sūnus, kai jis ateis, argi jis ras tikėjimą žemėje?"

9 O jis sakė taip pat kai kuriems, kurie pasitikėjo savimi, kad jie esą teisūs, ir visus kitus niekino, šitą prilyginimą: 10 "Du žmonės užėjo į šventovę melstis: vienas farizėjas, o kitas muitininkas. 11 Farizėjas stačias šitaip sau meldėsi: "Dieve, aš dėkoju tau, kad aš nesu toks, kaip visi kiti žmonės—prievartautojai, sukčiai, svetimoteriautojai, arba ir toks pat, kaip šitas muitininkas. 12 Aš pasninkauju du kartu per savaitę. Aš duodu dešimtinę nuo viso, ką pelnau.' 13 Bet muitininkas, iš tolo stovėdamas, nedrįso nė akių pakelti į dangų, tik mušėsi į krūtinę, sakydamas: 'Dieve,

---

[1] Lit. išlaikys gyvą

[2] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: 36 Du bus lauke; vienas bus paimtas, o kitas paliktas.

[3] Arba: kad ji ateidinėdama pagaliau manęs visiškai nenuvargintų.

būk gailestingas man, nusidėjėliui!' 14 Sakau jums, šitas, lyginant su anu, nuėjo žemyn į savo namus pateisintas; nes kiekvienas, kuris pasiaukština, bus pažemintas, o kas pasižemina, bus paaukštintas."

15 O pas jį nešė ir kūdikių, kad jis paliestų juos. Bet mokytiniai, tai matydami, draudė jiems. 16 Jėzus, priešingai, pasivadino juos[1], sakydamas: "Leiskite vaikams ateiti pas mane ir neginkite jiems; juk tokių yra Dievo karalystė. 17 Iš tiesų sakau jums, kas nepriima Dievo karalystės kaip kūdikis, jokiu būdu neįeis į ją."

18 Ir jį paklausė vienas viršaitis, sakydamas: "Gerasis Mokytojau, ką aš turiu padaryti, kad paveldėčiau amžiną gyvenimą?" 19 Bet Jėzus tarė jam: "Kam mane vadini geru? Niekas nėra geras, tik vienas Dievas. 20 Įsakymus žinai: 'Nesvetimoteriauk, nežudyk, nevok, neliudyk neteisingai, gerbk savo tėvą ir motiną'." 21 O jis tarė: "Visa tai aš laikiau nuo jaunystės." 22 Tai išgirdęs, Jėzus tarė jam: "Dar vieno dalyko tau trūksta. Parduok visa, ką turi, ir išdalyk neturtėliams; tai turėsi lobį danguje; paskui ateik ir sek mane." 23 Bet jis, tai išgirdęs, giliai nuliūdo, nes buvo labai turtingas. 24 Matydamas jį nuliūdusį, Jėzus tarė: "Kaip sunkiai pasiturintieji įeis į Dievo karalystę! 25 Nes lengviau kupranugariui pralįsti pro adatos ausį, nekaip turtingam įeiti į Dievo karalystę." 26 O tie, kurie tai girdėjo, tarė: "Tai kas begali būti išgelbėtas?" 27 Bet jis tarė: "Kas negalima žmonėms, galima Dievui." 28 O Petras tarė: "Štai mes, palikę savo namus, pasekėme tave." 29 Bet jis tarė jiems: "Iš tiesų sakau jums, nėra nė vieno, kuris, palikęs namus, ar žmoną, ar brolius, ar tėvus, ar vaikus dėl Dievo karalystės, 30 neatsiimtų daugeriopai šituo laiku ir būsimajame amžiuje amžino gyvenimo."

31 O pasiėmęs dvylika, jis tarė jiems: "Štai mes žygiuojame aukštyn į Jeruzalę, ir bus atbaigta visa, kas pranašų parašyta apie Žmogaus Sūnų. 32 Būtent: jis bus paduotas pagonims, išjuoktas, išgėdintas, apspiaudytas 33 ir nuplakę jie nužudys jį, o trečiąją dieną jis prisikels." 34 Bet jie nieko iš to nesuvokė; tas žodis buvo paslėptas nuo jų, ir jie nesuprato, kas buvo sakoma.

35 O jam artinantis į Jeriką, vienas aklas sėdėjo šalikelėje elgetaudamas. 36 Išgirdęs praeinančią minią, jis teiravosi, kas tai esą. 37 Jam pranešė, kad praeinąs Jėzus Nazarietis. 38 Tuomet jis sušuko, sakydamas: "Jėzau, Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!" 39 Ėjusieji priešakyje draudė jį, kad tylėtų. Bet jis juo garsiau šaukė: "Dovydo Sūnau, pasigailėk manęs!" 40 Jėzus sustojo ir įsakė jį atvesti pas save. O jam priartėjus, paklausė jį: 41 "Ko nori, kad tau padaryčiau?" O tas tarė: "Viešpatie, kad praregėčiau!" 42 Tuomet Jėzus tarė jam: "Praregėk! Tavo tikėjimas yra padaręs tave sveiką." 43 Jis tuojau praregėjo ir sekė jį, garbindamas Dievą. Ir visi žmonės, tai matydami, reiškė gyrių Dievui.

---

[1] T.y. kūdikius

19 Įėjęs jis ėjo per Jeriką. 2 Ir štai čia buvo vyras, vadinamas Zakėju; jis buvo vyresnysis muitininkas ir turtingas. 3 Jis stengėsi pamatyti Jėzų, kas jis esąs, bet negalėjo dėl minios, nes buvo mažo ūgio. 4 Užbėgęs tad priešakin, jis įlipo į sikamoro medį, norėdamas pamatyti jį, nes anuo keliu jis turėjo praeiti. 5 Kai Jėzus atėjo į tą vietą, jis pažvelgė aukštyn ir tarė jam: "Zakėjau, skubiai nulipk žemyn, nes šiandien aš turiu pasilikti tavo namuose!" 6 Jis skubiai nulipo ir priėmė jį džiaugdamasis. 7 Tai pamatę, visi murmėjo, sakydami: "Pas nusidėjėlį jis užėjo nakvoti." 8 Bet atsistojęs Zakėjas tarė Viešpačiui: "Štai, Viešpatie, pusę savo nuosavybės aš duodu neturtėliams ir, jei ką iš ko nors prievarta išgavau, atmoku keturgubai." 9 O Jėzus tarė jam: "Šiandien išganymas teko šitiems namams, nes ir jis yra Abraomo sūnus. 10 Juk Žmogaus Sūnus atėjo ieškoti ir gelbėti, kas pražuvę."

11 O jiems tai besiklausant, jis pasakė dar vieną prilyginimą, nes jis buvo arti prie Jeruzalės ir jie manė, kad tuojau turinti apsireikšti Dievo karalystė. 12 Taigi jis tarė: "Vienas aukštos kilmės žmogus keliavo į tolimą šalį gauti sau karaliaus valdžios ir paskui sugrįžti. 13 Pašaukęs dešimt savo vergų, jis davė jiems dešimt minų[1] ir tarė jiems: 'Verskitės, kol sugrįšiu.' 14 Bet jo piliečiai nekentė jo; jie nusiuntė jam įkandin pasiuntinių ir sakydino: 'Mes nenorime, kad šitas mums karaliautų.' 15 O kai jis, gavęs karaliaus valdžią, pargrįžo, jis liepė pašaukti pas save tuos vergus, kuriems jis buvo davęs pinigų, norėdamas patirti, kaip kas vertėsi[2]. 16 Atėjo pirmasis ir sakė: 'Valdove, tavo mina pripelnė dešimt minų.' 17 Ir jis tarė jam: 'Gerai, šaunusis verge! Kadangi tu buvai ištikimas labai mažame dalyke, turėk valdžią dešimčiai miestų.' 18 Atėjo antrasis ir sakė: 'Viena mina, valdove, atnešė penkias minas.' 19 O jis tarė ir šitam: 'Ir tu viešpatauk—penkiems miestams.' 20 Dar kitas atėjo ir sakė: 'Valdove, štai tavo mina, kurią aš laikiau padėtą skepetoje. 21 Aš, mat, bijojau tavęs, nes tu esi griežtas žmogus; tu imi, ko nepadėjai, ir piauni, ko nepasėjai.' 22 Jis sako jam: 'Tavo burna aš teisiu tave, netikęs verge! Tu žinojai, kad aš esu griežtas žmogus, imąs, ko nepadėjau, ir piaunąs, ko nepasėjau? 23 Tai kodėl nepadėjai mano pinigų į banką? Parvykęs aš su palūkanomis būčiau juos išreikalavęs.' 24 Ir šalia stovėjusiesiems jis tarė: 'Atimkite iš jo tą miną ir duokite tam, kuris turi dešimt minų!' (25 Tuomet jie tarė jam: 'Valdove, jis turi dešimt minų!') 26 'Sakau jums, kiekvienam, kuris turi, bus duodama, o iš to, kuris neturi, ir tai, ką jis turi, bus atimama. 27 Bet tuos mano priešininkus, kurie nenorėjo, kad aš jiems karaliaučiau, atveskite čia ir nudobkite juos mano akyse!' "

28 Ir, tai pasakęs, jis žygiavo priešakyje[3], keliaudamas aukštyn į Jeruzalę. 29 Ir, kai jis priartėjo prie Betfagės ir Betanijos, prie

---

[1] Viena mina lygi maždaug 20 amer. dolerių.
[2] Arba: ką kas versdamasis buvo nupelnęs
[3] Arba: pirmyn

vadinamojo Alyvų kalno, jis pasiuntė du mokytinius, 30 sakydamas: "Nueikite į priešais gulintį kaimą; jame įeidami jūs rasite pririštą asilaitį, ant kurio dar nė vienas žmogus niekuomet nėra užsėdęs, ir atrišę jį atveskite. 31 Ir jei kas jus klaustų: 'Kam atrišate?', taip sakykite: 'Viešpačiui jo reikia.' 32 Nuėję pasiųstieji rado, kaip jis buvo jiems pasakęs. 33 O jiems atrišant asilaitį, jo savininkai tarė jiems: "Kam atrišate asilaitį?" 34 Bet tie tarė: "Viešpačiui jo reikia." 35 Jie atvedė jį pas Jėzų ir, užmetę savo apsiaustus ant asilaičio, užsodino ant jo Jėzų. 36 O jam jojant, žmonės skleidė po juo savo apsiaustus kelyje. 37 Jam jau besiartinant prie Alyvų kalno šlaito, visa mokytinių daugybė pradėjo džiaugdamasi girti garsiu balsu Dievą dėl visų stebuklų, kuriuos jie buvo matę, 38 sakydami:

"Palaimintas karalius, kuris ateina Viešpaties vardu!
Ramybė danguje ir garbė aukštybėse!"

39 Tuomet kai kurie farizėjai iš minios tarė jam: "Mokytojau, sudrausk savo mokytinius!" 40 Bet atsakydamas jis tarė: "Sakau jums, jei šitie tylės, akmenys šauks."

41 Kai jis priartėjo, jis išvydo miestą ir pravirko dėl jo, 42 sakydamas: "Jei bent šitą dieną[1] tu būtumei pažinęs, kas tarnauja ramybei; bet dabar tavo akims tai paslėpta! 43 Nes ateis tau dienų, kai tavo priešai apves tave pylimu, apguls tave, suspaus tave iš visų pusių, 44 sulygins tave su žeme[2] ir tavo vaikus tavyje ir nepaliks akmens ant akmens tavyje, nes tu nepažinai savo aplankymo meto."

45 Ir, įėjęs į šventovę, jis pradėjo varyti laukan pardavėjus, 46 jiems sakydamas: "Parašyta: 'Mano namai turi būti maldos namai', bet jūs iš jų padarėte 'plėšikų lindynę'."

47 Ir jis mokė kasdien šventovėje. O vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai stengėsi jį sunaikinti, taip pat tautos vadai, 48 bet jie nerado, ką galėtų padaryti, nes visa tauta buvo prie jo prikibusi ir jo klausėsi.

20

Vieną dieną, jam bemokant žmones šventovėje ir beskelbiant Evangeliją, pristojo vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai su vyresniaisiais 2 ir prabilo, jam tardami: "Pasakyk mums, kokia galia tai darai, arba kas yra tas, kuris tau davė tą galią?" 3 O atsakydamas jis tarė jiems: "Ir aš klausiu jus pasisakyti; pasakykite man: 4 Jono krikštas—ar jis buvo iš dangaus ar iš žmonių?" 5 Bet jie samprotavo savyje, sakydami: "Jei pasakysime: 'Iš dangaus', jis sakys: 'Kodėl netikėjote juo?' 6 Bet jei pasakysime: 'Iš žmonių', visa tauta užmuš mus akmenimis, nes ji yra įsitikinusi,

---

[1] Kai kurie senoviniai rankraščiai įterpia: ir
[2] Arba: parblokš žemėn tave

kad Jonas esąs pranašas." 7 Ir jie atsakė nežiną iš kur. 8 Tuomet Jėzus tarė jiems: "Nė aš jums nesakysiu, kokia galia tai darau."

9 Ir jis pradėjo sakyti žmonėms šitą prilyginimą: "Vienas žmogus įsiveisė vynuogyną, išnuomojo jį ūkininkams ir iškeliavo svetur ilgesniam laikui. 10 Vaismečiui atėjus, jis nusiuntė pas tuos ūkininkus vergą, kad jie duotų jam vynuogyno vaisiaus. Bet tie ūkininkai primušę išleido jį tuščią. 11 Ir jis vėl pasiuntė kitą vergą, bet jie ir tą, primušę bei apgėdinę, išleido tuščią. 12 Ir jis dar pasiuntė trečią, bet jie ir tą sužeidę išmetė. 13 Tuomet vynuogyno savininkas tarė: 'Kas man daryti? Aš siųsiu savo mylimąjį sūnų; gal būt, jie to drovėsis.' 14 Bet, jį pamatę, ūkininkai tarėsi tarp savęs, sakydami: 'Šitas yra tėvonis; užmuškime jį, kad mums tektų veldėmė.' 15 Ir, išmetę jį laukan už vynuogyno, užmušė. Ką tad jiems darys vynuogyno savininkas? 16 Jis ateis, nugalabys šituos ūkininkus ir duos vynuogyną kitiems." Tai išgirdę, jie tarė: "Gink, Dieve!" 17 Bet jis, pažvelgęs į juos, tarė: "Tai ką reiškia šitas Rašto posakis:

'Tas akmuo, kurį atmetė statytojai,
patapo kertiniu akmeniu'?

18 Kiekvienas, kuris puola ant to akmens, suduš; ir ant ko jis puola, tą ištaškys[1]."

19 Tuomet Rašto žinovai ir vyriausieji kunigai stengėsi suimti jį tą pačią valandą, tačiau jie bijojo tautos; jie, mat, suprato, kad jis jiems taikė šitą prilyginimą. 20 Jie tad atidžiai stebėjo jį[2] ir nusiuntė tykotojų, kurie dėjosi esą nuoširdūs[3], kad tie sugautų jį ką sakant, taip kad galėtų jį paduoti gubernatoriaus valdomajai ir teisiamajai galiai. 21 Tie paklausė jį, sakydami: "Mokytojau, mes žinome, kad tu tiesiai sakai bei mokai ir neatsižvelgi į asmenį, bet mokai Dievo kelio, kaip reikalauja tiesa: 22 ar valia mums ciesoriui mokėti duoklę ar ne?" 23 Nuvokdamas jų vylių, jis tarė jiems: 24 "Parodykite man denarą! Kieno jis turi atvaizdą ir įrašą?" Jie tarė: "Ciesoriaus." 25 Tuomet jis tarė jiems: "Taigi atiduokite kas ciesoriaus ciesoriui, o kas Dievo—Dievui." 26 Taip jie neįstengė sugauti jo ką pareiškiant minios akivaizdoje ir, nustebę jo atsakymu, tylėjo.

27 O priėję kai kurie sadukėjai—jie tvirtina, kad nesą prisikėlimo—paklausė jį, 28 sakydami: "Mokytojau, Mozė mums parašė: 'Jei numiršta kieno nors brolis, turįs žmoną, ir jei tas yra be vaikų, tai to brolis turi vesti tą moterį ir prikelti palikuonių savo broliui.' 29 Taigi buvo septyni broliai. Pirmasis vedė moterį ir numirė be vaikų; 30 ir antrasis, 31 ir trečiasis ją vedė, o tokiu pat būdu ir visi septyni, nepalikę vaikų, numirė. 32 Paskiausiai numirė ir ta moteriškė. 33 Taigi prisikėlus, kurio jų žmona liks ta moteriškė? Juk septyni turėjo ją žmona."

---

[1] Arba: sutriuškins
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: pasitraukė
[3] Lit. teisūs

34 Ir Jėzus tarė jiems: "Šito amžiaus vaikai[1] veda ir teka,[2] 35 bet kurie bus rasti verti gauti dalies aname amžiuje ir prisikėlime iš mirusiųjų, tie nei ves, nei tekės; 36 jie juk ir mirti daugiau nebegalės, nes jie bus lygūs angelams ir bus Dievo vaikai[1], būdami prisikėlimo vaikai[1]. 37 O kad mirusieji prikeliami, net[3] Mozė nurodė pasakojime apie krūmą, kur jis Viešpatį vadina Abraomo Dievu, Izaoko Dievu ir Jokūbo Dievu. 38 O Dievas nėra mirusiųjų, bet gyvųjų Dievas; juk visi jam gyvi." 39 Tuomet atsiliepdami kai kurie Rašto žinovai tarė: "Mokytojau, puikiai pasakei." 40 Nes daugiau jie nebedrįso nieko jį klausti.

41 Bet jis tarė jiems: "Kaip galima tvirtinti, kad Kristus esąs Dovydo sūnus? 42 Juk pats Dovydas Psalmų knygoje sako:

'Viešpats tarė mano Viešpačiui:
Sėskis mano dešinėje,
43 kol aš padėsiu tavo priešus suoleliu po tavo kojomis.'

44 Taigi Dovydas vadina jį Viešpačiu; tai kaip jis gali būti jo sūnus?"

45 O visiems žmonėms girdint, jis tarė mokytiniams: 46 "Sergėkitės Rašto žinovų, kurie linkę vaikščioti ilgais drabužiais ir mėgsta pasveikinimus turgavietėse, pirmąsias sėdynes sinagogose ir garbės vietas pokyliuose, 47 kurie praryja našlių namus ir tariamai kalba ilgas maldas! Šitie susilauks juo griežtesnio teismo sprendimo."

21

O žvilgterėjęs aukštyn, jis pamatė turtingus dedant savo dovanas į iždo dėžę. 2 Taip pat jis pamatė vieną vargingą našlę įmetant ten du varinuku 3 ir tarė: "Iš tiesų sakau jums, šita neturtinga našlė įmetė daugiau už visus. 4 Nes visi šitie iš savo pertekliaus metė į dovanų dėžę[4], bet šita iš savo nepritekliaus įmetė visą išteklių, kurį ji turėjo."

5 Ir, kai kuriems sakant apie šventovę, kad ji esanti papuošta gražiais akmenimis ir aukomis, jis tarė: 6 "Tai, ką jūs stebite— ateis dienų, kuriomis nebus paliktas akmuo ant akmens, kuris nebus nugriautas." 7 Tuomet jie paklausė jį, sakydami: "Mokytojau, kada gi tai bus? ir koks bus tas ženklas, kada tai turės įvykti?" 8 O jis tarė: "Žiūrėkite, kad nesiduotute suklaidinami! Nes daugelis ateis mano vardu, sakydami: 'Aš tas esu', ir: 'Laikas priartėjo'—neikite paskui juos! 9 O kada išgirsite apie karus ir maištus, nenusigąskite! Nes tai turi įvykti pirma, bet ne tuojau eina galas."

10 Tuomet jis sakė jiems: "Sukils tauta prieš tautą ir karalystė prieš karalystę; 11 bus didelių žemės drebėjimų ir vietomis badų bei marų; bus baisenybių ir didelių ženklų iš dangaus. 12 Bet pirma viso to jie suims jus ir persekios, paduodami į sinagogas ir

---

[1] Lit. sūnūs
[2] Kiti senoviniai rankraščiai : šito pasaulio vaikai/lit. sūnūs/gimdo ir yra gimdomi [3] Arba: jau; arba: ir [4] Lit. į dovanas

kalėjimus, ir jūs būsite vedami pas karalius ir gubernatorius dėl mano vardo; 13 tai bus jums proga liudyti. 14 Todėl įsidėkite sau į širdis, kad nesiruoštute iš anksto, kaip apsiginti, 15 nes aš duosiu jums iškalbos ir išminties, kuriai negalės atsispirti ar prieštarauti nėvienas jūsų priešininkas. 16 O jūs būsite išduodami net gimdytojų, brolių, giminių ir draugų, ir nužudys kai kuriuos iš jūsų tarpo; 17 jūs būsite visų nekenčiami dėl mano vardo. 18 Tačiau nė plaukas jums nuo galvos neprapuls! 19 Savo ištverme jūs laimėsite sau gyvybę.

20 O kada pamatysite Jeruzalę kariuomenių apgulamą, tada žinokite, kad yra priartėjęs jos sunaikinimas. 21 Tuomet tie, kurie yra Judėjoje, tebėga į kalnus, ir kurie miesto viduje, tesitraukia iš jo, ir kurie laukuose, teneįeina į jį, 22 nes šitos yra 'keršto dienos', kad įvyktų visa, kas parašyta. 23 Vargas nėščioms ir žindančioms tomis dienomis! nes didelė nelaimė ištiks kraštą ir rūstybė tautą; 24 jie kris nuo kalavijo ašmens ir bus vedami nelaisvėn į visas tautas, ir Jeruzalė bus pagonių mindoma, kol pasibaigs pagonių laikai.

25 Bus ženklų saulėje, mėnulyje ir žvaigždėse, o žemėje suspaudimo tarp pagonių, nežinančių kur dėtis, jūrai ūžiant ir siūbuojant, 26 kai žmonės alps bijodamiesi ir laukdami to, kas užeis visam pasauliui; nes dangaus galybės sujudės. 27 Tuomet išvys Žmogaus Sūnų, ateinantį debesyje su didele galybe ir garbe. 28 O tam pradedant įvykti, atsitieskite ir pakelkite savo galvas, nes artėja jūsų atpirkimas."

29 Ir jis pasakė jiems prilyginimą: "Žiūrėkite į fygmedį ir į visus medžius; 30 kada jie jau sprogsta, jūs stebėdami savaime nuvokiate, kad jau arti yra vasara. 31 Taip ir jūs, kada matysite tai vykstant, žinokite, kad arti yra Dievo karalystė. 32 Iš tiesų sakau jums, tikrai nepraeis šita karta, kol visa įvyks. 33 Dangus ir žemė praeis, bet mano žodžiai jokiu būdu nepraeis.

34 O atidžiai stebėkite save, kad kartais jūsų širdys nebūtų apsunkintos svaiguliu, girtumu ir išsilaikymo rūpesčiais ir kad neužkluptų jūsų netikėtai ta diena, 35 nes kaip žabangai ji užeis[1] ant visų visos žemės paviršiaus gyventojų. 36 Tačiau budėkite, visą laiką melsdamiesi,[2] kad pajėgtute išvengti viso to, kas turi įvykti, ir stotis Žmogaus Sūnaus akivaizdon."

37 Taip jis dienomis mokydavo šventovėje, o naktimis išeidavo ir nakvodavo vadinamajame Alyvų kalne. 38 Ir visi žmonės jau anksti rytą ateidavo pas jį šventovėje jo klausytis.

22 O artinosi Neraugintosios Duonos šventė, kuri vadinas Velykos. 2 Vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai ieškojo būdų jam pašalinti, nes jie bijojo tautos.

[1] Arba: . . . ta diena kaip žabangai, 35 nes ji užeis . . .
[2] Arba: . . . budėkite visą laiką, melsdamiesi . . .

3 O šėtonas įėjo į Judą, vadinamąjį Iskariotą, kuris buvo iš dvylikos skaičiaus; 4 tas nuėjęs aptarė su vyriausiaisiais kunigais ir šventyklos sargybos viršininkais, kaip jis galėtų jiems išduoti jį. 5 Jie apsidžiaugė ir sutarė jam duoti pinigų. 6 Jis sutiko ir ieškojo geros progos jį išduoti jiems minios užnugaryje.

7 O atėjo Neraugintosios Duonos diena, kurią turėjo piauti Velykų avinėlį. 8 Tuomet jis[1] pasiuntė Petrą bei Joną, sakydamas: "Nuėję prirenkite mums Velykų avinėlį, kad galėtume valgyti." 9 O jie tarė jam: "Kur nori, kad prirengtume?" 10 O jis tarė jiems: "Kaip tik būsite įėję į miestą, jus pasitiks žmogus, nešinas ąsočiu vandens; pasekite jį į namus, į kuriuos jis įeis, 11 ir sakykite namų šeimininkui: 'Mokytojas sako tau: Kur yra ta menė, kurioje galėčiau valgyti Velykų avinėlį su savo mokytiniais?' 12 Ir tas jums parodys didelį aukštutinį kambarį, kilimais išklotą; tenai prirenkite." 13 O nuėję jie rado, kaip jis buvo jiems pasakęs, ir prirengė Velykų avinėlį.

14 Ir kai atėjo valanda, jis atsisėdo prie stalo ir apaštalai drauge su juo. 15 Tuomet jis tarė jiems: "Aš geiste geidžiau valgyti šitą Velykų avinėlį su jumis prieš kentėdamas; 16 nes sakau jums, aš daugiau nebevalgysiu jo, kol jis gaus atbaigtą pavidalą Dievo karalystėje." 17 Paėmęs taurę, jis padėkojo ir tarė: "Imkite tą ir dalykitės tarp savęs; 18 nes sakau jums, nuo šiolei aš nebegersiu to vynmedžio vaisiaus, kol ateis Dievo karalystė." 19 Paėmęs duoną, jis padėkojo, sulaužė ir jiems padavė, sakydamas: "Tai yra mano kūnas.[2] 21 Tačiau štai mano išdavėjo ranka su manimi ant stalo. 22 Nes Žmogaus Sūnus, tiesa, nueina, kaip nulemta, tačiau vargas tam žmogui, per kurį jis išduodamas!" 23 Tuomet jie pradėjo klausinėti vienas kitą, kas gi iš jų tarpo esąs tas, kuris tai padarysiąs.

24 Kilo jų tarpe ir kivirčas, kuris jų galįs būti laikomas didžiausiu. 25 Bet jis tarė jiems: "Tautų karaliai viešpatauja joms ir jų valdovai leidžia save 'geradariais' vadinti. 26 Bet jūs nesielkite taip. Priešingai, didžiausiasis jūsų tarpe tepasidaro kaip jauniausiasis, ir vadovas—kaip patarnautojas. 27 Kas iš tikrųjų yra didesnis: ar tas, kuris sėdi prie stalo, ar tas, kuris patarnauja? Ar ne tas, kuris sėdi prie stalo? Aš tačiau esu jūsų tarpe kaip patarnautojas. 28 O jūs esate tie, kurie ištvermingai esate pasilikę prie manęs mano ištyrimuose. 29 Ir aš pavedu jums karaliauti, kaip ir mano Tėvas man pavedė, 30 kad valgytute ir gertute prie mano stalo mano karalystėje ir sėdėtute sostuose, teisdami dvylika Izraelio padermių.

31 Simonai, Simonai, štai šėtonas išsiprašė jus persijoti kaip

---

[1] T.y. Jėzus

[2] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: kuris už jus duodamas; tai darykite man atsiminti." 20 Ir tokiu pat būdu pavakarieniavus taurę, sakydamas: "Šita taurė, kuri už jus išliejama, tai naujoji sandora, patvirtinta mano krauju."

kviečius, 32 bet aš meldžiau už tave, kad tavo tikėjimas neišsibaigtų; o tu, kartą apsigręžęs, stiprink savo brolius." 33 O tas tarė jam: "Viešpatie, su tavimi aš esu pasiruošęs eiti ir į kalėjimą ir į mirtį!" 34 Bet jis tarė: "Sakau tau, Petrai, nepragys šiandien gaidys, kol tu tris kartus būsi užsigynęs, kad mane pažįstąs."

35 Ir jis tarė jiems: "Kada aš išsiunčiau jus be piniginės, delmono ir kurpių, argi jums ko nors pristigo?" O jie tarė: "Nieko." 36 Jis tarė jiems: "Bet dabar, kas turi piniginę, tepasiima ją, taip pat ir delmoną; o kas neturi, teparduoda savo apsiaustą ir tenusiperka kalaviją. 37 Nes sakau jums, šitas Rašto posakis turi įvykti manyje: 'Ir jis buvo priskaitytas prie piktadarių'; nes tai, kas mane liečia, pasiekė galą." 38 Bet jie tarė: "Viešpatie, štai čia du kalavijai!" O jis tarė jiems: "Gana."

39 Ir išėjęs jis vyko, kaip buvo papratęs, į Alyvų kalną, o jį sekė ir jo mokytiniai. 40 Atėjęs į vietą, jis tarė jiems: "Melskitės, kad neįpultute į pagundą." 41 Tuomet jis, pasitraukęs nuo jų tiek toli, kiek galima numesti akmenį, ir atsiklaupęs, meldėsi, 42 sakydamas: "Tėve, jei nori, pašalink šitą taurę nuo manęs; tačiau teįvyksta ne mano valia, bet tavo." (43 O jam pasirodė angelas iš dangaus, stiprindamas jį. 44 Mirties baimės apimtas, jis karščiau meldėsi, ir jo prakaitas pasidarė kaip kraujo lašai, varvą žemėn.[1]) 45 Atsistojęs nuo maldos, jis atėjo pas mokytinius ir rado juos bemiegančius iš nuliūdimo. 46 Tuomet jis tarė jiems: "Ko miegate? Kelkitės ir melskitės, kad neįpultute į pagundą."

47 Dar jam tebekalbant, štai minia ir vadinamasis Judas, vienas dvylikos, ėjo pirma jų ir priartėjo prie Jėzaus, kad jį pabučiuotų. 48 Bet Jėzus tarė jam: "Judai, ar pabučiavimu išduodi Žmogaus Sūnų?" 49 O jo palydovai, matydami, kas bus, tarė: "Viešpatie, ar mums smogti kalaviju?" 50 Vienas jų smogė vyriausiojo kunigo vergui ir nukirto jam dešiniąją ausį. 51 Bet atsakydamas Jėzus tarė: "Liaukitės, ne toliau!" Ir, palietęs ausį, jis pagydė jį. 52 Tuomet Jėzus tarė prie jo priėjusiems vyriausiesiems kunigams, šventovės viršininkams ir vyresniesiems: "Kaip prieš plėšiką jūs išėjote su kalavijais ir vėzdais! 53 Man kasdien esant su jumis šventovėje, jūs neištiesėte rankų prieš mane. Bet šita yra jūsų valanda ir tamsos galia."

54 O jį suėmę, jie vedė ir įvedė į vyriausiojo kunigo namus. O Petras sekė iš tolo; 55 jiems sukūrus ugnį kiemo viduryje ir susėdus, Petras atsisėdo jų viduryje. 56 O viena tarnaitė, pamačiusi jį sėdintį prie šviesos ir įsižiūrėjusi į jį, tarė: "Ir šitas buvo su juo." 57 Bet jis užsigynė, sakydamas: "Aš jo nepažįstu, moterie!" 58 Truputį vėliau, kitas, jį pamatęs, tarė : "Ir tu esi iš jų tarpo." Bet Petras tarė: "Žmogau, nesu!" 59 Ir, bemaž vienai valandai praslinkus, dar kitas patvirtino, sakydamas: "Tikrai ir šitas buvo

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai neturi 43. ir 44. skirsnelių.

su juo, nes ir galilėjietis jis yra." 60 Bet Petras tarė: "Žmogau, nežinau, ką sakai." Ir tuojau, dar jam tebekalbant, pragydo gaidys. 61 Tuomet Viešpats atsigręžęs pažvelgė į Petrą, ir Petras atsiminė Viešpaties žodį, kaip jis buvo jam pasakęs: "Prieš gaidžiui šiandien pragystant, tu užsiginsi manęs tris kartus." 62 Ir, išėjęs laukan, jis karčiai verkė.

63 O tie vyrai, kurie laikė jį suėmę, tyčiojosi iš jo, jį mušdami, 64 ir, apdengę jį, klausinėjo, sakydami: "Pranašauk, kas yra tas, kuris užgavo tave?" 65 Ir daug ką kita piktžodžiaudami jie sakė prieš jį.

66 Kai išaušo diena, susirinko tautos vyresnieji, vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai, nuvedė jį į savo susirinkimą 67 ir sakė: "Jei tu esi Kristus, pasakyk mums." Bet jis tarė jiems: "Jei aš jums pasakysiu, jūs jokiu būdu netikėsite; 68 jeigu paklausiu, jokiu būdu neatsakysite. 69 Tačiau nuo šiolei Žmogaus Sūnus sėdės Dievo galybės dešinėje." 70 Tuomet jie visi tarė: "Tai tu esi Dievo Sūnus?" O jis tarė jiems: "Jūs sakote, kad aš tas esu." 71 Tuomet jie tarė: "Kam dar mums bereikia liudijimo? mes juk patys girdėjome iš jo burnos!"

23 Tuomet pakilo visa jų daugybė ir nuvedė jį pas Pilotą. 2 Ir jie pradėjo jį skųsti, sakydami: "Šitą mes radome keliantį sąmyšį mūsų tautoje, draudžiantį mokėti duokles ciesoriui ir tvirtinantį, kad jis esąs Kristus, karalius." 3 Pilotas paklausė jį, sakydamas: "Ar tu esi žydų karalius?" O jis atsakydamas jam tarė: "Tu tai sakai." 4 Tuomet Pilotas tarė vyriausiesiems kunigams ir minioms: "Aš nerandu jokios kaltės šitame žmoguje." 5 Bet jie dar smarkiau tvirtino, sakydami: "Jis sukelia tautą, mokydamas visoje Judėjoje, pradėjęs nuo Galilėjos iki čia."

6 O Pilotas, tai išgirdęs, paklausė, ar tas žmogus esąs galilėjietis, 7 ir, patyręs, kad jis priklausąs Herodo teisiamajai valdžiai, nusiuntė jį pas Herodą, kuris ir pats buvo Jeruzalėje tomis dienomis. 8 O Herodas, pamatęs Jėzų, labai apsidžiaugė; jis, mat, jau seniai norėjo jį pamatyti, nes buvo girdėjęs apie jį ir tikėjosi išvysiąs kokį nors jo daromą ženklą. 9 Jis klausė jį daug klausimų, bet jis[1] nieko jam neatsakė. 10 Tuo tarpu vyriausieji kunigai ir Rašto žinovai stovėjo, smarkiai jį skųsdami. 11 O Herodas su savo kareiviais, jį išniekinęs ir iš jo pasityčiojęs, jį apvilkdino šviesiu drabužiu ir nusiuntė atgal pas Pilotą. 12 Taip Herodas ir Pilotas patapo vienas kitam draugai tą pačią dieną; mat, prieš tai juodu gyveno nesantaikoje vienas su kitu.

13 Tuomet Pilotas, susišaukęs vyriausiuosius kunigus, teismines tarybos vadovaujančius narius ir žmones, 14 tarė jiems: "Jūs

[1] T.y. Jėzus

atvedėte pas mane šitą žmogų, esą, jis kurstąs tautą maištui; ir štai aš, jūsų akivaizdoje jį išklausinėjęs, neradau šitame žmoguje nė vienos tų kaltybių, dėl kurių jį skundžiate; 15 nė Herodas, nes jis pasiuntė jį atgal pas mus. Ir štai jo nieko nepadaryta, kas būtų verta mirties. 16 Taigi aš jį pabausiu ir paleisiu."[1]

18 Bet jie visi kartu ėmė šaukti, sakydami: "Šalin šitą, paleisk mums Barabą!" 19 Pastarasis dėl kažkokio mieste įvykusio maišto ir dėl žmogžudystės buvo įmestas į kalėjimą. 20 Pilotas vėl prabilo į juos, norėdamas paleisti Jėzų. 21 Bet jie šaukė priešais, sakydami: "Nukryžiuodink, nukryžiuodink jį!" 22 Jis trečią kartą tarė jiems: "Ką gi bloga šitas padarė? Aš jokio nusikaltimo, verto mirties, neradau jame; taigi aš jį pabausiu ir paleisiu." 23 Bet jie nesiliovė garsiais šauksmais reikalavę, kad jis būtų nukryžiuotas, ir vis smarkyn ėjo jų šauksmai. 24 Tuomet Pilotas nusprendė įvykdyti jų reikalavimą. 25 Jis paleido už maištą ir žmogžudystę į kalėjimą įmestąjį, kurio jie reikalavo, o Jėzų padavė jų valiai.

26 Kai jie vedė jį šalin, jie nutvėrė kažkokį Simoną kirenietį, pareinantį iš lauko, ir uždėjo jam kryžių, kad jis neštų jį paskui Jėzų. 27 O jį sekė didelė daugybė žmonių ir moterų, kurios apdejavo ir apraudojo jį. 28 Atsigręžęs į jas, Jėzus tarė: "Jeruzalės dukterys, neverkite dėl manęs; verčiau dėl savęs verkite ir dėl savo vaikų. 29 Nes štai ateina dienos, kuriomis sakys: 'Palaimintos nevaisingosios ir įsčios, kurios negimdė, ir krūtys, kurios nežindė!' 30 Tuomet pradės sakyti kalnams: 'Griūkite ant mūsų!' ir kalvoms: 'Apdenkite mus!' 31 Nes, jei žaliam medžiui tai daro, tai kas sausam atsitiks?"

32 O buvo vedami ir kiti du piktadariai, kad būtų kartu su juo nužudyti. 33 Ir kai jie atėjo į tą vietą, kuri vadinasi Kaukolė, tenai jie nukryžiavo jį ir tuos piktadarius, vieną dešinėje, o kitą kairėje. (34 O Jėzus tarė: "Tėve, atleisk jiems, nes jie nežino, ką darą.")[2] Pasidalindami jo drabužius, jie metė burtą. 35 Tuo tarpu žmonės stovėjo ir žiūrėjo. Šaipėsi net vadovaują tarybos asmenys, sakydami: "Kitus jis išgelbėjo, save teišgelbi, jei jis yra Dievo Kristus, Išrinktasis!" 36 Iš jo tyčiojosi ir kareiviai, prieidami, paduodami jam acto 37 ir sakydami: "Jei tu esi žydų karalius, išgelbėk save!" 38 O viršuje jo buvo ir užrašas[3]: "Šitas yra žydų karalius".

39 O vienas pakabintųjų piktadarių piktžodžiavo jam: "Argi tu nesi Kristus? Išgelbėk save ir mus!" 40 Bet atsiliepdamas kitas draudė jį ir tarė: "Ar tu net nesibijai Dievo, nors esi taip pat nuteistas? 41 Mes, žinoma, teisingai, nes mes gauname tai, ko mūsų

---

[1] Čia arba po 19. skirsnelio kiti senoviniai rankraščiai priduria: O jis turėjo šventėmis paleisti jiems vieną.

[2] Kiti senoviniai rankraščiai išleidžia suskliaustąjį sakinį.

[3] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: graikų, lotynų ir hebrajų raidėmis

darbai verti, bet šitas nepadarė nieko neteisaus." 42 Ir jis sakė: "Jėzau, atsimink mane, kai ateisi su savo karališka valdžia." 43 Tuomet jis[1] tarė jam: "Iš tiesų tau sakau, šiandien tu būsi su manimi rojuje."

44 Buvo jau apie šeštą valandą, ir tamsa apgaubė visą kraštą iki devintos valandos, 45 nes saulė aptemo; o šventyklos uždanga perplyšo pusiau. 46 Tuomet, šaukdamas garsiu balsu, Jėzus tarė: "Tėve, į tavo rankas aš atiduodu savo dvasią!" ir, tai pasakęs, išleido dvasią. 47 O šimtininkas, matydamas, kas buvo atsitikę, garbino Dievą, sakydamas: "Tikrai šitas žmogus buvo teisus!" 48 Ir visos minios, kurios buvo susiėjusios pasižiūrėti šito reginio, pamačiusios, kas atsitiko, grįžo mušdamosi į krūtinę. 49 Bet iš tolo stovėjo visi jo pažįstamieji ir moterys, kurios buvo jį lydėjusios iš Galilėjos, ir tai matė.

50 Ir štai vienas vyras, vardu Juozapas, tarybos narys, geras ir teisus vyras, iš žydų miesto Arimatėjos—51 jis nebuvo pritaręs jų sumanymui ir darbui, ir jis laukė Dievo karalystės,—52 tas, nuėjęs pas Pilotą, prašė Jėzaus kūno; 53 nuėmęs, jis tą įvyniojo į drobulę ir jį paguldė iškaltame kape, kuriame dar niekas nebuvo buvęs palaidotas. 54 Buvo Prisirengimo diena, ir sabata buvo beprasidedanti. 55 O moterys, kurios buvo kartu su juo atėjusios iš Galilėjos, palydėjo, stebėjo kapą ir kaip buvo paguldytas jo kūnas; 56 paskui sugrįžusios jos prirengė kvepalų ir tepalų.

Sabatos dieną jos, tiesa, ilsėjosi, kaip buvo įsakyta.

24 Bet pirmąją savaitės dieną, aušrai vos pradedant brėkšti, jos atėjo prie kapo nešinos kvepalais, kuriuos buvo prirengusios. 2 Jos rado akmenį atristą nuo kapo, 3 bet įėjusios nerado[2] kūno. 4 Joms nežinant, kas čia daryti, štai du vyrai žibančiu apdaru atsistojo prie jų. 5 O joms nusigandus ir nuleidus žemyn veidus, juodu tarė joms: "Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų? (6 Jo nėra čia, bet jis prisikėlė.)[3] Atsiminkite, kaip jis jums kalbėjo, dar tebebūdamas Galilėjoje, 7 sakydamas, kad Žmogaus Sūnus turįs būti perduotas į žmonių nusidėjėlių rankas, būti nukryžiuotas ir trečiąją dieną prisikelti." 8 Tuomet jos atsiminė jo žodžius 9 ir, sugrįžusios nuo kapo, pranešė visa tai vienuolikai ir visiems kitiems. 10 O tai buvo Marija Magdalena, Joana ir Jokūbo motina Marija; ir kitos su jomis sakė tai apaštalams. 11 Bet jiems pasirodė tie žodžiai lyg nesąmonė, ir jie netikėjo jomis.[4]

13 Ir štai du jų tą pačią dieną keliavo į kaimą, vardu Emmaus, nutolusį nuo Jeruzalės per šešiasdešimt stadijų, 14 ir jie kalbėjosi

---

[1] T.y. Jėzus
[2] Kiti senoviniai rankraščiai įterpia: Viešpaties Jėzaus
[3] Šito sakinio nėra kai kuriuose senoviniuose rankraščiuose.
[4] Kiti senoviniai rankraščiai priduria 12. skirsnelį: Tačiau Petras atsikėlęs nubėgo prie kapo, ir pasilenkęs jis pamatė vien drobinius vynioklius; jis parėjo, stebėdamasis tuo, kas buvo atsitikę.

tarp savęs apie visus tuos įvykius. 15 Jiems besikalbant ir besiklausinėjant, pats Jėzus priartėjo ir keliavo kartu su jais. 16 O jų akys liko sulaikytos, taip kad jie neatpažino jo[1]. 17 O jis tarė jiems: "Kas čia per kalbos, kurias eidami kalbate tarp savęs?" Tuomet jie sustojo su nuliūdusia veido išraiška. 18 O atsakydamas vienas, vardu Kleopas, tarė jam: "Ar tu vienas esi taip svetimas Jeruzalėje, kad nepatyrei, kas joje atsitiko šiomis dienomis?" 19 Jis tarė jiems: "Kas gi?" O jie tarė jam: "Tai, kas atsitiko Jėzui Nazarėnui, kuris pasirodė esąs pranašas, galingas darbu ir žodžiu Dievo ir visos tautos akivaizdoje, 20 ir kaip mūsų vyriausieji kunigai bei teisminės tarybos vadovaują asmenys jį perdavė nubausti mirtimi ir nukryžiavo jį. 21 Bet mes tikėjomės, kad jis yra tas, kuris turįs atpirkti Izraelį. Taip, o be viso to, dabar jau yra trečia diena, kaip tai įvyko. 22 Tačiau dar kelios moterys mūsiškių, kurios vos auštant buvo prie kapo, nustebino mus: 23 neradusios jo kūno, jos parėjo ir tvirtino, kad jos mačiusios pasirodymą angelų, kurie sakę jį esant gyvą. 24 Tuomet kai kurie mūsiškių nuėjo prie kapo ir rado taip, kaip moterys buvo pasakiusios, bet jo paties nepamatė."

25 Tuomet jis tarė jiems: "O neišmanėliai ir nerangios širdies tikėti visa, ką kalbėjo pranašai! 26 Argi neturėjo Kristus tai kentėti ir taip įeiti į savo garbę?" 27 Pradėjęs nuo Mozės ir visų pranašų, jis išaiškino jiems, kas visuose Raštuose buvo apie jį pasakyta.

28 Taip jie priartėjo prie kaimo, į kurį keliavo, ir jis dėjosi toliau keliaująs. 29 Bet jie vertė jį, sakydami: "Pasilik su mumis, nes eina vakarop ir jau pasibaigusi diena." Taip jis įėjo, kad pasiliktų su jais. 30 Atsisėdęs su jais prie stalo, jis paėmė duoną, palaimino, sulaužė ir davė jiems. 31 Tuomet atsivėrė jų akys, ir jie atpažino jį, bet jis pradingo nuo jų. 32 Tuomet jie tarė vienas antram: "Argi mūsų širdis nedegė mumyse, kaip jis kalbėjo mums kelyje, kaip jis pravėrė mums Raštus?" 33 Ir, pakilę tą pačią valandą, jie sugrįžo į Jeruzalę ir rado susirinkusius vienuolika ir jų draugus, 34 kurie sakė: "Viešpats tikrai prisikėlė ir pasirodė Simonui!" 35 Tuomet jie išpasakojo, kas buvo atsitikę kelyje ir kaip jis buvo jų atpažintas iš duonos laužymo.

36 O jiems tai bekalbant, jis pats atsistojo jų viduryje.[2] 37 Nusigandę ir pilni baimės, jie tarėsi matą dvasią. 38 Bet jis tarė jiems: "Ko jūs esate sumišę ir kodėl abejojimai kyla jūsų širdyje? 39 Pamatykite mano rankas ir kojas, kad tai aš pats; apčiupinėkite mane ir apžiūrėkite; juk dvasia neturi kūno ir kaulų, kaip kad regite mane turint."[3] 41 O jiems dar netikint iš džiaugsmo ir

---

[1] Arba: kad jie neatpažintų jo
[2] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: ir tarė jiems: "Ramybė jums!"
[3] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: 40 Ir, tai pasakęs, jis parodė jiems rankas bei kojas.

besistebint, jis tarė jiems: "Ar turite čia ko valgyti?" 42 Jie padavė jam keptos žuvies gabalą, 43 ir paėmęs jis valgė jų akivaizdoje.

44 Jis tarė jiems: "Tie yra mano žodžiai, kuriuos aš jums kalbėjau, tebebūdamas su jumis: kad turi įvykti visa, kas apie mane parašyta Mozės Įstatyme, Pranašuose ir Psalmuose." 45 Tada jis pravėrė jiems protą Raštams išmanyti 46 ir tarė jiems: "Parašyta, kad taip Kristus turėjo kentėti ir trečiąją dieną keltis iš mirusiųjų, 47 ir kad jo vardu turi būti skelbiama atgaila nuodėmių atleidimui[1] visoms tautoms, pradedant nuo Jeruzalės. 48 Jūs esate tų dalykų liudytojai. 49 Ir štai aš atsiųsiu ant jūsų savo Tėvo pažadą; o jūs pasilikite mieste, kol būsite aprengti jėga iš aukšto."

50 Jis išsivedė juos ligi Betanijos ir, pakėlęs savo rankas, palaimino juos. 51 Juos belaimindamas, jis atsiskyrė nuo jų[2]. 52 Tuomet jie[3] sugrįžo į Jeruzalę su dideliu džiaugsmu 53 ir nuolatos būdavo šventovėje, girdami Dievą.

EVANGELIJA PAGAL

JONĄ

1 Pradžioje buvo Žodis, ir tas Žodis buvo pas Dievą, ir Dievas buvo tas Žodis. 2 Jis buvo pradžioje pas Dievą. 3 Visa per jį atsirado, ir be jo neatsirado ničnieko, kas yra atsiradę. 4 Jame buvo gyvybė, ir ta gyvybė buvo žmonių šviesa. 5 Šviesa šviečia tamsoje, bet tamsa jos nepagavo[4].

6 Pasirodė žmogus, Dievo siųstas; jo vardas Jonas. 7 Tas atėjo liudijimui, liudyti apie šviesą, kad visi įtikėtų per jį. 8 Jis nebuvo šviesa, bet turėjo liudyti apie šviesą.

9 Tikroji šviesa, kuri apšviečia kiekvieną žmogų, buvo beateinanti į pasaulį. 10 Jis buvo pasaulyje, ir pasaulis per jį atsirado, tačiau pasaulis jo nepažino. 11 Į tėviškę jis atėjo, tačiau saviškiai jo nepriėmė. 12 Bet kurie tik jį priėmė, tiems jis davė galią patapti Dievo vaikais; tiems, kurie tiki jo vardą, 13 kurie užgimė ne iš kraujo, ir ne kūno valia, ir ne vyro valia, bet iš Dievo.

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: atgaila ir nuodėmių atleidimas
[2] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: ir kilo į dangų
[3] Kiti senoviniai rankraščiai įterpia: jį pagarbinę
[4] Arba: nesuvokė; kiti: ir (arba: nes) tamsa jos nenugalėjo

14 O Žodis patapo kūnu ir gyveno[1] tarp mūsų, ir mes regėjome jo skaistybę—skaistybę kaip Vienagimio iš Tėvo—pilno malonės ir tiesos. (15 Jonas liudijo apie jį ir garsiai šaukė, tardamas: "Šitas buvo tas, apie kurį aš sakiau: 'Po manęs Ateinantysis turi pirmenybę prieš mane, nes jis buvo pirmiau už mane'." 16 Ir[2] iš jo apsto mes visi gavome, būtent, malonę po malonės. 17 Nes įstatymas buvo duotas per Mozę, malonė ir tiesa radosi per Jėzų Kristų. 18 Dievo niekas niekados nėra matęs; Viengimusysis, Dievas, kuris ilsisi prie Tėvo krūtinės, tas suteikė žinių apie jį.

19 O šitas yra Jono liudijimas, kada žydai iš Jeruzalės atsiuntė pas jį kunigų ir levitų jo paklausti: "Kas tu esi?" 20 Jis prisipažino ir neužsigynė; jis prisipažino: "Aš nesu Kristus." 21 Ir jie klausė jį: "Kas tada? Ar tu esi Elijas?" O jis sakė: "Nesu."— "Ar tu esi pranašas?" O jis atsakė: "Ne." 22 Tada jie tarė jam: "Kas esi? Kad galėtume duoti atsakymą tiems, kurie mus atsiuntė. Ką sakai apie save patį?" 23 Jis tarė: "Aš esu dykumoje šaukiančiojo balsas: 'Tiesinkite Viešpaties kelią', kaip yra pasakęs pranašas Jezajas." 24 O jie buvo atsiųsti farizėjų. 25 Jie paklausė jį ir jam tarė: "Kam tad krikštiji, jei tu nesi Kristus, nė Elijas, nė pranašas?" 26 Jonas atsakė jiems, tardamas: "Aš krikštiju vandeniu; jūsų viduryje stovi tas, kurio jūs nepažįstate, 27 kuris po manęs ateina, kurio kurpės dirželio atrišti aš nesu vertas." 28 Tai įvyko Betanijoje, anapus Jordano, kur Jonas krikštijo.

29 Kitą dieną jis pamatė Jėzų, ateinantį pas jį, ir sakė: "Štai Dievo Avinėlis, kuris atima pasaulio nuodėmę! 30 Šitas yra tas, apie kurį aš sakiau: 'Po manęs ateina vyras, kuris turi pirmenybę prieš mane, nes jis buvo pirmiau už mane.' 31 Net aš jo nepažinau, bet tam aš atėjau krikštydamas vandeniu, kad jis būtų apreikštas Izraeliui." 32 Ir Jonas paliudijo, tardamas: "Aš esu regėjęs Dvasią, kaip karvelį musileidžiančią iš dangaus, ir ji pasiliko ant jo. 33 Aš pats nepažinau jo, bet tas, kuris mane siuntė krikštyti vandeniu, man pasakė: 'Į kurį tu pamatysi Dvasią nusileidžiančią ir ant jo pasiliekančią, tas yra, kuris krikštija Šventąja Dvasia.' 34 Ir aš esu matęs bei paliudijęs, kad šitas yra Dievo Sūnus."

35 Kitą dieną vėl stovėjo Jonas ir du jo mokytiniai, 36 ir, atidžiai žiūrėdamas į Jėzų vaikščiojantį, jis tarė: "Štai Dievo Avinėlis!" 37 O tie mokytiniai girdėjo jį taip kalbant, ir pasekė Jėzų. 38 Bet Jėzus, atsigręžęs ir pamatęs juos einančius paskui, tarė jiems: "Ko ieškote?" O jie tarė jam: "Rabbi,—verčiant tai reiškia Mokytojau,—kur esi apsistojęs?" 39 Jis sakė jiems: "Ateikite, tai pamatysite." Taip jie atėjo ir pamatė, kur jis yra apsistojęs, ir pas jį pasiliko tą dieną. Tai buvo apie dešimtą valandą. 40 Andriejus, Simono Petro brolis, buvo vienas tų dviejų, kurie buvo išgirdę iš Jono ir jį pasekę. 41 Šitas pirma rado savo brolį

[1] Lit. turėjo palapinę

[2] Kiti senoviniai rankraščiai: Nes

Simoną ir jam sakė: "Mes esame radę Mesiją"—verčiant tai reiškia, Kristų. 42 Jis atvedė jį pas Jėzų. Giliai pažvelgęs į jį, Jėzus tarė: "Tu esi Simonas, Jono sūnus; tu būsi vadinamas Kėfu"—tai reiškia, Petru(Uola).

43 Kitą dieną jis norėjo išvykti į Galilėją. Jis rado Pilypą. Ir Jėzus tarė jam: "Sek mane." 44 O Pilypas buvo iš Betsaidos, iš Andriejaus ir Petro miesto. 45 Pilypas rado Natanaelį ir sakė jam: "Mes esame radę tą, apie kurį rašė Mozė Įstatyme ir pranašai, Jėzų, Juozapo sūnų, Nazaretietį." 46 O Natanaelis tarė jam: "Ar iš Nazareto gali būti kas gera?" Pilypas sakė jam: "Eik ir pasižiūrėk!" 47 Jėzus išvydo Natanaelį ateinantį pas jį ir sakė apie jį: "Štai tikras izraelitas, kuriame nėra vyliaus." 48 Natanaelis sakė jam: "Iš kur mane pažįsti?" Jėzus atsakė ir tarė jam: "Prieš Pilypui pašaukiant tave, kai tu buvai po fygmedžiu, aš regėjau tave." 49 Natanaelis atsakė jam: "Rabbi, tu esi Dievo Sūnus! tu esi Izraelio Karalius!" 50 Jėzus atsakė ir tarė jam: "Ar tiki manimi todėl, kad pasakiau, jog regėjau tave po fygmedžiu? Tu išvysi dar didesnių dalykų negu šitie." 51 Ir jis sakė jam: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jūs išvysite dangų atvirą ir Dievo angelus, užžengiančius bei nužengiančius ant Žmogaus Sūnaus."

2 Trečiąją dieną įvyko vestuvės Galilėjos Kanoje, ir Jėzaus motina buvo tenai. 2 Bet ir Jėzus su savo mokytiniais buvo pakviestas į vestuves. 3 Pritrūkus vyno, Jėzaus motina sakė jam: "Jie nebeturi vyno." 4 O Jėzus tarė jai: "Kas tau darbo su manimi, moteriške? Mano valanda dar nėra atėjusi." 5 Jo motina sakė tarnams: "Ką tik jis jums sakys, tai darykite!" 6 O tenai žydų apsiplovimui buvo padėti šeši akmeniniai vandens ąsočiai, kurių kiekviename tilpo po du tris saikus[1]. 7 Jėzus tarė jiems: "Pripildykite ąsočius vandens." Ir jie pripylė juos sklidinus. 8 Tada jis tarė jiems: "Dabar semkite ir neškite stalo prievaizdui." Jie nunešė. 9 O kai stalo prievaizdas buvo paragavęs vynu virtusio vandens,—ir nežinojo, iš kur jis yra, tačiau tarnai, kurie buvo sėmę vandenį, žinojo,—stalo prievaizdas pasišaukė jaunikį 10 ir jam tarė: "Kiekvienas žmogus pirma padeda gerą vyną, o kada jau svečiai įsigėrę, menkesnį; tu esi palaikęs gerąjį vyną ligi šiol." 11 Šitą, ženklų pirmąjį, Jėzus padarė Galilėjos Kanoje ir apreiškė savo garbę, o jo mokytiniai įtikėjo jį.

12 Paskui jis nuvyko į Kafarnaumą, jis pats, jo motina, jo broliai ir jo mokytiniai, ir tenai jie išbuvo nedaugelį dienų.

13 Žydų Velykos buvo arti, ir Jėzus nuvyko į Jeruzalę. 14 Šventovėje jis rado jaučių, avių bei karvelių pardavinėtojus ir susėdusius pinigų maininінkus. 15 Nusivijęs botagą iš nendrinių virvelių, jis

[1] Vienas saikas lygus maždaug 39 litrams.

visus išvarė iš šventovės, ir avis ir jaučius, išbarstė maininininkų pinigus ir išvartė stalus, 16 o karvelių pardavinėtojams tarė: "Pašalinkite tai iš čia! Nepadarykite mano Tėvo namų prekybos namais!" 17 Jo mokytiniai atsiminė, kad yra parašyta: "Įkarštis dėl tavo namų suės mane." 18 Tada žydai atsiliepė ir jam tarė: "Kokį ženklą gali mums parodyti, kad drįsti tai daryti?" 19 Jėzus atsakė ir jiems tarė: "Sugriaukite šitą šventyklą, ir per tris dienas aš ją pastatysiu." 20 Tada žydai sakė: "Keturiasdešimt šešerius metus buvo statoma šita šventykla, o tu per tris dienas ją pastatysi?!" 21 Bet jis kalbėjo apie savo kūno šventyklą. 22 Taigi, kai jis buvo prikeltas iš mirusiųjų, jo mokytiniai prisiminė, kad jis buvo tai pasakęs, ir jie įtikėjo Raštą ir žodį, kurį Jėzus buvo kalbėjęs.

23 O kai jis buvo Jeruzalėje Velykų šventės metu, daugelis įtikėjo jo vardą, matydami jo ženklus, kuriuos jis darė. 24 Bet Jėzus iš savo pusės nepasitikėjo jais, nes jis pažino visus, 25 ir jam nereikėjo, kad kas paliudytų apie žmogų, nes jis pats žinojo, kas buvo žmoguje.

3 O buvo žmogus iš farizėjų, vardu Nikodemas, žydų vyriausybės narys. 2 Šitas atėjo pas jį nakčia ir jam tarė: "Rabbi, mes žinome, kad tu esi atėjęs nuo Dievo mokytoju, nes niekas negali daryti tų ženklų, kuriuos tu darai, jei Dievas nebūtų su juo." 3 Jėzus atsakė ir jam tarė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau tau, jei kas nėra užgimęs iš naujo[1], tas negali matyti Dievo karalystės." 4 Nikodemas sakė jam: "Kaip gali žmogus užgimti senas būdamas? Nejaugi jis gali antrą kartą įeiti į savo motinos įsčias ir užgimti?" 5 Jėzus atsakė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau tau, jei kas nėra užgimęs iš vandens ir Dvasios, tas negali įeiti į Dievo karalystę. 6 Kas yra gimę iš kūno, yra kūnas, ir kas yra gimę iš Dvasios, yra dvasia. 7 Nesistebėk, kad tau pasakiau: 'Jūs turite užgimti iš naujo.'[2] 8 Vėjas pučia, kur nori, ir tu girdi jo ūžimą, bet nežinai, iš kur jis ateina ir kur nueina. Taip yra kiekvienam, kuris yra gimęs iš Dvasios. 9 Nikodemas atsakė ir jam tarė: "Kaip tai gali įvykti?" 10 Jėzus atsakė ir jam tarė: "Tu esi Izraelio mokytojas, ir to neišmanai? 11 Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: mes kalbame, ką žinome, ir liudijame, ką esame matę, tačiau mūsų liudijimo jūs nepriimate. 12 Jei, man kalbant jums apie žemiškus dalykus, jūs netikite, kaip jūs tikėsite, jei aš jums kalbėsiu apie dangiškuosius? 13 Ir niekas nėra užžengęs į dangų, kaip tik tas, kuris nužengė iš dangaus, Žmogaus Sūnus.[3] 14 Ir, kaip Mozė pakėlė aukštyn gyvatę dykumoje, taip turi būti aukštyn pakeltas Žmogaus sūnus, 15 kad kiekvienas, kuris tiki, jame[4] turėtų amžiną gyvenimą."[5]

---

[1] Arba: pagimdytas iš aukšto
[2] Arba: būti pagimdyti iš aukšto
[3] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: kuris yra danguje
[4] Kiti senoviniai rankraščiai: . . . , kuris tiki jį, turėtų . . .
[5] Kiti mano, kad tiesioginė kalba baigiasi 21. skirsnelių.

16 Nes Dievas taip mylėjo pasaulį, jog davė savo vienagimį Sūnų, kad kiekvienas, kuris jį tiki, nepražūtų, bet turėtų amžiną gyvenimą. 17 Nes Dievas neatsiuntė Sūnaus į pasaulį, kad jis teistų pasaulį, bet kad pasaulis būtų išgelbėtas per jį. 18 Kas jį tiki, neteisiamas; kas netiki, jau yra nuteistas, nes nėra įtikėjęs Dievo vienagimio Sūnaus vardo. 19 O šitas yra tas teismas, kad šviesa yra atėjusi į pasaulį, bet žmonės pamilo labiau tamsą negu šviesą, nes jų darbai buvo pikti. 20 Mat, kiekvienas, kuris daro bloga, nekenčia šviesos ir neateina į šviesą, kad jo darbai neišaiškėtų. 21 Bet kas daro tiesą, ateina į šviesą, kad jo darbai pasirodytų, jog jie Dieve yra nuveikti.

22 Paskui Jėzus ir jo mokytiniai nuėjo į Judėjos žemę; ten jis kurį laiką išbuvo su jais ir krikštijo. 23 Bet ir Jonas buvo bekrikštijąs Enone netoli nuo Salimo, nes ten buvo daug vandens; žmonės ateidavo ir krikštydinosi. 24 Nes Jonas dar nebuvo buvęs įmestas į kalėjimą.

25 Tuomet iškilo ginčas tarp Jono mokytinių ir vieno žydo dėl apsivalymo. 26 Jie atėjo pas Joną ir jam tarė: "Rabbi, tas, kuris buvo su tavimi anapus Jordano, apie kurį tu esi liudijęs, štai šitas krikštija, ir visi eina pas jį." 27 Jonas atsakė ir tarė: "Žmogus nieko negali gauti, jeigu jam nėra duota iš dangaus. 28 Jūs patys man liudijate, kad aš esu pasakęs: 'Aš nesu Kristus, bet esu pasiųstas pirma ano.' 29 Kas turi sužadėtinę, tas yra jaunikis; jaunikio draugas, kuris stovi ir jo klausosi, džiaugte džiaugiasi jaunikio balsu. Taigi šitas man tenkąs džiaugsmas yra pasidaręs pilnas. 30 Anas turi augti, o aš turiu mažėti."[1]

31 Kas ateina iš aukšto, yra viršum visų; kas yra iš žemės, priklauso žemei ir, ką jis kalba, yra iš žemės. Kas ateina iš dangaus, yra viršum visų. 32 Ką jis yra matęs ir girdėjęs, tą jis liudija, tačiau niekas nepriima jo liudijimo. 33 Kas priima jo liudijimą, patvirtina, kad Dievas yra teisingas. 34 Nes tas, kurį Dievas atsiuntė, kalba Dievo žodžius, nes be saiko jis[2] teikia Dvasią. 35 Tėvas myli Sūnų, ir jis visa yra atidavęs į jo rankas. 36 Kas tiki Sūnų, turi amžiną gyvenimą, o kas neklauso Sūnaus, neregės gyvenimo— tik Dievo rūstybė pasilieka ant jo.

4 Kai Jėzus patyrė, kad farizėjai buvo girdėję: "Jėzus daro ir krikštija daugiau mokytinių, negu Jonas",—2 nors pats Jėzus nekrikštijo, tik jo mokytiniai,—3 jis paliko Judėją ir vėl išvyko į Galilėją. 4 Bet jis turėjo pereiti per Samariją. 5 Jis tad priėjo Samarijos miestą, vadinamą Sicharu, prie pat sklypo, kurį Jokūbas buvo davęs savo sūnui Juozapui. 6 O tenai buvo Jokūbo šulinys. Taip Jėzus, pavargęs iš kelionės, nieko nelaukdamas, atsisėdo prie šulinio. Buvo maždaug šešta valanda.

[1] Kiti mano, kad Jono kalba baigiasi 36. skirsneliu.
[2] T.y. Dievas savo Sūnui

7 Atėjo moteriškė samarietė pasisemti vandens. Jėzus tarė jai: "Duok man gerti." 8 Nes jo mokytiniai buvo nuėję į miestą nusipirkti maisto. 9 Tuomet moteriškė samarietė sakė jam: "Kaip tu, būdamas žydas, gali prašyti gerti iš manęs, moteriškės samarietės?" Mat, žydai nebendrauja su samariečiais. 10 Jėzus atsakė ir jai tarė: "Jei tu žinotumei apie Dievo dovaną ir kas yra tas, kuris tau sako: 'Duok man gerti,' tu būtumei jį prašiusi, ir jis tau būtų davęs gyvojo vandens." 11 Ji tarė jam: "Viešpatie, tu neturi semtuvo, o šulinys yra gilus. Iš kur tad turi gyvojo vandens? 12 Nejaugi tu esi didesnis už mūsų tėvą Jokūbą, kuris mums davė tą šulinį ir pats iš jo gėrė, ir jo sūnūs, ir jo galvijai?" 13 Jėzus atsakė ir jai tarė: "Kiekvienas, kuris geria šito vandens, vėl trokš. 14 Bet kas gers vandens, kurio aš jam duosiu, nebetrokš per amžius, bet vanduo, kurį aš jam duosiu, pasidarys jame šaltinis vandens, trykštančio amžinam gyvenimui." 15 Moteriškė sakė jam: "Viešpatie, duok man šito vandens, kad nebetrokščiau ir nebeturėčiau ateiti čionai semti."

16 Jis tarė jai: "Eik, pašauk savo vyrą ir ateik čionai." 17 Moteriškė atsakė ir tarė: "Aš neturiu vyro." Jėzus tarė jai: "Gerai pasakei: 'Aš neturiu vyro.' 18 Nes tu turėjai penkis vyrus, ir tas, kurį dabar turi, nėra tavo vyras. Čia tu esi pasakiusi tiesą." 19 Moteriškė tarė jam: "Viešpatie, aš matau, kad tu esi pranašas. 20 Mūsų tėvai šitame kalne garbino Dievą, o jūs sakote, kad Jeruzalėje yra ta vieta, kur Dievas reikia garbinti." 21 Jėzus tarė jai: "Tikėk manimi, moteriške, ateina valanda, kai jūs nei šitame kalne, nei Jeruzalėje negarbinsite Tėvo. 22 Jūs garbinate, ko nepažįstate; mes garbiname, ką pažįstame; juk išganymas yra iš žydų. 23 Bet ateina valanda, ir dabar ji yra, kai tikrieji garbintojai garbins Tėvą dvasia ir tiesa, nes ir Tėvas ieško tokių jo garbintojų. 24 Dievas yra dvasia, ir garbintojai turi garbinti dvasia ir tiesa." 25 Moteriškė sakė jam: "Žinau, kad ateina Mesijas—vadinamasis Kristus. Kada anas ateis, jis apsakys mums visa." 26 Jėzus tarė jai: "Aš, kuris kalbu su tavimi, tas esu."

27 Kaip tik tuo metu sugrįžo jo mokytiniai ir stebėjosi, kad jis šnekučiavo su moteriške, tačiau nė vienas neprasitarė: "Ko nori?" arba: "Kodėl šnekučiuoji su ja?" 28 Tuomet moteriškė paliko savo ąsotį, nuėjo į miestą ir sakė žmonėms: 29 "Eikšte, pamatykite žmogų, kuris pasakė man visa, ką aš esu padariusi! Ar šitas tik nėra Kristus?" 30 Jie išėjo iš miesto ir ėjo pas jį.

31 Tuo tarpu mokytiniai prašė jį, sakydami: "Rabbi, valgyk." 32 Bet jis tarė jiems: "Aš turiu valgyti valgį, kurio jūs nepažįstate." 33 Tuomet mokytiniai kalbėjo vienas kitam: "Nejaugi kas atnešė jam valgyti?" 34 Jėzus sakė jiems: "Mano valgis yra vykdyti valią to, kuris mane siuntė, ir atbaigti jo darbą. 35 Ar jūs nesakote: 'Dar yra keturi mėnesiai, tada ateina piūtis'? Štai, sakau jums, pakelkite savo akis ir pasižiūrėkite į laukus; jie yra pabalę piūčiai. 36 Jau dabar piovėjas gauna algą ir surenka vaisių amžinam

gyvenimui, kad sėjėjas džiaugtųsi kartu su piovėju. 37 Čia, būtent, tinka posakis: 'Vienas yra sėjėjas, o kitas—piovėjas.' 38 Aš jus siunčiau piauti, ką ne jūs esate įgiję savo darbu. Kiti yra dirbę, o jūs esate įstoję į jų darbą."

39 O iš ano miesto daug samariečių įtikėjo jį dėl žodžio moteriškės, kuri paliudijo: "Jis man pasakė visa, ką aš esu padariusi." 40 Taigi, kai samariečiai buvo atėję pas jį, jie prašė jį pasilikti pas juos. Ir jis pasiliko tenai dvi dienas. 41 Ir daug daugiau įtikėjo dėl jo žodžio, 42 o moteriškei jie kalbėjo: "Mes jau nebe dėl tavo kalbos tikime, nes patys esame girdėję ir žinome, kad šitas tikrai yra pasaulio Išganytojas."

43 Praslinkus dviem dienoms, jis išvyko iš tenai į Galilėją. 44 Nes pats Jėzus paliudijo, kad pranašas savo tėvynėje neturi pagarbos. 45 Taigi, kai jis atvyko į Galilėją, galilėjiečiai jį priėmė, nes jie buvo matę visa, ką jis Jeruzalėje buvo padaręs šventės metu. Juk ir jie buvo nuvykę į šventę.

46 Tuo būdu jis vėl atvyko į Galilėjos Kaną, kur buvo pavertęs vandenį vynu. O Kafarnaume buvo kažkoks karaliaus valdininkas, kurio sūnus sirgo. 47 Šitas, išgirdęs, kad Jėzus buvo atvykęs iš Judėjos į Galilėją, atėjo pas jį ir meldė, kad jis nueitų žemyn ir pagydytų jo sūnų, nes tas buvo bemirštąs. 48 Tuomet Jėzus jam tarė: "Jei nematote ženklų ir stebuklų, jūs niekad netikėsite!" 49 Karaliaus valdininkas sakė jam: "Viešpatie, nueik žemyn pirma, negu mano vaikas numirs." 50 Jėzus tarė jam: "Keliauk, tavo sūnus gyvas." Žmogus patikėjo žodžiu, kurį Jėzus jam buvo pasakęs, ir iškeliavo. 51 O jam beinant žemyn, vergai jau vyko jo pasitikti ir pasakė, kad jo vaikas gyvas. 52 Tuomet jis teiravosi iš jų apie valandą, kurią jam pasidarė geriau. Jie sakė jam: "Vakar septintą valandą atstojo nuo jo drugys." 53 Tuo būdu tėvas patyrė, kad tai buvo atsitikę tą valandą, kurią Jėzus jam buvo pasakęs: "Tavo sūnus gyvas." Ir įtikėjo jis pats bei visi jo namai. 54 O šitą, jau antrą ženklą Jėzus padarė, parvykęs iš Judėjos į Galilėją.

5 Paskui buvo žydų šventė, ir Jėzus nuvyko į Jeruzalę. 2 O Jeruzalėje prie Avių Vartų yra tvenkinys, hebrajiškai vadinamas Betzata[1], su penkiomis stulpų salėmis. 3 Jose gulėjo daugybė ligonių, aklų, raišų, išdžiūvusių[2], (kurie laukė vandens sujudėjimo. 4 Mat, tarpais Viešpaties angelas nužengdavo į vandenį ir sujudindavo vandenį. Kas tad pirmas, vandenį sujudinus, įžengdavo, pasveikdavo, vis tiek, kokia liga jis sirgdavo.)[3]. 5 O buvo tenai vienas žmogus, kuris trisdešimt aštuonerius metus buvo sirgęs.

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: Betesda, vėl kiti: Betsaida
[2] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: stabo ištiktų
[3] Suskliaustojo teksto nėra geriausiuose senoviniuose rankraščiuose.

6 Jėzus, pamatęs jį gulintį ir žinodamas, kad jis jau daug laiko serga, tarė jam: "Ar nori pasveikti?" 7 Ligonis atsakė jam: "Viešpatie, aš neturiu žmogaus, kuris, kada vanduo sujudinamas, įneštų mane į tvenkinį. Bet kol aš prieinu, kitas pirma manęs nužengia." 8 Jėzus tarė jam: "Kelkis, imk savo patalą ir vaikščiok!" 9 Ir tuojau tas žmogus pasveiko, pasiėmė savo patalą ir vaikščiojo.

Bet tą dieną buvo sabata. 10 Todėl žydai kalbėjo pagydytajam: "Šiandien sabata, ir tau nevalia nešti patalo." 11 Bet jis atsakė jiems: "Kuris mane pagydė, tas man tarė: 'Imk savo patalą ir vaikščiok'." 12 Jie klausė jį: "Kas yra tas žmogus, kuris tau tarė: 'Imk ir vaikščiok'?" 13 Bet pagydytasis nežinojo, nes Jėzus, kadangi toje vietoje buvo minia, buvo pasitraukęs. 14 Paskui Jėzus susitiko jį šventovėje ir tarė jam: "Žiūrėk, tu esi pasveikęs! Nebenusidėk daugiau, kad tau neatsitiktų kas blogesnio." 15 Tas žmogus nuėjo ir pasakė žydams, kad tai buvo Jėzus, kuris jį pagydė. 16 Ir dėl to žydai ėmė persekioti Jėzų, nes jis tai darė sabatos dieną. 17 Bet jis atsakė jiems: "Mano Tėvas vis tebeveikia, ir aš veikiu." 18 Dėl šito žydai juo labiau kėsinosi jį užmušti, nes jis ne tik nešventė sabatos, bet ir Dievą vadino savo paties Tėvu, lygindamasis su Dievu.

19 Tuomet Jėzus atsakė ir kalbėjo jiems: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: Sūnus nieko negali daryti iš savęs, nebent tai, ką jis mato Tėvą darantį. Nes ką anas daro, tą ir Sūnus taip pat daro. 20 Būtent, Tėvas myli Sūnų ir rodo jam visa, ką jis pats daro, ir parodys jam dar didesnių už šituos darbų, kad jūs turėsite stebėtis. 21 Nes kaip Tėvas prikelia mirusiuosius ir juos daro gyvus, taip ir Sūnus, kuriuos jis nori, daro gyvus. 22 Tėvas juk ir neteisia nėvieno, bet visą teismą yra pavedęs Sūnui, 23 kad visi gerbtų Sūnų, kaip jie gerbia Tėvą. Kas negerbia Sūnaus, negerbia Tėvo, kuris jį atsiuntė. 24 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas klausosi mano žodžio ir tiki tuo, kuris mane atsiuntė, turi amžiną gyvenimą, ir jis neina į teismą, bet yra perėjęs iš mirties į gyvenimą.

25 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: ateina valanda, ir dabar ji yra, kada mirusieji išgirs Dievo Sūnaus balsą, ir kurie paklausys, bus gyvi. 26 Nes kaip Tėvas turi gyvybę savyje, taip ir Sūnui jis davė turėti gyvybę savyje. 27 Ir jis davė jam galią teisti, nes jis yra Žmogaus Sūnus. 28 Nesistebėkite tuo! Nes ateina valanda, kurią visi, kurie yra kapuose, išgirs jo balsą 29 ir išeis tie, kurie darė gera, gyvenimo prisikėlimui; tie, kurie darė bloga, teismo prisikėlimui.

30 Aš nieko negaliu daryti iš savęs. Kaip girdžiu, teisiu, ir mano teismas yra teisingas, nes aš neieškau savo valios, bet valios to, kuris mane atsiuntė. 31 Jei aš liudiju apie save, mano liudijimas nėra tikras. 32 Yra kitas, kuris liudija apie mane, ir aš žinau, kad tikras yra tas liudijimas, kurį jis liudija apie mane. 33 Jūs esate siuntę pas Joną, ir jis yra davęs liudijimą tiesai. 34 Aš tačiau ne

iš žmogaus priimu tą liudijimą; aš tik tai primenu tam, kad jūs būtute išgelbėti. 35 Anas buvo degąs ir šviečiąs žiburys, ir jūs panorėjote džiaugtis kurį laiką jo šviesa. 36 Aš, priešingai, turiu didesnio laipsnio liudijimą, negu Jonas. Būtent, darbai, kuriuos man Tėvas yra pavedęs atbaigti, tie patys darbai, kuriuos aš darau, liudija apie mane, kad Tėvas yra mane siuntęs. 37 O Tėvas, kuris mane atsiuntė, tas yra liudijęs apie mane. Jūs nesate nei jo balso kada nors girdėję, nei jo pavidalo regėję, 38 o vis dėlto neturite jo žodžio jumyse pasiliekančio, nes jūs tuo, kurį anas siuntė, netikite. 39 Jūs tyrinėjate Raštus, nes jūs manote juose turį amžiną gyvenimą; ir jie yra tie, kurie liudija apie mane. 40 Tačiau jūs nenorite ateiti pas mane, kad turėtute gyvenimą. 41 Garbės iš žmonių aš nepriimu. 42 Bet esu patyręs apie jus, kad Dievo meilės neturite savyje. 43 Aš esu atėjęs savo Tėvo vardu, tačiau jūs manęs nepriimate. Jei kitas ateis savo paties vardu, tą jūs priimsite. 44 Kaip galite įtikėti jūs, kurie vieni iš kitų priimate garbę, o garbės, kuri ateina nuo vieno Dievo, neieškote? 45 Nemanykite, kad aš jus kaltinsiu pas Tėvą. Yra, kuris jus kaltina—Mozė, į kurį jūs esate sudėję savo viltis. 46 Jei tikėtute Moze, jūs tikėtute manimi, nes apie mane jis yra parašęs. 47 Bet jei jūs netikite jo raštais, kaip jūs tikėsite mano žodžiais?"

6 Paskui Jėzus nuvyko į kitą Galilėjos, arba Tiberijos, jūros krantą. 2 O jį sekė didelė žmonių minia, nes jie matė ženklus, kuriuos jis darė ligoniams. 3 Bet Jėzus užlipo į kalną, ir tenai jis sėdėjo su savo mokytiniais. 4 O arti buvo Velykos, žydų šventė. 5 Tada Jėzus, pakėlęs akis ir pamatęs, kad didelė minia ateina pas jį, tarė Pilypui: "Iš kur mums pirkti duonos, kad šitie gautų valgyti?" 6 Bet jis tai kalbėjo jį mėgindamas, nes pats žinojo, ką darysiąs. 7 Pilypas atsakė jam: "Duonos už du šimtus denarų jiems neužteks, kad kiekvienas galėtų gauti nors truputį." 8 Vienas jo mokytinių, Andriejus, Simono Petro brolis, tarė jam: 9 "Čia yra berniukas, kuris turi penkis miežinės duonos kepalus ir dvi žuvis. Bet kas tai yra tokiai daugybei?" 10 Jėzus tarė: "Susodinkite žmones." O toje vietoje buvo daug žolės. Taigi jie susėdo; vyrų iš viso apie penkis tūkstančius. 11 Tuomet Jėzus paėmė duonos kepalus ir padėkojęs išdalino susėdusiesiems, taip pat ir žuvų, kiek jie norėjo. 12 O kai jie buvo sotūs, jis sakė savo mokytiniams: "Surinkite atlikusius trupinius, kad nieko nežūtų." 13 Tuo būdu jie surinko ir iš penkių miežinės duonos kepalų pripildė dvylika pintinių trupinių, kurie buvo atlikę nuo valgiusiųjų. 14 Taigi žmonės, pamatę, kokį ženklą jis buvo padaręs, kalbėjo: "Šitas tikrai yra tas pranašas, kuris turi ateiti į pasaulį!"

15 Tuomet Jėzus, pastebėjęs, kad jie rengiasi ateiti ir jį varu

nusigabenti, norėdami padaryti karaliumi, vėl pasitraukė į kalną, pats vienas.

16 O kai buvo atėjęs vakaras, jo mokytiniai nulipo žemyn prie jūros 17 ir, įžengę į laivą, ėmė irtis skersai jūrą į Kafarnaumą. Jau buvo sutemę, bet Jėzus dar nebuvo pas juos atėjęs. 18 O jūra, smarkiam vėjui pučiant, siūbavo. 19 Taigi, kai buvo nusiyrę apie dvidešimt penkias ar trisdešimt stadijų[1], jie išvydo Jėzų, bevaikščiojantį viršum jūros ir besiartinantį į laivą. Jie nusigando. 20 Bet jis tarė jiems: "Tai aš esu, nebijokite!" 21 Jie tada norėjo jį priimti į laivą, ir tuojau laivas atsirado prie kranto, į kurį jie plaukė.

22 Kitą dieną minia, kuri tebestovėjo anapus jūros, nuvokė, kad tenai nebuvo buvę kito laivo, kaip tik vienas, ir kad Jėzus nebuvo kartu su savo mokytiniais įkopęs į laivą, bet kad jo mokytiniai buvo vieni nuplaukę. 23 Kiti laivai atplaukė iš Tiberijos prie pat tos vietos, kur jie, Viešpačiui padėkojus, buvo valgę duonos. 24 Taigi, kai žmonių minia pamatė, kad tenai nebėra Jėzaus nė jo mokytinių, jie patys sulipo į laivus ir atplaukė į Kafarnaumą, ieškodami Jėzaus.

25 O atradę jį kitame jūros krante, jie tarė jam: "Rabbi, kada tu esi čia atvykęs?" 26 Jėzus atsakė jiems ir tarė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, jūs manęs ieškojote ne todėl, kad matėte ženklų, bet todėl, kad valgėte duonos ir buvote pasotinti. 27 Plušėkite ne dėl valgio, kuris pragaišta, bet dėl valgio, kuris pasilieka amžinam gyvenimui. Jo Žmogaus Sūnus jums duos, nes šitą Tėvas, Dievas, yra užantspaudavęs." 28 Tuomet jie tarė jam: "Ką turime daryti, kad vykdytume Dievo darbus?" 29 Jėzus atsakė ir tarė jiems: "Tai yra Dievo darbas, kad tikėtute tą, kurį anas atsiuntė." 30 Tada jie tarė jam: "Kokį gi ženklą tu darai, kad pamatytume ir imtume tikėti tavimi? Ką tu veiki? 31 Mūsų tėvai valgė maną dykumoje, kaip yra parašyta: 'Duonos iš dangaus jis davė jiems valgyti'." 32 Tuomet Jėzus tarė jiems: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, ne Mozė yra jums davęs duonos iš dangaus, bet mano Tėvas duoda jums tikrąją duoną iš dangaus. 33 Nes Dievo duona yra ta, kuri nužengia iš dangaus ir teikia gyvybę pasauliui." 34 Tada jie tarė jam: "Viešpatie, visuomet duok mums šitos duonos!"

35 Jėzus tarė jiems: "Aš esu gyvybės duona. Kas ateina pas mane, niekados nealks, ir kas tiki mane, niekados netrokš. 36 Bet aš pasakiau jums: nors jūs ir esate mane matę, tačiau netikite. 37 Visa, ką Tėvas man duoda, ateis pas mane, ir kas ateina pas mane, to aš tikrai neišstumsiu laukan, 38 nes aš esu nužengęs iš dangaus ne tam, kad vykdyčiau savo valią, bet valią to, kuris mane atsiuntė. 39 O šita yra valia to, kuris mane atsiuntė, kad iš to viso, ką jis yra man davęs, nieko nepražudyčiau, bet tą prikelčiau paskučiausiąją dieną. 40 Būtent, ta yra mano Tėvo valia, kad kiekvienas, kuris

---

[1] 25 – 30 stadijų = 4½ – 5½ km.

mato Sūnų ir jį tiki, turėtų amžiną gyvenimą ir aš jį prikelčiau paskučiausiąją dieną."

41 Tuomet žydai murmėjo prieš jį, nes jis buvo pasakęs: "Aš esu duona, kuri nužengia iš dangaus," 42 ir kalbėjo: "Ar šitas nėra Jėzus, Juozapo sūnus, kurio tėvą ir motiną mes pažįstame? Kaip jis dabar sako: 'Aš esu nužengęs iš dangaus'?" 43 Jėzus atsakė ir jiems tarė: "Nemurmėkite tarp savęs! 44 Niekas negali ateiti pas mane, jeigu jo nepatraukia Tėvas, kuris mane atsiuntė, o aš jį prikelsiu paskučiausiąją dieną. 45 Yra parašyta Pranašuose: 'Ir jie visi bus Dievo pamokyti.' Kiekvienas, kuris yra klausęsis Tėvo ir pasimokęs, ateina pas mane. 46 Nesakau, kad kas Tėvą yra matęs, nebent tas, kuris yra iš Dievo; šitas yra matęs Tėvą. 47 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: kas tiki, turi amžiną gyvenimą. 48 Aš esu gyvybės duona. 49 Jūsų tėvai valgė dykumoje maną ir numirė. 50 Šita yra duona, kuri nužengia iš dangaus, kad bet kas jos valgytų ir nenumirtų. 51 Aš esu gyvoji duona, kuri nužengė iš dangaus. Jei kas valgo šitos duonos, bus gyvas per amžius. Ir toliau: duona, kurią aš duosiu, yra mano kūnas, duodamas pasaulio gyvenimui."

52 Tuomet žydai ginčijosi tarp savęs, sakydami: "Kaip šitas gali mums duoti kūną valgyti?" 53 Jėzus tada tarė jiems: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: jei nevalgote Žmogaus Sūnaus kūno ir negeriate jo kraujo, jūs neturite gyvybės savyje. 54 Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, turi amžiną gyvenimą, ir aš jį prikelsiu paskučiausiąją dieną. 55 Nes mano kūnas tikrai yra[1] valgis, ir mano kraujas tikrai yra[1] gėrimas. 56 Kas valgo mano kūną ir geria mano kraują, pasilieka manyje ir aš jame. 57 Kaip mane siuntė gyvasis Tėvas ir aš esu gyvas per Tėvą, taip ir tas, kuris valgo mane, bus gyvas per mane. 58 Šita yra duona, kuri nužengė iš dangaus— ne taip, kaip tėvams, kurie valgė ir numirė. Kas valgo šitą duoną, bus gyvas per amžius." 59 Tai jis pasakė mokydamas sinagogoje, Kafarnaume.

60 Tuomet daugelis jo mokytinių, tai išgirdę, sakė: "Kieta yra šita kalba. Kas gali jos klausytis?" 61 Bet Jėzus, žinodamas savyje, kad jo mokytiniai dėl to murma, tarė jiems: "Ar tai jus piktina? 62 O jei matytute Žmogaus Sūnų užžengiantį ten, kur jis buvo pirma? 63 Dvasia yra ta, kuri teikia gyvybę; kūnas nieko nepadeda. Žodžiai, kuriuos aš esu jums kalbėjęs, yra dvasia ir gyvybė. 64 Bet yra kai kurių jūsų tarpe, kurie netiki." Nes Jėzus žinojo nuo pradžios, kurie yra netikintieji ir kas yra tas, kuris jį išduos. 65 Ir jis kalbėjo: "Štai kodėl aš esu jums pasakęs, kad niekas negali ateiti pas mane, jeigu jam nebūtų duota Tėvo."

66 Todėl[2] daugelis jo mokytinių atsitraukė ir nebevaikščiojo su juo. 67 Tuomet Jėzus tarė dvylikai: "Nejaugi ir jūs norite pasišalinti?" 68 Simonas Petras atsakė jam: "Viešpatie, pas ką mes

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: yra tikras [2] Arba: Nuo to meto

eisime? Amžino gyvenimo žodžius tu turi. 69 Mes esame įtikėję ir pažinę, kad tu esi Dievo Šventasis." 70 Jėzus atsakė: "Ar aš neišsirinkau jūsų, dvylikos? O vis dėlto vienas jūsų yra velnias." 71 O jis turėjo galvoje Judą, Simono Iskarioto sūnų, nes šitas, vienas iš dvylikos, turėjo jį išduoti.

7 Paskui Jėzus vaikščiojo Galilėjoje. Mat, jis nenorėjo vaikščioti Judėjoje, nes žydai[1] ieškojo jo užmušti. 2 O arti buvo žydų šventė, Palapinės. 3 Tuomet jo broliai tarė jam: "Persikelk iš čia ir vyk į Judėją, kad ir tavo mokytiniai matytų tavo darbus, kuriuos tu darai. 4 Nes niekas nieko nedaro slaptai, jei jis siekia pasirodyti viešai. Jei tai darai, pasirodyk pasauliui." 5 Mat, nė jo broliai netikėjo jo. 6 Jėzus tada sakė jiems: "Mano laikas dar nėra atėjęs, bet jūsų laikas visuomet yra tinkamas. 7 Pasaulis negali jūsų nekęsti, bet manęs jis nekenčia dėl to, kad aš liudiju apie jį, jog jo darbai yra pikti. 8 Jūs vykite į šventę. Aš[2] nevyksiu į šitą šventę, nes mano laikas dar nėra pilnai priėjęs." 9 O tai jiems pasakęs, jis pasiliko Galilėjoje.

10 Bet kai jo broliai buvo nuvykę į šventę, tuomet ir jis nuvyko, ne viešai, bet, tarytum, slapčia. 11 Taigi žydai ieškojo jo šventės metu ir klausinėjo: "Kur yra anas?" 12 Ir miniose buvo daug kalbų apie jį. Vieni sakė: "Jis yra geras." O kiti sakė: "Ne, jis suvedžioja žmones." 13 Tačiau niekas atvirai[3] nekalbėjo apie jį, nes bijojo žydų.

14 O šventei jau įpusėjus, Jėzus užėjo į šventovę ir mokė. 15 Tuomet žydai stebėjosi, sakydami: "Kaip šitas, niekad nesimokęs, moka skaityti?" 16 Tuomet Jėzus atsakė jiems ir tarė: "Mano mokslas nėra mano, bet to, kuris mane atsiuntė. 17 Jei kas nori vykdyti jo valią, patirs apie tą mokslą, ar jis yra iš Dievo, arba ar aš iš savęs kalbu. 18 Kas iš savęs kalba, ieško savo paties garbės. Bet kas ieško garbės to, kuris jį atsiuntė, tas yra tiesakalbis, ir jame nėra neteisybės. 19 Ar ne Mozė davė jums įstatymą? O vis dėlto niekas jūsų jo nevykdo. Kam jūs ieškote manęs užmušti?" 20 Minia atsakė: "Tu velnio apsėstas! Kas ieško tavęs užmušti?" 21 Jėzus atsakė ir jiems tarė: "Vieną vienintelį darbą aš padariau, ir jūs visi esate nustebę dėl jo[4]. 22 Mozė yra jums davęs apipiaustymą, —ne kad jis yra iš Mozės, bet iš tėvų,—ir jūs sabatos dieną apipiaustote žmogų. 23 Jei žmogus gauna apipiaustymą sabatos dieną, kad nebūtų panaikintas Mozės įstatymas, tai kam jūs pykstate ant manęs, kad aš visą žmogų pagydžiau sabatos dieną? 24 Neteiskite, kaip iš viršaus atrodo, bet teiskite, kaip teisinga."

25 Tuomet kai kurie jeruzaliečiai sakė: "Ar ne šitas yra tas, kurio jie ieško užmušti? 26 Ir štai jis kalba viešai, ir jie nieko jam

[1] Arba: judėjiečiai
[2] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: dar
[3] Arba: viešai
[4] Kituose senoviniuose rankraščiuose nėra: dėl jo

nesako! Nejaugi vyresnieji tikrai įsitikino, kad šitas yra Kristus? 27 Tačiau apie jį mes žinome, iš kur jis yra. O kada Kristus ateis, niekas nežinos, iš kur jis yra." 28 Tuomet Jėzus sušuko, šventovėje mokydamas ir tardamas: "Tikrai, mane jūs pažįstate ir žinote, iš kur aš esu. Tačiau aš nesu iš savęs atėjęs, bet tikras yra tas, kuris mane atsiuntė; jo jūs nepažįstate. 29 Aš pažįstu jį, nes iš jo esu ir jis mane pasiuntė." 30 Tuomet jie ieškojo jį suimti, tačiau niekas nepakėlė prieš jį rankos, nes jo valanda dar nebuvo atėjusi. 31 O iš minios daug kas įtikėjo jį ir sakė: "Argi Kristus, kada jis ateis, darys daugiau ženklų, nekaip kad šitas yra padaręs?"

32 Farizėjai girdėjo, kaip minia skleidė apie jį tokias kalbas, ir vyriausieji kunigai bei farizėjai pasiuntė tarnus, kad jį suimtų. 33 Tuomet Jėzus tarė: "Dar trumpą laiką aš esu su jumis, paskui einu pas tą, kuris mane atsiuntė. 34 Jūs ieškosite manęs, bet nerasite, ir, kur aš esu, jūs negalite nueiti." 35 Tuomet žydai sakė vienas kitam: "Kur šitas rengiasi keliauti, kad mes negalėsime jo rasti? Nejaugi jis rengiasi keliauti pas išsklaidytuosius tarp graikų ir mokyti graikus? 36 Ką reiškia tas posakis, kurį jis pasakė: 'Jūs ieškosite manęs ir nerasite, ir, kur aš esu, jūs negalite nueiti'?"

37 O paskutiniąją, didžiąją šventės dieną Jėzus stovėjo ir šaukė, sakydamas: "Jei kas trokšta, teateinie pas mane ir tegerie! 38 Kas tiki mane, 'iš to kūno', kaip Raštas yra pasakęs, 'tekės gyvojo vendens upės'."[1] 39 Bet jis čia turėjo galvoje Dvasią, kurią turėjo gauti tie, kurie buvo jį įtikėję. Mat, Dvasios dar nebuvo, nes Jėzus dar nebuvo pagarbintas.

40 Taigi, išgirdę šituos žodžius, kai kurie iš minios sakė: "Šitas tikrai yra pranašas!" 41 Kiti sakė: "Šitas yra Kristus!" Vėl kiti sakė: "Argi Kristus turi ateiti iš Galilėjos? 42 Ar Raštas nėra pasakęs, kad Kristus ateina iš Dovydo palikuonių ir iš Betliejaus kaimo, kur buvo Dovydas?" 43 Tuo būdu minioje radosi dėl jo skilimas. 44 Kai kurie jų norėjo jį suimti, tačiau niekas nepridėjo prie jo rankų.

45 Tuomet tarnai sugrįžo pas vyriausiuosius kunigus ir farizėjus, o šitie tarė jiems: "Kodėl jūs neatvedėte jo?" 46 Tarnai atsakė: "Dar niekad žmogus nėra taip kalbėjęs, kaip šitas žmogus kalba!" 47 Tuomet farizėjai atsakė jiems: "Nejaugi ir jūs esate suvedžioti? 48 Argi kas iš vyresniųjų įtikėjo jį, ar iš farizėjų? 49 Tik šita minia, kuri nepažįsta įstatymo—jie prakeikti!" 50 Nikodemas, kuris anksčiau buvo atėjęs pas jį ir kuris buvo jų vienas, sakė: 51 "Argi mūsų įstatymas teisia žmogų, pirma jo neišklausęs ir neištyręs, ką jis daro?" 52 Jie atsakė ir tarė jam: "Argi ir tu esi iš Galilėjos? Patyrinėk ir įsidėmėk, kad iš Galilėjos nekyla joks pranašas."

(53 Ir jie nuvyko kiekvienas į savo namus.

---

[1] Arba: 37 "Jei kas trokšta, teateinie pas mane; ir kas tiki mane, tegerie! —38 kaip Raštas yra pasakęs: 'Iš jo kūno tekės gyvojo vandens upės'."

8 Bet Jėzus nuvyko į Alyvų kalną. 2 O anksti rytą jis vėl atėjo į šventovę; visi žmonės ėjo pas jį, ir jis atsisėdęs mokė juos. 3 Rašto žinovai ir fariziejai atvedė moteriškę, pagautą svetimaujant, ir, pastatę ją viduryje, 4 tarė jam: "Mokytojau, šita moteriškė pagauta besvetimaujant. 5 O įstatyme Mozė mums įsakė tokias užmušti akmenimis. Ką gi tu sakai?" 6 O jie tai sakė jį gundydami, kad turėtų kuo jį kaltinti. Bet Jėzus, pasilenkęs žemyn, rašė pirštu žemėje. 7 O kai jie nesiliovė jo klausę, jis atsitiesė ir tarė jiems: "Kas jūsų yra be nuodėmės, pirmas temetie į ją akmenį!" 8 Ir vėl nusilenkęs jis raše žemėje. 9 O jie, tai išgirdę, vienas po kito ėjo šalin, pradedant nuo vyresniųjų, ir jis pasiliko vienas su moteriške, bestovinčia viduryje. 10 O Jėzus atsitiesęs tarė jai: "Moteriške, kur yra jie? Niekas tavęs nepasmerkė?" 11 O ji tarė: "Niekas, Viešpatie!" O Jėzus tarė: "Nė aš tavęs nepasmerkiu. Eik ir nuo šio laiko nebenuodėmiauk!")[1]

12 Tuomet Jėzus vėl jiems kalbėjo, sakydamas: "Aš esu pasaulio šviesa. Kas seka mane, niekad nebevaikščios tamsoje, bet turės gyvenimo šviesą." 13 Tuomet fariziejai tarė jam: "Tu liudiji apie save patį; tavo liudijimas nėra tikras." 14 Jėzus atsakė ir jiems tarė: "Net jei aš liudiju apie save patį, mano liudijimas yra tikras, nes žinau, iš kur atėjau ir kur einu. Bet jūs nežinote, iš kur aš ateinu ir kur einu. 15 Jūs teisiate kūniškai, aš neteisiu nėvieno. 16 O jei aš ir teisiu, mano teismas yra pilnas tiesos, nes aš nesu vienas, bet su manimi yra tas, kuris mane atsiuntė. 17 Ir jūsų Įstatyme yra parašyta, kad dviejų žmonių liudijimas yra tikras. 18 Aš esu, kuris liudiju apie save, ir apie mane liudija tas, kuris mane atsiuntė, Tėvas." 19 Tuomet jie sakė jam: "Kur yra tavo Tėvas?" Jėzus atsakė: "Jūs nei manęs nepažįstate, nei mano Tėvo. Jei mane pažintute, ir mano Tėvą pažintute." 20 Šituos žodžius jis pasakė prie iždinės, mokydamas šventovėje. Ir niekas jo nesuėmė, nes jo valanda dar nebuvo atėjusi.

21 Tuomet jis vėl tarė jiems: "Aš einu sau, ir jūs ieškosite manęs, tačiau mirsite savo nuodėmėje. Kur aš einu, jūs negalite nueiti." 22 Tuomet žydai kalbėjo: "Nejaugi jis nusižudys, kad sako: 'Kur aš einu, jūs negalite nueiti'?" 23 Ir jis sakė jiems: "Jūs esate iš žemybės, aš esu iš aukštybės. Jūs esate iš šito pasaulio, aš nesu iš šito pasaulio. 24 Todėl aš jums pasakiau: 'Jūs mirsite savo nuodėmėse.' Nes, jei jūs netikite, kad aš tas esu, jūs mirsite savo nuodėmese." 25 Tuomet jie sakė jam: "Kas tu esi?" Jėzus tarė jiems: "Kam aš jums ir bekalbu! 26 Daug aš turiu kalbėti apie jus ir teisti. Bet tas, kuris mane atsiuntė, yra tiesakalbis, ir ką aš girdėjau iš jo, tai kalbu į pasaulį." 27 Jie nesuprato, kad jis kalbėjo jiems apie Tėvą. 28 Tuomet Jėzus tarė: "Kada jūs būsite paaukštinę Žmogaus Sūnų, jūs pažinsite, kad aš tas esu ir kad iš savęs nieko nedarau, bet, kaip

---

[1] Kiti rankraščiai priduria 7, 53—8, 11 prie šitos vietos, arba prie evangelijos galo, arba prie Lk. 21, 38 su teksto variacijomis.

mane pamokė Tėvas, taip kalbu. 29 O tas, kuris mane atsiuntė, yra su manimi. Jis nepaliko manęs vieno, nes aš visuomet darau tai, kas jam patinka." 30 Jam tai kalbant, daugelis įtikėjo jį.

31 Tuomet Jėzus sakė tiems žydams, kurie buvo jį įtikėję: "Jei jūs pasiliekate mano žodyje, jūs tikrai esate mano mokytiniai, 32 ir pažinsite tiesą, o tiesa išlaisvins jus." 33 Jie atsakė jam: "Abraomo palikuonys mes esame, ir niekados niekam nesame vergavę. Kaip tu gali sakyti: 'Jūs tapsite laisvi'?"

34 Jėzus atsakė jiems: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kiekvienas, kuris daro nuodėmę, yra nuodėmės vergas. 35 Bet vergas nepasilieka namuose visam laikui; sūnus pasilieka visam laikui. 36 Taigi, jei Sūnus jus išlaisvins, jūs tikrai būsite laisvi. 37 Aš žinau, kad jūs esate Abraomo palikuonys; o vis dėlto jūs ieškote manęs užmušti, nes mano žodis nedaro pažangos jumyse. 38 Ką esu matęs pas Tėvą, tą aš kalbu; taip ir jūs darote, ką girdėjote iš tėvo."

39 Jie atsakė ir tarė jam: "Mūsų tėvas yra Abraomas." Jėzus sakė jiems: "Jei tikrai esate Abraomo vaikai, jūs darytute[1] Abraomo darbus. 40 O dabar jūs ieškote užmušti mane, žmogų, kuris esu jums kalbėjęs tiesą, kurią išgirdau iš Dievo. To Abraomas nedarė. 41 Jūs darote savo tėvo darbus." Jie tarė jam: "Mes nesame gimę iš paleistuvystės, mes turime vieną Tėvą, Dievą." 42 Jėzus tarė jiems: "Jei Dievas būtų jūsų Tėvas, jūs mylėtute mane, nes aš iš Dievo išėjau ir esu čia; nes ne iš savęs esu atėjęs, bet anas mane pasiuntė. 43 Kodėl jūs nesuprantate mano kalbos? Todėl, kad jūs neįstengiate klausytis mano žodžio. 44 Jūs esate iš tėvo velnio, ir norite tenkinti savo tėvo geidulius. Anas buvo žmogžudys nuo pradžios ir nestovi tiesoje, nes tiesos nėra jame. Kada jis kalba melą, kalba iš to, kas jam sava, nes jis yra melagis ir jo[2] tėvas. 45 Bet aš—kadangi sakau tiesą, jūs netikite manimi. 46 Kuris jūsų gali įrodyti mane nusidėjus? Jei sakau tiesą, kodėl jūs netikite manimi? 47 Kas yra iš Dievo, girdi Dievo žodžius. Dėl to jūs negirdite, kad nesate iš Dievo."

48 Žydai atsakė ir tarė jam: "Ar mes ne teisingai sakome, kad tu esi samarietis ir velnio apsėstas?" 49 Jėzus atsakė: "Aš nesu velnio apsėstas; priešingai, aš gerbiu savo Tėvą, o jūs apšmeižiate mane. 50 Tačiau aš neieškau sau garbės. Yra Vienas, kuris ieško[3] ir teisia. 51 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, jei kas laiko mano žodį, nepatirs[4] mirties per amžius!" 52 Žydai tarė jam: "Dabar mes žinome, kad tu esi velnio apsėstas. Abraomas numirė, ir pranašai, o tu sakai: 'Jei kas laiko mano žodį, nepatirs[4] mirties per amžius!' 53 Argi tu esi didesnis už mūsų tėvą Abraomą, kuris numirė? Ir pranašai numirė. Kuo darai save?" 54 Jėzus atsakė: "Jei aš garbinu save, mano garbė yra niekai. Yra mano Tėvas,

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: darykite
[2] T.y. melo
[3] T.y. garbės savo Sūnui
[4] Lit. neragaus

kuris kelia mano garbę, apie kurį jūs sakote: 'Jis yra mūsų Dievas.'[1] 55 O vis dėlto jūs nesate jo pažinę, bet aš jį pažįstu. Ir jei aš sakyčiau: 'Aš jo nepažįstu', aš būčiau į jus panašus melagis. Bet aš jį pažįstu ir laikau jo žodį. 56 Abraomas, jūsų tėvas, džiūgavo, kad turėjo išvysti mano dieną; jis išvydo ją ir džiaugėsi." 57 Tuomet žydai tarė jam: "Penkiasdešimt metų dar neturi, ir Abraomą esi regėjęs[2]?" 58 Jėzus tarė jiems: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, aš esu buvęs pirmiau, negu Abraomas buvo užgimęs." 59 Tuomet jie pakėlė akmenis, norėdami mesti į jį. Bet Jėzus pasislėpė ir išėjo iš šventovės.

9 Praeidamas jis išvydo žmogų, aklą gimusį. 2 Ir jo mokytiniai paklausė jį, tardami: "Rabbi, kas nusidėjo, šitas ar jo gimdytojai, kad jis gimė aklas?" 3 Jėzus atsakė: "Nei šitas nenusidėjo, nei jo gimdytojai, bet jis gimė aklas, kad Dievo darbai apsireikštų jame. 4 Mes turime daryti darbus to, kuris mane atsiuntė, kol yra diena. Ateina naktis, kada niekas negalės veikti. 5 Kol aš esu pasaulyje, esu pasaulio šviesa." 6 Tai pasakęs, jis spiovė ant žemės, padarė iš seilių purvo, uždėjo purvą ant jo akių 7 ir tarė jam: "Eik, nusiprausk Siloos (verčiant tai reiškia: Siųstasis) tvenkinyje!" Tuomet jis nuėjo, nusiprausė ir parėjo regįs. 8 Tuomet kaimynai ir tie, kurie anksčiau buvo jį matę elgetą esant, sakė: "Ar ne šitas yra tas, kuris sėdėdavo ir elgetaudavo?" 9 Vieni sakė: "Jis yra tas." Kiti sakė: "Ne, jis tik yra į jį panašus." Anas sakė: "Aš esu tas." 10 Tuomet jie sakė jam: "Tai kaip tau buvo atvertos akys?" 11 Anas atsakė: "Žmogus, vadinamas Jėzumi, padarė purvo, juo užtep ėmano akis ir tarė man: 'Eik į Siloą ir nusiprausk!' Aš tad, nuėjęs ir nusiprausęs, praregėjau." 12 Jie tarė jam: "Kur yra anas?" Jis sakė: "Nežinau."

13 Jie nuvedė jį pas farizėjus—žmogų, kuris buvo buvęs aklas. 14 O buvo sabata tą dieną, kurią Jėzus buvo padaręs purvo ir atvėręs jo akis. 15 Tuomet vėl jį klausinėjo ir farizėjai, kaip jis praregėjo. O jis tarė jiems: "Jis uždėjo purvo ant mano akių, aš nusiprausiau, ir regiu." 16 Tuomet kai kurie farizėjai sakė: "Šitas žmogus nėra iš Dievo, nes jis nelaiko sabatos." Bet kiti sakė: "Kaip gali žmogus nusidėjėlis daryti tokius ženklus?" Ir nesutarimas buvo jų tarpe. 17 Tuomet jie vėl tarė aklajam: "Ką tu sakai apie jį, kad jis atvėrė tavo akis?" O jis tarė: "Jis yra pranašas."

18 Taigi žydai nenorėjo tikėti, kad jis buvo buvęs aklas ir praregėjęs, kol jie pašaukė praregėjusiojo gimdytojus 19 ir paklausė juos, tardami: "Ar šitas yra jūsų sūnus, apie kurį jūs sakote, kad jis užgimė aklas? Kaip tad jis dabar gali regėti?" 20 Tuomet jo gimdytojai atsakė ir tarė: "Mes žinome, kad šitas yra mūsų sūnus ir

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: kad jis esąs jūsų Dievas
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: ir Abraomas yra tave regėjęs?

kad jis užgimė aklas. 21 Bet kokiu būdu jis dabar gali regėti, mes nežinome, arba kas atvėrė jo akis, nežinome. Klauskite jį; jis yra pilnametis, jis pats kalbės už save." 22 Taip pasakė jo gimdytojai, nes bijojo žydų. Mat, žydai jau buvo susitarę, kad, jei kas jį išpažintų esant Kristų, jis būtų išskirtas iš sinagogos. 23 Todėl jo gimdytojai pasakė: "Jis yra pilnametis; klauskite jį patį!"

24 Tuomet jie antrą kartą pasišaukė žmogų, kuris buvo aklas, ir tarė jam: "Duok Dievui garbę! Mes žinome, kad tas žmogus yra nusidėjėlis." 25 Tuomet jis atsakė: "Ar jis yra nusidėjėlis, aš nežinau. Viena žinau: buvau aklas, dabar regiu." 26 Tuomet jie tarė jam: "Ką jis tau padarė? Kaip jis atvėrė tavo akis?" 27 Jis atsakė jiems: "Aš jau pasakiau jums, ir jūs nesiklausėte. Kam jūs vėl norite girdėti? Nejaugi ir jūs norite tapti jo mokytiniais?" 28 Jie išplūdo jį ir tarė: "Tu esi jo mokytinis, bet mes esame Mozės mokytiniai. 29 Mes žinome, kad Mozei Dievas yra kalbėjęs, tačiau apie šitą nežinome, iš kur jis yra." 30 Žmogus atsakė ir jiems tarė: "Čia juk ir glūdi tas nuostabus dalykas, kad jūs nežinote, iš kur jis yra, o tačiau jis atvėrė mano akis. 31 Mes žinome, kad Dievas neišklauso nusidėjėlių, bet, jei kas bijosi Dievo ir vykdo jo valią, tą jis išklauso. 32 Nuo amžių negirdėta, kad kas būtų atvėręs aklo gimusio akis. 33 Jei šitas nebūtų iš Dievo, jis nieko negalėtų padaryti." 34 Jie atsakė ir tarė jam: "Tu visas esi gimęs nuodėmėse, ir tu nori mus pamokyti?" Ir jie išmetė jį laukan.

35 Jėzus išgirdo, kad jie buvo jį išmetę laukan, ir, sutikęs jį, tarė: "Ar tu tiki Žmogaus[1] Sūnų?" 36 Jis atsakė ir tarė: "O kas jis yra, Viešpatie, kad aš galėčiau tikėti jį?" 37 Jėzus tarė jam: "Tu esi jį matęs; kuris kalba su tavimi, tas jis yra." 38 O jis prabilo: "Tikiu, Viešpatie!" ir pagarbino jį. 39 Jėzus tarė: "Teismui aš atėjau į šitą pasaulį, kad neregintieji regėtų ir regintieji apaktų." 40 Tai išgirdo kai kurie farizėjai, kurie buvo prie jo, ir tarė jam: "Argi ir mes esame akli?" 41 Jėzus tarė jiems: "Jei būtute akli, neturėtute nuodėmės. O dabar jūs sakote: 'Mes regime.' Jūsų nuodėmė pasilieka.

10 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kas neįeina pro duris į avių gardą, bet perlipa iš kitur, tas yra vagis ir plėšikas. 2 Bet kas įeina pro duris, yra avių ganytojas. 3 Tam durininkas atidaro, ir avys klauso jo balso; jis savąsias avis šaukia vardu ir jas išveda. 4 Savąsias visas išsigabenęs, jis eina pirma jų, o avys seka jį, nes jos pažįsta jo balsą. 5 Bet svetimo jos neseks, tik bėgs nuo jo, nes jos nepažįsta svetimųjų balso." 6 Šitą mįslingą kalbą Jėzus jiems pasakė, bet jie nesuprato reikšmės to, ką jis kalbėjo jiems.

---

[1]Kiti senoviniai rankraščiai: Dievo

7 Taigi Jėzus vėl tarė jiems: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums: Aš esu avių durys. 8 Visi, kurie atėjo pirma manęs, yra vagys ir plėšikai, bet avys jų neklausė. 9 Aš esu durys. Jei kas per mane įeina, bus išgelbėtas; jis įeis ir išeis bei ras ganyklą. 10 Vagis ateina tik vogti, skersti ir pražudyti. Aš atėjau, kad jos turėtų gyvenimą ir perteklių. 11 Aš esu gerasis ganytojas. Gerasis ganytojas guldo savo gyvybę už avis. 12 Samdinys, kuris nėra ganytojas, kuriam avys nėra nuosavos, mato vilką ateinantį, palieka avis ir bėga,— o vilkas jas pasigriebia ir išvaiko,—13 nes jis yra samdinys ir jam nerūpi avys. 14 Aš esu gerasis ganytojas, ir pažįstu savąsias, ir manosios pažįsta mane, 15 kaip Tėvas pažįsta mane ir aš pažįstu Tėvą, ir aš guldau savo gyvybę už avis. 16 Aš turiu dar kitų avių, kurios nėra iš šito gardo. Ir jas aš turiu vedžioti; jos klausys mano balso, ir pasidarys viena kaimenė, vienas ganytojas. 17 Dėl to Tėvas mane myli, kad aš guldau savo gyvybę, idant ją vėl imčiau. 18 Niekas jos neatėmė iš manęs, bet aš ją guldau iš savęs. Aš turiu galią ją guldyti ir turiu galią ją vėl imti. Šitą įsakymą aš gavau iš savo Tėvo."

19 Vėl žydų tarpe kilo nesutarimas dėl šitų žodžių. 20 Daugelis jų sakė: "Jis yra velnio apsėstas ir eina iš proto! Kam jo klausotės?" 21 Kiti sakė: "Šitie žodžiai nėra velnio apsėsto. Argi velnias gali atverti aklųjų akis?"

22 Tąsyk Jeruzalėje buvo Šventyklos Atšventinimo šventė. Buvo žiema. 23 Ir Jėzus vaikščiojo šventovėje, Salomono stulpų salėje. 24 Tuomet žydai apstojo jį ratu ir sakė jam: "Kaip ilgai tu laikysi mus įtampoje? Jei tu esi Kristus, pasakyk mums atvirai." 25 Jėzus atsakė jiems: "Aš jums pasakiau, bet jūs netikite. Darbai, kuriuos aš darau savo Tėvo vardu, tie liudija apie mane. 26 Bet jūs netikite, nes nesate iš mano avių. 27 Mano avys klauso mano balso; aš pažįstu jas, ir jos seka mane; 28 aš duodu joms amžiną gyvenimą, ir jos nepražus per amžius, ir niekas jų neišplėš iš mano rankos. 29 Ką mano Tėvas yra man davęs, yra už viską didesnis dalykas, ir niekas to nepajėgia išplėšti iš Tėvo rankų.[1] 30 Aš ir Tėvas esame viena."

31 Žydai vėl susinešė akmenų, kad jais užmuštų jį. 32 Jėzus atsakė jiems: "Aš parodžiau jums daug gerų darbų nuo Tėvo. Dėl kurio jų jūs norite užmušti mane akmenimis?" 33 Žydai atsakė jam: "Dėl gero darbo mes nenorime tavęs užmušti akmenimis, tik dėl piktžodžiavimo, būtent, kad tu, žmogus būdamas, daraisi Dievu." 34 Jėzus atsakė jiems: "Ar nėra parašyta jūsų Įstatyme: 'Aš tariau: jūs esate dievai'? 35 Jei jis pavadino dievais tuos, kuriems atėjo Dievo žodis,—o Raštas negali būti panaikintas,— 36 tai kaip jūs drįstate sakyti tam, kurį Tėvas pašventino ir atsiuntė į pasaulį: 'Tu piktžodžiauji!' todėl, kad pasakiau: 'Aš esu Dievo

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: Mano Tėvas, kuris yra man davęs jas, yra didesnis už visus, ir niekas negali jų išplėšti iš Tėvo rankų.

Sūnus'? 37 Jei aš nedarau savo Tėvo darbų, netikėkite manim! 38 Bet jei aš darau, tai, jei manim ir netikite, tikėkite darbais, kad galėtute suprasti ir žinoti, jog Tėvas yra manyje ir aš Tėve." 39 Jie vėl mėgino jį suimti, bet jis ištrūko iš jų rankos.

40 Jis vėl nuvyko į kitą Jordano pusę, į tą vietą, kur Jonas pirmą kartą buvo krikštijęs, ir pasiliko tenai. 41 Daugelis atėjo pas jį ir sakė: "Jonas, tiesa, nepadarė jokio ženklo, bet visa, ką Jonas pasakė apie šitą, buvo tiesa." 42 Taip daugelis jį įtikėjo tenai.

11 O buvo vienas ligonis, Lozorius iš Betanijos, iš Marijos ir jos sesers Mortos kaimo. 2 O Marija buvo ta, kuri buvo patepusi Viešpatį tepalu ir nušluosčiusi jo kojas savo plaukais. Jos brolis Lozorius sirgo. 3 Tuomet seserys siuntė jam žinią: "Viešpatie, štai tas, kurį tu myli, serga." 4 Bet Jėzus, tai išgirdęs, tarė: "Šita liga nėra mirčiai, bet Dievo garbei, kad Dievo Sūnus būtų pagarbintas per ją."

5 O Jėzus mylėjo Mortą, jos seserį ir Lozorių. 6 Taigi, kai jis išgirdo, kad jis serga, jis tuomet pasiliko dar dvi dienas toje vietoje, kurioje buvo. 7 Tada tik jis sakė mokytiniams: "Eikime vėl į Judėją!" 8 Mokytiniai sakė jam: "Rabbi, tik ką žydai mėgino tave užmušti akmenimis, o tu vėl ten vyksti?" 9 Jėzus atsakė: "Ar ne dvylika yra dienos valandų? Kas vaikščioja dieną, neparklumpa, nes jis regi šito pasaulio šviesą. 10 Bet jei kas vaikščioja naktį, parklumpa, nes jame nėra šviesos." 11 Jis tai pasakė, ir paskui tarė jiems: "Mūsų draugas Lozorius yra užmigęs, bet aš einu jo pažadinti iš miego." 12 Tuomet mokytiniai tarė jam: "Viešpatie, jei jis yra užmigęs, jis pasveiks." 13 Jėzus iš tikrųjų buvo kalbėjęs apie jo mirtį. Jie, priešingai, manė, kad jis kalbąs apie miego atilsį. 14 Tuomet Jėzus pasakė jiems aiškiai: "Lozorius numirė, 15 ir aš džiaugiuosi, kad nebuvau tenai, dėl jūsų, kad tikėtute. Tačiau eikime pas jį!" 16 Tuomet Tomas, vadinamas Dvyniu, tarė kitiems mokytiniams: "Eikime ir mes, kad numirtume su juo!"

17 Taigi atėjęs Jėzus rado jį jau keturias dienas gulintį kape. 18 O Betanija buvo arti prie Jeruzalės, apie penkiolika stadijų[1] nuo jos. 19 Daug žydų buvo atėję pas Mortą ir Mariją jų paguosti dėl brolio. 20 Taigi, kai Morta išgirdo, kad Jėzus ateina, ji išėjo jo pasitikti, tuo tarpu Marija liko namie sėdinti. 21 Tuomet Morta tarė Jėzui: "Viešpatie, jei tu čia būtumei buvęs, mano brolis nebūtų numiręs. 22 Net dabar aš žinau, kad, ko tu prašysi Dievą, Dievas tau duos." 23 Jėzus tarė jai: "Tavo brolis kelsis!" 24 Morta sakė jam: "Aš žinau, kad jis kelsis prisikėlimo metu paskučiausiąją dieną." 25 Jėzus tarė jai: "Aš esu prisikėlimas ir gyvybė[2]. Kas tiki mane, nors ir numiršta, bus gyvas, 26 ir kiek-

[1] T.y. 2¾ km.

[2] Kituose senoviniuose rankraščiuose nėra: ir gyvybė

vienas, kuris yra gyvas ir tiki mane, jokiu būdu nemirs per amžius! Ar tai tiki?" 27 Ji sakė jam: "Taip, Viešpatie. Aš esu įtikėjusi, kad tu esi Kristus, Dievo Sūnus, tas, kuris turi ateiti į pasaulį."

28 Tai pasakiusi, ji nuėjo ir pasišaukė savo seserį Mariją, tylomis jai tardama: "Mokytojas yra čia ir šaukia tave." 29 O kai ji tai išgirdo, skubiai atsistojo ir ėjo pas jį. 30 O Jėzus dar nebuvo atėjęs į kaimą, bet tebebuvo toje vietoje, kur Morta buvo jį pasitikusi. 31 Taigi žydai, kurie buvo pas ją namuose ir ją ramino, pamatę, kad Marija skubiai pakilo ir išėjo, sekė ją, manydami, jog ji vyksta pas kapą, kad tenai raudotų. 32 Taigi, kai Marija atėjo, kur buvo Jėzus, jį išvydusi ji puolė prie jo kojų, jam sakydama: "Viešpatie, jei tu čia būtumei buvęs, mano brolis nebūtų numiręs." 33 Taigi, kai Jėzus pamatė ją verkiančią ir su ja atėjusius žydus verkiančius, jis susirūstino dvasioje, susijaudino 34 ir tarė: "Kur jūs esate jį padėję?" Jie sakė jam: "Viešpatie, ateik ir pažiūrėk!" 35 Jėzus apsiašarojo. 36 Tuomet žydai sakė: "Štai kaip jis mylėjo jį!" 37 Bet kai kurie jų tarė: "Ar šitas, kuris atvėrė aklojo akis, negalėjo padaryti, kad ir tas čia nebūtų numiręs?"

38 Taigi Jėzus, vėl rustindamasis savyje, ėjo pas kapą. O tai buvo ola, ir akmuo gulėjo jos angoje. 39 Jėzus tarė: "Nuriskite akmenį!" Mirusiojo sesuo Morta sakė jam: "Viešpatie, jis jau dvokia, nes jau keturios dienos, kaip jis miręs?" 40 Jėzus tarė jai: "Ar aš tau nesakiau, kad, jei tikėsi, išvysi Dievo garbę?" 41 Tuomet jie nurito akmenį. O Jėzus pakėlė aukštyn akis ir tarė: "Tėve, aš dėkoju tau, kad tu mane išklausei. 42 Aš juk žinojau, kad tu visuomet mane išklausai. Bet dėl aplinkui stovinčios minios aš tai prabilau, kad jie tikėtų, jog tu mane atsiuntei." 43 Ir, tai pasakęs, garsiu balsu sušuko: "Lozoriau, išeik!" 44 Numirėlis išėjo; jo kojos ir rankos buvo suraišiotos vyniokliais, ir jo veidas aprištas prakaito skepeta. Jėzus sakė jiems: "Atraišiokite jį ir leiskite jam eiti."

45 Tuo būdu daugelis žydų, kurie buvo atėję pas Mariją ir matę, ką jis padarė, įtikėjo jį. 46 Bet kai kurie jų nuėjo pas fariziejus ir pranešė jiems, ką Jėzus buvo padaręs. 47 Tuomet vyriausieji kunigai ir fariziejai sušaukė sinedrijos[1] posėdį ir sakė: "Ką darysime, kad šitas žmogus daro daug ženklų?[2] 48 Jei mes jį taip paleisime, visi jį įtikės, ateis romėnai ir pasiglemš ir tą mūsų vietą ir mūsų tautą." 49 O vienas jų, Kajafas, kuris buvo anų metų vyriausiasis kunigas, tarė jiems: "Jūs nieko neišmanote 50 ir neapgalvojate, kad jums yra geriau, jei vienas žmogus numirtų už tautą, negu kad visa tauta pražūtų." 51 O tai jis pasakė ne iš savęs, bet, kadangi jis buvo anų metų vyriausiasis kunigas, išpranašavo, kad Jėzus turįs mirti, 52 ir ne tik už tautą, bet ir tam, kad surinktų krūvon Dievo išsklaidytuosius vaikus. 53 Taigi nuo anos dienos jie buvo apsisprendę jį nužudyti.

---

[1] T.y. vyriausiosios teisminės tarybos
[2] Arba: Ką mes iš tikrųjų darome? Juk šitas žmogus daro daug ženklų.

54 Todėl Jėzus nebevaikščiojo viešai žydų tarpe, bet iš tenai nuėjo į kraštą arti prie dykumos, į miestą vadinamą Efraimu, ir tenai apsistojo su mokytiniais.

55 O buvo arti žydų Velykos, ir prieš Velykas daugelis iš krašto traukė aukštyn į Jeruzalę apsivalyti[1]. 56 Tuomet jie ieškojo Jėzaus ir, stovėdami šventovėje, kalbėjosi tarp savęs: "Ką jūs manote? Ar kad jis tikrai neatvyks į šventę?[2]" 57 O vyriausieji kunigai ir fariziejai buvo davę įsakymą, kad, jei kas sužinotų, kur jis yra, jiems praneštų, kad jie galėtų jį suimti.

12 Taigi Jėzus, kai buvo šešios dienos prieš Velykas, atėjo į Betaniją, kur buvo Lozorius; jį Jėzus buvo prikėlęs iš mirusiųjų. 2 Tenai jie iškėlė jam pokylį; Morta patarnavo, o Lozorius buvo vienas tų, kurie sėdėjo su juo už stalo. 3 Tuomet Marija, paėmusi svarą tikro brangaus nardo tepalo, patepė Jėzaus kojas ir savo plaukais nušluostė jo kojas. Namas prisipildė tepalo kvapu. 4 Bet Judas Iskariotas, vienas jo mokytinių, kuris turėjo jį išduoti, tarė: 5 "Kodėl šito tepalo nepardavė už tris šimtus denarų ir nedavė pavargėliams?" 6 Bet jis tai pasakė ne todėl, kad jam rūpėjo pavargėliai, bet kad jis buvo vagis ir, turėdamas pinigų dėžę, pasisavindavo indėlius. 7 Tuomet Jėzus tarė: "Palik ją, tegu ji tai palaiko mano laidotuvių dienai! 8 Nes pavargėlių jūs visuomet turite pas save, bet mane nevisuomet turite."

9 Tuomet didelė žydų minia patyrė, kad jis yra tenai, ir atėjo ne tik dėl Jėzaus, bet kad pamatytų ir Lozorių, kurį jis buvo prikėlęs iš mirusiųjų. 10 O vyriausieji kunigai nusprendė ir Lozorių nužudyti, 11 nes dėl jo daugelis žydų šalinosi ir tikėjo Jėzų.

12 Kitą dieną didelė minia, kuri buvo atėjusi į šventę, išgirdusi, kad Jėzus ateina į Jeruzalę, 13 ėmė palmių šakas ir išėjo jo pasitikti; jie šaukė: "Osanna! Palaimintas, kuris ateina Viešpaties vardu!" ir: "Izraelio Karalius!" 14 O Jėzus, radęs asiliuką, užsėdo ant jo, kaip parašyta:

15 "Nesibijok, Siono dukterie!
Štai tavo Karalius atvyksta,
sėdėdamas ant asilaičio!"

16 To jo mokytiniai iš pradžių nesuprato, bet tuomet, kai Jėzus buvo pagarbintas, jie atsiminė, kad tai buvo parašyta apie jį ir kad jie buvo jam tai padarę. 17 Tuomet davė savo liudijimą minia, kuri buvo buvusi prie jo, kai jis Lozorių pašaukė iš kapo ir jį prikėlė iš mirusiųjų. 18 Todėl minia ir išėjo jo pasitikti, kad buvo girdėjusi, jog jis šitą ženklą esąs padaręs. 19 Tuomet fariziejai tarė vienas kitam: "Jūs matote, kad nieko negalite padaryti! Štai pasaulis[3] nuėjo paskui jį!"

---

[1] Lit. pasišventinti [2] Arba: Jis juk tikrai neatvyks į šventę.
[3] Kiti senoviniai rankraščiai: visas pasaulis

20 O tarpe tų, kurie atvykdavo pagarbinti šventės metu, buvo kai kurie graikai. 21 Taigi šitie priėjo prie Pilypo, kuris buvo iš Galilėjos Betsaidos, ir prašė jį, sakydami: "Pone, mes norime susipažinti su Jėzumi." 22 Pilypas nuėjo ir tai pasakė Andriejui. Andriejus ir Pilypas nuėjo ir tai pasakė Jėzui. 23 O Jėzus atsakė jiems, tardamas: "Yra atėjusi valanda, kad Žmogaus Sūnus būtų pagarbintas. 24 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, jei kviečio grūdas neįkrinta į žemę ir nenumiršta, jis pasilieka vienas. Bet jei jis numiršta, jis neša daug vaisiaus. 25 Kas myli savo gyvybę, praranda ją, bet kas nekenčia savo gyvybės šitame pasaulyje, ją išsergės amžinam gyvenimui. 26 Jei kas nori man tarnauti, tesekie mane; o kur aš esu, tenai bus ir mano tarnas. Jei kas man tarnauja, jį pagerbs Tėvas.

27 Dabar mano siela yra sukrėsta; ką aš turiu sakyti? 'Tėve, gelbėk mane iš šitos valandos'?[1] Bet juk tam aš atėjau į šitą valandą. 28 Tėve, pagarbink savo vardą!" Tuomet pasigirdo balsas iš dangaus: "Aš jį pagarbinau ir vėl pagarbinsiu!" 29 Tuomet minia, kuri stovėjo aplinkui ir tai girdėjo, sakė, kad griaustinis sugriaudęs. Kiti sakė: "Angelas yra jam kalbėjęs." 30 Jėzus atsakė ir tarė: "Ne dėl manęs šitas balsas yra pasigirdęs, bet dėl jūsų. 31 Dabar vyksta šito pasaulio teismas. Dabar šito pasaulio kunigaikštis bus išmetamas laukan. 32 O aš, kai būsiu paaukštintas nuo žemės, visus trauksiu pas save." 33 Bet jis tai sakė, nurodydamas, kokia mirtimi jis turėjo mirti. 34 Tuomet minia atsakė jam: "Mes girdėjome iš Įstatymo, kad Kristus pasilieka per amžius. Tai kaip tu gali sakyti, kad Žmogaus Sūnus turi būti paaukštintas? Kas yra tas Žmogaus Sūnus?" 35 Tuomet Jėzus tarė jiems: "Dar trumpą laiką šviesa yra jūsų tarpe. Vaikščiokite, kol turite šviesą, kad tamsa neužkluptų jūsų; kas vaikščioja tamsoje, nežino, kur jis eina. 36 Kol turite šviesą, tikėkite šviesą, kad jūs taptute šviesos sūnūs!" Jėzus tai pasakė, nuėjo ir pasislėpė nuo jų.

37 Bet nors jis ir buvo padaręs tiek daug ženklų jų akivaizdoje, jie tačiau netikėjo jo, 38 kad įvyktų pranašo Jezajo žodis, kurį jis pasakė:

"Viešpatie, kas įtikėjo mūsų skelbimą
ir kam Viešpaties ranka buvo apreikšta?"

39 Jie dėl to neįstengė tikėti, kad Jezajas toliau yra pasakęs:

40 "Jis apakino jų akis ir sukietino jų širdį,
kad jie nematytų akimis ir neišmanytų širdimi,
neatsiverstų ir aš jų nepagydyčiau."

41 Tai pasakė Jezajas, nes jis matė jo garbę ir kalbėjo apie jį. 42 Vis dėlto ir iš vyresniųjų tarpo daugelis jį įtikėjo, bet dėl fariziejų jie to neišpažino, kad nebūtų išskirti iš sinagogos. 43 Nes jie labiau mėgo žmonių garbę, nekaip Dievo garbę.

---

[1] Arba: 'Tėve, gelbėk mane iš šitos valandos!'

44 Bet Jėzus šaukė ir tarė: "Kas tiki mane, tiki ne mane, bet tą, kuris mane atsiuntė. 45 Ir kas mato mane, mato tą, kuris mane atsiuntė. 46 Aš, šviesa, esu atėjęs į pasaulį, kad kiekvienas, kuris mane tiki, nepasiliktų tamsoje. 47 Jei kas klausosi mano žodžių ir jų nelaiko, aš jo neteisiu, nes neatėjau pasaulio teisti, bet pasaulio išgelbėti. 48 Kas mane niekina ir nepriima mano žodžių, turi savo teisėją: žodis, kurį aš kalbėjau, tas jį teis paskučiausiąją dieną. 49 Nes aš nekalbėjau iš savęs, bet Tėvas, kuris mane atsiuntė, jis yra man davęs įsakymą, ką aš turiu sakyti ir ką kalbėti. 50 Ir aš žinau, kad jo įsakymas yra amžinasis gyvenimas. Taigi, ką aš kalbu, tai kalbu taip, kaip Tėvas yra man pasakęs."

13 O kai, prieš prasidedant Velykų šventėms, Jėzus žinojo, jog buvo atėjusi jo valanda pereiti iš šito pasaulio pas Tėvą, jis, kuris buvo mylėjęs savuosius pasaulyje, išreiškė jiems savo meilę iki paskutiniosios. 2 Ir vakarienės metu, kai velnias Judui, Simono sūnui, Iskariotui, jau buvo įdėjęs į širdį sumanymą jį išduoti, 3 jis[1], gerai žinodamas, kad Tėvas jam visa padavė į rankas ir kad jis išėjo nuo Dievo ir eina pas Dievą, 4 pakilo nuo stalo, nusivilko viršutinius ir, pasiėmęs drobulę, apsijuosė. 5 Paskui jis įpylė vandens į praustuvę ir pradėjo mazgoti mokytinių kojas bei šluostyti jas drobule, kuria buvo apsijuosęs. 6 Taip jis priėjo prie Simono Petro. Tas sakė jam: "Viešpatie, tu man mazgosi kojas?" 7 Jėzus atsakė ir tarė jam: "Ką aš darau, tu dabar nesupranti, bet paskui suvoksi." 8 Petras jam tarė: "Ne, niekados tu nemazgosi man kojų!" Jezus atsakė jam: "Jei aš tavęs nemazgosiu, tu neturėsi dalies su manimi." 9 Simonas Petras tarė jam: "Viešpatie, ne tik mano kojas, bet ir rankas ir galvą!" 10 Jėzus tarė jam: "Kas yra nusimaudęs, neturi reikalo mazgodintis, nebent kojas, šiaip jis visas yra švarus. Ir jūs esate švarūs, bet ne visi." 11 Mat, jis pažino savo išdavėją. Todėl jis tarė: "Ne visi jūs esate švarūs."

12 Taigi, kai jis buvo numazgojęs jų kojas, apsivilkęs[2] savo viršutinius ir vėl atsisėdęs, jis tarė jiems: "Ar suprantate, ką aš esu jums padaręs? 13 Jūs vadinate mane 'Mokytoju' ir 'Viešpačiu', ir gerai sakote, nes aš tas esu. 14 Jei tad aš, Viešpats ir Mokytojas, jums mazgojau kojas, tai ir jūs privalote vienas kitam mazgoti kojas. 15 Nes aš daviau jums pavyzdį, kad, kaip aš jums dariau, taip ir jūs darytute. 16 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, vergas nėra didesnis už savo poną, nė pasiuntinys didesnis už savo siuntėją. 17 Jei jūs šita žinote—palaiminti esate, jei tai darote! 18 Ne apie jus visus aš kalbu. Aš žinau, kokius[3] išsirinkau. Bet turi įvykti Raštas: 'Tas, kuris valgo mano duoną, pakėlė prieš mane savo kulnį.' 19 Jau dabar, prieš įvykstant, aš jums tai sakau, kad jūs,

---

[1] T.y. Jėzus [2] Lit. pasiėmęs [3] Arba: kuriuos

kada tai bus įvykę, tikėtute, jog aš tas esu. 20 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kas priima kurį nors, kurį aš siunčiu, mane priima, o kas mane priima, priima tą, kuris mane atsiuntė."

21 Tai pasakęs, Jėzus buvo sukrėstas dvasioje, paliudijo ir tarė: "Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, vienas jūsų išduos mane." 22 Mokytiniai dairėsi vienas į kitą, nenusivokdami, apie kurį jis kalba. 23 Vienas jo mokytinių gulėjo prie Jėzaus krūtinės—tas, kurį Jėzus mylėjo. 24 Tuomet Simonas Petras pamojo šitam ir tarė jam: "Pasakyk, kuris yra tas, apie kurį jis kalba!" 25 Anas, taip kaip jis buvo, atsilenkęs į Jėzaus krūtinę, tarė jam: "Viešpatie, kuris tas yra?" 26 Tuomet Jėzus atsakė: "Tai yra tas, kuriam aš padažysiu ir duosiu kąsnį." Taigi, padažęs kąsnį, jį ėmė ir davė Judui, Simono Iskarioto sūnui. 27 Tuomet, po kąsnio, šėtonas įėjo į jį. Jėzus tad sakė jam: "Ką darai, daryk veikiai!" 28 Bet nė vienas stalo dalyvių nesuprato to, kuriam tikslui jis tai jam pasakė. 29 Nes kai kurie, kadangi Judas turėjo pinigų dėžę, manė, kad Jėzus jam sakąs: "Nupirk, ko mums reikia šventėms", arba kad jis turįs ką duoti neturtėliams. 30 Taigi, paėmęs kąsnį, anas tuojau išėjo. O buvo naktis.

31 Kada jis buvo išėjęs, Jėzus tarė: "Dabar Žmogaus Sūnus yra pagarbintas, ir Dievas pagarbintas jame. 32 Jei Dievas yra pagarbintas jame, tai ir Dievas jį pagarbins savyje; ir tuojau jis pagarbins jį. 33 Vaikeliai, dar trumpą valandą aš esu su jumis. Jūs ieškosite manęs, ir, kaip aš pasakiau žydams: 'Kur aš einu, jūs negalite nueiti', taip ir jums tai dabar sakau. 34 Aš naują įsakymą duodu jums, kad mylėtute vienas kitą; kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs mylėtute vienas kitą. 35 Iš to visi pažins, kad jūs esate mano mokytiniai, jei turėsite meilę tarp savęs."

36 Simonas Petras tarė jam: "Viešpatie, kur eini?" Jėzus atsakė: "Kur aš einu, tu dabar negali manęs pasekti, bet seksi vėliau." 37 Petras tarė jam: "Viešpatie, kodėl aš dabar negaliu tavęs pasekti? Savo gyvybę aš guldysiu už tave!" 38 Jėzus atsakė: "Savo gyvybę tu guldysi už mane? Iš tiesų, iš tiesų sakau tau, gaidys nepragys, kol tu būsi tris kartus manęs užsigynęs."

14 "Teneišsigąsta jūsų širdis! Tikėkite[1] Dievą, tikėkite ir mane! 2 Mano Tėvo namuose yra daug gyvenimų. Jei taip nebūtų, ar tad aš būčiau jums pasakęs: 'Einu jums vietos paruošti'? 3 O kai aš būsiu nuėjęs ir paruošęs jums vietą, vėl ateisiu ir pasiimsiu jus pas save, kad, kur aš esu, ir jūs būtute. 4 Ir kur aš einu—jūs žinote kelią." 5 Tomas sako jam: "Viešpatie, mes nežinome, kur tu eini; kaip mes galime žinoti kelią?" 6 Jėzus sako jam: "Aš esu kelias, tiesa ir gyvybė. Niekas negali ateiti pas Tėvą kitaip, kaip

---

[1] Arba: Jūs tikite

tik per mane. 7 Jei jūs esate mane pažinę, tai ir mano Tėvą pažinsite.[1] Jau dabar jūs jį pažįstate ir esate matę."

8 Pilypas sako jam: "Viešpatie, parodyk mums Tėvą, tai mes būsime patenkinti." 9 Jėzus sako jam: "Taip ilgai aš jau esu su jumis, o tu dar nesi manęs pažinęs, Pilypai? Kas yra matęs mane, yra matęs Tėvą. Kaip tu gali sakyti: 'Parodyk mums Tėvą'? 10 Ar tu netiki, kad aš esu Tėve ir Tėvas yra manyje? Žodžius, kuriuos aš jums sakau, nekalbu iš savęs. Bet Tėvas, kuris pastoviai yra manyje, daro savo darbus. 11 Tikėkite manimi, kad aš esu Tėve ir Tėvas yra manyje; jei ne, tai tikėkite dėl pačių darbų!

12 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, kas tiki mane, darbus, kuriuos aš darau, jis irgi darys, ir už šituos didesnius jis darys, nes aš einu pas Tėvą. 13 Ir, ko tik prašysite mano vardu, tai darysiu, kad Tėvas būtų pagarbintas Sūnuje. 14 Jei ko[2] prašysite mano vardu, aš darysiu.

15 Jei mane mylite, laikykite mano įsakymus. 16 Ir aš prašysiu Tėvą, ir jis duos jums kitą Padėjėją, kad tas būtų su jumis per amžius, 17 tiesos Dvasią, kurios pasaulis neįstengia priimti, nes jis jos nemato, nė jos pažįsta. Jūs ją pažįstate, nes ji gyvena pas jus ir yra jumyse.

18 Aš jūsų nepaliksiu našlaičių; aš ateisiu pas jus. 19 Dar trumpą valandą, ir pasaulis manęs nebematys, bet jūs mane matysite, nes aš esu gyvas ir jūs būsite gyvi. 20 Tą dieną jūs pažinsite, kad aš esu savo Tėve, ir jūs manyje, ir aš jumyse. 21 Kas turi mano įsakymus ir juos laiko, tas yra mano mylėtojas. O kas mane myli, bus mano Tėvo mylimas, ir aš jį mylėsiu ir jam apsireikšiu." 22 Judas, ne Iskariotas, tarė jam: "Viešpatie, o kaip tai yra, kad tu mums nori apsireikšti, o ne pasauliui?" 23 Jėzus atsakė ir tarė jam: "Jei kas myli mane, jis laikys mano žodį, ir mano Tėvas jį mylės, ir pas jį mes ateisime ir pasidarysime pas jį buveinę. 24 Kas manęs nemyli, nelaiko mano žodžio. O žodis, kurį jūs girdite, nėra mano, bet Tėvo, kuris mane atsiuntė.

25 Tai aš esu jums kalbėjęs, pas jus būdamas. 26 Bet Padėjėjas, Šventoji Dvasia, kurią Tėvas atsiųs mano vardu, jis mokys jus viso ir primins jums visa, ką aš esu jums pasakęs. 27 Ramybę aš jums palieku, savo ramybę aš jums duodu. Ne kaip pasaulis duoda, aš jums duodu. Tenenusigąsta jūsų širdis ir tenenusimena! 28 Jūs girdėjote, kad aš jums pasakiau: 'Aš einu sau, ir ateisiu[3] pas jus.' Jei mane mylėtute, jūs džiaugtutės, kad aš einu pas Tėvą, nes Tėvas yra didesnis už mane. 29 Ir jau dabar, prieš įvykstant, aš esu jums tai pasakęs, kad jūs, kada tai įvyks, liktute tikį. 30 Aš daug nebekalbėsiu su jumis, nes ateina pasaulio kunigaikštis, ir manyje jis nieko neturi. 31 Bet kad pasaulis žinotų, jog aš myliu Tėvą ir,

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: Jei būtute mane pažinę, tai ir mano Tėvą būtute pažinę.

[2] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: *mane* [3] Lit. ateinu

kaip Tėvas yra man įsakęs, taip elgiuosi, kelkitės, eikime iš čia!"

15 "Aš esu *tikrasis* vynmedis, o mano Tėvas yra sodininkas. 2 Kiekvieną mano[1] šakelę, kuri neneša vaisiaus, jis pašalina, o kiekvieną, kuri neša vaisių, jis apvalo, kad ji neštų daugiau vaisiaus. 3 Jūs jau esate švarūs dėl žodžio, kurį aš esu jums kalbėjęs. 4 Pasilikite manyje, tai aš—jumyse. Kaip šakelė iš savęs negali nešti vaisiaus, jei nepasilieka vynmedyje, taip nė jūs, jei nepasiliekate manyje. 5 Aš esu vynmedis, jūs—šakelės. Kas pasilieka manyje ir aš jame, tas neša daug vaisiaus, nes atskirti nuo manęs jūs nieko negalite nuveikti. 6 Jei kas nepasilieka manyje, jis, kaip šakelė, išmetamas laukan ir sudžiūsta; jas[2] surenka, įmeta į ugnį, ir jos sudega. 7 Jei jūs pasiliekate manyje ir mano žodžiai pasilieka jumyse, prašykite, ko norite, ir jums tai įvyks. 8 Tuo mano Tėvas garbinamas, kad nešate daug vaisiaus ir pasirodote esą mano mokytiniai. 9 Kaip Tėvas mane mylėjo, taip ir aš jus mylėjau; pasilikite mano meilėje. 10 Jei laikysite mano įsakymus, jūs pasiliksite mano meilėje, taip kaip aš esu laikęs savo Tėvo įsakymus ir pasilieku jo meilėje. 11 Tai aš esu jums kalbėjęs, kad mano džiaugsmas būtų jumyse ir jūsų džiaugsmas pasidarytų pilnas.

12 Šitas yra mano įsakymas, kad mylėtute vienas kitą, kaip aš jus mylėjau. 13 Niekas neturi didesnės meilės, kaip ta, kad kas guldo savo gyvybę už savo draugus. 14 Jūs esate mano draugai, jei darote, ką aš jums įsakau. 15 Aš nebevadinu jūsų vergais, nes vergas nežino, ką daro jo ponas. Bet jus aš esu pavadinęs draugais, nes visa, ką aš girdėjau iš savo Tėvo, jums pranešiau. 16 Ne jūs mane išsirinkote, bet aš jus išsirinkau ir jus paskyriau tam, kad jūs eitute, neštute vaisiaus, ir jūsų vaisius pasiliktų, kad, ko tik prašysite Tėvą mano vardu, jis duotų jums. 17 Tai aš jums įsakau: vienam kitą mylėti.

18 Jei pasaulis jūsų nekenčia, žinokite, kad jis manęs pirmiau už jus yra nekentęs. 19 Jei jūs būtute iš pasaulio, pasaulis mylėtų, kas yra jo. O kadangi jūs nesate iš pasaulio, bet aš jus išsirinkau iš pasaulio, todėl pasaulis nekenčia jūsų. 20 Atsiminkite žodį, kurį aš esu jums pasakęs: 'Vergas nėra didesnis už savo poną.' Jei jie mane persekiojo, tai ir jus persekios. Jei jie laikė mano žodį, tai jie ir jūsų laikys. 21 Bet visa tai jie darys jums dėl mano vardo, nes jie nepažįsta to, kuris mane atsiuntė. 22 Jei aš nebūčiau atėjęs ir jiems kalbėjęs, jie neturėtų nuodėmės. Bet dabar jie neturi kuo pateisinti savo nuodėmę. 23 Kas manęs nekenčia, nekenčia ir mano Tėvo. 24 Jei aš jų tarpe nebūčiau padaręs darbų, kurių niekas kitas nėra padaręs, jie neturėtų nuodėmės. Bet dabar jie yra matę, o tačiau nekentę tiek manęs, tiek ir mano Tėvo.

---

[1] Lit. manyje

[2] T.y. šakeles

25 Bet turėjo įvykti žodis, parašytas jų Įstatyme: 'Jie neapkentė manęs be priežasties.' 26 Bet kai ateis Padėjėjas, kurį aš jums siųsiu nuo Tėvo, tiesos Dvasia, kuri išeina iš Tėvo, tas liudys apie mane. 27 Bet ir jūs esate liudytojai, nes nuo pradžios esate buvę su manimi.

16 Tai aš esu jums kalbėjęs, kad jūs neatpultute. 2 Jie išskirs jus iš sinagogų; taip, ateina net valanda, kai kiekvienas, kuris jus užmuš, tarsis tarnaująs Dievui. 3 O tai jie darys, nes nepažino Tėvo, nė manęs. 4 Bet tai aš esu jums kalbėjęs, kad jūs, kai ateis valanda tam įvykti, atsimintute, jog aš esu jums tai pasakęs.

Bet to aš jums iš pradžios nepasakiau, nes buvau su jumis. 5 O dabar einu pas tą, kuris mane atsiuntė, ir nėvienas jūsų neklausia manęs: 'Kur tu eini?' 6 Tačiau, kadangi aš esu jums tai pasakęs, jūsų širdis yra visiškai nuliūdusi. 7 Tačiau aš sakau jums tiesą: jums naudinga, kad aš einu sau. Nes jei aš nenueisiu, Padėjėjas neateis pas jus. Bet jei nueisiu, jį siųsiu pas jus. 8 O tas atėjęs įtikins pasaulį dėl nuodėmės, dėl teisybės ir dėl teismo. 9 Dėl nuodėmės, kiek jie netiki manęs; 10 dėl teisybės, kiek aš einu pas Tėvą ir jūs manęs nebematysite; 11 dėl teismo, kiek šito pasaulio kunigaikštis yra nuteistas.

12 Dar daug ką aš turiu jums sakyti, tačiau dabar jūs to negalite pakelti. 13 Bet kai ateis jis[1], tiesos Dvasia, jis įves jus į visą tiesą.[2] Nes jis ne iš savęs kalbės, bet, ką tik išgirs, tai kalbės ir paskelbs jums tai, kas turi įvykti. 14 Jis pagarbins mane, nes ims iš to, kas yra mano, ir jums paskelbs. 15 Visa, ką turi Tėvas, yra mano. Todėl aš pasakiau, kad jis ims iš to, kas yra mano, ir jums paskelbs.

16 Dar valandėlė, ir jūs manęs nebematysite; ir vėl valandėlė, ir jūs mane išvysite." 17 Kai kurie jo mokytiniai sakė vienas kitam: "Ką tai reiškia, ką jis mums sako: 'Dar valandėlė, ir jūs manęs nebematysite; ir vėl valandėlė, ir jūs mane išvysite'? ir: 'Aš einu pas Tėvą'?" 18 Taigi jie sakė: "Ką tai reiškia, ką jis sako: 'Valandėlė'? Mes nežinome, ką jis kalba." 19 Jėzus suprato, kad jie norėjo jį klausti, ir tarė jiems: "Ar apie tai jūs tariatės tarp savęs, kad aš pasakiau: 'Valandėlė, ir jūs manęs nebematysite; ir vėl valandėlė, ir jūs mane išvysite'? 20 Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, jūs verksite ir raudosite, bet pasaulis džiaugsis; jūs būsite nuliūdę, bet jūsų nuliūdimas pavirs į džiaugsmą. 21 Moteriškė, kada ji gimdo, yra nuliūdusi, nes yra atėjusi josios valanda. Bet kada ji yra pagimdžiusi kūdikį, ji nebeatsimena bėdos iš to džiaugsmo, kad žmogus užgimė pasauliui. 22 Taip ir jūs dabar, tiesa, esate nuliūdę. Bet aš vėl jus išvysiu; tai džiaugsis jūsų širdis, ir jūsų džiaugsmo

---

[1] T.y. Padėjėjas
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: jis vedžios jus visoje tiesoje

niekas neatims iš jūsų. 23 Ir tą dieną jūs manęs nieko neklausite. Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, jei ko prašysite Tėvą, jis tai duos jums mano vardu. 24 Ligi šiol jūs nieko nesate prašę mano vardu; prašykite, tai gausite, kad jūsų džiaugsmas būtų pilnas.

25 Tai aš vaizdais esu jums kalbėjęs; ateina valanda, kada aš nebe vaizdais jums kalbėsiu, bet tiesiogiai jums suteiksiu žinių apie Tėvą. 26 Tą dieną jūs prašysite mano vardu; nesakau, kad aš prašysiu Tėvą už jus; 27 juk pats Tėvas jus myli, nes jūs esate mane pamilę ir įtikėję, jog aš nuo Tėvo[1] išėjau. 28 Aš išėjau iš Tėvo ir esu atėjęs į pasaulį; dabar, atvirkščiai, aš palieku pasaulį ir einu pas Tėvą."

29 Jo mokytiniai tarė: "Štai dabar tu kalbi tiesioginiu būdu ir nevartoji jokio vaizdo. 30 Dabar mes žinome, jog tu žinai visa ir jog tau nereikia, kad kas tave klaustų. Todėl mes tikime, kad tu nuo Dievo išėjai." 31 Jėzus atsakė jiems: "Dabar jūs tikite? 32 Štai ateina valanda, ir ji yra jau atėjusi, kad jūs išsiskirstysite, kiekvienas į savo tėviškę, ir mane vieną paliksite. Tačiau aš nesu vienas, nes Tėvas yra su manimi. 33 Tai aš esu jums kalbėjęs, kad jūs turėtute manyje ramybę. Pasaulyje jūs turite suspaudimą; bet būkite drąsūs! Aš esu nugalėjęs pasaulį."

17 Tai kalbėjo Jezus, ir, pakėlęs savo akis į dangų, tarė: "Tėve, ta valanda yra atėjusi; pagarbink savo Sūnų, kad Sūnus tave pagarbintų, 2 kaip tu juk davei jam galią visai žmonijai[2], kad jis visiems, kuriuos[3] tu jam esi davęs, duotų amžiną gyvenimą. 3 O tas yra amžinasis gyvenimas, kad jie pažintų tave, vienintelį tikrąjį Dievą, ir tą, kurį tu siuntei, Jėzų Kristų. 4 Aš pagarbinau tave žemėje, atbaigdamas darbą, kurį tu man buvai davęs atlikti. 5 O dabar tu, Tėve, pagarbink mane pas save ta garbe, kurią aš turėjau pas tave, prieš atsirandant pasauliui.

6 Aš apreiškiau tavo vardą žmonėms, kuriuos tu man davei iš pasaulio. Tavo jie buvo, ir man tu juos davei, ir jie yra laikę tavo žodį. 7 Dabar jie yra gavę pažinti, kad visa, ką tu esi man davęs, yra nuo tavęs. 8 Nes žodžius, kuriuos tu man davei, aš esu jiems davęs; jie priėmė juos ir tikrai pažino, kad aš nuo tavęs išėjau, ir įtikėjo, kad tu mane atsiuntei. 9 Aš meldžiu už juos; ne už pasaulį meldžiu, bet už tuos, kuriuos tu esi man davęs, nes jie yra tavo,— 10 o kas yra mano, visa yra tavo, ir kas tavo mano,—ir aš esu pagarbintas juose. 11 Aš jau nebesu pasaulyje, tačiau jie tebėra pasaulyje, o aš einu pas tave. Šventasis Tėve, išlaikyk juos savo vardu, kurį tu esi man davęs, kad jie būtų viena, kaip mes. 12 Kada buvau su jais, aš laikiau juos tavo vardu, kurį tu man esi davęs, ir aš juos išsergėjau, ir nėvienas jų nepražuvo, kaip tik prapulties

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: Dievo
[2] Lit. visam kūnui
[3] Arba: visam, ką

sūnus, kad įvyktų Raštas. 13 O dabar aš einu pas tave, ir tai aš kalbu pasaulyje, kad jie turėtų mano džiaugsmą pilną savyje. 14 Aš esu jiems davęs tavo žodį, ir pasaulis jų neapkentė, nes jie nėra iš pasaulio, kaip kad aš nesu iš pasaulio. 15 Aš nemeldžiu, kad tu juos paimtumei iš pasaulio, bet kad juos pasergėtumei nuo piktojo[1]. 16 Jie nėra iš pasaulio, kaip kad aš nesu iš pasaulio. 17 Pašventink juos tiesa; tavo žodis yra tiesa. 18 Kaip tu mane siuntei į pasaulį, taip ir aš juos siunčiu į pasaulį. 19 Ir jų labui aš pasišventinu, kad ir jie tikrai būtų pašventinti.

20 Tačiau ne vien už šituos aš meldžiu, bet ir už tuos, kurie per jų žodį mane tikės, 21 kad visi būtų viena, kaip kad tu, Tėve, manyje ir aš tavyje, kad ir jie būtų mumyse taip, kad pasaulis tikėtų, jog tu mane siuntei. 22 Ir aš tą garbę, kurią tu esi man davęs, esu davęs jiems, kad jie būtų viena, kaip kad mes esame viena; 23 aš juose ir tu manyje, kad jie būtų tobulai suvienyti, taip kad pasaulis pažintų, jog tu mane siuntei ir juos mylėjai, kaip kad mane mylėjai. 24 Tėve, ką tu esi man davęs, aš noriu, kad, kur aš esu, ir jie būtų su manimi, idant jie matytų mano garbę, kurią tu esi man davęs, nes tu mane mylėjai prieš pasaulio įkūrimą. 25 Teisusis Tėve, pasaulis tavęs nepažino, bet aš tave pažinau, ir šitie pažino, kad tu mane siuntei. 26 Aš padariau jiems žinomą tavo vardą ir darysiu jį žinomą, kad meilė, kuria tu mane mylėjai, būtų juose ir aš juose."

18 Tai pasakęs, Jezus išėjo su savo mokytiniais į kitą Kidrono srauto pusę, kur buvo sodas; į jį įėjo jis ir jo mokytiniai. 2 Bet ir Judas, kuris jį išdavė, žinojo tą vietą, nes Jėzus dažnai susieidavo tenai su savo mokytiniais. 3 Taigi Judas, paėmęs kareivių dalinį ir iš vyriausiųjų kunigų bei farizėjų tarnų, ėjo ten su žibintais, degalais ir ginklais. 4 Tuomet Jezus, žinodamas visa, kas turi jam atsitikti, išėjo ir tarė jiems: "Ko ieškote?" 5 Jie atsakė jam: "Jėzaus Nazariečio." Jis tarė jiems: "Aš tas esu." O prie jų stovėjo ir Judas, kuris jį išdavė. 6 Taigi, kai jis tarė jiems: "Aš tas esu", jie atsitraukė ir parpuolė ant žemės. 7 Tuomet jis vėl paklausė juos: "Ko ieškote?" O jie tarė: "Jėzaus Nazariečio." 8 Jėzus atsakė: "Aš jums pasakiau, kad aš tas esu; taigi, jei manęs ieškote, leiskite šitiems pasišalinti." 9 Turėjo įvykti žodis, kurį jis buvo pasakęs: "Iš tų, kuriuos tu esi man davęs, aš nė vieno nepražudžiau." 10 Tuomet Simonas Petras, kuris turėjo kalaviją, ištraukė jį, smogė vyriausiojo kunigo vergui ir nukirto jam dešiniąją ausį. O to vergo vardas buvo Malkus. 11 Tuomet Jėzus tarė Petrui: "Kišk kalaviją į makštį! Argi aš neturiu gerti tos taurės, kurią Tėvas yra man davęs?"

12 Taip kareivių dalinys, tūkstantininkas ir žydų tarnai suėmė

---

[1] Arba: nuo pikta

Jėzų, surišo jį 13 ir nuvedė pirma pas Hanną, nes tas buvo uošvis Kajafo, kuris buvo anų metų vyriausiasis kunigas. 14 O tai buvo Kajafas, kuris buvo pataręs žydams, jog geriau esą, kad vienas žmogus mirtų už tautą.

15 O Jėzų sekė Simonas Petras ir kitas mokytinis. Bet anas mokytinis buvo pažįstamas vyriausiajam kunigui, ir jis įėjo kartu su Jėzumi į vyriausiojo kunigo kiemą. 16 O Petras stovėjo lauke prie durų. Tuomet tas kitas mokytinis, vyriausiojo kunigo pažįstamas, išėjo, pasikalbėjo su durininke ir įvedė Petrą. 17 Tuomet vergė durininkė tarė Petrui: "Ar ir tu nesi iš šito žmogaus mokytinių tarpo?" Jis sakė: "Ne." 18 O tenai stovėjo vergų ir tarnų, susikūrusių angliakurą, nes buvo šalta, ir jie šildėsi. Bet ir Petras prie jų stovėjo ir šildėsi.

19 Tuomet vyriausiasis kunigas klausinėjo Jėzų apie jo mokytinius ir apie jo mokslą. 20 Jėzus atsakė jam: "Aš esu viešai kalbėjęs pasauliui. Aš visuomet mokiau sinagogoje ir šventovėje, kur visi žydai susieina, ir slaptai aš nieko nekalbėjau. 21 Kam mane klausi? Klausk tuos, kurie yra girdėję, ką aš jiems kalbėjau. Štai šitie žino, ką aš sakiau." 22 O jam tai pasakius, vienas tarnų, kuris stovėjo šalia, kirto Jėzui į žandą, tardamas: "Taip tu atsakai vyriausiajam kunigui?" 23 Jėzus atsakė jam: "Jei aš netiesą kalbėjau, įrodyk, kad tai netiesa; bet jei tiesą, kam mane muši?" 24 Tuomet Hannas nusiuntė jį surištą pas vyriausiąjį kunigą Kajafą.

25 O Simonas Petras stovėjo ir šildėsi. Tuomet jie tarė jam: "Ar ir tu nesi vienas iš jo mokytinių tarpo?" Jis užsigynė ir tarė: "Ne." 26 Vienas vyriausiojo kunigo vergų, giminaitis to, kuriam Petras buvo nukirtęs ausį, tarė: "Argi aš tavęs nemačiau sode su juo?" 27 Tuomet Petras vėl užsigynė, ir tuojau gaidys pragydo.

28 Tuomet jie vedė Jėzų nuo Kajafo į pretoriją[1]. O tai buvo anksti rytą. Jie patys neįėjo į pretoriją, kad nesusiteptų ir galėtų valgyti Velykų avinėlį. 29 Tad Pilotas išėjo laukan pas juos ir tarė: "Kuo jūs kaltinate šitą žmogų?" 30 Jie atsakė ir tarė jam: "Jei šitas nebūtų piktadarys, mes jo nebūtume tau perdavę." 31 Tuomet Pilotas tarė jiems: "Imkite jį jūs patys ir jį teiskite pagal savo įstatymą." Žydai tarė jam: "Mes neturime teisės ką nors nužudyti." 32 Taip turėjo įvykti Jėzaus žodis, kurį jis buvo pasakęs, nurodydamas, kokia mirtimi jis turėjęs numirti.

33 Tuomet Pilotas grįžo[2] į pretoriją, pasišaukė Jėzų ir tarė jam: "Ar tu esi žydų karalius?" 34 Jėzus atsakė: "Ar iš savęs tu tai sakai, ar kiti tau pasakė apie mane?" 35 Pilotas atsakė: "Argi aš esu žydas? Tavo tauta ir vyriausieji kunigai perdavė tave man. Ką padarei?" 36 Jėzus atsakė: "Mano karalystė nėra iš šito pasaulio. Jei iš šito pasaulio būtų mano karalystė, tai mano tarnai būtų kovoję, kad nebūčiau buvęs išduotas žydams. O

---

[1] T.y. romėnų gubernatoriaus būstinę   [2] Lit. įėjo vėl

dabar mano karalystė nėra iš čia." 37 Tuomet Pilotas tarė jam: "Tu vis dėlto esi karalius?" Jėzus atsakė: "Tu sakai, kad aš esu karalius. Aš tam esu gimęs ir tam atėjęs į pasaulį, kad duočiau liudijimą tiesai. Kiekvienas, kuris yra iš tiesos, klauso mano balso." 38 Pilotas tarė jam: "Kas yra tiesa?"

Tai pasakęs, jis vėl išėjo pas žydus ir tarė jiems: "Aš nerandu jame jokios kaltės. 39 Bet jūs turite paprotį, kad aš vieną jume paleisčiau per Velykas. Ar tad norite, kad aš jums paleisčiau žydų karalių?" 40 Tuomet jie vėl šaukė, tardami: "Ne šitą, bet Barabą!" O Barabas buvo plėšikas.

19 Tada Pilotas paėmė Jėzų ir jį nuplakdino. 2 O kareiviai, nupynę iš erškėčių vainiką, uždėjo jam ant galvos, jį apsiautė purpuriniu apsiaustu, 3 ėjo prieš jį ir sakė: "Sveikas, žydų karaliau!" ir kirto jam į žandą. 4 Pilotas vėl išėjo laukan ir tarė jiems: "Štai jums išvedu jį, kad žinotute, jog aš nerandu jame jokios kaltės." 5 Tuomet Jėzus išėjo laukan su[1] erškėčių vainiku ir purpuriniu apsiaustu. Ir jis[2] tarė jiems: "Štai žmogus!" 6 Taigi, kai jį pamatė vyriausieji kunigai ir tarnai, jie šaukė sakydami: "Nukryžiuodink, nukryžiuodink!" Pilotas tarė jiems: "Imkite jį jūs patys ir nukryžiuokite, nes aš nerandu jame kaltės." 7 Žydai atsakė jam: "Mes turime įstatymą, ir pagal tą įstatymą jis turi mirti, nes jis iš savęs padarė Dievo Sūnų." 8 Taigi, kai Pilotas išgirdo šitą žodį, jis dar labiau nusigando; 9 jis vėl įėjo į pretoriją, ir tarė Jėzui: "Iš kur tu esi?" Bet Jėzus neatsakė jam. 10 Tuomet Pilotas tarė jam: "Tu nekalbi su manimi? Ar tu nežinai, kad aš turiu galią tave paleisti ir turiu galią tave nukryžiuodinti?" 11 Jėzus atsakė: "Tu neturėtumei jokios galios prieš mane, jei ji tau nebūtų duota iš aukšto. Todėl tas, kuris mane tau išdavė, turi didesnę nuodėmę."

12 Dėl tos priežasties Pilotas ieškojo jį paleisti. Bet žydai šaukė, sakydami: "Jei šitą paleidi, tu nesi ciesoriaus draugas. Kiekvienas, kuris darosi karaliumi, priešinasi ciesoriui." 13 Taigi Pilotas, išgirdęs šituos žodžius, išvedė laukan Jėzų ir atsisėdo į teisėjo kėdę vietoje, vadinamoje Akmeniniu Grindiniu, o hebrajiškai—Gabbata. 14 O tai buvo Prisirengimo diena Velykoms; tai buvo maždaug šešta valanda. Ir jis tarė žydams: "Štai jūsų karalius!" 15 Tuomet jie šaukė: "Šalin, šalin jį! Nukryžiuodink jį!" Pilotas sakė jiems: "Ar aš turiu nukryžiuodinti jūsų karalių?" Vyriausieji kunigai atsakė: "Mes neturime karaliaus, tik ciesorių." 16 Tada jis perdavė jį jiems, kad būtų nukryžiuotas.

Tuo būdu jie perėmė Jėzų. 17 Ir jis, pats nešdamas sau kryžių, išėjo į vadinamąją Kaukolės vietą, kuri hebrajiškai vadinasi Golgota. 18 Tenai jie nukryžiavo jį ir su juo kitus du, vienoje ir kitoje pusėje,

---

[1] Lit. nešdamas [2] T.y. Pilotas

o viduryje Jėzų. 19 Pilotas liepė parašyti ir antrašą ir jį prismeigti kryžiaus viršuje. O buvo parašyta: "Jėzus Nazarietis, žydų karalius." 20 Taigi šitą antrašą skaitė daugelis žydų, nes ta vieta, kur Jėzus buvo nukryžiuotas, buvo arti prie miesto; ir jis buvo parašytas hebraiškai, lotyniškai, graikiškai. 21 Tuomet žydų vyriausieji kunigai sakė Pilotui: "Nebeturi ilgiau likti parašyta: 'Žydų karalius', bet: 'Jis tvirtino: Aš esu žydų karalius'." 22 Pilotas atsakė: "Ką esu parašydinęs, esu parašydinęs."

23 Taigi kareiviai, kai buvo Jėzų nukryžiavę, paėmė jo drabužius ir padarė iš jų keturias dalis, kiekvienam kareiviui po dalį, prie to dar apatinį. O apatinis buvo be siūlės, nuo viršaus ištisai nuaustas. 24 Jie tad sakė vienas kitam: "Nedraskykime jo, bet meskime dėl jo burtą, kam jis turi priklausyti"—kad įvyktų Raštas:

"Jie pasidalino tarp savęs mano drabužius,
o dėl mano apsiausto metė burtą."

Taigi kareiviai tai darė.

25 O prie Jėzaus kryžiaus stovėjo jo motina ir jo motinos sesuo, Klopo žmona Marija, ir Marija Magdalena. 26 Tuomet Jėzus, pamatęs motiną ir šalia stovintį mokytinį, kurį jis mylėjo, tarė motinai: "Moteriške, štai tavo sūnus!" 27 Paskui jis tarė mokytiniui: "Štai tavo motina!" Ir nuo tos valandos tas mokytinis paėmė ją į savo namus.

28 Paskum Jėzus, žinodamas, kad jau viskas yra atlikta, tam, kad galutinai įvyktų Raštas, tarė: "Trokštu!" 29 Tenai stovėjo indas, pilnas acto. Taigi, užmovę acto primirkytą kempinę ant ysopo nendrės, jie pakėlė ją prie jo burnos. 30 Tad, kai Jėzus buvo paragavęs acto, jis tarė: "Atlikta!" ir, nulenkęs galvą, atidavė dvasią.

31 Tuomet žydai, kadangi tai buvo Prisirengimo diena, nenorėdami, kad kūnai pasiliktų prie kryžiaus per sabatą,—nes tos sabatos diena buvo ypatingai svarbi[1],—prašė Pilotą, kad būtų sutriuškintos jiems blauzdos ir kad jie būtų pašalinti. 32 Taigi atėjo kareiviai, ir jie sutriuškino pirmajam blauzdas, taip pat antrajam, kuris kartu su juo buvo nukryžiuotas. 33 O priėję prie Jėzaus, jie, kai pamatė, kad jis jau buvo miręs, nebetriuškino jam blauzdų, 34 tik vienas kareivių įdūrė jam ietimi į šoną, ir tuojau ištekėjo kraujas bei vanduo. 35 O tas, kuris yra tai matęs, yra paliudijęs,—jo liudijimas yra tikras, ir jis žino, kad jis sako tiesą,—kad ir jūs tikėtute. 36 Juk tai atsitiko, kad įvyktų Raštas: "Kaulo jam nesulaužys." 37 Ir vėl kita Rašto vieta sako: "Jie žiūrės į tą, kurį jie pervėrė."

38 O tam įvykus, Juozapas iš Arimatėjos, kuris buvo Jėzaus mokytinis,—žinoma, slaptas, nes bijojosi žydų,—prašė Pilotą, kad tas jam leistų atsiimti Jėzaus kūną. Ir Pilotas leido. Taigi jis atėjo ir atsiėmė jo kūną. 39 Bet atėjo ir Nikodemas, kuris pirmą sykį buvo

[1] Lit. didelė

atėjęs pas jį nakčia, nešdamas apie šimtą svarų miros sakų ir aloės mišinio. 40 Jie tad paėmė Jėzaus kūną ir aprišo jį lininiais vynioklіais su kvepalais, kaip žydai turi paprotį laidoti. 41 O toje vietoje, kur jis buvo nukryžiuotas, buvo sodas, ir tame sode naujas kapas, kuriame dar niekas nebuvo paguldytas. 42 Taigi jie ten paguldė Jėzų dėl žydų Prisirengimo dienos, nes kapas buvo arti.

20 O pirmą savaitės dieną, anksti rytą, kai dar tebebuvo tamsu, Marija Magdalena atėjo pas kapą ir pamatė akmenį atimtą nuo kapo. 2 Tuomet ji bėgo ir atėjo pas Simoną Petrą ir pas tą kitą mokytinį, kurį Jėzus mylėjo, ir tarė jiems: "Paėmė Viešpatį iš kapo, ir mes nežinome, kur jį padėjo." 3 Tuomet išėjo Petras ir tas kitas mokytinis, ir jie ėjo kapo linkui. 4 O jie abu bėgo kartu, bet tas kitas mokytinis pralenkė Petrą ir pirmas pasiekė kapą. 5 Nusilenkęs jis pamatė gulinčius lininius vynioklius, tačiau jis neįžengė. 6 Tuomet atėjo ir Simonas Petras, jį sekdamas, ir įžengė į kapą; jis stebėjo lininius vynioklius gulinčius 7 ir prakaito skepetą, kuri buvo buvusi ant jo galvos, ne prie vynioklių gulinčią, bet skyrium suvyniotą vienoje vietoje. 8 Taip tada įžengė ir tas kitas mokytinis, kuris pirmas buvo atėjęs pas kapą; jis tai išvydo ir įtikėjo. 9 Mat, jie dar nebuvo supratę Rašto, kad jis turįs keltis iš mirusiųjų. 10 Tuomet tie mokytiniai sugrįžo namo.

11 O Marija stovėjo lauke prie kapo verkdama. Taigi, kai ji verkė, ji nusilenkė į kapą, 12 ir pamatė du baltais drabužiais *apsirengusius* angelus sėdinčius, kur buvo gulėjęs Jėzaus kūnas: vieną galvugalyje ir vieną kojugalyje. 13 Ir jie tarė jai: "Moteriške, ko verki?" Ji sakė jiems: "Todėl, kad paėmė mano Viešpatį, ir aš nežinau, kur jį padėjo." 14 Tai pasakiusi, ji atsigręžė atgal, ir pamatė Jėzų stovintį, bet ji nežinojo, kad tai yra Jėzus. 15 Jėzus atsakė jai: "Moteriške, ko verki? Ko ieškai?" Ji, manydama, kad jis esąs sodininkas, sako jam: "Pone, jei tu jį nunešei, pasakyk man, kur jį padėjai, tai aš jį atsiimsiu." 16 Jėzus tarė jai: "Marija!" Atsigręžusi, ji sakė jam hebrajiškai: "Rabbuni" (tai reiškia: Mokytojau). 17 Jėzus tarė jai: "Paleisk mane![1] Nes aš dar nesu užžengęs pas Tėvą. Verčiau eik pas mano brolius ir pasakyk jiems: aš žengiu aukštyn pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą, savo Dievą ir jūsų Dievą." 18 Marija Magdalena ėjo ir pranešė mokytiniams: "Aš esu mačiusi Viešpatį!" ir kad tai jis pasakė jai.

19 Taigi, kai buvo vakaras tą dieną, savaitės pirmąją, ir kai durys ten, kur buvo mokytiniai, buvo užrakintos iš baimės nuo žydų, atėjo Jėzus, atsistojo viduryje ir tarė jiems: "Ramybė jums!" 20 Tai pasakęs, jis parodė jiems rankas ir šoną. Tuomet džiaugėsi mokytiniai, matydami Viešpatį. 21 Jis tad vėl tarė jiems:

---

[1] Lit. Neliesk manęs!

"Ramybė jums! Kaip Tėvas yra mane siuntęs, taip ir aš jus siunčiu." 22 Tai pasakęs, jis kvėpė į juos ir tarė jiems: "Priimkite Šventąją Dvasią! 23 Jei kuriems atleidžiate nuodėmes, jos yra jiems atleistos; jei kuriems sulaikote, jos yra sulaikytos."

24 Bet Tomo, vieno dvylikos, vadinamo Dvyniu, nebuvo su jais, kai Jėzus atėjo. 25 Tuomet kiti mokytiniai sakė jam: "Mes esame matę Viešpatį!" Bet jis tarė jiems: "Jei aš nepamatysiu jo rankose vinių žymės ir neįdėsiu savo piršto į vinių vietą ir neįdėsiu savo rankos į jo šoną, aš jokiu būdu netikėsiu!"

26 Aštuonioms dienoms praslinkus, vėl jo mokytiniai buvo viduje ir Tomas su jais. Jėzus atėjo, durims esant užrakintoms; jis atsistojo viduryje ir tarė: "Ramybė jums!" 27 Paskui jis sakė Tomui: "Dėk čia savo pirštą ir pažiūrėk į mano rankas, ištiesk savo ranką ir įdėk į mano šoną, ir nepasirodyk netikįs, bet tikįs!" 28 Tomas atsakė ir tarė jam: "Mano Viešpats ir mano Dievas!" 29 Jėzus sakė jam: "Kadangi tu esi mane matęs, esi įtikėjęs.[1] Palaiminti, kurie nematė, o tačiau įtikėjo!"

30 Taigi dar daug kitų ženklų Jėzus padarė mokytinių akivaizdoje; jie nėra užrašyti šitoje knygoje. 31 Bet šitie yra užrašyti tam, kad tikėtute, jog Jėzus yra Kristus, Dievo Sūnus, ir kad tikėdami turėtute gyvenimą jo vardu.

21

Paskui Jėzus vėl pasirodė mokytiniams prie Tiberijos jūros. O jis pasirodė šitokiu būdu: 2 Buvo drauge Simonas Petras, Tomas, vadinamas Dvyniu, Natanaelis iš Galilėjos Kanos, Zebedėjo sūnu du ir kitu du iš jo mokytinių tarpo. 3 Simonas Petras tarė jiems: "Einu žvejoti." Jie sakė jam: "Ir mes einame su tavimi." Jie išėjo ir įkopė laivą, bet tą naktį nieko nepagavo. 4 O kai rytas jau buvo beauštąs, Jėzus atsistojo pajūryje; mokytiniai betgi nežinojo, kad tai yra Jėzus. 5 Tuomet Jėzus tarė jiems: "Vaikai, ar neturite ko prievalgiui?" Jie atsakė jam: "Ne." 6 O jis tarė jiems: "Išmeskite tinklą dešiniajame laivo šone, tai jūs rasite." Jie tad išmetė jį, ir nebeįstengė jo patraukti dėl žuvų daugybės. 7 Tuomet tas mokytinis, kurį Jėzus mylėjo, sakė Petrui: "Tai yra Viešpats!" Taigi Simonas Petras, išgirdęs, kad tai yra Viešpats, apsijuosė viršutinį drabužį, nes jis buvo nuogas, ir puolė į jūrą. 8 O kiti mokytiniai atplaukė laiveliu,—jie, būtent, nebuvo toli nuo kranto, tik apie du šimtu mastų[2],—vilkdami tinklą su žuvimis.

9 Taigi, kai buvo išlipę į krantą, jie pamatė ant žemės angliakurą, ant jo gulinčią žuvį, ir duonos. 10 Jėzus sakė jiems: "Atneškite žuvų, kurių ką tik pagavote." 11 Simonas Petras užkopė ir išvilko į krantą tinklą, pilną didelių žuvų; jų buvo šimtas penkiasdešimt trys. Tačiau, nors jų buvo tiek daug, tinklas nesuplyšo. 12 Jėzus sakė jiems: "Ateikite ir pusryčiaukite!" Bet nėvienas mokytinių

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: "Ar tu todėl esi įtikėjęs, kad esi mane matęs?"
[2] T.y. apie 96-97 metrus

nedrįso jo išklausinėti: "Kas tu esi?" Jie juk žinojo, kad tai yra Viešpats. 13 Jėzus priėjo, ėmė duoną ir ją davė jiems, taip pat ir žuvį. 14 Tas jau buvo trečias kartas, kurį Jėzus buvo apreikštas mokytiniams, kai jis buvo buvęs prikeltas iš numirusiųjų.

15 Taigi, kai jie buvo papusryčiavę, Jėzus tarė Simonui Petrui: "Simonai, Jono sūnau, ar tu myli mane labiau negu šitie?" Tas sakė jam: "Taip, Viešpatie, tu žinai, kad aš myliu tave." Jis tarė jam: "Šerk mano avinėlius!" 16 Jis vėl, antrą kartą, tarė jam: "Simonai, Jono sūnau, ar tu myli mane?" Tas sakė jam: "Taip, Viešpatie, tu žinai, kad aš myliu tave." Jis tarė jam: "Ganyk mano avytes!" 17 Jis tarė jam trečią kartą: "Simonai, Jono sūnau, ar myli mane?" Petras nuliūdo, kad jis trečią kartą jam tarė: "Ar tu myli mane?" ir sakė jam: "Viešpatie, tu viską žinai; tu žinai, kad aš tave myliu." Jėzus tarė jam: "Šerk mano avytes! 18 Iš tiesų, iš tiesų sakau tau, kada tu buvai jaunas, susijuosdavai ir vaikščiodavai, kur norėdavai. O kada pasensi, ištiesi savo rankas, ir kitas apjuos tave ir ves, kur nenori." 19 O jis tai pasakė, duodamas suprasti, kokia mirtimi jis pagarbinsiąs Dievą. Ir, tai ištaręs, jis sakė jam: "Sek mane!"

20 Atsigręžęs Petras pamatė einantį iš paskos mokytinį, kurį Jėzus mylėjo, kuris taip pat vakarienės metu buvo atsisukęs į jo krūtinę ir prataręs: "Viešpatie, kuris yra tavo išdavikas?" 21 Taigi, šitą išvydęs, Petras sakė Jėzui: "Viešpatie, o kaip bus šitam?" 22 Jėzus tarė jam: "Jei aš noriu, kad jis pasiliktų, kol aš ateisiu, kas tau rūpi? Tu sek mane!" 23 Taip šitas žodis pasklido tarp brolių, esą, anas mokytinis nemirsiąs. Jėzaus tačiau nesakė jam, kad jis nemirsiąs, bet: "Jei aš noriu, kad jis pasiliktų, kol aš ateisiu, kas tau rūpi?"

24 Šitas yra tas mokytinis, kuris liudija šituos dalykus ir tai parašė, ir mes žinome, kad jo liudijimas yra tikras. 25 Bet yra dar daug kitų dalykų, kuriuos Jėzus padarė. Jei juos visus reikėtų paeiliui aprašyti, tai, manau, nė pats pasaulis negalėtų sutalpinti knygų, kurios būtų parašytos.

APAŠTALŲ DARBAI

1 Pirmojoje knygoje, Teofile, aš parašiau apie visa, ką Jėzus pradėdamas darė ir mokė 2 iki tos dienos, kurią jis, per Šventąją Dvasią davęs paliepimą apaštalams, kuriuos jis buvo išsirinkęs, buvo paimtas aukštyn. 3 Jiems jis, ir praėjus jo kentėjimui, prisistatė gyvas su daugeliu įrodymų, per keturiasdešimt

dienų jiems pasirodydamas ir kalbėdamas apie Dievo karalystės dalykus. 4 Ir, valgydamas su jais, jis įsakė jiems nepasitraukti iš Jeruzalės, bet laukti Tėvo pažado. "Apie jį jūs", jis kalbėjo, "iš manęs girdėjote: 5 'Jonas, tiesa, krikštijo vandeniu, bet jūs būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia nedaugeliui dienų praslinkus'."

6 Taigi tie, kurie buvo susiėję, paklausė jį, tardami: "Viešpatie, ar tu šituo laiku atsteigsi karalystę Izraeliui?" 7 Jis tarė jiems: "Ne jūsų dalykas žinoti laikus ar metus, kuriuos Tėvas nustatė savo valdžia; 8 bet, kai Šventoji Dvasia bus nužengusi ant jūsų, jūs gausite jėgos ir būsite man liudytojai Jeruzalėje, visoje Judėjoje, Samarijoje ir iki žemės pakraščių." 9 Tai pasakęs, jiems bežiūrint, jis buvo pakeltas aukštyn, ir debesis paėmė jį iš jų akių. 10 Ir kai jie, jam žengiant, įsmeigę akis buvo bežiūrį į dangų, štai du vyrai baltais drabužiais atsistojo prie jų. 11 Jie tarė: "Galilėjiečiai, ko stovite žiūrėdami į dangų? Šitas Jėzus, kuris buvo paimtas aukštyn nuo jūsų į dangų, ateis tuo pačiu būdu, kuriuo jūs stebėjote jį žengiantį į dangų."

12 Tada jie sugrįžo į Jeruzalę nuo vadinamojo Alyvų kalno, kuris yra arti prie Jeruzalės, stovįs sabatos kelio atstume. 13 Ir, kai jie buvo įėję, užkopė į viršutinį kambarį, kur jie laikydavosi,—Petras, Jonas, Jokūbas ir Andriejus, Pilypas ir Tomas, Baltramiejus ir Matas, Alfėjo sūnus Jokūbas, Simonas Uolusis ir Jokūbo sūnus Judas. 14 Šitie visi viena širdimi pasiliko maldoje su moterimis ir Marija, Jėzaus motina, ir su jo broliais.

15 Tomis dienomis Petras, pakilęs brolių viduryje,—tai buvo iš viso maždaug šimto dvidešimt asmenų būrys,—tarė: 16 "Broliai! Turėjo įvykti tas Rašto žodis, kurį iš anksto buvo pasakiusi Šventoji Dvasia per Dovydo burną apie Judą, kuris patapo vadovu tiems, kurie suėmė Jėzų; 17 nes jis buvo priskaičiuotas prie mūsų ir buvo gavęs šitą tarnystę į dalį. 18 Nagi, šitas įsigijo žemės sklypą užmokesčiu už neteisybę ir, galvotrūkčiais virsdamas, perplyšo per vidurį, kad ir visi jo viduriai išsivertė. 19 Tai pasidarė žinoma visiems Jeruzalės gyventojams, taip kad anas žemės sklypas jų savąja kalba buvo pramintas Akeldamach, tai yra, kraujo sklypu. 20 Nes Psalmų knygoje parašyta:

"Jo sodyba tepasidaro tuščia,
ir tenebūnie jokio gyventojo joje";

ir:

"Jo priežiūros tarnybą tegaunie kitas."

21 Taigi vienas tų vyrų, kurie kartu su mumis keliavo per visą laiką, kada Viešpats Jėzus pas mus įeidavo ir išeidavo, 22 pradedant nuo Jono krikšto iki tos dienos, kurią jis buvo paimtas nuo mūsų aukštyn,—vienas jų turi patapti jo prisikėlimo liudytoju kartu su mumis." 23 Taip jie pastatė du, Juozapą, vadinamą Barsabu, kuris buvo gavęs Justo pravardę, ir Motiejų. 24 Ir melsdamiesi tarė: "Tu, Viešpatie, kuris visų širdį pažįsti, parodyk, katrą šitų

dviejų išsirinkai, 25 kad jis užimtų vietą šitos tarnystės ir apaštalystės, nuo kurios atstojo Judas, kad nueitų į savąją vietą." 26 Tuomet jie metė jiems burtus, ir burtas pataikė Motiejų; taip jis buvo priskaičiuotas prie vienuolikos apaštalų.

2 Kai buvo atėjusi Sekminių diena, visi buvo kartu vienoje vietoje. 2 Staiga pasigirdo iš dangaus ūžesys, kaip kad pučiančio smarkaus vėjo, ir pripildė visus namus, kur jie sėdėjo. 3 Jiems pasirodė besidalą lyg kokios ugnies liežuviai, ir po vieną nusėdo ant kiekvieno jų. 4 Jie visi buvo pripildyti Šventosios Dvasios ir ėmė kalbėti kitais liežuviais, taip kaip Dvasia jiems davė prabilti.

5 Bet Jeruzalėjė gyveno žydų, dievotų vyrų iš visų tautų po dangumi. 6 O kai pasigirdo šitas garsas, susiėjo daugybė ir buvo nustebimo partrenkta, nes kiekvienas girdėjo, kad jie kalbėjo jojo kalba. 7 Jie nesitvėrė savyje ir stebėjosi, tardami: "Argi štai visi šitie, kurie kalba, nėra galilėjiečiai? 8 Kaip tad mes girdime, kiekvienas savo gimtąja kalba—9 partai, medai ir elamiečiai, Mesopotamijos, Judėjos ir Kapadokijos, Ponto ir Azijos, 10 Frigijos ir Pamfilijos, Egipto ir Kirenės linkui gulinčių Libijos sričių gyventojai, ir čia atsikėlusieji romėnai, 11 žydai ir prozelitai, kretiečiai ir arabai,—girdime, kaip jie mūsosiomis kalbomis kalba apie didžius Dievo darbus?" 12 Jie visi nesitvėrė savyje ir nežinojo, kas manyti, vienas kitam tardami: "Ką tai reiškia?" 13 Bet kiti tyčiodamiesi tarė: "Jie yra prisipildę saldaus vyno."

14 Bet Petras, atsistojęs su vienuolika, pakėlė savo balsą ir prabilo į juos: "Judėjiečiai ir visi Jeruzalės gyventojai, tai tebūnie jums žinoma, ir įsidėkite į ausis mano žodžius. 15 Šitie, būtent, nėra, kaip kad jūs manote, pasigėrę,—juk tėra trečioji dienos valanda,—16 bet tai yra, kas pasakyta per pranašą Joelį:

17 'Ir paskutiniosiomis dienomis atsitiks, sako Dievas,
kad aš išliesiu savo Dvasios ant viso kūno,
ir jūsų sūnūs bei jūsų dukterys pranašaus,
ir jūsų jaunuoliai regės regėjimų,
ir jūsų senieji sapnuos sapnų;
18 net ant savo tarnų ir ant savo tarnaičių
anomis dienomis aš išliesiu savo Dvasios,
ir jie pranašaus.
19 Ir aš parodysiu stebuklų aukštai danguje
bei ženklų žemai žemėje,
kraują, ugnį ir dūmų smilkimą;
20 saulė pavirs į tamsybę
ir mėnulis į kraują,
prieš ateisiant didžiajai ir skaisčiajai Viešpaties dienai.
21 Ir atsitiks, kad kiekvienas, kuris tik šauksis

Viešpaties vardo, bus išgelbėtas.'

22 Izraelitai, pasiklausykite šitų žodžių: Jėzų Nazarietį, Vyrą, Dievo jūsų akivaizdoje parodytą galingais veiksmais, stebuklais ir ženklais, kuriuos Dievas darė per jį jūsų tarpe, kaip jūs žinote,— 23 šitą jūs, kai jis Dievo nuosprendžiu ir iš anksto žinojimu buvo išduotas, pašalinote, nusikaltėlių rankomis prikaldami prie kryžiaus; 24 jį Dievas prikėlė, atpalaidavęs nuo mirties kentėjimų, nes nebuvo galima, kad jis būtų jos nugalimas. 25 Nes Dovydas sako apie jį:

'Aš turėjau Viešpatį visados savo akivaizdoje,
nes jis yra mano dešinėje, kad nesvyruočiau.
26 Todėl linksma buvo mano širdis ir džiūgavo mano liežuvis,
be to, ir mano kūnas išsities palapinę atilsiui su viltimi;
27 nes tu neleisi mano sielai likti mirusiųjų pasaulyje[1],
nė duosi savo Šventajam supūti.
28 Tu davei man pažinti gyvenimo kelius;
savo veidu tu padarysi mane kupiną linksmybės.'

29 Broliai, aš drįstu atvirai prasitarti jums apie patriarchą Dovydą, kad jis ir numirė ir buvo palaidotas, ir jo kapas tebėra pas mus ligi pat šios dienos. 30 Taigi, būdamas pranašas ir žinodamas, kad Dievas jam siekte prisiekė vieną jo palikuonių pasodinti į jo sostą, 31 jis, tai pramatydamas, kalbėjo apie Kristaus prisikėlimą, kad jis nepalikęs mirusiųjų pasaulyje[1] ir kad jo kūnas nesupuvęs. 32 Šitą Jėzų Dievas prikėlė; to mes visi esame liudytojai. 33 Taigi, Dievo dešine būdamas paaukštintas ir gavęs iš Tėvo Šventosios Dvasios pažadą, jis išliejo tai, ką jūs regite ir girdite. 34 Nes Dovydas neužžengė į dangų; bet jis pats sako:

'Viešpats tarė mano Viešpačiui: Sėskis mano dešinėje,
35 kol aš padėsiu tavo priešus suoleliu po tavo kojomis.'

36 Taigi tikrai težino visi Izraelio namai, kad jį Dievas padarė Viešpačiu ir Kristumi, šitą Jėzų, kurį jūs nukryžiavote."

37 O kai jie tai girdėjo, jiems vėrė širdį, ir jie tarė Petrui bei kitiems apaštalams: "Ką mes turime daryti, broliai?" 38 O Petras jiems tarė: "Atgailaukite ir kiekvienas iš jūsų tesikrikštydina Jėzaus Kristaus vardu jūsų nuodėmėms atleisti, tai jūs gausite Šventosios Dvasios dovaną. 39 Nes jums priklauso tas pažadėjimas ir jūsų vaikams bei visiems, kurie dar toli, kuriuos tik Viešpats, mūsų Dievas, prisišauks." 40 Dar daugeliu kitų žodžių jis primygtinai maldavo ir ragino juos, tardamas: "Gelbėkitės nuo šitos iškrypusios kartos!" 41 Taip tad tie, kurie priėmė jo žodį, krikštydinosi, ir aną dieną prisidėjo apie trys tūkstančiai asmenų. 42 O jie pasiliko prie apaštalų mokslo ir draugystės, duonos laužymo ir maldų.

43 Kiekvieną apėmė baimė, ir daug stebuklų bei ženklų įvyko per apaštalus. 44 Bet visi, kurie buvo įtikėję, laikėsi drauge ir

---

[1] Lit. hade

turėjo visa bendra. 45 Jie parduodavo nekilnojamus bei kilnojamus turtus ir padalydavo, kas gauta, visiems, kaip kuriam reikėdavo. 46 Jie kasdien viena širdimi pasilikdavo šventykloje, laužydavo duoną vienur kitur namuose ir ragaudavo valgio su džiugia ir tauria širdimi, 47 girdami Dievą ir turėdami visuomenės palankumą. O Viešpats kasdien pridėdavo prie jų būrio išgelbimuosius.

3 Petras ir Jonas ėjo aukštyn į šventyklą apie devintą, maldos valandą. 2 Ir kažkoks vyras, būdamas jau luošas užgimęs, buvo tenai nešamas; jį kasdien pasodindavo prie šventyklos durų, kurios vadinasi Gražiosios, kad jis prašytų išmaldos iš įeinančiųjų į šventyklą. 3 Jis, matydamas Petrą ir Joną besirengiančius įeiti į šventyklą, paprašė išmaldos. 4 Bet Petras, giliai pasižiūrėjęs į jį su Jonu, tarė: "Pažvelk į mus!" 5 Tas atkreipė savo dėmesį į juos, tikėdamasis ką iš jų gausiąs. 6 Bet Petras tarė: "Sidabro ir aukso aš neturiu, bet ką turiu, tai tau duodu: Jėzaus Kristaus Nazariečio vardu—[1] vaikščiok!" 7 Ir, nutvėręs jį už dešiniosios rankos, pakėlė jį. Tučtuojau sutvirtėjo jo pėdos ir riešai; 8 pašokdamas jis atsistojo ir ėmė vaikščioti, ir jis įėjo su jais į šventyklą vaikštinėdamas, šokinėdamas ir girdamas Dievą. 9 Visi žmonės matė jį vaikščiojantį ir giriantį Dievą. 10 O jie atpažino jį, kad jis buvo tas, kuris sėdėdavo išmaldos prašyti prie šventyklos Gražiųjų vartų, ir jie pasidarė pilni nustebimo ir siaubo dėl to, kas jam buvo atsitikę.

11 O kadangi jis laikėsi prie Petro ir Jono, visi žmonės nusigandę susibėgo pas juos vadinamojoje Salomono stulpų salėje. 12 Tai matydamas, Petras atsiliepė žmonėms: "Izraelitai, ko stebitės tuo, arba ko žiūrite įbedę akis į mus, lyg kad mes savo pačių jėga ar pamaldumu būtume padarę, kad jis vaikščiotų? 13 Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas, mūsų tėvų Dievas, pakėlė į garbę savo tarną Jėzų, kurį jūs, tiesa, išdavėte ir kurio užsigynėte Piloto akivaizdoje, kai tas buvo nusprendęs jį paleisti. 14 Taip, jūs Šventojo ir Teisiojo užsigynėte ir išprašėte, kad jums padovanotų žmogžudį, 15 o Gyvybės Kunigaikštį nužudėte; bet Dievas jį prikėlė iš numirusiųjų. To mes esame liudytojai. 16 Dėl tikėjimo jo vardu šitą, kurį jūs stebite ir pažįstate, Jo vardas sutvirtino, ir Jo veikdinamas tikėjimas suteikė jam tą pilną sveikatą jūsų visų akivaizdoje.

17 Ir dabar, broliai, aš žinau, kad jūs taip pasielgėte iš nežinojimo, kaip ir jūsų valdovai. 18 Bet Dievas šituo būdu įvykdė, ką jis iš anksto buvo paskelbęs visų pranašų burna, kad jo Kristus turėsiąs kentėti. 19 Atgailaukite tad ir atsiverskite, kad būtų išdildytos

---

[1] Kiti rankraščiai įterpia: kelkis ir

jūsų nuodėmės, 20 kad ateitų atgaivinimo laikai nuo Viešpaties veido ir kad jis atsiųstų iš anksto jums skirtąjį Kristų, Jėzų, 21 kurį turi priimti dangus, kol ateis visų dalykų atsteigimo laikai, apie kuriuos Dievas kalbėjo savo šventųjų, senovinių pranašų burna. 22 Mozė, tiesa, pasakė: 'Pranašą jums prikels Viešpats Dievas iš jūsų brolių, kaip kad mane; jo klausykite visada, ką tik jis sakys jums. 23 O atsitiks, kad kiekviena siela, kuri tik nepaklausys ano pranašo, bus išnaikinta iš tautos tarpo.' 24 Bet ir visi pranašai, nuo Samuelio ir toliau, kurie tik kalbėjo, taip pat paskelbė šitas dienas. 25 Jūs esate sūnūs pranašų ir sandoros, kurią Dievas padarė su jūsų tėvais, tardamas Abraomui: 'Per tavo palikuonis bus palaimintos visos žemės giminės.' 26 Jums pirmiausia, prikėlęs savo tarną, Dievas atsiuntė jį, kad jus palaimintų, atversdamas kiekvieną iš jūsų nuo jo piktybių."

4 O jiems bekalbant į žmones, pristojo prie jų kunigai, šventyklos viršininkas ir sadukėjai, 2 užpykę dėl to, kad jie mokė žmones ir skelbė Jėzuje prisikėlimą iš mirusiųjų; 3 jie suėmė juos ir pasodino į kalėjimą rytojaus dienai, nes jau buvo vakaras. 4 Bet daugelis tų, kurie buvo girdėję tą kalbą, įtikėjo, ir vyrų skaičius pakilo maždaug iki penkių tūkstančių.

5 O rytojaus dieną Jeruzalėje susirinko jų valdovai, vyresnieji ir Rašto žinovai, 6 vyriausiasis kunigas Hannas, Kajafas, Jonas, Aleksandras ir visi, kurie buvo iš vyriausiojo kunigo šeimos, 7 ir, pastatę juos viduryje, ėmė klausinėti: "Kokia jėga arba kokiu vardu jūs tai padarėte?" 8 Tada Petras, pilnas Šventosios Dvasios, prabilo į juos: "Tautos valdovai ir vyresnieji, 9 jei mes šiandien esame kvočiami dėl geradarystės ligotam žmogui, kuria jis yra pagydytas, 10 tai tebūnie žinoma jums visiems ir visai Izraelio tautai, kad vardu Jėzaus Kristaus Nazariečio, kurį jūs nukryžiavote, kurį Dievas prikėlė iš numirusiųjų,—juo šitas čia stovi jūsų akivaizdoje sveikas. 11 Šitas yra tas akmuo, kuris jūsų, statytojų, buvo atmestas, kuris tačiau yra virtęs kertiniu akmeniu. 12 Ir nė per vieną kitą nėra išgelbėjimo; nes po dangumi nėra žmonių tarpe duoto kito vardo, per kurį mes turėtume būti išgelbėti."

13 O stebėdami Petro ir Jono drąsumą ir patyrę, kad tie yra nemokyti ir paprasti žmonės, jie stebėjosi: viena, jie atpažino juos, kad pastarieji buvo su Jėzumi; 14 kita vertus, regėdami pagydytąjį žmogų stovintį su jais, jie nieko negalėjo pasakyti priešais. 15 Bet, įsakę jiems išeiti laukan iš teisminio susirinkimo, jie tarėsi tarp savęs, 16 sakydami: "Kas mums daryti su šitais žmonėmis? Juk kad įstabus ženklas yra per juos įvykęs, visiems Jeruzalės gyventojams aišku, ir mes negalime to paneigti. 17 Bet, kad tai nepasklistų plačiau žmonėse, pagrasinkime jiems, kad jie šituo vardu nebekalbėtų jokiam žmogui." 18 Taip, pasišaukę juos, jie įsakė

visai nekalbėti ir nemokyti Jėzaus vardu. 19 Bet Petras ir Jonas atsakydami tarė jiems: "Spręskite, ar yra teisu Dievo akivaizdoje klausyti labiau jūsų negu Dievo! 20 Mes juk negalime nekalbėti to, ką regėjome ir girdėjome." 21 Bet jie, darkart jiems pagrasinę, paleido juos, nieko nerasdami, kaip jie galėtų juos nubausti, dėl žmonių, nes visi garbino Dievą dėl to, kas buvo įvykę. 22 Nes žmogus, kuriam buvo atsitikęs tas pagydymo stebuklas, buvo daugiau nei keturiasdešimt metų amžiaus.

23 O paleisti jie nuėjo pas savuosius ir išpasakojo visa, ką jiems vyriausieji kunigai ir vyresnieji buvo pasakę. 24 O jie, tai išgirdę, viena širdimi pakėlė balsą į Dievą ir tarė: "Valdove, tu, kuris padarei dangų ir žemę, jūrą ir visa, kas yra juose, 25 kuris mūsų tėvo Dovydo, tavo tarno, burna per šventąją Dvasią pasakei:

'Kodėl sudūko pagonys
ir žmonės prasimanė tuščių dalykų?
26 žemės karaliai susirikiavo
ir valdovai susirinko krūvon
prieš Viešpatį ir prieš jo Pateptąjį.'

27 Nes iš tiesų susirinko šitame mieste prieš tavo šventąjį tarną Jėzų, kurį tu patepei, Herodas ir Ponto Pilotas su pagonimis ir Izraelio žmonėmis, 28 kad įvykdytų visa, ką tavo ranka ir tavo nutarimas iš anksto buvo nulėmęs įvykti. 29 Ir dabar, Viešpatie, pažvelk į jų grasinimus ir duok savo tarnams su visu drąsumu kalbėti tavo žodį, 30 ištiesdamas savo ranką pagydymui ir kad ženklai bei stebuklai įvyktų tavo šventojo tarno Jėzaus vardu." 31 Jiems besimeldžiant[1], sudrebėjo vieta, kurioje jie buvo susirinkę; visi buvo pripildyti Šventosios Dvasios ir kalbėjo Dievo žodį su drąsumu.

32 O įtikėjusiųjų daugybė buvo viena širdis ir viena siela, ir nė vienas ką nors iš savo mantos nevadino esant nuosava, bet jiems visa buvo bendra. 33 Ir su didele jėga apaštalai liudijo Viešpaties Jėzaus prisikėlimą, ir didelė malonė buvo juose visuose. 34 Nes jokio skurstančio nebuvo jų tarpe. Mat, visi, kurie buvo ūkių ar namų savininkai, juos parduodavo, atnešdavo už parduotuosius turtus gautas pajamas 35 ir padėdavo prie apaštalų kojų; o kiekvienam būdavo padalijama tiek, kiek jam reikėdavo. 36 Taip Juozapas, kuris nuo apaštalų buvo gavęs Barnabo, tai yra, verčiant "paguodos sūnaus", pravardę, levitas, kilimo kiprietis, 37 pardavęs dirvą, kuri jam priklausė, atnešė pinigus ir padėjo prie apaštalų kojų.

5

Bet vienas vyras, vardu Hananijas, su savo žmona Safira pardavė nuosavybę, 2 nuslėpė sau, irgi su žmonos žinia, dalį gautosios sumos ir, atnešęs vieną dalį, padėjo prie apaštalų kojų.

[1] Arba: Jiems pasimeldus

3 Bet Petras tarė: "Hananijau, kodėl šėtonas pripildė tavo širdį, kad tu pamelavai Šventajai Dvasiai ir nuslėpei sau dalį už ūkį gautosios sumos? 4 Ar jis, kolei jis buvo neparduotas, nebūtų likęs tau ir, kai jis buvo parduotas, nebuvo tavo žinioje? Kas atėjo tau į galvą, kad sumanei tokį darbą savo širdyje? Tu pamelavai ne žmonėms, bet Dievui!" 5 O kai Hananijas girdėjo šituos žodžius, jis pargriuvo ir išleido dvasią. Ir didelė baimė apėmė visus, kurie tai girdėjo. 6 Bet jaunikaičiai pakilo, įvyniojo jį ir išnešę palaidojo.

7 O praslinkus maždaug trims valandoms, įėjo ir jo žmona, kuri nežinojo to, kas buvo įvykę. 8 Tada pratarė į ją Petras: "Pasakyk man, ar už tiek jūs pardavėte ūkį?" O ji tarė: "Taip, už tiek." 9 Bet Petras jai tarė: "Kas atėjo jums į galvą, kad jūs susitarėte gundyti Viešpaties Dvasią? Klausykis, kojos tų, kurie palaidojo tavo vyrą, yra prie durų, ir jie tave išneš." 10 Ji tučtuojau pargriuvo prie jo kojų ir išleido dvasią. Įėję jaunikaičiai rado ją mirusią, ir išnešę palaidojo šalia jos vyro. 11 Taip didelė baimė apėmė visą surinkimą ir visus, kurie tai girdėjo.

12 O per apaštalus įvyko daug ženklų ir stebuklų žmonių tarpe. Ir jie visi sutartinai rinkdavosi Salomono stulpų salėje. 13 Bet likusiųjų nė vienas neišdrįsdavo prisijungti prie jų; tačiau žmonės juos laikė didelėje pagarboje. 14 O vis daugiau prisidėdavo tikinčių Viešpatį, daugybė vyrų ir moterų. 15 Net išnešdavo į gatves ligonius ir paguldydavo ant patalų ir neštuvų, kad, Petrui praeinant, bent jo šešėlis kurį nors jų pridengtų. 16 Bet susirinkdavo ir daugybė žmonių iš aplinkinių Jeruzalės miestų, atgabendami ligonius ir netyrų dvasių kamuojamus, kurie visi būdavo pagydomi.

17 Bet pakilo vyriausiasis kunigas ir visa jo partija, tai yra, sadukėjų sekta; jie pasidarė pilni pavydo, 18 suėmė apaštalus ir juos pasodino į viešąjį kalėjimą. 19 Bet Viešpaties angelas nakties metu atvėrė kalėjimo duris ir, juos išvedęs, tarė: 20 "Eikite, stokite ir kalbėkite šventykloje žmonėms visus žodžius apie šitą Gyvenimą!" 21 Tai išgirdę, jie, rytui auštant, įėjo į šventyklą ir mokė.

Bet kai atvyko vyriausiasis kunigas ir jo partija, jie sušaukė sinedriją[1] bei visą Izraelio sūnų seniūnų tarybą ir pasiuntė į kalėjimą, kad juos pristatytų. 22 Bet kai tarnai nuvyko, neberado jų kalėjime, ir sugrįžę pranešė, 23 tardami: "Kalėjimą mes radome visai saugiai užrakintą ir sargybinius stovinčius prie durų, bet atrakinę mes viduje nė vieno neradome." 24 O kai šventyklos viršininkas ir vyriausieji kunigai išgirdo šituos žodžius, jie negalėjo dėl jų susivokti, kas iš to būsią. 25 Bet kažkas atėjo ir pranešė jiems: "Štai tie vyrai, kuriuos pasodinote į kalėjimą, bestovį šventykloje ir bemoką žmones." 26 Tada nuėjo šventyklos viršininkas su tarnais ir juos atvedė—ne varu; nes jie bijojo žmonių, kad nebūtų akmenimis užmušti.

---

[1] T.y. vyriausiąją teisminę tarybą

27 Atvedę jie pastatė juos sinedrijoje. O vyriausiasis kunigas juos paklausė, 28 tardamas: "Mes jums griežtai įsakėme nemokyti šituo vardu; ir štai jūs esate pripildę savo mokslu Jeruzalę ir norite užvesti ant mūsų šito žmogaus kraują." 29 Bet atsakydamas Petras ir apaštalai tarė: "Dievo reikia labiau klausyti, negu žmonių. 30 Mūsų tėvų Dievas prikėlė Jezų, kurį jūs nugalabijote, pakabindami prie medžio. 31 Jį Dievas paaukštino Kunigaikščiu ir Gelbėtoju savo dešinėje, norėdamas Izraeliui suteikti atgailą ir nuodėmių atleidimą. 32 Mes esame šitų dalykų liudytojai ir taip pat Šventoji Dvasia, kurią Dievas suteikė tiems, kurie jo klauso."

33 Tai girdėdami, jie perpyko ir norėjo juos nudėti. 34 Bet sinedrijoje pakilo vienas farizėjas, vardu Gamalielis, visų žmonių gerbiamas įstatymo mokytojas, paliepė tuos žmones trumpam išvesti laukan 35 ir tarė jiems: "Izraelitai, apsižiūrėkite, ką jūs norite daryti su šitais žmonėmis. 36 Nes pirm šitų dienų buvo iškilęs Teudas, tardamasis kažkas esąs; prie jo prišlijo maždaug keturių šimtų vyrų skaičius. Jis buvo nužudytas, ir visi, kurie jo klausė, išsklido ir pavirto į nieką. 37 Po jo buvo iškilęs Judas Galilietis surašinėjimo dienomis ir patraukė žmonių paskui save į atskilimą; jis taip pat žuvo, ir visi, kurie jo klausė, buvo išvaikyti. 38 Ir dabar sakau jums: Atstokite nuo šitų žmonių ir paleiskite juos. Nes jei šitas sumanymas arba šitas darbas yra iš žmonių, jis suirs; 39 bet jeigu jis yra iš Dievo, jūs negalėsite jų nuversti—kad kartais nepasirodytute kovoją su Dievu!" O jie paklausė jo.

40 Pasišaukę apaštalus, jie nuplakdino juos, įsakė jiems nekalbėti Jėzaus vardu ir paleido. 41 Taigi jie ėjo iš sinedrijos džiaugdamiesi, kad jie buvo palaikyti vertais dėl to vardo kęsti gėdą. 42 Kiekvieną dieną šventykloje ir namie jie nesiliovė mokę ir skelbę Kristų Jėzų.

6 Bet tomis dienomis, mokytiniams daugėjant, kilo helenistų murmėjimas prieš hebrajus, kad jų našlės būdavusios aplenkiamos kasdieniniame maisto paskirstyme. 2 Tada anie dvylika, sušaukę mokytinių daugybę, tarė: "Netinka, kad mes, palikę Dievo žodį, aptarnautume stalus. 3 Verčiau, broliai, pasiieškokite iš savo tarpo septynis vyrus, turinčius gerą vardą, pilnus Dvasios ir išminties. Jiems mes pavesime šitą pareigą, 4 bet mes toliau atsidėsime maldai ir žodžio tarnybai." 5 Tas pasiūlymas rado visos daugybės pritarimą, ir jie išsirinko Steponą, vyrą pilną tikėjimo ir Šventosios Dvasios, Pilypą, Prochorą, Nikanorą, Timoną, Parmeną ir Nikalojų, prozelitą iš Antiochijos. 6 Juos jie pastatė apaštalų akivaizdon, ir tie melsdamies uždėjo ant jų rankas.

7 O Dievo žodis augo, ir mokytinių skaičius Jeruzalėje smarkiai didėjo, ir didelė kunigų minia pasidarė klusni tikėjimui.

8 Bet Steponas, pilnas malonės ir jėgos, darė didelius stebuklus

ir ženklus žmonių tarpe. 9 Tuomet pakilo kai kurie iš vadinamosios libertiniečių, kireniečių, aleksandriečių, kilikiečių ir azijiečių sinagogos ir ėmė ginčytis su Steponu, 10 bet jie nepajėgė atsispirti tai išminčiai ir Dvasiai, kuria jis kalbėjo. 11 Tada jie primokė vyrus, kurie sakė: "Mes esame jį girdėję kalbant piktžodžiavimus prieš Mozę ir Dievą." 12 Tie sukurstė žmones, vyresniuosius bei Rašto žinovus ir užpuolę sugriebė jį ir nuvedė į sinedriją. 13 Ir jie pastatė netikrų liudininkų, kurie sakė: "Šitas žmogus nesiliauja kalbėjęs žodžius prieš šitą šventąją vietą ir prieš įstatymą. 14 Mes, būtent, esame girdėję jį sakant: 'Šitas Jėzus Nazarietis sunaikins šitą vietovę ir pakeis papročius, kuriuos mums perdavė Mozė!' " 15 Ir, kai visi, kurie sėdėjo sinedrijoje, įsmeigę akis žiūrėjo į jį, jie regėjo jo veidą lyg kokio angelo veidą.

7 O vyriausiasis kunigas tarė: "Ar tai tiesa?" 2 Bet jis prabilo: "Broliai ir tėvai, klausykite! Garbės Dievas pasirodė mūsų tėvui Abraomui, kai jis buvo Mesopotamijoje, prieš apsigyvendamas Harane, 3 ir jam tarė: 'Išeik iš savo krašto ir nuo savo giminių ir eik į kraštą, kurį aš tau parodysiu.' 4 Tada, išėjęs iš chaldiečių krašto, jis apsigyveno Harane. Iš tenai, jo tėvui mirus, Dievas perkėlė jį į šitą kraštą, kuriame jūs dabar gyvenate, 5 bet Jis nedavė jam veldėmės jame, nė pėdos dydžio, tik pažadėjo jį duoti nuosavybėn jam ir jo palikuonims, kai jis dar neturėjo vaiko. 6 Bet taip kalbėjo Dievas: 'Jo palikuonys bus ateiviai svetimame krašte; juos pavergs ir piktai su jais elgsis per keturis šimtus metų. 7 Ir tą tautą, kuriai jie vergaus, aš teisiu', Dievas pasakė, 'o paskui jie išvyks ir man tarnaus šitoje vietoje.' 8 Ir Jis davė jam apipiaustymo sandorą. Ir taip jis patapo Izaoko tėvu ir jį apipiaustė ašmąją dieną, o Izaokas—Jokūbo, o Jokūbas—dvylikos patriarchų.

9 O patriarchai, Juozapui pavydėdami, pardavė jį į Egiptą. Bet Dievas buvo su juo, 10 ir išgelbėjo jį iš visų jo bėdų, ir davė jam malonės ir išminties Egipto karaliaus Faraono akivaizdoje, o tas paskyrė jį Egipto ir visų jo namų viršininku. 11 Tuomet užėjo badas ir didelis vargas visam Egiptui bei Kanaanui, ir mūsų tėvai neberado maisto. 12 Bet Jokūbas, išgirdęs, kad Egipte tebesą javų, išsiuntė mūsų tėvus pirmą kartą; 13 o antrą kartą Juozapas davėsi pažįstamas savo broliams, ir Faraonui paaiškėjo Juozapo giminė. 14 O Juozapas pasiuntė ir parsikvietė Jokūbą, savo tėvą, ir visus savo giminaičius, septyniasdešimt *penkias sielas.* 15 Taip Jokūbas nuvyko į Egiptą ir numirė, jis pats ir mūsų tėvai, 16 ir jie buvo pergabenti į Sichemą ir paguldyti kape, kurį už tam tikrą pinigų sumą Abraomas buvo nupirkęs iš Emoro sūnų Sicheme.

17 O kai priartėjo laikas pažado, kurį Dievas buvo davęs Abraomui, augo ir daugėjo Izraelio žmonės Egipte, 18 kol Egiptą ėmė valdyti kitas karalius, kuris nieko nežinojo apie Juozapą. 19 Šitas suktumu pasigavo mūsų padermę ir taip slogino mūsų

tėvus, jog jie turėjo išmesti savo kūdikius, kad tie neišliktų gyvi. 20 Tuo metu gimė Mozė, ir jis buvo nuostabiai gražus[1]. Jis tris mėnesius buvo auginamas tėvo namuose; 21 o kai buvo išmestas, jį pasiėmė faraono duktė ir užaugino sau per sūnų. 22 Mozė buvo išmokytas visos egiptiečių išminties, ir jis buvo galingas savo žodžiais ir darbais.

23 O kai jam buvo sukakę keturiasdešimt metų amžiaus, jame kilo mintis aplankyti savo brolius, Israelio sūnus. 24 Pamatęs prieš kažkokį žmogų vartojant smurtą, jis pasiryžo jį ginti, ir atkeršijo už engiamąjį, nudobdamas egiptietį. 25 O jis manė, kad broliai suprasią, jog Dievas per jį jiems teikiąs išgelbėjimą; bet jie nesuprato. 26 Kitą dieną jis pasirodė jiems, kai jie vaidijosi, ir bandė juos sutaikinti, tardamas: 'Vyrai, jūs esate broliai, kam jūs skriaudžiate vienas kitą?' 27 Bet tas, kuris skriaudė artimą, atstūmė jį, tardamas: 'Kas tave paskyrė mums valdovu ir teisėju? 28 Gal tu nori mane taip pat nudėti, kaip vakar nudėjai egiptietį?' 29 Dėl to žodžio Mozė pabėgo ir virto ateiviu Midiano krašte, kur jis tapo dviejų sūnų tėvu.

30 Ir, kai buvo praslinkę keturiasdešimt metų, jam pasirodė Sinajaus kalno tyrumoje angelas degančio erškėtyno liepsnoje. 31 O Mozė, tai matydamas, stebėjosi reginiu. Ir, kai jis priėjo artyn pasižiūrėti, pasigirdo Viešpaties balsas: 32 'Aš esu tavo tėvų Dievas, Abraomo, Izaoko ir Jokūbo Dievas.' O Mozė ėmė drebėti ir nebedrįso žiūrėti. 33 Bet Viešpats jam tarė: 'Nusiauk kurpes nuo savo kojų, nes vieta, ant kurios tu stovi, yra šventa žemė. 34 Aš tikrai pamačiau savo Egipte esančiosios tautos prievartavimą ir išgirdau josios dejavimą, ir nužengiau jų vaduoti. Ir dabar eikš, aš siunčiu tave į Egiptą.'

35 Šitą Mozę, kurį jie buvo atmetę, tardami: 'Kas tave paskyrė valdovu ir teisėju?'—šitą Dievas atsiuntė valdovu ir vaduotoju su pagalba angelo, kuris jam buvo pasirodęs erškėtyne. 36 Šitas juos išvedė, darydamas stebuklų ir ženklų Egipto krašte, Raudonojoje jūroje ir tyrumoje per keturiasdešimt metų. 37 Šitas yra tas Mozė, kuris pasakė Izraelio sūnums: 'Pranašą Dievas jums prikels iš jūsų brolių, kaip mane.' 38 Šitas yra tas, kuris buvo surinkime tyrumoje su angelu, kuris kalbėjosi su juo Sinajaus kalnyne, ir su mūsų tėvais; jis gavo gyvų ištarmių jums[2] pateikti. 39 Jo mūsų tėvai nenorėjo klausyti, bet jį atstūmė ir savo širdimis nusigręžė į Egiptą, 40 tardami Aaronui: 'Padirbdink mums dievų, kurie eitų pirma mūsų; nes šitam Mozei, kuris mus išvedė iš Egipto—mes nežinome, kas jam atsitiko.' 41 Anomis dienomis jie pasidirbo veršį, atnašavo tam stabui auką ir džiaugėsi savo rankų darbais. 42 Bet Dievas nusigręžė ir juos padavė garbinti dangaus kariuomenę, kaip parašyta Pranašų knygoje:

---

[1] Lit. gražus Dievui

[2] Kiti senoviniai rankraščiai: mums

'Skerdžiamųjų ir deginamųjų aukų jūs neatnašavote man
per keturiasdešimt metų tyrumoje, jūs, Izraelio namai!
43 Jūs nešėte Molocho palapinę
ir dievo Romfos žvaigždę—
atvaizdus, kuriuos pasidarėte, kad juos garbintute.
Todėl aš jus perkelsiu į anapus Babilono.'

44 Mūsų tėvai turėjo tyrumoje liudijimo palapinę, taip kaip buvo įsakęs tas, kuris Mozei buvo kalbėjęs padaryti ją pagal tą pavyzdį, kurį jis buvo matęs. 45 Šitą mūsų tėvai perėmė ir, be to, įgabeno su Jozuvu tuo metu, kai jie atėmė kraštą pagonims, kuriuos Dievas pavarė nuo mūsų tėvų akių. Taip pasiliko iki Dovydo dienų. 46 Tas rado malonę Dievo akivaizdoje ir prašė, kad jam būtų leista surasti buveinę Jokūbo Dievui. 47 Tik Salomonas pastatė jam namus. 48 Tačiau Aukščiausiasis negyvena žmonių rankomis darytuose pastatuose, kaip pranašas sako:

49 'Dangus yra man sostas,
o žemė mano kojų suolelis.
Kokius namus jūs man statysite,—taria Viešpats,—
arba kuri yra mano atilsio vieta?
50 Ar ne mano ranka padarė tai visa?'

51 Kietasprandžiai ir neapipiaustyti širdimi ir ausimis, jūs visuomet spiriatės prieš Šventąją Dvasią; kaip jūsų tėvai, taip ir jūs. 52 Kurio pranašų nepersekiojo jūsų tėvai? Jie užmušė tuos, kurie iš anksto paskelbė atėjimą Teisiojo, kurio išdavėjais ir žudikais jūs dabar patapote; 53 jūs, kurie gavote įstatymą angelų potvarkiais, bet jo nesergėjote."

54 O kai jie tai girdėjo, jiems rėžė širdį ir jie griežė prieš jį dantimis. 55 Bet jis, būdamas pilnas Šventosios Dvasios, žiūrėjo tiesiog į dangų ir išvydo Dievo garbę bei Jėzų, stovintį Dievo dešinėje; 56 ir jis tarė: "Štai aš regiu pravirą dangų ir *Žmogaus Sūnų*, stovintį Dievo dešinėje." 57 O jie, šaukdami garsiu balsu, užsiėmė savo ausis, visi kaip vienas ūmai puolė jį 58 ir, išmetę jį laukan už miesto, mušė akmenimis. O liudytojai padėjo savo drabužius prie jaunikaičio, vadinamo Saulium, kojų. 59 Taip jie mušė akmenimis Steponą, šaukiantį ir tariantį: "Viešpatie Jėzau, priimk mano sielą!" 60 O paskui atsiklaupęs jis sušuko garsiu balsu: "Viešpatie, nepriskaityk jiems tos nuodėmės!" Ir, tai ištaręs, jis užmigo.

8 O Saulius pritarė jo nužudymui.
Aną dieną kilo didelis persekiojimas, nukreiptas prieš surinkimą Jeruzalėje; ir jie visi, išskyrus apaštalus, išsklido po Judėjos ir Samarijos šalis. 2 O Steponą palaidojo dievoti vyrai ir surengė dėl jo didelę raudą. 3 Bet Saulius niokojo surinkimą; braudamasis čia į vienus, čia į kitus namus, tąsydamas iš jų vyrus bei moteris, jis paduodavo juos į kalėjimą.

4 Taigi išsklaidytieji vaikščiojo aplinkui, skelbdami žodį. 5 Pilypas, nuėjęs į Samarijos miestą, paskelbė jiems Kristų. 6 O žmonių minios viena širdimi dėmėjosi tuo, kas Pilypo buvo sakoma, to klausydamos ir stebėdamos ženklus, kuriuos jis darė. 7 Nes iš daugelio, kurie turėjo netyras dvasias, jos išėjo šaukdamos garsiu balsu, ir daug stabo ištiktų bei luošų buvo pagydyta. 8 Taip kilo didelis džiaugsmas aname mieste.

9 Bet vienas vyras, vardu Simonas, jau nuo seniau buvo tame mieste, versdamasis žyniavimu ir kvaišindamas Samarijos tautiečius, tvirtindamas esąs kažkas didelis. 10 Prie jo buvo prišliję visi, maži ir dideli, tardami: "Šitas yra Dievo jėga, kurią vadina didžiąja." 11 O jie todėl buvo prišliję prie jo, kad jis jau ilgą laiką savo žyniavimais buvo juos kvaišinęs. 12 Bet kada jie patikėjo Pilypu, skelbiančiu Evangeliją apie Dievo karalystę ir Jėzaus Kristaus vardą, krikštydinosi vyrai ir moterys. 13 Net pats Simonas įtikėjo. Būdamas pakrikštytas, jis pastoviai laikėsi prie Pilypo ir, matydamas įvykstant ženklus ir didelius stebuklus, niro iš kailio.

14 O kai apaštalai Jeruzalėje išgirdo, kad Samarija priėmusi Dievo žodį, jie išsiuntė pas juos Petrą ir Joną, 15 kurie nuėję meldėsi už juos, kad jie gautų Šventąją Dvasią. 16 Nes ji dar nebuvo nupuolusi nė ant vieno jų; jie, tiesą sakant, buvo tiktai pakrikštyti Viešpaties Jėzaus vardu. 17 Tada jie uždėjo ant jų rankas, ir jie gavo Šventąją Dvasią. 18 O Simonas, matydamas, kad apaštalų rankų uždėjimu suteikiama Dvasia, pasiūlė jiems pinigų, 19 tardamas: "Duokite ir man šitą galią, kad kiekvienas, kuriam aš uždėsiu rankas, gautų Šventąją Dvasią." 20 Bet Petras jam tarė: "Tavo pinigai teprapuola su tavimi, nes tu manei už pinigus galėsiąs įsigyti Dievo dovaną. 21 Tu neturi dalies, nė teisės į šitą mokslą, nes tavo širdis nėra tiesi Dievo akivaizdoje. 22 Taigi atsiversk nuo šito savo nelabumo ir maldauk Viešpatį, gal kartais ir bus atleistas tas tavo širdies užsimanymas. 23 Nes aš matau, kad tu esi pilnas karčios tulžies ir neteisybės suraišiotas." 24 O Simonas atsakydamas tarė: "Jūs maldaukite už mane Viešpatį, kad neateitų ant manęs nieko iš to, ką esate pasakę."

25 Taigi, paliudiję ir apsakę Viešpaties žodį, jie grįžo į Jeruzalę ir skelbė Evangeliją daugeliui samariečių kaimų.

26 Bet Viešpaties angelas prašneko į Pilypą, tardamas: "Kelkis ir žygiuok pietų linkui į kelią, kuris eina žemyn nuo Jeruzalės į Gazą." Tai yra tyrumos kelias. 27 Pakilęs jis nužygiavo. Štai etiopas, eunuchas, etiopų karalienės Kandakės rūmų valdininkas, jos vyriausiasis iždininkas, kuris buvo atvykęs į Jeruzalę Dievo pagarbinti, 28 buvo begrįžtąs atgal; sėdėdamas ant savo vežimo, jis skaitė pranašą Jezają. 29 O Dvasia tarė Pilypui: "Prieik ir laikykis greta šito vežimo." 30 Pilypas pribėgęs išgirdo jį beskaitantį pranašą Jezają ir tarė: "Argi supranti, ką skaitai?" 31 Bet jis tarė: "Kaipgi aš galėčiau, jei niekas manęs nepamoko!" Jis

paprašė Pilypą užkopti ir atsisėsti prie jo. 32 O Rašto skyrius, kurį jis skaitė, buvo šitas:

"Kaip avis vedama papiauti
ir kaip ėrytis be balso savo kirpėjo akivaizdoje,
taip jis neatveria savo burnos.
33 Jo nužeminimu panaikinta jo bausmė.[1]
Kas pasakos apie jo giminę?
Jo gyvybė juk pakeliama nuo žemės."

34 Tuomet eunuchas atsiliepdamas Pilypui tarė: "Aš meldžiu tave, apie ką pranašas tai sako? Apie save ar apie ką kita?" 35 O Pilypas, atvėręs savo burną ir pradėjęs nuo šitos Rašto vietos, paskelbė jam Evangeliją apie Jėzų. 36 Ir, kai jie važiavo keliu, jie prikeliavo kažkokį vandenį, ir eunuchas tarė: "Štai vanduo! Kas kliudo man krikštydintis?"[2] 38 Ir jis paliepė sustabdyti vežimą, ir jie abu nukopė į vandenį, Pilypas ir eunuchas, ir jis pakrikštijo jį. 39 O kai jie iškopė iš vandens, Viešpaties Dvasia pagriebė Pilypą, ir eunuchas jau nebematė jo; nes jis važiavo toliau savo keliu džiaugdamasis. 40 O Pilypas atsirado Azote ir praeidamas skelbė Evangeliją visiems miestams, kol jis atvyko į Cezarėją.

9 Bet Saulius, tebekvėpuodamas grasinimu ir žudymu prieš Viešpaties mokytinius, nuėjo pas vyriausiąjį kunigą 2 ir išprašė iš jo laiškų į Damaską sinagogoms, kad, jei tik jis rastų to Kelio šalininkų, vyrų ir moterų, juos sukaustytus galėtų atvesti į Jeruzalę. 3 Bet kelionėje atsitiko, kad jis priartėjo prie Damasko. Staiga jį apšvietė šviesa iš dangaus, 4 ir, nupuolęs ant žemės, jis išgirdo balsą, kuris jam tarė: "Sauliau, Sauliau, kam tu mane persekioji?" 5 O jis tarė: "Kas tu esi, Viešpatie?" Bet tas atsakė: "Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji. 6 Bet kelkis ir įeik į miestą, ir tau bus pasakyta, ką tu turi daryti." 7 O vyrai, kurie su juo keliavo, stovėjo be žado, balsą, tiesa, girdėdami, bet nė vieno neregėdami. 8 Saulius atsikėlė nuo žemės, bet, atmerkęs savo akis, nieko nematė. Laikydami už rankos, jie įvedė jį į Damaską. 9 Ir jis išbuvo tris dienas neregėdamas, nevalgė ir negėrė.

10 Damaske buvo kažkoks mokytinis, vardu Hananijas. Viešpats jam tarė regėjime: "Hananijau!" O jis atsiliepė: "Štai aš, Viešpatie!" 11 O Viešpats jam tarė: "Kelkis ir eik į gatvę, kuri vadinasi Tiesioji, ir suieškok Judo namuose tarsietį, vardu Saulių. Nes štai jis meldžiasi 12 ir regėjime matė vyrą, vardu Hananiją, įeinantį ir uždedantį ant jo rankas, kad jis vėl praregėtų." 13 Bet Hananijas atsakė: "Viešpatie, aš iš daugelio esu girdėjęs apie tą vyrą, kiek daug pikto

---

[1] Arba: Jį nužeminus, jam užgintas teismas.
[2] Kai kurie senoviniai rankraščiai priduria 37. skirsnelį, visą ar didesniąją jo dalį: Bet Pilypas tarė: "Jei tiki visa širdimi, tai galima." O jis atsakydamas tarė: "Aš tikiu, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus."

jis yra padaręs tavo šventiesiems Jeruzalėje. 14 Ir čia jis turi įgaliojimą iš vyriausiųjų kunigų sukaustyti visus, kurie šaukiasi tavo vardo." 15 Bet Viešpats jam tarė: "Eik, nes šitas man yra rinktinis įrankis mano vardui nešioti tautų, karalių ir Izraelio sūnų akivaizdoje. 16 Mat, aš jam parodysiu, kiek daug jis turi kentėti dėl mano vardo." 17 Tuomet Hananijas nuėjo, įžengė į namus ir, uždėjęs ant jo rankas, tarė: "Broli Sauliau, mane yra pasiuntęs Viešpats, Jėzus, kuris tau pasirodė kelyje, kuriuo tu atvykai, kad vėl praregėtumei ir būtumei pripildytas Šventosios Dvasios." 18 Ir tuojau nupuolė nuo jo akių lyg kokie žvynai, jis vėl praregėjo, pakilo ir buvo pakrikštytas, 19 ir, paėmęs maisto, atsigavo.

Jis pabuvo kelias dienas pas mokytinius Damaske 20 ir tuojau sinagogose ėmė skelbti apie Jėzų, kad tas esąs Dievo Sūnus. 21 Bet visi, kurie tai girdėjo, jaudinosi ir sakė: "Ar ne šitas yra tas, kuris Jeruzalėje niokojo tuos, kurie šaukiasi šito vardo, ir ar jis nėra čionai atvykęs tuo tikslu, kad juos sukaustytus nuvestų pas vyriausiuosius kunigus?" 22 Bet Saulius vis labiau stiprėjo ir sujudino žydus, kurie gyveno Damaske, įrodinėdamas, kad šitas esąs Mesijas.

23 O kai buvo gana daug dienų praslinkę, žydai susimokė jį nudėti. 24 Bet Saulius gavo patirti apie jų sąmokslą. Jie sergėjo vartus dieną ir naktį, kad jį nudėtų. 25 Bet jo mokytiniai paėmė jį nakčia ir nuleido krepšyje žemyn per sieną.

26 Atvykęs į Jeruzalę, jis bandė prisijungti prie mokytinių; ir jie visi jo bijojo, netikėdami, kad jis yra mokytinis. 27 Bet Barnabas, jį pasiėmęs, atvedė pas apaštalus ir jiems papasakojo, kaip kelyje jis matęs Viešpatį ir kad jis kalbėjęsis su juo, ir kaip jis Damaske atvirai kalbėjęs Jėzaus vardu. 28 Taip jis pas juos Jeruzalėje įeidavo ir išeidavo, atvirai kalbėdamas Viešpaties vardu. 29 Jis kalbėjo ir ginčijosi su helenistais, o tie užsimojo jį nudėti. 30 Bet broliai, tai sužinoję, jį nuvedė į Cezarėją ir iš tenai jį pasiuntė į Tarsą.

31 Taip tad Surinkimas visoje Judėjoje, Galilėjoje ir Samarijoje turėjo ramybę, statydamasis ir elgdamasis su Viešpaties baime, ir daugėjo Šventosios Dvasios teikiama paguoda.

32 O kai Petras pervaikštinėjo visas apylinkes, jis nuėjo ir pas šventuosius, kurie gyveno Lidoje. 33 Tenai jis rado vieną žmogų, vardu Enėją, kuris jau aštuonerius metus buvo išgulėjęs lovoje; jis buvo stabo ištiktas. 34 Petras jam tarė: "Enėjau, Jėzus Kristus pagydo tave. Kelkis ir pasiklok sau patalą." Ir jis tuojau atsikėlė. 35 Jį pamatė visi Lidos bei Šarono gyventojai, ir jie gręžėsi į Viešpatį.

36 O Jopėje buvo viena mokytinė, vardu Tabita, kuri verčiant reiškia Stirną. Ta buvo pilna gerų darbų ir išmaldų, kurių ji duodavo. 37 Bet anomis dienomis ji susirgo ir numirė. Ją nuplovė ir paguldė viršutiniajame kambaryje. 38 Bet, Lidai esant arti prie Jopės,

mokytiniai, išgirdę, kad joje yra Petras, pasiuntė pas jį du vyru su prašymu: "Nedelsdamas ateik pas mus!" 39 Petras pakilęs nuėjo su jais. Jį atvykusį užvedė į viršutinįjį kambarį. Prie jo pristojo visos našlės, verkdamos ir rodydamos visus apatinius ir viršutinius drabužius, kuriuos Stirna buvo padariusi, kol ji tebebuvo su jomis. 40 Bet Petras, visas išvaręs laukan ir atsiklaupęs, pasimeldė; paskui, atsigręžęs į lavoną, prabilo: "Tabita, kelkis!" O ji pramerkė savo akis ir, išvydusi Petrą, atsisėdo. 41 O jis, padavęs jai ranką, pastatė ją. Pašaukęs šventuosius ir našles, jis pristatė ją gyvą. 42 Tai pasidarė žinoma visoje Jopėje, ir daugelis įtikėjo Viešpatį. 43 O jis gana daug dienų pasiliko Jopėje pas kažkokį Simoną, kailiadirbį.

10 O Cezarėjoje kažkoks vyras, vardu Kornelijus, vadinamosios Italų kohortos šimtininkas, 2 kuris buvo pamaldus ir bijojosi Dievo su visais savo namais, duodavo žmonėms daug išmaldų ir be paliovos melsdavo Dievą,—3 apie devintą dienos valandą jis aiškiai matė regėjime, kaip Dievo angelas įėjo pas jį ir jam tarė: "Kornelijau!" 4 O tas, įsmeigęs į jį akis ir nusigandęs, tarė: "Kas yra, Viešpatie?" O pastarasis jam tarė: "Tavo maldos ir tavo išmaldos iškilo Dievo akivaizdon atminimui. 5 O dabar siųsk vyrus į Jopę ir parsikviesk kažkokį Simoną, kuris pravardžiuojamas Petru. 6 Šitas vieši pas kažkokį Simoną, kailiadirbį, kuris turi namus prie jūros." 7 O kai angelas, kuris kalbėjosi su juo, buvo atstojęs, jis, pašaukęs du savo namiškių bei vieną pamaldų kareivį iš savo nuolatinių patarnautojų tarpo 8 ir viską jiems išdėstęs, pasiuntė juos į Jopę.

9 O rytojaus dieną, kai anie buvo pakeliui ir artėjo prie miesto, apie šeštą valandą Petras užlipo ant namo stogo melstis. 10 Jis buvo alkanas, ir norėjo ką užvalgyti. Bet tuo tarpu, kai jie taisė valgį, jį ištiko pagavimas, 11 ir jis regėjo pravirą dangų ir nusileidžiantį, lyg kokią didelę drobulę, indą, už keturių kampų nuleidžiamą žemėn; 12 jame buvo visokių žemės keturkojų bei roplių ir dangaus paukščių. 13 Tuomet praskambėjo į jį balsas: "Kelkis, Petrai, piauk ir valgyk!" 14 Bet Petras tarė: "Nė jokiu būdu, Viešpatie, nes aš dar niekuomet nesu valgęs nieko nešvento ir netyro." 15 Tuomet balsas vėl antrą sykį praskambėjo į jį: "Ką Dievas padarė tyrą, tu nevadink to nešventu!" 16 O tai įvyko tris kartus, ir tuojau indas buvo paimtas aukštyn į dangų.

17 O kai Petras dar negalėjo savyje išsiaiškinti, ką tas regėjimas, kurį jis buvo regėjęs, galėtų reikšti, štai vyrai, kurie Kornelijaus buvo pasiųsti, prisiklausinėję iki Simono namų, sustojo prie didžiųjų vartų 18 ir šaukdami klausė: "Ar Simonas, kuris pravardžiuojamas Petru, šičia vieši?" 19 O Petrui tebemąstant apie tą regėjimą, Dvasia tarė: "Štai du vyrai ieško tavęs. 20 Kelkis, nukopk žemyn ir žygiuok su jais nė kiek neabejodamas, nes aš esu

juos atsiuntęs." 21 Taip Petras, nukopęs žemyn pas tuos vyrus, tarė: "Štai aš esu tas, kurio ieškote. Kokia yra priežastis, dėl kurios čia esate atvykę?" 22 O jie tarė: "Šimtininkas Kornelijus, teisus ir dievobaimingas vyras, turįs gerą vardą visoje žydų tautoje, gavo iš švento angelo nurodymų parsikviesti tave į savo namus ir pasiklausyti iš tavęs žodžių." 23 Taigi įsivadinęs jis juos priėmė nakvynėn.

O rytojaus dieną pakilęs jis išėjo su jais. Ir kai kurie broliai iš Jopės vyko kartu su juo. 24 Kitą dieną jis įžygiavo į Cezarėją. O Kornelijus, susivadinęs savo giminaičius ir artimuosius draugus, buvo jų belaukiąs. 25 Petrui įeinant, Kornelijus jį pasitiko ir, parpuolęs prie jo kojų, išreiškė jam pagarbą. 26 Bet Petras pakėlė jį tardamas: "Kelkis, ir aš esu tik žmogus!" 27 Su juo kalbėdamasis, jis įėjo į vidų ir rado daug susirinkusiųjų. 28 Ir jis tarė jiems: "Jūs žinote, kad žydui neleidžiama turėti reikalų su kitataučiu ar užsukti pas jį. Bet man Dievas parodė, kad nė jokio žmogaus nereikia vadinti nešventu arba netyru. 29 Todėl pakviestas aš ir atvykau neprieštaraudamas. Taigi aš klausiu: 'Dėl kokios priežasties jūs mane parsikvietėte?' "

30 Kornelijus tarė: "Prieš keturias dienas, lygiai apie šitą, devintąją, valandą, aš meldžiausi savo namuose, ir štai mano akivaizdoje atsistojo šviesiai apsirengęs vyras 31 ir prašneko: 'Kornelijau, tavo malda išklausyta ir tavo išmaldų prisiminta Dievo akivaizdoje. 32 Siųsk tad į Jopę ir parsivadink Simoną, kuris pravardžiuojamas Petru. Tas vieši Simono, kailiadirbio, namuose, pajūryje.' 33 Taigi aš tuojau siunčiau pas tave, o tu gerai padarei, kad atvykai. Taigi dabar mes visi čia esame Dievo akivaizdoje, kad išklausytume visa, kas tau Viešpaties įsakyta."

34 O Petras, atvėręs burną, tarė: "Tikrai suvokiu, kad Dievas neatsižvelgia į asmenį, 35 bet kiekvienoje tautoje jam yra mielas tas, kuris jo bijosi ir teisingai elgiasi. 36 Jūs žinote tą žodį, kurį jis pasiuntė Izraelio sūnums, skelbdindamas linksmą žinią apie ramybę per Jėzų Kristų. Šitas yra visų Viešpats. 37 Jūs žinote apie tai, kas įvyko visoje Judėjoje, pradedant nuo Galilėjos, įvykus krikštui, kurį skelbė Jonas,—38 apie Jėzų iš Nazareto, kaip jį Dievas patepė Šventąja Dvasia ir jėga; kaip jis vaikščiojo aplinkui, darydamas gera ir gydydamas visus velnio apgalėtuosius, nes Dievas buvo su juo. 39 Ir mes esame liudytojai viso, ką jis padarė žydų šalyje ir Jeruzalėje. Jie jį nugalabijo, pakabindami prie medžio. 40 Šitą Dievas prikėlė trečiąją dieną ir davė jam pasirodyti; 41 ne visiems žmonėms, bet tik Dievo iš anksto parinktiesiems liudytojams, mums, *kurie su juo valgėme ir gėrėme, kai jis jau buvo prisikėlęs iš numirusiųjų.* 42 Ir jis mums paliepė skelbti žmonėms ir paliudyti, kad šitas yra Dievo paskirtasis gyvųjų ir mirusiųjų Teisėjas. 43 Apie jį liudija visi pranašai, kad kiekvienas, kuris jį tiki, jo vardu gauna nuodėmių atleidimą."

44 Petrui šituos žodžius tebekalbant, Šventoji Dvasia puolė ant visų, kurie klausėsi tos kalbos. 45 O įtikėjusieji iš apipiaustytųjų, visi, kurie buvo atėję su Petru, nustebo dėl to, kad ir ant pagonių buvo išlieta Šventosios Dvasios dovana. 46 Nes jie girdėjo, kaip jie kalbėjo liežuviais ir aukštino Dievą. Tuomet Petras atsiliepė: 47 "Argi gali kas uždrausti vandenį, kad nebūtų pakrikštyti tie, kurie gavo Šventąją Dvasią, kaip kad ir mes?" 48 Ir jis įsakė, kad jie būtų pakrikštyti Jėzaus Kristaus vardu. Tada jie prašė, kad jis pasiliktų keletą dienų.

11 O apaštalai ir broliai, kurie buvo Judėjoje, išgirdo, kad ir pagonys buvo priėmę Dievo žodį. 2 Kai Petras atvyko į Jeruzalę, su juo ginčijosi tie, kurie buvo iš apipiaustytųjų, 3 tardami: "Tu užėjai pas neapipiaustytus žmones ir valgei su jais." 4 Bet Petras pradėjo ir išdėstė jiems paeiliui, tardamas: 5 "Aš meldžiausi Jopės mieste ir pagavime išvydau regėjimą: nusileidžiantį kažkokį indą, lyg kokią didelę drobulę, už keturių kampų nuleidžiamą žemyn iš dangaus, ir ji nusileido iki pat manęs. 6 Į ją įbedęs akis, aš žiūrėjau ir pamačiau žemės keturkojų, žvėrių, roplių ir dangaus paukščių. 7 Aš išgirdau ir balsą, kuris man tarė: 'Kelkis, Petrai, piauk ir valgyk!' 8 Bet aš tariau: 'Nė jokiu būdu, Viešpatie, nes nieko nešvento ar netyro niekados nėra įėję į mano burną.' 9 Tačiau antrą kartą balsas atsiliepė iš dangaus: 'Ką Dievas padarė tyrą, tu nevadink nešventu!' 10 Tai įvyko tris kartus, ir vėl viskas buvo patraukta aukštyn į dangų. 11 Ir štai tuojau pristojo prie namų, kuriuose mes buvome, trys vyrai, iš Cezarėjos pas mane atsiųsti. 12 O Dvasia man pasakė eiti su jais be jokio abejojimo. Su manim ėjo ir šitie šeši broliai, ir mes įėjome į to vyro namus. 13 O jis mums papasakojo, kaip jis savo namuose buvo išvydęs angelą, kuris atsistojo ir tarė: 'Pasiųsk į Jopę ir parsikviesk Simoną, kuris pravardžiuojamas Petru; 14 jis kalbės tau žodžius, kuriais būsi išgelbėtas tu ir visi tavo namai!' 15 Bet tuo metu, kai aš pradėjau kalbėti, puolė Šventoji Dvasia ant jų, kaip kad ir ant mūsų pradžioje. 16 Tuomet aš prisiminiau Viešpaties žodį, kaip jis yra pasakęs: 'Jonas, tiesa, krikštijo vandeniu, bet jūs būsite pakrikštyti Šventąja Dvasia.' 17 Jei tad Dievas jiems suteikė tą pačią malonę, kaip ir mums, kurie įtikėjome Viešpatį Jėzų Kristų, tai kas aš esu, kad galėčiau kliudyti Dievui?" 18 Tai išgirdę, jie nutilo ir garbino Dievą, tardami: "Taigi Dievas ir pagonims suteikė atgailą gyvenimui."

19 Tuo būdu išsklidusieji dėl persekiojimo, kuris buvo ištikęs Steponą, nukeliavo iki Finikijos, Kipro ir Antiochijos, niekam kitam neskelbdami žodžio, kaip vien tik žydams. 20 Bet atsirado iš jų tarpo kipriečių ir kireniečių, kurie, atvykę į Antiochiją, ėmė kalbėti ir graikams, skelbdami Evangeliją apie Viešpatį Jėzų.

21 Viešpaties ranka buvo su jais, ir didelis skaičius, kuris įtikėjo, gręžėsi į Viešpatį. 22 O žinia apie juos nugarsėjo į Jeruzalėje esančiojo surinkimo ausis, ir tie išsiuntė Barnabą į Antiochiją. 23 Jis, atvykęs ir matydamas Dievo malonę, džiaugėsi ir ragino visus, kad jie su širdies ryžtu pasiliktų prie Viešpaties; 24 mat, jis buvo šaunus vyras, pilnas Šventosios Dvasios ir tikėjimo. Taip Viešpačiui buvo privesta didoka minia. 25 Paskui jis išvyko į Tarsą Sauliaus ieškoti 26 ir, jį radęs, atsivedė į Antiochiją. Per ištisus vienerius metus jie susieidavo su surinkimu[1] ir buvo pamokę didoką minią; be to, pirmučiausia Antiochijoje mokytinius ėmė vadinti krikščionimis.

27 Tomis dienomis atvyko iš Jeruzalės į Antiochiją pranašų. 28 Vienas jų, vardu Agabas, pakilo ir Dvasia išpranašavo, kad didelis badas užeisiąs ant viso pasaulio. Jis įvyko Klaudijui viešpataujant. 29 O kiekvienas mokytinių, kiek kuriam leido jo išgalės, paskyrė ką pasiųsti Judėjoje gyvenantiesiems broliams sušelpti. 30 Tai jie ir padarė, pasiųsdami vyresniesiems per Barnabą ir Saulių.

12 Anuo metu karalius Herodas nutvėrė kai kuriuos iš surinkimo, norėdamas jiems padaryti pikta. 2 Jis nukirsdino Jokūbą, Jono brolį, kardu. 3 Matydamas, kad tai patinka žydams, jis leido toliau suimti ir Petrą. O tai buvo Neraugintosios Duonos dienos. 4 Jis leido jį nutverti ir pasodinti į kalėjimą; jis pavedė jį sergėti keturioms kareivių ketveriukėms, norėdamas, Paschai[2] praėjus, jį išvesdinti žmonėms. 5 Tuo būdu Petras buvo laikomas kalėjime. Bet surinkimo buvo nepaliaujamai už jį meldžiamasi į Dievą.

6 Bet kai Herodas norėjo jį išvesdinti žmonėms, tą naktį Petras, pririštas dviem grandinėmis, miegojo tarp dviejų kareivių, o sargybiniai prie durų ėjo sargybą. 7 Štai Viešpaties angelas pristojo ir šviesa sušvito kameroje. Sudavęs Petrui į šoną, jis prižadino jį, tardamas: "Skubiai kelkis!" Grandinės nukrito nuo jo rankų. 8 O angelas jam tarė: "Susijuosk ir apsiauk savo kurpėmis!" Jis taip padarė. Ir anas jam tarė: "Apsivilk savo apsiaustą ir sek mane!" 9 Išėjęs jis sekė jį ir nenusivokė, kad tai, kas įvyko per angelą, yra tikra; greičiau, jam rodėsi, kad jis matąs regėjimą. 10 Praėję pro pirmą ir antrą sargybą, jie atėjo prie geležinių vartų, kurie veda į miestą; tie savaime jiems atsidarė. Išėję jie paėjėjo vieną gatvę, ir tuojau angelas atstojo nuo jo. 11 O Petras atsipeikėjęs tarė: "Dabar aš tikrai žinau, kad Viešpats pasiuntė savo angelą ir išvadavo mane iš Herodo rankos ir iš viso, ko laukė žydų tauta."

12 Susivokęs jis atėjo prie Morkumi pravardžiuojamo Jono motinos Marijos namų, kur buvo gana daug susirinkusių ir besimel-

---

[1] Arba: svečiavosi surinkime [2] T.y. Išvedimo iš Egipto šventei

džiančių. 13 Jam beldžiantis į laukinių vartų duris, atėjo tarnaitė, vardu Rodė, kad jam atsilieptų, 14 ir, atpažinusi Petro balsą, iš džiaugsmo nebeatidarė vartų, bet įbėgusi pranešė, kad Petras stovįs prie vartų. 15 Jie tarė jai: "Iš proto eini." Bet ji atkakliai tvirtino, kad taip esą. O jie sakė: "Tai yra jo angelas." 16 Bet Petras beldėsi ir toliau. Atidarę jie išvydo jį, ir liko be žado. 17 Pamojęs jiems ranka, kad tylėtų, jis papasakojo jiems, kaip Viešpats jį išvedęs iš kalėjimo, ir tarė: "Praneškite tai Jokūbui ir broliams." Išėjęs jis nužygiavo į kitą vietą.

18 Išaušus dienai, kareivių tarpe kilo nemažas sujudimas dėl to, kas galėję atsitikti Petrui. 19 O Herodas, jo paieškojęs ir neradęs, ištardė sargus ir įsakė juos nubausti mirtimi. Paskui, nuvykęs iš Judėjos į Cezarėją, jis pasiliko tenai.

20 Jis nirto ant tiriečių ir sidoniečių. Bet jie sutartinai atvyko pas jį ir, perkalbėję Blastą, karaliaus rūmų prievaizdą, prašė taikos, nes jų kraštas maitinosi iš karališkojo. 21 Paskirtą dieną Herodas, apsirengęs karališkais drabužiais, atsisėdo į sostą ir sakė jiems prakalbą. 22 O liaudis šaukė pritardama: "Tai Dievo balsas, ne žmogaus!" 23 Tučtuojau jį ištiko Viešpaties angelas, nes jis nedavė garbės Dievui, ir, kirmėlių sugriaužtas, jis išleido dvasią.

24 Bet Viešpaties žodis augo ir didėjo.

25 O Barnabas ir Saulius, atlikę uždavinį, sugrįžo iš Jeruzalės, pasiimdami su savim Joną, kuris buvo gavęs Morkaus pravardę.

13 O Antiochijoje, tenai esančiajame surinkime, buvo apaštalų ir mokytojų—Barnabas, Simeonas, kuris buvo vadinamas Nigeriu, kirenietis Lucijus, Menaėnas, augęs kartu su tetrarchu Herodu, ir Saulius. 2 Jiems tarnaujant Viešpačiui ir pasninkaujant, Šventoji Dvasia tarė: "Išskirkite man Barnabą ir Saulių tam darbui, kuriam aš esu juos pašaukusi." 3 Tuomet jie, papasninkavę, pasimeldę ir uždėję jiems rankas, juos paleido.

4 Tuo būdu jie, būdami Šventosios Dvasios išsiųsti, nuvyko į Seleukiją ir iš ten nuplaukė į Kiprą. 5 Atvykę į Salamį, jie skelbė Dievo žodį žydų sinagogose. Patarnautoju jie turėjo ir Joną. 6 Pervaikščioję visą salą iki Pafo, jie užtiko kažkokį žynį, žydą netikrą pranašą, kurio vardas buvo Barjėzus; 7 jis buvo vienas iš prokonsulio Sergijaus Povilo, protingo vyro, svitos. Šitas, pasikvietęs Barnabą ir Saulių, geidė pasiklausyti Dievo žodžio. 8 Bet jiems priešinosi Elimas, žynys,—mat, tą verčiant reiškia jo vardas,—stengdamasis nukreipti prokonsulį nuo tikėjimo. 9 Bet Saulius, kuris vadinasi ir Povilas, pasidaręs pilnas Šventosios Dvasios, giliai pasižiūrėjo į jį 10 ir tarė: "O velnio sūnau, visokios teisybės priešininke, pilnas visokios klastos ir visokios suktybės, ar nepaliausi kraipęs tiesiuosius Viešpaties kelius? 11 Dabar štai Viešpaties ranka ištinka tave, ir tu būsi aklas, neregėdamas saulės kurį laiką."

Tučtuojau užpuolė jį ūkana ir tamsa, ir, trypinėdamas aplinkui, jis ieškojo, kad kas jį pavestų už rankos. 12 Tuomet prokonsulis, pamatęs tą įvykį, įtikėjo, būdamas Viešpaties mokslo pritrenktas.

13 Išplaukę iš Pafo, Povilas ir jo palydovai nuvyko į Pamfilijos Pergę. Jonas, atsiskyręs nuo jų, sugrįžo į Jeruzalę, 14 bet jie traukė iš Pergės toliau ir atvyko į Pisidijos Antiochiją. Įėję į sinagogą sabatos dieną, jie atsisėdo. 15 Paskaičius Įstatymą ir Pranašus, sinagogos vyresnieji pasiuntė pas juos ir sakydino: "Broliai, jei jūs turite kokį paskatinimo žodį žmonėms, tai sakykite."

16 Povilas, atsistojęs ir pamojęs ranka, tarė: "Izraelitai ir jūs, kurie bijotės Dievo, klausykitės! 17 Šitos Izraelio tautos Dievas išsirinko mūsų tėvus ir tą tautą išaukštino, kai ji buvo apsistojusi Egipto krašte, ir pakelta ranka jis juos išvedė iš jo. 18 Apie keturiasdešimt metų jis kentė jų būdą[1] tyruose 19 ir, sunaikinęs septynias tautas Kanaano krašte, jis davė jiems paveldėti jų šalį. 20 Visa tai truko apie keturis šimtus penkiasdešimt metų. O paskui jis davė teisėjų iki pranašo Samuelio. 21 Nuo tada jie ėmė prašyti karaliaus, ir Dievas jiems davė Saulių, Kiso sūnų, vyrą iš Benjamino padermės, keturioms dešimtims metų. 22 Jį pašalinęs, jis prikėlė jiems karaliumi Dovydą, apie kurį jis paliudydamas tarė: 'Aš radau Dovydą, Jesės sūnų, vyrą pagal mano širdį; jis vykdys visus mano norus.' 23 Iš jo palikuonių Dievas, kaip buvo pažadėjęs, iškildino Izraeliui Gelbėtoją Jėzų, 24 kai Jonas jau anksčiau, prieš Jam ateinant, buvo paskelbęs atgailos krikštą visai Izraelio tautai. 25 O kai Jonas buvo bebaigiąs savo gyvenimo darbą[2], jis sakė: 'Kuo jūs mane laikote? Aš tas nesu. Bet štai ateina paskui mane vienas, kuriam aš nesu vertas atraišioti kojų apavų.'

26 Broliai, Abraomo giminės sūnūs ir tie jūsų tarpe, kurie bijosi Dievo, mums buvo pasiųsta žinia apie šitą išgelbėjimą. 27 Nes Jeruzalės gyventojai ir jų valdovai nepažino jo ir savo teismo ištarme įvykdė pranašų žodžius, kurie skaitomi kas sabatą. 28 Nors jie ir nesurado jokios mirtim baustinos kaltės, tačiau reikalavo iš Piloto, kad jis būtų nužudytas. 29 O kai jie buvo įvykdę visa, kas apie jį buvo parašyta, jie nuėmė jį nuo medžio ir paguldė į kapą. 30 Bet Dievas jį prikėlė iš numirusiųjų. 32 Per daugelį dienų jis rodėsi tiems, kurie su juo buvo nuvykę iš Galilėjos į Jeruzalę, kurie dabar yra jo liudytojai žmonėms. 32 Taip mes jums skelbiame linksmą žinią apie tą pažadą, kuris buvo duotas mūsų tėvams, 33 kad jį Dievas, prikeldamas Jėzų, yra ištesėjęs mums, jų vaikams, kaip ir antrajame psalme parašyta:

'Mano Sūnus tu esi,
šiandien aš esu patapęs tavo tėvu.'

34 O kad jis prikėlė jį iš numirusiųjų kaip tokį, kuris jau nebeturi grįžti į supuvimą, jis taip yra pasakęs: 'Aš jums ištesėsiu šventuosius

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: jis kaip auklė maitino juos
[2] Lit. bėgimą

ir patikimuosius pažadus, duotus Dovydui.' 35 Todėl ir kitoje vietoje jis sako: 'Tu neduosi savo Šventajam supūti.' 36 Mat, Dovydas, patarnavęs savajai kartai, Dievo nutarimu užmigo, buvo palaidotas prie savo tėvų, ir taip supuvo. 37 Bet tas, kurį Dievas prikėlė, nesupuvo. 38 Todėl tebūnie jums, broliai, žinoma, kad per jį jums skelbiamas nuodėmių atleidimas, ir iš viso, iš ko jūs negalėjote būti pateisinami Mozės įstatymu, 39 Juo pateisinamas kiekvienas, kuris tiki. 40 Taigi žiūrėkite, kad neužeitų, kas pasakyta Pranašuose:

41 'Matykite, jūs niekintojai, stebėkitės ir pranykite,
nes aš darau darbą jūsų dienomis,
darbą, kurio jūs netikėsite, jei kas nors ir išpasakotų jums'."

42 Jiems išeinant, žmonės prašė, kad kitą sabatą jiems būtų pakartoti šitie žodžiai. 43 Sinagogą paleidus, daugelis žydų ir dievotų prozelitų pasekė Povilą ir Barnabą, kurie, jiems kalbėdami, juos įtikinėjo pasilikti Dievo malonėje.

44 O kitą sabatą beveik visas miestas susirinko pasiklausyti Dievo žodžio. 45 Bet žydai, matydami minias, pasidarė pilni pavydo ir piktžodžiaudami prieštaravo tam, kas Povilo buvo kalbama. 46 Pilni drąsaus pasitikėjimo, Povilas ir Barnabas tarė: "Jums būtinai reikėjo pirma apsakyti Dievo žodis. Kadangi jį stumiate nuo savęs ir nelaikote savęs vertais amžinojo gyvenimo, štai mes kreipiamės į pagonis. 47 Nes taip yra mums paliepęs Viešpats:

'Aš esu pastatęs tave šviesa pagonims,
kad tu būtumei išgelbėjimu iki pat žemės pakraščių'."

48 Pagonys, tai girdėdami, džiaugėsi, garbino Viešpaties žodį ir įtikėjo visi, kurie tik buvo paskirti amžinam gyvenimui. 49 O Viešpaties žodis pasklido po visą kraštą. 50 Bet žydai sukurstė dievotas garbingas moteris bei miesto įžymiuosius, sukėlė persekiojimą prieš Povilą ir Barnabą ir išmetė juos iš savo ribų. 51 Bet tie, nupurtę prieš juos savo kojų dulkes, atvyko į Ikoniją. 52 O mokytiniai buvo pilni džiaugsmo ir Šventosios Dvasios.

14 Ikonijoje jie kartu įėjo[1] į žydų sinagogą ir kalbėjo taip, jog įtikėjo didelė daugybė žydų ir graikų. 2 Bet tie žydai, kurie liko nepaklusnūs, sukėlė ir suerzino pagonis prieš brolius. 3 Jie, tiesa, praleido tenai ilgoką laiką, drąsiai skelbdami ir pasitikėdami Viešpačiu, kuris paliudijo savo malonės žodį, duodamas per juos įvykti ženklams ir stebuklams. 4 Bet miesto dauguomenė suskilo; vieni buvo žydų, kiti—apaštalų pusėje. 5 O kai pagonys ir žydai su savo viršininkais susimokė pavartoti prieš juos smurtą ir užmušti akmenimis, 6 jie, tai nusivokdami, pabėgo į Likaonijos miestus—Listrą, Derbę ir jų apylinkę—7 ir tenai jie skelbė Evangeliją.

---

[1] Arba: Ikonijoje įvyko lygiai taip pat: jie įėjo

8 Listroje sėdėjo kažkoks vyras, negalįs valdyti kojų, luošas nuo pat gimimo, kuris dar niekados nebuvo galėjęs vaikščioti. 9 Tas klausėsi, kaip Povilas kalbėjo; pastarasis, giliai pasižiūrėjęs į jį ir matydamas, jog jis turi tikėjimą, kad galėtų būti pagydytas, 10 garsiu balsu tarė: "Atsistok stačias ant savo kojų!" Jis pašoko, ir galėjo vaikščioti. 11 Minios, matydamos, ką Povilas buvo padaręs, ėmė garsiai šaukti, likaoniškai tardamos: "Dievai, pasidarę panašūs į žmones, nužengė pas mus!" 12 Barnabą jie vadino Dzeusu, o Povilą Hermu, nes jis buvo kalbos vadovas. 13 Priešais miestą gulinčios Dzeuso šventyklos kunigas, atgabenęs prie vartų jaučių ir vainikų, norėjo su miniomis atnašauti auką. 14 Bet apaštalai, Barnabas ir Povilas, tai išgirdę, perdrėskė savo drabužius ir šoko laukan į minios vidų, šaukdami 15 ir tardami: "Vyrai, ką čia darote? Mes irgi esame tokie pat mirtingi žmonės, kaip ir jūs, mes, kurie skelbiame jums Evangeliją, kad jūs grężtutės nuo šitų tuštybių į Gyvąjį Dievą, kuris padarė dangų ir žemę, jūrą ir visa, kas yra juose. 16 Jis praeitosiomis kartomis visoms tautoms leido traukti savo keliais; 17 tačiau jis nepaliko savęs nepaliudyto, darydamas gera, jums duodamas lietaus iš dangaus ir vaisingus metų laikus, pripildydamas maistu ir linksmybe jūsų širdis." 18 Tai kalbėdami, jie vos nevos nuramdė minias, kad jiems neaukotų.

19 Bet iš Antiochijos ir Ikonijos atvyko žydų; jie perkalbėjo minias, apdaužė Povilą akmenimis ir, manydami jį esant mirusį, išvilko laukan už miesto. 20 Tačiau jis, mokytiniams jį apsupus ratu, atsikėlė ir įėjo į miestą. O rytojaus dieną jis išvyko su Barnabu į Derbę. 21 Paskelbę aname mieste Evangeliją ir laimėję gana daug mokytinių, jie sugrįžo į Listrą, Ikoniją ir Antiochiją, 22 pastiprindami mokytinių sielas, įkalbėdami pasilikti tikėjime ir kad mes per daug suspaudimų turime įeiti į Dievo karalystę. 23 Išrinkę jiems kiekviename surinkime vyresniuosius, jie, melsdamiesi su pasninku, pavedė juos Viešpačiui, kurį jie buvo įtikėję.

24 Tuomet, perėję Pisidiją, jie atvyko į Pamfiliją. 25 Apsakę žodį Pergėje, jie patraukė žemyn į Ataliją 26 ir iš tenai nuplaukė į Antiochiją, kur jie buvo perduoti Dievo malonei, kad dirbtų tą darbą, kurį jie buvo atlikę. 27 Parvykę ir surinkę surinkimą, jie pranešė visa, ką Dievas sąjungoje su jais buvo nuveikęs, ir kad jis pagonims buvo atvėręs tikėjimo duris. 28 Ir jie išbuvo netrumpą laiką drauge su mokytiniais.

15 O kai kurie, atvykę iš Judėjos, ėmė mokyti brolius: "Jei nesiduodate apipiaustomi Mozės būdu, jūs negalite būti išgelbėti." 2 Bet kai Povilui ir Barnabui iškilo su jais nemažas ginčas ir susikirtimas žodžiais, patvarkė, kad Povilas, Barnabas ir kai kurie kiti jų dėl šito ginčijamojo klausimo vyktų aukštyn pas apaštalus ir vyresniuosius į Jeruzalę. 3 Taip tad jie, surinkimo

palydėti, perėjo Fenikiją ir Samariją, papasakodami apie pagonių atsivertimą, ir padarė didelį džiaugsmą visiems broliams. 4 Atvykę į Jeruzalę, jie buvo surinkimo, apaštalų ir vyresniųjų priimti, ir jie pranešė visa, ką Dievas sąjungoje su jais buvo padaręs. 5 Tuomet pakilo kai kurie farizėjų sektos įtikėjusieji, sakydami: "Juos reikia apipiaustyti ir jiems įsakyti, kad jie laikytųsi Mozės įstatymo."

6 Apaštalai ir vyresnieji susirinko apspręsti šito dalyko. 7 Kilus dideliam nuomonių susikirtimui, Petras pakilo ir jiems tarė: "Broliai, jūs žinote, kad jau nuo senųjų dienų Dievas mūsų tarpe įvykdė pasirinkimą, kad per mano burną pagonys išgirstų Evangelijos žodį ir įtikėtų. 8 Dievas, širdies pažinėjas, gerai paliudijo už juos, suteikdamas jiems Šventąją Dvasią, kaip ir mums, 9 ir jis nepadarė jokio skirtumo tarp mūsų ir jų, tikėjimu apvalydamas jų širdis. 10 Kam tad dabar gundote Dievą tuo, kad ant mokytinių kaklo uždedate jungą, kurio nei mūsų tėvai, nei mes neįstengėme panešti? 11 Veikiau, mes tikime, kad per Viešpaties Jėzaus malonę būsime išgelbėti taip pat, kaip ir anie."

12 O visa daugybė tylėjo ir klausėsi Barnabo ir Povilo, kai jie išdėstė, kaip didelių ženklų ir stebuklų Dievas per juos buvo padaręs pagonių tarpe. 13 Jiems nutilus, atsiliepė Jokūbas, tardamas: 14 "Broliai, pasiklausykite manęs! Simeonas išdėstė, kaip pirmą sykį Dievas nusižiūrėjo priimti žmones iš pagonių savo vardui. 15 Ir su tuo sutaria pranašų žodžiai, kaip parašyta:

16 'Tam praėjus, aš sugrįšiu
ir atstatysiu sugriuvusiąją Dovydo palapinę;
josios griuvėsius aš atstatysiu
ir atitiesiu ją,
17 kad likusieji žmonės ieškotų Viešpaties
ir visi pagonys, kurie yra praminti mano vardu,
18 sako Viešpats, kuris yra tai padaręs žinoma nuo amžių.'

19 Todėl aš sprendžiu, kad nereikia apsunkinti tų, kurie iš pagonių gręžiasi į Dievą, 20 tik parašyti jiems, kad jie susilaikytų nuo susitepimo stabais, nuo paleistuvystės, nuo pasmaugto ir nuo kraujo. 21 Nes Mozė nuo senų kartų yra turėjęs kiekviename mieste žmonių, kurie jį skelbia; juk sinagogose jis kas sabatą yra skaitomas."

22 Tuomet apaštalai ir vyresnieji su visu surinkimu nutarė išsirinkti iš savo tarpo vyrus ir juos pasiųsti į Antiochiją su Povilu ir Barnabu: Judą, kuris buvo vadinamas Barsabu, ir Silą, vadovaujančius vyrus brolių tarpe, 23 ir pasiuntė per juos tokį laišką: "Broliai, apaštalai ir vyresnieji, siunčia sveikinimą broliams iš pagonių Antiochijoje, Sirijoje ir Kilikijoje. 24 Kadangi mes išgirdome, jog kai kurie iš mūsų tarpo ėmė jus kvaršinti kalbomis, sujaukdami jūsų sielas, nors mes jiems ir nebuvome davę nurodymų, 25 tai mes, priėję vienokią mintį[1], nutarėme išsirinkti vyrus ir

---

[1] Arba: susiėję draugėn

pasiųsti pas jus su mūsų mylimaisiais, Barnabu ir Povilu, 26 žmonėmis, kurie yra atsidavę mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardui. 27 Taigi mes siunčiame Judą ir Silą, kurie patys kaip tik tai žodžiu praneš. 28 Būtent, Šventajai Dvasiai ir mums pasirodė gera *toliau* nebeužkrauti jums jokios naštos, kaip tik šituos būtinus reikalavimus: 29 susilaikymą nuo aukų stabams, nuo kraujo, nuo to, kas pasmaugta,[1] ir nuo paleistuvystės. Nuo tų dalykų pasisergėdami, jūs gerai pasielgsite. Likite sveiki."

30 Taip tad jie išleisti nuvyko į Antiochiją ir, surinkę daugybę, atidavė laišką. 31 Skaitydami, jie džiaugėsi paguodimu. 32 Judas ir Silas, kurie patys buvo pranašai, ilgesne kalba paragino brolius ir *juos* pastiprino. 33 Praleidę *tenai* kurį laiką, jie buvo brolių išleisti su ramybe pas tuos, kurie buvo juos pasiuntę.[2] 35 Bet Povilas ir Barnabas pasiliko Antiochijoje, su daugeliu kitų mokydami ir skelbdami Viešpaties žodį.

36 O eilei dienų praslinkus, Povilas tarė Barnabui: "Grįžkime ir atlankykime brolius kiekviename mieste, kuriame mes paskelbėme Viešpaties žodį, ir pažiūrėkime, kaip jiems sekasi." 37 Bet Barnabas norėjo pasiimti kartu ir Joną, kuris buvo vadinamas Morkumi. 38 Povilas, priešingai, laikė tinkamu dalyku nepasiimti kartu tokio, kuris Pamfilijoje buvo atstojęs nuo jų ir nevyko kartu su jais į darbą. 39 Kilo susipykimas, taip kad jie atsiskyrė *vienas nuo antro;* Barnabas, pasiėmęs Morkų, išplaukė į Kiprą, 40 o Povilas, pasirinkęs Silą, išvyko, brolių perduotas Viešpaties malonei. 41 Jis perėjo Siriją ir Kilikiją, stiprindamas surinkimus.

16 Jis taip pat atvyko į Derbę ir į Listrą. Štai tenai buvo vienas mokytinis, vardu Timotiejus, tikinčios žydės ir tėvo graiko sūnus, 2 apie kurį gerai paliudijo broliai Listroje ir Ikonijoje. 3 Povilas panorėjo, kad jis išvyktų su juo, ir paėmęs apipiaustė jį dėl žydų, kurie buvo anose vietose; nes visi žinojo, kad jo tėvas buvo graikas. 4 O kai jie traukė per miestus, jie perdavė jiems sergėti nutarimus, kurie buvo padaryti Jeruzalėje esančiųjų apaštalų ir vyresniųjų. 5 Tuo būdu surinkimai stiprėjo tikėjimu ir kasdien gausėjo skaičiumi.

6 O jie traukė per Frigijos ir Galatijos kraštą, nes Šventosios Dvasios jiems buvo uždrausta kalbėti žodį Azijoje. 7 Atvykę ties Mizija, jie susigundė žygiuoti į Bitiniją, bet Jėzaus Dvasia jiems neleido. 8 Taip, eidami Mizijos pašoniu, jie nuvyko į Troją. 9 Nakties metu Povilui pasirodė regėjimas: kažkoks makedonietis stovėjo, jį maldavo ir tarė: "Pereik šen į Makedoniją ir padėk mums!" 10 Ir kai jis buvo išvydęs tą regėjimą, mes tuojau pasisten-

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai išleidžia: nuo to, kas pasmaugta
[2] Kiti senoviniai rankraščiai įterpia 34. skirsnelį: Bet Silas nutarė ten pat pasilikti.

gėme išvykti į Makedoniją, pasidarydami išvadą, kad Dievas yra mus pasišaukęs jiems skelbti Evangeliją.

11 Išplaukę iš Trojos, mes leidomės tiesia kryptimi į Samotrakę, o kitą dieną į Neapolį ir iš tenai į Filipus; 12 tai buvo įžymesnis tos Makedonijos srities miestas, romėnų kolonija. Šitame mieste mes išbuvome keletą dienų. 13 Sabatos dieną mes išėjome laukan už vartų prie upės, kur spėjome esant maldavietę, ir atsisėdę kalbėjome moterims, kurios buvo susirinkusios. 14 Klausėsi kažkokia moteris, vardu Lidija, Tiatiros miesto prekiautoja purpuru, dievameldė. Viešpats pravėrė jos širdį, kad ji atidžiai sekė tai, kas Povilo buvo kalbama. 15 O kai ji su savo namais buvo pakrikštyta, ji maldavo, tardama: "Jei jūs esate nusprendę, kad aš tikiu Viešpatį, tai įeikite į mano namus ir pasilikite." Ir ji privertė mus.

16 Mums beinant į maldavietę, mus sutiko kažkokia mergina vergė, turinti dvasią pilvakalbę. Ji burdama savo šeimininkams duodavo daug pelno. 17 Ta, Povilą ir mus sekiodama, šaukė, tardama: "Šitie žmonės yra Aukščiausiojo Dievo tarnai, kurie jums skelbia išganymo kelią!" 18 O tai ji darė per daugelį dienų. Bet Povilas nebepakęsdamas atsigręžė ir tarė dvasiai: "Aš įsakau tau Jėzaus Kristaus vardu išeiti iš jos!" Ir ji išėjo tą pačią valandą.

19 O jos šeimininkai, matydami, kad jų pelno viltis žlugo, sugriebę Povilą bei Silą, nutempė į turgavietę pas miesto valdininkus. 20 Nuvedę juos pas pretorius, jie tarė: "Šitie žmonės, būdami žydai, kelia nerimą mūsų mieste 21 ir skelbia papročius, kurių mums, romėnams, nevalia priimti nė laikytis." 22 Kartu ir minia sukilo prieš juos. Pretoriai, nuplėšdinę nuo jų drabužius, liepė juos plakti rykštėmis. 23 Užrėždinę jiems daug kirčių, jie įmesdino juos į kalėjimą, įsakydami kalėjimo sargui juos saugiai sergėti. 24 Pastarasis, gavęs tokį įsakymą, įmetė juos į vidujinį kalėjimą ir jų kojų pėdas įtvėrė į šiekštą.

25 Apie vidunaktį Povilas ir Silas meldėsi ir giedojo Dievui garbės giesmes, o jų klausėsi kaliniai. 26 Staiga kilo smarkus žemės drebėjimas, taip kad sudrebėjo kalėjimo pamatai. Tučtuojau atsivėrė visos durys ir visų pančiai atsileido. 27 Prabudęs iš miego ir pamatęs atviras kalėjimo duris, kalėjimo sargas išsitraukė kardą ir norėjo nusižudyti, manydamas, kad kaliniai išbėgę. 28 Bet Povilas sušuko garsiu balsu, tardamas: "Nedaryk sau nieko pikto, nes visi mes čia esame!" 29 Paprašęs degalo, jis įšoko, drebėdamas parpuolė prie Povilo ir Silo 30 ir, juos išvedęs laukan, tarė: "Ponai, ką aš turiu daryti, kad būčiau išgelbėtas?" 31 O jie tarė: "Tikėk Viešpatį Jėzų, tai būsi išgelbėtas tu ir tavo namai." 32 Ir jie skelbė Dievo žodį jam ir visiems, kurie buvo jo namuose. 33 Juos priėmęs aną pačią nakties valandą, jis numazgojo jų randus, ir tuojau buvo pakrikštytas jis pats ir visi jo namiškiai. 34 Užsivedęs juos į namus, jis patiesė jiems stalą ir džiūgavo su visais savo namais, kad buvo įtikėjęs Dievą.

35 Dienai išaušus, pretoriai atsiuntė policininkų ir sakydino: "Paleisk anuos žmones!" 36 O kalėjimo sargas pranešė šituos žodžius Povilui: "Pretoriai atsiuntė, kad jūs būtute paleisti. Taigi dabar išeikite ir keliaukite su ramybe." 37 Bet Povilas jiems tarė: "Viešai be teismo sprendimo mus prilupę, žmones, kurie esame Romos piliečiai, jie įmetė į kalėjimą, o dabar jie mus išmeta slapčia? Nieku būdu! Verčiau tegu jie patys ateina ir mus išveda." 38 Policininkai pranešė šituos žodžius pretoriams. O tie išsigando, kai išgirdo, jog jie yra Romos piliečiai. 39 Atėję jie atsiprašė juos, išvedė ir prašė išvykti iš miesto. 40 Išėję iš kalėjimo, jie įėjo pas Lidiją; pamatę brolius, jie padrąsino juos ir išvyko.

17 Perėję per Amfipolį ir Apoloniją, jie atvyko į Tesaloniką, kur buvo žydų sinagoga. 2 Povilas, kaip jam buvo įprasta, įėjo pas juos ir per tris sabatas[1] sakė jiems pamokslus iš Raštų, 3 aiškindamas ir įrodinėdamas, kad Mesijas turėjo kentėti ir prisikelti iš numirusiųjų, ir sakydamas: "Šitas, Jėzus, kurį aš jums skelbiu, yra Mesijas." 4 Kai kurie jų davėsi įtikinami ir prisijungė prie Povilo ir Silo, taip pat didelė daugybė dievotų graikų ir nemaža didikų moterų. 5 Bet žydai pasidarė pilni pavydo; pasiėmę kelis piktus žmones nuo turgavietės ir subūrę minią, jie sukėlė mieste sąmyšį ir, užpuolę Jazono namus, ieškojo jų, norėdami juos išvesti priešais liaudies sambūrį. 6 Jų nesuradę, jie nutempė Jazoną ir kai kuriuos brolius pas politarchus[2], šaukdami: "Tie, kurie sukurstė visą pasaulį, šitie yra čia atvykę; 7 juos yra priėmęs Jazonas. Ir šitie visi veikia prieš ciesoriaus nuostatus, sakydami esant kitą karalių: Jėzų." 8 Taip jie subruzdino minią ir politarchus[2], kai pastarieji tai girdėjo, 9 ir tik tada, kai buvo gavę įkaitų iš Jazono ir likusiųjų, tie paleido juos.

10 O broliai tuojau nakčia išsiuntė Povilą ir Silą į Beroją. Jie atvykę nuėjo į žydų sinagogą. 11 Bet šitie buvo kilnesni už tuos, kurie buvo Tesalonikoje; jie priėmė žodį su visu palankumu, kasdien tyrinėdami Raštus, ar tai taip būtų. 12 Tuo būdu daugelis jų įtikėjo, nemaža ir įžymių graikų moterų bei vyrų. 13 Bet kai žydai iš Tesalonikos patyrė, kad ir Berojoje Povilo buvo paskelbtas Dievo žodis, jie atvyko ir ten, keldami bruzdesį ir sąmyšį miniose. 14 Tuomet broliai tuojau išsiuntė Povilą, kad jis tariamai žygiuotų į jūros pusę[3], o Silas ir Timotiejus pasiliko tenai. 15 Povilo palydovai nuvedė jį iki Atėnų ir, gavę paliepimą Silui ir Timotiejui, kad kuo greičiausiai atvyktų pas jį, išėjo.

16 Atėnuose Povilui jų belaukiant, įtužo jame jo dvasia, kai jis stebėjo, jog miestas buvo pilnas stabų. 17 Taip tad jis sakė pamokslus sinagogoje žydams bei dievotiesiems ir turgavietėje kasdien

---

[1] Arba: per tris savaites [2] T.y. aukštuosius miesto valdininkus
[3] Kiti senoviniai rankraščiai: kad jis žygiuotų ligi pajūrio

tiems, kuriems pasitaikydavo čia būti. 18 Keletas ir epikūrininkų bei stoikų filosofų susitiko su juo, ir vienas kitas sakė: "Ką šitas varnas nori pasakyti?" Kiti: "Jis atrodo esąs svetimų dievybių skelbėjas"—mat, jis skelbė Evangeliją apie Jėzų ir prisikėlimą. 19 Jie pasiėmė jį ir nuvedė į Areopagą, sakydami: "Ar mes galime patirti, kas tai yra per naujas mokslas, kuris tavo yra skelbiamas? 20 Nes kažką svetima tu įneši į mūsų ausis. Taigi mes norime patirti, ką tai reiškia." 21 O visi atėniečiai ir tenai apsistojusieji svetimšaliai niekam kitam nepraleisdavo laiko, kaip tik tam, kad ką nors visai nauja pasakytų ar išgirstų.

22 Povilas, atsistojęs Areopago viduryje, tarė: "Atėniečiai, aš regiu, kad jūs kiekvienu požiūriu esate tikrai religingi. 23 Nes vaikščiodamas po miestą ir apžiūrinėdamas jūsų šventenybes, aš radau taip pat aukurą su įrašu: 'Nepažįstamam Dievui'. Taigi ką jūs nepažindami garbinate, tą aš jums skelbiu. 24 Dievas, kuris padarė pasaulį ir visa, kas yra jame, šitas, būdamas dangaus ir žemės Viešpats, negyvena žmonių rankomis padarytose šventyklose, 25 nė duodasi žmonių rankomis patarnaujamas, lyg kad jam ko reikėtų, nes jis juk pats visiems teikia gyvybę, kvapą ir visa. 26 Jis taip pat padarė, kad iš vieno kilusios visos žmonių tautos gyvena visame žemės paviršiuje, būdamas nustatęs jų įkurdinimui paskirtus laikotarpius ir krašto ribas, 27 kad jie ieškotų Dievo, ar kartais jiems nepavyktų sueiti į sąlytį su juo ir jį rasti, nors jis ir yra netoli nuo kiekvieno atskiro iš mūsų. 28 Nes jame gyvename, judame ir esame, kaip juk ir kai kurie jūsų poetų yra pasakę:

'Mes juk esame ir jo giminės.'

29 Taigi, būdami Dievo giminės, mes neturime manyti, kad dievybė yra panaši į auksą, ar sidabrą, ar akmenį, į žmogaus meninio nagingumo ir vaizduotės darinį. 30 Taigi, nebeatsižvelgdamas į tuos nežinojimo laikus, Dievas dabar skelbdina visiems žmonėms visur daryti atgailą, 31 nes jis nustatė dieną, kurią jis teisingai teis žemės skritulį per Vyrą, kurį jis paskyrė, o tai jis patikrino visiems, prikeldamas jį iš numirusiųjų."

32 Išgirdę apie mirusiųjų prisikėlimą, vieni ėmė šaipytis, o kiti tarė: "Mes pasiklausysime tavęs apie tai dar kartą." 33 Taip Povilas išėjo iš jų tarpo. 34 Tačiau keli žmonės prisijungė prie jo ir įtikėjo, jų tarpe ir Dionizijus Areopagietis, moteris, vardu Damaris, ir kiti su jais.

18 Paskui, išvykęs iš Atėnų, jis atvyko į Korintą. 2 Čia jis rado kažkokį žydą, vardu Akilą, kilimo pontietį, neseniai atvykusį iš Italijos, ir jo žmoną Priskilą, nes Klaudijus buvo išleidęs potvarkį, kad visi pasišalintų iš Romos. Jis nuėjo pas juos 3 ir, kadangi jis buvo to paties amato, pasiliko prie jų, ir jie dirbo; nes jie vertėsi palapinių gamyba. 4 Jis sakė pamokslus sinagogoje kiekvieną sabatą ir įtikinėjo žydus bei graikus.

5 O kai iš Makedonijos atvyko Silas ir Timotiejus, Povilas buvo visiškai atsidėjęs skelbimui, paliudydamas žydams, kad Jėzus yra Mesijas. 6 Jiems priešgyniaujant ir piktžodžiaujant, jis, išpurtęs savo drabužius, jiems tarė: "Jūsų kraujas teateinie ant jūsų galvos! Aš esu tyras. Nuo dabar aš eisiu pas pagonis." 7 Ir, iš tenai pasišalinęs, jis nuėjo į vieno dievameldžio, vardu Titijaus Justo, namus; jo namai ribojosi su sinagoga. 8 Sinagogos viršininkas Krispas įtikėjo su visais savo namais, ir daugelis korintiečių klausydamiesi tikėjo ir krikštydinosi. 9 O Viešpats nakties metu regėjime pasakė Povilui: "Nesibijok, bet kalbėk ir netylėk, 10 nes aš esu su tavimi! Ir niekas neužsisės tau pikta daryti, nes aš turiu daug žmonių šitame mieste." 11 Taip jis užtruko metus ir šešis mėnesius, mokydamas jų tarpe Dievo žodį.

12 Galionui esant Achajos prokonsuliu, žydai visi kaip vienas sukilo prieš Povilą ir nuvedė jį prie teismo krasės, 13 sakydami: "Šitas perkalbinėja žmones garbinti Dievą įstatymui priešingu būdu." 14 Povilui besirengiant atverti burną, Galionas žydams tarė: "Jei tai būtų kokia piktadarybė ar pikta išdaiga, žydai, tai aš atitinkamu būdu jus pakęsčiau; 15 bet jei tai yra klausimai apie mokslą, vardus ir įstatymą, kuris veikia pas jus, tai jūs patys rūpinkitės. Aš nenoriu būti tų dalykų teisėjas." 16 Ir jis pavarė juos nuo teismo krasės. 17 Tuomet jie visi sugriebė sinagogos viršininką Sosteną ir išplakė priešais teismo krasę. O Galionas visai nekreipė į tai dėmesio.

18 Bet Povilas, dar gana daug dienų pasilikęs, atsisveikino su broliais ir išplaukė į Siriją, o su juo Priskila bei Akilas, kai jis Kenchrėse buvo apsikirpdinęs galvą, nes jis buvo davęs apžadą. 19 Jie atvyko į Efezą, ir jis paliko juos tenai; bet jis pats įėjo į sinagogą ir sakė pamokslus žydams. 20 Jų prašomas pasilikti ilgesnį laiką, jis nesutiko, 21 bet, atsisveikinęs ir pasakęs: "Aš vėl, Dievui norint, sugrįšiu pas jus," išplaukė iš Efezo.

22 Atvykęs į Cezarėją, jis patraukė aukštyn ir pasveikino surinkimą; paskui jis nuvyko į Antiochiją. 23 Praleidęs tenai kurį laiką, jis išvyko ir perėjo iš vietos į vietą visą Galatijos kraštą ir Frigiją, stiprindamas visus mokytinius.

24 Kažkoks žydas, vardu Apolas, kilimo aleksandrietis, mokytas vyras, atvyko į Efezą; jis buvo įgudęs Raštuose. 25 Šitas buvo pamokytas Viešpaties kelio ir su dvasios įkarščiu kalbėjo bei rūpestingai mokė, kas buvo atsitikę Jėzui, nors jis težinojo vien Jono krikštą. 26 Tas pradėjo drąsiai skelbti sinagogoje. Jo pasiklausę, Priskila ir Akilas jį pasiėmė pas save ir jam tiksliau išdėstė Viešpaties kelią. 27 Jam norint vykti skersai į Achają, broliai parašė mokytiniams, kreipdamiesi į juos iš anksto, kad jie priimtų jį. Jis atvykęs labai pravertė tiems, kurie per malonę buvo įtikėję, 28 nes jis smarkiai nugalėdavo žydus, viešai įrodydamas Raštų pagalba, kad Jėzus yra Mesijas.

19 Tuo tarpu, kai Apolas buvo Korinte, Povilas, perėjęs aukštumas, atvyko į Efezą, surado kelis mokytinius 2 ir jiems tarė: "Ar jūs įtikėję gavote Šventąją Dvasią?" Bet jie jam tarė: "Ne, mes nė negirdėjome, kad yra Šventoji Dvasia." 3 Tuomet jis tarė: "Kokiu tad krikštu jūs buvote pakrikštyti?" Jie tarė: "Jono krikštu!" 4 Povilas tarė: "Jonas krikštijo atgailos krikštu, žmonėms sakydamas, kad jie tikėtų tą, kuris paskui jo ateisiąs, tai yra, Jėzų." 5 Tai išgirdę, jie krikštydinosi Viešpaties Jėzaus vardu. 6 Povilui uždėjus ant jų rankas, Šventoji Dvasia atėjo ant jų, ir jie kalbėjo liežuviais ir pranašavo. 7 Jų buvo iš viso dvylika vyrų.

8 Įėjęs į sinagogą, jis per tris mėnesius drąsiai kalbėjo, sakydamas pamokslus ir įtikinėdamas apie Dievo karalystę. 9 Bet kada kai kurie kietėjo ir nenorėjo tikėti, šmeiždami tą Kelią daugybės akivaizdoje, jis atstojo nuo jų ir atskyrė mokytinius, kasdien sakydamas pamokslus Tirano paskaitų salėje. 10 Tai vyko per dvejus metus, ir tuo būdu visi Azijos gyventojai, žydai ir graikai, išgirdo Viešpaties žodį.

11 Ir nepaprastus stebuklus Dievas darė per Povilą, 12 kad net skepetas prakaitui nusišluostyti ir prijuostes nuo jo kūno nusinešdavo ant ligonių, ir nuo jų atstodavo ligos ir piktosios dvasios išeidavo. 13 Bet ir kai kurie aplinkui keliaujančių žydų egzortininkų įsidrąsina ant turėjusiųjų piktąsias dvasias paminėti Viešpaties Jėzaus vardą, tardami: "Aš primygtinai įsakau jums Jėzumi, kurį skelbia Povilas!" 14 Tai buvo kažkokio žydo Skėvos, vyriausio kunigo, septyni sūnūs, kurie tai darė. 15 Bet piktoji dvasia atsakydama jiems tarė: "Jėzų aš pažįstu ir Povilą žinau, bet kas jūs esate?" 16 Tas žmogus, kuriame buvo piktoji dvasia, šoko ant jų, apgalėjo visus ir pavartojo prieš juos tokį stiprumą, kad jie nuogi ir sužeisti turėjo išbėgti iš anų namų. 17 O tai pasidarė žinoma visiems žydams ir graikams, kurie gyveno Efeze. Juos visus apėmė baimė, o Viešpaties Jėzaus vardas buvo aukštinamas. 18 Daug įtikėjusiųjų ateidavo, išpažindami ir pranešdami savo darbus. 19 Didokas skaičius tų, kurie buvo vertęsi būrimo menais, sunešė knygas ir jas sudegino visų akivaizdoje. Jie apskaičiavo jų bendrą kainą, ir rado penkiasdešimt tūkstančių sidabrinių. 20 Tokiu būdu, kiek Viešpats teikė galios, mokslas augo ir stiprėjo.[1]

21 O kai tatai buvo įvykdyta, Povilas, Dvasios vadovaujamas, pasiryžo pereiti Makedoniją ir Achają ir keliauti į Jeruzalę, nes jis pasakė: "Kai būsiu tenai buvęs, turiu išvysti ir Romą." 22 Pasiuntęs į Makedoniją du savo patarnautojų, Timotiejų ir Erastą, jis pats kurį laiką uždelsė Azijoje.

23 Maždaug anuo metu kilo nemažas sąmyšis dėl to Kelio. 24 Būtent, kažkoks vyras, vardu Demetrijus, sidabrakalys, kuris dirb-

---

[1] Arba: Taip galingai Viešpaties žodis augo ir stiprėjo.

dindavo sidabrines Artemidės šventyklėles, parūpindavo menininkams nemaža pelno. 25 Surinkęs juos ir darbininkus, kurie vertėsi tos pat rūšies daiktais, jis tarė: "Vyrai, jūs žinote, kad iš šito verslo plaukia mūsų gerovė, 26 ir jūs matote bei girdite, kad šitas Povilas ne tik Efezo, bet kuone visos Azijos didoką minią įtikino ir atkalbėjo, sakydamas: 'Tai nėra dievai, kurie rankomis padaromi.' 27 Ne tiktai gresia pavojus, kad šita mūsų verslo šaka gali netekti reikšmės, bet ir kad didžiosios deivės Artemidės šventykla gali būti palaikyta nieku ir kad ji ateityje net gali nustoti savo didybės,—ji, kurią garbina visa Azija ir žemės skritulys."

28 Tai išgirdę ir pasidarę pilni įpykio, jie ėmė šaukti, tardami: "Didi yra efeziečių Artemidė!" 29 Taip miestas pasidarė pilnas sąmyšio; visi kaip vienas jie spraudėsi į teatrą, traukdami su savim makedoniečius Gajų ir Aristarchą, Povilo bendrakeleivius. 30 Bet kai Povilas norėjo įžengti į žmonių minios tarpą, jam neleido mokytiniai. 31 Kai kurie aziarchų[1], būdami jam draugiškai nusiteikę, siuntė pas jį ir jį įspėjo, kad jis nesileistų į teatrą. 32 Taip tad vieni šaukė šį, kiti tą; nes susirinkimas buvo sumišęs, ir daugumas nežinojo, dėl kurios priežasties jie buvo susiėję. 33 Kai kurie iš minios primokė Aleksandrą, kurį žydai buvo pastūmę į priekį. Aleksandras, pamojęs ranka, norėjo pasakyti liaudžiai apsigynimo kalbą. 34 Bet kai jie atpažino, kad jis yra žydas, iš visų pakilo vienas balsas, ir jie šaukė apie dvi valandas: "Didi yra efeziečių Artemidė!" 35 Bet kai miesto sekretorius buvo nuraminęs minią, jis tarė: "Efeziečiai, argi yra toks žmogus, kuris nežino, kad efeziečių miestas yra didžiosios Artemidės šventyklos ir iš dangaus nukritusio atvaizdo sergėtojas? 36 Kadangi tam negalima prieštarauti, tai jūs turite būti ramūs ir nieko nedaryti galvotrūkčiais. 37 Nes jūs atvedėte šituos vyrus, kurie nėra nei šventyklos plėšikai, nei mūsų deivės piktžodžiautojai. 38 Jei tad Demetrijus ir su juo susijungę menininkai turi prieš ką nors skundą, tam yra skiriamos teismo dienos ir prokonsuliai; jie teskundie vienas kitą. 39 Bet jei dar ką toliau[2] turite klausti, tai turi būti nuspręsta teisėtame susirinkime. 40 Nes mums gresia net pavojus, kad mes galime būti apskųsti dėl šiandieninio maišto, nes nėra jokio pagrindo, kuriuo mes galėtume pasiteisinti dėl šito susibūrimo." Tai pasakęs, jis paleido susirinkimą.

20 O kai sambrūzdis buvo pasiliovęs, Povilas, pasikvietęs mokytinius ir juos padrąsinęs, atsisveikino ir iškeliavo į Makedoniją. 2 Perėjęs anas sritis ir juos padrąsinęs daugeliu žodžių, jis atvyko į Graikiją; 3 tenai jis praleido tris mėnesius.

[1] Taip buvo vadinami Mažosios Azijos miestų valdininkai, kurie prižiūrėdavo ciesoriaus kultą ir rengdavo su juo susijusius žaidimus.
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: dar ko kita

Kai prieš jį besirengiantį išplaukti į Siriją, žydai ruošė pasikėsinimą, jis pasiryžo grįžti per Makedoniją. 4 Jį lydėjo berojietis Sopatras, Piro sūnus, iš tesalonikiečių—Aristarchas ir Sekundas, derbietis Gajus ir Timotiejus, azijiečiai Tichikas ir Trofimas. 5 Šitie, pirmiau išvykę, mūsų laukė Trojoje, 6 o mes, praėjus Neraugintosios duonos dienoms, išplaukėme iš Filipų ir penkių dienų būvyje atvykome pas juos į Troją, kur prabuvome septynias dienas.

7 O kai mes pirmąją savaitės dieną buvome susirinkę duonos laužti, Povilas jiems sakė pamokslus, nes jis rytojaus dieną norėjo išvykti, ir jis nutęsė savo kalbą iki vidurnakčio. 8 Viršutiniajame kambaryje, kur mes buvome susirinkę, buvo gana daug žiburių. 9 O kažkoks jaunuolis, vardu Eutichas, sėdėjo lange ir, Povilui vis ilginant pamokslą, giliai įmigo; miego įveiktas, jis nukrito nuo trečiojo aukšto, ir buvo pakeltas nebegyvas. 10 Povilas, nuėjęs į apačią, puolė ant jo ir, jį apglėbęs, tarė: "Nekelkite triukšmo, nes jo siela tebėra jame." 11 Paskui jis užėjo į viršų, laužė duoną ir valgė ir taip, dar daug jiems kalbėjęs iki aušros, išvyko. 12 O jie atvedė vaikiną gyvą ir nemaža guodėsi.

13 Bet mes, pirma nuėję į laivą, plaukėme į Asą, kad iš tenai paimtume laivan Povilą. Nes taip jis buvo patvarkęs, pats norėdamas eiti sausuma. 14 Kai jis susitiko su mumis Ase, mes jį priėmėme į laivą ir atvykome į Mitilėnę. 15 Iš tenai išplaukę, mes kitą dieną atvykome[1] ties Chiju, o vėl kitą dieną perplaukėme į Samą[2]; dieną vėliau atvykome į Miletą. 16 Mat, Povilas buvo nusprendęs praplaukti pro šalį Efezo, kad jam netektų sugaišti laiko Azijoje. Nes jis skubėjo, norėdamas, jei tai jam būtų galima, Sekminių dieną būti Jeruzalėje.

17 Iš Mileto jis pasiuntė į Efezą ir pasikvietė surinkimo vyresniuosius. 18 Kai jie atvyko pas jį, jis tarė jiems:

"Jūs žinote, kaip aš nuo pirmosios dienos, kurią įžengiau į Aziją, visą laiką praleidau pas jus, 19 tarnaudamas Viešpačiui su visu nuolankumu, su ašaromis ir mėginimais, kurių man atsitiko per žydų sąmokslus; 20 kaip aš nenutylėjau nieko iš to, kas naudinga, kad nebūčiau jums to pranešęs ir jus to pamokęs, viešai ir panamiui. 21 Žydams ir graikams aš paliudijau apie atsivertimą į Dievą ir tikėjimą mūsų Viešpačiu Jėzumi. 22 Ir štai dabar aš, Dvasios surištas, vykstu į Jeruzalę, nežinodamas, kas man joje atsitiks, 23 tik tiek žinau, kad Šventoji Dvasia viename mieste po kito man paliudija, sakydama, jog manęs laukia pančiai ir suspaudimai. 24 Bet aš savo gyvybės jokiu būdu nelaikau sau vertinga, jei tik galėčiau atlikti savo bėgimą ir tarnystę, kurią gavau iš Viešpaties Jėzaus: paliudyti Dievo malonės Evangeliją. 25 Ir štai dabar aš žinau, kad jau nebematysite mano veido jūs visi, kuriuos aš perėjau, skelbdamas karalystę. 26 Todėl liudiju jums šią dieną,

---

[1] Arba: Iš tenai kitą dieną išplaukę, mes atvykome
[2] Kai kurie senoviniai rankraščiai priduria: ir, pasilikę Trogilyje

kad esu nekaltinamas nė vieno pražūtimi.[1] 27 Nes aš nieko nenutylėjau, kad nebūčiau jums paskelbęs viso Dievo nutarimo. 28 Žiūrėkite pačių savęs ir visos kaimenės, kurioje Šventoji Dvasia jus paskyrė prievaizdais, kad jūs ganytute Dievo surinkimą, kurį jis įsigijo savo paties krauju. 29 Aš žinau, kad, man išvykus, įsibraus pas jus plėšrių vilkų, kurie nesigailės kaimenės, 30 ir iš jūsų pačių tarpo kelsis vyrų, kurie kalbės perkreiptus dalykus, kad patrauktų mokytinius paskui save. 31 Todėl likite budrūs, atsimindami, kad aš per trejus metus dieną ir naktį nesiliovіau su ašaromis kiekvieną atskirą įspėjęs. 32 O dabar aš jus pavedu Viešpačiui ir jo malonės žodžiui, kuris įstengia jus statyti ir jums suteikti veldėmę visų pašvęstųjų tarpe. 33 Aš negeidžiau nė kieno sidabro, aukso ar apdaro. 34 Jūs patys žinote, kad šitos rankos tarnavo mano reikalams ir mano palydovams. 35 Visuose dalykuose aš palikau jums pavyzdį, kad, taip triūsiant, reikia rūpintis silpnaisiais ir atsiminti Viešpaties Jėzaus žodžius; nes jis pasakė: 'Laimingiau yra duoti, negu imti'."

36 Tai pasakęs, jis palenkė savo kelius ir su jais visais pasimeldė. 37 Kilo didokas visų verksmas, ir, kabindamiesi Povilui ant kaklo, jie nubučiavo jį, 38 ypač liūdėdami dėl žodžio, kurį jis buvo pasakęs, kad jie jau neberegėsią jo veido. Jie palydėjo jį į laivą.

21 O kai buvome nuo jų atsiskyrę[2] ir išplaukę į jūrą, mes, tiesia kryptimi plaukdami, atvykome į Kosą, kitą dieną į Rodą ir iš tenai į Patarą. 2 Radę laivą, plaukiantį tiesiog į Fenikiją, įkopėme ir išplaukėme. 3 Pamatę Kiprą ir jį palikę kairėje, mes plaukėme į Siriją ir atvykome į Tirą, nes tenai laivas iškrovė krovinį. 4 Suradę mokytinių, mes tenai pasilikome septynias dienas. Jie kalbėjo Povilui per Dvasią, kad jis nevyktų į Jeruzalę. 5 Bet kai tos mūsų dienos buvo pasibaigusios, mes išvykome ir keliavome, visiems su žmonomis ir vaikais mus palydint iki užmiesčio. Pajūryje atsiklaupę ir pasimeldę, 6 atsisveikinome vieni su kitais. Mes įkopėme į laivą, o anie sugrįžo namo.

7 Bet mes, baigę jūros kelionę, iš Tiro atvykome į Ptolemaidą ir, pasveikinę brolius, pasilikome pas juos vieną dieną. 8 Rytojaus dieną išvykome ir keliavome į Cezarėją. Įėję į namus evangelisto Pilypo, kuris buvo vienas septynių, mes pasilikome pas jį. 9 O jis turėjo keturias netekėjusias dukteris, kurios buvo pranašės. 10 Mums pasilikus daugiau dienų, atvyko vienas iš Judėjos, pranašas, vardu Agabas. 11 Atėjęs pas mus ir paėmęs Povilo juostą, jis susirišo kojas bei rankas ir tarė: "Taip sako Šventoji Dvasia: Tą vyrą, kurio yra šita juosta, taip Jeruzalėje suriš žydai ir perduos į pagonių rankas." 12 Kai tai išgirdome, maldavome mes ir vietiniai, kad

---

[1] Lit. esu švarus nuo visų kraujo

[2] Lit. atsikabinę

jis nevyktų į Jeruzalę. 13 Tada Povilas atsakė: "Ką darote, verkdami ir spausdami mano širdį? Aš juk esu pasirengęs ne tik būti supančiotas, bet ir numirti Jeruzalėje dėl Viešpaties Jėzaus vardo." 14 Kadangi jis nesidavė perkalbamas, mes nusiraminome, tardami: "Teįvyksta Viešpaties valia!"

15 Toms dienoms praslinkus, mes pasiruošėme kelionei ir traukėme aukštyn į Jeruzalę. 16 O su mumis kartu vyko ir kai kurie mokytiniai iš Cezarėjos ir nuvedė mus pas kažkokį kiprietį Mnasoną, seną mokytinį, pas kurį turėjome nakvoti.

17 O kai mes buvome atvykę į Jeruzalę, mielai mus priėmė broliai. 18 Kitą dieną Povilas su mumis įėjo pas Jokūbą; suėjo ir visi vyresnieji. 19 Juos pasveikinęs, jis pavieniui išpasakojo, ką Dievas per jo tarnystę buvo padaręs pagonių tarpe. 20 O jie, tai išgirdę, garbino Dievą ir jam tarė: "Tu matai, broli, kiek daug tūkstančių[1] yra įtikėjusiųjų žydų tarpe, ir jie visi yra karšti įstatymo šalininkai. 21 Bet jiems prikalbėjo apie tave, kad tu visus tarp pagonių gyvenančius žydus mokąs atstoti nuo Mozės, sakydamas, kad jiems nereikią apipiaustyti vaikų, nė laikytis papročių. 22 Kas tad daryti? Šiaip ar taip, jie išgirs, kad tu esi atvykęs. 23 Taigi daryk tai, ką mes tau sakome. Mes turime keturis vyrus, kurie yra pasidarę apžadą. 24 Šituos imk su savim, apsivalyk su jais ir sumokėk už juos, kad jie apsikirpdintų galvą. Tada visi žinos, kad nėra nieko to, kas jiems yra apie tave prikalbėta, bet kad ir tu pats elgiesi tvarkingai, sergėdamas įstatymą. 25 O kai dėl įtikėjusiųjų pagonių, mes, padarę nutarimą, laišku patvarkėme, kad jie pasisergėtų nuo stabams aukojamos mėsos, kraujo, pasmaugto ir paleistuvystės." 26 Tuomet Povilas, paėmęs tuos vyrus su savim, kitą dieną su jais apsivalė, įėjo į šventyklą ir pranešė, kaip dar ilgai nusitęsiančios apsivalymo dienos, kol už kiekvieną atskirą iš jų bus atnašauta auka.

27 Bet kai šitos septynios dienos beveik jau buvo pasibaigusios, žydai iš Azijos, jį pastebėję šventykloje, sukėlė maištui visą minią, nutvėrė jį 28 ir šaukė: "Izraelitai, gelbėkite! Šitas yra tas vyras, kuris visus visur moko prieš tautą, įstatymą ir šitą vietą; net ir graikus jis įvedė į šventyklą ir suteršė šitą šventąją vietą." 29 Mat, jie pirma buvo matę efezietį Trofimą mieste su juo ir manė, kad Povilas jį įvedęs į šventyklą. 30 Sujudo visas miestas, ir įvyko žmonių susibėgimas. Suėmę Povilą, jie vilko jį laukan iš šventyklos, ir tuojau buvo užrakintos durys. 31 O kai jie siekė jį užmušti, atėjo pranešimas kohortos tribūnui[2]: "Visoje Jeruzalėje kyla sąmyšis." 32 Pasiėmęs kareivių ir šimtininkų, jis tuojau nuskubėjo pas juos. O tie, pamatę tribūną ir kareivius, liovėsi Povilą mušę. 33 Tuomet tribūnas priartėjo, suėmė jį, įsakė sukaustyti dviem grandinėmis ir paklausė, kas jis esąs ir ką jis padaręs. 34 O minioje vieni

---

[1] Lit. miriadų

[2] T.y. romėnų kariuomenės įgulos viršininkui

rėkavo šį, kiti tą. Kadangi dėl sambrūzdžio jis negalėjo nieko tikro patirti, paliepė jį nuvesti į kareivines. 35 Kai jis priėjo prie laiptų, dėl minios smurtingos grūsties turėjo buti kareivių nešamas; 36 nes sekė daugybė žmonių, kurie šaukė: "Šalin jį!"

37 Bet kai Povilą jau buvo beįvedą į kareivines, jis tarė tribūnui: "Ar aš galiu ką pasakyti tau?" O tas tarė: "Ar tu graikiškai moki? 38 Ar tik tu nesi tas egiptietis, kuris prim šitų dienų padarė sukilimą ir išvedė į tyrumą keturis tūkstančius sikarijų[1]?" 39 Bet Povilas tarė: "Aš esu žydas, tarsietis, Kilikijos, ne kokio nežymaus miesto pilietis. Prašau tave, leisk man prabilti į minią." 40 Jam leidus, Povilas, stovėdamas ant laiptų, pamojo žmonėms ranka. Pasidarius didelei tylai, jis prašneko hebrajų kalba šitaip:

22 "Broliai ir tėvai, pasiklausykite mano gynimosi kalbos, kuria aš dabar kreipiuosi į jus."

2 Išgirdę, kad jis prašneko hebrajų kalba, jie dar labiau nurimo. Ir jis kalbėjo toliau:

3 "Aš esu žydas, gimęs Kilikijos Tarse, bet užaugintas šitame mieste, išauklėtas prie Gamalielio kojų, griežtai laikantis tėvų įstatymo; buvau užsidegėlis Dievui, kaip ir jūs visi šiandien esate. 4 Aš šitą Kelią persekiojau iki mirties, sukaustydamas ir paduodamas į kalėjimus vyrus ir moteris, 5 kaip ir vyriausiasis kunigas ir visa vyresniųjų taryba man gali paliudyti. Iš jų aš gavau net laiškų broliams į Damaską ir į jį keliavau, norėdamas ir ten esančiuosius sukaustytus atvesti į Jeruzalę, kad jie būtų nubausti.

6 O kai aš buvau kelyje ir priartėjau prie Damasko, staiga apie vidudienio metą mane apšvietė akinanti šviesa iš dangaus. 7 Aš kritau ant žemės ir išgirdau balsą, kuris man tarė: 'Sauliau, Sauliau, kam tu mane persekioji?' 8 O aš atsakiau: 'Kas tu esi, Viešpatie?' Ir jis man tarė: 'Aš esu Jėzus Nazarietis, kurį tu persekioji.' 9 Mano palydovai, tiesa, regėjo šviešą, bet negirdėjo balso to, kuris kalbėjo su manim. 10 Aš tariau: 'Kas man daryti, Viešpatie?' O Viešpats man tarė: 'Kelkis, eik į Damaską, ir tenai tau bus pasakyta visa, kas tau skirta daryti.' 11 O kai aš dėl anos šviesos skaistumo nebegalėjau matyti, savo bendrakeleivių už rankų vedamas atėjau į Damaską.

12 O kažkoks Ananijas, įstatymo požiūriu dievotas vyras, apie kurį gerai liudijo vis tenai gyvenantieji žydai, 13 atėjo pas mane ir pristojęs tarė: 'Broli Sauliau, praregėk!' Ir aš tą pačią valandą praregėjau ir žiūrėjau į jį. 14 O jis tarė: 'Mūsų tėvų Dievas tave išsirinko, kad tu pažintumei jo valią, pamatytumei Teisųjį ir išgirstumei balsą iš jo burnos, 15 nes tu būsi jo liudytojas visiems žmonėms to, ką esi matęs ir girdėjęs. 16 O dabar ko delsi? Kelkis, krikštydinkis ir nuplauk savo nuodėmes, šaukdamasis į jo vardą!'

[1] Lit. pasalžudžių. Taip vadinosi kraštutinis žydų tautinės partijos sparnas, kuris savo nariams leido žudyti iš pasalų jų politinius priešus.

17 O kai aš buvau sugrįžęs į Jeruzalę ir meldžiausi šventykloje, buvau pagautas dvasia 18 ir regėjau jį, kaip jis man sakė: 'Paskubėk ir veikiai išeik iš Jeruzalės, nes jie nepriims tavo liudijimo apie mane.' 19 O aš tariau: 'Viešpatie, jie patys žino, kad aš mesdinau į kalėjimus ir lupdinau sinagogose tuos, kurie tiki tavimi. 20 Ir kai tavo liudytojo Stepono kraujas buvo liejamas, aš taip pat pats stovėjau šalia, pritariau ir sergėjau jo žudikų drabužius.' 21 O jis man tarė: 'Eik, nes aš išsiųsiu tave toli pas pagonis'."

22 Jie klausėsi jo iki šito žodžio; čia jie pakėlė savo balsą, tardami: "Šalin nuo žemės šitokį! Jis neturi likti gyvas!" 23 Jiems rėkaujant, nusimetant drabužius ir dulkes svaidant į orą, 24 tribūnas įsakė jį įvesti į kareivines, paliepdamas jį plakimu ištardyti, kad patirtų, dėl kokios priežasties jie taip prieš jį šaukė. 25 Bet kai jie buvo jį ištempę plakimui[1], Povilas prabilo į stovintį šimtininką: "Ar jums valia plakti Romos pilietį, net be teismo sprendimo?" 26 Šimtininkas, tai išgirdęs, nuėjo pas tribūną ir pranešė, tardamas: "Ką tu rengiesi daryti? Juk šitas žmogus yra Romos pilietis!" 27 Tuomet tribūnas priėjęs jam tarė: "Pasakyk man, ar tu esi Romos pilietis?" O jis tarė: "Taip." 28 Tribūnas atsiliepė: "Aš įsigijau šitą pilietybę už didelę pinigų sumą." Povilas tarė: "O aš ją turiu jau nuo pat gimimo." 29 Tuojau tad atstojo nuo jo tie, kurie turėjo jį tardyti. Bet ir tribūnas nusigando, kai patyrė, kad jis esąs Romos pilietis, ir todėl, kad buvo jį surišdinęs.

30 Rytojaus dieną, norėdamas patirti ką tikra apie tai, dėl ko jis žydų kaltinamas, paleido jį ir įsakė susirinkti vyriausiesiems kunigams ir visai sinedrijai; ir, nuvesdinęs žemyn Povilą, jį pastatydino jų tarpe.

23 O Povilas, giliai žiūrėdamas į sinedriją, tarė: "Broliai, aš visai gera sąžine esu elgęsis Dievo akivaizdoje iki šios dienos." 2 Bet vyriausiasis kunigas Hamanijas įsakė tiems, kurie šalia jo stovėjo, mušti jam per burną. 3 Tuomet Povilas jam tarė: "Tave muš Dievas, tu, nutinkuota siena! Tu čia sėdi, kad mane teistumei pagal įstatymą, o priešingai įstatymui įsakai mane mušti?" 4 Šalia stovintieji tarė: "Drįsti vyriausiąjį Dievo kunigą keikti?" 5 Povilas tarė: "Aš nežinojau, broliai, kad jis yra vyriausiasis kunigas. Nes parašyta: 'Nepiktžodžiauk savo tautos valdovui!' "

6 Povilas, pastebėjęs, kad viena dalis yra sadukėjai, o kita farizėjai, sinedrijoje šaukė: "Broliai, aš esu farizėjas, farizėjų sūnus! Dėl mirusiųjų prisikėlimo vilties[2] aš teisiamas." 7 Jam tai kalbant, iškilo farizėjų ir sadukėjų partinis vaidas, ir minia suskilo. 8 Mat, sadukėjai sako, kad nesą nei prisikėlimo, nei angelo, nei dvasios, bet farizėjai visa tai pripažįsta. 9 Kilo didelis triukšmas; kai

---

[1] Lit. odiniams diržams

[2] Lit. dėl vilties ir mirusiųjų prisikėlimo

kurie farizėjų partijos Rašto žinovai pakilo ir smarkiai ginčijosi, sakydami: "Mes nerandame nieko blogo šitame žmoguje. Ką, jei su juo kalbėjo dvasia ar angelas?" 10 Kilus dideliam susivaidijimui, tribūnas, pabūgęs, kad jie Povilo nesudraskytų, įsakė kareivių daliniui ateiti žemyn, išplėšti jį iš jų vidurio ir nuvesti į kareivines.

11 Kitą naktį Viešpats atsistojo prie jo ir tarė: "Būk drąsus! Nes, kaip tu paliudijai apie mane Jeruzalėje, taip tu turi paliudyti ir Romoje."

12 Dienai atėjus, žydai susimokė ir užsikeikė, sakydami, kad nei valgysią, nei gersią, kol būsią Povilą užmušę. 13 O buvo daugiau kaip keturiasdešimt tokių, kurie buvo padarę šitą jungtinę priesaiką. 14 Tie, nuėję pas vyriausiuosius kunigus ir vyresniuosius, tarė: "Keikte užsikeikėme nieko neparagauti, kol būsime Povilą užmušę. 15 Taigi dabar jūs su sinedrija praneškite tribūnui, kad jį atvesdintų žemyn į jūsų tarpą, lyg kad jūs norėtute tiksliau ištirti jo dalyką. O mes esame pasiruošę jį nudėti, prieš jam priartėjant."

16 Bet Povilo seserėnas, išgirdęs apie šitą pasikėsinimą, atėjo, įėjo į kareivines ir pranešė Povilui. 17 O Povilas, pasišaukęs vieną šimtininkų, tarė: "Šitą jaunikaitį nuvesk pas tribūną; jis turi jam ką pranešti." 18 Tasai tad paėmė jį, nuvedė pas tribūną ir tarė: "Kalinys Povilas mane pasišaukė ir paprašė šitą jaunuolį atvesti pas tave; jis turįs tau ką pasakyti." 19 Tribūnas paėmė jį už rankos, pasitraukė į šalį ir klausė: "Kas yra tai, ką tu turi man pranešti?" 20 O jis tarė: "Žydai susitarė prašyti tave, kad tu rytoj nuvesdintumei Povilą žemyn į sinedriją, lyg kad tas turėtų[1] ką tikslesnio iškvosti apie jį. 21 Tu tad nenusileisk jiems. Nes jo tyko iš jų tarpo daugiau kaip keturiasdešimt vyrų, kurie užsikeikė, kad nei valgysią, nei gersią, kol būsią jį užmušę; dabar jie yra pasirengę, laukdami iš tavęs pažado." 22 Taip tad tribūnas paleido jaunuolį ir griežtai įsakė: "Niekam neišplepėk, kad tu man tai pranešei!"

23 Tuomet, pasišaukęs du šimtininkus, tarė: "Nuo trečios nakties valandos[2] laikykite parengtyje du šimtus kareivių, kad jie žygiuotų į Cezarėją, septyniasdešimt raitelių ir du šimtus jietininkų, 24 parūpinkite ir gyvulių, kad, užsodinę Povilą, saugiai nugabentų pas gubernatorių Feliksą." 25 Ir jis parašė šitokio turinio laišką:

26 "Klaudijus Lisijas didžiagaliui gubernatoriui Feliksui siunčia sveikinimą. 27 Šitą vyrą, kuris žydų buvo suimtas ir jų būtų buvęs nužudytas, aš, prisistatęs su kareivių daliniu, išgelbėjau, gavęs patirti, kad jis yra Romos pilietis. 28 Taip pat norėdamas sužinoti priežastį, dėl kurios jie kaltino jį, aš nuvesdinau jį į jų sinedriją. 29 Aš radau, kad jis buvo kaltinamas dėl jų įstatymo ginčijamų klausimų, bet jam nebuvo daroma jokio kaltinimo, dėl

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: lyg kad turėdamas
[2] Mūsų laiku nuo devintosios vakaro valandos.

kurio jis turėtų mirti ar būti sukaustytas. 30 Bet kadangi man pranešta apie pasikėsinimą, kuris turi įvykti prieš tą vyrą, aš tuojau jį siunčiu pas tave, įsakydamas ir kaltintojams kelti savo dalyką prieš jį pas tave."

31 Taip tad kareiviai, kaip jiems buvo įsakyta, paėmė Povilą ir jį nugabeno nakčia į Antipatridą. 32 Rytojaus dieną, išleidę raitininkus su juo, jie sugrįžo į kareivines. 33 Tie, nuvykę į Cezarėją ir atidavę laišką gubernatoriui, jam pristatė ir Povilą. 34 Perskaitęs paklausė, iš kokios provincijos jis esąs, ir, patyręs, kad iš Kilikijos, 35 tarė: "Aš tave nuodugniai išklausinėsiu, kai tik atvyks ir tavo kaltintojai." Jis įsakė jį sergėti Herodo rūmuose.

24 Penkioms dienoms praslinkus, atvyko vyriausiasis kunigas Hananijas su kai kuriais vyresniaisiais ir kažkokiu kalbėtoju Tertulu. Jie pareiškė gubernatoriui skundą prieš Povilą. 2 Kai tas buvo pašauktas, Tertulas ėmė jį skųsti, tardamas:

"Kad per tave mes esame įgiję didelę ramybę ir kad tavo globa daromi pagerinimai šitai tautai, 3 tai mes visais atvejais ir visur pripažįstame, didžiagali Feliksai, su visu dėkingumu. 4 Bet kad tavęs per daug nesutrukdyčiau, meldžiu tave mūsų trumpai pasiklausyti su savo įprastu maloningumu. 5 Būtent, mes radome šitą vyrą kaip marą, kaip tokį, kuris visiems žydams visame žemės skrituly kelia neramumų, ir kaip nazariečių sektos vadą, 6 kuris net bandė išniekinti šventyklą; jį mes ir nutvėrėme.[1] 8 Iš jo tu pats, klausinėdamas apie visa tai, galėsi sužinoti, kuo mes jį kaltiname."

9 Prie puolimo prisidėjo ir žydai, tvirtindami, kad tai taip esą.

10 O Povilas, kai jam gubernatorius buvo pamojęs kalbėti, atsakė:

"Žinodamas, kad tu jau daugelį metų esi šitos tautos teisėjas, aš drąsiai ginu savo dalyką, 11 nes tu gali susekti, kad yra praėję ne daugiau kaip dvylika dienų nuo to laiko, kai aš užėjau į Jeruzalę Dievo pagarbinti. 12 Ir jie nerado manęs nei šventykloje kuriam nors kalbant ar minios susibūrimą keliant, nei sinagogose, nei mieste; 13 jie taip pat negali tau pateikti įrodymo to, kuo jie dabar mane kaltina. 14 Bet aš tau išpažįstu tai, kad, kaip reikalauja tas Kelias, kurį jie vadina sekta, taip aš tarnauju tėvų Dievui, tikėdamas visa, kas parašyta Įstatyme ir Pranašuose, 15 turėdamas Dievu viltį, kurią ir šitie patys priima, kad įvyks teisiųjų ir neteisiųjų prisikėlimas. 16 Čia aš ir pats stengiuosi visuomet turėti tyrą sąžinę prieš Dievą ir žmones. 17 Praslinkus didesniam skaičiui metų, aš atvykau, norėdamas atnešti išmaldų savo tautai ir aukų.

---

[1] Kai kurie senoviniai rankraščiai įterpia: Ir mes norėjome jį teisti, remdamiesi savuoju įstatymu. 7 Bet priėjęs tribūnas Lisijas su didele prievarta jį nuvedė iš mūsų rankų, 8 įsakydamas jo kaltintojams ateiti pas tave.

18 Ta proga jie rado mane šventykloje apsivaliusį be minios ir be sambrūzdžio. 19 Bet kai kurie žydai iš Azijos—jie turėtų čia būti prieš tave ir kaltinti, jei ką turėtų prieš mane. 20 Arba šitie patys tepasako, kokią neteisybę jie rado, kai aš stovėjau prieš sinedriją; 21 nebent tai buvo tas vienas posakis, kurį balsiai ištariau stovėdamas jų tarpe: 'Dėl mirusiųjų prisikėlimo aš šiandien teisiamas jūsų akivaizdoje!' "

22 Bet Feliksas, tiksliau žinodamas to Kelio dalyką, atidėjo jų bylą ir tarė: "Kai tribūnas Lisijas atvyks, tai aš jūsų bylą išspręsiu." 23 Šimtininkui jis įsakė jį palaikyti sergimą, tačiau suteikti palengvinimų ir nė vienam jo saviškių nekliudyti jam patarnauti.

24 Kelioms dienoms praslinkus, pasirodė Feliksas su savo žmona Drusila, kuri buvo žydė, atsigabendino Povilą ir klausėsi jo apie tikėjimą Kristumi Jėzumi. 25 Bet, jam sakant pamokslą apie teisybę, susilaikymą ir būsimąjį teismą, Feliksas pabūgęs atsiliepė: "Tam kartui eik sau; kai rasiu progą, tave pasikviesiu." 26 Tuo pačiu jis taip pat tikėjosi, kad Povilas jam duosiąs pinigų. Todėl jis ir dažniau jį atsigabendindavo ir pasikalbėdavo su juo. 27 Bet, dviem metams pasibaigus, Felikso įpėdiniu pasidarė Porcijus Festas. Norėdamas padaryti žydams malonumą, Feliksas paliko Povilą kalinamą.

25 Taigi Festas, atvykęs į tą provinciją, trims dienoms praslinkus, iš Cezarėjos nuvyko į Jeruzalę. 2 Vyriausieji kunigai ir žydų pirmieji pareiškė jam skundą prieš Povilą ir meldė jį, 3 prašydami malonės prieš jį, kad jį atgabendintų į Jeruzalę, nes jie ruošė pasikėsinimą jį nudėti kelyje. 4 Festas tad atsakė, kad Povilas esąs apsaugoje laikomas Cezarėjoje, o jis pats veikiai išvyksiąs. 5 "Taigi tie jūsų tarpe", jis sakė, "kurie turi teisinę galią, tegul vyksta kartu ir, jei kas neteisaus yra tame žmoguje, teskundžia jį."

6 Išbuvęs pas juos ne daugiau kaip aštuonias ar dešimt dienų, jis nuvyko į Cezarėją ir rytojaus dieną, atsisėdęs į teismo krasę, įsakė atvesti Povilą. 7 Jį pasirodžiusį apspito iš Jeruzalės atvykusieji žydai, prikišdami jam daug sunkių kaltinimų, kurių jie neįstengė įrodyti, 8 kai tuo tarpu Povilas gynėsi: "Aš nesu nei žydų įstatymui, nei šventyklai, nei ciesoriui kuo nusidėjęs." 9 Bet Festas, norėdamas padaryti žydams malonumą, atsiliepdamas Povilui tarė: "Ar nori nuvykti į Jeruzalę ir tenai mano akivaizdoje būti teisiamas dėl tų dalykų?" 10 Bet Povilas tarė: "Aš stoviu prieš ciesoriaus teismo krasę, kur aš turiu būti teisiamas. Žydams aš nesu padaręs jokios skriaudos, kaip ir tu gana gerai žinai. 11 Jei tad aš esu neteisus ir ką mirtimi baustino padaręs, tai aš neatsisakau mirti. Bet jei nėra nieko to, kuo šitie mane kaltina, tai niekas manęs negali jiems išduoti. Aš kreipiuosi į ciesorių!"

12 Tuomet Festas, pasitaręs su teismo tarybos nariais, atsakė: "Tu esi kreipęsis į ciesorių, pas ciesorių turi ir vykti!"

13 Kelioms dienoms praėjus, karalius Agripas ir Bernikė atvyko į Cezarėją Festo pasveikinti. 14 Bet kai jie buvo tenai išbuvę didesnį skaičių dienų, Festas išdėjo karaliui Povilo bylą, tardamas: "Felikso yra paliktas vienas kalinys, 15 kurį, kai aš buvau Jeruzalėje, įskundė žydų vyriausieji kunigai ir vyresnieji, prašydami jį pasmerkti. 16 Aš jiems atsakiau, kad tai nėra romėnų paprotys išduoti kokį nors žmogų pirmiau, negu kaltinamasis susitinka skundėjus veidu į veidą ir gauna galimybę gintis nuo kaltinimo. 17 Taigi, kai jie čia buvo susirinkę, aš nė kiek to nebeatidėjau, bet kitą dieną atsisėdau į teismo krasę ir įsakiau atvesti tą vyrą. 18 Aplinkui jį sustojusieji kaltintojai nepateikė jokio kaltinimo piktais darbais, kokių laukiau; 19 jie tik kėlė jam kai kurių ginčijamų klausimų apie savąją religiją ir apie kažkokį numirusį Jėzų, apie kurį Povilas tvirtino, kad jis gyvenąs. 20 Nenusimanydamas, kaip dėl tų dalykų kvosti, aš klausiau, ar jis norėtų keliauti į Jeruzalę ir tenai duotis teisiamas dėl tų dalykų. 21 Bet kadangi Povilas kreipėsi, reikalaudamas jį palaikyti Jo Didenybės nusprendimui, tai aš isakiau jį palaikyti, kol jį pasiųsiu pas ciesorių." 22 Agripas tarė Festui: "Aš norėčiau ir pats išgirsti tą žmogų."— "Rytoj", tarė pastarasis, "tu išgirsi jį."

23 Taigi rytojaus dieną, kai Agripas ir Bernikė atėjo su didele iškilme ir įėjo į teismo salę su tribūnais ir miesto įžymiaisiais vyrais, Festui įsakius, buvo atvestas Povilas. 24 Tuomet Festas tarė: "Karaliau Agripe ir visi vyrai, kurie čia su mumis esate, pažiūrėkite į šitą, dėl kurio visa daugybė žydų, Jeruzalėje ir čia, man ūžė į ausis, šaukdami, kad jis neturįs ilgiau begyventi. 25 Bet aš suvokiau, kad jis nieko mirtimi baustino nėra padaręs. O kadangi jis pats kreipėsi į Jo Didenybę, aš nusprendžiau jį pasiųsti. 26 Aš neturiu nieko tikro apie jį parašyti viešpačiui. Todėl aš jį atvesdinau prieš jūsų akis, ir ypač prieš tavo, karaliau Agripe, kad, įvykus tardymui, turėčiau ką parašyti. 27 Nes man atrodo nesąmonė pasiųsti kalinį, tuo pačiu nepažymėjus jam keliamų kaltinimų."

26 O Agripas tarė Povilui: "Tau leidžiama kalbėti už save." Tuomet Povilas, ištiesęs ranką, sakė gynimosi kalbą:

2 "Karaliau Agripe, aš laikau save laimingu, kad nuo viso, kuo esu žydų kaltinamas, tavo akivaizdoje galiu šiandien gintis; 3 ypač todėl, kad tu esi visų pas žydus veikiančių papročių ir ginčijamų klausimų žinovas. Todėl prašau kantriai manęs pasiklausyti.

4 Kaip aš gyvenau nuo pat jaunystės, nuo pradžios, savo tautoje ir Jeruzalėje, žino visi žydai. 5 Jie jau nuo anksčiau mane pažįsta, jei tik jie norėtų paliudyti, kad aš, būdamas farizėjas, gyvenau laikydamasis griežčiausios mūsų religijos sektos. 6 Ir dabar aš

stoviu teisiamas dėl vilties tuo pažadu, kuris buvo Dievo duotas mūsų tėvams; 7 jį tikisi įgyti mūsų dvylika padermių, uoliai Jam tarnaudamos dieną ir naktį. Dėl tos vilties aš žydų skundžiamas, karaliau! 8 Kodėl jūs laikote neįtikimu dalyku, kad Dievas prikelia mirusiuosius?

9 Aš, tiesą sakant, maniau, kad prieš Jėzaus Nazariečio vardą turiu imtis daug ką priešinga. 10 Tai ir dariau Jeruzalėje. Gavęs įgaliojimą iš vyriausiųjų kunigų, aš daug šventųjų uždariau į kalėjimus ir, kai jie buvo žudomi, aš balsavau prieš juos. 11 Visose sinagogose aš dažnai, juos bausdamas, priversdavau piktžodžiauti ir, nepaprastai siusdamas prieš juos, aš persekiojau juos net iki užsieninių miestų.

12 Kai aš, turėdamas tą tikslą, keliavau į Damaską su vyriausiųjų kunigų įgaliojimu ir pavedimu, 13 vidudienį kelyje aš išvydau, o karaliau, iš dangaus šviesą, kuri prašoko saulės skaistumą ir apšvietė mane ir mano bendrakeleivius. 14 Mums visiems nupuolus ant žemės, aš išgirdau balsą, kuris man tarė hebrajų kalba: 'Sauliau, Sauliau! kam mane persekioji? Skaudu tau spardyti akstiną!' 15 Aš tariau: 'Kas tu esi, Viešpatie?' O Viešpats tarė: 'Aš esu Jėzus, kurį tu persekioji. 16 Bet kelkis ir stokis ant savo kojų! Mat, tam aš tau pasirodžiau, kad paskirčiau tave tarnu ir liudytoju to, kad tu mane regėjai, ir to, kas per vienas aš tau pasirodysiu, 17 gelbėdamas tave iš tautiečių ir pagonių, pas kuriuos aš tave siunčiu 18 jų akių atverti, kad jie gręžtųsi nuo tamsos į šviesą ir nuo šėtono valdžios į Dievą, kad jie gautų nuodėmių atleidimą ir dalį tarpe tų, kurie pašventinti per tikėjimą manimi.'

19 Pasekmė buvo ta, karaliau Agripe, kad aš nelikau nepaklusnus dangiškajam regėjimui, 20 bet skelbiau pirmučiausia damaskiečiams, paskui jeruzaliečiams ir visame Judėjos krašte, taip pat ir pagonims, kad jie atgailautų ir gręžtųsi į Dievą, darydami darbus, kurie tinkamu būdu išreiškia atgailą. 21 Dėl tos priežasties žydai mane suėmė šventykloje ir bandė nužudyti. 22 Taigi, iki pat šios dienos gavęs pagalbos, kuri ateina iš Dievo, aš čia stoviu liudydamas ir mažiems ir dideliems, nieko nesakydamas, tik tai, ką pranašai ir Mozė kalbėjo įvyksiant: 23 kad Kristus turįs kentėti, kad jis, būdamas pirmas prisikėlusysis iš mirusiųjų, paskelbsiąs šviesą kaip savo tautai, taip ir pagonims."

24 Kai jis tai gindamasis kalbėjo, Festas garsiu balsu tarė: "Iš proto eini, Povilai! Didelis išsimokslinimas tave suka į beprotystę!" 25 Bet Povilas tarė: "Aš neinu iš proto, didžiagali Festai, bet kalbu tiesos ir išminties žodžius. 26 Apie tuos dalykus juk žino karalius, kuriam aš atvirai pasireikšdamas kalbu. Mat, aš netikiu, kad kas nors iš jų būtų jam likę nežinoma, nes tai nėra įvykę kokiame užkampyje. 27 Ar tu, karaliau Agripe, tiki pranašais? Aš žinau, kad tiki." 28 O Agripas tarė Povilui: "Nebeilgai truks, kaip esi įsitikinęs, iš manęs padaryti krikščionį!" 29 Bet

Povilas tarė: "Aš norėčiau Dievui, kad—ar tai per trumpą, ar per ilgą laiką—ne tiktai tu, bet ir visi, kurie šiandien manęs klausosi, pataptų tokiais pat, koks ir aš esu, tik be šitų pančių!"
30 Tuomet pakilo karalius, gubernatorius, Bernikė ir visi, kurie su jais dalyvavo posėdyje, 31 ir pasitraukę kalbėjo vienas kitam, tardami: "Šitas žmogus nedaro nieko, dėl ko jis turėtų mirti ar būti sukaustytas." 32 O Agripas tarė Festui: "Šitą žmogų būtų buvę galima paleisti, jeigu jis nebūtų kreipęsis į ciesorių."

27 O kai buvo nutarta, kad mes turime išplaukti į Italiją, perdavė Povilą ir kelis kitus kalinius Augustinės kohortos šimtininkui, vardu Julijui. 2 Įkopę į Adramatijos laivą, kuris turėjo plaukti į vietas palei Aziją, mes išplaukėme. Su mumis buvo Aristarchas, makedonietis iš Tesalonikos. 3 Kitą dieną mes įplaukėme į Sidoną, ir, kadangi Julijus draugiškai elgėsi su Povilu, jam leido nueiti pas draugus, kad tie jį aprūpintų. 4 Iš tenai pasileidę į jūrą, mes plaukėme Kipro užuovėja, nes vėjas buvo priešingas, 5 ir, perplaukę jūrą ties Kilikija ir Pamfilija, atvykome į Likijos Mirą. 6 Tenai šimtininkas rado aleksandriečių laivą, plaukiantį į Italiją, ir mus sugabeno į jį. 7 Per gana daug dienų mes plaukėme palengva ir vargais negalais atvykome ties Knidu. Kadangi toliau nebeleido vėjas, mes įplaukėme į Kretos užuovėją ties Salmona. 8 Vargingai palei ją plaukdami, mes atvykome į vieną vietą, kuri vadinosi Gražusis Uostas; jos artumoje buvo miestas Laséja.

9 Kadangi gana daug laiko buvo praslinkę ir plaukiojimas jau buvo pavojingas, nes jau ir pasninkai buvo praėję, Povilas įspėjo, 10 jiems sakydamas: "Vyrai, aš numatau, kad plaukimas bus susijęs su sunkenybėmis ir dideliu netekimu ne tiktai krovinio ir laivo, bet ir mūsų gyvybių." 11 Bet šimtininkas vairininko ir laivo savininko klausė labiau, negu to, kas Povilo buvo sakoma. 12 O kadangi uostas savo padėtimi netiko žiemoti, daugumas patarė iš tenai išplaukti, tikėdamiesi kaip nors atvyksią į Feniksą, Kretos uostą, dengiamą nuo pietvakario ir šiaurvakario vėjo, ir tenai peržiemosią.

13 Papūtus švelniam pietų vėjui, jie, manydami savo sumanymą galėsią įvykdyti, pakėlė inkarus ir plaukė visai palei Kretą. 14 Bet netrukus puolė nuo jos viesulas, vadinamasis šiaurrytys. 15 Kadangi laivą patraukė sykiu ir nebebuvo galima jo priešakinio galo atgręžti prieš vėją, mes jį palikome vėjui, ir buvome nešami. 16 Leisdamiesi vienos salelės, vadinamos Klauda[1], pašoniu, mes vos nevos įstengėme suvaldyti valtį. 17 Ją užkėlę, jie ėmėsi pagalbinių priemonių[2], apjuosdami laivą virve. Bijodamiesi patekti į Sirtę, jie nuleido prietaisus, ir taip buvo nešami. 18 Kadangi mes

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: Kauda
[2] Arba: jie pavartojo sąvaržas

buvome smarkiai audros blaškomi, kitą dieną jie ėmė mesti iš laivo krovinį, 19 o trečiąją dieną savo rankomis išsviedė laivo rakandus. 20 Kadangi per daugiau dienų nesirodė nei saulė, nei žvaigždės ir nemaža audra buvo mus užgulusi, tai pagaliau buvo žlugusi visa mūsų išsigelbėjimo viltis.

21 Tuomet, esant dideliam nenorui valgyti, Povilas, atsistojęs jų viduryje, tarė: "Reikėjo, vyrai, manęs paklausyti, neišplaukti iš Kretos ir nesusidaryti šito nemalonumo bei nuostolio. 22 O dabar aš jus skatinu nenustoti drąsos, nes nė vienas jūsų nepraras gyvybės, tik laivą. 23 Mat, šitą naktį atsistojo prie manęs angelas Dievo, kurio aš esu ir kuriam aš tarnauju, 24 ir tarė: 'Nesibijok, Povilai,' Tu turi stotis ciesoriaus akivaizdon; ir štai Dievas yra tau padovanojęs visus, kurie plaukia su tavim.' 25 Todėl, vyrai, būkite drąsūs! Nes aš tikiu Dievu, kad taip bus, kaip man pasakyta. 26 Bet mes turime atsidurti į kokią nors salą."

27 O kai, tebevarant mus Adrija, atėjo keturioliktoji naktis, apie vidunaktį jūrininkai pastebėjo, kad jie artinasi į kažkokią sausumą. 28 Nuleidę svambalą, jie rado dvidešimt sieksnių[1], o trumpame atstume jį dar kartą nuleidę, rado penkiolika sieksnių. 29 Bijodamiesi atsitrenkti kur nors į uolas, iš užpakalinio laivagalio jie išmetė keturis inkarus ir geidavo, kad praauštų diena. 30 Bet kai jūrininkai ieškojo galimybės pabėgti nuo laivo ir nuleido į jūrą valtį, dėdamiesi norį iš priešakinio laivagalio išmesti inkarus, 31 Povilas tarė šimtininkui ir kareiviams: "Jei šitie nepasilieka laive, jūs negalite būti išgelbėti." 32 Tuomet kareiviai nukapojo valties laikomąsias virves ir leido jai nukristi.

33 Bet, kol dar nebuvo metas švisti, Povilas ragino visus imti valgio, tardamas: "Šiandien jau keturiolikta diena, kaip belaukdami jūs tveriate nevalgę, nieko neparagavę. 34 Todėl aš raginu jus imti valgio; nes tai pravers jūsų išsigelbėjimui. Mat, nė vienam iš jūsų nė plaukas nuo galvos neprapuls." 35 Tai pasakęs, jis paėmė duoną, padėkojo Dievui visų akivaizdoje, perlaužė ir ėmė valgyti. 36 Visi, įgavę drąsos, ir patys paragavo valgio. 37 O mes buvome laive iš viso du šimtai septyniasdešimt šeši asmenys. 38 Kai jie buvo pasisotinę, palengvino laivą, išmesdami kviečius į jūrą.

39 O kai praaušo diena, jie neatpažino tos sausumos, tačiau pastebėjo kažkokią įlanką, kuri turėjo nuolaidžią pakrantę, ant kurios jie nutarė, jei galima, užvaryti laivą. 40 Numetę inkarus, jie paleido juos į jūrą, tuo pačiu atleido irklų ryšius ir, iškėlę priešakines bures prieš vėją, leidosi pakrantės kryptimi. 41 Patekę ant seklumos[2], jie atsidūrė į ją su laivu; priešakinis laivagalis įsibedė ir liko nejudamas, o užpakalys kežėjo nuo bangų smarkumo. 42 Kareiviai sumanė užmušti kalinius, kad kuris nors išplaukęs nepasruktų. 43 Bet šimtininkas, norėdams išgelbėti Povilą, neleido jiems

---

[1] Lit. orguia; 1 org. = 185 cm. [2] Lit. vietos, kur susitinka dvi jūros

įvykdyti to sumanymo ir paliepė tiems, kurie mokėjo plaukti, pirmiems šokti nuo laivo ir išeiti į sausumą, 44 o likusiesiems vieniems ant lentų, kitiems ant sudužusio laivo liekanų. Ir taip jie visi išsigelbėjo į sausumą.

28 O kai buvome išsigelbėję, mes tada sužinojome, kad toji sala vadinasi Melita. 2 Barbarai parodė mums nepaprasto žmoniškumo. Jie, būtent, sukūrė ugnį ir priėmė mus visus, nes buvo užėjęs lietus ir buvo šalta. 3 Kai Povilas buvo sugraibstęs žagarų glėbį ir jį uždėjo ant ugnies, iššliaužė nuo šilimos gyvatė ir prisikabino prie jo rankos. 4 Kai barbarai pamatė gyvūną kabantį prie jo rankos, kalbėjo vienas kitam: "Šiaip ar taip, šitas žmogus yra galvažudys; jam, nors jis ir išsigelbėjo iš jūros, Deivė Keršytoja[1] neleido gyventi." 5 Jis tačiau nupurtė gyvūną į ugnį, ir jam neatsitiko nieko blogo. 6 Bet tie laukė jį ištinsiant arba staiga parpulsiant negyvą. O ilgai laukę ir stebėdami, kad jam neatsitinka nieko nelemto, jie pakeitė savo nuomonę, ir tarė jį esant dievą.

7 O anoje apylinkėje vyriausiasis salos valdininkas, vardu Publijus, turėjo dvarų; jis mus priėmė ir tris dienas draugiškai vaišino. 8 Atsitiko, kad Publijaus tėvas gulėjo, sirgdamas karštinėmis ir kruvinąja. Povilas pas jį įėjo, pasimeldė, uždėjo jam rankas ir pagydė jį. 9 Tai įvykus, ir visi kiti salos gyventojai, kurie turėjo ligų, ėjo pas jį ir buvo gydomi. 10 Jie taip pat išreiškė mums didelę pagarbą ir išplaukiantiems įkrovė, ko reikėjo.

11 Trims mėnesiams praslinkus, mes išplaukėme aleksandriečių laivu, kuris buvo peržiemojęs saloje ir laivaženkliu turėjo Dioskurus. 12 Nuplaukę į Sirakūzus, mes tenai pasilikome tris dienas. 13 Iš tenai, plaukdami palei krantus, atvykome į Regiją. Ir kadangi, vienai dienai praslinkus, pakilo pietų vėjas, mes antrąją dieną atvykome į Puteolius, 14 kur, radę brolių, buvome jų suprašyti pasilikti pas juos septynias dienas. Ir taip mes atvykome į Romą. 15 Iš tenai broliai, išgirdę apie mūsų likimus, išėjo mūsų pasitikti iki Apijaus Forumo ir Trijų Tabernų. Juos išvydęs, Povilas padėkojo Dievui ir įgavo drąsos. 16 O kai įėjome į Romą, Povilui buvo leista pasilikti sau su jį sergинčiuoju kareiviu.

17 Trims dienoms praslinkus, jis sušaukė žydų vadus; jiems susirinkus, jis kalbėjo jiems: "Aš, broliai, nors ir nieko priešingo nesu padaręs tautai ar tėvų papročiams, iš Jeruzalės esu perduotas kaip kalinys į romėnų rankas. 18 Tie, mane ištardę, norėjo paleisti, nes manyje nebuvo jokios mirtimi baustinos kaltės. 19 Bet, kadangi žydai prieštaravo, aš buvau priverstas kreiptis į ciesorių, tačiau ne tam, kad aš turėčiau kuo nors kaltinti savo tautą. 20 Taigi dėl tos priežasties aš jus paprašiau, kad jus pamatyčiau ir jums pakalbėčiau; nes dėl Izraelio vilties šita grandinė kausto mane."

---

[1] Arba: teisingumas

21 O jie tarė jam: "Mes negavome nei ko raštu iš Judėjos apie tave, nei kuris nors brolių atėjęs pranešė ar pakalbėjo ką pikta apie tave. 22 Tačiau mes mielai norime iš tavęs išgirsti, ką tu galvoji. Mat, kai dėl šitos sektos, mums žinoma, kad jai visur prieštaraujama."

23 Paskyrę jam dieną, jie didesniu skaičiumi atėjo pas jį į jo butą. Nuo ryto iki vakaro jis jiems dėstė, paliudydamas Dievo karalystę ir stengdamasis iš Mozės įstatymo ir pranašų juos įtikinti apie Jėzų. 24 Vieni, tiesa, davėsi įtikinami tuo, ką jis sakė, bet kiti netikėjo. 25 Tarp savęs nesutardami, jie skirstėsi, kai Povilas tarė tą vieną žodį: "Teisingai kalbėjo Šventoji Dvasia per pranašą Jezają mūsų tėvams, 26 tardama:

'Eik pas šituos žmones ir tark:
Jūs girdėte girdėsite ir nesuprasite,
jūs žiūrėte žiūrėsite ir nepastebėsite;
27 nes šitų žmonių širdis nutuko,
ir jie ausimis sunkiai beprigirdi,
ir savo akis užmerkė,
kad kartais akimis nepamatytų
ir ausimis neišgirstų,
širdimi nesuprastų ir neatsigręžtų,
ir aš jų neišgydyčiau.'

28 Tebūnie tad jums žinoma, kad šitas Dievo išgelbėjimas yra pasiųstas pagonims; jie ir klausysis!"[1]

30 Jis pasiliko ištisus dvejus metus savo paties išsinuomotame bute ir priiminėdavo visus, kurie užeidavo pas jį, 31 skelbdamas Dievo karalystę ir mokydamas apie Viešpatį Jėzų Kristų visai atvirai ir nekliudomas.

ROMIEČIAMS

1 Povilas, Kristaus Jėzaus vergas, pašauktas apaštalas, išskirtas Dievo Evangelijai, 2 kurią jis iš anksto pažadėjo per savo pranašus Šventuosiuose Raštuose, 3 apie jo Sūnų, kūnu kilusį iš Dovydo palikuonių, 4 savo šventąja dvasia padėtą galingu Dievo Sūnumi nuo tada, kai jis prisikėlė iš mirusiųjų,[2]—apie Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį, 5 per kurį gavome malonę ir apaštalystę, kad jo vardo garbei padarytume tikėjimui klausnias visas pagonių tautas, 6 kurių tarpe esate ir jūs, Jėzui Kristui priklausą

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai priduria 29. skirsnelį: Jam tai pasakius, žydai išėjo, labai ginčydamiesi savo tarpe.

[2] Arba: aiškiai parodytą (arba: pažymėtą, pareikštą, patvirtintą) esant galingą Dievo Sūnų tuo, kad jis prisikėlė iš mirusiųjų

pašauktieji,—7 visiems Dievo numylėtiesiems Romoje, pašauktiesiems šventiesiems. Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

8 Pirmučiausia aš dėkoju savo Dievui per Jėzų Kristų dėl jūsų visų, kad apie jūsų tikėjimą kalbama visame pasaulyje. 9 Nes mano liudininkas yra Dievas,—jam tarnauju savo dvasia jo Sūnaus Evangelijoje,—kaip aš nuolatos primenu jus, 10 visuomet savo maldose melsdamas, kad kokiu nors būdu pagaliau kartą man pavyktų su Dievo valia atvykti pas jus. 11 Nes ilgiuosi pamatyti jus, norėdamas pateikti jums kokią nors dvasinę malonės dovaną, kad jūs būtute pastiprinti, 12 tai yra, kad, man esant pas jus, mes savitarpiškai patirtume paguodos vienas kito tikėjimu—jūsų ir mano. 13 Jūs, broliai, turite žinoti, jog aš daug kartų buvau pasiryžęs atvykti pas jus,—bet iki šiol buvau sukliudytas,—kad turėčiau vaisiaus ir jūsų, kaip ir visų kitų pagoninių tautų tarpe. 14 Kaip graikams, taip ir barbarams, kaip išmintingiems, taip ir nemokytiems esu skolininkas; 15 todėl mano noras ir jums, romiečiams, paskelbti Evangeliją.

16 Nes aš nesigėdžiu Evangelijos; ji juk yra Dievo jėga išgelbėti kiekvienam, kuris tiki: žydui pirma, taip pat ir graikui. 17 Nes Dievo teisumas joje apsireiškia tikėjimu tikėjimui, kaip parašyta: "Kas tikėjimu yra teisus, gyvens."[1]

18 Mat, teapsireiškia iš dangaus Dievo rūstybė visokiai bedievystei ir neteisybei žmonių, tiesą neteisybe užgniaužiančių. 19 Nes tai, kas apie Dievą galima žinoti, yra jiems aišku; juk Dievas jiems atskleidė. 20 Būtent, jo neregimąsias ypatybes—jo amžinąją jėgą ir dievystę—nuo pasaulio sukūrimo galima įžiūrėti protu per kūrinius, tad jie yra nepateisinami. 21 Nes, nors jie ir pažino Dievą, jie negarbino jo, kaip Dievo, nė dėkojo jam, bet suniekėjo savo protavimuose, ir jų neišmani širdis aptemo. 22 Tardamiesi esą išmintingi, jie sukvailėjo 23 ir sukeitė nepragaištančiojo Dievo garbę su pragaištančio žmogaus, ir sparnuočių, ir keturkojų, ir šliaužikų pavidalo atvaizdu.

24 Todėl Dievas atidavė juos su jų širdžių geiduliais į netyrybę, taip kad jie vienas su kitu dergė savo kūnus. 25 Jie sukeitė Dievo tiesą su melu ir ėmė garbinti bei tarnauti kūriniui Kūrėjo vietoje—jis yra pagirtas per amžius! Amen.

26 Dėl to Dievas atidavė juos į gėdingas aistras: jų moterys pakeitė prigimtinį lyčių santykiavimą į prigimčiai priešingą, 27 taip pat ir vyrai, palikę prigimtinį santykiavimą su moteria, savo pageidime užsidegė vienas į kitą, vyrai su vyrais paleistuvaudami ir taip atsiimdami savyje priderama savo nuklydimo atpildą.

28 Ir, kaip jiems nerūpėjo išlaikyti Dievo pažintį, Dievas atidavė juos į netikusį nusistatymą, kad jie daro kas nepridera. 29 Jie

---

[1] Arba: Teisusis gyvens tikėjimu.

yra pripildyti visokios neteisybės, piktybės, godo, blogybės; pilni pavydo, žmogžudystės, nesantaikos, vyliaus, piktdžiugos; šnibždeivos, 30 šmeižikai, Dievo nekenčiami, akiplėšos, išdidėliai, pagyrūnai, blogo išradėjai, neklusnūs gimdytojams, 31 neišmanūs, neištikimi, nemeilingi, negailestingi. 32 Jie, nors ir gerai pažįsta Dievo teisinį nuostatą, kad tie, kurie daro tokių dalykų, yra mirties verti, ne tik tai daro, bet ir pritaria tai darantiesiems.

2 Todėl esi nepateisinamas, žmogau, kiekvienas, kuris teisi. Nes, kitą teisdamas, save patį pasmerki, nes tu, kuris teisi, darai tą patį. 2 O mes žinome, kad Dievo teismas įvyksta, kaip reikalauja tiesa, tiems, kurie tokių dalykų daro. 3 Ar tu, žmogau, kuris teisi tokius dalykus darančiuosius ir pats juos darai, manai išvengsiąs Dievo teismo? 4 Arba, ar tu mąstai, kaip nepridera, apie jo gerumo, pakantumo ir lėtumo turtus, nenujėgdamas, kad Dievo gerumas veda tave į atgailą? 5 Savo užkietėjimu ir neatgailaujančia širdimi tu krauni sau pačiam rūstybę, kuri apsireikš rūstybės ir Dievo teisingo teismo apsireiškimo dieną. 6 Jis atlygins kiekvienam pagal jo darbus: 7 tiems, kurie, ištvermingai darydami gera, ieško garbės, pagarbos ir negendamumo—amžinu gyvenimu, 8 bet tiems, kurie kelia kivirčą ir neklauso tiesos, o klauso neteisybės, teks rūstybė ir apmaudas! 9 Sielvartas ir suspaudimas kiekvienai bloga darančiojo žmogaus sielai, žydo pirma, taip pat ir graiko. 10 Bet garbė, pagarba ir ramybė kiekvienam, kuris daro gera, žydui pirma, taip pat ir graikui; 11 juk Dievas nėra šališkas.

12 Nes kurie tik nusidėjo be įstatymo, be įstatymo ir prapuls, ir kurie tik nusidėjo įstatymui pajungti, įstatymu bus teisiami. 13 Nes ne įstatymo klausytojai teisūs Dievui, bet įstatymo vykdytojai bus pateisinti. 14 Mat, kai pagonys, neturėdami įstatymo, iš prigimties daro, ko reikalauja įstatymas, tai jie, nors ir neturi įstatymo, yra patys sau įstatymas. 15 Jie parodo įstatymo reikalaujamą darbą įrašytą jų širdyse. Tą patį paliudys jų sąžinė ir sprendimai, kurie vienas kitą kaltins arba ir teisins, 16 tą dieną, kurią, mano Evangelijos teigimu, Dievas teis žmonių slėpinius per Jėzų Kristų.

17 Bet jei tu vadiniesi žydas, pasikliauni įstatymu ir giriesi Dievu, 18 pažįsti jo valią ir, būdamas pamokytas įstatymo, moki ištirti, kas svarbu, 19 esi įsitikinęs esąs "aklųjų vadovas", "šviesa tų, kurie yra tamsumoje", 20 "neišmaniųjų ugdytojas", "nepilnamečių mokytojas", turįs įstatyme "pažinimo ir tiesos įkūnijimą",— 21 tai kodėl tu, kuris mokai kitą, savęs paties nemokai? tu, kuris skelbi, kad nereikia vogti, pats vagi? 22 tu, kuris sakai, kad nevalia svetimoteriauti, svetimoteriauji? tu, kuris bodiesi stabais, apiplėši jų šventyklas? 23 tu, kuris giriesi įstatymu, įstatymo sulaužymu padarai Dievui negarbę? 24 Nes, kaip parašyta, "dėl jūsų Dievo vardui piktžodžiaujama pagonių tarpe."

25 Apipiaustymas, tiesa, naudingas, jei vykdai įstatymą. Bet jei esi įstatymo laužytojas, tavo apipiaustymas yra pasidaręs neapipiaustymas. 26 Jei tad neapipiaustytasis laikosi įstatymo teisinių nuostatų, ar jo neapipiaustymas nebus palaikytas apipiaustymu? 27 Taip iš prigimties neapipiaustytasis, įvykdąs įstatymą, teis tave, kuris, turėdamas raidę ir būdamas apipiaustytas, esi įstatymo laužytojas. 28 Nes ne išviršinis yra tikrasis žydas, nė išviršinis apipiaustymas, atliekamas kūne, yra tikrasis, 29 bet išvidinis žydas yra tikrasis žydas, ir tikrasis apipiaustymas yra širdies apipiaustymas, atliekamas Dvasios poveikiu, ne raidės įsakymu. Jis gauna pagyrimą ne iš žmonių, bet iš Dievo.

3 Ką tad žydas turi viršaus, arba kokia apipiaustymo nauda? 2 Visokeriopai daug. Pirma: jiems yra patikėti Dievo pažadai. 3 Ką gi, jei kai kurie neįtikėjo? Argi jų netikėjimas nieku pavers Dievo ištikimybę? 4 Nieku būdu! Bet Dievas turi likti teisingas, o "kiekvienas žmogus melagis", kaip parašyta:

"Kad būtumei rastas teisingas savo žodžiuose
ir laimėtumei, kai su tavimi bylinėjasi."

5 O jei mūsų neteisingumas kelia viešumon Dievo teisingumą, ką pasakysime? Ar—žmogiškai kalbu—Dievas, užtraukdamas rūstybę, nėra neteisingas? 6 Nieku būdu! Nes kaip tada Dievas begalėtų teisti pasaulį? 7 Bet jei Dievo tiesa per mano melą žymiau iškilo jojo garbei, tai kam dar aš teisiamas, kaip nusidėjėlis? 8 Ir ar nebūtų taip, kaip mes esame šmeižiami ir kaip kai kurie sako mus tariant: "Darykime bloga, kad įvyktų gera!"? Jų sprendimas yra teisingas.

9 Kaip tad? Ar mes turime pirmenybę? Visai ne! Nes mes jau pirma iškėlėme kaltinimą, kad ir žydai, ir graikai—visi yra nuodėmės užvaldyti, 10 kaip parašyta:

"Nėra teisaus, nė vieno;
11 nėra išmanančio, nėra Dievo ieškančio.
12 Visi nusikreipė, kartu patapo nenaudingi.
Nera darančio gera, nė vieno!
13 Atviras kapas jų gerklė,
savo liežuviais jie kalbėjo vylių;
gyvačių nuodai po jų lūpomis.
14 Jų burna pilna keiksmo ir kartybės.
15 Jų kojos eiklios kraujui išlieti.
16 Sunaikinimas ir skurdas jų keliuose.
17 Ir ramybės kelio jie nepažino.
18 Nėra Dievo baimės jų akivaizdoje."

19 O mes žinome, kad, ką tik įstatymas sako, sako tiems, kurie yra įstatymui pajungti; tad kiekvieną burną galima užkimšti ir visą pasaulį laikyti atsakingu Dievui. 20 Todėl įstatymo darbais "nėjoks kūnas nebus pateisintas jo akivaizdoje", nes įstatymu teateina nuodėmės pažinimas.

21 Bet dabar Dievo teisumas yra apreikštas skyrium nuo įstatymo, nors apie jį liudija įstatymas ir pranašai, 22 būtent, Dievo teisumas, kuris teikiamas per tikėjimą Jėzumi Kristumi; jis tenka visiems, kurie tiki. Nes nėra skirtumo; 23 juk jie visi nusidėjo ir stokoja Dievo garbės; 24 jie dovanai pateisinami jo malone, remiantis atpirkimu, įvykdytu Kristuje Jėzuje. 25 Jį Dievas pastatė taikinamąja priemone jo krauju per tikėjimą, kad parodytų savo teisumą, atleisdamas anksčiau, Dievo kantrumo metu, padarytas nuodėmes, 26 kad parodytų savo teisumą dabartiniu metu. Tuo būdu jis pats pasirodo esąs teisus ir pateisina tą, kuris tiki Jėzų.

27 Kur tad belieka pasididžiavimas? Jis pašalintas. Kokiu įstatymu? Darbų? Ne, bet tikėjimo įstatymu. 28 Nes mes sprendžiame, kad žmogus pateisinamas tikėjimu be įstatymo darbų. 29 Arba, ar Dievas yra tiktai žydų Dievas? Ar jis nėra ir pagonių Dievas? Taip, ir pagonių, jei iš tikrųjų tėra vienas Dievas; 30 jis pateisins apipiaustytąjį, remdamasis tikėjimu, ir neapipiaustytąjį tikėjimu. 31 Ar tad tikėjimu įstatymą panaikiname? Nieku būdu! Priešingai, mes įstatymą patvirtiname.

4 Ką tad sakysime gavus Abraomą, mūsų kūno protėvį? 2 Mat, jei Abraomas buvo pateisintas darbais, jis turi pagrindą didžiuotis, tačiau ne Dievui. 3 Ką gi sako Raštas? "O Abraomas patikėjo Dievu, ir tai jam buvo palaikyta teisumu." 4 Bet tam, kuris atlieka darbus, alga neatskaitoma kaip malonė, bet kaip skola. 5 Tačiau tam, kuris neatlieka darbų, bet tiki tą, kuris pateisina bedievį, jo tikėjimas palaikomas jam teisumu. 6 Lygiai kaip ir Dovydas taria palaiminimą žmogui, kuriam Dievas priskaito teisumą be darbų:

7 "Palaiminti, kurių nusikaltimai atleisti ir kurių nuodėmės uždengtos.
8 Palaimintas vyras, kurio nuodėmės Viešpats nepriskaito!"

9 Ar tad šitas palaiminimas taikomas apipiaustytajam, ar taip pat ir neapipiaustytajam? Mes juk sakome: "Abraomui tikėjimas palaikytas teisumu." 10 Kokiomis tad aplinkybėmis jis buvo palaikytas? Ar kai jis buvo apipiaustytas, ar kai neapipiaustytas? —Ne kai jis buvo apipiaustytas, bet kai neapipiaustytas. 11 Ir jis gavo apipiaustymo žymę, kaip neapipiaustymo būsenoje įgyto tikėjimo teisumo antspaudą. Tuo būdu jis yra tėvas visų, kurie tiki, būdami neapipiaustyti, ir taip jiems priskaitomas teisumas, 12 ir tėvas apipiaustytųjų, kurie ne tik yra kilę iš apipiaustytųjų, bet ir vaikščioja mūsų tėvo Abraomo neapipiaustymo būsenoje įrodyto tikėjimo pėdomis.

13 Nes ne įstatymu rėmėsi Abraomui arba jo palikuonims duotas pažadas, kad jis paveldėsiąs pasaulį, bet tikėjimo teisumu.

14 Mat, jei tie, kurie laikosi įstatymo, yra paveldėtojai, tikėjimas lieka be turinio ir pažadas neištesėtas. 15 Įstatymas juk sukelia rūstybę. Bet[1] kur nėra įstatymo, nėra nė sulaužymo.

16 Todėl sakome, jog paveldima "remiantis tikėjimu", kad būtų "iš malonės", kad pažadas būtų tikras visiems palikuonims: ne tik tiems, kurie laikosi įstatymo, bet ir tiems, kurie paseka Abraomo tikėjimu. Jis yra mūsų visų tėvas, 17 kaip parašyta: "Aš padariau tave daugelio tautų tėvu"—akivaizdoje to, kuriuo jis pasitikėjo, Dievo, kuris mirusiuosius daro gyvus ir nebūtį pašaukia būtin. 18 Beviltiškomis aplinkybėmis jis, remdamasis viltimi, tikėjo, kad patapsiąs[2] daugelio tautų tėvu, kaip kad jam buvo pasakyta: "Taip gausingi bus tavo palikuonys." 19 Ir, nepasilpdamas tikėjimu, jis stebėjo savo paties apmirusį kūną, nes jau buvo apie šimtą metų amžiaus, taip pat Saros įsčių apmirimą: 20 jis nesuabejojo dėl Dievo pažado netikėjimu, bet sustiprėjo tikėjimu, duodamas garbę Dievui 21 ir būdamas visiškai įsitikinęs, kad Jis, ką yra pažadėjęs, įstengia ir įvykdyti. 22 Todėl tai ir "palaikyta jam teisumu". 23 Tačiau ne tik nurodant į jį vieną parašyta: "palaikyta jam", 24 bet ir į mus, kuriems turi būti palaikyta—tiems, kurie tiki tą, kuris prikėlė iš mirusiųjų Jėzų, mūsų Viešpatį; 25 jis buvo išduotas dėl mūsų nusikaltimų ir prikeltas mūsų pateisinimui.

5 Taigi, būdami pateisinti tikėjimo pagrindu, mes turime ramybę su Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, 2 per kurį tikėjimu turime ir priėjimą prie tos malonės, kurioje stovime, ir giriamės Dievo garbės viltimi. 3 Ir ne tik tuo, bet mes giriamės ir priespaudomis, žinodami, kad priespauda gamina ištvermę, 4 ištvermė—ištyrimą, ištyrimas—viltį. 5 O viltis nepalieka gėdoje, nes Dievo meilė yra išlieta mūsų širdyse per Šventąją Dvasią, kuri yra mums duota.

6 Nes, mums dar tebesant silpniems, Kristus numirė už mus, tuo laiku dar bedievius. 7 Juk vargu ar kas norėtų mirti už teisų; už gerąjį gal kas ir išdrįstų numirti. 8 Bet savo meilę mums Dievas įrodo tuo, kad, mums dar tebesant nusidėjėliams, Kristus už mus numirė. 9 Taigi daug labiau, būdami dabar pateisinti jo krauju, mes būsime jo išgelbėti nuo rūstybės. 10 Nes jei mes, tebebūdami priešai, buvome sutaikinti su Dievu jo Sūnaus mirtimi, tai daug labiau, būdami sutaikinti, būsime išgelbėti jo gyvybe; 11 ir ne tik kaip sutaikinti, bet ir kaip tie, kurie giriasi Dievu per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, per kurį dabar esame gavę sutaikinimą.

12 Todėl, kaip per vieną žmogų nuodėmė įėjo į pasaulį ir per nuodėmę mirtis, ir tokiu būdu mirtis prasiskverbė į visus žmones, kadangi jie visi nusidėjo—13 Būtent: iki įstatymo nuodėmė buvo

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: Nes [2] Arba: ir taip jis patapo

pasaulyje, bet nuodėmė nepriskaitoma, kai nėra įstatymo. 14 O vis dėlto mirtis viešpatavo nuo Adomo iki Mozės ir tiems, kurie nebuvo nusidėję sulaužymu, panašiu į Adomo, kuris yra būsimojo Adomo pirmavaizdis.

15 Tačiau negalima sakyti: koks nusikaltimas, tokia ir malonė. Nes jei vieno nusikaltimu daugelis numirė, tai daug labiau Dievo malonė ir vieno žmogaus, Jėzaus Kristaus, malonės dovana su kaupu teko daugeliui. 16 Ir negalima sakyti: kaip atsitiko per vieną nusidėjusįjį, taip atsitinka ir su dovana. Nes teismas atėjo nuo vieno nusikaltimo ir nuvedė į pasmerkimą, o malonės dovana atveda nuo daugelio nusikaltimų į pateisinimą. 17 Nes jei vieno nusikaltimu mirtis užsiviešpatavo per vieną, tai daug labiau tie, kurie gauna malonės ir teisumo dovanos perteklių, viešpataus gyvenime per vieną, Jėzų Kristų.

18 Taigi, kaip per vieną nusikaltimą visiems žmonėms radosi pasmerkimas, taip ir per vieną teisų žygį visiems žmonėms randasi gyvybę teikiąs pateisinimas. 19 Nes kaip per vieno žmogaus nepaklusnumą daugelis buvo padaryta nusidėjėliais, taip pat ir per vieno paklusnumą daugelis bus padaryta teisiais. 20 O įstatymas įsiterpė, kad nusikaltimas pasidarytų pilnas. Bet kur nuodėmė pasidarė pilna, ten malonė plūdo dar pilniau, 21 kad, kaip nuodėmė viešpatavo mirtimi, taip ir malonė viešpatautų teisumu amžinam gyvenimui per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį.

6 Ką tad pasakysime? "Pasilikime nuodėmėje, kad malonė pagausėtų"? Nieku būdu! 2 Mes, kurie numirėme nuodėmei, kaip dar gyvensime joje? 3 Arba, ar nežinote, kad mes, kurie tik buvome pakrikštyti[1] į Jėzų Kristų, buvome pakrikštyti[1] į jo mirtį? 4 Taigi krikštu mes buvome palaidoti su juo į mirtį, kad, kaip Jėzus buvo prikeltas iš mirusiųjų Tėvo garbinga galia, taip ir mes gyventume naują gyvenimą.

5 Nes jei mes esame suaugę su juo mirtimi, panašia į jo, tai, antra vertus, mes būsime suaugę su juo ir prisikėlimu, panašiu į jo.[2] 6 Mes juk žinome tai, jog mūsų senasis aš buvo nukryžiuotas su juo, kad būtų sunaikintas nuodėmės kūnas, idant mes jau nebevergautume nuodėmei. 7 Nes kas yra numiręs, tas yra palaisvintas nuo nuodėmės. 8 Jei tad numirėme su Kristumi, mes tikime, kad ir gyvensime su juo, 9 nes mes žinome, kad Kristus, prikeltas iš mirusiųjų, jau nebemiršta. Mirtis jam nebeviešpatauja, 10 nes kad jis numirė, tai numirė nuodėmei kartą visam laikui, o kad jis gyvena, tai gyvena Dievui. 11 Taip ir jūs laikykite save esant mirusius nuodėmei, bet gyvus Dievui Kristuje Jėzuje.

---

[1] Lit. panardyti
[2] Lit. Nes jei mes esame suaugę su jo mirties panašybe, tai, antra vertus, mes būsime ir su prisikėlimo.

12 Todėl nuodėmė teneviešpatauja jūsų mirtingame kūne, kad jūs turėtute klausyti jo geidulių, 13 ir nepaduokite nuodėmei savo sąnarių, kaip neteisybės ginklų, bet paduokite save pačius Dievui, kaip iš mirusiųjų atgijusius, ir savo sąnarius Dievui, kaip teisybės ginklus. 14 Nes nuodėmė nebeviešpataus jums; jūs juk nebesate įstatymui, bet malonei pajungti.

15 Tai ką? "Nuodėmiaukime, nes nebesame įstatymui, bet malonei pajungti?" Nieku būdu! 16 Ar nežinote, kad, kam jūs pasiduodate vergais, kad jo klausytute, jūs esate vergai to, kurio klausote: arba nuodėmės mirčiai nusipelnyti arba paklusnumo teisumui įsigyti? 17 Bet, dėkui Dievui, jūs buvote nuodėmės vergai, tačiau iš širdies paklusote tam mokslo pavidalui, kuriam buvote paduoti, 18 ir, būdami išlaisvinti nuo nuodėmės, jūs buvote pavergti teisybei: 19 žmogiškai kalbu dėl jūsų kūniškojo silpnumo. Mat, kaip buvote padavę savo sąnarius vergais netyrybei ir nedorybei, kad nedorai elgtutės, taip dabar paduokite savo sąnarius vergais teisybei, kad pataptute šventi.

20 Juk, kai buvote nuodėmės vergai, jūs buvote nepriklausomi nuo teisybės. 21 Kokį gi gavinį turėjote tada?—Tokių dalykų, kurių dabar gėditės. Juk anų dalykų galas—mirtis. 22 Bet dabar, būdami išlaisvinti nuo nuodėmės ir patapę Dievo vergais, jūs turite sau gaviniu pašventinimą, o galutiniu padariniu—amžiną gyvenimą. 23 Nes nuodėmės alga yra mirtis, bet Dievo malonės dovana —amžinasis gyvenimas Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje.

7 Arba ar nežinote, broliai,—kalbu juk įstatymą pažįstantiems,— kad įstatymas viešpatauja žmogui, kol jis gyvena? 2 Pavyzdžiui, ištekėjusi moteris įstatymo yra susieta su vyru, kol jis gyvas; bet jei vyras numiršta, ji išlaisvinama nuo įstatymo, kurio ji susieta su vyru. 3 Taigi ji, tik vyrui gyvam esant, vadinsis svetimautoja, jei atsiduos kitam vyrui; bet jei vyras yra miręs, ji yra laisva nuo įstatymo, tad ji, atsiduodama kitam vyrui, nebėra svetimautoja.

4 Lygiu būdu ir jūs, mano broliai, buvote numarinti įstatymui Kristaus kūnu, ir tuo būdu priklausote kitam—tam, kuris buvo prikeltas iš mirusiųjų, kad mes neštume vaisių Dievui. 5 Nes, kol mes gyvenome kūniškai, nuodėmingos aistros, pažadintos įstatymo, veikė mūsų sąnariuose tokiu būdu, kad mes nešėme vaisių mirčiai. 6 Bet dabar mes esame išlaisvinti nuo įstatymo, numirę tam, kuriame buvome kalinami, ir tuo būdu mes vergaujame, turėdami naują, Dvasios teikiamą gyvenimą, ir ne pasenusiai raidei.

7 Ką tad pasakysime? Ar įstatymas yra nuodėmė? Nieku būdu! Bet tai galiu pasakyti: aš nebūčiau pažinęs nuodėmės, jei ne per įstatymą; juk ir apie pageidimą nebūčiau žinojęs, jei įstatymas nebūtų pasakęs: "Negeisk!" 8 Bet nuodėmė, įsakymu gavusi postūmį, sukėlė manyje visokį pageidimą; juk, kur nėra įstatymo,

nuodėmė yra negyva. 9 Aš kartą buvau gyvas, kai dar nebuvo įstatymo, tačiau, įstatymui atėjus, nuodėmė atgijo, 10 o aš—numiriau; taip man įsakymas, žadąs nuvesti į gyvenimą, pasirodė esąs priemonė nuvesti į mirtį, 11 nes nuodėmė, įsakymu gavusi postūmį, prigavo mane ir juo užmušė mane. 12 Taigi, įstatymas yra šventas, ir įsakymas—šventas, teisingas ir geras.

13 Ar tad, kas yra gera, pavirto man mirtimi? Nieku būdu! Bet tai buvo nuodėmė, kuri, kad pasirodytų esanti nuodėmė, su pagalba to, kas gera, nešė man mirtį, kad nuodėmė pataptų be saiko nuodėminga—su įsakymo pagalba. 14 Mes juk žinome, kad įstatymas yra dvasinis, bet aš esu kūninis, parduotas nuodėmei vergauti. 15 Nes ką aš padarau, nesuprantu; aš juk nedarau to, ko noriu, bet ko nekenčiu, tai aš darau. 16 Bet jei aš darau tai, ko nenoriu, aš pritariu įstatymui, kad jis geras. 17 O tada jau nebe aš tai darau, bet manyje gyvenanti nuodėmė. 18 Aš juk žinau, kad negyvena manyje, tai yra, mano kūniškajame aš, gera. Norėti gera, tiesa, įstengiu, bet padaryti—ne, 19 nes nedarau gera, ko noriu, bet bloga, ko nenoriu, tai darau. 20 Bet jei aš tai darau, ko nenoriu, tai nebe aš tai padarau, bet manyje gyvenanti nuodėmė.

21 Taigi, aš randu įstatymą, kad, man norint daryti gera, bloga man pritampa. 22 Aš juk džiugiai pritariu Dievo įstatymui savo vidujiniu žmogumi, 23 bet aš stebiu savo sąnariuose kitą įstatymą, kariaujantį su mano proto įstatymu ir darantį mane belaisviu nuodėmės įstatymo, kuris yra mano sąnariuose. 24 Prislėgtas aš žmogus? Kas mane išgelbės iš šito mirčiai lemto kūno? 25 Dėkui Dievui per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį! Taigi aš pats protu tarnauju Dievo įstatymui, o kūnu nuodėmės įstatymui.

8 Taigi dabar nebėra jokio pasmerkimo tiems, kurie yra Kristuje Jėzuje. 2 Nes gyvybę teikiąs Dvasios įstatymas Kristuje Jėzuje išlaisvino tave[1] nuo nuodėmės ir mirties įstatymo. 3 Nes ko negalėjo įstatymas, kame jis pasirodė esąs per silpnas dėl kūno, tai įvykdė Dievas: atsiųsdamas savo paties Sūnų nuodėmės užvaldyto kūno pavidalu ir nuodėmei įveikti[2], jis pasmerkė nuodėmę kūne, 4 kad įstatymo teisinis reikalavimas būtų įvykdytas mumyse, *kurie elgiamės ne taip, kaip geidžia kūnas, bet kaip reikalauja* Dvasia. 5 Nes kurie yra kūniški, tie nusistatę daryti tai, ko geidžia kūnas, o kurie yra dvasiški—tai, ką įteigia Dvasia. 6 Juk kūno nusistatymas neša mirtį, bet Dvasios nusistatymas—gyvenimą ir ramybę, 7 kadangi kūno nusistatymas yra priešiškumas Dievui, nes jis nepasiduoda Dievo įstatymui; juk ir negali. 8 O kurie gyvena kūniškai, negali patikti Dievui.

9 Tačiau jūs negyvenate kūniškai, bet dvasiškai, jei Dievo Dvasia

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: mane [2] Arba: ir kaip atnašą už nuodėmę

iš tikrųjų gyvena jumyse. Bet jei kas neturi Kristaus Dvasios, tas nėra jo. 10 O jei Kristus gyvena jumyse, tai kūnas, tiesa, yra negyvas dėl nuodėmės, tačiau dvasia—gyva dėl teisybės. 11 Jei Dvasia to, kuris prikėlė Jėzų iš mirusiųjų, gyvena jumyse, tai tas, kuris prikėlė iš mirusiųjų Kristų Jėzų, atgaivins ir jūsų mirtingus kūnus savo jumyse gyvenančia Dvasia.

12 Taigi, broliai, mes esame įpareigoti ne kūnui, kad kūniškai turėtume gyventi! 13 Nes jei kūniškai gyvenate, jūs turėsite mirti, bet jei Dvasia marinate kūno darbus, jūs gyvensite. 14 Nes kurie tik Dievo Dvasios vedami, tie yra Dievo sūnūs. 15 Jūs juk nesate gavę vergystės dvasios, kad vėl turėtute bijoti, bet jūs gavote įsūnystės Dvasią, kuria šaukiame: "Abba, Tėve!" 16 Pati Dvasia paliudija mūsų dvasiai, kad mes esame Dievo vaikai. 17 Jei esame vaikai, tai ir tėvoniai: Dievo tėvoniai, o Kristaus bendratėvoniai—jei tik su juo kenčiame, kad su juo būtume ir pagarbinti.

18 Mat, aš sprendžiu, kad dabartinio laiko kentėjimai yra nereikšmingi, lyginant juos su būsimąja garbe, kuri bus mums apreikšta. 19 Juk kūrinija, ilgestingai žvalgydamasi, laukia Dievo sūnų apreiškimo. 20 Nes kūrinija buvo pajungta tuštybei, ne savo valia, bet valia to, kuris ją pajungė; bet tai susieta su viltimi, 21 kadangi ir pati kūrinija bus išlaisvinta iš vergystės pragaištamybei ir įgys garbingą Dievo vaikų laisvę. 22 Mes juk žinome, kad visa kūrinija iki šiolei kartu tebedūsauja ir tebekenčia skausmus; 23 ir ne tik ji, bet ir mes patys, kurie turime Dvasią kaip pirmąją išmoką, mes juk patys dūsaujame savyje, laukdami įsūnijimo, mūsų kūno atpirkimo. 24 Nes tąja viltimi mes buvome išgelbėti. Bet regima viltis nėra viltis. Nes, ką kuris mato, kam jam dar bereikėtų to ištvermingai laukti[1]? 25 Bet jei turime viltį tuo, ko neregime, mes to laukiame su ištverme.

26 O tokiu pat būdu ir Dvasia ateina į pagalbą mūsų silpnybei. Nes mes nežinome, ko turime melsti, kaip pridera, tačiau pati Dvasia melsdama užtaria mus bežodžiais dūsavimais. 27 O Tas, kuris ištiria širdis, žino, kas yra Dvasios nusistatymas: kad ji užtaria šventuosius Dievui patinkamu būdu.

28 Be to, mes žinome, kad su tais, kurie myli Dievą, jis visuose dalykuose veikia, kad įvykdytų gera,—su tais, kurie yra pašaukti, kaip jo nutarta. 29 Nes kuriuos jis iš anksto nusižiūrėjo, tuos jis ir iš anksto paskyrė, kad jie būtų tokio pat pavidalo, kaip ir jo Sūnaus paveikslas, kad tuo būdu jis būtų pirmgimis daugelio brolių tarpe. 30 O kuriuos jis iš anksto paskyrė, tuos ir pašaukė; o kuriuos jis pašaukė, tuos ir pateisino; o kuriuos pateisino, tuos ir garbingus padarė.

31 Tai ką dėl to pasakysime? Jei Dievas yra už mus, kas begalėtų būti prieš mus? 32 Jis juk nepagailėjo savo paties Sūnaus, bet

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: viltis

jį atidavė už mus visus: kaipgi jis taip pat nepadovanotų mums visa su juo?[1] 33 Kas kaltins Dievo išrinktuosius? Dievas, kuris pateisina? 34 Kas yra tas, kuris mus pasmerks? Ar Kristus Jėzus, kuris numirė—dar daugiau, kuris buvo prikeltas, kuris yra Dievo dešinėje, kuris net užtaria mus? 35 Kas mus atskirs nuo Kristaus meilės? Ar priespauda? ar bėda? ar persekiojimas? ar badas? ar nuogumas? ar pavojus? ar kalavijas? 36 Juk parašyta:

"Dėl tavęs mes esame žudomi per ištisą dieną;
mes esame laikomi piautinomis avimis."

37 Tačiau visuose tuose dalykuose mes esame daugiau kaip nugalėtojai per tą, kuris mus mylėjo. 38 Aš, mat, esu tikras, kad nei mirtis nei gyvenimas, nei angelai nei kunigaikštystės, nei dabartybė nei būsimybė, nei galybės, 39 nei aukštybė nei gilybė, nei kuris nors kitas kūrinys negalės mūsų atskirti nuo Dievo meilės, kuri yra Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje!

9 Tiesą kalbu Kristuje, nemeluoju, ir man tai kartu paliudija mano sąžinė Šventosios Dvasios įtakoje, 2 kad aš turiu didelį liūdesį ir neperstojantį skausmą savo širdyje. 3 Aš juk pats norėčiau būti prakeiktas ir taip atskirtas nuo Kristaus labui savo brolių, savo giminaičių kūno požiūriu. 4 Jie yra izraelitai, jų yra įsūnystė ir Dievo garbinga artimybė, ir sandoros, ir įstatymo leidyba, ir Dievo garbinimas, ir pažadai; 5 jų yra tėvai, ir iš jų Kristus yra kilęs kūno požiūriu—visam viešpataująsis Dievas tebūnie pagirtas per amžius![2] Amen.

6 Tačiau nesakau ta prasme, lyg kad Dievo ištarmė būtų paliovusi veikti, nes ne visi, kurie yra kilę iš Izraelio, yra Izraelis; 7 ir ne todėl, kad jie yra Abraomo palikuonys, visi jau yra jo vaikai, bet:

"Kurie iš Izaoko, tie bus vadinami tavo palikuonimis."

8 Tai yra, ne kūno vaikai yra Dievo vaikai, bet pažadėjimo vaikai laikomi palikuonimis. 9 Nes pažadas yra šitas žodis: "Apie tą laiką aš ateisiu, ir Sara turės sūnų." 10 Ir ne tik tai gali eiti pavyzdžiu, bet ir Rebeka, kuri nuo vieno vyro, mūsų tėvo Izaoko, buvo patapusi nėščia. 11 Nes josios dvynukams dar neužgimus, nė ką nors gera ar bloga padarius,—kad pasiliktų išrinkimu besivaduojąs Dievo nutarimas, 12 pagrįstas ne darbais, bet šaukiančiojo nuosprendžiu,—jai buvo pasakyta: "Didesnysis tarnaus mažesniajam", 13 taip kaip parašyta: "Jokūbą aš pamilau, bet Ezavo neapkenčiau."

14 Ką tad pasakysime? Argi Dievas elgiasi neteisingai? Nieku būdu! 15 Jis Mozei juk sako:

"Aš pasigailėsiu, kurio aš pasigailiu,
ir būsiu gailestingas, kuriam aš esu gailestingas."

---

[1] Arba: kaipgi jis kartu su juo nepadovanotų mums visa?
[2] Arba: ir iš jų kūnu yra kilęs Kristus, kuris yra Dievas visam, pagirtas per amžius!

16 Taigi, viskas priklauso ne nuo žmogaus valios ir ne nuo jo pasistengimo, bet nuo Dievo pasigailėjimo.[1] 17 Nes Raštas sako Faraonui: "*Kaip tik tam aš tave prikėliau, kad tavyje parodyčiau savo jėgą ir kad mano vardas būtų skelbiamas visoje žemėje.*" 18 Iš to išeina, kad kurio jis nori—to pasigaili, ir kurio jis nori—tą sukietina. 19 Nagi, pasakysi man: "Kam jis dar prikiša? Juk kas įstengia pasipriešinti jo valiai?" 20 O žmogau, kas gi, tiesą sakant, tu esi, kad Dievui prieštarauji? Argi darinys sako meistrui: "Kam tu mane šitokį padarei?"? 21 Arba, ar puodžius neturi galios moliui, iš tos pačios minklės padaryti vieną indą garbei, kitą negarbei? 22 O jei Dievas, norėdamas parodyti savo rūstybę ir padaryti žinomą savo jėgą, su dideliu kantrumu pakentė pražūčiai nužiestus indus, 23 ir kad pravertų savo garbės turtus gailestingumo indams, kuriuos jis iš anksto prirengė, ——?[2] 24 Tokius jis ir mus pašaukė ne tik iš žydų, bet ir iš pagonių, 25 kaip jis ir Hozėjo žodžiais sako:

"Tautą, kuri nebuvo mano, aš pavadinsiu savo tauta,
ir nenumylėtąją—numylėtąja.
26 Ir toje vietoje, kur jiems buvo pasakyta: 'Jūs nesate mano tauta',
jie bus vadinami 'Gyvojo Dievo sūnumis'."

27 O Jezajas šaukia apie Izraelį: "Jei Izraelio sūnų skaičius būtų kaip jūros smiltys, tik liekana tebus išgelbėta! 28 Nes, ištesėdamas ir skubiai įvykdydamas savo žodį, Viešpats tai atliks žemėje." 29 Ir kaip Jezajas iš anksto yra pasakęs:

"Jei kariuomenių Viešpats nebūtų palikęs mums palikuonių,
mes būtume patapę kaip Sodoma ir būtume prilygę Gomorai."

30 Ką tad pasakysime? Tai, kad pagonių tautos, kurios nesivijo teisumo, nutvėrė teisumą, būtent: teisumą, pagrįstą tikėjimu. 31 O Izraelis, vydamasis įstatymą, žadantį teisumą, įstatymo nepasiekė. 32 Kodėl? Todėl, kad jis siekė pasidaryti teisus ne remdamasis tikėjimu, bet darbais. Jie atsimušė į atsitrenkimo akmenį, 33 kaip parašyta;

"Štai aš dedu Sione atsitrenkimo akmenį ir papiktinimo uolą,
bet kas jį tiki, neliks sugėdintas."

10 Broliai, mano širdies troškimas ir mano malda į Dievą yra už juos, kad jie būtų išgelbėti. 2 Aš juk liudiju jiems, kad jie turi uolumą Dievui, tačiau neapšviestą. 3 Nes, klaidingai įvertindami Dievo teisumą ir siekdami iškelti savąjį, jie Dievo teisumui nepasijungė. 4 Nes Kristus yra įstatymo galas; tuo būdu dabar pasidaro teisus kiekvienas, kuris tiki.

5 Mozė, būtent, rašo apie teisybę, pagrįstą įstatymu: "Žmogus,

[1] Lit. ne nuo norinčiojo ir ne nuo bėgančiojo, bet nuo pasigailinčiojo Dievo.
[2] Trūksta pagrindinio sakinio: tai ar ne jo dalykas, ir kaip tu jam prieštarausi?

kuris ją vykdo, jąja gyvens." 6 Bet teisybė, kuri yra pagrįsta tikėjimu, sako šitaip: "Netark savo širdyje: 'Kas užžengs į dangų?' "—būtent, Kristaus nugabenti žemyn.—7 "Arba: 'Kas nužengs į bedugnę'?"—būtent, Kristaus atgabenti aukštyn iš mirusiųjų. 8 Bet ką ji sako?—"Arti prie tavęs yra žodis, tavo burnoje ir tavo širdyje", tai yra, tikėjimo žodis, kurį skelbiame. 9 Nes jei savo burna išpažinsi Jėzų esant Viešpatį ir savo širdimi tikėsi, kad Dievas jį prikėlė iš mirusiųjų, tu būsi išgelbėtas. 10 Nes širdimi tikima, ir taip įgyjamas teisumas; burna išpažįstama, ir taip įgyjamas išgelbėjimas. 11 Juk Raštas sako: "Nė vienas, kuris jį tiki, neliks sugėdintas." 12 Mat, nėra skirtumo tarp žydo ir graiko; juk tas pats yra visų Viešpats, turįs turtų visiems, kurie šaukiasi jo, 13 nes "kiekvienas, kuris šaukiasi Viešpaties vardo, bus išgelbėtas."

14 Kaip tad jie šauktųsi to, kurio neįtikėjo? O kaip jie įtikėtų tą, kurio neišgirdo? Ir kaip jie išgirstų be skelbiančiojo? 15 O kaip jie skelbtų, jei nebūtų pasiųsti? Juk parašyta: "Kaip puikios kojos tų, kurie skelbia gerą naujieną!" 16 Bet ne visi pakluso Evangelijai; nes Jezajas sako: "Viešpatie, kas įtikėjo mūsų skelbimu?" 17 Taigi, tikėjimas randasi iš skelbimo, o skelbimas—Kristaus paliepimu.[1]

18 Bet aš klausiu: argi jie neišgirdo? Ir kaip dar!
"Po visą žemę išplito jų garsas,
iki gyvenamojo pasaulio pakraščių jų žodžiai."

19 Bet aš klausiu: argi Izraelis nesuprato? Mozė pirmas sako:
"Aš padarysiu jus pavydulingus netautai,
neišmanančiai tautai aš užrūstinsiu jus."

20 O Jezajas pasidrąsina ir sako:
"Aš daviausi randamas tų, kurie manęs neieškojo,
pasirodžiau tiems, kurie apie mane neklausė."

21 Bet Izraeliui jis sako: "Per ištisą dieną aš laikiau ištiesęs savo rankas į tautą, neklausančią ir prieštaraujančią."

11 Aš tad klausiu: argi Dievas atstūmė savo tautą? Nieku būdu! Nes ir aš esu izraelitas, iš Abraomo palikuonių, iš Benjamino padermės. 2 Dievas neatstūmė savo tautos, kurią jis iš anksto buvo nusižiūrėjęs. Arba, ar jūs nežinote, ką Raštas sako skyriuje apie Eliją, kaip pastarasis reiškia Dievui skundą prieš Izraelį: 3 "Viešpatie, tavo pranašus jie užmušė, tavo aukurus nugriovė; aš vienas išlikau, ir jie tyko mano gyvybės." 4 Bet ką jam sako Dievo atsakas?—"Aš pasilaikiau septynis tūkstančius vyrų, kurie nepalenkė kelių Baalui." 5 Taigi, lygiai taip pat ir dabartiniu metu yra atsiradęs likutis, išrinktas malone. 6 Bet jei malone, tai nebe darbų pagrindu; kitaip malonė jau nebebūtų malonė.

---

[1] Arba: "Viešpatie, kas įtikėjo tuo, ką girdėjo iš mūsų?" Taigi, tikėjimas randasi iš to, kas girdima, o tai, kas girdima,—skelbiant Kristų.

7 Kas tada? Ką Izraelis stengiasi pasiekti, to jis nepasiekė, tik išranka pasiekė. O likusieji yra sukietėję, 8 kaip parašyta:

"Dievas jiems davė apkvaitimo dvasią,
akis, kad jie neregėtų, ir ausis, kad negirdėtų,
iki pat šios dienos."

9 Ir Dovydas sako:

"Jų stalas tepavirsta jiems kilpa ir žabangais,
papiktinimu ir atlyginimu;
10 tebūnie aptemdytos jų akys, kad jie neregėtų,
ir jų nugarą lenk visados."

11 Aš tad klausiu: argi jie atsitrenkė, kad pultų? Nieku būdu! Bet jų suklupimu atėjo išgelbėjimas pagonių tautoms, kad juos[1] padarytų pavydulingus. 12 Bet jeigu jų suklupimas reiškia pasaulio praturtinimą ir jų netesėjimas—pagoninių tautų praturtinimą, kaip tad daug daugiau reikšmės turėtų, jei jie visiškai įvykdytų Dievo valią![2]

13 O jums, pagonims, aš sakau: kiek aš esu pagonių apaštalas, gerbiu savo tarnystę, 14 tikėdamasis kokiu nors būdu pažadinti savo kūno giminaičiuose pavyduliavimą ir kai kuriuos jų tuo išgelbėti. 15 Nes jei jų atmetimas reiškia pasaulio sutaikinimą, ką reikš jų priėmimas, jei ne gyvenimą iš mirusiųjų prisikėlus? 16 O jei pirminė duona yra šventa, tai ir visa tešla; ir jei šaknis yra šventa, tai ir šakos.

17 Bet jei kai kurios šakos yra išlaužtos, o tu, būdamas laukinis alyvmedis, esi įskiepytas tarp jų ir pasidaręs alyvmedžio riebalų teikiančios šaknies dalininkas, 18 tai nesididžiuok prieš šakas. O jei didžiuojies, žinok, kad ne tu nešioji šaknį, bet šaknis tave! 19 Nagi, pasakysi: "Šakos yra išlaužtos tam, kad aš būčiau įskiepytas." 20 Gerai! Jos netikėjimu yra išlaužtos, bet tu vien tikėjimu stovi. Nebūk išdidžiai nusiteikęs, verčiau bijokis! 21 Nes jei Dievas nepagailėjo gamtiškai išaugusių šakų, jis nė tavęs nepagailės. 22 Taigi pamatyk Dievo gerumą ir griežtumą: tiems, kurie nupuolė, tenka griežtumas, o tau—Dievo gerumas, jei pasiliksi gerume; kitaip ir tu būsi iškirstas! 23 Bet ir anie, jei nepasiliks netikėjime, bus įskiepyti, nes Dievas pajėgia juos vėl įskiepyti. 24 Nes jei tu buvai iškirstas iš tavo prigimtį atitinkančio laukinio alyvmedžio ir prieš savo prigimtį įskiepytas į gerą alyvmedį, kaip daug labiau šitie, kurie jau savo prigimtimi yra iš jo, bus atgal įskiepyti į savo pačių alyvmedį!

25 Kad nesiremtute savo pačių išmana, aš nenoriu palikti jūsų, broliai, nežinioje dėl šitos paslapties: dalinis sukietėjimas įvyko Izraeliui, kol pilnutinis pagonių skaičius įeis, 26 ir taip visas Izraelis bus išgelbėtas, kaip parašyta:

"Iš Siono ateis Gelbėtojas,

---

[1] T.y. izraelitus

[2] Arba: jei atsiverstų jų pilnutinis skaičius

jis nukreips bedievystę nuo Jokūbo;
27 ir ta bus mano sandora su jais,
kada aš nuimsiu jų nuodėmes."

28 Evangelijos požiūriu jie yra Dievo priešai—jūsų labui, bet išrinkimo požiūriu —numylėti dėl protėvių. 29 Nes neatšaukiamos yra Dievo malonės dovanos ir pašaukimas. 30 Mat, lygiai kaip jūs kadaise buvote nepaklusnūs Dievui, bet dabar dėl jų nepaklusnumo esate patyrę gailestingumą, 31 taip ir šitie dabar nepakluso dėl jums suteikto pasigailėjimo, kad ir jie dabar[1] patirtų pasigailėjimą. 32 Nes Dievas visus atidavė kalėti nepaklusnumui, kad visų pasigailėtų.

33 O Dievo turtų, išminties ir žinojimo gelme! Kaip neištiriami jo teismai ir nesusekami jo keliai!

34 "Nes kas pažino Viešpaties mintį,
arba kas buvo jo patarėjas?
35 Arba kas Jam pirma davė,
kad jam būtų atmokėta?"

36 Nes iš jo, per jį ir jam yra visa. Jam tebūnie garbė per amžius! Amen.

12 Taigi dėl Dievo pasigailėjimų aš maldauju jus, broliai, atnašauti savo kūnus, kaip gyvą, šventą, Dievui patinkamą auką; tai tebūnie jūsų dvasinis Dievo garbinimas! 2 Ir nesusivienodinkite su šituo pasauliu, bet persikeiskite savo dvasios atnaujinimu, kad jūs galėtute ištirti, kas yra Dievo valia, kas yra gera, Dievui patinkama ir tobula.[2]

3 Mat, remdamasis man duotąja malone, aš įteigiu kiekvienam, kuris yra jūsų tarpe, kad jis neturėtų apie save aukštesnės nuomonės už tą, kurią jis turėtų turėti, bet turėtų apie save nuosaikią nuomonę, kiekvienas laikydamasis to tikėjimo saiko, kurį Dievas jam priskyrė. 4 Nes kaip viename kūne mes turime daug sąnarių, o visi sąnariai neatlieka to paties uždavinio, 5 taip ir mes, nors ir daugelis, esame vienas kūnas Kristuje, bet, pavieniui imant, vieni kitų sąnariai. 6 O turėdami skirtingų dovanų, destis, kokia yra ta malonė, kuri yra mums suteikta, naudokime jas: jei turime pranašystę—taip, kad ji atitiktų tikėjimą; 7 jei tarnystę—tarnavime; jei kas moko, tenaudoja savo dovaną mokyme; 8 jei kas ragina—raginime; kas šelpia, tedaro tai su paprastumu; kas pirmininkauja —su stropumu; kas daro gailestingumo darbus—su džiugumu.

9 Meilė tebūnie neveidmainiška. Bodėkitės to, kas pikta, laikykitės to, kas gera. 10 Nuoširdžiai mylėkite vienas kitą brolių meile, pagerbimu prašokite vienas kitą. 11 Uolumu nebūkite tingūs, visuomet būkite Dvasios uždegti, tarnaukite Viešpačiui. 12 Džiau-

[1] Kiti senoviniai rankraščiai išleidžia: dabar
[2] Arba: kas yra geroji, priimtinoji ir tobuloji Dievo valia

kitės viltimi, būkite ištvermingi priespaudoje, nesiliaukite meldęsi. 13 Prisidėkite šalpa šventųjų reikaluose, stenkitės parodyti vaišingumą.

14 Laiminkite tuos, kurie persekioja jus; laiminkite ir nekeikite. 15 Džiaukitės su linksmaisiais, verkite su verkiančiaisiais, 16 gyvenkite darnoje vienas su kitu. Nebūkite išdidūs, bet eikite ranka rankon su žemaisiais![1] Nesidėkite esą išmaningi. 17 Niekam neatmokėkite piktu už pikta, rūpinkitės tuo, kas yra gera visų žmonių akivaizdoje. 18 Jei galima, kiek tai priklauso nuo jūsų, gyvenkite taikoje su visais žmonėmis. 19 Neatsikeršykite patys, mylimieji, bet palikite vietos Dievo rūstybei; juk parašyta: "Mano yra kerštas, aš atmokėsiu, sako Viešpats." 20 Verčiau, "jei tavo priešas alksta, pavalgydink jį; jei trokšta, pagirdyk jį; nes tai darydamas, tu sukrausi degančias anglis ant jo galvos." 21 Nesiduok pikto nugalimas, bet nugalėk pikta geru.

13 Kiekvienas tebūnie pasidavęs valdančioms vyriausybėms, nes nėra kitos vyriausybės, kaip tik nuo Dievo, o tos, kurios veikia, yra Dievo įsteigtos. 2 Taigi tas, kuris priešinasi vyriausybei, priešinasi Dievo santvarkai, o tie, kurie priešinasi, užsitraukia teismą. 3 Nes valdininkai nėra atgrąsa geram darbui, bet piktam. Nenori bijotis vyriausybės—daryk gera, ir turėsi iš jos pagyrimą; 4 ji juk yra Dievo tarnė tavo labui. Bet jei darai bloga, bijokis, nes ji ne veltui nešioja kardą. Ji juk yra Dievo tarnė—keršytoja Jo rūstybei parodyti tam, kuris daro pikta. 5 Todėl būtina jai pasiduoti ne tik rūstybei išvengti, bet ir sąžinei nepažeisti. 6 Dėl tos pačios priežasties juk ir mokesčius mokate, nes jie yra Dievo tarnautojai, kurie tuo pastoviai ir rūpinasi. 7 Atiduokite visiems, ką jūs esate jiems kalti: kam mokestį—mokestį, kam muitą—muitą, kam baimę—baimę, kam pagarbą—pagarbą.

8 Niekam nieko kito nebūkite skolingi, kaip tik meilės vienas kitam, nes kas kitą myli, įstatymą yra įvykdęs. 9 Nes įsakymai: "Nesvetimoteriauk, neužmušk, nevok, negeisk" ir bet kuris kitas įsakymas yra sutraukiami šitame sakinyje, būtent: "Mylėk savo artimą, kaip save patį." 10 Meilė nedaro artimui pikta; tuo būdu meilė yra įstatymo įvykdymas.

11 Ir tai darykite, nuvokdami dabartinį laiką, kad jau metas jums pabusti iš miego, nes dabar išgelbėjimas yra prie mūsų arčiau, negu tada, kai įtikėjome. 12 Naktis beveik praslinko, o diena priartėjo. Tad nusirenkime tamsos darbus, o apsirenkime šviesos ginklais! 13 Kaip dieną, elkimės padoriai, ne apsirydami ir girtaudami, ne gašlaudami ir paleistuvaudami, ne vaidydamiesi ir pavyduliaudami, 14 bet apsirenkite Viešpačiu Jėzumi Kristumi ir nesirūpinkite kūnu jo geiduliams patenkinti.

---

[1] Arba: Nesiekite aukštų dalykų, bet atsidėkite žemiems dalykams!

14 O tą, kuris yra silpnas tikėjimu, priimkite, tik kad nebūtų ginčų dėl nuomonių. 2 Vienas yra įsitikinęs, kad jam valia viską valgyti, bet kitas, kuris yra silpnas, valgo tik daržoves. 3 Tas, kuris valgo, tenepaniekina to, kuris nevalgo, o tas, kuris nevalgo, teneteisia to, kuris valgo; juk Dievas jį priėmė. 4 Kas esi tu, kuris teisi kito tarną? Savo paties Viešpačiui jis stovi arba puola. O jis stovės, nes Viešpats jį gali pastatyti.

5 Vienas juk vieną dieną vertina labiau už kitą, kitas lygiai vertina kiekvieną dieną. Kiekvienas tebūnie pilnai įsitikinęs savo paties galvojimu! 6 Tas, kuris laikosi dienos, laikosi jos Viešpačiui, ir kuris valgo—valgo Viešpačiui, nes jis dėkoja Dievui. O kuris nevalgo, nevalgo Viešpačiui ir dėkoja Dievui. 7 Nėvienas mūsų negyvena sau pačiam ir nėvienas nemiršta sau pačiam. 8 Nes jei gyvename, gyvename Viešpačiui, ir jei mirštame—mirštame Viešpačiui. Taigi ar gyvename, ar mirštame—mes esame Viešpaties! 9 Tam juk Kristus numirė ir pasidarė gyvas, kad jis būtų ir mirusiųjų ir gyvųjų Viešpats.

10 O tu—kam teisi savo brolį? arba kam paniekini savo brolį? Mes juk visi stosime prieš Dievo teismo sostą! 11 Juk parašyta:

> "Taip tikrai, kaip aš gyvas, sako Viešpats, man nusilenks kiekvienas kelias,
> ir kiekvienas liežuvis pagirs Dievą."

12 Taigi, kiekvienas mūsų duos už save apyskaitą Dievui.

13 Todėl nebeteiskite vienas kito, bet tai verčiau nuspręskite: nepadėti broliui kelyje susitrenkimo akmens arba kliūties. 14 Aš žinau ir esu įsitikinęs Viešpatyje Jėzuje, kad nieko nėra netyro savyje; tik tam, kuris laiko ką esant netyra, jam tai yra netyra. 15 Jei tavo brolis dėl valgio įsižeidžia, tu jau nebesielgi, kaip verčia meilė. Savo valgiu nepražudyk to, už kurį Kristus numirė. 16 Taigi neleiskite piktžodžiauti tam, kas jums gera! 17 Nes Dievo karalystė nėra valgymas ir gėrimas, bet teisybė, ramybė ir džiaugsmas per Šventąją Dvasią. 18 Tas, kuris tuo tarnauja Kristui, patinka Dievui ir yra patikimas žmonėms. 19 Taigi vykimės tai, kas praverčia ramybei ir tarpusaviniam pagerinimui. 20 Dėl valgio nesuardyk Dievo veikalo! Tiesa, viskas yra tyra, bet išvirsta į bloga žmogui, kuris valgo su pažeista sąžine. 21 Gera yra nevalgyti mėsos, nei gerti vyno, nei ką nors kita daryti, kuo tavo brolis pasižeidžia. 22 Tu tikėjimą, kurį turi, pasilaikyk Dievo akivaizdoje.[1] Palaimintas, kuris neturi teisti savęs už tai, kam jis pritaria! 23 Bet tas, kuris abejoja, jeigu jis valgo, yra pasmerktas, nes jis to nedaro iš tikėjimo. O visa, kas nedaroma iš tikėjimo, yra nuodėmė.

15 Bet mes, stipriejí, privalome nešti silpnųjų silpnybes ir ne sau įtikti. 2 Kiekvienas mūsų tegyvena artimui įtikti, jo labui, page-

---

[1]Arba: Tu turi tikėjimą? Pasilaikyk jį Dievo akivaizdoje.

rinimui 3 Juk ir Kristus negyveno sau pačiam įtikti, bet kaip parašyta: "Plūdimai tave plūstančiųjų puolė ant manęs." 4 Mat, visa, kas pirmiau parašyta, yra parašyta mūsų pamokymui, kad mes ištverme ir Raštų teikiama paguoda turėtume viltį. 5 O Dievas, kuris teikia ištvermę ir paguodą, teduodie jums būti tarp savęs vienos minties, sekant Jėzaus Kristaus pavyzdžiu, 6 kad jūs sutartinai viena burna garbintute Dievą, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvą.

7 Todėl priimkite vienas kitą, kaip ir Kristus jus priėmė, Dievo garbei! 8 Aš sakau: Kristus yra patapęs tarnu apipiaustytiesiems Dievo teisingumui parodyti, kad patvirtintų tėvų gautuosius pažadus 9 ir kad pagonių tautos garbintų Dievą dėl jo gailestingumo, kaip parašyta:

"Todėl aš išpažinsiu tave tarp pagonių
ir tavo vardui giedosiu."

10 Ir vėl sako:

"Džiaukitės jūs, pagonys, su jo tauta!"

11 Ir vėl:

"Girkite, visi pagonys, Viešpatį,
ir tegiria jį visos tautos!"

12 Ir vėl—Jezajas sako:

"Ateis Jesės šaknis,
tas, kuris kelsis valdyti pagonių;
į jį pagonys sudės savo viltis."

13 O Dievas, kuris teikia viltį, tepripildo jus visokiu džiaugsmu ir ramybe tikėjime, kad Šventosios Dvasios jėga jūs būtute pertekę viltimi.

14 Bet iš savo pusės, mano broliai, aš esu įsitikinęs, kad jūs patys jau esate pilni gerumo, pripildyti visokios pažinties, galį ir vienas kitą perspėti. 15 Tačiau aš parašiau jums iš dalies kiek drąsiau, norėdamas jums tai priminti, Dievo man duotosios malonės dėka, 16 kad aš būčiau Kristaus Jėzaus tarnas pagonims, atliekąs kunigo pareigas Dievo Evangelijai, idant pagonių auka būtų priimtina, Šventosios Dvasios pašventinta. 17 Taigi Kristuje Jėzuje aš turiu pagrindą girtis Dievui. 18 Nes aš neišdrįsčiau ko nors pasakoti, ko Kristus nebūtų nuveikęs per mane pagonims paklusdinti, žodžiu ir veiksmu, 19 ženklų ir stebuklų jėga, Šventosios Dvasios jėga. Išdava ta, kad nuo Jeruzalės aplinkui iki Ilirijos aš esu baigęs skelbti Kristaus Evangeliją, 20 tuo būdu laikydamas sau garbe skelbti Evangeliją ne tenai, kur Kristaus vardas jau buvo pagarsintas, kad nestatyčiau ant kito žmogaus pamato, 21 bet, kaip parašyta,

"tie pamatys, kuriems nebuvo skelbta apie jį,
ir tie, kurie nebuvo girdėję, supras."

22 Todėl aš ir buvau daugkart sutrukdytas atvykti pas jus. 23 Bet dabar, nebeturėdamas vietos šitose šalyse, o jau nuo daugelio metų turėdamas ilgesį atvykti pas jus, 24 kai tik keliausiu į Ispaniją,

——;[1] nes aš, prakeliaudamas, turiu viltį išvysti jus ir būti jūsų į tenai palydėtas, kai aš pirma jumis iš dalies būsiu pasigėrėjęs. 25 Bet dabar aš keliauju į Jeruzalę, patarnaudamas šventiesiems. 26 Mat, Makedonija ir Achaja nutarė padaryti tam tikrą rinkliavą Jeruzalės šventųjų neturtėliams. 27 Jos nutarė tai padaryti, ir jos iš tikrųjų yra jų skolininkės; nes jei pagonys pasidarė jų dvasinių palaimų dalininkai, tai jie irgi turėtų tarnauti jiems medžiaginėmis palaimomis. 28 Taigi, baigęs tai tvarkyti ir jiems saugiai nugabenęs, kas surinkta,[2] aš keliausiu pro jus į Ispaniją. 29 O aš žinau, kad, kai pas jus atvyksiu, atvyksiu su pilnu Kristaus[3] palaiminimu.

30 Todėl aš raginu jus, broliai, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus ir Dvasios žadinamos meilės vardu grumtis kartu su manimi maldomis už mane pas Dievą, 31 kad būčiau išgelbėtas nuo netikinčiųjų Judėjoje ir kad mano paslauga Jeruzalei būtų priimtina šventiesiems, 32 kad aš Dievo valia, su džiaugsmu atvykęs pas jus, drauge su jumis atsigaivinčiau. 33 O Dievas, kuris teikia ramybę, tebūnie su jumis visais. Amen.

16 Aš pavedu jums mūsų seserį Fėbę, kuri yra Kenchrių surinkimo diakonė, 2 kad jūs priimtute ją Viešpatyje, kaip pridera šventiesiems, ir jai padėtute, kuriuo tik reikalu jai prireiktų jūsų; juk ir ji buvo parama daugeliui ir man pačiam.

3 Sveikinkite Priską ir Akvilą, mano bendradarbius Kristuje Jėzuje, 4 kurie guldė savo pačių kaklą už mano gyvybę, kuriems ne aš vienas dėkoju, bet ir visi pagonių surinkimai; 5 sveikinkite ir surinkimą jų namuose. Sveikinkite mano mylimąjį Epenetą, kuris yra Azijos pirmasis atvirtusysis į Kristų. 6 Sveikinkite Mariją, kuri daug triūsė jūsų labui. 7 Sveikinkite Androniką ir Juniją, mano tautiečius ir kalėjusius su manimi, kurie yra įžymūs apaštalų tarpe, kurie taip pat pirma manęs buvo Kristuje. 8 Sveikinkite Ampliatą, mano mylimąjį Viešpatyje. 9 Sveikinkite Urbaną, mūsų bendradarbį Kristuje, ir mano mylimąjį Stachį. 10 Sveikinkite Apelį, ištirtą Kristuje. Sveikinkite tuos, kurie yra iš Aristobulo šeimynos. 11 Sveikinkite mano tautietį Herodioną. Sveikinkite tuos, kurie yra Viešpatyje iš Narkiso šeimynos. 12 Sveikinkite Trifeną ir Trifozą, kurios triūsia Viešpatyje. Sveikinkite mylimąją Persidę, kuri daug triūsė Viešpatyje. 13 Sveikinkite Rufą, išrinktąjį Viešpatyje, taip pat ir jo bei mano motiną. 14 Sveikinkite Asinkritą, Flegoną, Hermesą, Patrobą, Hermą ir brolius, kurie yra su jais. 15 Sveikinkite Filologą ir Juliją, Nerėjų ir jo seserį, ir Olimpą, ir visus šventuosius, kurie yra su jais. 16 Sveikinkite vienas kitą šventu pabučiavimu. Jus sveikina visi Kristaus surinkimai.

---

[1] Kai kurie senoviniai rankraščiai įterpia į nutrūkusį sakinį: atvyksiu pas jus
[2] Lit. ir jiems užantspaudavęs šitą vaisių
[3] Kiti senoviniai rankraščiai įterpia: Evangelijos

17 O aš maldauju jus, broliai, įsidėmėti tuos, kurie kelia nesutarimus ir papiktinimus, eidami prieš tą mokslą, kurio jūs išmokote; tolinkitės nuo jų! 18 Nes tokie netarnauja mūsų Viešpačiui Kristui, bet savo pačių pilvui, ir pataikūniška kalba bei gražbylyste apgaudinėja nekaltųjų širdis. 19 Jūsų paklusnumas pasidarė visiems žinomas. Jumis tad džiaugiuos, tačiau noriu, kad jūs būtute išmintingi tam, kas gera, ir paiki tam, kas bloga. 20 O Dievas, kuris teikia ramybę, netrukus sutryps šėtoną po jūsų kojomis. Mūsų Viešpaties Jėzaus malonė tebūnie su jumis!

21 Jus sveikina mano bendradarbis Timotiejus ir mano tautiečiai Lukijas, Jasonas ir Sosipatras.

22 Aš, Tercijus, to laiško rašytojas, sveikinu jus Viešpatyje.

23 Jus sveikina Gajus, mano ir viso surinkimo šeimininkas. Jus sveikina Erastas, miesto iždininkas, ir brolis Kvartas.[1]

25 O tam, kuris gali jus sustiprinti, sekant mano Evangelija ir Jėzaus Kristaus skelbimu, sekant apreiškimu paslapties, per amžinuosius laikus nutylėtos, 26 bet dabar atskleistos ir pranašų raštais amžinojo Dievo paliepimu padarytos žinomos visoms tautoms, kad jas padarius tikėjimui klusnias,—27 vienam išmintingajam Dievui per Jėzų Kristų, jam tebūnie garbė per amžių amžius. Amen.

PIRMASIS LAIŠKAS

KORINTIEČIAMS

1 Povilas, Dievo valia pašauktas Kristaus Jėzaus apaštalas, ir brolis Sostenas 2 Dievo surinkimui Korinte, pašvęstiesiems Kristuje Jėzuje, pašauktiesiems šventiesiems su visais, kurie kiekvienoje vietoje šaukiasi mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardo, jų ir mūsų Viešpaties. 3 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

4 Aš visuomet dėkoju Dievui už jus dėl Dievo malonės, kuri yra jums duota Kristuje Jėzuje, 5 kad jūs viskuo praturtėjote jame, visokiu žodžiu ir visokia pažintimi,—6 kaip juk ir liudijimas apie Kristų sutvirtėjo jumyse,—7 taip kad jums nestinga jokios malonės

[1] Kiti senoviniai rankraščiai priduria 24. skirsnelį: Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūnie su jumis visais. Amen.

dovanos ir jūs laukiate apsireiškimo mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus, 8 kuris ir išlaikys jus tvirtus iki galo, nekaltinamus mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus dieną. 9 Ištikimas yra Dievas, kurio *jūs buvote pašaukti į jo Sūnaus, mūsų Viešpaties draugystę.*

10 O aš graudenu jus, broliai, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, kad jūs visi vienaip kalbėtute ir kad jūsų tarpe nebūtų suskilimų, bet kad jūs būtute glaudžiai susijungę vienaip protaudami ir turėdami vienokią nuomonę. 11 Nes Chloės namiškių man pranešta apie jus, mano broliai, kad jūsų tarpe yra nesutikimų. 12 O turiu galvoje tai, kad kiekvienas jūsų sako: "Aš esu Povilo", "aš—Apolo", "aš—Kėfo", "aš—Kristaus". 13 Ar Kristus yra padalytas? Argi Povilas buvo už jus nukryžiuotas, arba ar jūs buvote pakrikštyti Povilo vardan? 14 Esu dėkingas[1], kad aš nė vieno jūsų nepakrikštijau, kaip tik Krispą ir Gajų, 15 kad kuris nors negalėtų pasakyti, jog mano vardan buvote pakrikštyti. 16 Aš pakrikštijau ir Stepono namus; šiaip nežinau, ar dar kurį nors pakrikštijau. 17 Nes Kristus nesiuntė manęs krikštyti, bet Evangelijos skelbti, ne iškalbinga išmintimi, kad Kristaus kryžius neliktų be turinio.

18 Mat, žodis apie kryžių žūstantiesiems yra paikybė, bet mums, išgelbimiesiems, jis yra Dievo jėga. 19 Juk parašyta:

"Aš sunaikinsiu išmintingųjų išmintį
ir gudriųjų gudrybę nieku paversiu."

20 Kur yra išmintingasis? Kur rašto mokovas? Kur šito amžiaus disputantas? Argi Dievas pasaulio išminties nepavertė į paikybę? 21 Kadangi, būtent, Dievo išmintingu sutvarkymu, pasaulis išmintimi Dievo nepažino[2], Dievas nutarė skelbiamosios žinios paikybe išgelbėti tuos, kurie tiki. 22 Nes žydai reikalauja ženklų ir graikai ieško išminties, 23 mes tačiau skelbiame Kristų Nukryžiuotąjį, žydams papiktinimą, o pagonims paikybę, 24 bet pašauktiesiems— kaip žydams, taip ir graikams—Kristų, Dievo jėgą ir Dievo išmintį. 25 Nes Dievo paikybė yra išmintingesnė už žmones, ir Dievo silpnybė—stipresnė už žmones.

26 Pažvelkite, broliai, į savo pašaukimą: nedaug tėra išmintingų pasauliniu požiūriu, nedaug galingų, nedaug aukštos kilmės. 27 Priešingai, kas pasaulyje paika, Dievas išsirinko, kad sugėdintų išmintinguosius; kas pasaulyje silpna, Dievas išsirinko, kad sugėdintų kas stipra; 28 ir kas pasaulyje žemo kilimo bei niekinama, net kas buvo niekas, Dievas išsirinko, kad tai, kas buvo šis tas, nieku paverstų, 29 kad tuo būdu joks kūnas nesigirtų Dievo akivaizdoje. 30 O jis yra šaltinis jūsų būties Kristuje Jėzuje, kurį Dievas mums padarė išmintimi, teisumu ir pašventinimu, ir atpirkimu, 31 kad būtų, kaip parašyta: "Kas giriasi, tesigiria Viešpačiu!"

---

[1] Kai kurie senoviniai rankraščiai priduria: Dievui

[2] Arba: Kadangi, būtent, Dievo išminčiai reiškiantis, pasaulis tąja išmintimi Dievo nepažino

2 Ir aš, kai buvau atvykęs pas jus, broliai, neatvykau su aukšta kalba arba išmintimi jums Dievo liudijimo[1] skelbti. 2 Nes aš nesiryžau jūsų tarpe būti ką žinąs, kaip tik Jėzų Kristų ir tą nukryžiuotą. 3 Ir aš atvykau pas jus su silpnybe, su baime ir su dideliu drebėjimu, 4 ir mano kalba bei mano skelbimas įvyko ne įtikinančiais išminties žodžiais, bet Dvasios ir jėgos parodymu, 5 kad jūsų tikėjimas nebūtų pagrįstas žmonių išmintimi, bet Dievo jėga.

6 Tiesa, išmintį mes kalbame tobulųjų tarpe, tačiau ne išmintį šito amžiaus ir ne šito amžiaus valdovų, kuriems lemta pragaišti. 7 Mes kalbame Dievo paslaptingąją išmintį, paslėptąją, kurią Dievas buvo iš anksto, pirm amžių, paskyręs mūsų išaukštinimui. 8 Jos nė vienas šito amžiaus valdovų nepažino; nes jeigu jie būtų ją pažinę, tai garbės Viešpaties nebūtų nukryžiavę. 9 Bet, kaip parašyta, mes kalbame tai,

"ko akis neregėjo ir ausis negirdėjo
ir kas į žmogaus širdį neatėjo:
visa, ką Dievas paruošė tiems, kurie myli jį."

10 Bet[2] mums Dievas tai apreiškė Dvasia, nes Dvasia ištiria visa, net Dievo gilybes. 11 Nes kuris žmogus pažįsta žmogaus mintis, jei ne žmogaus dvasia, kuri yra jame? Lygiai taip pat ir Dievo minčių niekas kitas nepažįsta, kaip tik Dievo Dvasia. 12 Bet mes gavome ne pasaulio dvasią, bet Dvasią, kuri yra iš Dievo, kad suvoktume, kas mums Dievo dovanota. 13 Apie tai mes ir kalbame, ne žmogiškosios išminties pamokytais žodžiais, bet Dvasios pamokytais, dvasiniais dalykais dvasinius aiškindami.[3]

14 Bet nedvasinis žmogus nepriima to, kas yra Dievo Dvasios; juk paikybė jam tai yra, ir jis negali suvokti, nes tai yra dvasiškai vertinama. 15 O dvasinis žmogus vertina visa, tačiau pats nė kieno negali būti vertinamas. 16 "Nes kas suvokė Viešpaties mintį, kad jį pamokytų?" Bet mes turime Kristaus mintį.

3 Bet aš, broliai, negalėjau kalbėti jums kaip dvasiniams, bet kaip kūniniams, kaip kūdikiams Kristuje. 2 Pienu girdydamas jus maitinau, ne tvirtu valgiu, nes dar negalėjote jo pakelti. Bet ir dabar dar negalite, 3 nes tebesate kūniški. Nes kur jūsų tarpe tebėra pavyduliavimas ir nesantaika, ar jūs nesate kūniški ir ar nesielgiate žmonių būdu? 4 Nes kada vienas sako: "Aš esu Povilo", o kitas: "Aš—Apolo", ar tad nesate tik žmonės?

5 Kasgi yra Apolas? Ir kas yra Povilas? Tarnai, per kuriuos įtikėjote, ir kiekvienas tarnavo, kaip jam Viešpats davė tarnauti.

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: paslapties
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: Nes
[3] Arba: dvasiniams dvasines tiesas aiškindami; arba: dvasiniais žodžiais dvasines tiesas aiškindami

6 Aš pasodinau, Apolas aplaistė, bet Dievas augino. 7 Tuo būdu nei sodintojas yra kas, nei laistytojas, bet tik augintojas, Dievas. 8 O sodintojas ir laistytojas yra viena, tačiau kiekvienas gaus savo ypatingą atlyginimą už savo ypatingą triūsą. 9 Nes Dievo bendradarbiai esame mes; Dievo dirva, Dievo statyba esate jūs.

10 Dievo man duotąja malone aš, kaip patyręs statybininkas, padėjau pamatą, o kitas stato ant jo. Tačiau kiekvienas težiūri, kaip jis stato ant jo. 11 Nes kito pamato niekas negali padėti, kaip tik tą, kuris jau yra padėtas, kuris yra Jėzus Kristus. 12 O jei kas ant to pamato stato auksą, sidabrą, brangius akmenis, medį, šieną, šiaudus—13 kiekvieno darbas pasirodys: teismo diena jį atskleis, nes ji apsireikš ugnimi, ir, koks yra kiekvieno darbas, ugnis ištirs. 14 Jei kieno darbas, kurį jis ant to pamato statė, išliks, jis gaus užmokestį. 15 Jei kieno darbas sudegs, jis turės pakęsti nuostolį, bet pats bus išgelbėtas, tačiau kaip pro ugnį.

16 Ar nežinote, kad jūs esate Dievo šventykla ir Dievo Dvasia gyvena jumyse? 17 Jei kas naikina Dievo šventyklą, tą Dievas sunaikins, nes Dievo šventykla yra šventa, ir ta jūs esate!

18 Nėvienas teneprigauna savęs. Jei kas jūsų tarpe tariasi esąs išmintingas šitame amžiuje, tepasidaro paikas, kad taptų išmintingas. 19 Nes šito pasaulio išmintis Dievui yra paikybė. Juk parašyta: "Tas, kuris sugauna išmintinguosius jų gudrume"; 20 ir vėl: "Viešpats pažįsta išmintingųjų mintis, kad jos yra niekingos." 21 Tuo būdu niekas tenesigiria žmonėmis, nes visa yra jūsų: 22 ar tai būtų Povilas, ar Apolas, ar Kėfas, ar pasaulis, ar gyvenimas, ar mirtis, ar dabartis, ar ateitis—visa yra jūsų, 23 bet jūs esate Kristaus, o Kristus yra Dievo.

4 Tuo būdu bet kuris telaiko mus Kristaus tarnais ir Dievo paslapčių prievaizdais. 2 O iš prievaizdų, be kita ko, reikalaujama, kad bet kuris jų būtų randamas ištikimas. 3 Bet man tai yra labai mažas dalykas gauti jūsų arba šiaip kokios žmonių teismo dienos sprendimą; aš net pats sau nedarau sprendimo. 4 Aš juk nieko kaltinamo apie save nenusivokiu, bet tuo dar nesu pateisintas, o tas, kuris taria man sprendimą, yra Viešpats. 5 Todėl neteiskite ko nors prieš laiką, kol Viešpats ateis, kuris iškels švieson, kas tamsoje paslėpta, ir viešai praskleis širdžių sumanymus. Ir tada kiekvienam teks pagyrimas nuo Dievo.

6 Bet tai, broliai, aš paaiškinau savo ir Apolo pavyzdžiu jūsų labui, kad jūs iš mūsų pasimokytute taisyklės: "Neišeik už ribų to, kas parašyta", kad nė vienas jūsų vieno labui nepasipūstų prieš kitą. 7 Nes kas mato ką išskiriančio tavyje? O ką turi, ko nesi gavęs? Ir jei tai esi gavęs, kam giriesi, lyg kad nebūtumei gavęs?

8 Jūs jau esate pasisotinę! Jau praturtėjote! Be mūsų jau ėmėte karaliauti! O kad jūs karaliautute, kad ir mes kartu su jumis

galėtume karaliauti! 9 Nes man atrodo, kad Dievas mus, apaštalus, pastatė paskutinius, kaip mirčiai pasmerktus, nes mes esame patapę stebalas pasauliui, angelams ir žmonėms. 10 Mes esame paiki Kristaus dėlei, bet jūs išmaningi Kristuje; mes silpni, bet jūs stiprūs; jūs laikomi garbėje, bet mes negarbėje. 11 Iki pat šios valandos mes kenčiame alkį ir troškulį, esame nuogi, mušami ir be pastogės, 12 ir nuvargstame dirbdami savo pačių rankomis. Keikiami mes laiminame; persekiojami kenčiame; 13 mums piktžodžiauja, o mes draugiškai kalbame. Mes esame patapę lyg kokiomis pasaulio sąšlavomis, visų nuograndomis iki šiolei.

14 Ne jums sugėdinti tai rašau, bet, kaip savo mylimiems vaikams, įspėti. 15 Nes nors jūs ir turėtute tūkstančius auklėtojų Kristuje, tačiau nedaug tėvų, nes aš pasidariau jūsų tėvas Kristuje Jėzuje per Evangeliją. 16 Aš tad skatinu jus: būkite mano sekėjai! 17 Kaip tik dėl to aš pasiunčiau[1] jums Timotiejų, kuris yra mano mylimas vaikas ir ištikimas Viešpatyje; jis jums primins mano kelius Kristuje Jėzuje, kaip aš mokau visur kiekviename surinkime. 18 O lyg kad aš nebedrįsčiau ateiti pas jus, kai kurie pasipūtė. 19 Tačiau aš veikiai ateisiu pas jus, jei Viešpats norės, ir gausiu patirti ne pasipūtusiųjų kalbą, bet jų jėgą. 20 Nes Dievo karalystė glūdi ne kalboje, bet jėgoje. 21 Ko jūs norite? Ar kad aš ateičiau pas jus su lazda ar su meile ir romumo dvasia?

5 Apskritai tenka girdėti apie paleistuvystę jūsų tarpe, dargi apie tokią paleistuvystę, kuri nepasitaiko nė pagonių tarpe, kad kažkas turįs savo tėvo žmoną. 2 Ir jūs dar esate pasipūtę! Ar jūs verčiau neturėjote nuliūsti ir iš savo tarpo pašalinti tą, kuris padarė šitą darbą?

3 Nes aš, nors ir nebūdamas pas jus kūnu, tačiau būdamas dvasia, jau, lyg kad pas jus būdamas, esu padaręs sprendimą tą, kuris šitokiu būdu tai padarė, 4 Viešpaties Jėzaus vardu susirinkus jums ir kartu dalyvaujant mano dvasiai su mūsų Viešpaties Jėzaus jėga, 5 tokį paduoti šėtonui kūno sunaikinimui, kad dvasia būtų išgelbėta Viešpaties dieną.

6 Negražus jūsų pasigyrimas. Ar nežinote, kad truputis raugo visą tešlą įraugina? 7 Apsivalykite nuo senojo raugo, kad jūs būtute nauja tešla, kaip jūs ir iš tikrųjų esate "nerauginti", nes ir mūsų Velykų Avinėlis, Kristus, yra paaukotas. 8 Tuo būdu švęskime šventes ne su senu raugu ir ne su nelabumo bei piktybės raugu, bet su tyros širdies ir tiesos nerauginta duona.

9 Aš jums rašiau savo laiške, kad nebendrautute su paleistuviais, 10 ne ta prasme, kad apskritai nebendrautute su šito pasaulio paleistuviais, ar godišiais bei plėšikais, ar stabmeldžiais, nes juk tada

---

[1] Arba: siunčiu

jums reikėtų išeiti iš pasaulio. 11 Bet dabar aš jums rašau, kad nebendrautute su bet kuriuo vadinamuoju broliu, jei jis yra paleistuvis, ar godišius, ar stabmeldys, ar keikūnas, ar girtuoklis, ar plėšikas, su tokiu kad nė nevalgytute kartu. 12 Nes koks man dalykas teisti tuos, kurie yra lauke? Argi ne tuos, kurie yra viduje, jūsų dalykas teisti? 13 O tuos, kurie yra lauke, Dievas teis. "Pašalinkite piktąjį iš savo tarpo!"

6 Kaip drįsta kuris nors iš jūsų, turėdamas bylą su kitu, ieškoti teismo sprendimo pas neteisiuosius, o ne pas šventuosius?! 2 Arba ar nežinote, kad šventieji teis pasaulį? Ir jei pasaulis jūsų teisiamas, ar tad jūs netinkate menkiausioms byloms spręsti? 3 Ar nežinote, kad mes angelus teisime, nekalbant apie pragyvenimo dalykus? 4 Taigi, jei jūs turite bylų dėl pragyvenimo dalykų, kam jūs tuos, kurie Surinkime neturi jokios reikšmės, kaip tyčia pasodinate teisėjais? 5 Sugėdinimui aš jums tai sakau. Argi jau taip yra, kad jūsų tarpe nebeatsiranda nė vieno išmintingo, kuris sugebėtų išspręsti bylą tarp vieno ir kito brolio, 6 bet kad brolis su broliu bylinėjasi, ir tai daro pas netikinčiuosius?

7 Jau tai yra apskritai pralaimėjimas jums, kad jūs bylinėjatės savo tarpe vienas su kitu! Kodėl jūs verčiau nepakenčiate neteisybės? Kodėl jūs verčiau nesiduodate apiplėšiami? 8 Bet jūs patys darote neteisybę ir apiplėšiate, ir dargi brolius!

9 Arba ar nežinote, kad neteisingieji nepaveldės Dievo karalystės? Neapsirikite! Nei paleistuviai, nei stabmeldžiai, nei svetimoteriautojai, nei turintieji lytinių santykių su savos lyties asmenimis,[1] 10 nei vagys, nei godišiai, nei girtuokliai, nei keikūnai, nei plėšikai nepaveldės Dievo karalystės. 11 Ir tokie jūs buvote, kai kurie! Bet jūs esate numazgoti, esate pašventinti, esate pateisinti Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia.

12 "Viskas man valia", bet ne viskas yra naudinga. "Viskas man valia", bet aš nesiduosiu ko nors apvaldomas! 13 Valgiai yra pilvui, ir pilvas—valgiams. Bet Dievas jį ir juos sunaikins. Tačiau kūnas yra ne paleistuvystei, bet Viešpačiui, o Viešpats—kūnui. 14 Bet Dievas prikėlė Viešpatį ir taip pat mus prikels savo jėga. 15 Ar nežinote, kad jūsų kūnai yra Kristaus sąnariai? Ar tad aš, paėmęs Kristaus sąnarius, padarysiu juos paleistuvės sąnariais? Nieku būdu! 16 Arba ar nežinote, kad tas, kuris susijungia su paleistuve, yra vienas kūnas su ja? "Nes du", sako Raštas, "pavirs vienu[2]." 17 Bet tas, kuris susijungia su Viešpačiu, yra viena dvasia su juo. 18 Venkite paleistuvystės! Kiekviena kita nuodėmė,

---

[1] Taip verčiami du graikų žodžiai: malakoi, t.y. tie vyriškiai, kurie leidžia savo lyties asmenims turėti lytinių santykių su savimi, ir arsenokoitai, t.y. tie vyriškiai, kurie turi aktyvių lytinių santykių su savo lyties asmenimis.
[2] Lit. vienu kūnu

kurią žmogus daro, yra kūno išorėje, bet tas, kuris paleistuvauja, nusideda savo paties kūnui. 19 Arba ar nežinote, kad jūsų kūnas yra šventykla jumyse gyvenančios Šventosios Dvasios, kurią jūs turite iš Dievo, ir nebesate savęs pačių? 20 Nes jūs esate grynu apmokėjimu atpirkti. Tad garbinkite Dievą savo kūnu!

7 O kai dėl dalykų, apie kuriuos jūs rašėte—gera žmogui nepaliesti moteriškės. 2 Bet paleistuvystei išvengti tegu kiekvienas turi savo paties žmoną ir kiekviena—savo pačios vyrą. 3 Žmonai vyras teatlieka savo santuokinę pareigą, o lygiai taip pat ir žmona—vyrui. 4 Žmona neturi valios savo kūnui, bet vyras. O lygiai taip pat ir vyras neturi valios savo kūnui, bet žmona. 5 Nesitraukite vienas nuo antro, nebent abipusiniu susitarimu kuriam laikui, kad atsidėtute maldai ir vėl sueitute krūvon, kad šėtonas jūsų nesugundytų dėl jūsų nesusilaikymo. 6 Bet tai aš sakau kaip nuolaidą darydamas, ne įsakydamas. 7 Bet aš noriu, kad visi žmonės būtų, kaip ir aš pats. Tačiau kiekvienas turi savo ypatingą dovaną iš Dievo—vienas vienokią, kitas kitokią.

8 O aš sakau nesusituokusiems ir našlėms, kad jiems yra gera, jeigu jie pasilieka, kaip ir aš. 9 Bet jeigu jie negali susilaikyti, tesituokia, nes geriau yra tuoktis, negu degti.

10 O susituokusiesiems įsakau, ne aš, bet Viešpats, kad žmona nesiskirtų nuo vyro,—11 bet jeigu ji ir atsiskiria, tepasilieka netekėjusi arba tesusitaiko su vyru,—ir kad vyras žmonos nepaleistų.

12 Bet likusiesiems sakau aš, ne Viešpats: jei kuris brolis turi netikinčią žmoną, ir ji sutinka gyventi kartu su juo, tenepaleidžia jos. 13 Ir žmona, kuri turi netikintį vyrą, ir jis sutinka gyventi kartu su ja, tenepaleidžia vyro. 14 Nes netikįs vyras pašventinamas žmona, ir netikinčioji žmona—broliu, nes kitaip jūsų vaikai būtų netyri, bet dabar jie yra šventi. 15 Bet jei netikinčioji pusė skiriasi, tesiskiria; brolis arba sesuo tokiais atvejais nėra susaistyti; Dievas juk yra pašaukęs jus ramybei. 16 Nes ką tu, žmona, žinai, ar galėsi išgelbėti vyrą? Arba ką tu, vyre, žinai, ar galėsi išgelbėti žmoną?

17 Bet kaip kiekvienam Viešpats yra priskyręs, kaip kiekvieną Dievas yra pašaukęs, taip jis tesielgia. Ir taip aš patvarkau visuose surinkimuose. 18 Jei kas buvo apipiaustytas pašauktas, tenepašalina apipiaustymo žymės. Jei kas yra buvęs neapipiaustytas pašauktas, teneapsipiaustydina. 19 Apipiaustymas yra niekas, ir neapipiaustymas yra niekas, bet Dievo įsakymų vykdymas yra viskas. 20 Kiekvienas tepasilieka tame pašaukime, kuriame jis buvo pašauktas. 21 Jei buvai pašauktas vergas būdamas, nesisielok, bet jei ir gali pasidaryti laisvas, tai verčiau pasinaudok ta proga. 22 Nes kas yra pašauktas Viešpatyje vergas būdamas, tas yra Viešpaties palaisvintasis. Lygiai taip pat, kas yra pašauktas laisvas būdamas, tas yra Kristaus vergas. 23 Jūs esate grynu apmokėjimu atpirkti;

nepasidarykite žmonių vergai. 24 Kiekvienas, broliai, kame jis buvo pašauktas, tame tepasilieka Dievo akivaizdoje.

25 O kai dėl mergaičių, aš neturiu Viešpaties įsakymo, bet pateikiu savo nuomonę, kaip tas, kuris yra gavęs iš Viešpaties gailestingumą patikėtinio pareigoms eiti. 26 Taigi aš manau, kad tai yra gera dėl prieš akis stovinčios bėdos, kad gera žmogui būti tokiam. 27 Jei esi susietas su žmona, neieškok skyrybų; jei esi laisvas nuo saitų su žmona, neieškok žmonos. 28 Bet jei ir vedi, tai nenusidedi, ir jei mergaitė išteka, nenusideda. Tačiau tokie turės kūno vargų, o man gaila jūsų. 29 Bet tai aš sakau, broliai: nustatytas laikas yra visiškai sutrumpėjęs; ateityje tie, kurie turi žmonas, tebūnie lyg kad jų neturį, 30 ir kurie verkia, lyg kad neverkią, ir kurie džiaugiasi, lyg kad nesidžiaugią, ir kurie perka, lyg kad nepasilaiką, 31 ir kurie turi reikalų su pasauliu, lyg kad jokių reikalų su juo neturėtų. Nes šito pasaulio pavidalas pragaišta.

32 Bet aš noriu, kad jūs būtute be rūpesčių. Nevedusysis rūpinasi Viešpaties dalykais, kaip patikti Viešpačiui. 33 Bet vedusysis rūpinasi pasaulio dalykais, kaip patikti žmonai, 34 ir taip jis savo rūpesčiais yra pasidalijęs. O netekėjusi moteris ar mergaitė rūpinasi Viešpaties dalykais, kad būtų šventa kūnu ir dvasia. Bet ištekėjusioji rūpinasi pasaulio dalykais, kaip patikti vyrui. 35 O tai aš sakau jūsų pačių labui, ne norėdamas užmesti jums kilpą, bet kad jūs būtute padorūs ir nenukreipiamai besilaiką prie Viešpaties.

36 Bet jei kas mano, kad jis nepadoriai elgiasi su savo sužadėtine, jei yra peraistringas, ir jei taip turi būti, tedaro, ką nori; jis nenusideda. Juodu tesusituokia. 37 O kas yra tvirtai nusistatęs savo širdyje ir neturi būtinumo, bet turi galios savo paties valiai, ir tai yra nusprendęs savo širdyje, būtent, savo sužadėtinę išlaikyti netekėjusią, tas gerai padarys. 38 Tuo būdu tas, kuris veda savo sužadėtinę, gerai daro, ir kuris neveda, tas geriau padarys.

39 Žmona yra susaistyta, kol gyvena jos vyras. Bet jei jos vyras yra miręs[1], ji turi laisvę ištekėti už kurio nori, tik Viešpatyje. 40 Bet, mano nuomone, ji yra laimingesnė, jeigu ji pasilieka taip, kaip yra. O man atrodo, kad ir aš turiu Dievo Dvasią.

8 Kai dėl stabams aukojamos mėsos, mes žinome, kad "mes visi turime pažintį". Pažintis papučia, bet meilė statydina. 2 Jei kam atrodo, kad jis yra ką pažinęs, jis dar nepažino, kaip turi pažinti. 3 O jei kas myli Dievą, tas yra jo pažintas.

4 Taigi, kai dėl stabams aukojamos mėsos valgymo, mes žinome, "kad nėra jokio stabo pasaulyje[2] ir kad nėra jokio kito Dievo, kaip tik vienas." 5 Nes jeigu ir yra vadinamųjų dievų, ar danguje, ar žemėje, kaip ir iš tikrųjų yra daug dievų ir daug viešpačių, 6 tai

---

[1] Lit. užmigęs

[2] Arba: kad stabas yra niekas pasaulyje

vis dėlto mums tėra vienas Dievas, Tėvas, iš kurio yra visa, ir mes esame jam, ir vienas Viešpats, Jėzus Kristus, per kurį yra visa ir mes per jį.

7 Tačiau ne visuose yra šita pažintis. Bet kai kurie, iki šiol pripratę prie stabų, tebevalgo mėsą kaip iš tikrųjų stabams paaukotą; taip jų sąžinė, būdama silpna, apteršiama. 8 O valgis nepriartins mūsų prie Dievo. Nei mes esame blogesni, jei nevalgome, nei geresni, jei valgome. 9 Tik žiūrėkite, kad šita jūsų laisvės galia nepavirstų įtrenkimu silpniesiems. 10 Nes jei kas tave, turintį pažinimą, mato puotaujantį už stalo stabo šventykloje, ar tad jo sąžinė, jam esant silpnam, nebus skatinama valgyti stabams aukojamą mėsą? 11 Silpnasis juk žūva tavo pažinimu—brolis, dėl kurio Kristus numirė. 12 O šitaip nusidėdami broliams ir jų silpną sąžinę pažeisdami, jūs nusidedate Kristui. 13 Todėl, jei valgis piktina mano brolį, aš amžiams nevalgysiu mėsos, kad nepapiktinčiau savo brolio.

9 Ar aš nesu laisvas? Ar aš nesu apaštalas? Ar aš nesu regėjęs Jėzaus, mūsų Viešpaties? Ar ne mano veikalas jūs esate Viešpatyje? 2 Jei aš kitiems nesu apaštalas, tai vis dėlto jums esu, nes mano apaštalystės antspaudas jūs esate Viešpatyje.

3 Mano apsigynimas nuo tų, kurie mane kritikuoja, yra šitoks: 4 Ar mes neturime teisės valgyti ir gerti? 5 Ar mes neturime teisės krikščionę[1] žmoną aplinkui vedžiotis, kaip ir kiti apaštalai ir Viešpaties broliai bei Kėfas? 6 Arba ar vien tik aš ir Barnabas neturime teisės nedirbti rankų darbo? 7 Kas traukia kada nors į karą, pats sau mokėdamas algą? Kas sodina vynuogyną ir nevalgo jo vaisiaus? Arba kas gano kaimenę ir neminta iš kaimenės pieno?

8 Ar aš tai kalbu vien žmogišku būdu, arba ar tai nesako ir įstatymas? 9 Mozės įstatyme juk parašyta: "Neužrišk snukio jaučiui, minančiam javus." Ar jaučiai terūpi Dievui? 10 Arba ar jis perdėm kalba dėl mūsų? Taip, dėl mūsų buvo parašyta: "Artojas turi arti su viltimi, ir kūlėjas turi kulti su viltimi gauti javų dalį".[2] 11 Jei mes jums pasėjome dvasinių gėrybių, ar tai didelis dalykas, jei mes iš jūsų piausime medžiaginių gėrybių? 12 Jei kiti naudojasi teise reikalauti ką iš jūsų, ar ne juo labiau mes turėtume?

Tačiau mes nepasinaudojome šita teise; priešingai, mes nešame visa, kad tik Kristaus Evangelijai nepadarytume kokios nors kliūties. 13 Ar nežinote, kad tie, kurie atlieka aukojimų apeigas, valgo aukos gabalus, kad aukuro tarnautojai gauna savo dalį nuo aukuro? 14 Taip ir Viešpats paliepė tiems, kurie skelbia Evangeliją, gyventi iš Evangelijos.

---

[1] Lit. seserį
[2] Arba: Taip, dėl mūsų buvo parašyta, nes artojas turi arti su viltimi . . .

15 Bet aš nesu pasinaudojęs nė viena šitų teisių. Ir aš neparašiau to, kad taip įvyktų su manim, nes aš norėčiau verčiau numirti, negu—mano pasigyrimo niekas man neatims. 16 Nes, jei aš skelbiu Evangeliją, neturiu pagrindo girtis, nes būtinumas gula ant manęs. Vargas man, jei aš neskelbčiau Evangelijos! 17 Nes, jei aš savo paties valia tai darau, turiu užmokestį; bet jei ne savo paties valia, tai man tik patikėta eiti tarnybą. 18 Kas tad yra mano užmokestis? Tas, kad aš, skelbdamas Evangeliją, pateikčiau ją nemokamai, tuo būdu nepasinaudodamas savo teise, kurią man teikia Evangelijos skelbimas.[1]

19 Mat, būdamas laisvas nuo visų, aš pasidariau vergu visiems, kad jų daugiau laimėčiau. 20 Aš pasidariau žydams kaip žydas, kad laimėčiau žydus; tiems, kurie yra įstatymui pajungti, kaip tas, kuris yra įstatymui pajungtas,—pats nors ir nebūdamas įstatymui pajungtas,—kad laimėčiau tuos, kurie yra įstatymui pajungti. 21 Tiems, kurie neturi įstatymo, pasidariau kaip neturįs įstatymo, —nors ir nebūdamas be Dievo įstatymo, tačiau būdamas susietas įstatymu su Kristumi,—kad laimėčiau tuos, kurie neturi įstatymo. 22 Silpniesiems pasidariau silpnas, kad laimėčiau silpnuosius. Visiems esu pasidaręs visa, kad vienokiu ar kitokiu būdu kai kuriuos išgelbėčiau. 23 O visa tai darau Evangelijos labui, kad patapčiau josios dalininkas.

24 Ar nežinote, kad tie, kurie bėga lenktynių aikštėje, visi, tiesa, bėga, bet vienas tegauna laimikį? Taip bėkite, kad jį įgytute! 25 Bet kiekvienas, kuris dalyvauja rungtynėse, nuo visko susilaiko: anie, kad gautų pragaištantį vainiką, o mes—nepragaištantį. 26 Taigi aš taip bėgu—ne kaip į nežinomą tikslą, taip einu kumštynių—ne kaip į orą smogiąs; 27 bet aš pritalžau savo kūną ir pavergiu, kad kartais, kitiems ėjęs šauklio pareigas, pats nepasidaryčiau atmestinas.

10 Bet jūs, broliai, turite žinoti, kad mūsų tėvai visi buvo po debesimi ir visi perėjo per jūrą, 2 ir visi pasikrikštydino[2] Mozės sekėjais[3] debesyje ir jūroje, 3 ir visi valgė tą patį antgamtinį[4] valgį, 4 ir visi gėrė tą patį antgamtinį[4] gėrimą; jie, būtent, gėrė iš antgamtinės[5] Uolos, kuri sekė paskui juos, o ta Uola buvo Kristus. 5 Tačiau jų daugumas Dievui nepatiko, nes "jie buvo parblokšti tyrumoje".

6 O tie įvykiai virto pavyzdžiais mums atgrasyti, kad mes neužsigeistume pikta, kaip ir anie užsigeidė. 7 Ir nebūkite stabmeldžiai, kaip kai kurie jų; kaip parašyta: "Tauta atsisėdo valgyti ir gerti, ir jie pakilo žaisti." 8 Ir nepaleistuvaukime, kaip kai kurie

[1] Lit. savo teise Evangelijoje
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: buvo pakrikštyti
[3] Lit. į Mozę [4] Lit. dvasinį [5] Lit. dvasinės

jų paleistuvavo, ir puolė vieną dieną dvidešimt trys tūkstančiai. 9 Ir negundykime Viešpaties, kaip kai kurie jų gundė, ir jie žuvo nuo gyvačių. 10 Ir nemurmėkite, kaip kai kurie jų murmėjo, ir jie žuvo nuo Žudytojo. 11 O jiems tai atsitiko pavyzdžiui, bet yra parašyta įspėti mums, kuriems yra užėjęs amžių galas. 12 Todėl, kas tariasi stovįs, težiūri, kad nepultų. 13 Jūsų nėra apnikęs joks kitas pagundymas, kaip tik žmogiškas. Bet Dievas yra ištikimas; jis neleis jūsų gundyti labiau, negu jūs galite pakelti, bet kartu su pagundymu padarys ir išeitį, kad galėtute jį pakelti.

14 Todėl, mano mylimieji, bėkite nuo stabmeldystės. 15 Kaip išmaningiems aš kalbu: apsvarstykite patys, ką sakau. 16 Palaiminimo taurė, kurią laiminame, ar ji nėra dalyvavimas Kristaus kraujuje[1]? Duona, kurią laužiame, ar ji nėra dalyvavimas Kristaus kūne[2]? 17 Nes kaip čia tėra vienas duonos kepalas, taip ir vienas kūnas esame mes, daugelis; mes juk visi dalijamės tuo vienu kepalu. 18 Pažvelkite į žemiškąjį Izraelį! Ar tie, kurie valgo aukas, nėra aukuro dalyviai? 19 Ką tad aš sakau? Ar kad stabams aukojama mėsa yra kas? Arba ar kad stabas yra kas? 20 Ne, bet kad jie, ką jie aukoja, "aukoja piktosioms dvasioms, ne Dievui."[3] Bet aš nenoriu, kad jūs pasidarytute piktųjų dvasių bendrininkai. 21 Jūs negalite gerti iš Viešpaties taurės ir piktųjų dvasių taurės; jūs negalite dalyvauti prie Viešpaties stalo ir prie piktųjų dvasių stalo. 22 Arba ar mes norime sukelti Viešpatyje pavyduliavimą? Ar mes esame stipresni už jį?

23 "Viskas valia," bet ne viskas yra naudinga; "viskas valia," bet ne viskas statydina. 24 Niekas teneieško to, kas sau pačiam gera, bet kas kitam! 25 Visa, kas parduodama mėsos prekyvietėje, valgykite, nieko neklausinėdami dėl sąžinės, 26 nes "Viešpaties yra žemė ir visa, ko ji pilna." 27 Jei kas iš netikinčiųjų jus pasikviečia ir jūs norite nueiti, valgykite visa, kas jums padedama, nieko neklausinėdami dėl sąžinės. 28 Bet jei kas jums pasakytų: "Tai yra aukos mėsa," tai nevalgykite dėl ano, kuris jums tai nurodė, ir dėl sąžinės. 29 O turiu galvoje ne savo paties, bet kito sąžinę. Nes kam mano laisvė turėtų būti kitos sąžinės teisiama? 30 Jei aš dalyvauju su dėkojimu, kam man piktžodžiaujama dėl to, už ką dėkoju?[4]

31 Taigi, ar valgote, ar geriate, ar šiaip ką darote, visa darykite Dievo garbei. 32 Nekelkite papiktinimo nei žydams, nei graikams, nei Dievo surinkimui, 33 kaip ir aš visuose dalykuose visiems patinku, neieškodamas savo, bet daugelio naudos, kad jie būtų išgelbėti.

---

[1] Arba: Kristaus kraujo bendrystė
[2] Arba: Kristaus kūno bendrystė
[3] Kiti senoviniai rankraščiai: ir tam, kas nėra Dievas
[4] 29b-30 gali būti "stipriojo" pasiteisinimas, kurį čia Povilas be jokio perėjimo, tiesiogiai, įveda į savo išdėstymą.

11 Sekite mano pavyzdžiu, kaip ir aš Kristaus!

2 Bet aš giriu jus, kad jūs visuose dalykuose mane prisimenate ir laikotės padavimų, kaip aš jums juos padaviau. 3 O aš noriu, kad žinotute, jog kiekvieno vyro galva yra Kristus, o žmonos galva—vyras, o Kristaus galva—Dievas. 4 Kiekvienas vyras, melsdamasis arba pranašaudamas pridengta galva, apgėdina savo galvą. 5 Ir kiekviena moteris, melsdamasi arba pranašaudama neapgaubta galva, apgėdina savo galvą, nes ji yra viena ir tas pat, kas ir nuskustoji. 6 Nes jei moteris neapsigaubia, tai tegu ji ir apsikerpa. Bet jei moteriai gėda apsikirpdinti arba apsiskusdinti, ji teapsigaubia. 7 Mat, vyrui nereikia galvos pridengti: jis yra Dievo atvaizdas ir atšvaitas; bet moteris yra vyro atšvaitas. 8 Nes ne vyras yra padarytas iš moters, bet moteris iš vyro; 9 taip pat ne vyras buvo sutvertas moteriai, bet moteris vyrui. 10 Todėl moteris privalo turėti gaubtą[1] ant galvos dėl angelų. 11 Tačiau Viešpatyje nė moteris yra kas be vyro, nė vyras—be moters; 12 nes, kaip moteris buvo padaryta iš vyro, taip ir vyras užgimsta per moterį, tačiau visa tai yra iš Dievo. 13 Spręskite patys savyje: Ar pritinka moteriai Dievą melsti neapsigaubusiai? 14 Ir ar pati prigimtis jūsų nemoko, kad, jei vyras nešioja ilgus plaukus, jam yra negarbė, 15 bet, jei moteris nešioja ilgus plaukus, jai yra garbė? Nes plaukai jai yra duoti dangalo vietoje. 16 Bet jei kas mano ginčytis,—mes neturime tokio papročio, nė Dievo surinkimai.

17 Bet, duodamas patvarkymų, to aš negaliu girti,[2] kad jūsų susiėjimai išeina jums ne į tai, kas geriau, bet kas blogiau. 18 Būtent, pirmoj eilėj, girdžiu, kad, kai jūs kaip surinkimas susieinate, jūsų tarpe esti susiskaldymų, ir iš dalies tuo tikiu. 19 Nes turi būti ir atskalų jūsų tarpe, kad ištirtieji iškiltų viešumon jūsų tarpe. 20 Taigi, kai jūs susieinate krūvon, neįmanoma valgyti Viešpaties Vakarienės, 21 nes kiekvienas valgydamas iš anksto skuba pasiimti savo paties valgį, ir taip vienas lieka alkanas, o kitas apsigeria. 22 Argi neturite namų, kur galite valgyti ir gerti? Arba ar jūs niekinate Dievo surinkimą ir darote gėdą tiems, kurie nieko neturi? Kas man sakyti jums? Ar girti jus? Tame dalyke negaliu girti.

23 Nes aš tai gavau iš Viešpaties, ką ir jums perteikiau, kad Viešpats Jėzus tą naktį, kurią buvo išduotas, paėmė duoną 24 ir padėkojęs laužė ir tarė: "Tai yra mano kūnas, kuris už jus duodamas. Tai darykite man atsiminti." 25 Tokiu pat būdu, po vakarienės, ir taurę, tardamas: "Šita taurė yra naujoji sandora, patvirtinta mano krauju. Tai darykite, kiek kartų iš jos gersite, man atsiminti." 26 Nes kiek kartų valgysite šitą duoną ir gersite iš tos taurės, skelbkite Viešpaties mirtį, kol jis ateis.

27 Tuo būdu, kas nevertai valgo tą duoną ir geria iš Viešpaties taurės, bus kaltas Viešpaties kūno ir kraujo negerbimu. 28 O

---

[1] Lit. galią, t.y. gaubtą, vaizduojantį arba kaupiantį savyje galią.
[2] Arba: Bet, tai patvarkydamas, aš negaliu girti

žmogus teištiria pats save, ir taip tevalgo tos duonos ir tegeria iš tos taurės. 29 Nes kas valgo ir geria, tas valgo ir geria sau pačiam teismą, jeigu jis neatskiria kūno. 30 Todėl jūsų tarpe yra daug silpnų bei ligonių ir didokas skaičius yra užmigęs[1]. 31 Bet jei mes patys save ištirtume, tai nebūtume teisiami. 32 O kai esame Viešpaties teisiami, mes esame padraudžiami, kad nebūtume pasmerkti kartu su pasauliu.

33 Tuo būdu, mano broliai, kai susieinate valgyti, palaukite vieni kitų. 34 Jei kas yra alkanas, tepavalgo namie, kad jūs nesusieitute teismo užsitraukti. O kas lieka, patvarkysiu, kai tik ateisiu.

12 Bet kai dėl dvasinių dovanų, broliai, aš nenoriu jūsų palikti nežinioje. 2 Jūs žinote, kad, kai buvote pagonys, kaip jūs buvote traukte traukiami pas nebylius stabus. 3 Todėl aš jums pareiškiu, kad nėvienas, kalbėdamas Dievo Dvasia, nesako: "Prakeiktas tebūnie Jėzus," ir nėvienas negali tarti: "Jėzus yra Viešpats," kaip tik Šventąja Dvasia.

4 Skirtingos yra malonės dovanos, tačiau ta pati Dvasia; 5 ir skirtingi yra patarnavimai, tačiau tas pats Viešpats; 6 ir skirtingi yra veiksmai, tačiau tas pats Dievas, kuris veikia visa visame. 7 O kiekvienam teikiamas Dvasios apreiškimas bendram labui. 8 Būtent, vienam Dvasia teikiama išminties kalba, kitam—pažinimo kalba ta pačia Dvasia, 9 kitam—tikėjimas ta pačia Dvasia, kitam—gydymų dovanos ta viena Dvasia, 10 kitam—stebuklų darymai, kitam—pranašystė, kitam—dvasių atskyrimai, kitam—įvairios liežuvių rūšys, kitam—liežuvių aiškinimas. 11 O visa tai veikia viena ir ta pati Dvasia, kiekvienam atskirai priskirdama, kaip ji nori.

12 Nes kaip kūnas yra vienas ir turi daug sąnarių, o visi tie kūno sąnariai, kad ir gausūs būdami, sudaro vieną kūną, taip yra ir su Kristumi. 13 Nes vienoje Dvasioje mes visi buvome pakrikštyti vienam kūnui sudaryti, žydai ar graikai, vergai ar laisvieji; ir visi buvome pagirdyti viena Dvasia.

14 Nes ir kūnas nesusidaro iš vieno sąnario, bet iš daugelio. 15 Jei koja tartų: "Kadangi nesu ranka, aš nepriklausau kūnui," tai ji dėl to juk nėra nepriklausanti kūnui. 16 Ir jei ausis tartų: "Kadangi nesu akis, aš nepriklausau kūnui," tai ji dėl to juk nėra nepriklausanti kūnui. 17 Jei visas kūnas tebūtų akis, kur bepaliktų girda? Jei jis visas tebūtų girda, kur bepaliktų uoslė? 18 Bet dabar Dievas yra įstatęs sąnarius, kiekvieną jų skyrium kūne, kaip jis panorėjo. 19 Bet jei visybė tebūtų vienas sąnarys, kur bepaliktų kūnas? 20 Bet dabar yra daug sąnarių, tačiau vienas

---

[1] T.y. numiręs

kūnas. 21 O akis negali tarti rankai: "Man tavęs nereikia" arba vėl galva kojoms: "Man jūsų nereikia." 22 Priešingai, kur kas labiau tie kūno sąnariai, kurie atrodo esą silpnesni, yra būtini, 23 ir kuriuos kūno sąnarių mes laikome mažiau garbingais, tuos apsupame su ypatinga pagarba; ir mūsų nepadorieji sąnariai įgauna ypatingą padorumą, 24 bet mūsų padoriesiems to nereikia. Tačiau Dievas sudėstė kūną, suteikdamas ypatingą pagarbą sąnariui, kuris atsilieka ja, 25 kad nebūtų jokio susiskaldymo kūne, bet kad sąnariai vienodai rūpintųsi vieni kitais. 26 Ir jei vienas sąnarys kenčia, kartu kenčia visi sąnariai. Ir jei kuris sąnarys gerbiamas, kartu džiaugiasi visi sąnariai.

27 O jūs esate Kristaus kūnas ir, atskirai imant, sąnariai. 28 Taip vienus Dievas paskyrė Surinkime, pirma, apaštalais, antra, pranašais, trečia, mokytojais, paskui eina stebuklai, gydymo[1] dovanos, paslaugos, reikalų tvarkymai, liežuvių rūšys. 29 Ar visi yra apaštalai? Ar visi pranašai? Ar visi mokytojai? Ar visi stebukladariai[2]? 30 Ar visi turi gydymo[1] dovanų? Ar visi kalba liežuviais? Ar visi gali juos aiškinti? 31 Bet uoliai siekite aukštesniųjų malonės dovanų!

Ir dar prakilnesnį kelią aš jums rodau.

13 Jei kalbėčiau žmonių ir angelų liežuviais, o neturėčiau meilės, aš būčiau kaip žvangąs varis arba skambą cimbolai. 2 Ir jei turėčiau pranašystės dovaną ir žinočiau visas paslaptis bei visą galimą žinojimą, ir jei turėčiau visą galimą tikėjimą, tokį, kad kalnus galėčiau perkelti, bet jei neturėčiau meilės, aš būčiau niekas. 3 Ir jei visa, ką turiu, išdalyčiau pavargėliams ir jei atiduočiau savo kūną susideginti, bet neturėčiau meilės, tai man nieko nepadėtų.

4 Meilė yra kantri, maloni; meilė nepavyduliauja; meilė nesididžiuoja, nesipučia; 5 ji nesielgia nemandagiai, neieško savo naudos, nesusierzina, neieško pasigiežti už pikta, 6 nesidžiaugia neteisybe, bet pritariančiai džiaugiasi tiesa. 7 Ji visa paneša, visa tiki, viskuo turi vilties, visa ištveria.

8 Meilė niekuomet nesibaigia; jei tai pranašystės dovanos, jos pranyks; jei liežuviai, jie paliaus; jei pažinimas, jis pranyks. 9 Nes dalinis yra mūsų pažinimas ir dalinis mūsų pranašavimas; 10 bet kada ateis atbaigtybė, kas yra iš dalies, pranyks. 11 Kai aš buvau vaikas, kalbėjau kaip vaikas, mąsčiau kaip vaikas, protavau kaip vaikas. Bet kai pasidariau vyras, aš padėjau į šalį, kas buvo vaikiška. 12 Dabar mes matome veidrodyje mįslingu pavidalu, bet tada matysime veidu į veidą. Dabar aš pažįstu iš dalies, bet tada pilnutinai pažinsiu, kaip ir aš esu pilnutinai pažintas. 13 O dabar pasilieka tikėjimas, viltis, meilė, šitie trys; bet jų didžiausioji yra meilė.

---

[1] Lit. gydymų [2] Lit. stebuklai

14 Vykitės meilę ir uoliai siekite dvasinių dovanų, ypač, kad pranašautute. 2 Nes kas kalba liežuviu, kalba ne žmonėms, bet Dievui; nes nėvienas jo nesiklauso, bet dvasia[1] jis kalba paslaptis 3 Bet kas pranašauja, kalba žmonėms pagerinimą, padrąsinimą ir paguodą. 4 Kas kalba liežuviu, pagerina save patį, bet kas pranašauja, tas kelia surinkimą. 5 O aš noriu, kad jūs visi kalbėtute liežuviais, o ypač, kad pranašautute. Tačiau didesnis yra tas, kuris pranašauja, negu tas, kuris kalba liežuviais, nebent kai pastarasis juos išaiškina, kad surinkimas būtų keliamas.

6 O dabar, broliai, jei ateisiu pas jus, kalbėdamas liežuviais, kuo aš būsiu jums naudingas, jei aš jums nekalbėsiu ar nešinas apreiškimu, ar pažinimu, ar pranašyste, ar pamokymu? 7 Taip pat ir negyvieji kūnai, kurie duoda garsą, ar tai būtų fleita ar kanklės, jeigu jie aiškiai neduoda skirtingų tonų, kaip bus galima pažinti, kas pučiama arba skambinama? 8 Ir jeigu trimitas duoda neaiškų garsą, kas ruošis į mūšį? 9 Taip jei ir jūs liežuviu neišduodate aiškios kalbos, kaip bus galima suprasti, kas kalbama? Jūs juk būsite į orą kalbą. 10 Tiek daug kalbų rūšių, beje, yra pasaulyje, ir jokia nėra be garsų reikšmės. 11 Jei tad aš nepažįstu kalbos reikšmės, tai aš kalbančiajam būsiu svetimkalbis[2] ir kalbantysis mano ausyse bus svetimkalbis[2]. 12 Taip ir jūs: kadangi esate uolūs Dvasios dovanų[3] siekėjai, surinkimo kėlimui uoliai jų siekite, kad gausiai jų gautute.

13 Todėl, kas kalba liežuviu, tesimeldžia, kad jį galėtų ir išaiškinti. 14 Nes jei aš meldžiuos liežuviu, tai meldžiasi mano dvasia, bet mano protas lieka nevaisingas, 15 Kas tad daryti? Aš melsiuos dvasia, bet melsiuos ir protu; aš giedosiu dvasia, bet giedosiu ir protu. 16 Nes, jei tu dvasia reiški padėką Dievui[4], kaip tas, kuris turi pašalinio vaidmenį, galės tarti "amen" tavo padėkos maldai, nes jis juk nežino, ką tu kalbi? 17 Tu juk gali gražiai dėkoti, bet kitas nepagerinamas. 18 Dėkui Dievui, aš kalbu liežuviais daugiau, negu jūs visi, 19 bet surinkime aš mieliau noriu prabilti penkis žodžius savo protu, kad ir kitus pamokyčiau, negu dešimt tūkstančių žodžių liežuviu.

20 Broliai, nebūkite vaikai išmanymu. Verčiau būkite kūdikiai blogybe, o išmanymu būkite suaugę! 21 Įstatyme parašyta: " 'Per kitaip kalbančiuosius ir svetimųjų lūpomis aš bylosiu šitai tautai, ir net tada jie nesiklausys manęs,' sako Viešpats." 22 Tuo būdu liežuviai tarnauja ženklu ne tikintiesiems, bet netikintiesiems; pranašystė, priešingai,—ne netikintiesiems, bet tikintiesiems. 23 Taigi, jei susieitų visas surinkimas ir visi kalbėtų liežuviais, o įeitų pasaulionių arba netikinčiųjų, ar jie nesakys, kad jūs esate išėję iš proto? 24 Bet jei visi pranašauja, o įeina kuris nors netikintysis arba pasaulionis, jis tada yra visų apkaltinamas, visų

---

[1] Arba: Dvasia [2] Lit. barbaras [3] Lit. dvasių
[4] Lit. tari palaiminimą

jam daromas sprendimas, 25 jo širdies paslaptys išaiškėja, ir taip jis, parpuolęs veidu, pagarbins Dievą, išpažindamas, kad iš tiesų Dievas esąs jūsų tarpe.

26 Kokios tad tvarkos laikytis, broliai? Kada jūs susieinate, tai kiekvienas turi tą ar kitą: psalmą, pamokymą, apreiškimą, liežuvį, aiškinimą. Visa tebūnie pagerinimui! 27 Jei kas kalba liežuviu, kaskart tekalba du arba, daugiausia, trys, ir pakaitomis, o vienas teaiškina. 28 Bet jei nėra aiškintojo, jis[1] tetyli surinkime, ir tekalba sau ir Dievui. 29 O pranašai tekalba du arba trys, ir kiti teapsprendžia. 30 Bet jei kitam, tenai sėdinčiam, kas apreiškiama, pirmutinysis tetyli. 31 Nes jūs galite pavieniui visi pranašauti, kad visi pasimokytų ir visi būtų paraginti. 32 O pranašų dvasios yra paduotos pranašams, 33 nes Dievas nėra netvarkos, bet ramybės Dievas.

Kaip visuose šventųjų surinkimuose, 34 moterys tetyli surinkimuose, nes joms negalima leisti kalbėti; priešingai, jos turi būti pasidavusios, kaip ir įstatymas sako. 35 Bet jeigu jos nori ko išmokti, namie tepasiklausia savo vyrų, nes gėda moteriai kalbėti surinkime. 36 Ar Dievo žodis išėjo nuo jūsų? arba ar jis atėjo pas jus vienus?

37 Jei kas tariasi esąs pranašas arba dvasinis žmogus, tas turi pripažinti, kad, ką aš jums rašau, yra Viešpaties įsakymas. 38 Bet jei kas to nepripažįsta, jis yra nepripažįstamas. 39 Tuo būdu, mano broliai, uoliai siekite pranašauti, ir nedrauskite kalbėti liežuviais. 40 Tačiau viskas teįvyksta padoriai ir tvarkingai.

15 O aš primenu jums, broliai, Evangeliją, kurią aš jums paskelbiau, kurią jūs ir priėmėte, kurioje ir stovite, 2 kuria ir esate išgelbimi: kaip pagrįsdamas aš jums ją paskelbiau, jei esate ją palaikę—nebent jūs esate be pagrindo įtikėję?

3 Aš juk padaviau jums, ką aš irgi gavau, kaip pirminės reikšmės dalyką, kad Kristus numirė už mūsų nuodėmes, kaip tvirtina Raštai, 4 ir kad jis buvo palaidotas, ir kad jis yra prikeltas trečiąją dieną, kaip tvirtina Raštai, 5 ir kad jis pasirodė Kėfui, paskui dvylikai. 6 Paskui jis pasirodė išsyk daugiau nei penkiems šimtams brolių, kurių daugumas ir dabar tebegyvena, o kai kurie jau yra užmigę[2]. 7 Paskui jis pasirodė Jokūbui, paskui visiems apaštalams. 8 Visų paskiausiai, kaip nelaiku gimusiajam, jis pasirodė ir man. 9 Nes aš esu apaštalų mažiausias, ir nesu vertas vadintis apaštalu, nes aš persekiojau Dievo surinkimą. 10 Bet Dievo malone aš esu, kas esu, ir jo malonė, man išreikšta, neliko be pasėkmių; priešingai, kur kas daugiau, negu jie visi, aš triūsiau, tačiau ne aš, bet Dievo malonė, kuri buvo su manim. 11 Taigi ar aš, ar anie: taip mes skelbiame ir taip jūs įtikėjote.

---

[1] T.y. kas kalba liežuviu [2] T.y. numirę

12 O jeigu apie Kristų skelbiama, kad jis prikeltas iš mirusiųjų, kaip tad kai kurie jūsų tarpe sako, kad nesą mirusiųjų prisikėlimo? 13 O jei nėra mirusiųjų prisikėlimo, tai ir Kristus nėra prikeltas. 14 O jei Kristus nėra prikeltas, tai mūsų skelbimas yra be turinio, be turinio ir jūsų tikėjimas. 15 O mus randa net netikrus Dievo liudytojus besant, nes mes paliudijome apie Dievą, kad jis prikėlė Kristų, kurio neprikėlė, jeigu jau mirusieji neprikeliami. 16 Nes jei mirusieji neprikeliami, tai ir Kristus nėra prikeltas. 17 O jei Kristus nėra prikeltas, tai niekavertis yra jūsų tikėjimas, tai jūs tebesate savo nuodėmėse. 18 Tada ir Kristuje užmigusieji yra žuvę. 19 Jei mes vien tik šitame gyvenime esame turėję vilties Kristumi, mes esame iš visų žmonių labiausiai apgailėtini.

20 Bet, iš tikrųjų, Kristus yra prikeltas iš mirusiųjų, užmigusiųjų pirmuonis. 21 Kadangi per žmogų radosi mirtis, tai ir per žmogų mirusiųjų prisikėlimas. 22 Nes kaip Adome visi miršta, taip ir Kristuje visi bus padaryti gyvi. 23 Tačiau kiekvienas savo eile: pirmuonis Kristus, paskui tie, kurie yra Kristaus, jo atėjimo metu, 24 paskui ateina galas, kada jis perduoda karalystę Dievui ir Tėvui, kada jis bus sunaikinęs visokią valdžią ir visokią galybę bei jėgą. 25 Nes jis turi karaliauti, kol jis bus padėjęs visus priešus po savo kojomis. 26 Kaip paskutinysis priešas, sunaikinama mirtis. 27 Nes "jis[1] visa padėjo po jo kojomis." Bet kai sakoma, kad "visa" jam yra pajungta, tai aišku, kad išskyrus tą, kuris pajungė jam visa. 28 O kai bus pajungta jam visa, tada ir pats Sūnus bus pajungtas tam, kuris pajungė jam visa, kad Dievas būtų visa visame.

29 Kita vertus, ką darys tie, kurie krikštydinasi už mirusiuosius? Jei apskritai mirusieji neprikeliami, tai kam jie dar krikštydinasi už juos? 30 Kam ir mes esame pavojuje kiekvieną valandą? 31 Aš kasdien mirštu, taip tikrai, kaip aš giriuosi jumis, broliai, Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje. 32 Jei aš tik kaip žmogus, kuris grumiasi dėl savo gyvybės,[2] kovojau su žvėrimis Efeze, kokia man nauda? Jei mirusieji neprikeliami, tai "valgykime ir gerkime, nes rytoj mes mirsime." 33 Neapsirikite: "blogos draugystės pagadina gerus papročius." 34 Išblaivėkite tikrai ir nenuodėmiaukite, nes kai kurie neturi jokio Dievo pažinimo. Sugėdinimui aš jums tai kalbu!

35 Bet kas nors pasakys: "Kaip mirusieji prikeliami? Su kokiu kūnu jie ateina?" 36 Tu, neišmanėli! Ką tu sėji, nepadaroma gyva, jei nenumiršta, 37 ir ką tu sėji, sėji ne būsimąjį kūną, bet nuogą grūdą, sakysim, kviečio ar kurio nors kitų javų. 38 O Dievas jam duoda kūną, kokį panorėjo, ir kiekvienai sėklos rūšių ypatingą kūną. 39 Ne kiekvienas kūnas yra tas pats kūnas, bet vienoks yra žmonių, kitoks gyvulių kūnas, dar kitoks paukščių kūnas, vėl kitoks žuvų. 40 Ir yra dangujinių kūnų bei žeminių kūnų. Bet vienoks yra dangujinių skaistumas, o kitoks žeminių;

---

[1] T.y. Dievas [2] Lit. žmonių būdu

41 Vienoks saulės skaistumas ir kitoks mėnulio skaistumas, ir kitoks žvaigždžių skaistumas; ir žvaigždė skiriasi nuo žvaigždės skaistumu.

42 Taip yra ir su mirusiųjų prisikėlimu. Sėjamas gendąs kūnas, prikeliamas negendąs; 43 sėjamas negarbingas, prikeliamas garbingas; sėjamas silpnas, prikeliamas galingas; 44 sėjamas sielinis kūnas, prikeliamas dvasinis kūnas. Jei yra sielinis kūnas, tai yra ir dvasinis. 45 Taip yra ir parašyta: "Pirmasis žmogus Adomas patapo gyva siela; paskutinysis Adomas—gyvinančia dvasia." 46 Tačiau pirma ne dvasinis, bet sielinis, paskui dvasinis. 47 Pirmasis žmogus yra iš žemės, žeminis, antrasis žmogus—iš dangaus. 48 Koks žeminis, tokie ir žeminiai, ir koks dangujinis, tokie ir dangujiniai; 49 ir kaip nešiojome žeminio paveikslą, nešiosime ir dangujinio paveikslą. 50 Bet tai aš teigiu, broliai: kūnas ir kraujas negali paveldėti Dievo karalystės, nė gendamybė paveldi negendamumą.

51 Štai aš sakau jums paslaptį: mes ne visi užmigsime, bet visi būsime perkeisti, 52 ūmai, akimirka, paskutiniajam trimitui skambant. Nes trimitas skambės, ir mirusieji bus prikelti negendą, o mes būsime perkeisti. 53 Nes šitas gendamasis turi apsivilkti negendamumu ir šitas mirtingasis apsivilkti nemirtingumu. 54 O kai šitas gendamasis apsivilks negendamumu ir šitas mirtingasis apsivilks nemirtingumu, tada įvyks žodis, kuris yra parašytas:

"Mirtis pergalės praryta!"

55 "Kur, mirtie, tavo pergalė?
Kur, mirtie, tavo geluonis?"

56 Mirties geluonis yra nuodėmė, o nuodėmės jėga—įstatymas. 57 Bet dėkui Dievui, kuris teikia mums pergalę per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų.

58 Taigi, mano mylimieji broliai, būkite pastovūs, nepajudinami, visuomet pertekę Viešpaties darbu, žinodami, kad jūsų triūsas neveltui Viešpatyje.

16 O kai dėl rinkliavos šventiesiems, kaip aš patvarkiau Galatijos surinkimams, taip ir jūs darykite. 2 Kiekvieną pirmą savaitės dieną kiekvienas jūsų teatideda pas save ir tekrauna, ką įstengia, kad rinkliavos nebūtų daromos tada, kai aš ateisiu. 3 O kai būsiu atėjęs, aš pasiųsiu tuos, kuriuos jūs rasite tinkamus, su lydimaisiais laiškais nunešti jūsų dovaną į Jeruzalę. 4 O jei pasirodys verta ir man keliauti, tai jie keliaus kartu su manim.

5 Bet aš atvyksiu pas jus, kai būsiu perėjęs Makedoniją. Nes aš Makedoniją tik pereinu, 6 bet pas jus, gal būt, pasiliksiu arba net peržiemosiu, kad jūs mane toliau palydėtute, kur tik aš keliausiu. 7 Nes aš nenoriu dabar pamatyti jūsų tik praeidamas; mat, aš tikiuosi, jei Viešpats leis, kurį laiką pasilikti pas jus. 8 Bet aš pasiliksiu

Efeze iki Sekminių. 9 Nes man yra prasivėrusios plačios durys paveikiam darbui, ir priešininkų daug.

10 O kai atvyks Timotiejus, žiūrėkite, kad jis būtų pas jus be baimės, nes jis dirba Viešpaties darbą, kaip ir aš. 11 Taigi niekas jo tenepaniekina, bet išlydėkite jį su ramybe, kad jis atvyktų pas mane, nes aš laukiu jo atvykstant su broliais.

12 O kai dėl brolio Apolo, aš jį daugkart raginau, kad jis nuvyktų pas jus su broliais, ir jis visai neturėjo noro dabar vykti,[1] bet jis atvyks, kai turės progą.

13 Būkite budrūs, tvirtai stovėkite tikėjime, būkite vyriški, būkite stiprūs. 14 Visa, kas jūsų daroma, tebūnie daroma su meile.

15 O aš meldžiu jus, broliai,—jūs pažįstate Stepono namus, kad jis yra Achajos pirmatikis ir kad jie atsidavė tarnauti šventiesiems,— 16 kad ir jūs būtute pasidavę tokiems žmonėms ir kiekvienam, kuris su jais veikia ir triūsia. 17 O aš džiaugiuosi Stepono, Fortunato ir Achaiko atvykimu, nes jie atpildė, ko man trūko iš jūsų pusės; 18 nes jie atgaivino mano ir jūsų dvasią. Taigi pripažinkite tokius žmones.

19 Jus sveikina Azijos surinkimai. Jus daugkart sveikina Viešpatyje Akvila ir Priska kartu su surinkimu jų namuose. 20 Jus sveikina visi broliai. Sveikinkite vieni kitus šventu pabučiavimu.

21 Tas sveikinimas yra mano, Povilo, ranka parašytas. 22 Jei kas nemyli Viešpaties, tas tebūnie prakeiktas. Maranata.[2] 23 Viešpaties Jėzaus malonė tebūnie su jumis. 24 Mano meilė yra su jumis visais Kristuje Jėzuje.

ANTRASIS LAIŠKAS

KORINTIEČIAMS

1 Povilas, Dievo valia Kristaus Jėzaus apaštalas, ir brolis Timotiejus Dievo surinkimui, kuris yra Korinte, su visais šventaisiais, kurie yra visoje Achajoje. 2 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

3 Pagirtas tebūnie Dievas ir mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, gailestingumo Tėvas ir visokios paguodos Dievas, 4 kuris teikia mums paguodos visoje mūsų priespaudoje, taip kad mes galime guosti tuos, kurie yra patekę į visokią priespaudą, ta paguoda, kuria mes patys esame Dievo guodžiami. 5 Nes, kaip mums gausiai tenka Kristaus kentėjimų, taip per Kristų yra ir mūsų paguoda

[1] Arba: ir visai nebuvo Dievo valia, kad jis dabar vyktų.
[2] T.y. Mūsų Viešpatie, ateik!

gausi. 6 O jei mes kenčiame priespaudą, tai yra jūsų paguodai ir išgelbėjimui; jei esame guodžiami, tai jūsų paguodai, kurios paveikumas reiškiasi ištvėrimu tų pačių kentėjimų, kuriuos ir mes kenčiame. 7 Ir mūsų viltis jumis yra tvirta, nes mes žinome, kad, kaip jūs esate kentėjimų dalyviai, taip ir paguodos.

8 Nes mes nenorime palikti jūsų, broliai, be žinių apie mūsų priespaudą, mus ištikusią Azijoje, kad mes buvome prislėgti perdidele, nepakeliama našta, taip jog mums nebebuvo vilties net beišlikti gyviems. 9 Taip mes patys savyje jau buvome ištarę mirties sprendimą, taip kad nebepasitikėjome savimi, bet Dievu, kuris prikelia mirusiuosius. 10 Iš tokios mirties jis mus išgelbėjo ir išgelbės. Juo mes esame parėmę savo viltį, kad jis ir toliau gelbės, 11 kartu ir jums prisidedant už mus malda, kad daugelio asmenų už mums suteiktąją malonę, daugelio išmelstą, būtų išreikšta padėka už mus.

12 Nes šitas yra mūsų gyrius, mūsų sąžinės liudijimas, kad mūsų pasielgimas pasaulyje, o ypačiai pas jus, reiškėsi Dievo teikiamu paprastumu ir širdies tyrumu—ne kūniška išmintimi, bet Dievo malone. 13 Nes mes nerašome jums nieko kito, kaip tik tai, ką jūs skaitote ir taip pat suprantate, o aš turiu viltį, kad jūs tai tobulai suprasite, 14 kaip ir mus iš dalies supratote, kad mes esame jūsų pasigyrimo dalykas, kaip ir jūs mūsų, mūsų Viešpaties Jėzaus dieną.

15 Turėdamas šitokį pasitikėjimą, aš norėjau pirma atvykti pas jus, kad jūs patirtute antrą malonę, 16 ir pro jus vykti į Makedoniją ir vėl iš Makedonijos vykti pas jus ir būti jūsų išlydėtas į Judėją. 17 Argi tad aš, tai sumanydamas, pasielgiau lengvabūdiškai? Arba ar tai, ką sumanau, sumanau, kaip pasauliškas žmogus, taip kad aš "taip taip" ir "ne ne" tarčiau kartu? 18 Kaip Dievas ištikimas, mūsų jums duotas žodis nėra buvęs "taip" ir "ne" kartu. 19 Nes Dievo Sūnus, Kristus Jėzus, kuris buvo paskelbtas jūsų tarpe per mus,—mane, Silvaną ir Timotiejų,—nebuvo "taip" ir "ne", bet jame "taip" yra pasidarę tikras dalykas. 20 Nes kiek tik yra Dievo pažadų, jie yra jame "taip"; todėl ir per jį mes tariame "amen" Dievo garbei. 21 O tas, kuris sutvirtina mus su jumis ir mus patepė, yra Dievas, 22 kuris ir užantspaudavo mus ir davė į mūsų širdis Dvasią, kaip rankpinigius.

23 Bet aš šaukiu Dievą liudininku savo sielai, kad, gailėdamasis jūsų, nebevykau į Korintą. 24 Ne kad mes viešpataujame jūsų tikėjimui, bet kad bendradarbiaujame jums džiaugsmo padaryti, nes tikėjime jūs stovite tvirtai.

2 Bet tai aš pasiryžau: nebevykti vėl su nuliūdimu pas jus. 2 Nes jei aš jus nuliūdinu, tai kas yra, kuris mane bepradžiugintų, jei ne tas, kuris yra mano verčiamas liūdėti? 3 Ir kaip tik tai aš jums

parašiau, kad atvykęs nepatirčiau nuliūdimo iš tų, iš kurių aš turėčiau patirti džiaugsmo; aš juk jumis visais pasitikiu, kad mano džiaugsmas yra jūsų visų džiaugsmas. 4 Nes iš didelio sielvarto ir širdies suspaudimo aš jums parašiau su daug ašarų, ne kad jūs būtute nuliūdinti, bet kad pažintute meilę, kurios aš ypatingai gausiai jums turiu.

5 O jei kas yra padaręs nuliūdimo, tai ne mane yra nuliūdinęs, bet iš dalies, kad neperdėčiau, jus visus. 6 Tokiam pakanka šito daugumos pabaudimo, 7 taip kad jūs, priešingai, turite verčiau jam atleisti ir jį paguosti, kad kartais toks žmogus nebūtų pernelyg didelio liūdesio prarytas. 8 Todėl aš graudenu jus parodyti jam meilę. 9 Nes tam aš ir parašiau, kad aš jus ištirčiau, ar jūs visuose dalykuose esate paklusnūs. 10 O kam jūs ką atleidžiate, aš irgi atleidžiu; nes ir ką aš esu atleidęs, jei esu ką atleidęs, tai esu padaręs dėl jūsų Kristaus akivaizdoje, 11 kad mes nebūtume šėtono apvilti; mes juk gerai pažįstame jo kėslus.

12 Bet kai aš atvykau į Troją Kristaus Evangelijos skelbti ir durys man buvo prasivėrusios Viešpatyje, 13 aš neturėjau ramumo savo dvasiai, nes neradau savo brolio Tito, bet, atsisveikinęs nuo jų, išvykau į Makedoniją.

14 Bet dėkui Dievui, kuris Kristuje visur mus vedžiojasi savo pergalės žygyje ir savo pažinimo kvapą paskleidžia per mus kiekvienoje vietoje. 15 Nes mes esame Kristaus gardus kvapas Dievui tarp tų, kurie išgelbimi, ir tarp tų, kurie žūsta; 16 vieniems kvapas iš mirties į mirtį, kitiems kvapas iš gyvenimo į gyvenimą. Ir kas yra šitam uždaviniui tinkamas?—17 Nes mes neprekiaujame, kaip daugelis, Dievo žodžiu, bet kaip tie, kurie ką daro iš tyros širdies, kaip tie, kurie kalba Dievo įkvėpti, mes kalbame Dievo akivaizdoje Kristuje.

3 Ar mes vėl pradedame įsiteikti? Arba argi mums, kaip kai kuriems, reikia įteikiamųjų laiškų jums ar iš jūsų? 2 Jūs esate mūsų laiškas, įrašytas mūsų širdyse, visų žmonių suprantamas ir skaitomas; 3 jūs pasirodote esą mūsų tarnavimu parūpintas Kristaus laiškas, įrašytas ne rašalu, bet Gyvojo Dievo Dvasia, ne akmeninėse plokštyse, bet kūninių širdžių plokštyse.

4 O šitokį pasitikėjimą mes turime per Kristų; jis nukreiptas į Dievą. 5 Ne kad mes iš savęs esame tinkami, taip jog galėtume pamanyti ką nors kaip iš mūsų pačių atsiradus, bet mūsų tinkamumas kyla iš Dievo, 6 kuris juk padarė mus tinkamus naujosios sandoros tarnų pareigoms eiti—ne raidės, bet Dvasios: nes raidė užmuša, bet Dvasia daro gyvą.

7 Bet jei mirties tarnystė, raidėmis akmenyse įkalta, įvyko su garbe, tokiu būdu, kad Izraelio sūnūs negalėjo pažvelgti į Mozės veidą dėl jo žibesio, kuris buvo pranykstąs, 8 ar ne juo labiau

Dvasios tarnystė turėtų būti su garbe? 9 Nes jei pasmerkimo tarnystė yra garbė, tai juo labiau teisumo tarnystė ją prašoka garbe. 10 Taip, kas yra buvę garbinga, šituo atveju visai nėra garbinga dėl perviršijančios garbės. 11 Nes jei tai, kas pranyksta, turėjo garbę, tai kur kas daugiau garbės turi tai, kas pasilieka.

12 Taigi, turėdami šitokią viltį, mes drįstame kalbėti visai atvirai 13 ir neturime pasielgti, kaip Mozė, kuris užtiesdavo ant savo veido dangalą, kad Izraelio sūnūs nepamatytų pranykstančio žibesio galo. 14 Bet jų protai liko sukietinti; nes iki pat šios dienos tas pats dangalas, kada jie skaito Senąjį Testamentą, lieka neatidengiamas, nes jis tik Kristumi pašalinamas. 15 Taip, iki šiandien, kada tik skaitomas Mozė, dangalas tebeguli ant jų širdies. 16 "bet, kada tik žmogus kreipiasi į Viešpatį, dangalas nuimamas." 17 O Viešpats yra Dvasia; ir kur yra Viešpaties Dvasia, ten yra laisvė. 18 O mes visi, su atidengtu veidu žiūrėdami lyg veidrodyje į[1] Viešpaties garbę, esame perkeičiami į tą pati paveikslą iš vieno garbės laipsnio į kitą, kaip tai veikia Viešpats, kuris yra Dvasia.

4 Todėl, turėdami šitą tarnystę Dievo gailestingumu, mes nenusimename. 2 Kita vertus, mes esame atsimetę nuo paslėptų gėdos dalykų; mes nesielgiame suktai ir neklastojame Dievo žodžio, bet atviru tiesos skelbimu įsiteikiame kiekvienai žmogaus sąžinei Dievo akivaizdoje. 3 O jei ir mūsų Evangelija tebėra uždengta, tai ji tebėra uždengta tik žūstančiųjų atveju; 4 jų atveju šito amžiaus dievas apakino netikinčiųjų protus, kad jie nematytų Kristaus garbės Evangelijos spindėjimo; o Jis yra Dievo atvaizdas. 5 Nes mes ne save pačius skelbiame, bet Kristų Jėzų esant Viešpatį, o save tesant jūsų vergus dėl Jėzaus. 6 Nes Dievas, kuris prabilo: "Iš tamsos teprašvinta šviesa!"—jis sužibėjo mūsų širdyse, taip kad šviesus pasidarė pažinimas Dievo garbės, spinduliuojančios Kristaus veide.

7 Bet mes turime šitą lobį moliniuose induose, kad pernelyg didelė jėga pasirodytų esanti Dievo ir ne iš mūsų. 8 Visaip mes esame spaudžiami, tačiau nesuspaudžiami; be išeities, tačiau ne be vilties; 9 persekiojami, tačiau neapleidžiami; parbloškiami, tačiau nesunaikinami; 10 visuomet aplinkui kūne besinešioją Jėzaus marinimą, kad ir Jėzaus gyvybė pasirodytų mūsų kūne. 11 Nes mes, kurie tebegyvename, nuolatos esame atiduodami mirčiai dėl Jėzaus, kad ir Jėzaus gyvybė pasirodytų mūsų mirtingame kūne. 12 Tuo būdu mirtis veikia mumyse, o gyvybė—jumyse.

13 O turėdami tą pačią tikėjimo dvasią, apie kurią parašyta: "Aš įtikėjau, todėl kalbėjau," ir mes tikime, todėl ir kalbame, 14 žinodami, kad tas, kuris prikėlė Viešpatį Jėzų, ir mus su Jėzumi

---

[1] Arba: atspindėdami lyg veidrodyje

prikels ir su jumis pastatys savo akivaizdon. 15 Nes visa tai įvyksta jūsų labui, kad malonė, gausėdama vis didesniu skaičiumi, padaugintų padėką Dievo garbei.

16 Todėl mes nenusimename, bet, nors ir mūsų išviršinis žmogus sunyksta, vis dėlto mūsų išvidinis žmogus diena iš dienos atsinaujina. 17 Nes lengvas akimirkos sielvartas mums patiekia su vis nauju perteklium amžinai svarią garbę, 18 nes mes nežiūrime į tai, kas regima, bet į tai, kas neregima; nes kas regima, yra laikina, o kas neregima— amžina.

5 Nes mes žinome, kad, kai mūsų žemiškasis palapinės būstas nugriaunamas, mes turime pastatą iš Dievo, namą, ne rankomis padarytą, amžiną danguose. 2 Nes tikrai šitoje mes dūsaujame, ilgėdamiesi užsirengti savo butą iš dangaus, 3, nes, jei tik būsime juo apsirengę, mes nebūsime randami nuogi. 4 Nes tikrai mes, kurie esame toje palapinėje, dūsaujame slegiami, nes mes nenorime išsirengti, bet užsirengti, kad, kas mirtinga, būtų gyvybės praryta. 5 O tas, kuris mus kaip tik tam prirengė, yra Dievas, kuris mums davė Dvasią, kaip rankpinigius.

6 Taigi, visuomet turėdami drąsų pasitikėjimą ir žinodami, kad, kol tebesame kūno namuose, mes esame svetur, atitolę nuo Viešpaties,—7 nes gyvename tikėjimu, ne regėjimu,—8 mes tačiau turime drąsų pasitikėjimą ir mieliau norėtume išvykti iš kūno namų ir būti namie pas Viešpatį. 9 Todėl mes ir trokštame garbės, ar būdami namuose, ar išvykę iš jų, jam patikti. 10 Nes mes visi turime pasirodyti prieš Kristaus teismo krasę, kad kiekvienas atsiimtų, atsižvelgiant į tai, ką jis, kūne būdamas, padarė, gera ar bloga.

11 Taigi, žinodami, ką reiškia bijoti Viešpaties, mes įtikiname žmones, bet Dievui mes esame gerai žinomi; o aš turiu viltį, kad mes esame pasidarę gerai žinomi ir jūsų sažinėse. 12 Mes neįsiteikiame jums vėl patys, bet jums duodame progą pasigirti mumis, kad turėtute ką pasakyti prieš tuos, kurie giriasi išviršiniais dalykais, bet ne širdimi. 13 Nes jei mes buvome "išėję iš proto", tai įvyko Dievui; jei turime pilną supratimą, tai praverčia jums. 14 Nes Kristaus meilė valdo mus, priėjusius šitokią išvadą: vienas numirė už visus, taigi visi numirė; 15 ir jis numirė už visus, kad tie, kurie gyvena, nebegyventų sau, bet tam, kuris už juos numirė ir buvo prikeltas.

16 Tuo būdu nuo dabar mes nė vieno nebepažįstame kūno požiūriu: jei mes ir esame pažinę Kristų kūno požiūriu, tai vis dėlto dabar mes jo taip nebepažįstame. 17 Taigi, jei kas yra Kristuje, jis yra naujas kūrinys; kas sena, praėjo; štai nauja atsirado. 18 O visa tai yra iš Dievo, kuris per Kristų sutaikino mus su savim ir mums davė sutaikinimo tarnystę, 19 nes juk tai buvo Dievas,

kuris Kristuje taikino pasaulį su savimi, jiems nepriskaitydamas jų nusikaltimų, ir mūsų tarpe pastatė sutaikinimo žodį. 20 Taigi Kristaus reikalui mes einame pasiuntinių pareigas, Dievui, tarytum, graudenant per mus. Mes maldaujame jus Kristaus reikalu: susitaikinkite su Dievu! 21 Tą, kuris nepažino nuodėmės, jis padarė nuodėme mūsų labui, kad mes jame pataptume Dievo teisybe.

6 Bet, būdami Dievo bendradarbiai, mes dar graudename jus nepriimti Dievo malonės veltui. 2 Nes jis sako:

"Malonaus priėmimo metu aš išklausiau tave
ir išgelbėjimo dieną aš pagelbėjau tau."

Štai dabar yra "malonaus priėmino metas"; štai dabar yra "išgelbėjimo diena".—3 Mes nėjokiame dalyke neduodame jokio įtrenkimo, kad mūsų tarnystė nebūtų peikiama. 4 Priešingai, visuose dalykuose mes įsiteikiame, kaip Dievo tarnai: didelėje ištvermėje, sielvartuose, bėdose, suspaudimuose, 5 nuplakimuose, įkalinimuose, neramumuose, triūsimuose, naktiniuose budėjimuose, nepasisotinimuose; 6 tyrume, pažinime, pakantume, gerume, Šventojoje Dvasioje, neveidmainiškoje meilėje, 7 tiesos žodyje, Dievo jėgoje; su teisybės ginklais dešinėje ir kairėje; 8 su garbe ir negarbe, kai apie mus piktai ir gerai kalba; kaip klaidiną, o tačiau turį tiesą; 9 kaip nepažįstami, o tačiau gerai pažįstami; kaip mirštą, o štai mes gyvename; kaip baudžiami, o tačiau nenužudomi; 10 kaip liūdį, o tačiau visuomet besidžiaugią; kaip neturtėliai, o tačiau praturtiną daugelį; kaip nieko neturį, o tačiau viską turį nuosava.

11 Mūsų burna prasivėrė jums, korintiečiai, mūsų širdis yra prasiplėtusi. 12 Jums ne ankšta mumyse, bet jums ankšta jūsų širdyse! 13 Atsimokėdami tuo pačiu—kaip savo vaikams aš kalbu—ir jūs prasiplėskite!

14 Nevilkite svetimo jungo su netikinčiaisiais. Nes kokį dalyką turi teisybė su nedorybe? Arba ką bendra šviesybė su tamsybe? 15 Kaip Kristus sutinka su Beliaru, arba kokią dalį turi tikįs su netikinčiu? 16 Kaip Dievo šventykla derinasi su stabais? Mes juk esame Gyvojo Dievo šventykla, kaip Dievas pasakė:

"Aš gyvensiu juose ir vaikščiosiu jų tarpe;
ir aš būsiu jų Dievas, ir jie bus mano tauta."

17 Todėl

"išeikite iš jų tarpo
ir atsiskirkite, sako Viešpats,
ir nepalieskite, kas netyra;
tada aš jus priimsiu,
18 ir būsiu jums Tėvas,
o jūs būsite man sūnūs ir dukterys,
sako Viešpats, Visavaldis."

7 Taigi, turėdami šituos pažadus, mylimieji, apsivalykime nuo visokio kūno ir dvasios susitepimo, atbaigdami savo pašventinimą su Dievo baime.

2 Padarykite mums vietos savo širdyse! Nė vienam mes nepadarėme neteisybės, nė vieno nepagadinome, nė vieno neišnaudojome. 3 Aš nesakau to, norėdamas jus pasmerkti. Juk esu pirma pasakęs, kad "jūs esate mūsų širdyse," taip kad drauge mirštame ir drauge gyvename. 4 Aš turiu daug pasitikėjimo jumis; esu pilnas paguodos, pertekęs džiaugsmo visame mūsų sielvarte.

5 Mat, ir į Makedoniją mums atvykus, mūsų kūnas neturėjo jokio atsigavimo, bet visaip mes buvome spaudžiami: lauke ėjo kovos, viduje veikė baimė. 6 Bet tas, "kuris guodžia prislėgtuosius," Dievas, paguodė mus Tito atvykimu, 7 ir ne tik jo atvykimu, bet ir ta paguoda, kuria jis buvo paguostas pas jus, pranešdamas mums apie jūsų ilgesį, jūsų aimanavimą, jūsų uolumą man, taip kad aš dar labiau apsidžiaugiau. 8 Nes, jei aš ir nuliūdinau jus laišku, aš to neapgailestauju; jei aš ir apgailestavau,—aš juk matau, kad anas laiškas, nors ir kuriam laikui, jus nuliūdino,—9 tai dabar aš džiaugiuos, ne todėl, kad jūs buvote nuliūdinti, bet todėl, kad nuliūdimu jūs buvote pavesti į atgailą. Jūs juk buvote nuliūdinti, kaip norėjo Dievas, tad jūs nėjokiu būdu nepatyrėte žalos iš mūsų. 10 Nes nuliūdimo, sutinkančio su Dievo valia, padarinys yra atgaila, kuri veda į išgelbėjimą ir kurios nereikia apgailestauti, bet pasaulio nuliūdimas patiekia mirtį. 11 Nes štai kaip tik šitas nuliūdintumas, sutinkąs su Dievo valia, kaip didelį jis sukėlė jumyse rimtumą; ir ne tik jį, bet ir apsigynimą, ir apmaudą, ir baimę, ir ilgesį, ir uolumą, ir nubaudimą! Viskuo jūs pateikėte įrodymą apie save, kad jūs esate nekalti tame dalyke. 12 Taigi, jei aš jums ir parašiau, tai atsitiko ne dėl įžeidėjo ir ne dėl įžeistojo, bet todėl, kad jūsų rimtas atsidėjimas mums pasirodytų pas jus Dievo akivaizdoje. 13 Dėl tos priežasties mes esame paguosti.

O be tos mūsų paguodos, mes dar daug labiau pradžiugome Tito džiaugsmu, kad jo dvasia yra jūsų visų atgaivinta, 14 kad aš, jei kuo jam apie jus esu pasigyręs, nelikau sugėdintas; priešingai, kaip visa, ką mes esame jums kalbėję, buvo tiesa, taip ir mūsų pasigyrimas prieš Titą pasirodė esąs tiesa. 15 Ir jo širdis yra dar labiau pasidariusi jums palanki, kai jis prisimena jūsų visų paklusnumą, kaip jūs jį priėmėte su baime ir drebėjimu. 16 Aš džiaugiuosi, kad visuose dalykuose galiu drąsiai pasitikėti jumis.

8 O mes pranešame jums, broliai, apie Dievo malonę, suteiktą Makedonijos surinkimuose, 2 kad, jiems ištveriant didelį sielvarto mėginimą, jų džiaugsmo perteklius ir giliadugnis neturtas gausiai išsiliejo jų dosnumo turtais. 3 Nes kaip jie įstengė, aš tai paliudiju, ir daugiau nekaip įstengė, jie savo noru, 4 daug kaip įkalbinėdami,

prašė mus malonės leisti jiems dalyvauti patarnavime, kuris atliekamas šventiesiems. 5 Ir jie ne tik pasielgė, kaip mes tikėjomės, bet patys atsidavė pirmoj eilėj Viešpačiui, paskui Dievo valia mums, 6 taip kad mes prikalbėjome Titą, kad jis, kaip buvo pirma pradėjęs, taip ir atbaigtų pas jus ir šitą malonę. 7 Bet kaip viskuo jūs esate pertekę, tikėjimu, žodžiu, pažinimu, visokiu rimtumu ir mūsų meile jums,[1] taip būkite pertekę ir šita malone.

8 Ne įsakydamas tai sakau, bet kitų uolumu norėdamas ištirti ir jūsosios meilės tikrumą. 9 Juk pažįstate mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę, kad jis, turtingas būdamas, jūsų labui pasidarė neturtingas, kad jūs jo neturtu pasidarytute turtingi. 10 O tik savo nuomonę aš pateikiu šituo reikalu, nes tai yra pravartu jums, kurie anksčiau, nuo pernai, pradėjote ne tik daryti, bet ir norėti; 11 o dabar atbaikite ir daryti, kad, kaip būta paslankumo norėti, taip būtų ir atbaigta, kiek leidžia turimos priemonės. 12 Nes kai esti paslaugumas, jis yra priimtinas, atsižvelgiant į tai, ką jis turi, ne į tai, ko jis neturi. 13 Nes aš nemanau, kad kitų palengvinimui jūs turėtute pakelti sunkenybes, bet, laikantis lygybės, 14 dabartiniu metu jūsų perteklius turėtų papildyti anų nepriteklių, kad ir anų perteklius galėtų papildyti jūsų nepriteklių, taip kad rastųsi lygybė, —15 kaip parašyta:

"Kas turėjo daug, neturėjo daugiau,
ir kas turėjo maža, neturėjo mažiau."

16 Bet dėkui Dievui, kuris duoda tokį pat uolų rūpestį jumis Titui į širdį, 17 kad jis, tiesa, mano paraginimą priėmė, bet, būdamas labai uolus, savo noru išvyksta pas jus. 18 O mes siunčiame kartu su juo brolį, kurio pagyrimas Evangelijos dalykuose sklinda per visus surinkimus; 19 ir ne tik tai, bet jis taip pat yra surinkimų išrinktas mūsų kelionės draugu šitame meilės darbe, kuriuo mūsų tarnaujama paties Viešpaties garbei ir mūsų paslaugumui įrodyti. 20 Taip mes siekiame išvengti to, kad kas nors piktai neįtartų mūsų šitos gausios sumos dalyke, kuris mūsų tvarkomas. 21 Nes mes apgalvotai rūpinamės turėti gerą vardą ne tik Viešpaties akivaizdoje, bet ir žmonių akivaizdoje. 22 O kartu su jais mes siunčiame savo brolį, kurį mes daugelyje dalykų tūlą sykį ištyrėme esant uolų, o dabar jis yra daug uolesnis dėl didelio pasitikėjimo, kurį jis turi jumis. 23 Ar Titui,—jis yra mano bendrininkas ir bendradarbis jūsų atžvilgiu,—ar tai būtų mūsų broliai,—surinkimų pasiuntiniai, Kristaus atšvaitas,—24 įrodykite tad jiems savo meilės ir mūsų jumis pasigyrimo įrodymą surinkimams pamatyti.

9 Nes apie patarnavimą šventiesiems, tiesa, man visai nereikia jums rašyti. 2 Aš juk žinau jūsų paslaugumą, kuriuo aš

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: savo meile mums

giriuosi jumis makedoniečiams: kad Achaja nuo pernai yra prisirengusi; ir jūsų uolumas paskatino daugelį! 3 Bet aš siunčiu brolius, kad mūsų pasigyrimas jumis šituo atveju nepasirodytų esąs tuščias, kad jūs, kaip sakiau, būtute prisirengę, 4 kad kartais, jei makedoniečiai atvyktų su manimi ir rastų jus neprisirengusius, mes —nekalbant jau apie jus—nebūtume sugėdinti, turėdami šitą pasitikėjimą. 5 Taigi aš maniau esant būtina paraginti brolius, kad jie pirma nuvyktų pas jus ir iš anksto pritaisytų jūsų seniai žadėtąją palaimos dovaną, kad šita būtų prirengta taip, kaip dosniai, ne kaip šykščiai teikiama dovana.

6 O tai aš manau: kas šykščiai sėja, šykščiai ir piaus; ir kas sėja apstingai, apstingai ir piaus. 7 Kiekvienas teduoda, kaip jis yra apsiėmęs širdyje, ne su blogu ūpu ar iš prievartos, nes linksmą davėją myli Dievas. 8 O Dievas gali gausiai apdovanoti jus visokia malone, kad jūs, visuose dalykuose visuomet turėdami visko pakankamai, būtute pertekę visokiam geram darbui, 9 kaip kad parašyta:

"Jis pabėrė, davė pavargėliams;
jo teisybė[1] lieka per amžius!"

10 O tas, kuris parūpina sėklos sėjėjui ir duonos valgymui, parūpins bei padaugins jūsų sėją ir leis tarpti jūsų teisybės[2] vaisiams. 11 Visaip jūs praturtėsite visokiam dosnumui, kuris per mus patiekia dėkojimą Dievui. 12 Nes šitos paslaugos darbas ne tiktai papildo šventųjų nepriteklius, bet ir turi žymiai daugiau reikšmės daugeliu dėkojimų Dievui. 13 Nes dėl šito darbo pasisekimo jie garbins Dievą už jūsų paduotumą Kristaus Evangelijos išpažinimui ir už jiems ir visiems padarytos rinkliavos dosnumą. 14 Ir, melsdamiesi už jus, jie išreikš jums savo ilgesį dėl per gausios Dievo malonės jumyse. 15 Dėkui Dievui už jo neišsakomąją dovaną!

10 O aš, Povilas, pats graudenu jus Kristaus romumu ir švelnumu,—aš, kuris "akyse esu nuolankus jūsų tarpe, bet, kitur būdamas, smarkauju prieš jus",—2 aš prašau jus, kad, būdamas vietoje, neturėčiau smarkiai pasireikšti su tuo pasitikėjimu, su kuriuo aš galvoju drąsiai atsistoti prieš kai kuriuos, kurie apie mus mano, kad mes elgiamės kūnišku būdu. 3 Kūne, žinoma, mes gyvename, bet mes nekovojame kūnišku būdu, 4 nes mūsų kovos ginklai nėra kūniški, bet galingi Dievui tvirtovėms nugriauti. Mes nuverčiame gudragalviavimus 5 ir visokią didystę, kuri pasikelia prieš Dievo pažinimą, ir paimame į nelaisvę kiekvieną mintį, kad ji būtų paklusni Kristui, 6 ir esame pasirengę nubausti kiekvieną nepaklusnumą, kai tik jūsų paklusnumas bus atbaigtas.

7 Žiūrėkite, kas guli prieš akis! Jei kas pasitiki savimi, kad jis

---

[1] Arba: geradarystė

[2] Arba: geradarystės

yra Kristaus, tepamąsto savyje dar ir tai, kad, kaip jis yra Kristaus, taip ir mes. 8 Nes jei aš dar kiek daugiau norėčiau girtis,—mūsų įgaliojimu, kurį Viešpats mums davė jūsų statymui, o ne griovimui, aš nelikčiau sugėdintas,—9 bet aš nenorėčiau atrodyti, lyg kad jus baidąs laiškais. 10 Nes "laiškai," sako, "yra, tiesa, svarūs ir stiprūs, bet jo asmeninis pasirodymas silpnokas ir kalba nieko neverta." 11 Kas taip sako, tepagalvoja tai, kad mes, kokie pasirodome esą žodžiu per laiškus kitur būdami, tokie ir vietoje būdami veiksmu. 12 Nes mes neišdrįstame priskirti arba prilyginti savęs prie kai kurių iš tų, kurie patys įsiteikia. Bet jie, patys savimi save matuodami ir lygindami save su savimi, elgiasi neprotingai.

13 Tačiau mes nenorime be saiko girtis, tik matuodami save tuo mastu, kurį Dievas mums priskyrė matu, kad pasiektume ligi pat jūsų. 14 Nes mes nepersistiepiame, kaip darytume, jei nebūtume pasiekę jūsų; juk ligi pat jūsų mes pirmi prikeliavome su Kristaus Evangelija. 15 Mes be saiko nesigiriame kitų triūso padariniais, bet turime viltį, jūsų tikėjimui jumyse tarpstant, išplėsti savo mastą iki kraštutinės ribos: 16 paskelbti Evangeliją anapus jūsų ribų, ne svetimo masto srityje girtis tuo, kas jau kitų nuveikta. 17 "O kas nori girtis, tesigiria Viešpačiu." 18 Nes ne tas, kuris pats įsiteikia, įrodo savo tinkamumą, bet tas, kurį Viešpats įteikia.

11 O kad jūs pakęstute nuo manęs paikybės truputį! Bet jūs ir pakenčiate mane. 2 Nes aš karštai rūpinuosi jumis su dievišku pavyduliavimu; aš juk sužiedavau jus su vienu Vyru, kad pristatyčiau jus Kristui, kaip skaisčią jaunąją. 3 Bet aš bijau, kad kartais, kaip gyvatė prigavo Ievą, taip nebūtų sugadintos jūsų mintys ir paviliotos nuo nuoširdaus[ir skaistaus]atsidavimo Kristui. 4 Nes jei kas ateina ir skelbia kitą Jėzų, kurio mes nepaskelbėme, arba jei jūs gaunate kitą Dvasią, kurios negavote, arba kitą Evangeliją, kurios nepriėmėte, jūs puikiai tai pakenčiate! 5 Nes aš manau, kad aš nieku neatsilieku nuo "antapaštalių". 6 O jei aš ir esu nepritýręs kalboje, tačiau ne pažinime; taip, visais atžvilgiais mes jį parodėme jums visų akivaizdoje.

7 Ar aš, pasižemindamas, kad jūs būtute paaukštinti, padariau nuodėmę, kad dovanai jums paskelbiau Evangeliją? 8 Kitus surinkimus aš apiplėšiau, imdamas iš jų algą, kad jums galėčiau tarnauti, 9 ir, būdamas pas jus vietoje ir pristigęs, aš nėvieno neapsunkinau, nes mano nepriteklių atpildė broliai, atvykę iš Makedonijos; kiekvienu požiūriu aš sergėjaus pasidaryti jums našta ir sergėsiuos. 10 Kaip tikrai Kristaus tiesa yra manyje, šito pasigyrimo, kuris man tenka, nenutildys Achajos srityse! 11 Kodėl? Ar todėl, kad aš nemyliu jūsų? Dievas tai žino!

12 O ką aš darau, tą ir toliau darysiu, kad atkirsčiau progą tiems,

kurie geidauja progos, kad jie tame, kuo giriasi, būtų randami tokie pat, kaip ir mes. 13 Nes tokie žmonės yra netikri apaštalai, klastingi darbininkai, persirengią į Kristaus apaštalus. 14 Ir nenuostabu, nes pats šėtonas persirengia į šviesos angelą. 15 Taigi, nieko ypatinga, jei ir jo tarnai persirengia ir atrodo, kaip teisybės tarnai. Jų galas bus toks, kokie jų darbai!

16 Aš pakartoju: niekas tenelaiko manęs paiku; o jei ir tokiu laikote, tai ir kaip paiką mane išklausykite, kad ir aš mažumėlį galėčiau pasigirti! 17 Ką aš kalbu, ne Viešpaties įgaliotas kalbu, bet kaip paikas būdamas, turėdamas tą pasitikėjimą, kad aš galiu girtis. 18 Kadangi daugelis giriasi kūniškais dalykais, tai ir aš pasigirsiu. 19 Juk mielai jūs, išmaningi būdami, pakenčiate paikuosius! 20 Jūs juk pakenčiate, jei kas jus pavergia, jei kas apryja, jei kas pasigauna, jei kas pasikelia ant jūsų, jei kas smogia jums į veidą! 21 Sau sugėdinti aš pripažįstu, kad, kaip sako, mes esame buvę per silpni!

Bet kuo kas didžiuojasi,—kalbu kaip paikas būdamas,—tuo galiu ir aš didžiuotis! 22 Hebrajai jie yra? Aš irgi. Izraelitai jie yra? Aš irgi. Abraomo palikuonys jie yra? Aš irgi. 23 Kristaus tarnai jie yra? Kaip pamišęs būdamas, aš kalbu: aš dar labiau! Žymiai labiau triūsimais, žymiai labiau įkalinimais, kirčiais be saiko, dažnai mirties pavojuose. 24 Nuo žydų aš gavau penkis kartus po keturiasdešimt kirčių be vieno. 25 Tris kartus buvau nupliektas lazdomis; vieną kartą apmėtytas akmenimis. Tris kartus pergyvenau laivo sudužimą; vieną naktį ir vieną dieną esu praleidęs viršum gelmių. 26 (Pasirodžiau esąs Kristaus tarnas) dažnomis kelionėmis, upių pavojais, plėšikų pavojais, pavojais nuo savosios tautos, pavojais nuo pagonių, pavojais mieste, pavojais dykumoje, pavojais jūroje, pavojais tarp netikrų brolių; 27 triūsu ir pastangomis, dažnai naktimis budėdamas, alkdamas ir troškdamas, dažnai nepasisotindamas, kęsdamas šaltį ir nuogumą. 28 Be kita ko, kasdieninis spaudimas į mane, rūpestis visais surinkimais: 29 kur kas yra silpnas, ir aš nesu silpnas? kur kas yra papiktinamas, ir aš nedegu?

30 Jei reikia girtis, aš girsiuosi savo silpnumu. 31 Viešpaties Jėzaus Dievas ir Tėvas, jis, kuris yra pagirtas per amžius, žino, kad aš nemeluoju. 32 Damaske karaliaus Areto etnarchas[1] sergėjo damaskiečių miestą, norėdamas mane suimti, 33 bet aš pro langą pintinėje buvau nuleistas per sieną, ir taip ištrūkau iš jo rankų.

12 Aš turiu girtis; tiesa, tai nenaudinga, tačiau aš eisiu prie Viešpaties regėjimų ir apreiškimų. 2 Aš žinau žmogų Kristuje, kuris prieš keturiolika metų,—ar kūne, nežinau; ar išėjęs iš kūno, nežinau, Dievas žino,—tas buvo patrauktas ligi

---

[1] T.y. nabatėjų karaliaus Areto paskirtas viršininkas Damasko sričiai

trečiojo dangaus. 3 Ir aš žinau, kad šitas žmogus—ar kūne, ar be kūno, nežinau, Dievas žino—4 buvo patrauktas į rojų ir girdėjo nepasakomus žodžius, kurių žmogus neturi teisės ištarti. 5 Šituo aš noriu girtis, bet savimi nenoriu girtis, nebent savo silpnybėmis. 6 Mat, jei aš norėčiau pasigirti, aš nebūčiau paikas, nes sakyčiau tiesą; bet aš susilaikau nuo to, kad kas apie mane nepagalvotų daugiau, negu jis mato manyje arba girdi iš manęs. 7 O kad dėl nepaprastai kilnių apreiškimų nepasiaukštinčiau, man buvo duotas dyglys į kūną, šėtono angelas, kad jis mane badytų kumštimis, idant nepasiaukštinčiau. 8 Ryšium su juo aš tris kartus šaukiausi į Viešpatį, kad jis atstotų nuo manęs. 9 Ir jis yra man pasakęs: "Gana tau mano malonės, nes mano jėga tobulai pasireiškia silpnume." Taigi su didžiausiu malonumu aš verčiau girsiuosi silpnybėmis, kad Kristaus jėga nusileistų į mane. 10 Todėl aš gėriuosi silpnybėmis, išniekinimais, bėdomis, persekiojimais ir suspaudimais dėl Kristaus; nes, kada esu silpnas, tada esu galingas.

11 Esu pasidaręs paikas: jūs mane privertėte. Aš juk būčiau turėjęs būti jūsų įteikiamas, nes aš nieku neatsilikau nuo "antapaštalių", nors ir esu niekas. 12 Apaštalo ženklai, tiesa, yra parodyti jūsų tarpe visokia ištverme, ženklais, stebuklais ir galingais veiksmais. 13 Kas tad yra, kuo jūs atsilikote nuo kitų surinkimų, jei ne tai, kad kaip tik aš nepasidariau jums apsunkinimu? Atleiskite man šitą neteisybę!

14 Štai dabar aš esu pasirengęs trečią sykį atvykti pas jus ir neapsunkinsiu jūsų, nes aš neieškau jūsų turto, bet jūsų pačių. Juk ne vaikai privalo krauti lobį gimdytojams, bet gimdytojai vaikams. 15 O aš labai mielai noriu ką paaukoti ir pats visiškai būti paaukotas už jūsų sielas. Jei aš daug daugiau jus myliu, ar aš mažiau turėčiau būti mylimas? 16 Bet tegu ir taip, sakysite, aš neapsunkinau jūsų. Tačiau, "gudragalvis" būdamas, gal aš jus klasta pagavau? 17 Gal aš per kurį nors iš tų, kuriuos aš pas jus nusiunčiau, išnaudojau jus? 18 Aš prikalbėjau Titą ir kartu pasiunčiau brolį. Argi Titas jus išnaudojo? Ar mes neveikėme ta pačia dvasia? nevaikščiojome tomis pačiomis pėdomis?

19 Jau seniai jūs manote, kad mes ginamės prieš jus. Mes kalbame Dievo akivaizdoje Kristuje; o visa tai yra, mylimieji, jūsų statymui. 20 Nes aš bijau, kad kartais atvykęs aš neatrasčiau jūsų tokių, kokių nenoriu, ir aš nebūčiau jūsų randamas toks, kokio nenorite, kad kartais nebūtų nesantaikos, pavydo, pykčių, barnių, šmeižtų, liežuvavimų, pasipūtimų, netvarkos—21 kad, vėl man atėjus, Dievas nepažemintų manęs prieš jus, ir aš turėčiau gedėti dėl daugelio, kurie yra anksčiau nuodėmiavę ir nepadarė atgailos dėl netyrumo, paleistuvystės ir smaguriavimo, kuriuos jie darė.

13 Jau trečią kartą aš atvykstu pas jus. "Dviejų ar trijų liudininkų burna turi būti patvirtintas kiekvienas dalykas." 2 Aš

pirmiau esu sakęs ir sakau iš anksto, vietoje būdamas antrą kartą ir nebūdamas dabar, tiems, kurie prieš tai yra nuodėmiavę ir visiems likusiesiems, kad, kai aš vėl ateisiu, nepasigailėsiu, 3 nes jūs juk reikalaujate įrodymo, kad manyje kalba Kristus; jis jūsų atžvilgiu nėra silpnas, bet galingas jūsų tarpe. 4 Nes jis juk buvo nukryžiuotas iš silpnumo, bet yra gyvas Dievo jėga. Taip ir mes juk esame jame silpni, bet Dievo jėga mes būsime su juo gyvi jūsų atžvilgiu.

5 Patys save išmėginkite, ar esate tikėjime, patys save ištirkite! Arba ar nenusivokiate, kad Jėzus Kristus yra jumyse? Kitaip jūs esate netinkami! 6 Bet aš turiu viltį, kad jūs pažinsite, jog mes tikrai esame tinkami. 7 O mes meldžiame Dievą, kad jūs nedarytute nieko bloga—ne kad mes pasirodytume tinkami, bet kad jūs darytute gera, o mes būtume lyg netinkami. 8 Nes mes nieko negalime prieš tiesą, bet už tiesą. 9 Mes juk džiaugiamės, kad mes esame silpni, o jūs galingi. To mes dar meldžiame: jūsų tobulėjimo. 10 Todėl aš, atstu būdamas, tai rašau, kad, vietoje būdamas, neturėčiau pavartoti griežtumo, kaip leidžia tas įgaliojimas, kurį Viešpats man davė statymui, bet ne griovimui.

11 Pagaliau, broliai, likite sveiki! Tobulėkite, duokitės graudenami, būkite vienos minties, gyvenkite taikoje, o meilės ir ramybės Dievas bus su jumis. 12 Sveikinkite vieni kitus šventu pabučiavimu. 13 Jus sveikina visi šventieji.

14 Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė ir Dievo meilė bei Šventosios Dvasios draugystė[1] tebūnie su jumis visais!

GALATIEČIAMS

1 Povilas, apaštalas—ne nuo žmonių ir ne žmogaus siųstas, bet Jėzaus Kristaus ir Dievo Tėvo, kuris jį prikėlė iš mirusiųjų—2 ir visi broliai, kurie yra su manimi, Galatijos surinkimams. 3 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus, 4 kuris atsidavė už mūsų nuodėmes, kad mus išgelbėtų iš dabartinio pikto amžiaus, taip kaip buvo Dievo ir mūsų Tėvo valia; 5 jam tebūnie garbė per amžių amžius. Amen.

6 Aš stebiuosi, kad jūs taip veikiai nusikreipiate nuo to, kuris jus pašaukė į Kristaus malonę, į kitą Evangeliją, 7 kuri nėra kita, bet yra tik žmonių, kurie jus supainioja ir nori iškreipti Kristaus Evangeliją. 8 Bet net jei mes arba angelas iš dangaus skelbtų jums Evangeliją, prieštaraujančią tai, kurią mes esame jums paskel-

---

[1] Arba: bei dalyvavimas Šventojoje Dvasioje

bę, tebūnie prakeiktas! 9 Kaip mes pirma esame pasakę, taip ir dabar dar kartą sakau: jei kas jums skelbia Evangeliją, prieštaraujančią tai, kurią jūs priėmėte, tebūnie prakeiktas!

10 Nes ar aš dabar bandau įsigyti žmonių ar Dievo palankumą? Arba, ar aš stengiuosi patikti žmonėms? Jei žmonėms tebesistengčiau patikti, aš nebūčiau Kristaus vergas.

11 Aš laiduoju jums, broliai, kad mano paskelbtoji Evangelija nėra žmogiškas dalykas. 12 Juk nei aš ją gavau iš žmogaus,[1] nei buvau jos išmokytas, bet ją gavau Jėzaus Kristaus apreiškimu. 13 Jūs juk girdėjote apie mano anuometinį elgesį žydų tikėjime, kad aš be saiko persekiojau Dievo surinkimą ir stengiausi jį sunaikinti 14 ir pralenkiau žydų tikėjime daugelį amžininkų savo tautoje, būdamas nepaprastai uolus savo tėvų padavimų sergėtojas. 15 O kada tas, kuris išskyrė mane nuo pat mano motinos įsčių ir pašaukė savo malone, nutarė 16 apreikšti savo Sūnų manyje, kad aš paskelbčiau jį pagonių tarpe, aš tuojau—nesitariau su kūnu ir krauju, 17 nė vykau aukštyn į Jeruzalę pas pirma manęs pašauktus apaštalus, bet nuvykau į Arabiją ir vėl sugrįžau į Jeruzalę.

18 Paskui, praslinkus trims metams, aš atvykau į Jeruzalę susipažinti su Kėfu ir pasilikau pas jį penkiolika dienų. 19 Bet kito kurio apaštalų man neteko pamatyti, kaip tik Jokūbą, Viešpaties brolį. 20 (O ką aš jums rašau—štai Dievo akivaizdoje *pareiškiu, kad nemeluoju.) 21 Paskui aš nuvykau į Sirijos ir* Kilikijos sritis. 22 Bet aš buvau veidu nepažįstamas Judėjos surinkimams, kurie yra Kristuje. 23 O jie tik girdėjo: "Tas, kuris kitados mus persekiojo, dabar skelbia tikėjimą, kurį kadaise stengėsi sunaikinti." 24 Ir jie garbino dėl manęs Dievą.

2 Paskui, praslinkus keturiolikai metų, aš vėl patraukiau aukštyn į Jeruzalę su Barnabu, kartu pasiimdamas ir Titą; 2 bet aš atvykau apreiškimo vedamas ir išdėsčiau jiems, o ypač[2] įžymiesiems, Evangeliją, kurią aš skelbiu pagonių tarpe, kad kartais nebėgčiau ar nebūčiau bėgęs veltui. 3 Bet nė mano palydovas Titas, graikas būdamas, nebuvo priverstas apsipiaustyti. 4 O dėl nepastebimai įslinkusių[3] netikrų brolių, kurie buvo vogčiomis įsigavę tykoti mūsų laisvės, kurią mes turime Kristuje Jėzuje, norėdami mus pavergti,—5 mes jiems nė valandos nenusileidome pasiduodami, kad Evangelijos tiesa išliktų pas jus. 6 O iš pusės tų, kurie buvo laikomi įžymiais—kiek jie kartą turėjo reikšmės, man nesudaro jokio skirtumo: Dievas nežiūri žmogaus asmens—man, būtent, įžymieji nieko daugiau neuždėjo, 7 bet, priešingai, matydami, kad man patikėta Evangelija neapipiaustytiesiems, kaip kad Petrui apipiaustytiesiems,—8 nes tas, kuris veikė Petrui, kad jis eitų

[1] Arba: Aš juk ir negavau jos iš žmogaus
[2] Arba: skyrium
[3] Arba: slapta įvestų

apaštalo pareigas apipiaustytiesiems, veikė taip pat man, kad jas eičiau pagonims,—9 ir pastebėję man suteiktąją malonę, Jokūbas, Kėfas ir Jonas, kurie laikomi šulais, padavė man ir Barnabui draugiškumo dešinę, kad mes būtume pagonims, o jie—apipiaustytiesiems; 10 tik kad mes atsimintume vargšus. O aš kaip tik tai ir stengiausi daryti.

11 Bet kada Kėfas atvyko į Antiochiją, aš stojau jam priešais į veidą, nes jis buvo pasidaręs smerkiamas. 12 Būtent: prieš atvykstant kai kuriems nuo Jokūbo, jis valgė kartu su pagonimis; bet kai jie atvyko, jis atsitraukė ir atsiskyrė, bijodamasis apipiaustytųjų. 13 Kartu su juo veidmainiavo ir visi kiti žydai, kad net Barnabas jų veidmainiavimo buvo kartu patrauktas. 14 Bet kada aš pamačiau, kad jie nesielgia tiesiai Evangelijos tiesos atžvilgiu, tariau Kėfui visų akivaizdoje: "Jei tu, žydas būdamas, gyveni pagoniškai ir nežydiškai, kaip tu gali versti pagonis gyventi žydiškai?" 15 Mes, nors prigimtimi žydai ir ne "pagonių kilmės nusidėjėliai," 16 tačiau žinodami, kad žmogus nepateisinamas įstatymo darbais, bet tik per tikėjimą Kristumi Jėzumi, ir mes įtikėjome Kristų Jėzų, kad būtume pateisinti per tikėjimą Kristumi ir ne įstatymo darbais, nes įstatymo darbais "nebus pateisintas joks kūnas." 17 O jei mes, siekdami būti pateisinti Kristuje, ir patys buvome rasti esą nusidėjėliai, ar tad Kristus yra nuodėmės skatintojas? Nieku būdu! 18 Nes jei aš tai, ką nugrioviau, vėl atstatau, aš pasistatau peržengėju. 19 Nes aš įstatymu numiriau įstatymui, kad gyvenčiau Dievui. Su Kristumi aš esu nukryžiuotas. 20 Tačiau gyvenu nebe aš, bet manyje gyvena Kristus. O ką aš dabar gyvenu kūne, gyvenu tikėjime Dievo Sūnumi, kuris mane mylėjo ir atsidavė už mane. 21 Aš neatmetu tos Dievo malonės; nes jei teisumas įgyjamas įstatymu, tai Kristus numirė veltui!

3 O neprotingi galatiečiai! Kas užkerėjo jus, kuriems prieš akis buvo nutapytas Jėzus Kristus, nukryžiuotasis? 2 Tik tai aš noriu patirti iš jūsų: ar jūs, remdamiesi įstatymo darbais, gavote Dvasią ar klausydami tikėjimo žinios? 3 Ar jūs esate taip neprotingi? Ar, pradėję Dvasia, dabar kūnu baigsite? 4 Ar tiek daug dalykų jūs pergyvenote veltui?—jei iš tikrųjų veltui! 5 Taigi tas, kuris gausiai jums teikė Dvasios ir darė stebuklus jūsų tarpe—ar jis tai darė, remdamasis įstatymo darbais, ar tikėjimo žinios klausymu?—6 Taip, kaip "Abraomas patikėjo Dievu, ir tai jam buvo palaikyta teisumu."

7 Taigi įsidėmėkite, kad tie, kurie yra tikėjimo žmonės, yra Abraomo sūnūs. 8 Ir Raštas, pramatydamas, kad Dievas, remdamasis tikėjimu, pateisina pagonis, iš anksto paskelbė Abraomui: "Tavyje bus palaiminti visi pagonys." 9 Tuo būdu tikėjimo žmonės palaiminami su tikinčiuoju Abraomu.

10 Mat, visi, kurie remiasi įstatymo darbais, yra prakeikimui pajungti, nes parašyta: "Prakeiktas yra kiekvienas, kuris nepasilieka visame, kas įstatymo knygoje parašyta, kad tai darytų". 11 O kad įstatymu niekas nepateisinamas Dievui, yra aišku, nes "tas, kuris tikėjimu yra teisus, gyvens".[1] 12 O įstatymas nesiremia tikėjimu, bet "kas juos[2] įvykdo, jais gyvens". 13 Kristus atpirko mus nuo įstatymo prakeikimo, patapdamas už mus prakeikimu—nes parašyta: "Prakeiktas yra kiekvienas, kuris kabo prie medžio,"—14 kad per Jėzų Kristų pagonims tektų Abraomo palaiminimas, kad mes pažadėtąją Dvasią gautume tikėjimu.

15 Broliai, aš kalbu imdamas žmogišką pavyzdį: netgi žmogaus įsiteisėjusio testamento niekas negali panaikinti arba ką jam bepridurti.—16 Pažadai buvo ištarti Abraomui "ir jo palikuoniui", jis nesako daugiskaitoje: "ir palikuonims", bet vienaskaitoje: "ir tavo palikuoniui", tai yra, Kristui.—17 O aš manau tai: Dievo pirmiau įteisinto testamento po keturių šimtų trisdešimt metų atsiradęs įstatymas negali padaryti negaliojančiu ir tuo būdu pažadą paversti nieku. 18 Nes jei įstatymo pagrindu tėvonystė įgyjama, tai jau nebe pažado pagrindu; o Abraomui Dievas pažadu yra buvęs malonus.

19 Taigi kokią reikšmę turi įstatymas? Dėl peržengimų jis buvo pridurtas, kol ateis "palikuonis", kuriam galioja pažadas; *jis buvo išleistas per angelus, tarpininko ranka.* 20 O tarpininkas neatstovauja vienam, bet Dievas yra vienas.

21 Ar tad įstatymas eina prieš Dievo pažadus? Nieku būdu! Nes jei būtų duotas įstatymas, kuris galėtų padaryti gyva, tai tikrai įstatymu teisumas būtų įgyjamas. 22 Bet Raštas visa įkalino nuodėmėje, kad pažadas būtų duotas tikintiesiems tikėjimo Jėzumi Kristumi pagrindu.

23 O prieš ateinant tikėjimui, mes, įkalinti įstatyme, buvome sergimi įgyti tikėjimui[3], kuris turėjo būti apreikštas. 24 Tuo būdu įstatymas yra patapęs mūsų ugdytoju iki Kristaus, kad mes tikėjimu būtume pateisinti. 25 O dabar, atėjus tikėjimui, mes nebesame ugdytojui pajungti. 26 Nes jūs visi tikėjimu esate Dievo sūnūs Kristuje Jėzuje. 27 Nes jūs visi, kurie buvote pakrikštyti į Kristų, Kristumi apsirengėte. 28 Čia nebėra nei žydo, nei graiko; čia nebėra nei vergo, nei laisvojo; čia nebėra nei vyro, nei moters; nes jūs visi esate viena Kristuje Jėzuje. 29 O jei jūs esate Kristaus, tai esate Abraomo palikuonys, pažadu—tėvoniai.

4 O aš manau: kol tėvonis tebėra nepilnametis, jis, nors jis yra visko viešpats, nieku nesiskiria nuo vergo, 2 bet jis yra po globėjais ir prievaizdais iki tėvo nustatytos laiko ribos. 3 Taip

[1] Arba: nes "teisusis gyvens tikėjimu" [2] T.y. įstatymo įsakymus
[3] Arba: kol pasirodys tikėjimas

yra ir su mumis: kai buvome nepilnamečiai, mes buvome pavergti pasaulio pradmenims, 4 bet, kai laikas buvo pilnai suėjęs, Dievas atsiuntė savo Sūnų, gimusį iš moteriškės, gimusį įstatymui pajungtą, 5 kad jis išpirktų tuos, kurie buvo įstatymui pajungti, kad mes gautume įsūnystę. 6 O kadangi jūs esate sūnūs, Dievas pasiuntė į jūsų širdis savo Sūnaus Dvasią, kuri šaukia: "Abba, Tėve!" 7 Tuo būdu tu nebesi vergas, bet sūnus; o jei sūnus, tai ir tėvonis—Dievo veiksmu.

8 Bet tąsyk, Dievo nepažindami, jūs vergavote dievams, kurie iš esmės nėra dievai. 9 Bet dabar, Dievą pažinę, arba tiksliau—būdami Dievo pažinti, kaip jūs galite vėl atsigręžti į silpnus ir vargingus pradmenis, kuriems vėl iš naujo norite vergauti? 10 Jūs laikote dienas, ir mėnesius, ir laikus, ir metus—11 aš bijausi dėl jūsų, kad kartais nebūčiau veltui triūsęs jūsų labui!

12 Pasidarykite, kaip aš esu, nes ir aš esu pasidaręs, kaip jūs. Broliai, aš maldauju jus! Jūs man nieko pikta nesate padarę! 13 Bet jūs žinote, kad aš dėl kūno negalavimo jums paskelbiau Evangeliją pirmąjį kartą, 14 ir, nors mano kūno nesveikata buvo jums mėginimas, jūs manęs nepaniekinote, nė atstūmėte, bet kaip Dievo angelą mane priėmėte, kaip Kristų Jėzų. 15 Taigi, kur lieka jūsų laimės pasigyrimas? Nes aš liudiju jums, kad, jei būtų buvę galima, jūs būtute išlupę savo akis ir man atidavę. 16 Taigi ar aš, kalbėdamas jums tiesą, esu pasidaręs jūsų priešas? 17 Jie stengiasi būti jums palankūs ne geram tikslui; jie tik nori jus išskirti, kad jūs turėtute ieškoti jų palankumo! 18 Tačiau gražu įsigyti palankumą geram tikslui visuomet, ir ne tik tada, kai aš esu pas jus vietoje. 19 Mano vaikai, kuriuos aš vėl skausmingai gimdau, kol Kristus bus įpavidalintas jumyse! 20 Aš norėčiau dabar būti pas jus vietoje ir pakeisti savo balsą, nes aš nesuvokiu, kaip pasielgti jūsų atveju.

21 Pasakykite man jūs, kurie norite būti įstatymui pajungti, ar jūs negirdite įstatymo? 22 Juk parašyta, kad Abraomas turėjo du sūnus—vieną iš vergės, o kitą iš laisvosios. 23 Bet tas, kuris buvo iš vergės, yra gimęs kūnišku būdu; tas, kuris buvo iš laisvosios—pažadu. 24 Tai pasakyta perkeltine prasme. Būtent, šitos moterys yra dvi sandoros. Viena—nuo Sinajaus kalno, gimdanti vergystei; ta yra Hagara,—25 o Hagar yra Sinajaus kalnas Arabijoje,—ir ji atitinka dabartinę Jeruzalę, nes toji vergauja su savo vaikais. 26 Bet aukštutinioji Jeruzalė yra laisva, ta yra mūsų motina; 27 nes parašyta:

"Džiaukis, nevaisingoji, kuri negimdai,
pratrūk šūkavimu, kuri nepažįsti gimdymo skausmų.
Nes daug vaikų turi vientulė,
daugiau negu ta, kuri turi vyrą."

28 O jūs[1], broliai, kaip Izaokas, esate pažado vaikai. 29 Bet kaip

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai : mes . . . esame

tąsyk gimusysis kūnišku būdu persekiojo gimusįjį Dvasios įtaka, taip yra ir dabar. 30 Bet ką sako Raštas?—"Pavaryk vergę ir jos sūnų, nes vergės sūnus neturi gauti veldėmės kartu su laisvosios sūnumi." 31 Todėl, broliai, mes nesame vergės vaikai, bet laisvosios.

5 Laisvei Kristus mus išlaisvino. Taigi stovėkite tvirtai ir nesiduokite vėl įkinkomi į vergystės jungą!

2 Štai aš, Povilas, sakau jums: jei jūs duodatės apipiaustomi, Kristus jums neturės jokios naudos. 3 Ir aš paliudiju darkart kiekvienam žmogui, kuris duodasi apipiaustomas, kad jis yra įpareigotas vykdyti visą įstatymą. 4 Jūs esate atskirti nuo Kristaus, jūs, kurie įstatymu norite pasidaryti teisūs; jūs iš malonės išpuolėte. 5 Nes mes Dvasia, remdamiesi tikėjimu, laukiame teisumo, kurio viliamės. 6 Nes Kristuje Jėzuje neturi jokios reikšmės nei apipiaustymas, nei neapipiaustymas, bet tikėjimas, veikiąs meile. 7 Jūs bėgote taip puikiai—kas jus sukliudė tiesos klausyti? 8 Tas įtikinimas nėra iš to, kuris jus šaukia. 9 Truputis raugo įraugina visą tešlą. 10 Aš turiu pasitikėjimą jumis Viešpatyje, kad jūs nė kiek kitaip negalvosite, bet tas, kuris jus sujaukia, turės pakelti sau teismą, kad ir kas jis bebūtų! 11 O jei aš, broliai, tebeskelbiu apipiaustymą, tai kam aš dar persekiojamas? Tada juk pašalinamas kryžiaus papiktinimas! 12 O kad net nusipiautų tie, kurie jus kursto!

13 Nes jūs, broliai, laisvei buvote pašaukti! Tik nenaudokite tos laisvės kaip progos kūnui, bet meile tarnaukite vienas kitam! 14 Nes visas įstatymas yra įvykdytas vienu sakiniu, tuo: "Mylėk savo artimą, kaip save patį." 15 Bet jeigu jūs vienas kitą kremtate ir ėdate, žiūrėkite, kad jūs vienas kito nebūtute praryti!

16 Bet aš turiu galvoje: elkitės Dvasia, tai kūno pageidimo nepatenkinsite. 17 Nes kūno geismai yra priešingi Dvasiai, o Dvasios—kūnui; mat, juodu yra vienas kitam priešingu, kad nedarytute, ko norite. 18 Bet jei duodatės Dvasios vedami, jūs nesate įstatymui pajungti. 19 O aiškūs yra kūno darbai: jie yra paleistuvystė, netyrumas, ištvirkimas, 20 stabmeldystė, žyniavimas, priešiškumas, nesantaika, pavyduliavimas, pykčiai, vaidai[1], nesutarimai, partiniai susiskaldymai, 21 pavydėjimai[2], girtavimai, smaguriavimai ir į juos panašūs dalykai. Aš iš anksto sakau jums, kaip aš ir pirmiau sakiau, kad tie, kurie tokius darbus daro, nepaveldės Dievo karalystės. 22 Bet Dvasios vaisius yra meilė, džiaugsmas, ramybė, kantrumas, malonumas, gerumas, ištikimybė, 23 romumas, susilaikymas. Prieš tokius dalykus[3] nėra įstatymo. 24 O kurie yra Kristaus Jėzaus, tie nukryžiavo savo kūniškąjį aš su jo aistromis ir geiduliais.

[1] Arba: savimyla [2] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: žmogžudystės
[3] Arba: Prieš tokius žmones

25 Jei gyvename Dvasia, tai Dvasia ir elkimės. 26 Nesivaikykime tuščios garbės, vieni kitus iššaukdami, vieni kitiems pavydėdami!

6 Broliai, jei žmogus ir būtų sugautas kokį nors nusikaltimą bedarąs, tai jūs, kurie esate dvasiniai, atitaisykite tokį su romumo dvasia. Žiūrėk pats savęs, kad ir tu nebūtumei gundomas. 2 Nešiokite vieni kitų naštas, ir taip įvykdysite[1] Kristaus įstatymą. 3 Nes jei kas, niekas būdamas, tariasi kas esąs, tas prigauna pats save. 4 Bet kiekvienas teištiria savo paties darbą, irt ada jis turės pagrindą girtis, atsižvelgdamas į save vieną ir nelygindamas savęs su kitu. 5 Nes kiekvienas turės nešioti savo paties naštą.

6 O tas, kuris mokomas žodžio, tesidalija su mokytoju visais gerais dalykais. 7 Neapsigaukite, Dievas neleidžia tyčiotis iš savęs! Nes ką žmogus sėja, tą jis ir piaus. 8 Būtent: jei kas sėja kūno labui, iš kūno piaus sugedimą, o kas sėja Dvasios labui—iš Dvasios piaus amžiną gyvenimą. 9 O nepailskime gera darydami, nes savu laiku piausime, jei neatlyšime! 10 Todėl, kol turime laiko, darykime gera visiems, o labiausiai tikėjimo namiškiams.

11 Žiūrėkite, kokiomis didelėmis raidėmis aš jums rašau savąja ranka! 12 Visi, kurie nori gerai pasirodyti išviršiniais dalykais, verčia jus apsipiaustyti tik tam, kad dėl Kristaus kryžiaus neturėtų kentėti persekiojimo. 13 Juk ir tie, kurie apipiaustomi, patys nesilaiko įstatymo, bet nori jūsų apsipiaustymo, kad galėtų pasigirti jūsų kūnu. 14 Bet aš niekados nieku kitu nesigirsiu, kaip tik mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus kryžiumi, kuriuo man pasaulis nukryžiuotas ir aš pasauliui. 15 Nes nei apipiaustymas yra kas, nei neapipiaustymas, tik naujas sukūrimas. 16 Ir visi, kurie elgsis, laikydamiesi šitos taisyklės—ramybė ir pasigailėjimas tebūnie jiems, Dievo Izraeliui.[2]

17 Toliau niekas tenevargina manęs, nes aš nešioju Jėzaus žymes savo kūne.

18 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūnie su jūsų dvasia, broliai! Amen.

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: įvykdykite
[2] Arba: . . . jiems ir apskritai Dievo Izraeliui

EFEZIEČIAMS

1 Povilas, Dievo valia Kristaus Jėzaus apaštalas, šventiesiems [kurie yra Efeze] ir tikintiesiems Kristuje Jėzuje. 2 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

3 Palaimintas tebūnie mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Dievas ir Tėvas, kuris palaimino mus Kristuje visokiu dvasiniu palaiminimu dangaus srityse, 4 taip kaip jis išsirinko mus jame, prieš įkurdamas pasaulį, kad mes būtume jo akivaizdoje šventi ir nepeiktini su meile[1]. 5 Jis iš anksto paskyrė mus, kad mes būtume jam įsūniai per Jėzų Kristų, kaip kad buvo jo valios sumanyta, 6 jo garbingai malonei girti; ja jis apdovanojo mus Numylėtajame. 7 Jame mes turime atpirkimą jo krauju, nusikaltimų atleidimą, kaip leidžia turtai jo malonės, 8 kuria jis gausiai apdovanojo mus su visokia išmintimi ir išmana. 9 Jis padarė mums žinomą savo valios paslaptį, kaip tai atitiko jo sumanymą, kurį jis buvo pasiryžęs jame 10 įvykdyti, laikams visai suėjus: visa suvienyti Kristuje, kas danguje ir kas žemėje, jame!

11 Jame mes taip pat gavome savo dalį, būdami iš anksto paskirti —toks buvo kėslas to, kuris visa veikia, kaip nusprendžia savo valia, —12 kad mes būtume jo garbės gyriui, mes, kurie pirmi esame turėję viltį Kristuje. 13 Jame ir jūs, išgirdę tiesos žodį, jūsų išgelbėjimo Evangeliją, jame, būdami taip pat įtikėję, jūs esate užantspauduoti pažadėta Šventąja Dvasia, 14 kuri yra mūsų veldėmės laidas iki atpirkimo, kuris leis mums ją pasisavinti—jo garbei girti.

15 Todėl ir aš, išgirdęs apie jūsų tikėjimą Kristumi Jėzumi ir meilę visiems šventiesiems, 16 neperstoju dėkojęs dėl jūsų, primindamas jus savo maldose, 17 kad mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Dievas, garbės Tėvas, duotų jums išminties ir apreiškimo dvasią jo pažinime, 18 apšviestas [jūsų] širdies akis, kad žinotute, kokia yra ta viltis, kuriai jūs esate jo pašaukti, kokie jo garbingosios veldėmės turtai šventuosiuose 19 ir koks pernelyg didelis jo jėgos dydis, kurį jis mums, tikintiesiems, duoda patirti ir kuris reiškiasi jo stiprybės galios veikimu, 20 kurį jis yra nuveikęs Kristuje, prikeldamas jį iš mirusiųjų ir pasodindamas savo dešinėje dangaus srityse 21 viršum bet kokios kunigaikštystės, valdžios, galybės, viešpatystės ir bet kokio vardo, kuris gali būti minimas ne tiktai šitame amžiuje, bet ir būsimajame. 22 Jis visa padėjo po jo kojomis ir jį davė galva viršum viso Surinkimui, 23 kuris yra jo kūnas, pilnybė to, kuris pripildo visa visais požiūriais.

2 Ir jus, kurie buvote numirę savo nusikaltimais ir nuodėmėmis, 2 kuriose jūs kadaise elgėtės šito pasaulio amžiaus būdu, oro

[1] Arba: 5 Jis mylėdamas iš anksto paskyrė mus

valstybės kunigaikščio būdu, dvasios, kuri dabar veikia nepaklusnumo sūnuose,—3 jų tarpe ir mes visi kadaise elgėmės kūno geiduliuose, tenkindami kūno ir jo minčių norus, ir prigimtimi buvome rūstybės vaikai, kaip ir visi kiti; 4 bet Dievas, būdamas turtingas gailestingumu, iš savo didelės meilės, kuria jis numylėjo mus, 5 net kai mes buvome mirę nusikaltimais,—padarė gyvus kartu su Kristumi (jūs malone esate išgelbėti) 6 ir Kristuje Jėzuje kartu prikėlė bei kartu pasodino dangaus srityse, 7 kad ateinančiuosiuose amžiuose parodytų nepaprastai gausius savo malonės turtus gerumu į mus Kristuje Jėzuje. 8 Juk iš malonės jūs esate išgelbėti tikėjimu; ir tai ne iš jūsų—tai Dievo dovana; 9 ne darbais, kad kas nors nepasigirtų. 10 Jo veikalas mes juk esame, Kristuje Jėzuje sukurti geriems darbams, kuriuos Dievas iš anksto prirengė, kad juose elgtumės.

11 Todėl atsiminkite, kad kadaise jūs, pagonys kūnu, vadinamojo apipiaustymo, rankomis atlikto kūne, vadinami neapipiaustymu,—12 kad jūs buvote anuo metu be Kristaus, atitolę nuo Izraelio bendruomenės ir svetimi pažadėjimo sandoroms, neturėdami vilties ir be Dievo pasaulyje! 13 Bet dabar Kristuje Jėzuje jūs, kurie kadaise buvote toli, priartėjote Kristaus krauju. 14 Nes jis yra mūsų taika, jis, kuris iš abiejų padarė viena ir nugriovė skiriamąją pertvaros sieną, priešiškumą, savo kūne 15 panaikindamas įstatymą su jo įsakymais, išreikštais nuostatų pavidalu, kad, darydamas taiką, abudu savyje perkurtų į vieną naują žmogų 16 ir sutaikintų su Dievu abiejus viename kūne kryžiumi, užmušęs savyje priešiškumą. 17 Taip jis atėjęs paskelbė taiką jums, "tolimiesiems", ir taiką "artimiesiems", 18 nes per jį mes abeji turime priėjimą prie Tėvo viena Dvasia. 19 Taigi jūs jau nebesate svetimšaliai ir ateiviai, bet jūs esate piliečiai kartu su šventaisiais ir Dievo namiškiai, 20 pastatyti ant apaštalų ir pranašų pamato, kur pats Kristus Jėzus yra kertinis akmuo. 21 Jame visas pastatas, darniai sujungiamas, auga į šventą maldyklą Viešpatyje, 22 kuriame ir jūs esate kartu statomi, kad Dvasia būtute Dievo būstas.

3 Todėl aš, Povilas, Kristaus Jėzaus kalinys, jūsų, pagonių, labui —2 jei iš tikrųjų jūs esate girdėję apie Dievo man jūsų reikalui suteiktosios malonės tarnybą, 3 kad apreiškimu man yra padaryta žinoma paslaptis, kaip aš ką tik esu trumpai parašęs. 4 Iš to skaitydami jūs galite numanyti mano Kristaus paslapties supratimą; 5 ji kitomis kartomis taip nebuvo padaryta žinoma žmonių sūnums, kaip ji dabar yra Dvasios apreikšta jo šventiesiems apaštalams ir pranašams: 6 kad pagonys yra Kristuje Jėzuje drauge tėvoniai, sąnariai ir pažado dalininkai per Evangeliją.

7 Jos tarnas aš esu padarytas dovana Dievo malonės, man tekusios jo jėgos veikimu. 8 Man, visų šventųjų mažiausiajam,

teko šita malonė pagonims skelbti neištiriamus Kristaus turtus 9 ir nušviesti nuo amžių Dieve, visatos Kūrėjuje, paslėptosios paslapties įvykimo esmę, 10 kad dabar per Surinkimą būtų padaryta žinoma kunigaikštystėms ir valdžioms danguje įvairiopa Dievo išmintis. 11 Tai atitinka amžinąjį Dievo kėslą, kurį jis įvykdė Kristuje Jėzuje, mūsų Viešpatyje. 12 Jame mes turime drąsumą ir pilną pasitikėjimo priėjimą prie Dievo per tikėjimą juo. 13 Todėl, prašau, nenusiminkite dėl mano sielvartų, kuriuos už jus kenčiu: jie yra jūsų garbė.

14 Todėl aš lenkiu savo kelius prieš Tėvą, 15 nuo kurio kiekviena giminė danguje ir žemėje gauna savo vardą: 16 kad jis duotų jums, kaip leidžia jo garbės turtai, sustiprėti jėga per jo Dvasią išvidiniame žmoguje, 17 kad Kristus tikėjimu gyventų jūsų širdyse ir jūs būtute įsišakniję bei pasigrindę meilėje, 18 kad jūs pajėgtute suvokti su visais šventaisiais, kas yra plotis ir ilgis, aukštis ir gylis, 19 ir pažinti žinojimą perviršijančią Kristaus meilę,—kad jūs būtute pripildyti visos Dievo pilnybės.

20 O tam, kuris gali padaryti nepalyginamai daugiau, negu visa, ką mes prašome ar išmanome, tąja jėga, kuri veikia mumyse,— 21 jam tebūnie garbė Surinkime ir Kristuje Jėzuje per visas amžių amžiaus kartas. Amen.

4 Taigi aš, kalinys Viešpatyje, graudenu jus: elkitės, kaip verta pašaukimo, kuriuo jūs esate pašaukti, 2 su visokiu nuolankumu ir romumu, su kantrumu, vienas kitą pakęsdami su meile, 3 stropiai palaikydami Dvasios sukurtą vienybę ramybės ryšiu. 4 Vienas kūnas ir viena Dvasia, kaip kad jūs ir esate pašaukti vienai vilčiai, kuri priklauso prie jūsų pašaukimo; 5 vienas Viešpats, vienas tikėjimas, vienas krikštas; 6 vienas Dievas ir visų Tėvas, kuris yra viršum visų, persmelkia visus ir yra visuose. 7 Kiekvienam iš mūsų suteikta malonė tokio laipsnio, kokio Kristus yra ją dovanojęs. 8 Todėl sako:

"Užžengdamas į aukštybę, jis paėmė nelaisvėn belaisvius,
davė dovanų žmonėms."

9 "Užžengė"—ką kita tai reiškia, jei ne tai, kad jis ir nužengė į žemutiniąsias žemės dalis? 10 Jis pats, kuris nužengė, yra ir tas, kuris užžengė aukščiau už visus dangus, kad pripildytų visatą. 11 Ir jis "davė" vienus apaštalus, kitus pranašus, kitus evangelistus, kitus ganytojus ir mokytojus 12 šventiesiems paruošti tarnystės darbui, Kristaus kūnui statyti, 13 kol mes visi pasieksime tikėjimo ir Dievo Sūnaus pažinimo vienybę, tobulą vyriškumą, tą subrendimo amžiaus tarpsnį[1], kuriam priklauso Kristaus pilnybė, 14 kad mes jau nebebūtume nepilnamečiai, visokio mokslo vėjo siūbuojami

---

[1] Arba: tą ūgio dydį

ir šen bei ten nešiojami žmonių apgaulingu žaidimu, jų gudrumu paklydimo suktoms priemonėms išrasti, 15 bet kad, ugdydami tiesą su meile, visais požiūriais augtume į jį, kuris yra galva—Kristus. 16 Priklausydamas nuo jo, visas kūnas, visokiu pagalbiniu saitu darniai ir stipriai sujungiamas, vykdo, kaip atitinka kiekvienai daliai skirtą veikimą, kūninį augimą sau statyti su meile.

17 Taigi aš tai sakau ir primygtinai prašau Viešpatyje, kad jūs nebesielgtute, kaip elgiasi pagonys, turėdami suniekėjusį protą, 18 būdami aptemę savo galvosena, atitolę nuo Dievo gyvybės dėl nežinojimo, kuris yra juose, dėl jų širdies sukietėjimo. 19 Jie išglebo[1] ir atsidavė smaguriavimui, kad darytų visokią netyrybę su godulyste. 20 Bet jūs ne taip išmokote Kristaus!—21 jei iš tikrųjų išklausėte jį ir jame buvote pamokyti, kaip tai yra tiesa Jėzuje: 22 kad jūs turite nusirengti, atsižvelgiant į pirmiau buvusią elgseną, senąjį žmogų, kuris genda savo apgaulingais geiduliais, 23 ir būti atnaujinti savo visu nusistatymo būdu[2] 24 bei apsirengti nauju žmogumi, kuris sukurtas panašus į Dievą su tikru teisumu ir šventumu.

25 Todėl, atmesdami melą, kalbėkite tiesą kiekvienas su savo artimu, nes mes esame vienas kito sąnariai. 26 Rūstaudami nenusidėkite: saulė tenenusileidžia ant jūsų papykio, 27 ir neduokite vietos velniui. 28 Vagis tenebevagia, verčiau tetriūsia, dirbdamas savomis rankomis garbingą darbą, kad jis turėtų ką pateikti tam, kurį spaudžia reikalas. 29 Jokia bloga kalba teneišeina iš jūsų burnos, bet tik gera, kur ji tinka reikalui ir tarnauja statymui, kad suteiktų malonės klausantiesiems. 30 Ir neliūdinkite Dievo Šventosios Dvasios, kuria jūs esate užantspauduoti atpirkimo dienai. 31 Visoks kartumas, narsas, rūstybė, šauksmas ir piktžodžiavimas su visokiu nelabumu tebūnie toli nuo jūsų. 32 Bet būkite vienas kitam maloningi, gailestingi, vienas kitam atleisdami, kaip ir Dievas Kristuje atleido jums.

5 Taigi būkite Dievo sekėjai, kaip jo mylimi vaikai, 2 ir elkitės su meile, kaip ir Kristus jus mylėjo ir atidavė už mus save, atnašą ir auką Dievui, *saldžiam kvapui!*

3 Bet paleistuvystė ir visoks netyrumas ar godulystė tenebūnie nė minima jūsų tarpe—taip pridera šventiesiems; 4 nė begėdystė, nė paika šneka ar juokų krėtimas,—tai nepritinka,—bet verčiau dėkojimas! 5 Tai įsidėmėkite, kad joks paleistuvis, ar netyrasis, ar goduolis—tai yra stabmeldys!—neturi tėvonystės Kristaus ir Dievo karalystėje! 6 Niekas tenеprigauna jus tuščiomis kalbomis, nes dėl tokių dalykų Dievo rūstybė ateina nepaklusnumo sūnums. 7 Nebūkite jų bendrininkai, 8 nes kadaise jūs buvote

---

[1] Arba: pasidarė nejautrūs

[2] Lit. proto dvasia

tamsybė, bet dabar esate šviesybė Viešpatyje. Elkitės, kaip šviesos vaikai,—9 šviesos juk vaisius reiškiasi visokiu gerumu, teisybe ir tiesa,—10 ištirdami, kas patinka Viešpačiui, 11 ir nedalyvaukite nevaisinguose tamsos darbuose, verčiau parodykite juos, kokie jie yra! 12 Nes kas jų slapčia daroma, gėda ir sakyti. 13 Bet visa, kas savo tikrąja esme šviesos parodoma, pasidaro regima, nes visa, kas pasidaro regima, yra šviesybė. 14 Todėl sako:

"Pabusk, miegotojau,
ir kelkis iš mirusiųjų,
tai Kristus apšvies tave."

15 Taigi rūpestingai žiūrėkite, kaip jūs elgiatės, ne kaip neišmintingi, bet kaip išmintingi, 16 išnaudodami laiką, nes dienos yra piktos! 17 Todėl nebūkite neprotingi, bet supraskite, kas yra Viešpaties valia. 18 Ir nepasigerkite vynu,—tame glūdi ištvirkimas,—bet būkite pripildyti Dvasios, 19 vienas kitam kalbėdami psalmais, himnais ir dvasinėmis giesmėmis, giedodami ir skambindami savo širdimi Viešpačiui, 20 dėkodami visuomet už visa Dievui ir Tėvui mūsų Viešpaties Jezaus Kristaus vardu, 21 būdami vienas kitam pasidavę iš baimės Kristui.

22 Jūs, žmonos, būkite pasidavusios saviesiems vyrams, lyg kad Viešpačiui, 23 nes vyras yra žmonos galva, kaip ir Kristus Eklezijos[1] galva—jis, šito savo kūno Gelbėtojas. 24 Bet kaip Eklezija yra pasidavusi Kristui, taip ir žmonos turi būti pasidavusios savo vyrams visais požiuriais. 25 Jūs, vyrai, mylėkite žmonas, kaip ir Kristus mylėjo Ekleziją ir save atidavė už ją, 26 kad ją pašventintų, apvalydamas vandens apiplovimu su žodžiu, 27 kad jis pats sau pristatytų Ekleziją garbingą, neturinčią dėmės, ar raukšlės, ar ko nors panašaus, bet kad ji būtų šventa ir nepeiktina. 28 Taip ir vyrai privalo mylėti savo žmonas, lyg kad savo pačių kūnus. Kas myli savo žmoną, myli save patį. 29 Juk nėvienas niekados dar nėra neapkentęs savo kūno, bet jį maitina ir ugdo, kaip ir Kristus Ekleziją, 30 nes mes esame jo kūno sąnariai. 31 "Todėl žmogus paliks tėvą bei motiną ir prisijungs prie savo žmonos, ir juodu bus viena[2]." 32 Šita paslaptis yra didelė, bet aš ja nurodau į Kristų ir Ekleziją. 33 Kaip čia ir bebūtų, ir jūs, kiekvienas iš jūsų atskirai taip temyli savo žmoną, kaip save patį, o žmona tesibijo vyro.

6 Jūs, vaikai, klausykite savo gimdytojų Viešpatyje, nes tai yra teisinga. 2 "Gerbk savo tėvą ir motiną"—tai yra pirmasis

[1] Graikiškasis N.T. žodis " 'ekklēsia", atitinkąs hebrajų "qehal Jahveh", t.y. VIEŠPATIES surinkimą(bendruomenę), reiškia Dievo iš pasaulio iššauktą žmonių būrį. Neturint lietuvių kalboje tikslesnio atitikmens, visur kitur jis verčiamas "surinkimu". Kadangi vyriškoji pastarojo žodžio giminė šitame sąryšyje netinka, jis pakeičiamas "eklezija".
[2] Lit. vienas kūnas

įsakymas su pažadu: 3 "Kad tau gerai sektųsi ir tu ilgai gyventumei žemėje." 4 Ir jūs, tėvai, neįpykdykite savo vaikų, bet išauginkite juos su Viešpaties drausme ir pagraudenimu.

5 Jūs, vergai, klausykite savo žemiškųjų ponų, lyg kad Kristaus klausytute, su baime ir drebėjimu, su neklastinga širdimi, 6 ne akyse pataikaudami, lyg kad siektute žmonėms patikti, bet kaip Kristaus vergai, iš sielos darydami Dievo valią, 7 su gera valia tarnaudami, lyg kad tarnautute Viešpačiui, o ne žmonėms, 8 žinodami, kad kiekvienas, jei tik jis daro ką gera, tai atsiims iš Viešpaties, ar jis būtų vergas, ar laisvasis. 9 Ir jūs, šeimininkai, tą pat darykite jiems, atmesdami grūmojimą, žinodami, kad, kaip jų, taip ir jūsų Viešpats yra danguje ir kad jis nepaiso asmens.

10 Pagaliau, stiprėkite Viešpatyje ir jo stiprybės galia. 11 Apsirenkite Dievo ginklais, kad galėtute išsilaikyti prieš velnio suktybes. 12 Nes mūsų grumtynės vyksta ne su krauju ir kūnu, bet su kunigaikštystėmis, su valdžiomis, su šitos tamsybės pasaulio valdovais, su pikto dvasinėmis jėgomis dangaus srityse. 13 Todėl tverkitės už Dievo ginklų, kad galėtute priešintis piktąją dieną ir, visa nuveikę, išsilaikyti. 14 Taigi stovėkite apsijuosę savo strėnas tiesa, apsivilkę krūtinšarviu 15 ir apsiavę kojas ramybės Evangelijos parengtimi, 16 prie viso to dar nusitverdami tikėjimo skydą, kuriuo galėsite išgesyti visas ugningąsias piktojo strėles. 17 Imkite ir išganymo šalmą bei Dvasios kardą, tai yra, Dievo žodį, 18 visokia malda ir maldavimu kiekvienu metu melsdamiesi Dvasia ir tam tikslui budėdami su visokiu ištvermingumu bei prašymu už visus šventuosius 19 ir už mane, kad, man burną praveriant, būtų man duotas išsireiškimas, kuriuo aš galėčiau drąsiai paskelbti paslaptį Evangelijos, 20 kuriai aš einu pasiuntinio pareigas grandinėse, kad jos dalyke įgyčiau drąsos kalbėti, kaip man reikia.

21 O kad ir jūs patirtute, kaip man sekasi, ką aš darau, visa praneš jums Tichikas, mylimas brolis ir ištikimas tarnas Viešpatyje. 22 Aš kaip tik tam jį siunčiu pas jus, kad jūs patirtute, kaip mums vyksta, ir kad jis padrąsintų jūsų širdis.

23 Ramybė tebūnie broliams ir meilė su tikėjimu nuo Dievo Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus. 24 Malonė tebūnie su visais, kurie myli mūsų Viešpatį Jėzų Kristu su nepragaištančia meile[1].

FILIPIEČIAMS

1 Povilas ir Timotiejus, Kristaus Jėzaus vergai, visiems šventiesiems Kristuje Jėzuje, kurie yra Filipuose, su prievaizdais ir padėjėjais[2]. 2 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

---

[1] Arba: turintį nepragaištančią garbę [2] *Lit.* su vyskupais ir diakonais

3 Aš dėkoju savo Dievui, kada tik primenu jus, 4 kiekvieną kartą, kiekvienoje savo maldoje už kiekvieną iš jūsų melsdamas su džiaugsmu, 5 dėl jūsų dalyvavimo Evangelijoje nuo pat pirmutinės dienos iki dabar, 6 būdamas įsitikinęs tuo, kad tas, kuris pradėjo jumyse gerą darbą, jį atbaigs iki Jėzaus Kristaus dienos. 7 Taip man ir teisinga apie jus visus manyti, nes aš turiu jus širdyje, jus, kurie visi ir mano kalinime ir Evangelijos gynime bei patvirtinime esate drauge su manimi malonės dalyviai. 8 Nes Dievas yra man liudytojas, kaip aš jūsų visų ilgiuosi su Kristaus Jėzaus nuoširdumu. 9 Ir to meldžiu, kad jūsų meilė vis labiau ir labiau gausėtų pilnu pažinimu ir visokiu suvokimu, 10 taip kad jūs galėtute ištirti, kas reikšminga; kad jūs būtute tyri ir be ydos Kristaus dienai, 11 pripildyti teisybės vaisiaus, kuris randasi per Jėzų Kristų, Dievo garbei ir gyriui.

12 O aš noriu, kad jūs, broliai, žinotute, jog mano dalykas vis labiau yra pravertęs Evangelijos pažangai, 13 taip kad mano kalinimas pasidarė Kristuje žinomas visoje pretorijoje ir visiems likusiesiems, 14 ir kad daugumas brolių Viešpatyje, įgiję pasitikėjimo mano kalinimu, juo labiau drįsta be baimės skelbti Dievo žodį.

15 Tiesa, kai kurie skelbia Kristų iš pavydo ir palinkimo ginčytis, bet kiti ir iš geros valios; 16 vieni iš meilės, žinodami, kad aš esu paskirtas Evangelijai ginti, 17 kiti skelbia Kristų iš savimylos, ne iš tyro nusistatymo, manydami tuo man, kalinamajam, padarysią sielvarto. 18 Kas iš to? Tik kad visokiu būdu, su dingstimi ar iš tiesos, Kristus skelbiamas, ir tuo aš džiaugiuos, 19 nes aš žinau, kad jūsų malda ir Jėzaus Kristaus Dvasios parama man tai pravers išgelbėjimui, 20 kaip aš ir ilgestingai laukiu ir turiu viltį, kad nėjokiame dalyke neliksiu sugėdintas, bet kad su visu viešumu[1], kaip visuomet, taip ir dabar, Kristus bus išaukštintas mano kūne—ar per gyvenimą, ar per mirtį. 21 Nes man gyventi yra Kristus ir mirti—laimėjimas. 22 Bet jei lieku gyventi kūne, tai man reiškia nešti darbo vaisių, ir taip aš negaliu pasakyti, ką pasirinksiu. 23 Aš esu spaudžiamas iš abiejų pusių: geidžiu iškeliauti ir būti su Kristumi, nes tai yra daug daug geriau. 24 Bet pasilikti kūne yra labiau reikalinga jūsų labui; 25 ir, būdamas tuo įsitikinęs, aš žinau, kad liksiu ir pasiliksiu prie jūsų visų jūsų pažangai ir tikėjimo džiaugsmui, 26 kad manyje jūs turėtute daug pagrindo girtis Kristuje Jėzuje—tuo, kad aš vėl atvyksiu pas jus.

27 Tik elkitės, kaip verta Kristaus Evangelijos, kad aš patirčiau,—vis tiek, ar atvykęs ir išvydęs jus, ar kai, kitur būdamas, ką apie jus girdžiu,—jog tvirtai stovite vienoje dvasioje, sutartinai kartu kovodami už Evangelijos tikėjimą 28 ir nėjokiame dalyke nesiduodami priešininkų nugąsdinami; tai yra jiems prapulties ženklas, bet jums—išgelbėjimo, ir tai nuo Dievo. 29 Nes jums dovanota

---

[1] Arba: drąsumu

dėl Kristaus—ne tik į jį tikėti, bet ir dėl jo kentėti; jums, kurie turite kovoti tą pačią kovą, kurią matėte mane kovojant ir apie kurią dabar girdite, kad aš ją kovoju.

2 Taigi, jei yra koks paskatinimas Kristuje, jei koks meilės įtikinimas, jei koks dalyvavimas Dvasioje, jei koks nuoširdumas ir užuojauta,—2 tai padarykite mano džiaugsmą tobulą, būdami vienokio nusistatymo, turėdami tokią pat meilę, būdami vienos sielos, viena siekdami, 3 nieko nedarydami savimylos sumetimais ir netrokšdami tuščios garbės, bet su nuolankumu laikydami vienas kitą aukštesniu už save, 4 kiekvienas žiūrėdamas ne savo paties reikalų, bet kitų reikalų. 5 Turėkite savo tarpe tokį nusistatymą, kokį jūs ir turite Kristuje Jėzuje: 6 jis, turėdamas Dievo buvimo būdą, nelaikė lygumo su Dievu grobtinu dalyku, 7 bet save ištuštino, priimdamas vergo buvimo būdą, pasidarydamas panašus į žmones, ir savo išviršinėmis ypatybėmis jis buvo rastas kaip žmogus. 8 Jis pasižemino, pasidarydamas klusnus iki mirties, mirties prie kryžiaus. 9 Todėl Dievas ir labai išaukštino jį ir dovanojo jam vardą, viršijantį kiekvieną vardą, 10 kad Jėzaus vardu lenktųsi kiekvienas kelis—tų, kurie yra danguje, ir žemėje, ir po žeme, 11 ir kad kiekvienas liežuvis išpažintų, jog Jėzus Kristus yra Viešpats, Dievo Tėvo garbei.

12 Taigi, mano mylimieji, kaip jūs visuomet buvote paklusnūs, taip ir dabar—ne tik, kaip jei aš vietoje būčiau, bet juo labiau todėl, kad aš kitur esu—su baime ir drebėjimu pasidarykite išgelbėjimą tikrą, 13 nes Dievas juk yra tas, kuris veikia jumyse ir norėjimą ir įvykdymą savo pasimėgimui.

14 Visa darykite be murmėjimų ir abejojimų, 15 kad jūs būtute nepeiktini ir nesutepti, Dievo vaikai be ydos sugedusios ir iškrypusios kartos viduje; joje jūs spindite, kaip žiburiai pasaulyje, 16 tvirtai laikydamiesi gyvybės žodžio, kad Kristaus dienai aš turėčiau pagrindą girtis, jog neveltui bėgau ir neveltui triūsiau. 17 Bet jei aš ir turiu būti išliejamas, atnašaudamas jūsų tikėjimo auką,[1] aš esu linksmas ir džiaugiuosi su jumis visais. 18 Bet taip pat ir jūs būkite linksmi ir džiaukitės su manimi!

19 O aš turiu viltį Viešpatyje Jėzuje netrukus pasiųsti jums Timotiejų, kad ir aš, sužinojęs apie jūsų būklę, pakilčiau nuotaika. 20 Nes aš nė vieno neturiu taip vienodai su juo nusiteikusio, kuris tikrai rūpintųsi jūsų būkle; 21 jie visi juk ieško savo, ne Kristaus Jėzaus reikalų. 22 Bet apie jo tinkamumą jūs žinote, kad jis, kaip sūnus su tėvu, tarnavo su manim Evangelijai. 23 Taigi jį aš turiu viltį pasiųsti tuojau, kai tik galėsiu numatyti, kaip eina mano dalykai; 24 bet aš turiu pasitikėjimą Viešpatyje, kad ir pats netrukus atvyksiu.

[1] Arba: Bet jei aš ir turiu būti išliejamas ant jūsų tikėjimo atnašaujamosios aukos

25 Aš laikiau būtina siųsti pas jus brolį Epafroditą, mano bendradarbį ir draugą kovotoją, o jūsų pasiuntinį ir patarnautoją mano reikalui, 26 nes jis buvo besiilgstąs jūsų visų ir besisielojąs, todėl kad jūs buvote išgirdę, jog jis susirgo. 27 Ir iš tikrųjų jis buvo mirtinai susirgęs, bet Dievas pasigailėjo jo, ir ne tik jo, bet ir manęs, kad neturėčiau nuliūdimo ant nuliūdimo. 28 Taigi paskubomis aš jį siunčiu, kad jūs, jį matydami, vėl galėtute džiaugtis ir aš būčiau mažiau nuliūdęs. 29 Priimkite tad jį Viešpatyje su visu džiaugsmu, ir tokius gerbkite, 30 nes dėl Kristaus darbo jis buvo priartėjęs prie mirties, pavojun statydamas savo gyvybę, kad papildytų, kiek dar jums beliko man patarnauti.

3 Pagaliau, mano broliai, džiaukitės Viešpatyje! Tą pat jums rašyti man, tiesa, neįkyru, o jums—saugu.

2 Sergėkitės šunų, sergėkitės blogų darbininkų, sergėkitės susipiaustėlių! 3 Nes apipiaustytieji esame mes, kurie Dievo Dvasia garbiname jį, giriamės Kristumi Jėzumi ir nepasitikime kūnu, 4 nors aš galėčiau turėti pasitikėjimą ir kūnu. Jei kuris kitas mano galįs pasitikėti kūnu, tai aš juo labiau: 5 aštmą dieną apipiaustytas, iš Izraelio tautos, Benjamino padermės, hebrajas iš hebrajų, įstatymo dalykuose farizėjas, 6 uolumu Surinkimo persekiotojas, įstatyme glūdinčiojo teisumo požiūriu nepeiktinas. 7 Bet kas man buvo laimėjimas, tą aš dėl Kristaus esu palaikęs nuostoliu. 8 Taip, tikrai aš visa laikau nuostoliu dėl Kristaus Jėzaus, mano Viešpaties, pažinimo pranašios vertės; dėl jo aš praradau visa ir laikau mėšlu, kad laimėčiau Kristų 9 ir būčiau randamas "jame,"—ne kaip turįs savo paties teisumą, kuris įgyjamas įstatymo pagrindu, bet tą, kuris įgyjamas per tikėjimą Kristumi, teisumą iš Dievo, paremtą tikėjimu,—10 kad pažinčiau jį ir jo prisikėlimo jėgą bei dalyvavimą jo kentėjimuose, pasidarydamas panašus į jį mirtimi, 11 tikėdamasis kaip nors pasieksiąs prisikėlimą iš mirusiųjų.

12 Ne kad aš jau esu gavęs ar jau esu patapęs tobulas, bet aš vejuos, tikėdamasis nutversiąs, nes ir aš esu Kristaus Jėzaus nutvertas. 13 Broliai, aš nemanau, kad jau esu nutvėręs; vien tai darau: pamiršdamas, kas užpakalyje, o stiepdamasis į tai, kas priešakyje, 14 aš skubu pirmyn į tikslą, gauti laimikio, kuriam Dievas Kristuje Jėzuje mus šaukia aukštybėn. 15 Taigi visi, kurie esame tobuli, turėkime tai galvoje, ir jei jūs ką kitaip galvojate, tai Dievas jums ir tai apreikš; 16 tik: ką esame pasiekę, to laikykimės!

17 Broliai, junkitės draugėn mane sekdami ir žvelkite į tuos, kurie elgiasi taip, kaip mus jūs turite pavyzdžiu. 18 Nes daugelis—aš apie juos dažnai sakydavau, o dabar net verkdamas sakau—elgiasi, kaip Kristaus kryžiaus priešai. 19 Jų galas yra prapultis, jų Dievas—pilvas, ir jų garbė glūdi jų gėdoje; jų mintys nukreiptos į žemiškus dalykus. 20 Bet mes esame dangaus valstybės piliečiai; iš ten mes ir laukiame Gelbėtojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus, 21 kuris pakeis

mūsų žemumo kūną, padarydamas jį panašų į savo perskaidrintą kūną, tąja pajėga, kuria jis gali net visa sau pajungti.

4 *Taigi*, mano *broliai*, kuriuos aš myliu ir kurių ilgiuosi, mano džiaugsmas ir mano vainikas, taip stovėkite tvirtai Viešpatyje, mylimieji. 2 Evodiją aš graudenu ir Sintichę graudenu sutarti Viešpatyje. 3 Taip, aš prašau ir tave, tikrasis bičiuli, padėk joms; jos su manimi plušėjo Evangelijos dalykuose kartu su Klemensu ir likusiaisiais mano bendradarbiais, kurių vardai yra gyvenimo knygoje.

4 Džiaukitės Viešpatyje visados; aš pakartosiu: džiaukitės! 5 Jūsų švelnumas tebūnie žinomas visiems žmonėms. Viešpats arti! 6 Nieku nebūkite susirūpinę, bet visuose dalykuose malda ir maldavimu su dėkojimu jūsų prašymai tesidaro žinomi Dievui; 7 o Dievo ramybė, kuri perviršija visokį išmanymą, apsergės jūsų širdis ir jūsų mintis Kristuje Jėzuje.

8 Pagaliau, broliai, kas tik yra tiesa, kas tik gerbiama, kas tik teisinga, kas tik tyra, kas tik mylima, kas tik turi gerą vardą, jei yra kokia dorybė ir jei kas verta gyriaus,—apie tai mąstykite! 9 Ko jūs išmokote ir ką gavote, ir girdėjote, ir matėte manyje, tai darykite, ir ramybės Dievas bus su jumis.

10 O aš patyriau didelį džiaugsmą Viešpatyje, kad jūs pagaliau kartą vėl davėte pražįsti savo rūpestingumui manimi; jūs juk rūpinotės, bet jūs neturėjote progos. 11 Ne kad aš norėčiau pasiskųsti stoka, nes aš išmokau pasitenkinti ta būkle, kurioje esu. 12 Aš moku ir susispaudęs, moku ir pertekęs gyventi; į viską ir kiekvieną dalyką aš esu įvesdintas: moku ir sotus būti ir alkti, ir būti pertekęs ir skursti; 13 aš visa įstengiu Tame, kuris stiprina mane.

14 Vis dėlto jūs gerai padarėte, dalyvaudami mano suspsaudime. 15 Jūs, filipiečiai, juk ir patys žinote, kad Evangelijos pradžioje, kai aš išvykau iš Makedonijos, joks surinkimas nesuėjo su manim į davimo ir gavimo apyskaitos santykius, kaip tik jūs vieni, 16 nes jūs man ir Tesalonikoje kartą ir dar kitą prisiuntėte mano reikalui. 17 Ne kad aš ieškočiau dovanos, bet aš ieškau vaisiaus, kuris auga į jūsų sąskaitą. 18 O aš visa esu gavęs ir turiu su perteklium; aš esu visiškai aprūpintas, gavęs iš Epafrodito dovaną nuo jūsų, saldų kvapą, priimtiną, Dievui patinkamą auką. 19 O mano Dievas Kristuje Jėzuje patenkins visokį jūsų reikalą, kaip leidžia jo turtai garbėje.[1] 20 *O mūsų Dievui ir Tėvui tebūnie garbė per amžių* amžius. Amen.

21 Sveikinkite kiekvieną šventąjį Kristuje Jėzuje. Jus sveikina broliai, kurie yra su manim. 22 Jus sveikina visi šventieji, o ypačiai tie, kurie yra iš ciesoriaus šeimynos.

23 Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūnie su jūsų dvasia.

---

[1] Arba: O mano Dievas Kristuje Jėzuje garbingai patenkins visokį jūsų reikalą, kaip leidžia jo turtai.

KOLOSIEČIAMS

1 Povilas, Dievo valia Kristaus Jėzaus apaštalas, ir brolis Timotiejus 2 šventiesiems Kolosuose ir tikintiesiems[1] broliams Kristuje. Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo.

3 Mes dėkojame Dievui, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvui, visuomet[2] už jus melsdamiesi, 4 išgirdę apie jūsų tikėjimą Kristumi Jėzumi ir apie meilę, kurią turite visiems šventiesiems, 5 dėl vilties, kuri guli jums paruošta danguje; apie ją jūs jau pirmiau girdėjote tiesos žodyje, Evangelijoje, 6 kuri įsigyveno pas jus—kaip ir visame pasaulyje, būtent: vaisių benešanti ir beauganti, kaip ir jūsų tarpe—nuo tos dienos, kurią jūs išgirdote ir pilnai pažinote Dievo malonę tiesoje, 7 taip kaip jūs išmokote jos nuo Epafro, mūsų mylimojo draugo vergo, kuris atstovauja mums kaip ištikimas Kristaus tarnas.[3] 8 Jis ir papasakojo mums apie jūsų Dvasios įkvėptą meilę.

9 Todėl ir mes nuo tos dienos, kurią tai išgirdome, nepaliaujame už jus meldę ir prašę, kad jūs būtute pripildyti pilno jo valios pažinimo su visokia išmintimi ir dvasiniu supratimu 10 Viešpaties vertai elgsenai, jam visaip patikti, visokiu geru darbu nešdami vaisių ir augdami Dievo pilnu pažinimu, 11 visokia jėga stiprinami, kaip atitinka jo garbės galią, visokiai ištvermei ir kantrybei, su džiaugsmu 12 dėkodami Tėvui, kuris padarė jus tinkamus gauti šventųjų veldėmės dalį šviesoje. 13 Jis išplėšė mus iš tamsos valdžios ir perkėlė į savo mielojo Sūnaus karalystę; 14 jame mes turime atpirkimą, nuodėmių atleidimą.

15 Jis yra neregimojo Dievo atvaizdas, pirmiau už visa, kas sukurta, gimusysis: 16 nes jame buvo sukurta viskas danguje ir žemėje, kas regima ir kas neregima, ar tai sostai, ar viešpatystės, ar kunigaikštystės, ar valdžios—visa sukurta per jį ir jam. 17 Ir jis yra pirm viso, ir visa jame patvariai laikosi. 18 Ir jis yra kūno, Surinkimo, galva; jis yra pradžia, pirmagimis iš mirusiųjų tarpo, kad jis visais požiūriais pasidarytų pirmaująs, 19 nes visai Dievo pilnybei patiko apsigyventi jame 20 ir per jį sutaikinti visa su juo, darant taiką jo kryžiaus krauju,—per jį, ar kas yra žemėje, ar danguje!

21 Ir jus, kurie kadaise buvote atitolę ir priešingai nusistatę piktais darbais, 22 jis dabar sutaikino savo mirtimi, žmogiškajame kūne, kad jus pastatytų savo akivaizdon šventus, be ydos ir nepeiktinus, 23 jei tik pasiliekate tikėjime, tvirtai pasigrindę bei stiprūs ir nesitraukdami nuo vilties tos Evangelijos, kurią jūs išgirdote, kuri

---

[1] Arba: ištikimiesiems
[2] Arba: Mes visuomet dėkojame Dievui . . . , už jus melsdamiesi.
[3] Kiti senoviniai rankraščiai: kuris yra ištikimas Kristaus tarnas jūsų labui

yra paskelbta visai kūrinijai po dangumi; josios tarnu patapau aš, Povilas.

24 Dabar aš džiaugiuosi savo kentėjimais už jus ir savo kūne papildau, kiek dar trūksta Kristaus sielvartų jo kūno, tai yra, Surinkimo, labui. 25 Jo tarnu aš patapau dieviškąja tarnyba, man duota jūsų reikalui, kad[1] pilnai paskelbčiau Dievo žodį, 26 paslaptį, paslėptą amžiams ir kartoms; bet dabar ji yra apreikšta jo šventiesiems, 27 kuriems Dievas panoro padaryti žinoma, kas yra šitos paslapties garbės turtai pagonių tarpe, būtent: Kristus jumyse, garbės viltis. 28 Jį mes skelbiame, įspėdami kiekvieną žmogų ir pamokydami kiekvieną žmogų su visokia išmintimi, kad mes jam pristatytume kiekvieną žmogų tobulą Kristuje. 29 Tam aš ir triūsiu, grumdamasis tąja jo pajėga, kuri veikia manyje galingai.

2 Aš, mat, noriu, kad jūs žinotute, kaip didžiai aš grumiuosi už jus ir už laodikiečius ir visus, kurie nėra išvydę mano veido,[2] 2 kad būtų padrąsintos jų širdys, būdamos glaudžiai sujungtos meile, visaip praturtėti išmanymo pilnumu, Dievo paslapčiai, Kristui, pilnai pažinti; 3 jame yra visi išminties ir pažinimo lobiai paslėpti. 4 Tai aš sakau, kad nėvienas nesuklaidintų jūsų gražia byla. 5 Nes jei aš ir kūnu toli esu, tačiau dvasia esu su jumis, su džiaugsmu stebėdamas jūsų tvarką ir jūsų tikėjimo Kristumi tvirtumą.

6 Taigi, kaip jūs priėmėte Kristų Jėzų, Viešpatį, taip elkitės jame, 7 įsišaknijų bei statydamiesi jame ir stiprėdami tikėjimu, kaip jūs buvote pamokyti, gausiai dėkodami!

8 Žiūrėkite, kad kas nors nepasigrobtų jūsų filosofija ir tuščia apgaule, besiremiančia žmonių padavimu, pasaulio pradmenimis, o ne Kristumi. 9 Nes jame gyvena visa Dievystės pilnybė kūniškai, 10 ir jūs esate pripildyti jame, kuris yra visokios kunigaikštystės ir valdžios galva. 11 Jame jūs buvote ir apipiaustyti ne ranka atliekamu apipiaustymu, kūniškojo kūno numarinimu, Kristaus apipiaustymu, 12 ir jūs buvote su juo palaidoti krikšte, kuriame jūs buvote ir prikelti, tikėdami Dievo, prikėlusio jį iš mirusiųjų, pajėga. 13 Ir jus, kurie buvote mirę nuodėmėmis ir savo kūno neapipiaustymu, jis padarė jus gyvus kartu su juo, atleidęs mums visus mūsų nusikaltimus, 14 išdildęs mus kaltinusį ir prieš mus nukreiptą kaltės raštą su jo reikalavimais, ir tą jis pašalino, prisegdamas prie kryžiaus. 15 Nuginklavęs kunigaikštystes ir valdžias, jis viešai jas parodė, švęsdamas Jame pergalę jas nuveikęs.

16 Taigi niekas teneteisia jūsų valgymo ir gėrimo, ar metinės šventės, ar jaunačio, ar sabatos dalykuose. 17 Tai tėra būsimųjų dalykų šešėlis, bet pati jų būtis priklauso Kristui. 18 Niekas

---

[1] Arba: . . . man duota dieviškąja tarnyba, kad pas jus . . .
[2] Lit. mano veido kūne

teneketina jūsų pasmerkti, remdamasis "nusižeminimu" ir angelų garbinimu, kaip jis įvedamas yra juos regėjęs, būdamas be pagrindo pasipūtęs savo kūnišku protu 19 ir tvirtai nesilaikydamas prie galvos, iš kurios visas kūnas, raiščiais bei sausgyslėmis aprūpinamas ir stipriai sujungiamas, auga Dievo teikiamu augimu.

20 Jei jūs su Kristumi numirėte pasaulio pradmenims, kam jūs, lyg kad tebegyventute pasaulyje, duodatės pajungiami nuostatams: 21 "Neimk į rankas, neragauk, nepaliesk!"—22 dalykų, kurie visi suvartojami turi pragaišti,—laikydamiesi žmonių įsakymų ir mokymų? 23 Tie dalykai, tiesa, turi išminties išvaizdą prasimanytu garbinimu, nusižeminimu ir kūno nesigailėjimu, bet jie neturi jokios vertės, tarnauja tik kūniškajai prigimčiai patenkinti.

3 Taigi, jeigu jūs esate prikelti su Kristumi, ieškokite to, kas yra aukštai, kur yra Kristus, sėdėdamas Dievo dešinėje. 2 Mąstykite apie tai, kas yra aukštai, ne apie tai, kas žemėje. 3 Nes jūs esate numirę, ir jūsų gyvybė yra paslėpta su Kristumi Dieve; 4 kada Kristus, mūsų gyvybė, pasirodys, tada ir jūs pasirodysite su juo skaistybės apgaubti.

5 Taigi numarinkite savyje tai, kas tebėra žemiška: paleistuvystę, netyrumą, aistringumą, piktą pageidimą ir godulystę, kuri yra stabmeldystė; 6 dėl tų dalykų ateina Dievo rūstybė. 7 Juose ir jūs kadaise elgėtės, kai juose tebegyvenote; 8 bet dabar ir jūs atmeskite nuo savęs tai visa—rūstybę, narsą, nelabumą, piktžodžiavimą ir šmeižtą iš savo burnos. 9 Nemeluokite vienas kitam, būdami nusivilkę senąjį žmogų su jo darbais 10 ir apsivilkę naujuoju, kuris atnaujinamas taip, jog darosi panašus į savo Kūrėją, kad įgytų pilnutinį pažinimą. 11 Čia jau nebėra nei graiko, nei žydo; nei apipiaustytojo, nei neapipiaustytojo; nei barbaro, nei skito; nei vergo, nei laisvojo; bet visa ir visuose—Kristus.

12 Taigi, būdami Dievo išrinktieji, šventieji ir numylėtieji, apsivilkite nuoširdžia užuojauta, gerumu, nuolankumu, romumu, kantrumu, 13 vienas kitą pakęsdami ir vienas kitam atleisdami, jei vienas prieš kitą turi skundą—kaip Viešpats atleido jums, taip ir jūs atleiskite. 14 O prie viso to apsivilkite dar meile, kuri visa suriša į tobulą visybę. 15 Ir Kristaus ramybė teviešpatauja jūsų širdyse; jai jūs ir esate pašaukti, kaip vienas kūnas—ir būkite dėkingi! 16 Kristaus žodis teįsigyvena jumyse apsčiai. Su visokia išmintimi pamokykite ir įspėkite vienas kitą; giedokite Dievui psalmus, himnus, dvasines giesmes su padėka savo širdyse. 17 Ir visa, ką tik jūs darote žodžiu ar veiksmu, darykite Viešpaties Jėzaus vardu, dėkodami Dievui Tėvui per jį.

18 Jūs, žmonos, būkite pasidavusios vyrams, kaip pridera Viešpatyje. 19 Jūs, vyrai, mylėkite žmonas ir nebūkite joms šiurkštūs. 20 Jūs, vaikai, klausykite gimdytojų visuose dalykuose, nes tai yra

patinkamas dalykas Viešpatyje. 21 Jūs, tėvai, neerzinkite savo vaikų, kad jie nepasidarytų baukštūs. 22 Jūs, vergai, visuose dalykuose klausykite savo žemiškųjų šeimininkų, ne akyse pataikaudami, lyg kad siektute žmonėms patikti, bet su neklastinga širdimi, bijodamiesi Viešpaties. 23 Ką tik darote, darykite iš širdies, kaip darbą Viešpačiui, ne žmonėms, 24 žinodami, kad atpildu jūs gausite iš Viešpaties veldėmę; jūs vergaujate Viešpačiui Kristui. 25 Nes kas daro neteisybę, gaus užmokestį už tai, ką jis padarė neteisingai; čia nežiūrima asmens.

4 Jūs, ponai, suteikite vergams, kas teisu ir verta, žinodami, kad ir jūs turite Viešpatį—danguje.

2 Likite ištvermingi maldoje, budėdami joje su dėkojimu, 3 melsdamiesi kartu ir už mus, kad Dievas mums pravertų duris žodžiui, taip kad mes galėtume skelbti Kristaus paslaptį,—dėl jos aš esu kalinamas,—4 kad aš ją taip paaiškinčiau, kaip privalau ją skelbti.

5 Išmintingai elkitės su laukujiniais, išnaudodami laiką. 6 Jūsų kalba visuomet tebūnie maloni, druska pasūdyta, taip kad jūs žinotute, kaip kiekvienam turite atsakyti.

7 Apie mano sėkmę visa jums praneš Tichikas, mylimas brolis bei ištikimas tarnas ir draugas vergas Viešpatyje. 8 Jį aš kaip tik tam siunčiu pas jus, kad patirtute, kaip mums vyksta, ir kad jis padrąsintų jūsų širdis, 9 su Onesimu, ištikimu ir mylimu broliu, kuris yra iš jūsų; juodu jums praneš visa, kas čia vyksta.

10 Jus sveikina mano kalėjimo draugas Aristarchas ir Morkus, Barnabo pusbrolis,—dėl jo jūs jau gavote nurodymų; kai jis atvyks pas jus, priimkite jį,—11 ir Jėzus, Justu vadinamas. Jie yra iš apipiaustytųjų vieninteliai mano bendradarbiai Dievo karalystei; jie yra man patapę paguoda. 12 Jus sveikina jūsiškis Epafras, Kristaus Jėzaus vergas, visuomet grumdamasis už jus maldose, kad jūs stovėtute tobuli ir pilnai įsitikrinę viskuo, kas yra Dievo valia. 13 Nes aš galiu tai jam paliudyti, kad jis daug triūsia jūsų, laodikiečių ir hierapoliečių labui. 14 Jus sveikina mylimasis gydytojas Lukas ir Demas. 15 Sveikinkite brolius laodikiečius ir Nimfą bei surinkimą josios namuose. 16 Ir, kai šitas laiškas bus pas jus perskaitytas, pasirūpinkite, kad jis ir laodikiečių surinkime būtų perskaitytas ir kad tą, kuris ateis iš Laodikėjos, ir jūs gautute perskaityti. 17 Ir pasakykite Archippui: "Žiūrėk tarnystės, kurią gavai Viešpatyje, kad ją visiškai atliktumei."

18 Tas sveikinimas parašytas mano paties, Povilo, ranka. Atsiminkite mano grandines. Malonė su jumis.

PIRMASIS LAIŠKAS
TESALONIKIEČIAMS

1 Povilas, Silvanas ir Timotiejus tesalonikiečių surinkimui Dieve Tėve ir Viešpatyje Jėzuje Kristuje. Malonė jums in ramybė.

2 Mes visuomet dėkojame Dievui dėl jūsų visų, minėdami jus savo maldose, nuolatos 3 prisimindami mūsų Dievo ir Tėvo akivaizdoje jūsų tikėjimo darbą, meilės triūsą ir patvarumą vilties mūsų Viešpačiu Jėzumi Kristumi. 4 Mes juk žinome, Dievo numylėtieji broliai, jūsų išrinkimą: 5 kad mūsų Evangelija neatėjo pas jus vien tik su žodžiu, bet ir su jėga, ir Šventąja Dvasia, ir pilnu pasitikėjimu; taip pat ir jūs žinote, koks buvo mūsų pasirodymas jūsų tarpe jūsų labui. 6 O jūs patapote mūsų ir Viešpaties sekėjais, priėmę žodį dideliame prispaudime su Šventosios Dvasios teikiamu džiaugsmu, 7 taip kad jūs pasidarėte pavyzdžiu visiems tikintiesiems Makedonijoje ir Achajoje. 8 Nes, sklisdamas nuo jūsų, Viešpaties žodis yra pagarsėjęs ne vien tik Makedonijoje ir Achajoje—ne, visur jusų tikėjimas Dievu yra pasidaręs žinomas, taip kad mums nieko nebereikia pasakoti. 9 Nes žmonės patys praneša apie mus: kokį priėmimą mes turėjome pas jus ir kaip jūs atvirtote nuo stabų į Dievą, kad tarnautute gyvajam ir tikrajam Dievui 10 ir lauktute iš dangaus jo Sūnaus, kurį jis prikėlė iš mirusiųjų, Jėzaus, mūsų gelbėtojo nuo ateinančiosios rūstybės.

2 Jūs, broliai, juk patys žinote, kad mūsų atsilankymas pas jus nebuvo tuščias, 2 bet kad mes, kaip žinote, prieš tai nukentėję ir patyrę įžūlų elgesį su mumis Filipuose, savo Dieve įgavome drąsos skelbti jums Dievo Evangeliją, sutikdami didelį pasipriešinimą[1]. 3 Nes mūsų skelbimas kyla ne iš klaidingo ar nešvaraus nusistatymo ir nevyksta su klastingu kėslu, 4 bet, kaip mes esame Dievo pripažinti tinkami, kad mums būtų patikėta Evangelija, taip mes kalbame, ne kaip žmonėms besistengią patikti, bet Dievui, kuris tiria mūsų širdis. 5 Mes juk, kaip žinote, niekados nepasirodėme su pataikūniška kalba, nei—Dievas yra liudytojas—dangstydami norą pasipelnyti, 6 nei ieškodami garbės iš žmonių—nei nuo jūsų, nei nuo kitų, 7 nors, būdami Kristaus apaštalai, mes būtume galėję iškelti savo reikšmę; priešingai, mes pasirodėme jūsų tarpe švelnūs[2]. Kaip kad augintoja ugdo savo vaikus, 8 taip, meilingai būdami

[1] Arba: su dideliu įsitempimu
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: kaip kūdikiai

jums nusiteikę, mes norėjome pasidalinti su jumis ne tik Dievo Evangelija, bet ir savo sielomis, nes taip mieli jūs buvote mums pasidarę.

9 Jūs, broliai, juk prisimenate mūsų triūsą ir pastangas: naktį ir dieną dirbdami, kad neapsunkintume kurio nors jūsų, mes skelbėme jums Dievo Evangeliją. 10 Jūs esate liudytojai ir Dievas, kaip šventai, teisingai ir nepeiktinai mes elgėmės su jumis, tikinčiaisiais. 11 Jūs juk žinote, kad mes kiekvieną jūsų pavieniui, kaip tėvas savo vaikus, 12 paraginome, prikalbėjome, primygtinai prašėme, kad jūs elgtutės, kaip verta Dievo, kuris jus šaukia į savo karalystę ir garbę.

13 Todėl ir mes be paliovos dėkojame Dievui, kad jūs, gavę Dievo žodį, kurį išgirdote iš mūsų, jį priėmėte ne kaip žmonių žodį, bet kaip tą, kas jis iš tikrųjų yra, kaip Dievo žodį, kuris ir veikia jumyse, tikinčiuosiuose. 14 Nes jūs, broliai, patapote sekėjais Dievo surinkimų Kristuje Jėzuje, kurie yra Judėjoje, nes tą pat iškentėjote ir jūs nuo savo tautiečių, kaip ir jie nuo žydų, 15 kurie nužudė ir Viešpatį Jėzų bei pranašus ir mus persekiojo; kurie nepatinka Dievui ir visiems žmonėms yra priešingi, 16 mums kliudydami kalbėti pagonims, kad tie būtų išgelbėti—taip kad jie kiekvienu metu pripildytų savo nuodėmių saiką. Bet juos ištiko rūstybė, kuri veda į pabaigą!

17 O mes, broliai, patapę be jūsų kuriam laikui našlaičiais—veidu, ne širdimi, juo labiau su dideliu išsiilgimu stengėmės išvysti jūsų veidą. 18 Nes mes panorėjome atvykti pas jus,—aš, Povilas, kartą ir dar kitą,—bet mus sutrukdė šėtonas. 19 Nes kas yra mūsų viltis, ar džiaugsmas, ar pasigyrimo vainikas mūsų Viešpaties Jėzaus akivaizdoje jo atėjimo metu—ar ne ir jūs? 20 Taip, jūs esate mūsų garbė ir džiaugsmas!

3 Todėl mes, ilgiau nebepakęsdami, nutarėme vieni pasilikti Atėnuose, 2 ir pasiuntėme Timotiejų, mūsų brolį ir Dievo bendradarbį Kristaus Evangelijoje, jums jūsų tikėjime sustiprinti ir padrąsinti, 3 kad nė vienas nesusvyruotų šituose prispaudimuose. Jūs juk patys žinote, kad tam mes esame skirti. 4 Mes juk ir tada, kai pas jus buvome, iš anksto jums pasakėme, kad turėsime kentėti priespaudą, kaip tai ir įvyko ir kaip jūs žinote. 5 Todėl ir aš, ilgiau nebepakęsdamas, pasiunčiau, norėdamas patirti apie jūsų tikėjimą, ar kartais gundytojas nėra sugundęs jūsų ir ar nevirsta nieku mūsų triūsas.

6 Bet dabar, Timotiejui atvykus pas mus nuo jūsų ir pranešus mums gerą žinią apie jūsų tikėjimą bei meilę, ir kad jūs visuomet maloniai atsimenate mus, ilgėdamiesi išvysti mus, kaip ir mes jus,—7 dėl tos priežasties, broliai, mes dėl jūsų gavome patirti paguodos visose savo bėdose ir prispaudimuose jūsų tikėjimo dėka, 8 nes

dabar mes tikrai gyvuojame, jei jūs tvirtai stovite Viešpatyje. 9 Kokia gi padėkos malda mes galime atsilyginti Dievui dėl jūsų visame tame džiaugsme, kuriuo mes džiaugiamės jumis savo Dievo akivaizdoje, 10 naktį ir dieną nuoširdžiausiai maldaudami, kad gautume išvysti jūsų veidą ir papildyti jūsų tikėjimo trūkumus?

11 O jis, Dievas, mūsų Tėvas, ir mūsų Viešpats Jėzus tepraskina mums kelią pas jus; 12 o jus Viešpats teaugina ir tepraturtina meile vieno kitam ir visiems—kaip ir mes ja augame ir turtėjame jums—13 jūsų širdims sustiprinti, kad jos būtų nepeiktinos šventumu mūsų Dievo ir Tėvo akivaizdoje, kada mūsų Viešpats Jėzus ateis su visais savo šventaisiais.

4 Pagaliau, broliai, mes prašome ir raginame jus Viešpatyje Jėzuje, kad, kaip jūs padavimu gavote iš mūsų, būtent: tai, kaip jūs turite elgtis ir patikti Dievui,—taip jūs juk ir elgiatės,—kad jūs darytute vis daugiau ir daugiau pažangos! 2 Jūs juk žinote, kokių nurodymų mes jums davėme per Viešpatį Jėzų. 3 Nes tai yra Dievo valia, jūsų pašventinimas: kad jūs susilaikytute nuo paleistuvystės, 4 kad kiekvienas iš jūsų mokėtų laikyti savo kūną[1] šventume ir pagarboje, 5 nepasiduodamas gašliam aistringumui, kaip pagonys, kurie nepažįsta Dievo; 6 kad niekas nesikištų į svetima ir neišnaudotų savo brolio ginčijamajame dalyke, nes Viešpats yra keršytojas dėl šitų visų dalykų, kaip mes jums ir pirma sakėme ir rimtai įspėjome. 7 Nes Dievas pašaukė mus ne susitepimui, bet pašventinimui. 8 Taigi, kas tai niekina, tas ne žmogų niekina, bet Dievą, tą, kuris jums duoda savo šventąją Dvasią.

9 O kai dėl brolių meilės, jums nereikia raštinių nurodymų, nes jūs patys esate Dievo išmokyti mylėti vienas kitą; 10 tai juk ir darote visiems broliams visoje Makedonijoje. Bet mes raginame jus, broliai, daryti vis daugiau ir daugiau pažangos 11 ir laikyti sau garbe stengimąsi gyventi ramiai, atlikti savo pareigas ir dirbti savo rankomis,—kaip mes jums įsakėme,—12 kad jūs padoriai elgtutės su laukujiniais ir nuo niekieno nebūtute priklausomi.

13 O mes nenorime palikti jūsų, broliai, be žinių apie užmigusiuosius, kad jūs neliūdėtute, kaip ir likusieji, kurie neturi vilties. 14 Nes jei mes tikime, kad Jėzus numirė ir prisikėlė, taip Dievas ir užmigusiuosius per Kristų atves su juo. 15 O tai mes sakome jums Viešpaties žodžiu, kad mes, gyvieji, pasiliekantieji iki Kristaus atėjimo, nepranoksime užmigusiųjų; 16 jis, Viešpats, (Dievui) paliepus, arkangelo balsui skambant ir Dievo trimitui gaudžiant, nužengs iš dangaus, ir mirusieji Kristuje kelsis pirmučiausia; 17 paskui mes, gyvieji, pasiliekantieji, būsime kartu su jais patraukti debesysna į orą Viešpaties pasitikti; ir taip mes visuomet būsime su Viešpačiu. 18 Taigi paguoskite vienas kitą šitais žodžiais!

---

[1] Lit. indą. Jei indas, kaip kai kurie mano, čia reiškia žmoną, tai verstina: kad kiekvienas iš jūsų mokėtų įsigyti žmoną su šventumu ir pagarba

5 O kai dėl laiko ir valandos, jums, broliai, nereikia raštinių nurodymų, 2 nes jūs patys gerai žinote, kad Viešpaties diena ateina taip, kaip vagis naktį. 3 Kada žmonės sakys: "Ramybė ir saugumas!", tada ištiks juos staigi prapultis, kaip gimdymo skausmai nėščią moteriškę, ir jie negalės pasprukti. 4 Bet jūs, broliai, nesate tamsoje, kad ta diena turėtų užklupti jus kaip vagis, 5 nes jūs visi esate šviesos sūnūs ir dienos sūnūs. Mes nepriklausome nei nakčiai, nei tamsai; 6 taigi nemiegokime, kaip kiti, bet budėkime ir būkime blaivūs! 7 Nes kurie miega, naktį miega, ir kurie girtauja—naktį girtauja; 8 bet mes, priklausydami dienai, būkime blaivūs, užsidėję tikėjimo bei meilės krūtinšarvį ir išgelbėjimo vilties šalmą, 9 nes Dievas nepaskyrė mūsų rūstybei, bet tam, kad įgytume išgelbėjimą per mūsų Viešpatį Jėzų Kristų, 10 kuris numirė už mus, kad mes, ar budėdami, ar miegodami, drauge su juo gyventume. 11 Todėl padrąsinkite vienas kitą ir pagerinkite vienas kitą, kaip jūs ir darote.

12 O mes prašome jus, broliai, pripažinti tuos, kurie triūsia jūsų tarpe, rūpinasi jumis[1] Viešpatyje ir teikia jums įspėjimų, 13 ir didžiausiai juos gerbti su meile dėl jų darbo. Būkite tarp savęs taikoje! 14 Mes toliau jus raginame, broliai: įspėkite dykūnus, padrąsinkite silpnaširdžius, padėkite silpniesiems, būkite kantrūs visiems! 15 Žiūrėkite, kad kas neatlygintų kam blogu už bloga, bet visuomet stenkitės daryti gera, vienas kitam ir visiems. 16 Visuomet džiaukitės, 17 be perstojo melskitės, 18 visose aplinkybėse dėkokite! Nes tai yra, ko Dievas Kristuje Jėzuje nori iš mūsų. 19 Negesinkite Dvasios, 20 neniekinkite pranašysčių; 21 visa ištirkite, kas gera—palaikykite, 22 susilaikykite nuo visokio pobūdžio piktenybės.

23 O jis, ramybės Dievas, tepašventina jus visiškai, ir jūsų dvasia, siela bei kūnas tebūnie išlaikyti visai sveiki, kad jie būtų nepeiktini mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimo metu. 24 Ištikimas yra tas, kuris jus šaukia; jis tai ir įvykdys!

25 Broliai, melskitės už mus!

26 Sveikinkite visus brolius šventu pabučiavimu.

27 Aš, saikdindamas jus Viešpačiu, prašau, kad šitas laiškas būtų perskaitytas visiems broliams.

28 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūnie su jumis.

---

[1] Arba: pirmininkauja jums

ANTRASIS LAIŠKAS
TESALONIKIEČIAMS

1 Povilas, Silvanas ir Timotiejus tesalonikiečių surinkimui Dieve, mūsų Tėve, ir Viešpatyje Jėzuje Kristuje. 2 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo Tėvo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

3 Mes visuomet turime dėkoti Dievui dėl jūsų, broliai, kaip tai yra verta daryti, už tai, kad jūsų tikėjimas nepaprastai tarpsta ir kad tarpusavinė kiekvieno paskiro jūsų visų meilė didėja, 4 taip kad mes patys giriamės jumis Dievo surinkimuose dėl jūsų ištvermės ir tikėjimo visuose jūsų persekiojimuose ir prispaudimuose, kuriuos jums tenka pakelti.

5 Tai yra Dievo teisingojo teismo įrodymas: jūs turite būti pripažinti vertais Dievo karalystės, dėl kurios ir kenčiate; 6 juk Dievui teisinga atmokėti jūsų prispaudėjams priespauda 7 ir jums, spaudžiamiesiems, išlaisvinimu kartu su mumis, kai Viešpats Jezus apsireikš iš dangaus su savo jėgos angelais 8 liepsnojančioje ugnyje; jis atkeršys tiems, kurie nepažįsta Dievo ir neklauso mūsų Viešpaties Jėzaus Evangelijos. 9 Jie kentės bausmę—amžiną pragaištį, atstumti nuo Viešpaties veido ir nuo jo stiprybės garbės, 10 kai jis ateis, kad būtų pagarbintas savo šventųjų tarpe ir sukeltų nusistebėjimą savimi visų įtikėjusiųjų tarpe—juk mūsų į jus praskambėjęs liudijimas rado tikėjimą!—tą dieną. 11 Tam mes ir visuomet meldžiamės už jus, kad mūsų Dievas palaikytų jus vertais pašaukimo ir galingai atbaigtų visokį gerą pasiryžimą bei tikėjimo darbą, 12 taip kad mūsų Viešpaties Jėzaus vardas būtų pagarbintas jūsų tarpe ir jūs jame—kaip tai atitinka mūsų Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus malonę.

2 O mes prašome jus, broliai, dėl mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimo ir mūsų susirinkimo jo pasitikti: 2 nesiduokite taip veikiai nubloškiami nuo sveiko galvojimo ir nugąsdinami nei Dvasios ištarme, nei žodžiu, nei laišku, lyg kad jis būtų nuo mūsų, esą, Viešpaties diena jau čia. 3 Niekas teneprigauna jūsų nėjokiu būdu, nes pirma turi ateiti atpuolimas ir apsireikšti didysis nedorėlis, pražūties sūnus, 4 priešininkas, kuris keliasi prieš visokį vadinamąjį dievą ar garbinamąjį dalyką, taip kad jis sėdasi Dievo šventykloje, rodydamas save esant Dievą. 5 Ar neprisimenate, kad aš, dar tebebūdamas pas jus, tai sakiau jums? 6 Ir kas jį dabar tebevaržo, kad jis apsireikštų savo laiku, jūs žinote. 7 Juk nedorybės paslaptis jau veikia; tik ji negali apsireikšti, kol bus pašalintas tas, kuris da-

bartiniu metu ją varžo, 8 ir tada apsireikš nedorėlis, kurį Viešpats Jėzus užmuš savo burnos kvapu ir sunaikins savo atėjimo pasirodymu. 9 Ano atėjimas įvyksta šėtono pajėga su visokiais apgaulingais galios įrodymais, ženklais ir stebuklais 10 ir su visokiu neteisybės suvedžiojimu žūstantiesiems, nes jie atsisakė mylėti tiesą, kad būtų išgelbėti. 11 Ir todėl Dievas siunčia jiems stiprų paklydimą, taip kad jie tiki melą, 12 kad patektų į teismą visi, kurie netikėjo tiesa, bet pamėgo neteisybę.

13 O mes visuomet turime dėkoti Dievui dėl jūsų, Viešpaties numylėti broliai, kad Dievas jus išrinko pirmatikiais[1] išgelbėjimui Dvasios atliekamu pašventinimu ir per tikėjimą tiesa. 14 Tam jis ir pašaukė jus per mūsų Evangeliją, kad jūs įgytute mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus garbę. 15 Taigi, broliai, stovėkite tvirtai ir laikykitės padavimų, kurių jūs esate išmokyti mūsų žodžiu ar laišku.

16 O jis, mūsų Viešpats Jėzus Kristus, ir Dievas, mūsų Tėvas, kuris numylėjo mus ir, būdamas malonus, davė mums amžiną paguodą bei gerą viltį, 17 tepaguodžia jūsų širdis ir tesutvirtina kiekviename gerame darbe bei žodyje.

3 Pagaliau, broliai, melskitės už mus, kad Viešpaties žodis skintųsi kelią ir būtų aukštinamas, kaip ir pas jus, 2 ir kad mes būtume išgelbėti nuo nelabų ir piktų žmonių, nes ne visi turi tikėjimą. 3 O ištikimas yra Viešpats; jis sutvirtins jus ir pasergės nuo pikto. 4 Mes turime Viešpatyje pasitikėjimą jumis, kad jūs tai, ką mes įsakome, vykdote ir vykdysite. 5 O Viešpats tepalenkia jūsų širdis į Dievo meilę ir į Kristaus ištvermę.

6 O mes įsakome jums, broliai, Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu laikytis atokiai nuo kiekvieno brolio, kuris tinginiauja ir gyvena nesilaikydamas to padavimo, kurį jūs gavote iš mūsų. 7 Nes jūs patys žinote, kokiu būdu privalu mus sekti; mes juk netinginiavome, 8 nė valgėme kieno nors duonos nemokamai, bet su triūsu ir prakaitu dirbome naktį bei dieną, kad neapsunkintume kurio nors jūsų; 9 ne todėl, kad mes neturime teisės tai daryti, bet norėdami duoti jums pavyzdį, kad jūs galėtute sekti mus. 10 Mes juk ir tada, kai buvome pas jus, tai jums įsakėme: jei kas nenori dirbti, tenevalgo. 11 Mat, mes girdime, kad kai kurie jūsų tarpe tinginiauja, nieko nedirbdami, tik nenaudingai prasiversdami; 12 tokiems įsakome ir juos raginame Viešpatyje Jėzuje Kristuje, kad jie, ramiai dirbdami, valgytų savo pačių pelnytą duoną. 13 O jūs, broliai, neatlyžkite darę gera.

14 Bet jei kas neklauso, ką mes sakome šituo laišku, tą pasižymėkite ir neturėkite nieko bendro su juo—kad jis susigėstų; 15 ir nelaikykite jo priešu, bet įspėkite jį, kaip brolį.

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: nuo pradžios

16 O jis, ramybės Viešpats, tesuteikia jums ramybę visuomet visokiu būdu. Viešpats tebūnie su jumis visais.

17 Tas sveikinimas parašytas mano, Povilo, ranka. Tai yra atpažįstamasis ženklas kiekviename laiške: taip aš rašau. 18 Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūnie su jumis visais.

PIRMASIS LAIŠKAS

TIMOTIEJUI

1 Povilas, Kristaus Jėzaus apaštalas Dievo, mūsų Gelbėtojo, ir Kristaus Jėzaus, mūsų vilties, pavedimu, 2 Timotiejui, savo tikram vaikui tikėjime: Malonė, pasigailėjimas, ramybė nuo Dievo Tėvo ir Kristaus Jėzaus, mūsų Viešpaties.

3 Kaip aš, keliaudamas į Makedoniją, buvau meldęs tave pasilikti Efeze, kad tu įsakytumei kai kuriems nemokyti kitaip, 4 nė atsidėti pasakoms ir nebaigiamoms giminystės eilėms, kurios daugiau sukelia klausinėjimų, nekaip tarnauja Dievo išganomajam ugdymui, kuris vyksta tikėjimu, (taip dabar tave meldžiu). 5 O įsakymo tikslas yra meilė iš tyros širdies ir geros sąžinės bei neveidmainiško tikėjimo. 6 Nuo tų dalykų nuklydę, kai kurie nusigręžė į tuščiakalbystę, 7 norėdami būti įstatymo mokytojai, tačiau nesuprasdami, nė ką jie sako, nė to, ką tvirtindami teigia.

8 Bet mes žinome, kad įstatymas yra geras, jei kas vartoja jį teisėtai, 9 žinodamas tai, kad teisiam įstatymas nėra išleistas, tik nedoriems ir neklaužadoms, bedieviams ir nusidėjėliams, nepamaldiems ir negerbiantiems kas šventa, tėvažudžiams ir motinažudžiams, žmogžudžiams, 10 paleistuviams, turintiems lytinių santykių su vyrais, prekiautojams žmonėmis, melagiams, kreivai prisiekiantiems ir jei kas kita yra priešinga sveikam mokslui. 11 Tas žinojimas sutinka su palaimintojo Dievo garbės Evangelija, kuri man buvo patikėta.

12 Aš dėkoju mane sustiprinusiam Kristui Jėzui, mūsų Viešpačiui, kad jis laikė mane patikimu, paskirdamas tarnystei, 13 nors aš pirma buvau piktžodžiautojas, persekiotojas ir smurtininkas; bet manęs buvo pasigailėta, nes nežinodamas buvau tai daręs netikėjime, 14 ir antsaikiškai gausi pasirodė mūsų Viešpaties malonė su tikėjimu ir meile, kurie reiškiasi Kristuje Jėzuje. 15 Tikras yra žodis ir visokio pritarimo vertas, kad Kristus Jėzus atėjo į pasaulį gelbėti nusidėjėlių, kurių pirmutinis aš esu. 16 Bet todėl

manęs buvo pasigailėta, kad manyje pirmutiniame Jėzus Kristus parodytų visą savo kantrumą pavyzdžiu tiems, kurie ateityje įtikės jį amžinam gyvenimui. 17 O amžių Karaliui, nepragaištančiajam, *neregimajam, vienatiniam Dievui tebūnie pagarba ir garbė per* amžių amžius. Amen.

18 Šitą įsakymą aš perduodu tau, vaike Timotiejau,—jis atitinka ankstyvesniąsias apie tave pranašystes,—kad tu jomis pastiprintas kovotumei gerą kovą, 19 turėdamas tikėjimą ir gerą sąžinę; ją atmetę, kai kurie sukūlė savo tikėjimo laivą. 20 Jų tarpe yra Himenėjas ir Aleksandras, kuriuos padaviau šėtonui, kad jie būtų padrausti nepiktžodžiauti.

2 Taigi visų pirma aš raginu daryti maldavimus, maldas, užtarimus, dėkojimus už visus žmones, 2 už karalius ir visus, kurie turi viršenybę, kad mes gyventume ramų ir tylų gyvenimą, visais požiūriais dievotą ir gerbtiną. 3 Tai yra gera ir priimtina akivaizdoje mūsų Gelbėtojo Dievo, 4 kuris nori, kad visi žmonės būtų išgelbėti ir įgytų tiesos pažinimą. 5 Nes vienas yra Dievas, vienas taip pat tarpininkas tarp Dievo ir žmonių, žmogus Kristus Jėzus, 6 kuris atidavė save atperkamąja kaina už visus—dalykas, paliudytas savu laiku. 7 Tam dalykui aš esu paskirtas šauklys ir pasiuntinys,—sakau tiesą, nemeluoju,—pagoninių tautų mokytojas tikėjimo ir tiesos srityje.

8 Taigi aš noriu, kad vyrai melstųsi kiekvienoje vietoje, pakeldami šventas rankas, be rūstybės ir ginčo; 9 taip pat kad moterys, padoriai vilkėdamos, puoštųsi su drovumu ir santūrumu, ne supintais plaukais, ar auksu, ar perlais, ar brangiu apdaru, 10 bet tuo, kas pritinka moterims, norinčioms parodyti dievobaimingumą gerais darbais. 11 Moteriškė tesimoko tylomis su visu pasidavimu. 12 Bet mokyti moteriškei aš neleidžiu, nė viešpatauti vyrui; priešingai, ji turi būti tyli. 13 Juk Adomas pirmutinis buvo supavidalintas, paskui Ieva. 14 Ir Adomas nebuvo apviltas, tik žmona, būdama apvilta, nusikalto. 15 Tačiau ji bus išgelbėta vaikų gimdymu, jeigu jie[1] pasiliks tikėjime, meilėje ir šventume su santūrumu.

3 Tikras yra tas žodis: "Jei kas siekia vyskupavimo, geidžia gero darbo." 2 O vyskupas turi būti nepeiktinas, vedęs vieną kartą[2], blaivus, santūrus, padorus, vaišingas, gebąs mokyti, 3 ne girtuoklis, ne peštukas, bet švelnus, nemėgstąs ginčytis, negodus pinigų, 4 gerai tvarkąs savo paties namus, prižiūrįs, kad vaikai būtų klusnūs ir visaip gerbtini,—5 nes jei kas nemoka šeimininkauti savo paties namams, kaip jis rūpinsis Dievo surinkimu?—6 ne

---

[1] Arba: ji

[2] Lit. vienos žmonos vyras

naujakrikštis, kad, pasipūtęs, neįpultų į velnio teismą. 7 Bet jis turi turėti ir gerą liudijimą nuo laukujų, kad neįpultų į apšmeižimą ir velnio spąstus.

8 Diakonai taip pat turi būti pagarbos verti, ne dviliežuviai, ne besaikiai vyno gėrėjai, ne geidžią negarbingo pelno, 9 laiką tikėjimo paslaptį tyroje sąžinėje. 10 Bet ir jie pirma turi būti ištirti; tada, jei jiems negalima nieko prikišti, teatlieka tarnystę. 11 Moterys[1] taip pat turi būti pagarbos vertos, ne liežuvininkės, blaivios, patikimos visuose dalykuose. 12 Diakonai tebūnie vedę tik kartą[2], gerai prižiūrį vaikus ir savo pačių namus. 13 Nes gerai atlikusieji savo tarnystę įsigyja gerą rangą ir daug drąsumo tikėjime, kuris yra Kristuje Jėzuje.

14 Tai aš rašau tau, nors turiu viltį veikiai atvykti pas tave; 15 bet, jei aš užtrukčiau, kad žinotumei, kaip reikia elgtis Dievo namuose, kurie yra Gyvojo Dievo surinkimas, tiesos ramstis ir sutvirtinimas. 16 Ir, kaip pripažinta, didelė yra mūsų dievotumo paslaptis:

"Jis buvo apreikštas kūne,
pateisintas Dvasia,
regėtas angelų,
šauklių išgarsintas pagonių tautose,
tikėtas pasaulyje,
paimtas į garbę."

4 Bet Dvasia įsakmiai sako, kad vėlesniais laikais kai kurie atkris nuo tikėjimo, tapdami klaidinančių dvasių ir velnių mokslų šalininkais 2 veidmainingomis kalbomis melagių, turinčių įdagą savo pačių sąžinėje, 3 draudžiančių tuoktis, liepiančių susilaikyti nuo maisto dalykų, kuriuos Dievas yra sukūręs, kad juos *priimtų su dėkojimu tikintieji ir pažinusieji tiesą.* 4 Nes kiekvienas Dievo kūrinys yra geras, ir niekas neatmestina, kas priimama su dėkojimu, 5 nes tai pašventinama Dievo žodžiu ir malda.

6 Tai išdėstydamas broliams, būsi geras Kristaus Jėzaus tarnas, maitinamas žodžiais tikėjimo ir gero mokslo, kuriam tu esi atsidavęs. 7 Bet nešventų ir senų moterų pasakų nepriimk. Lavinkis dievotume. 8 Nes kūno išlavinimas maža kam praverčia, bet dievotumas viskam praverčia, nes jis turi esamojo ir busimojo gyvenimo pažadą. 9 Tikras yra tas žodis ir visokio pritarimo vertas; 10 nes tam mes triūsiame ir kovojame, kad esame parėmę viltį Gyvuoju Dievu, kuris yra visų žmonių, ypač tikinčiųjų, Gelbėtojas.

11 Tai įsakyk ir mokyk. 12 Niekas teneniekina tavo jaunystės, bet tu pasidaryk tikintiesiems pavyzdys žodžiu, poelgiu, meile, tikėjimu, skaistybe. 13 Kol atvyksiu, atsidėk skaitymui, raginimui,

---

[1] Arba: Jų žmonos [2] Lit. vienos žmonos vyrai

pamokymui. 14 Neapleisk tavyje esančios dvasinės dovanos, kuri buvo tau duota pranašo ištarme, vyresniesiems uždėjus ant tavęs rankas. 15 Tuo rūpinkis, tame būk, kad tavo pažanga butų matoma visiems. 16 Žiurėk savęs paties ir mokslo; laikykis jų, nes, tai darydamas, išgelbėsi ir pats save ir savo klausytojus.

5 Senesniojo nebark aštriai, bet jį graudenk kaip tėvą, jaunesniuosius kaip brolius, 2 senesniąsias kaip motinas, jaunesniąsias kaip seseris—su visu skaistumu. 3 Gerbk našles, kurios tikrai yra našlės. 4 Bet jei kuri našlė turi vaikų ar vaikaičių, jie tesimoko pirma dievotai elgtis savo pačių namuose ir atsilyginti gimdytojams; nes tai yra gera ir priimtina Dievo akivaizdoje. 5 O ta, kuri tikrai yra našlė ir viena palikta, yra parėmusi savo viltį Dievu ir praleidžia maldavimuose bei maldose naktį ir dieną. 6 Bet smaguriaujanti, gyva būdama, yra mirusi. 7 Tai įsakyk, kad jos būtų nepeiktinos. 8 Bet jei kas nesirūpina savaisiais ir ypač namiškiais, yra užsigynęs tikėjimo ir blogesnis už netikintįjį.

9 Į našlių sąrašą tebūnie įtraukiama tokia, kuri yra ne mažiau kaip šešiasdešimt metų amžiaus, ištekėjusi tik kartą[1], 10 turi gerų darbų liudijimą, jei ji užaugino vaikus, jei pavaišindavo svečius, jei apiplaudavo šventųjų kojas, jei teikdavo pagalbą prispaustiesiems, jei atsidėjo visokiam geram darbui. 11 Bet jaunesniųjų našlių nepriimk; nes kada jos sugašlėjusios atsitolina nuo Kristaus, nori tekėti, 12 pelnydamosi sprendimą, kad[2] pirmąją ištikimybę yra sulaužiusios. 13 O sykiu jos mokosi ir dykinėti, aplinkui vaikščiodamos po namus, ir ne tik dykinėti, bet ir plepėti bei pernelyg kištis į kitų reikalus[3], kalbėdamos, ko nereikia. 14 Taigi aš noriu, kad jaunesniosios tekėtų, gimdytų vaikus, valdytų namus, neduotų priešininkui nėjokios progos šmeižti. 15 Nes jau kai kurios yra nusikreipusios paskui šėtoną. 16 Jei kuri nors tikinčioji[4] turi našlių, teteikia joms pagalbą, ir tenebūnie apsunkinamas Surinkimas, kad jis galėtų teikti pagalbą toms, kurios tikrai yra našlės.

17 Vyresnieji, kurie yra geri pirmininkai, tebūnie laikomi vertais dvigubos pagarbos, ypačiai tie, kurie triūsia žodyje ir mokyme. 18 Nes Raštas sako: "Neužrišk snukio javus minančiam jaučiui;" ir: "Darbininkas yra vertas savo algos." 19 Skundo prieš vyresnįjį nepriimk, nebent dviejų ar trijų liudininkų liudijimu. 20 Nuodėmiaujančiuosius kaltink visų akivaizdoje, kad ir likusieji turėtų baimę. 21 Aš primygtinai meldžiu Dievo ir Kristaus Jėzaus bei išrinktųjų angelų akivaizdoje, kad tai laikytumei be prietaro, nieko nedarydamas šališkai. 22 Rankų greitomis neuždėk nėvienam, nė dalyvauk svetimose nuodėmėse; išsilaikyk tyras.

---

[1] Lit. vieno vyro žmona [2] Arba: nes
[3] Arba: nenaudingai prasiversti
[4] Kiti senoviniai rankraščiai: jei kuris tikintysis ar tikinčioji

23 Nebegerk vien vandens, bet vartok truputį vyno dėl savo skilvio ir savo dažnų negalavimų.

24 Kai kurių žmonių nuodėmės yra visų matomos, eidamos į teismą pirma jų, o kitus jos ir iš paskos seka. 25 Taip pat ir geri darbai yra visų matomi, o tie, su kuriais kitaip yra, negali likti paslėpti.

6 Visi, kuri yra vergai po jungu, telaiko savuosius šeimininkus visokios pagarbos vertus, kad nebūtų piktžodžiaujama Dievo vardui ir mokymui. 2 O turintieji tikinčius šeimininkus tenepaniekina jų todėl, kad jie yra broliai, bet juo geriau tevergauja jiems todėl, kad tie, kurie jų tarnavimu patiria gera, yra tikį ir (Dievo) numylėti.

Tai mokyk ir ragink daryti. 3 Jei kas moko ko kito ir nesišlieja prie mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus sveikų žodžių ir prie dievotumą atitinkančio mokymo, 4 tas yra pasipūtęs, nieko nežino, tik sirguliuoja klausinėjimais ir žodžių ginčais, iš kurių randasi pavydas, nesantaika, piktžodžiavimai, pikti įtarimai, 5 susikirtimai sugedusio proto ir tiesos nustokusių žmonių, manančių dievotumą esant pelno šaltinį. 6 Iš tikrųjų didelis yra pelnas dievotumas, susijęs su pasitenkinimu. 7 Nes mes nieko nesame įsinešę į pasaulį, kaip[1] mes nė ko nors išsinešti negalime. 8 Bet, turėdami pramitimą ir aprangą, tuo mes būsime pasitenkinę. 9 Bet norintieji pralobti įpuola į pagundymą, sląstus ir į daugelį neprotingų bei žalingų pageidimų, kurie nugramzdina žmones į sunaikinimą ir pražūtį. 10 Nes visų blogybių šaknis yra pinigų meilė; jų siekdami, kai kurie buvo nuklaidinti nuo tikėjimo ir save pačius pervėrė su daugeliu sopulių.

11 Bet tu, Dievo žmogau, venk tų dalykų, o vykis teisingumą, dievotumą, tikėjimą, meilę, ištvermę, romumą. 12 Kovok gerąją tikėjimo kovą, nutverk amžinąjį gyvenimą, kuriam tu esi pašauktas ir išpažinai gerą išpažinimą daugelio liudininkų akivaizdoje. 13 Aš įsakau akivaizdoje viskam gyvybę teikiančiojo Dievo ir Kristaus Jėzaus, liudijusio prieš Ponto Pilotą gerą išpažinimą, 14 kad tu laikytumei šitą įsakymą nesuteptą, nepeiktiną iki mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pasirodymo, 15 kurį savu laiku parodys palaimintasis ir vienintelis Valdovas, karaliaujančiųjų karalius ir viešpataujančiųjų Viešpats, 16 vienintelis turįs nemirtingumą, gyvenąs neprieinamoje šviesumoje, kurio neregėjo ir negali regėti joks žmogus. Jam tebūnie pagarba ir amžinoji valdžia. Amen.

17 Tiems, kurie yra turtingi esamajame amžiuje, įsakyk, kad nesiaukštintų, nė būtų parėmę savo viltį turtų netikrumu, bet Dievu, kuris mums visa gausiai teikia pasigėrėjimui; 18 kad jie

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: tikras dalykas, kad

darytų gera, pralobtų gerais darbais, būtų dosnūs, mėgtų dalytis, 19 taip pasikurdami gerą lobių pamatą ateičiai, kad įsigytų tikrąjį gyvenimą.

20 O Timotiejau, sergėk tau patikėtą turtą, nusikreipdamas nuo klaidingai vadinamojo "žinojimo" nešventų tuščiakalbysčių ir prieštaravimų; 21 jį išpažinę, kai kurie nuklydo nuo tikėjimo.

Malonė tebūnie su jumis.

ANTRASIS LAIŠKAS

TIMOTIEJUI

1 Povilas, Dievo valia Kristaus Jėzaus apaštalas—tai sutinka su Kristuje Jėzuje esančiojo gyvenimo pažadu,[1]—2 Timotiejui, savo mylimam vaikui. Malonė, gailestingumas, ramybė nuo Dievo Tėvo ir Kristaus Jėzaus, mūsų Viešpaties.

3 Aš dėkoju Dievui, kuriam tarnauju, kaip ir mano protėviai, su tyra sąžine, kai be perstojo aš primenu tave savo maldavimuose naktį ir dieną. 4 Aš ilgiuosi išvysti tave, atsimindamas tavo ašaras, kad būčiau pripildytas džiaugsmo. 5 Aš prisimenu tavyje esantį neveidmainišką tikėjimą, kuris gyveno pirma tavo senelėje Loidoje ir tavo motinoje Eunikėje ; esu įsitikinęs, kad jis gyvena ir tavyje. 6 Dėl tos priežasties primenu tau vėl uždegti Dievo malonės dovaną, kuri yra tavyje mano rankų uždėjimu. 7 Nes Dievas davė mums ne dvasią baimės, bet jėgos, meilės ir drausmės.

8 Taigi nesigėdyk liudijimo apie mūsų Viešpatį, nė manęs, jo kalinio, bet drauge kentėk blogybes Evangelijos labui jėga Dievo, 9 kuris išgelbėjo mus ir pašaukė šventu pašaukimu, ne atsižvelgdamas į mūsų darbus, bet vadovaudamasis savo kėslu ir malone, duota mums Kristuje Jėzuje prieš amžinuosius laikus, 10 o dabar padaryta regima pasirodymu mūsų Gelbėtojo Kristaus Jėzaus, atėmusio mirčiai josios galią ir iškėlusio švieson gyvenimą bei nepragaištamumą per Evangeliją, 11 kuriai aš esu paskirtas šauklys, apaštalas ir mokytojas. 12 Dėl tos priežasties aš irgi tai kenčiu, bet nesigėdžiu, nes žinau, kuo esu pasitikėjęs, ir esu įsitikinęs, kad jis gali išsergėti man patikėtą turtą[2] iki anos dienos. 13 Sveikų žodžių pavyzdžiu laikyk tuos, kuriuos tu išgirdai iš manęs, likdamas tikėjime ir meilėje, kurie reiškiasi Kristuje Jėzuje. 14 Tą puikų tau patikėtą turtą sergėk Šventąja Dvasia, kuri gyvena mumyse.

---

[1] Arba: . . . apaštalas Kristuje Jezuje esančiojo gyvenimo pažadui skelbti

[2] Arba: mano jam patikėtą turtą

15 Tu žinai tai, kad nuo manęs nusigręžė visi, kurie yra Azijoje; jų tarpe yra Figelas ir Hermogenas. 16 Viešpats tepasigaili Onesiforo namų, nes jis dažnai mane atgaivino ir nesigėdijo mano grandinės, 17 bet, atvykęs į Romą, rūpestingai ieškojo manęs ir surado. 18 Viešpats teduoda jam rasti pasigailėjimą pas Viešpatį aną dieną. Ir, kiek daug jis Efeze patarnavo, tu geriau žinai.

2 Taigi tu, mano vaike, sustiprėk malonėje, kuri yra Kristuje Jėzuje, 2 ir, ką tu girdėjai iš manęs daugeliui liudininkų dalyvaujant, tai pateik ištikimiems žmonėms, kurie bus pakankamai gabūs ir kitus pamokyti. 3 Kęsk drauge blogybes, kaip geras Kristaus Jėzaus kareivis. 4 Niekas kareiviaudamas nesipina į gyvenimo reikalus, kad patiktų sutelkusiajam kariuomenę. 5 Jei kas taip pat eina grumtynių, jis nevainikuojamas, jei nebus grūmęsis, laikydamasis taisyklių. 6 Sunkiai dirbąs ūkininkas turi pirmas gauti savo vaisių dalį. 7 Išmanyk, ką sakau: Viešpats juk duos tau supratimą visuose dalykuose.

8 Atsimink Jėzų Kristų, prikeltą iš mirusiųjų, iš Dovydo palikuonių, kaip jis skelbiamas mano Evangelijos, 9 kurią skelbdamas kenčiu blogybes, esu net pančiais kaustomas, kaip piktadarys, bet Dievo žodis nėra sukaustytas. 10 Todėl aš visa pakenčiu dėl išrinktųjų, kad ir jie įgytų išganymą, kuris yra Kristuje Jėzuje, su amžinąja garbe. 11 Tikras yra tas žodis:

"Nes jei mes su juo numirėme, tai su juo ir gyvensime;
12 jei ištveriame, tai su juo karaliausime;
jei mes užsiginsime jo, tai ir jis užsigins mūsų;
13 jei mes esame neištikimi, jis lieka ištikimas"—savęs užsiginti jis juk negali.

14 Tai primink, primygtinai maldaudamas Dievo[1] akivaizdoje, kad nekovotų žodžiais; tai niekam nedera, tik klausytojams žlugdyti. 15 Uoliai stenkis pasirodyti Dievui tinkamas, neturįs gėdytis darbininkas, teisingai pateikiąs tiesos žodį. 16 Nešventų tuščiakalbysčių venk, nes jie jomis vis giliau žengs į bedievystę, 17 ir jų kalba plėsis, kaip vėžio votis. Jų tarpe yra Himenėjas ir Filetas, 18 kurie nuklydo nuo tiesos, sakydami prisikėlimą jau esant įvykusį; taip jie pargriauna kai kurių tikėjimą. 19 Tačiau stovi tvirtas Dievo pamatas, turįs šitokį antspaudą: "Viešpats pažįsta tuos, kurie yra jo" ir "Teatstoja nuo neteisybės kiekvienas, kuris mini Viešpaties vardą."

20 O dideliuose namuose yra ne tik auksinių bei sidabrinių indų, bet ir medinių bei molinių, ir vieni yra garbingam, kiti—negarbingam vartojimui. 21 Jei tad kas nusivalys nuo šitų, bus indas garbingam vartojimui, pašventintas, tinkamas Viešpačiui,

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: Viešpaties

paruoštas visokiam geram darbui. 22 Jaunatvės geidulių venk, bet vykis teisingumą, tikėjimą, meilę, ramybę drauge su tais, kurie šaukiasi į Viešpatį iš tyros širdies. 23 O paikų ir nemokšiškų klausinėjimų nepriimk, žinodamas, kad jie kelia vaidų. 24 Viešpaties tarnui juk nedera vaidytis, bet jis turi būti draugiškas visiems, gebąs mokyti, pakenčiąs bloga, 25 su romumu padraudžiąs prieštaraujančiuosius; rasi, kartais Dievas gali jiems duoti atvirsti į pilną tiesos pažinimą, 26 ir jie gali išsiblaivėti iš velnio žabangų— jie, kurie buvo jo apspęsti jo valiai vykdyti.

3 Bet tai žinok, kad paskutinėmis dienomis užstos sunkūs laikai, 2 nes žmonės bus savimylos, godūs pinigų, pagyrūnai, išdidūs, piktžodžiaują, neklusnūs gimdytojams, nedėkingi, bedieviški, 3 nemeilūs, nesutaikomi, šmeižikai, nesusivaldą, sulaukėję, nekenčią gera, 4 išdavikai, pramuštgalviai, pasipūtę, labiau mėgstą smagurius, nekaip mylį Dievą, 5 laiką dievotumo pavidalą, bet užsiginą jo galią; nuo tokių šalinkis. 6 Nes iš jų tarpo yra tie, kurie braunasi į namus ir pasigauna moterėles, apkrautas nuodėmėmis, įvairių pogeidžių vedžiojamas, 7 visuomet besimokančias ir niekuomet negalinčias įgyti pilno tiesos pažinimo. 8 O lygiai kaip Janas ir Jambras priešinosi Mozei, *taip ir* jie priešinasi tiesai— žmonės, turį sugedusį protą, netikę tikėjimo požiūriu. 9 Bet jie nepažengs toliau, nes jų paikumas bus aiškiai matomas visiems, kaip ir anų dviejų pasidarė.

10 Bet tu pasekei mano mokymu, elgsena, siekimu, tikėjimu, kantrumu, meile, ištverme, 11 persekiojimais, kentėjimais, kokie man atsitiko Antiochijoje, Ikonijoje, Listroje; tokius persekiojimus aš iškentėjau, ir iš visų Viešpats ištraukė mane! 12 Bet ir visi, kurie nori dievotai gyventi Kristuje Jėzuje, bus persekiojami. 13 O pikti žmonės ir apgavikai eis nelabyn, klaidindami ir klaidinami. 14 Bet tu pasilik prie to, ką išmokai ir kuo esi įsitikrinęs, žinodamas, iš kurių išmokai, 15 ir kad nuo mažų dienų žinai Šventuosius Raštus, kurie gali padaryti tave išmintingą išgelbėjimui įsigyti tikėjimu, kuris yra Kristuje Jėzuje. 16 Kiekvienas Dievo įkvėptas Raštas *yra taip pat* naudingas pamokymui,[1] kaltės įrodymui, pataisymui, ugdymui daryti, kas teisinga, 17 kad Dievo žmogus būtų tobulas, paruoštas kiekvienam geram darbui.

4 Aš primygtinai maldauju akivaizdoje Dievo ir Kristaus Jėzaus, kuris teis gyvuosius ir mirusiuosius ir nurodydamas jo pasirodymą bei jo karalystę: 2 skelbk žodį, prisistatyk laiku nelaiku, įrodyk kaltę, sudrausk, pagraudenk su visokiu kantrumu ir pamo-

---

[1] Arba: Kiekvienas Raštas yra Dievo įkvėptas ir naudingas pamokymui. . .

kymu. 3 Nes bus laikas, kada jie nepakęs sveikojo mokslo, bet, turėdami nieztančias ausis, užsikraus sau mokytojus, kaip tinka jų pačių užgaidoms, 4 ir nukreips ausį nuo tiesos, o pakryps į pasakas. 5 Bet tu būk blaivus visais požiūriais, pakęsk blogybes, dirbk evangelisto darbą, atlik visiškai savo tarnystę.

6 Mat, aš jau esu atnašaujamas, ir mano atsiskyrimo metas yra priėjęs. 7 Aš esu kovojęs gerąją kovą, esu baigęs bėgimą, esu išlaikęs tikėjimą. 8 Pagaliau man yra atidėtas teisybės vainikas, kurį Viešpats, teisusis Teisėjas, duos man aną dieną—ir ne tik man, bet ir visiems, kurie yra pamilę jo pasirodymą.

9 Paskubėk veikiai atvykti pas mane, 10 nes Demas, pamilęs esamąjį pasaulį, paliko mane ir nukeliavo į Tesaloniką, Krescensas—į Galatiją[1], Titas—į Dalmatiją. 11 Lukas bėra vienas su manimi. Morkų paėmęs atsivesk su savimi, nes jis yra man naudingas tarnystei. 12 O Tichiką pasiunčiau į Efezą. 13 Apsiaustą, kurį palikau Trojoje pas Karpą, atvykdamas atsinešk, taip pat knygas, ypač pergaminus. 14 Aleksandras, kalvis, padarė man daug bloga; Viešpats atlygins jam pagal jo darbus. 15 Jo ir tu sergėkis, nes jis labai priešinosi mūsiesiems žodžiams. 16 Mano pirmajame apsigynime nė vieno neatsirado pas mane, bet visi paliko mane. Tenebūnie jiems tai priskaityta! 17 Bet Viešpats pristojo prie manęs ir pastiprino mane, kad per mane skelbimas būtų visiškai įvykdytas ir visos pagonių tautos jį girdėtų, ir aš buvau ištrauktas iš liūto nasrų. 18 Ištrauks mane Viešpats iš visokio pikto darbo ir gelbės į savo dangaus karalystę. Jam tebūnie garbė per amžių amžius. Amen.

19 Pasveikink Priską ir Akvilą bei Onesiforo namus. 20 Erastas pasiliko Korinte, o Trofimą palikau Milete sergantį. 21 Paskubėk atvykti prieš žiemą. Tave sveikina Eubulas ir Pudensas, ir Linas, ir Klaudija, ir visi broliai.

22 Viešpats tebūnie su tavo dvasia. Malonė tebūnie su jumis.

TITUI

1 Povilas, Dievo vergas, o Jėzaus Kristaus apaštalas—laikantis Dievo išrinktųjų tikėjimo ir dievotumą atitinkančios tiesos pažinimo,[2] 2 remiantis viltimi amžino gyvenimo, kurį nemeluojąs Dievas pažadėjo pirm amžinųjų laikų, 3 bet savo metu apreiškė

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai; į Galiją

[2] Arba: . . . apaštalas Dievo išrinktųjų tikėjimui ir dievotumą atitinkančios tiesos pažinimui kelti

savo žodį skelbime, kuris man buvo patikėtas mūsų Gelbėtojo Dievo pavedimu,—4 Titui, savo tikram vaikui bendru tikėjimu. Malonė ir ramybė nuo Dievo Tėvo ir Kristaus Jėzaus, mūsų Gelbėtojo.

5 Tam aš palikau tave Kretoje, kad tu sutvarkytumei, kas dar liko sutvarkyti, ir pamiesčiui įstatytumei vyresniuosius, kaip aš tau nurodžiau: 6 jei kas yra nepeikiamas, vedęs tik kartą,[1] turįs tikinčius vaikus, nekaltinamus ištvirkimu, nė neklusnius. 7 Nes vyskupas, kaip Dievo namų prievaizdas, turi būti nepeikiamas, ne sauvalingas, ne karštabūdis, ne girtuoklis, ne peštukas, ne geidžiąs gėdingo pelno, 8 bet vaišingas, mėgstąs gera, santūrus, teisingas, šventas, susivaldąs, 9 tvirtai laikąsis patikimojo žodžio, kaip jis buvo jo pamokytas, kad būtų pajėgus ir sveikuoju mokslu padrąsinti ir prieštaraujančiuosius atremti. 10 Nes daug yra neklusnių, tuščiakalbių ir galvos apsukėjų, ypačiai tarpe tų, kurie yra iš apipiaustytųjų; 11 jiems reikia užkimšti burną. Jie ištisas šeimas suardo, mokydami, kas nedera, dėl gėdingo pelno. 12 Vienas iš jų tarpo, jų pačių pranašas, yra pasakęs: "Kretiečiai visados melagiai, pikti žvėrys, tingūs pilvai." 13 Šitas liudijimas yra tiesa. Dėl tos priežasties sudrausk juos griežtai, kad jie būtų sveiki tikėjimu, 14 nesišliedami prie žydiškų pasakų ir nuo tiesos nusikreipiančių žmonių įsakymų. 15 Visa yra tyra tyriesiems, bet suteptiesiems ir netikintiesiems nieko nėra tyra; yra sutepti ir jų protas ir sąžinė. 16 Jie sakosi Dievą pažįstą, bet darbais jo užsigina; jie yra pasibodėtini, nepaklusnūs ir netikę jokiam geram darbui.

2 Bet tu kalbėk, kas atitinka sveikąjį mokslą: 2 kad senieji būtų blaivūs, pagarbos verti, santūrūs, sveiki tikėjimu, meile, ištverme; 3 kad taip pat senosios laikytųsi, kaip pritinka šventą tarnybą einančioms, kad jos nebūtų apkalbinėtojos, nė besaikio vyno gėrimo pavergtos, kad jos mokytų gera, 4 kad paprotintų jaunąsias vyrus mylėti, vaikus mylėti, 5 būti santūrias, skaisčias, puikias šeimininkes, geras, pasidavusias savo vyrams—kad nebūtų piktžodžiaujama Dievo žodžiui. 6 Jaunuosius taip pat ragink, kad jie būtų santūrūs, 7 pats save visais požiūriais parodydamas gerų darbų pavyzdžiu, mokyme parodydamas grynumą, rimtumą, 8 pateikdamas sveiką nepeiktiną žodį, kad priešininkas liktų sugėdintas, neturėdamas nieko blogo kalbėti apie mus. 9 Kalbėk, kad vergai būtų pasidavę saviems šeimininkams visais požiūriais, įtinką,[2] neprieštaraują, 10 nenusuką, bet parodą taurią visokią ištikimybę, kad jie mūsų Gelbėtojo Dievo mokslą puoštų visuose dalykuose.

---

[1] Lit. vienos žmonos vyras
[2] Arba: pasidavę saviems šeimininkams, visaip įtinką

11 Nes Dievo išganantі malonė pasirodė visiems žmonėms, 12 ugdydama mus, kad mes, užsigynę bedievystės ir pasaulinių geidulių, gyventume esamajame amžiuje santūriai, teisingai ir dievotai, 13 laukdami palaimintosios vilties ir mūsų didžiojo Dievo bei Gelbėtojo[1] Kristaus Jėzaus garbės pasirodymo; 14 jis atsidavė už mus, kad atpirktų mus nuo visokios nedorybės ir apvalytų sau nuosavą tautą, stropią geriems darbams.

15 Tai kalbėk; ragink ir sudrausk su visu įsakmumu. Niekas teneniekina tavęs.

3 Primink jiems, kad jie būtų pasidavę valdinėms įstaigoms, vyriausybėms, joms paklusnūs, visokiam geram darbui pasirengę, 2 niekam nepiktžodžiautų, būtų nevaidingi, draugiški, rodydami visokį romumą visiems žmonėms. 3 Nes ir mes kitados buvome neišmaningi, nepaklusnūs, klydinėją, vergaudami įvairiems geiduliams ir pomėgiams, prastumdami gyvenimą nelabume ir pavyde, neapkenčiami, vieni kitų neapkenčią. 4 Bet kada pasirodė mūsų Gelbėtojo Dievo gerumas ir draugiškumas žmonėms, 5 jis išgelbėjo mus—ne dėl teisumo darbų, kuriuos mes buvome padarę, bet vadovaudamasis savo gailestingumu, Šventosios Dvasios veikiamo atgimdymo ir atnaujinimo apiplovimu: 6 jos jis gausiai išliejo mums per Jėzų Kristų, mūsų Gelbėtoją, 7 kad, būdami pateisinti jo malone, pataptume tėvoniais, kaip kad mes viliamės amžinojo gyvenimo. 8 Tikras yra tas žodis.

Ir aš noriu, kad tu pabrėždamas tai tvirtintumei, kad įtikėjusieji Dievą rūpintųsi tinkamai verstis gerais darbais[2]. Tai yra gera ir naudinga žmonėms. 9 Bet paikų klausinėjimų, giminystės eilių, ginčijimosi ir įstatyminių vaidų venk, nes jie yra nenaudingi ir tušti. 10 Žmogaus atskalūno, vieną ir antrą kartą perspėjęs, nepriimk, 11 žinodamas, kad toks yra iškrypęs ir nusideda; jis yra pats savęs pasmerktas.

12 Kai tik nusiųsiu pas tave Artemą ar Tichiką, paskubėk atvykti pas mane į Nikopolį, nes ten esu nusprendęs peržiemoti. 13 Zeną, teisininką, ir Apoloną rūpestingai išsiųsk toliau, kad jiems nieko nepristigtų. 14 Tesimoko ir mūsiškiai tinkamai verstis gerais darbais[2] būtiniems reikalams patenkinti, kad jie nebūtų nevaisingi.

15 Sveikina tave visi, kurie yra su manimi. Pasveikink mus mylinčiuosius tikėjime.

Malonė tebūnie su jumis visais.

---

[1] Arba: mūsų didžiojo Dievo ir mūsų Gelbėtojo
[2] Arba: padoriais verslais

FILEMONUI

1 Povilas, Kristaus Jėzaus kalinys, ir brolis Timotiejus Filemonui, mūsų mylimajam bendradarbiui, 2 seseriai Apfijai bei Archippui, mūsų draugui kovotojui, ir visam surinkimui tavo namuose. 3 Malonė jums ir ramybė nuo Dievo, mūsų Tėvo, ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

4 Aš visuomet dėkoju savo Dievui, minėdamas tave savo maldose, 5 nes aš girdžiu apie tavo meilę bei tikėjimą, kuriuos turi Viešpačiui Jėzui ir parodai visiems šventiesiems, 6 ir aš meldžiu, kad jų dalyvavimas tavo tikėjime pasireikštų pilnu pažinimu visokio gero dalyko, kuris yra mumyse, vesdamas į Kristų. 7 Aš juk turėjau daug džiaugsmo ir paguodos dėl tavo meilės, nes šventųjų širdys yra per tave, broli, atgaivintos.

8 Todėl, nors aš ir turiu Kristuje pilną teisę tau įsakyti, kas yra tavo pareiga, 9 tačiau dėl meilės aš verčiau prašau, aš, toks, koks esu, Povilas, senis, o dabar dargi Kristaus Jėzaus kalinys—10 prašau tave už savo vaiką, kurio tėvu pasidariau sukaustytas, už Onesimą, 11 kadaise tau buvusį nenaudingą, bet dabar ir tau ir man naudingą. 12 Aš jį siunčiu tau atgal, jį, tai yra, savo širdį. 13 Aš norėjau jį palaikyti pas save, kad jis tavo vietoje man tarnautų, kol aš esu kalinamas dėl Evangelijos, 14 bet aš nieko nepanorėjau daryti be tavo sutikimo, kad tavo geras darbas įvyktų ne lyg kad iš prievartos, bet iš geros valios.

15 Juk jis, gal būt, todėl buvo atskirtas nuo tavęs kuriam laikui, kad tu amžinai jį galėtumei turėti, 16 jau nebe kaip vergą, bet daugiau kaip vergą, kaip mylimą brolį, ypač man, o kaip daug labiau tau: ir kaip žmogų ir kaip krikščionį.[1] 17 Taigi, jei tu mane laikai draugu, tai priimk jį, kaip mane priimtumei. 18 O jei jis kuo nuskriaudė tave ar yra ką skolingas, nurašyk į mano sąskaitą. —19 Aš, Povilas, tai rašau savo ranka: aš apmokėsiu—kad nesakyčiau, jog tu dar ir pats save esi man skolingas. 20 Taip, broli, aš norėčiau patirti iš tavęs kokią nors naudą Viešpatyje; atgaivink mano širdį Kristuje!

21 Pasitikėdamas tavo paslaugumu, aš rašau tau; aš žinau, kad tu padarysi net daugiau, negu tai, ką aš sakau. 22 O tuo pačiu paruošk man nakvynės namus, nes aš turiu viltį, kad jūsų maldų dėka jums būsiu padovanotas.

23 Tave sveikina Epafras, mano kalėjimo draugas Kristuje Jėzuje, 24 Morkus, Aristarchas, Demas, Lukas—mano bendradarbiai.

25 Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūnie su jūsų dvasia.

---

[1] Lit. ir kūne ir Viešpatyje

HEBRAJAMS

1 Dievas, daugeriopu pavidalu ir būdu kalbėjęs senovėje tėvams per pranašus, 2 šitų dienų pabaigoje prabilo į mus per Sūnų, kurį jis paskyrė visatos paveldėtoju, per kurį jis padarė ir pasaulius; 3 jis, būdamas Dievo garbės atspindys bei jo būties atspaudas ir nešdamas visatą savo jėgos žodžiu, atlikęs apvalymą nuo nuodėmių, atsisėdo Didenybės dešinėje aukštybėse, 4 tiek pasidarydamas viršesnis už angelus, kiek už juos prakilnesnį jis yra paveldėjęs vardą.

5 Nes kuriam iš angelų jis kada nors yra pasakęs:
"Mano Sūnus tu esi,
aš šiandien esu patapęs tavo Tėvu"?

Ir vėl:
"Aš būsiu jam Tėvas,
ir jis bus man Sūnus"?

6 O toliau, kada jis Pirmagimį įveda į pasaulį, sako:
"Tepagarbina jį parpuldami visi Dievo angelai."

7 Kalbėdamas apie angelus, jis, tiesa, sako:
"Jis, kuris savo angelus daro vėjais
ir savo tarnus ugnies liepsnomis."

8 O apie Sūnų:
"Tavo, o Dieve, sostas lieka[1] per amžių amžius,
ir tiesi lazda yra tavo[2] valdžios lazda.
9 Tu pamėgai teisybę ir neapkentei nedorybės,
todėl patepė tave, o Dieve, tavo Dievas
džiūgesio aliejumi labiau negu tavo bendrininkus."

10 Ir:
"Tu, Viešpatie, pradžioje padėjai žemės pagrindą,
ir tavo rankų darbai yra dangūs;
11 jie pragaiš, bet tu pasiliksi;
jie visi pasens, kaip koks drabužis,
12 kaip apsiaustą tu juos suvyniosi,
ir jie pasikeis.
Bet tu esi tas pats,
ir tavo metai nesibaigs."

13 O kuriam iš angelų jis yra kada nors pasakęs:
"Sėskis mano dešinėje,
kol aš padėsiu tavo priešus suoleliu po tavo kojomis"?

14 Argi jie visi nėra tarnaujančios dvasios, išsiųstos tarnauti labui tų, kurie turi paveldėti išgelbėjimą?

---

[1] Arba: Dievas yra tavo sostas

[2] Kiti senoviniai rankraščiai: jo

2 Todėl mes turime juo labiau kreipti dėmesį į tai, kas girdėta, kad kartais nebūtume šalin nunešti. 2 Nes jei per angelus paskelbtasis žodis turėjo galią ir jei kiekvienas nusikaltimas bei nepaklusnumas gavo teisėtą atlyginimą, 3 tai kaip mes išbėgsime, jei niekais būsime praleidę tokį didelį išgelbėjimą? Jis, prasidėjęs Viešpaties skelbimu, girdėjusiųjų buvo mums patvirtintas, 4 Dievui patvirtinant jų liudijimą ženklais ir stebuklais, ir visokeriopais jėgos veiksmais, ir Šventosios Dvasios dovanomis, paskirstytomis taip, kaip jis norėjo.

5 Nes ne angelams Jis pajungė būsimąjį pasaulį, apie kurį kalbame. 6 Bet vienas kažkur paliudijo, tardamas:

"Kas yra žmogus, kad tu jį atsimeni,
arba žmogaus sūnus, kad juo rūpiniesi?
7 Tu padarei jį trumpam laikui žemesnį už angelus,
garbe ir pagarba apvainikavai jį,
8 visa padėjai po jo kojomis."

Tuo posakiu, kad "padavė jam visa", norima pasakyti, kad Jis nieko nepaliko, kas jam nebūtų paduota; bet tuo tarpu mes dar nematome, kad jam visa būtų paduota. 9 Tačiau mes matome tą, kuris trumpą laiką buvo padarytas mažesnis už angelus, Jėzų, dėl jo mirties kentėjimų "apvainikuotą garbe ir pagarba", kad Dievo malone jis patirtų mirtį už kiekvieną.

10 Nes tam, dėl kurio yra visata ir per kurį yra visata, kuris daug sūnų pasiryžo nuvesti į garbę, priderėjo kentėjimais padaryti tobulą jų išgelbėjimo vadą. 11 Juk tas, kuris pašventina, ir tie, kurie pašventinami, visi kyla iš vieno. Del tos priežasties jis nesigėdi vadinti juos broliais, 12 tardamas:

"Aš paskelbsiu tavo vardą savo broliams,
surinkimo viduje aš giedosiu tau garbės giesmes."

13 Ir vėl:

"Aš savo pasitikėjimą remsiu juo."

Ir vėl:

"Štai aš ir vaikai, kuriuos man davė Dievas."

14 Taigi, kadangi vaikai turi bendrą kūną ir kraują, ir jis lygiu būdu juodu prisiėmė, kad mirtimi sunaikintų tą, kuris turi mirties valdžią, tai yra, velnią, 15 ir išvaduotų visus tuos, kurie dėl mirties baimės per visą gyvenimą buvo atitekę vergystei. 16 Jis juk, savaime aišku, nesidomi angelais, bet jis domisi Abraomo palikuonimis. 17 Todėl jis turėjo pasidaryti viskuo panašus į brolius, kad pataptų gailestingas ir ištikimas vyriausias kunigas santykyje su Dievu permaldavimui už tautos nuodėmes atlikti. 18 Nes tuo, kad jis pats yra iškentėjęs pagundymus, jis gali pagelbėti tiems, kurie yra gundomi.

3 Todėl, šventieji broliai, dangiškojo pašaukimo dalininkai, žvelkite į mūsų išpažinimo pasiuntinį ir vyriausiąjį kunigą Jėzų;

2 jis yra buvęs ištikimas savo Sutvėrėjui, kaip ir "Mozė visuose[1] jo[2] namuose". 3 Jis juk yra palaikytas vertu didesnės garbės, negu Mozė—tiek, kiek didesnę garbę už namus turi jų statytojas. 4 Nes kiekvieni namai yra kieno nors statomi, bet tas, kuris visa pastatė, yra Dievas. 5 "Mozė, tiesa, buvo ištikimas visuose jo namuose kaip tarnas" būsimiesiems apreiškimams paliudyti. 6 Bet Kristus buvo ištikimas kaip Sūnus, viešpataująs namams; jo namai esame mes, jei tik pasitikėjimą ir pasigyrimą viltimi išlaikome [tvirtą iki galo].

7 Todėl, kaip Šventoji Dvasia sako,
"Šiandien, jei išgirsite jo balsą,
8 nesukietinkite savo širdžių, kaip kada mane perpykdė
gundymo dieną tyrumoje,
9 kur jūsų tėvai mane gundė mėgindami
ir matė mano darbus keturiasdešimt metų.
10 Todėl aš įnirtau prieš šitą giminę
ir tariau: 'Visados jie klajoja savo širdimi.'
O jie nepažino mano kelių;
11 todėl aš užsirūstinęs prisiekiau:
'Jie neįeis į mano atilsį!' "

12 Žiūrėkite, broliai, kad kartais nebūtų kuriame nors jūsų piktos, netikinčios širdies, tuo įrodančios, kad ji atpuolusi nuo Gyvojo Dievo, 13 bet paraginkite vienas kitą kasdien, kol tebevadinama "šiandien", kad kuris nors jūsų neliktų sukietintas nuodėmės apgaule. 14 Nes mes esame patapę Kristaus bendrininkai, jei tik pradinį pasitikėjimą išlaikysime tvirtą iki galo. 15 Jei sakoma:
"Šiandien, jei išgirsite jo balsą,
nesukietinkite savo širdžių, kaip kada mane perpykdė,"
16 kas tad buvo tie, kurie girdėjo, bet perpykdė? Ar ne visi, kurie, Mozės vadovaujami, išvyko iš Egipto? 17 O prieš kuriuos jis buvo įnirtęs per keturiasdešimt metų? Ar ne prieš nusidėjusiuosius, kurių "lavonai krito tyrumoje"? 18 O kuriems jis prisiekė, kad jie neįeisią į jo atilsį, jei ne nepaklusniesiems? 19 Taip mes matome, kad jie negalėjo įeiti dėl netikėjimo.

4 Taigi bijokimės, kad kartais kuris nors jūsų, tuo tarpu kai tebepalieka pažadas įeiti į jo atilsį, nepasirodytų esąs atsilikęs. 2 Juk ir mes esame gavę Evangeliją, kaip ir anie. Bet skelbimo žodis neišėjo jiems į naudą, nes klausytojuose jis nebuvo sujungtas su tikėjimu. 3 Nes mes įeiname į atilsį—tie, kurie esame įtikėję, kaip jis yra pasakęs:
"Todėl aš užsirūstinęs prisiekiau:
'Jie neįeis į mano atilsį!' "—

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai išleidžia žodį "visuose". [2] T.y. Dievo

nors darbai jau nuo pasaulio sukūrimo buvo užbaigti. 4 Jis juk yra vienoje vietoje apie sekmąją dieną pasakęs šitaip:

"Ir Dievas ilsėjosi sekmąją dieną po visų savo darbų;"

5 ir vėl šitoje vietoje:

"Jie neįeis į mano atilsį!"

6 Taigi, kadangi kai kuriems belieka įeiti į jį ir kadangi tie, kurie pirma gavo Evangeliją, neįėjo dėl nepaklusnumo, 7 jis vėl paskiria tam tikrą dieną, "šiandien", kalbėdamas Dovydo asmenyje, taip ilgam laikui praslinkus, kaip pirmiau buvo pasakyta:

"Šiandien, jei išgirsite jo balsą,
nesukietinkite savo širdžių."

8 Nes jei Jozuvas būtų juos atvedęs į atilsį, tai Dievas nebebūtų kalbėjęs apie kitą vėlesnę dieną. 9 Taigi sabatos atilsis tebepasilieka Dievo tautai; 10 nes kas įeina į jo atilsį, tas irgi ilsisi po savo darbų, kaip Dievas po savųjų.

11 Taigi stenkimės įeiti į aną atilsį, kad niekas nenupultų, pasekdamas tuo pačiu nepaklusnumo pavyzdžiu. 12 Nes gyvas yra Dievo žodis ir paveikus, aštresnis už bet kurį dviašmenį kardą ir prasiskverbiąs iki pat, kur atsidalina siela ir dvasia, sąnariai ir smegenys, ir yra širdies apmąstymų bei sumanymų teisėjas. 13 Ir joks kūrinys nėra paslėptas Jo akivaizdoje, bet visa yra nuoga ir atidengta akims jo, su kuriuo mes turime skaitytis.

14 Taigi, turėdami didį vyriausiąjį kunigą, praėjusį pro dangus, Jėzų, Dievo Sūnų, tvirtai laikykimės išpažinimo. 15 Nes mes neturime vyriausiojo kunigo, kuris negalėtų atjausti mūsų silpnybių, bet tokį, kuris yra buvęs gundomas visokiu būdu, kaip kad ir mes, tačiau likęs be nuodėmės. 16 Tad prižengkime su drąsiu pasitikėjimu prie malonės sosto, kad gautume pasigailėjimą ir rastume malonę pagalbai patirti tikru laiku.

5 Nes kiekvienas vyriausiasis kunigas, imamas iš žmonių tarpo, yra skiriamas atstovauti žmonėms jų santykyje su Dievu, kad atnašautų dovanas ir aukas už nuodėmes; 2 jis gali švelniai elgtis su nežinančiaisiais ir klystančiaisiais, nes jis ir pats yra silpnybės apimtas, 3 ir dėl jos jis turi atnašauti aukas kaip už tautos, taip ir už savo paties nuodėmes. 4 Ir nėvienas pats nepasiima tos garbės, ją pasiima tik Dievo šaukiamas, kaip ir Aaronas.

5 Taip ir Kristus ne pats sau priskyrė garbę pasidaryti vyriausiuoju kunigu, bet tas, kuris pasakė jam:

"Mano Sūnus tu esi,
šiandien aš esu patapęs tavo Tėvu."

6 Kaip jis ir kitoje vietoje sako:

"Tu esi kunigas per amžius
Melchizedeko tvarka."

7 Jis, kuris savo kūno dienomis su garsiu šauksmu ir ašaromis

atnašavo prašymus ir maldavimus tam, kuris galėjo jį išgelbėti iš mirties, ir buvo išklausytas dėl savo dievobaimingumo, 8 ir, nors jis ir buvo Sūnus, išmoko klusnumo iš to, ką iškentėjo, 9 ir, pasidaręs tobulas, jis liko visiems, kurie jo klauso, amžinojo išgelbėjimo priežastis, 10 būdamas Dievo pramintas vyriausiuoju kunigu Melchizedeko tvarka.

11 Apie tai mes turėtume daug ką kalbėti, kas sunku išaiškinti, nes jūs esate pasidarę silpnagirdžiai. 12 Nes, nors jūs laiko požiūriu jau turėtute būti mokytojai, jums tebereikia, kad kas nors vėl jus pamokytų Dievo žodžių pradinių pagrindų, ir jūs esate pasidarę tokie, kuriems reikia pieno, ne tvirto valgio. 13 Juk kiekvienas, kuris tebeminta pienu, yra nepritYręs teisybės žodyje, nes jis tebėra kūdikis. 14 Tik subrendusiems tinka tvirtas maistas: tiems, kurie pratyba turi išlavintus pojūčius geram nuo blogo atskirti.

6 Todėl, palikę užpakalyje Kristaus mokslo pradinę dalį, kilkime aukštyn į subrendimą, 2 nebedėdami dar kartą pamato, susidarančio iš atgailos nuo negyvų darbų ir tikėjimo Dievu, mokslo apie krikštus, rankų uždėjimą, mirusiųjų prisikėlimą ir amžinąjį teismą. 3 Ir tai mes darysime, jei Dievas leis. 4 Nes negalima tų, kurie kartą buvo apšviesti, kurie paragavo dangiškosios dovanos, pasidarė Šventosios Dvasios dalininkai, 5 paragavo gero Dievo žodžio ir būsimojo amžiaus jėgų 6 ir paskui atpuolė, vėl atgaivinti atgailai, nes jie patys sau kryžiuoja Dievo Sūnų ir viešai jį išniekina. 7 Nes jei žemė, sugėrusi dažnai ant jos palyjantį lietų, želdina augmenis, naudingus tiems, dėl kurių ji ir yra dirbama, tai ji gauna palaiminimą nuo Dievo; 8 bet jeigu ji išduoda erškėčius bei usnis, ji yra netikusi ir arti prakeikimo; josios galas—sudeginimas.

9 Bet jūsų atveju, broliai, mes esame įsitikrinę kuo geresniu, išgelbėjimą žadančiu, nors ir taip kalbame. 10 Nes Dievas nėra taip neteisingas, kad jis galėtų pamiršti jūsų darbą ir meilę, kurią jūs parodėte jo reikalui, patarnaudami, kaip ir dabar tebedarote, šventiesiems. 11 Tačiau mes pageidaujame, kad kiekvienas iš jūsų iki galo parodytų tą patį uolumą pilnam vilties tikrumui pasiekti, 12 taip kad jūs neaptingtute, bet pasidarytute sekėjai tų, kurie tikėjimu ir kantrumu paveldi pažadus.

13 Būtent: kai Abraomui Dievas davė pažadą, kadangi neturėjo nieko didesnio, kuriuo būtų galėjęs prisiekti, prisiekė savimi, 14 tardamas:

"Iš tiesų, aš laiminte palaiminsiu tave
ir dauginte padauginsiu tave."

15 Ir taip, kantriai laukęs, jis įgijo, kas buvo pažadėta. 16 Žmonės juk prisiekia tuo, kuris yra didesnis, ir, padarydama galą bet kuriam jiems daromam prieštaravimui, priesaika tarnauja patvirtinimui.

17 Todėl Dievas, ypatingu būdu norėdamas parodyti pažado paveldėtojams savo valios nekintamumą, įsiterpė su priesaika, 18 kad per du nekintamus dalykus, kuriuose Dievas jokiu būdu negali pasirodyti esąs melagis, mes, kurie ieškojome prieglaudos, turėtume stiprų paskatinimą pasiūlytajai vilčiai nusitverti; 19 ją mes turime *kaip tikrą ir tvirtą* sielos inkarą, įeinantį į už uždangos esantį vidų, 20 kur, kaip pirmatakas, Jėzus įėjo už mus, Melchizedeko tvarka pasidaręs vyriausiasis kunigas per amžius.

7 Mat, šitas Melchizedekas, Salemo karalius, Aukščiausiojo Dievo kunigas, kuris pasitiko Abraomą, kai jis grįžo sumušęs karalius, ir palaimino jį, 2 kuriam Abraomas dargi priskyrė dešimtinę nuo visų dalykų, jis pirmiausia yra, verčiant jo vardą, teisybės karalius, o paskui ir Salemo karalius, tai yra, ramybės karalius,—3 be tėvo, be motinos, be giminės sąrašo, neturįs nė *dienų pradžios*, nė gyvenimo pabaigos, bet, pasidarydamas panašus į Dievo Sūnų, jis lieka kunigas per amžius.

4 Įsistebėkite, kaip didelis yra tas, kuriam jau protėvis Abraomas davė dešimtinę iš karo grobio! 5 Tiesa, ir tie iš Levio sūnų, kurie perima kunigystę, turi įsakymą įstatymo pagrindu imti dešimtinę iš tautos, tai yra, iš savo brolių, nors ir tie yra išėję iš Abraomo strėnų. 6 Bet tas, kuris savęs nekildina iš jų, yra ėmęs dešimtinę iš Abraomo ir pažadų turėtoją palaiminęs. 7 O nėra jokios prasmės prieštarauti—mažesnysis yra didesniojo laiminamas. 8 Čia, tiesa, dešimtines ima žmonės, bet ten vienas, apie kurį liudijama, kad jis tebegyvenąs. 9 Ir, taip sakant, per Abraomą ir Levis, dešimtinių ėmėjas, yra davęs dešimtines; 10 jis juk tebebuvo tėvo strėnose, kai tą pasitiko Melchizedekas.

11 Jei tad atbaigimas būtų buvęs pasiekiamas levitine kunigyste, —tauta juk ant josios pagrindo yra gavusi įstatymą,—tai kam dar bereikia iškilti kitokiam kunigui Melchizedeko tvarka ir nesivadinti Aarono tvarka? 12 Nes jei pasikeičia kunigystė, tai su būtinumu įvyksta ir įstatymo pakaita. 13 Nes tas, apie kurį tai sakoma, priklauso prie kitos padermės, iš kurios dar nėvienas nėra tarnavęs aukurui. 14 Juk visiems žinoma, kad mūsų Viešpats yra kilęs iš Judo, padermės, kurios sąryšyje Mozė nieko nėra prasitaręs apie kunigus.

15 Ir dalykas dar daug aiškiau išeina aikštėn, jei panašus į Melchizedeką iškyla kitas kunigas, 16 kuris yra patapęs kunigu ne kūno kilmės *težiūrinčio nuostato reikalavimu*, bet *nesunaikinamosios* gyvybės jėga. 17 Juk liudijama:

"Tu esi kunigas per amžius
Melchizedeko tvarka."

18 Tiesa, čia juk įvyksta ankstyvesniojo nuostato panaikinimas dėl jo silpnumo ir nenaudingumo,—19 įstatymas juk nieko tobulo

neįvykdė,—tačiau čia įvyksta įvedimas geresnės vilties, kuria mes priartėjame prie Dievo.

20 Ir kiek tai neįvyko be priesaikos,—anie juk yra be priesaikos patapę kunigais, 21 šitas, priešingai, su priesaika, per tą, kuris jam tarė:

"Prisiekė Viešpats,
ir jis nesigailės:
Tu esi kunigas per amžius!",—

22 tiek Jėzus yra patapęs ir geresnės sandoros laiduotoju.

23 Anų, tiesa, didelis skaičius yra virtęs kunigais, nes dėl mirties jiems neleidžiama išlikti; 24 bet, kadangi šitas lieka per amžius, jis turi nekintamą kunigystę. 25 Todėl jis ir gali visiems laikams išgelbėti tuos, kurie ateina per jį pas Dievą, nes jis visuomet yra gyvas, kad užstotų juos.

26 Nes toks vyriausias kunigas ir priderėjo mums turėti—šventas, be nuodėmės, nesuteptas, atskirtas nuo nusidėjėlių ir pakeltas aukščiau nei dangūs, 27 kuriam nebūtina kasdien, kaip vyriausiems kunigams, pirmučiausia atnašauti aukas už savąsias nuodėmes, paskui—už tautos, nes tai jis įvykdė kartą visiems kartams, save patį atnašaudamas. 28 Įstatymas, mat, skiria vyriausiais kunigais žmones su silpnybėmis, bet vėliau už įstatymą padarytosios priesaikos žodis—Sūnų, amžiams padarytą tobulą.

8 Bet svarbiausia kalbamajame dalyke yra štai kas: mes turime tokį vyriausiąjį kunigą, kuris atsisėdo Didenybės sosto dešinėje danguje, 2 pareigūną šventyklos ir tikrosios palapinės[1], kurią pastatė Viešpats, ne žmogus. 3 Kiekvienas vyriausiasis kunigas juk skiriamas dovanoms ir aukoms atnašauti; todėl ir šitas būtinai turi ką nors turėti, ką jis galėtų atnašauti. 4 Jeigu jis būtų žemėje, jis visai nebūtų kunigas, nes čia jau yra tie, kurie atnašauja dovanas, kaip reikalauja įstatymas; 5 jie tarnauja dangaus dalykų atvaizdui ir šešėliui—kaip kad Mozė buvo gavęs nurodymą, kai jis rengėsi atlikti palapinės statybą: "Žiūrėk", Jis sako, "kad visa padarytumei, laikydamasis to pavyzdžio, kuris tau buvo parodytas kalne." 6 Bet dabar jis[2] yra įgijęs tiek prakilnesnę tarnybą, kiek jis yra ir geresnės sandoros tarpininkas, sandoros, kuri yra geresniais pažadais pagrįsta. 7 Mat, jei ana pirmutinioji sandora būtų buvusi be ydos, tai nebūtų ieškoma vietos antrajai.

8 Nes jis, peikdamas juos, sako:

" 'Štai ateina dienos,' taria Viešpats,
'kai aš su Izraelio namais ir Judo namais padarysiu naują sandorą,
9 ne tokią sandorą, kokią aš padariau su jų tėvais

---

[1] Arba: padangtės

[2] T.y. Kristus

tą dieną, kurią aš paėmiau už jų rankos,
norėdamas juos išvesti iš Egipto žemės,
nes jie neišsilaikė mano sandoroje
ir aš dėl to juos apleidau,' sako Viešpats.

10 'Būtent, šita yra ta sandora, kurią aš padarysiu su Izraelio namais,
praslinkus anoms dienoms,' sako Viešpats:
'aš duosiu savo įstatymus į jų protą,
ir į jų širdis aš įrašysiu juos,
ir būsiu jiems Dievas,
ir jie bus man tauta.

11 Ir jie nebemokys—vienas pilietis kito,
ir vienas brolis kito, sakydamas: Pažink Viešpatį!,
nes jie visi pažins mane—
nuo jų mažiausiojo iki didžiausiojo.

12 Nes aš būsiu gailestingas jų neteisybėms
ir nebeprisiminsiu jų nuodėmių.' "

13 Sakydamas: "naują sandorą", jis pareiškė pirmutiniąją esant pasenusią; o kas pasensta ir karši, to pranykimas yra čia pat.

9 Tiesa, ir pirmutinioji sandora turėjo kultinių nuostatų ir žemišką šventyklą. 2 Palapinė[1] juk buvo įrengta: Priešakinė, kurioje buvo žvakidė, stalas ir parodinės duonos kepalai; ji vadinama Šventąja. 3 O už antrosios uždangos stovėjo palapinė[1], vadinamoji Švenčiausioji, 4 turinti auksinį smilkinamąjį aukurą ir iš visų pusių auksu apmuštą sandoros skrynią, kurioje sudėti auksinis puodas su mana, išsprogusi Aarono lazda ir sandoros plokštys, 5 o viršum jos buvo garbės cherubinai, pridengią šešėliu suderinimo dangtį. Apie tuos dalykus dabar negalima kalbėti smulkmeniškai.

6 O dalykams taip esant įrengtiems, į priešakiniąją palapinę[2] nuolatos įeina kunigai, atlikinėdami savo apeigines pareigas, 7 bet į antrąją—kartą metų būvyje vien tik vyriausiasis kunigas, ir jis ne be kraujo, kurį jis atnašauja už save patį ir už tautos nežiniomis padarytas nuodėmes. 8 Tuo Šventoji Dvasia nurodo tai, kad kelias į šventyklą dar nėra pravertas, kol tebestovi priešakinė palapinė[1],—9 tai yra prilyginimas dabartiniajam laikui pavaizduoti,—kurioje, kaip tai atitinka josios įrengimą, atnašaujamos dovanos ir aukos, kurios negali padaryti sąžine tubulo kulto tarno, 10 bet liečia tik valgius, gėrimus ir įvairius apsiplovimus—patvarkymus kūnui, kurie tegalioja iki pataisos meto.[3]

11 Bet kai Kristus pasirodė esamųjų[4] gėrybių vyriausiuoju kunigu, tai per didesnę ir tobulesnę palapinę[2], ne rankomis pada-

---

[1] Arba: padangtė [2] Arba: padangtę
[3] Arba: bet yra tik valgiams, gėrimams ir įvairiems apsiplovimams taikomi kūniški patvarkymai iki pataisos meto
[4] Kiti rankraščiai: būsimųjų

rytą, tai yra, ne šitos kūrybos, 12 ir ne su ožių bei veršių krauju, bet su savo paties krauju jis įėjo kartą visiems kartams į Šventąją, išgaudamas amžiną atpirkimą. 13 Nes jei ožių bei jaučių kraujas ir telyčios pelenai, kuriais apšlakstomi susitepėliai, pašventina, kad būtų apvalytas kūnas, 14 kaip tad daug labiau kraujas Kristaus, kuris per Amžinąją Dvasią atnašavo save patį kaip nepeiktiną auką Dievui, apvalys mūsų[1] sąžinę nuo negyvų darbų Gyvajam Dievui tarnauti.

15 Ir todėl jis yra naujos testamentinės tvarkos tarpininkas, kad, įvykus jo mirčiai pirmosios tvarkos būvyje padarytiesiems nusikaltimams atpirkti, pašauktieji gautų amžinosios veldėmės pažadą. 16 Mat, kur yra testamentinė tvarka, būtinai turi būti įrodyta testatoriaus mirtis. 17 Testamentas juk įsigalioja tik tada, kai jį palikę žmonės jau numirę, nes jis niekuomet neturi galios, kol tebegyvena testatorius. 18 Todėl ir pirmutinioji tvarka nėra be kraujo išventinta. 19 Nes kai visi įsakymai, kaip jie eina ištisai per įstatymą, Mozės buvo iškalbėti visai tautai, jis, paėmęs veršių bei ožių kraują su vandeniu, raudoną vilnonį siūlą ir isopą, apšlakstė ir pačią knygą ir visą tautą, 20 tardamas: "Tai yra kraujas tvarkos, kurią nustatė jums Dievas." 21 Bet jis ir palapinę[2] ir visus kulto indus lygiai taip pat apšlakstė krauju. 22 Taip, laikantis įstatymo, beveik viskas apvaloma krauju, ir be kraujo praliejimo nėra atleidimo.

23 Taigi, buvo būtina, kad danguje esamųjų pirmavaizdžių atvaizdai būtų apvalomi šitomis priemonėmis, bet patys dangaus pirmavaizdžiai—geresnėmis aukomis negu šitos. 24 Nes Kristus įėjo ne į rankomis padarytą šventyklą, tikrosios priešvaizdį, bet į patį dangų, kad dabar Dievo akivaizdoje pasirodytų už mus, 25 ir ne kad pakartotinai save patį atnašautų, kaip kad vyriausiasis kunigas kasmet įeina į Šventąją su svetimu krauju, 26 nes šiaip jis pakartotinai būtų turėjęs kentėti nuo pasaulio sukūrimo. Bet dabar jis kartą visiems kartams yra pasirodęs amžių pabaigoje, kad pašalintų nuodėmę savo auka. 27 Ir kaip žmonėms lemta vieną kartą mirti, o paskui eina teismas, 28 taip ir Kristus, vieną kartą atnašautas daugelio nuodėmėms ant savęs pasiimti, antrą kartą pasirodys, būdamas be nuodėmės, tiems, kurie jo ilgestingai laukia išgelbėjimui.

10 Mat, kadangi įstatymas teturi būsimųjų gėrybių šešėlį, ne patį dalykų pavidalą, jis niekuomet negali tomis pačiomis kasmetinėmis aukomis, kurias vis atnašauja ir atnašauja, padaryti tobulų tų, kurie artinasi; 2 nes ar kitaip aukų atnašavimas nebūtų pasiliovęs, todėl kad tarnaujantieji, kartą apvalyti, nebeturėtų

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: jūsų

[2] Arba: padangtę

jokios nuodėmių sąmonės? 3 Priešingai, jomis kasmet keliamas nuodėmių prisiminimas. 4 Juk negalimas dalykas, kad jaučių ir ožių kraujas galėtų nuimti nuodėmes.

5 Todėl, įžengdamas į pasaulį, jis sako:

"Aukos ir atnašos tu nenorėjai, bet kūną man paruošei;
6 deginamųjų aukų ir aukų už nuodėmes tu nepamėgai.
7 Tada aš tariau: 'Štai, ateinu—knygos rietime parašyta apie mane—
daryti, o Dieve, tavo valios!' "

8 Aukščiau pasakęs: "Aukų ir atnašų, deginamųjų aukų ir aukų už nuodėmes tu nenorėjai ir nepamėgai,"—jos atnašaujamos, kaip reikalauja įstatymas,—9 jis paskui pareiškia: "Štai, ateinu daryti tavo valios." Jis panaikina pirmąjį dalyką, kad įstatytų antrąjį— 10 valią, kuria mes esame Jėzaus Kristaus kūno atnaša pašventinti kartą visiems kartams.

11 Kiekvienas kunigas, tiesa, kasdien stovi tarnaudamas ir pakartotinai atnašaudamas tas pačias aukas, kurios niekuomet negali pašalinti nuodėmių; 12 šitas, priešingai, vieną auką atnašavęs už nuodėmes, visiems laikams atsisėdo Dievo dešinėje, 13 laukdamas toliau, "kol jo priešai bus padėti suoleliu po jo kojomis." 14 Nes vienintele atnaša jis yra padaręs amžiams tobulus pašventinamuosius. 15 O tai mums paliudija ir Šventoji Dvasia; nes pasakius:

16 "Šita yra ta sandora, kurią aš jiems pakursiu,
praslinkus anoms dienoms," taria Viešpats:
"Aš duosiu savo įstatymus į jų širdis,
ir į jų protą aš įrašysiu juos,"

17 toliau sakoma:

"ir jų nuodėmių bei jų nedorybių aš jau nebeprisiminsiu."

18 Bet kur yra jų atleidimas, ten jau nebėra atnašavimo už nuodėmes.

19 Taigi, broliai, turėdami džiugią drąsą įžengti į šventyklą Jėzaus krauju, 20 nauju ir gyvu keliu, kurį jis mums įšventino, pro uždangą, tai yra, savo kūną, 21 ir turėdami didį kunigą Dievo namams,—22 prižengkime su tikra širdimi, turėdami pilną tikėjimo tikrumą, pašlakstymu apsivalę širdis nuo piktos sąžinės ir apsiplovę kūną tyru vandeniu; 23 išlaikykime vilties išpažinimą nepalenkiamą—nes ištikimas yra tas, kuris davė pažadą—24 ir stebėkime vienas kitą, kad pasiskatintume į meilę ir gerus darbus, 25 nepraleisdami savo susirinkimo, kaip kai kurie įpratę, bet padrąsindami vienas kitą, ir tuo labiau, kuo arčiau matote beatslenkančią dieną.

26 Nes jei mes, jau būdami gavę tiesos pažinimą, sąmoningai nuodėmiaujame, tai nebelieka aukos už nuodėmes, 27 tik kažkoks baisus teismo laukimas ir karštis ugnies, kuri prarys priešininkus. 28 Jei kas yra pastūmęs šalin Mozės įstatymą, jis miršta be pasigailėjimo dviejų ar trijų liudininkų parodymu; 29 kaip daug sunkesnės bausmės, pamanykite, nusipelnys tas, kuris pamynė po kojomis

Dievo Sūnų, nešventu palaikė sandoros kraują, kuriuo jis buvo pašventintas, ir įžeidė malonės Dvasią! 30 Mes juk pažįstame tą, kuris pasakė:

"Mano yra atkeršijimas, aš atlyginsiu."

Ir vėl :

"Viešpats teis savo tautą."

31 Baisu įpulti į Gyvojo Dievo rankas.

32 Bet prisiminkite ankstyvesniąsias dienas, kuriomis jūs, būdami apšviesti, ištvėrėte didelę kovą su kentėjimais, 33 ar tai patys išniekinimais ir smurto veiksmais būdami viešai išstatomi stebalu, ar tai būdami pasidarę bendrininkai tų, su kuriais taip elgiamasi. 34 Jūs juk ir kaliniams parodėte užuojautą ir savo nuosavybės apiplėšimą prisiėmėte su džiaugsmu, žinodami, kad jūs turite geresnį ir pasiliekantį turtą. 35 Taigi nenumeskite savo pasitikėjimo, kuris turi taip didelį užmokestį. 36 Mat, jums reikia ištvermės, kad, įvykdę Dievo valią, gautute, kas pažadėta.

37 "Nes dar maža, maža valandėlė,
ir tas, kuris turi ateiti, ateis ir neužtruks;
38 bet mano teisusis tikėjimu gyvens,
ir jei jis atsitraukia, mano siela neranda sau pamėgimo jame."

39 Tačiau mes nesame šalininkai atsitraukimo, vedančio į prapultį, bet tikėjimo, vedančio į sielos išlaikymą.

11 O tikėjimas yra pasitikėjimas dalykais, kuriais viliasi, įsitikinimas dalykais, kurių neregi. 2 Juo, butent, gavo Dievo pripažinimą senieji. 3 Tikėjimu mes suvokiame, kad pasauliai yra surengti Dievo žodžiu, tad regimybė nėra atsiradusi iš reiškinių.

4 Tikėjimu Abelis atnašavo Dievui priimtinesnę auką negu Kainas; juo[1] jam teko pripažinimas, kad jis yra teisus, Dievui pripažįstant jo dovanas, ir juo[1] jis, ir miręs būdamas, tebekalba. 5 Dėl tikėjimo Enochas buvo patrauktas, taip kad jis nebeturėjo matyti mirties, ir "jo nebegalėjo surasti, nes Dievas jį buvo patraukęs"; nes, prieš būdamas patrauktas, jis, kaip skamba liudijimas apie jį, buvo patikęs Dievui. 6 O be tikėjimo negalima Jam patikti; nes tas, kuris artinasi į Dievą, turi tikėti, kad Jis yra ir kad Jis atlygina tiems, kurie Jo ieško. 7 Tikėjimu Nojus, gavęs įspėjimą apie dar neregimus įvykius, paklusniai prirengė arką savo namams išgelbėti; juo[1] jis pasmerkė pasaulį ir patapo iš tikėjimo kylančio teisumo paveldėtoju.

8 Tikėjimu Abraomas, šaukiamas, pakluso išvykti į vietą, kurią jis turėjo gauti kaip veldėmę, ir jis išvyko, nežinodamas, kur vyksta. 9 Tikėjimu jis apsigyveno pažadėtoje žemėje, tartum, svetimoje šalyje, gyvendamas palapinėse su Izaoku ir Jokūbu, to

---

[1] T.y. tikėjimu

paties pažado bendrais paveldėtojais; 10 mat, jis laukė miesto su pamatais, miesto, kurio meistras ir statytojas yra Dievas. 11 Tikėjimu ir pati Sara gavo jėgos pasidaryti nėščia, ir tai įvyko, nors jos amžius tam jau buvo nutekėjęs, nes ji laikė ištikimu tą, kuris buvo davęs pažadą. 12 Todėl ir iš vieno vyro, dargi apmirusio, iškilo palikuonys, "gausūs, kaip dangaus žvaigždės ir kaip nesuskaitomos smiltys jūros pakrantėje".

13 Tikėdami numirė jie visi, neįgiję pažadėtųjų dalykų, bet iš tolo juos matydami, sveikindami ir išpažindami, kad jie yra svetimšaliai ir ateiviai žemėje. 14 Nes, kurie šitaip kalba, tuo duoda suprasti, kad jie ieško tėviškės. 15 Ir jeigu jie būtų turėję omeny aną, iš kurios jie buvo išvykę, jie būtų turėję laiko sugrįžti. 16 Bet nūnai jie siekia geresnės tėviškės, tai yra, dangiškosios. Todėl Dievas nesigėdi jų akyse vadintis jų Dievu; jis juk prirengė jiems miestą.

17 Tikėjimu Abraomas, kai jis buvo mėginamas, yra atnašavęs Izaoką, ir jis ryžosi atnašauti vienagimį sūnų; jis, kuris buvo gavęs pažadus, 18 kuriam buvo pasakyta: "Per Izaoką bus tau atsekami palikuonys," 19 samprotaudamas, kad Dievas pajėgia prikelti ir iš mirusiųjų; todėl jis ir atgavo jį pavaizdu. 20 Tikėjimu ir Izaokas palaimino ateičiai Jokūbą ir Ezavą. 21 Tikėjimu Jokūbas mirdamas palaimino kiekvieną Juozapo sūnų ir "melsdamas nusilenkė per savo lazdos viršūnę". 22 Tikėjimu Juozapas, baigdamas savo gyvenimą, užsiminė apie Izraelio sūnų išvykimą ir davė nurodymų apie savo palaikus.

23 Tikėjimu Mozė užgimęs išbuvo tris mėnesius savo gimdytojų paslėptas, nes jie matė vaiką esant gražios išvaizdos, ir jie nepabūgo karaliaus įsakymo. 24 Tikėjimu Mozė užaugęs atsisakė vadintis Faraono dukters sūnumi; 25 jis mieliau apsisprendė dalytis su Dievo tauta kentėjimais nuo žiauraus elgesio, nekaip turėti laikinį nuodėmės pasigėrėjimą, 26 laikydamas Kristaus išniekinimą didesniu turtu negu Egipto lobiai; nes jis žiūrėjo į atlyginimą. 27 Tikėjimu jis paliko Egiptą, nepabūgdamas karaliaus rūstybės; nes jis, lyg kad regėdamas Neregimąjį, liko ištvermingas. 28 Tikėjimu jis yra atlikęs Paschą[1] ir apšlakstymą krauju, kad angelas žudytojas nepaliestų jų pirmagimių.

29 Tikėjimu jie perėjo per Raudonąją jūrą, kaip per sausumą, o egiptiečiai, tai pabandę, buvo paskandinti. 30 Tikėjimu sugriuvo Jeriko mūrai, išbuvę septynias dienas apsupti. 31 Dėl tikėjimo paleistuvė Raaba nepražuvo su nepaklusniaisiais, nes ji taikiai buvo priėmusi žvalgus.

32 Ir kas dar man besakyti? Man juk neužteks laiko, jei aš norėčiau papasakoti apie Gedeoną, Baraką, Samsoną, Jeftą, Dovydą ir Samuelį bei pranašus, 33 kurie tikėjimu įveikė karalystes, vykdė

---

[1] *T.y. Išvedimo iš Egipto šventės apeigas*

teisybę, įgijo pažadus, užčiaupė liūtų nasrus, 34 užgesino ugnies jėgą, paspruko nuo kardo ašmenų, atsipeikėjo iš silpnybės, pasidarė stiprūs kare, privertė svetimšalių eiles trauktis. 35 Moterys atgavo prikėlimu savo mirusiuosius, o kiti davėsi kankinami, nepriimdami palaisvinimo, kad gautų geresnį prisikėlimą. 36 Vėl kiti turėjo iškęsti pasityčiojimus ir botagų kirčius, dargi pančius ir kalėjimą; 37 jie buvo akmenimis užmušti, gundyti, piūklu supiaustyti, mirė kardu nukirsti, vaikščiojo aplinkui įsirengę avių kailiuose, ožkų kailiuose, apleisti, spaudžiami, kankinami,—38 pasaulis nebuvo jų vertas,—klaidžiodami tyrumomis, kalnais, olomis ir žemės daubomis.

39 Ir šitie visi, nors ir tikėjimu buvo gavę Dievo pripažinimą, neįgavo, kas pažadėta, 40 nes Dievas buvo pramatęs mums ką geresnio, kad jie be mūsų nepasiektų tobulybės.

12 Todėl ir mes, turėdami aplink save tokią didelę liudininkų debesį, atmetę visokį apsunkinimą ir lengvai apraizgančią nuodėmę, ištvermingai bėkime mums paskirtų lenkčių, 2 nusižiūrėdami į mūsų tikėjimo vadą ir atbaigėją Jėzų, kuris, užuot pasirinkęs jo žinioje esantį džiaugsmą, iškentėjo kryžių, nieku versdamas gėdą, ir taip jis yra atsisėdęs Dievo sosto dešinėje.

3 Įsivaizduokite tą, kuris tokį sau prieštaravimą yra iškentėjęs nuo nusidėjėlių, kad nepailstute, suglebdami savo siela. 4 Jūs dar iki kraujo nesipriešinote, grumdamiesi su nuodėme, 5 ir pamiršote tą paraginimą, kuris kreipiasi į jus, kaip į sūnus:

"Mano sūnau, nepaniekink Viešpaties drausmės
ir nenusilpk jo baudžiamas;
6 nes ką Viešpats myli, sudraudžia,
ir jis plaka kiekvieną sūnų, kurį priima."

7 Drausmės tikslui jūs turite pakęsti; Dievas elgiasi su jumis, kaip su sūnumis. Nes kur yra sūnus, kurio nesudraudžia tėvas? 8 O jeigu jūs esate be drausmės, kurios visi yra gavę savo dalį, tai jūs juk esate ne santuokoje gimę vaikai ir ne sūnūs. 9 Toliau: mes savo kūno tėvus turėjome draudėjais ir reiškėme jiems pagarbą; ar mes daug labiau nepasiduosime dvasių Tėvui ir taip gyvensime? 10 Jie juk trumpą laiką drausmino mus savo nuožiūra, bet jis—palaimai, kad mes gautume dalį jo šventume. 11 Kiekvienas sudraudimas, tiesa, akimirkai neatrodo esąs džiaugsmo, veikiau nuliūdimo dalykas, tačiau vėliau jis atneš tiems, kurie juo yra išlavėję, taikingą teisaus gyvenimo vaisių.

12 Todėl "atitieskite nuleistąsias rankas ir pasilpusiuosius kelius" 13 ir "tiesius darykite takus savo kojoms", kad, kas luoša, neišnirtų, bet verčiau būtų pagydyta. 14 Vykitės ramybę drauge su visais ir šventą elgseną, be kurios niekas neregės Viešpaties, 15 prižiūrėdami, kad kuris nors nebūtų beatstojąs nuo Dievo malonės;

kad kokia nors karti šaknis, beželdama į viršų, nepadarytų vargo ir jąja daugelis nebūtų suteršti; 16 kad kuris nors nebūtų paleistuvis ar sumedžiagėjęs žmogus, kaip Ezavas, kuris už vieną valgį pardavė savo pirmgimio teisę. 17 Jūs juk žinote, kad jis ir paskui, norėdamas paveldėti palaiminimą, buvo atmestas, nes jis nerado progos atgailai, nors su ašaromis jos ieškojo.

18 Jūs juk nesate priženge prie paliečiamo ir ugnimi užsiliepsnojusio kalno, nė prie ūko, tamsybės, viesulo, 19 trimito garso ir žodžių balso, kurį išgirdusieji reikalavo, kad jiems nebebūtų kalbamas joks tolimesnis žodis; 20 nes jie negalėjo pakelti potvarkio: "Net jei gyvulys paliečia kalną, jis turi būti užmuštas akmenimis." 21 Ir toks baisus buvo tas reiškinys, jog Mozė išsitarė: "Aš esu persigandęs ir drebu." 22 Bet jūs esate priženge prie Siono kalno ir Gyvojo Dievo miesto, prie dangaus Jeruzalės ir prie tūkstantinių angelų minių, 23 prie danguje įrašytųjų pirmagimių iškilmingo sambūrio ir surinkimo[1], ir prie Dievo, visų Teisėjo, ir prie tobulais padarytų teisiųjų dvasių, 24 ir prie naujos sandoros tarpininko Jėzaus, ir prie apšlakstomojo kraujo, kuris pajėgiau kalba, negu Abelio kraujas.

25 Žiūrėkite, kad neatmestute to, kuris kalba; nes jei anie neištrūko, kai jie atmetė tą, kuris žemėje davė įspėjimų, tai juo labiau neištrūksime mes, kurie nusikreipiame nuo to, kuris įspėja iš dangaus; 26 jo balsas tąsyk sudrebino žemę, bet dabar jis yra pažadėjęs, sakydamas: "Dar kartą aš sudrebinsiu ne tik žemę, bet ir dangų." 27 Bet žodžiai "dar kartą" nurodo sudrebinamųjų, sukurtinių, daiktų pašalinimą, kad pasiliktų tai, kas negali būti sudrebinama. 28 Todėl gaudami nesudrebinamą karalystę, būkime dėkingi; tuo tarnaukime, kaip patinka Dievui, su pagarba ir šventa baime; 29 nes mūsų Dievas yra suėdanti ugnis.

13 Brolių meilė tepasilieka. 2 Nepamirškite vaišingumo, nes juo kai kurie, to nenujausdami, buvo priėmę nakvynėn angelus! 3 Atsiminkite kalinius, lyg kad jūs būtute kartu įkalinti, tuos, su kuriais piktai elgiamasi, kaip tokie, kurie ir patys tebesate kūne! 4 Santuoka tebūnie visų gerbiama ir santuokos patalas nesuteptas; nes paleistuvius ir svetimoteriautojus teis Dievas. 5 Laisva nuo meilės pinigams tebūnie jūsų elgsena; pasitenkinkite tuo, kas yra; nes jis pats yra pasakęs: "Niekados aš tavęs nepamesiu ir niekados aš tavęs neapleisiu"—6 tad mes drąsiai galime sakyti:

"Viešpats yra mano padėjėjas, aš nesibijosiu!
Ką padarys man žmogus?"

7 Atsiminkite savo vadus, kurie kalbėjo jums Dievo žodį; atsižvelgdami į jų gyvenimo pabaigą, sekite jų tikėjimu. 8 Jėzus

[1] Arba: 22. . . . ir prie tūkstantinių angelų minių iškilmingo sambūrio 23 ir prie danguje įrašytųjų pirmagimių surinkimo

Kristus vakar ir šiandien, tas pats ir per amžius. 9 Nesiduokite įvairių ir svetimų mokslų šalin nešami; nes gera, kad širdis sutvirtinama malone, ne valgiais, iš kurių neturėjo naudos tie, kurie jų laikėsi. *10 Mes turime aukurą, nuo kurio neturi teisės valgyti tie,* kurie tarnauja palapinei[1]. 11 Nes kūnai gyvulių, kurių kraujas vyriausiojo kunigo įnešamas į šventyklą atnašai už nuodėmę, sudeginami už stovyklos ribų. 12 Todėl ir Jėzus, kad savo paties krauju pašventintų tautą, kentėjo už vartų. 13 Tad išeikime pas jį už stovyklos ribų, nešdami jo išniekinimą. 14 Nes čia mes neturime pasiliekančio miesto, bet ieškome būsimojo. 15 Per jį tad visuomet atnašaukime Dievui gyriaus auką, tai yra, jo vardą pripažįstančiųjų lūpų vaisių. 16 O nepamirškite daryti gera ir dalytis su kitais, nes tokios aukos patinka Dievui.

17 Klausykite savo vadų ir būkite jiems pasidavę, nes jie budi jūsų sielų labui, būdami tie, kurie turės duoti apyskaitą, kad jie su džiaugsmu tai darytų ir ne dūsaudami, nes jums tai būtų be naudos.

18 Melskitės už mus, nes mes esame įsitikinę, kad turime gerą sąžinę, visais požiūriais norėdami gerai pasielgti. 19 O tuo labiau aš meldžiu tai daryti, kad juo greičiau būčiau jums sugrąžintas.

20 O ramybės Dievas, kuris išvedė iš mirusiųjų didįjį avių Ganytoją su amžinosios sandoros krauju, mūsų Viešpatį Jėzų, 21 teaprūpina jus viskuo, kas gera, jo valiai vykdyti, atlikdamas mumyse[2] tai, kas patinka jo akivaizdoje, per Jėzų Kristų; jam[3] tebūnie garbė per amžių amžius. Amen.

22 O aš meldžiu jus, broliai, kantriai išklausyti tą paraginimo žodį; aš juk ir trumpai jums parašiau. 23 Žinokite, kad mūsų brolis Timotiejus yra išleistas į laisvę; su juo, jeigu jis veikiai atvyks, aš pamatysiu jus. 24 Sveikinkite visus savo vadus ir visus šventuosius. Jus sveikina tie, kurie yra iš Italijos. 25 Malonė tebūnie su jumis visais.

JOKŪBO LAIŠKAS

1 Jokūbas, Dievo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus vergas, sveikina dvylika padermių, kurios yra išsklidusios.

2 Vienu tik džiaugsmu tai laikykite, mano broliai, kai jūs pakliūvate į įvairiopus mėginimus, 3 nes jūs žinote, kad jūsų tikėjimo ištyrimas pagamina ištvermę. 4 O ištvermė turi parodyti atbaigtą darbą, kad jūs būtute tobuli ir visiškai atbaigti, nieko nestokodami.

---

[1] Arba: padangtei
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: jumyse
[3] T.y. Dievui

5 Bet jei kuriam jūsų trūksta išminties, tas teprašo iš Dievo, kuris teikia visiems dosniai ir neprikaišioja, ir ji bus jam duota. 6 Bet jis teprašo tikėdamas, nė kiek neabejodamas, nes abejojąsis prilygsta jūros bangai, vėjo varinėjamai ir blaškomai; 7 toks žmogus tenemano, kad jis ką gaus iš Viešpaties—8 vyras dvisielis, nepastovus visuose savo keliuose.

9 Žemo luomo brolis tesigiria savo paaukštinimu, 10 o turtingasis—savo pažeminimu, nes, kaip žolyno gėlė, jis praeis. 11 Pakyla juk saulė su kaitriu vėju ir išdžiovina žolyną; jo gėlė nukrinta ir jo išvaizdos grožis žūsta. Taip ir turtingasis pavys savo elgesiuose.

12 Palaimintas vyras, kuris ištveria mėginimą, nes, pasirodęs ištirtas, jis gaus gyvenimo vainiką, kurį Dievas pažadėjo tiems, kurie myli jį. 13 Nėvienas gundomas tenesako: "Nuo Dievo ateina mano pagundymas." Nes Dievas negali būti gundomas į pikta, ir jis pats negundo nėvieno. 14 Greičiau, kiekvienas yra gundomas, kai jis savo paties geidulio yra patraukiamas ir suviliojamas. 15 Paskui geidulys pradėjęs pagimdo nuodėmę, o nuodėmė pribrendusi atsiveda mirtį.

16 Nesiduokite klaidinami, mano mylimieji broliai: 17 Kiekvienas geras dovis ir kiekviena tobula dovana yra iš aukšto, nužengia nuo šviesybių Tėvo, pas kurį nėra atmainos, nė nuo sukimosi atsirandančio pridengimo šešėliu[1]. 18 Savo paties valia jis pagimdė mus tiesos žodžiu, kad mes būtume tam tikri jo kūrinių pirmuonys.

19 Žinokite tai, mano mylimieji broliai: kiekvienas žmogus tebūnie greitas klausytis, lėtas kalbėti, lėtas užsirūstinti, 20 nes vyro rūstybė nedaro teisybės, kurios Dievas reikalauja[2]. 21 Todėl, atmesdami visą purvą ir nelabumo aibę, su romumu priimkite įdiegtąjį žodį, kuris gali išgelbėti jūsų sielas.

22 O būkite žodžio vykdytojai ir ne tik klausytojai, tuo prigaudami save pačius. 23 Nes jei kas yra žodžio klausytojas ir ne vykdytojas, tas prilygsta vyrui, kuris pasižiūri į savo gimtąjį veidą veidrodyje: 24 jis pasižiūri į save, paeina į šalį ir tuojau pamiršta, koks jis buvęs. 25 Bet kuris įsižiūri į tobulą įstatymą, laisvės įstatymą, ir lieka bežiūrįs, kuris tuo būdu yra patapęs ne klausytojas užuomarša, bet veiklus vykdytojas, tas bus palaimintas savo vykdymu.

26 Jei kas mano, kad jis esąs pamaldus, ir nepažaboja savo liežuvio, bet prigauna savo širdį, to pamaldumas yra tuščias. 27 Tyras ir nesuteptas pamaldumas, Dievo Tėvo sprendimu[3], yra šitas: aplankyti našlaičius ir našles jų sielvarte, save patį išsergėti nuo pasaulio nesusitepusį.

2 Mano broliai, nesiekite tikėjimo mūsų garbės Viešpačiu, Jėzumi Kristumi, su atsižvelgimu į asmenis. 2 Jei, būtent, į jūsų

[1] Arba: šešėlio
[2] Arba: kurią Dievas pripažįsta
[3] Arba: kokiam Dievas pritaria

susirinkimą įeina vyras, apsimovęs auksiniais žiedais, su puikiu apdaru, ir įeina taip pat vargšas su apskurusiu apdaru, 3 bet jūs atkreipiate dėmesį į tą, kuris nešioja puikųjį apdarą, ir tariate: "Tamsta, atsisėsk čia patogiai," o vargšui tariate: "Tu atsistok tenai" arba: "Atsisėsk apačioje prie mano pakojo,"—4 tai ar jūs jau nesate savyje padarę atskyrimą ir pasidarę piktais sumetimais besivadovaują teisėjai? 5 Paklausykite, mano mylimieji broliai: argi Dievas neišsirinko pasauliui neturtingų žmonių, kad jie būtų turtingi tikėjimu ir paveldėtojai karalystės, kurią jis pažadėjo tiems, kurie jį myli? 6 Bet jūs neturtėliui padarėte negarbę. Ar ne turtingieji prislegia jus ir ar ne jie traukia jus į teismus? 7 Ar ne *jie keikia tą gražųjį vardą, kuriuo jūs esate praminti*[1]?

8 Jei tik jūs pilnai įvykdote karališkąjį įstatymą, kaip jį išreiškia Raštas: "Mylėk savo artimą, kaip save patį", jūs gerai darote; 9 bet jeigu atsižvelgiate į asmenį, jūs darote nuodėmę, būdami įstatymo kaltinami laužytojai. 10 Mat, kuris laiko visą įstatymą, bet viename taške nusikalsta, tas yra prieš jį visą nusikaltęs. 11 Nes tas, kuris tarė: "Nesvetimoteriauk", tarė taip pat: "Neužmušk". Ir jei tu nesvetimoteriauji, bet užmuši, esi pasidaręs įstatymo laužytojas. 12 Taip kalbėkite ir taip darykite, kaip tie, kurie turi būti teisiami laisvės įstatymu. 13 Teismas, būtent, yra negailestingas tam, kuris nedarė gailestingumo; gailestingumas giriasi prieš teismą.

14 Ką padeda, mylimieji broliai, jei kas sakosi turįs tikėjimą, o neturi darbų? Ar tikėjimas gali išgelbėti jį? 15 Jei brolis ar sesuo yra be drabužių ir stokoja kasdieninio maisto 16 ir jei kas iš jūsų jiems taria: "Eikite ramūs, būkite sušildyti ir pasotinti", bet neduodate jiems kūno reikmenų, ką tai padeda? 17 Taip ir tikėjimas, jei jis neturi darbų, yra savyje numiręs.

18 Bet kas nors pasakys: "Tu turi tikėjimą, o aš turiu darbus." Parodyk man savo tikėjimą be darbų, tai aš tau savo darbais parodysiu tikėjimą. 19 Tu tiki, kad vienas yra Dievas. Gerai darai! Net velniai tiki—ir dreba. 20 Bet ar nori žinoti, niekingasis žmogau, kad tikėjimas be darbų yra nepaveikus? 21 Abraomas, mūsų tėvas, ar jis ne darbais buvo pateisintas, kai jis atnašavo savo sūnų Izaoką ant aukuro? 22 Matai, kad tikėjimas veikė išvien su jo darbais ir kad darbais tikėjimas buvo atbaigtas, 23 ir kad taip įvyko Raštas, kuris taria: "O Abraomas patikėjo Dievu, ir tai jam buvo palaikyta teisumu, ir jis buvo pramintas Dievo draugu." 24 Jūs matote, kad žmogus pateisinamas darbais ir ne vien tikėjimu. 25 O panašiu būdu ir paleistuvė Raaba, ar ji ne darbais buvo pateisinta, kai ji priėmė pasiuntinius ir kitu keliu išleido? 26 Juk kaip kūnas be dvasios yra numiręs, taip ir tikėjimas be darbų yra numiręs.

---

[1] Arba: kuris yra jums ištartas

3 Tenepasidaro daugelis iš jūsų mokytojai, mano broliai; jūs juk žinote, kad mes gausime griežtesnį bausmės sprendimą. 2 Nes daug suklupimų mes darome visi. Jei kas neapsirinka kalboje, tas yra tobulas vyras, įstengiąs pažaboti ir visą kūną. 3 Jei mes įbrukame žąslus į arklių nasrus, taip kad jie klauso mūsų, tai mes ir visą jų kūną sukinėjame. 4 Štai ir laivai, kad ir kaip dideli ir smarkių vėjų varomi, yra sukinėjami labai mažo vairo, kur tik vairininkas panori. 5 Taip ir liežuvis yra mažas sąnarys, tačiau išpučia didelius dalykus. Štai kokia maža ugnis kokią didelę girią padega!

6 Ir liežuvis yra ugnis . . . neteisybės pasaulis . . . liežuvis įeina į mūsų sąnarių tarpą; jis apdergia visą kūną ir padega "būties ratą", pats būdamas pragaro[1] padegtas. 7 Kiekviena žvėrių ir paukščių, šliaužikų ir jūros gyvių veislė yra juk žmogiškosios prigimties sutramdoma ir yra buvusi sutramdyta, 8 bet liežuvio joks žmogus neįstengia sutramdyti—nerimstanti blogybė, pilna mirtį nešančių nuodų. 9 Juo mes laiminame Viešpatį ir Tėvą ir juo mes prakeikiame žmones, sukurtus į Dievą panašius. 10 Iš tos pačios burnos išeina palaiminimas ir prakeikimas! Tai, mano broliai, neturi taip būti. 11 Argi šaltinis verčia iš tos pačios skylės saldų ir kartų vandenį? 12 Argi gali, mano broliai, fygmedis išauginti alyvas arba vynmedis fygas? Nė sūrus vanduo negali duoti saldaus vandens.

13 Kas yra jūsų tarpe išmintingas ir išmaningas? Savo geru pasielgimu jis teparodo savo darbus su išminties romumu. 14 Bet jeigu jūs ugdote savo širdyje kartų pavyduliavimą ir savimylią garbėtrošką, nesigirkite ir nemeluokite prieš tiesą. 15 Ta nėra išmintis, kuri ateina žemyn iš aukšto, bet žemiška, žmogiška, velniška. 16 Nes, kur pavyduliavimas ir savimyli garbėtroška, ten netvarka ir visoks nedoras darymas. 17 Bet išmintis iš aukšto yra, pirma, tyra, paskui—taiki, švelni, paslanki, pilna gailestingumo ir gerų vaisių, neabejojanti, be veidmainystės. 18 O teisybės derlius su ramybe sėjamas tų, kurie vykdo ramybę.

4 Iš kur kyla karai ir iš kur kovos pas jus? Ar ne iš tenai, iš jūsų pomėgių, kurie kaujasi jūsų sąnariuose? 2 Jūs geidžiate ir neturite; jūs žudote ir karštai siekiate įgyti, bet negalite įgyti; jūs kovojate ir kariaujate. Jūs neturite, nes neprašote; 3 jūs prašote ir negaunate, nes jūs su blogu kėslu prašote, kad tai praleistute savo pomėgiams patenkinti. 4 Jūs, svetimautojos! ar nežinote, kad draugystė su pasauliu yra neprietelystė Dievui? Taigi, jei kas nori būti pasaulio draugas, tuo pasirodo esąs Dievo priešas. 5 Arba ar manote, kad Raštas beprasmiškai sako: "Jis pavydulingai trokš-

[1] Lit. gehenos

ta dvasios, kurią apgyvendino mumyse"? 6 Bet jis teikia didesnę malonę. Todėl (Raštas) sako: "Dievas priešinasi išdidėliams, bet nuolankiesiems teikia malonę." 7 Pasiduokite tad Dievui; priešinkitės velniui, tai jis bėgs nuo jūsų. 8 Artinkitės prie Dievo, tai jis artinsis prie jūsų. Nuvalykite savo rankas, nusidėjėliai, ir perskaistinkite savo širdis jūs, dvisieliai! 9 Pajauskite savo skurdą, gedėkite ir raudokite! Jūsų juokas tepavirsta į gedulą ir džiaugsmas į prislėgtumą. 10 Nusižeminkite Viešpaties akivaizdoje, tai jis jus paaukštins.

11 Neapkalbėkite, broliai, vienas kito. Kas apkalba brolį arba teisia savo brolį, tas apkalba įstatymą ir teisia istatymą. O jei teisi įstatymą, tu nesi įstatymo vykdytojas, bet teisėjas. 12 Vienas yra įstatymo leidėjas ir teisėjas—tas, kuris gali išgelbėti ir pražudyti. Bet tu—kas tu esi, kuris teisi artimą?

13 Nugi, dabar jūs, kurie sakote: "Šiandien arba rytoj mes keliausime į tą ir tą miestą, tenai praleisime metus, versimės prekyba ir pelnysime"—14 jūs, kurie nežinote, kas rytoj atsitiks. Kas yra jūsų gyvybė? Jūs juk esate garas, kuris pasirodo trumpam ir paskui pranyksta. 15 Užuot sakę: "Jei Viešpats norės, tai mes gyvensime ir darysime šį ar tą." 16 Bet dabar jūs giriatės savo išdidžiomis kalbomis; kiekvienas toks pasigyrimas yra piktas. 17 Taigi tas, kuris nusivokia daryti gera ir nedaro, turi nuodėmę.

5 Nugi, dabar jūs, turtingieji, raudokite staugdami dėl nelaimių, kurios ateina ant jūsų. 2 Jūsų turtai yra supuvę ir jūsų drabužiai kandžių suėsti; 3 jūsų auksas ir sidabras yra surūdiję, ir jų rūdis bus liudijimas prieš jus ir suės jūsų kūnus, kaip ugnis. Jūs susikrovėte lobių paskutinėmis dienomis . . . 4 Štai jūsų laukus nuvaliusiųjų darbininkų alga, jūsų sulaikyta, šaukia, ir piovėjų balsai yra prasiskverbę į kariuomenių Viešpaties ausis. 5 Jūs prabangiai gyvenote žemėje ir smaguriavote, nupenėjote savo širdis paskerdimo dieną. 6 Jūs pasmerkėte, nužudėte teisųjį—jis nesipriešina jums.

7 Taigi būkite kantrūs, broliai, iki Viešpaties atėjimo. Štai ūkininkas laukia brangaus žemės vaisiaus, būdamas dėl jo kantrus, kol jis gauna ankstyvojo ir vėlyvojo lietaus. 8 Būkite kantrūs ir jūs. Sustiprinkite savo širdis, nes Viešpaties atėjimas yra priartėjęs. 9 Nedūsaukite, broliai, vienas prieš kitą, kad nebūtute teisiami; štai Teisėjas stovi prie durų. 10 Sunkenybių pakentimo ir kantrumo pavyzdžiu imkite, broliai, pranašus, kurie kalbėjo Viešpaties vardu. 11 Štai mes vadiname palaimintais tuos, kurie ištvėrė. Apie Jobo ištvermę jūs girdėjote ir matėte Viešpaties jam lemtą pabaigą, nes Viešpats yra labai malonus ir gailestingas.

12 Bet visų pirma, mano broliai, neprisiekite nei dangumi, nei žeme, nei kita kokia priesaika. Bet jūsų "taip" tebūnie taip ir "ne"—ne, kad nepatektute teismui.

13 Kenčia kas bėdą pas jus? Tesimeldžia. Turi kas gerą nuotaiką? Tegieda psalmus. 14 Serga kas pas jus? Tepasikviečia surinkimo vyresniuosius, o jie tesimeldžia ant jo, patepdami jį aliejumi Viešpaties vardu. 15 Ir tikėjimo malda išgelbės ligonį, ir Viešpats jį pakels; o jei jis yra padaręs nuodėmių, bus jam atleista. 16 Išpažinkite tad vienas kitam nuodėmes ir melskite vienas už kitą, kad būtute pagydyti. Daug pajėgia teisiojo malda, kai ji išsiveikia. 17 Elijas buvo žmogus, kuris kentė tą pat, ką ir mes, ir jis melste meldė, kad nelytų, ir nelijo ant žemės trejus metus ir šešis mėnesius; 18 ir vėl jis meldė, ir dangus davė lietų, ir žemė išželdino savo vaisių.

19 Mano broliai, jei kas jūsų tarpe yra nuklydęs nuo tiesos ir jei kas jį atgrąžintų, 20 tai žinokite, kad tas, kuris atgrąžino nusidėjėlį nuo jo klystkelio, išgelbės jo sielą iš mirties ir pridengs daugybę nuodėmių.

PIRMASIS
PETRO
LAIŠKAS

1 Petras, Jėzaus Kristaus apaštalas, išrinktiesiems ateiviams, išsklidusiems Ponte, Galatijoje, Kapadokijoje, Azijoje ir Bitinijoje, 2 išrinktiems Dievui Tėvui žinant iš anksto, Dvasios pašventinimu, kad jie būtų paklusnūs ir apšlakstyti Jėzaus Kristaus krauju.[1] Malonė ir ramybė jums tepadaugėja.

3 Pagirtas tebūnie Dievas, mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Tėvas, kuris, vadovaudamasis savo dideliu gailestingumu, mus atgimdė gyvai vilčiai Jėzaus Kristaus prisikėlimu iš mirusiųjų, 4 nepragaištančiai, nesuteptai ir nevystančiai veldėmei, danguose palaikomai jums, 5 kurie Dievo jėga esate sergimi per tikėjimą išgelbėjimui, kuris yra parengtas, kad būtų apreikštas paskutiniuoju laiku. 6 Tada jūs džiūgausite[2], nors dabar trumpą laiką, jei taip turi būti, esate liūdesio prislėgti įvairiopuose mėginimuose, 7 kad jūsų ištirtas tikėjimas, daug vertingesnis už auksą, kuris, nors ir pragaišta, tačiau ištiriamas ugnimi, būtų rastas gyriui, garbei ir pagarbai tuo metu, kai apsireikš Jėzus Kristus. 8 Jį jūs mylite,

[1] Arba: kad jie būtų paklusnūs Jėzui Kristui ir apšlakstyti jo krauju
[2] Arba: Tuo jūs džiūgaujate (džiūgaukite)

nors ir jo nematėte; nors ir dabar jo nematote, jį tačiau tikite, ir galėsite džiūgauti su neapsakomu ir perskaidrintu džiaugsmu, 9 kai pasieksite tikėjimo tikslą—sielų išgelbėjimą.

10 Apie tą išgelbėjimą teiravosi ir kruopščiai tyrinėjo pranašai, kurie pranašavo apie jums skirtą malonę, 11 tyrinėdami, kurį arba kas per laiką nurodė juose kalbanti Kristaus Dvasia, kai ji iš anksto liudijo apie Kristui skirtuosius kentėjimus ir po jų einančius išaukštinimus. 12 Jiems buvo apreikšta, kad jie ne sau patiems, bet jums patarnavo tais dalykais, kurie dabar yra jums paskelbti per tuos, kurie paskelbė jums Evangeliją Šventąja Dvasia, atsiųsta iš dangaus; į tuos dalykus angelai geidžia pažiūrėti.

13 Todėl, sukaupę savo mintis,[1] būdami visiškai blaivūs, paremkite[2] savo viltį malone, kuri bus jums teikiama Jėzaus Kristaus apsireiškimo metu; 14 kaip paklusnūs vaikai, nesiderinkite prie pirmiau jūsų nežinojimo metu puoselėtų pageidimų, 15 bet, sekdami Šventąjį, kuris pašaukė jus, ir jūs pasidarykite šventi visu pasielgimu; 16 nes parašyta: "Būkite šventi, nes aš esu šventas." 17 Ir jeigu jūs, kaip Tėvo, šaukiatės to, kuris teisia bešališkai, atsižvelgdamas į kiekvieno darbą, tai su baime elkitės savo ateivystės metu, 18 žinodami, kad ne pragaištančiais turtais, auksu ar sidabru, jūs buvote atpirkti nuo niekingos jūsų elgsenos, paveldėtos iš tėvų, 19 bet brangiu krauju, tarytum, avinėlio be kliaudos ir dėmės, Kristaus, 20 kuris, tiesa, buvo pramatytas pirm pasaulio sukūrimo, bet laikų pabaigoje apreikštas dėl jūsų, 21 kurie per jį esate įtikėję Dievą, kuris prikėlė jį iš mirusiųjų ir davė jam garbę, taip kad jūsų tikėjimas ir viltis yra nukreipti į Dievą.

22 Būdami paklusnumu tiesai nuskaistinę savo sielas neveidmainingai brolių meilei, mylėkite vienas kitą iš širdies karštai 23 jūs, kurie esate atgimdyti ne iš pragaištančios, bet nepragaištančios sėklos, gyvu ir pasiliekančiu Dievo žodžiu; 24 nes

"visas kūnas yra, kaip žolynas,
ir visa jo garbė, kaip žolyno gėlė;
sudžiūsta žolynas, ir gėlė nukrinta,
25 bet Viešpaties žodis išlieka per amžius;"

o tai yra jums paskelbtasis Evangelijos žodis.

2 Taigi, atmetę visokį blogumą, visokį vylių ir veidmainiavimus, pavydus ir visokius apkalbinėjimus, 2 trokškite, kaip tik ką užgimę kūdikiai, dvasinio neatskiesto pieno, kad juo augtute išgelbėjimui, 3 jei esate "paragavę Viešpaties gerumą".

4 Priženkite prie jo, gyvojo akmens, žmonių, tiesa, atmesto, bet Dievui "išrinkto, brangaus", 5 ir patys, kaip gyvi akmenys, sta-

[1] Lit. susijuosę savo proto strėnas
[2] Arba: būdami blaivūs, visiškai paremkite

tydinkitės į dvasinius namus šventai kunigystei, atnašauti dvasinėms aukoms, kurios priimtinos Dievui per Jėzų Kristų. 6 Todėl Rašte ir turima vieta:

"Štai aš dedu Sione rinktinį akmenį, brangų kertinį akmenį,
ir, kas tiki jį, nebus sugėdintas."

7 Taigi jums, tikintiesiems, teks garbė; bet netikintiesiems

"kaip tik tas akmuo, kurį statytojai atmetė,
pavirto kertiniu akmeniu"

8 ir

"susitrenkimo akmeniu bei papiktinimo uola";

jie susitrenkia, neklausydami žodžio; tam jie ir yra skirti.

9 Bet jūs esate "išrinkta giminė", "karališka kunigystė", "šventa tauta", "žmonės pasisavinimui", kad išgarsintute "didingus darbus to", kuris jus pašaukė iš tamsos į savo nuostabią šviesą. 10 Kitados jūs buvote "netauta", bet dabar esate Dievo tauta; jūs buvote "be pasigailėjimo", bet dabar esate "radę pasigailėjimą".

11 Mylimieji, aš maldauju jus, kaip svetimšalius ir ateivius, susilaikyti nuo kūno geidulių, kurie kariauja su siela, 12 ir parodyti gerą elgesį tarp pagonių, kad tuo atveju, kur jie apšmeižia jus piktadariais, iš gerų darbų matydami jūsų elgesį esant gerą, garbintų Dievą aplankymo dieną.

13 Būkite pasidavę kiekvienai žmonių santvarkai dėl Viešpaties; ar tai karaliui, kaip vyriausiajam, 14 ar valdytojams, kaip jo siunčiamiems piktadariams nubausti ir geradariams pagirti. 15 Nes tokia yra Dievo valia, kad, gera darydami, nutildytute neišmaniųjų žmonių nežinojimą. 16 Tai darykite, kaip laisvi ir ne kaip tokie, kurie naudojasi laisve lyg kokia priedanga blogam elgesiui, bet kaip Dievo vergai. 17 Visus gerbkite, brolius mylėkite, Dievo bijokitės, karalių laikykite pagarboje.

18 Jūs, šeimynos žmonės, su visa baime būkite pasidavę savo šeimininkams, ne tik geriems ir švelniems, bet ir aikštingiems; 19 nes tuo pelno sau pripažinimą, jei kas dėl Dievo sąmonės pakelia gildymus, kentėdamas neteisiai. 20 Nes kokia tai garbė, jeigu jūs kantriai kenčiate, kai padarote nuodėmę ir už ją esate mušami? Bet jeigu jūs, gera darydami ir už tai kentėdami, liekate ištvermingi, tuo pelnote sau Dievo pripažinimą. 21 Tam jūs juk ir esate pašaukti; nes ir Kristus kentėjo už jus, palikdamas jums pavyzdį, kad pasektute jo pėdomis. 22 "Jis nepadarė nuodėmės, ir vyliaus nerasta jo burnoje;" 23 jis plūstamas nesiplūdo, kentėdamas negrasė, bet tai pavedė teisingai Teisiančiojo nuožiūrai. 24 Jis pats užgabeno mūsų nuodėmes savo kūnu ant medžio, kad mes, numirę nuodėmėms, gyventume teisybei; 25 jo "randais jūs esate išgydyti". 26 Jūs juk buvote beklydinėją, kaip avys, bet dabar esate sugrąžinti pas savo sielų Ganytoją ir Sargą.

3 Panašiai jūs, žmonos, būkite pasidavusios savo vyrams, kad ir tie, kurie, gal būt,[1] neklauso Dievo žodžio, būtų laimėti be žodžio žmonų elgesiu, 2 matydami jūsų skaistų elgesį, glūdintį Dievo baimėje. 3 Jūsų tebūnie ne išviršinis iš plaukų susipynimo ir auksinėmis gražmenomis apsisagstymo ar drabužiais apsirengimo susidaręs papuošalas, 4 bet paslėptasis širdies žmogus su nepragaištančiuoju romios ir tykios dvasios pobūdžiu; ji viena yra didžiai vertinama[2] Dievo akivaizdoje. 5 Juk taip kitados puošdavosi ir šventosios moterys, kurios turėjo viltį Dievu, būdamos pasidavusios savo vyrams, 6 kaip kad Sara klausė Abraomo, jį "ponu" vadindama. Jos dukromis jūs esate patapusios, jei darote gera ir nebijote jokio įbauginimo.

7 Jūs, vyrai, panašiu būdu, gyvenkite protingai su moteriškąja lytim, kaip silpnesne, reikšdami joms pagarbą, kaip tokioms, kurios taip pat bendrai paveldi gyvenimo malonę, kad jūsų maldoms nebūtų daroma kliūčių.

8 O, galiausiai, visi būkite vienos minties, užjaučią, mylį brolius, gailestingi, nuolankios dvasios. 9 Neatsilyginkite blogu už bloga ar plūdimu už plūdimą, bet, priešingai, laiminkite, nes tam jūs esate pašaukti, kad paveldėtute palaiminimą. 10 Nes

"kas nori pamilti gyvenimą
ir matyti gerų dienų,
tesulaiko savo liežuvį nuo pikto
ir savo lūpas, kad nekalbėtų vyliaus;
11 tenusikreipia nuo pikto ir tedaro gera,
teieško ramybės ir tesiveja ją.
12 Nes Viešpaties akys ant teisiųjų
ir jo ausys jų maldai,
bet Viešpaties veidas prieš darančiuosius pikta."

13 Ir kas yra, kuris jums pakenks, jei esate uolūs daryti gera? 14 Bet jeigu jums ir tektų kentėti dėl teisybės, jūs esate palaiminti. "Bet jų gasdinimo nebijokite ir neišsigąskite, 15 verčiau laikykite šventą Viešpatį," Kristų, savo širdyse, būdami visuomet pasirengę duoti atsakymą kiekvienam, kuris reikalauja paaiškinimo apie jumyse esančią viltį. 16 Bet tai darykite su romumu ir baime, turėdami gerą sąžinę, kad tais atvejais, kur jūs esate apšmeižiami, liktų sugėdinti tie, kurie iškoneveikia jūsų gerą elgesį Kristuje. 17 Nes geriau yra,—jei Dievo valia panorėtų,—kad jūs kentėtute gera darydami, nekaip bloga darydami. 18 Nes ir Kristus kartą numirė[3] už nuodėmes, Teisusis už neteisiuosius, kad jis mus atvestų pas Dievą, būdamas, tiesa, numarintas kūnu, bet gyvas padarytas dvasia; 19 ja jis nuėjęs skelbė kalėjime esančioms dvasioms, 20 kurios kadaise buvo nepaklusnios, kai Dievo kantrumas laukė Nojaus

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: kad kai kurie, nors jie ir. . . .
[2] Arba: jis vienas yra didžiai vertinamas
[3] Kiti senoviniai rankraščiai: kentėjo

dienomis, tuo metu, kai buvo statoma arka, kuria nedaugelis, tai yra, aštuoni asmenys, buvo išgelbėti per vandenį. 21 Krikštas, kuris tai atvaizduoja, ir jus dabar išgelbi—jis yra ne kūno nešvarumo nuplovimas, bet meldimasis į Dievą geros sąžinės—per Jėzaus Kristaus prisikėlimą; 22 Jis yra "Dievo dešinėje", užžengęs į dangų, ir jam yra pajungti angelai, valdžios ir galybės.

4 Taigi, kadangi Kristus kentėjo kūnu, ir jūs apsiginkluokite ta pačia mintimi,—nes kas yra ėmęs kentėti kūnu, yra paliovęs nuodėmiauti,—2 kad jūs jau nebe žmonių geiduliams, bet Dievo valiai nugyventute likusįjį laiką, jums leistą kūne. 3 Juk užtenka to, kad praėjusiuoju laiku jūs esate vykdę pagonių valią, gyvendami smaguriavimuose, pageidimuose, apsigėrimuose vynu, apsirijimuose, girtuokliavimuose ir neleistinuose stabų garbinimuose. 4 Jiems tai atrodo keista, kad jūs nebebėgate kartu su jais į tą patį ištvirkimo išsiliejimą, ir jie piktžodžiauja; 5 jie duos apyskaitą tam, kuris yra pasiruošęs teisti gyvuosius ir mirusiuosius. 6 Juk tam ir mirusiesiems buvo paskelbta Evangelija, kad jie, nors ir nuteisti, kaip žmonės nuteisiami, kūno požiūriu, būtų tačiau gyvi, kaip Dievas yra gyvas, dvasia.

7 Bet visų dalykų galas yra priartėjęs. Būkite tad drausmingi ir blaivūs, kad galėtute atsidėti maldoms. 8 Visų pirma turėkite vienas kitam karštą meilę, nes "meilė pridengia daugybę nuodėmių". 9 Būkite vienas kitam vaišingi be murmėjimo. 10 Destis, kokią kiekvienas yra gavęs malonės dovaną, ja tarnaukite vienas kitam, kaip geri daugeriopos Dievo malonės prievaizdai: 11 jei kas kalba, kaip toks, kuris kalba Dievo žodžius; jei kas tarnauja, kaip toks, kuris tarnauja ta stiprybe, kurią Dievas teikia—kad visuose dalykuose Dievas būtų garbinamas per Jėzų Kristų. Jam priklauso garbė ir valdžia per amžių amžius! Amen.

12 Mylimieji, nesistebėkite ugninguoju bandymu, kuris įvyksta pas jus jums išmėginti, lyg kad kas keista jums atsitiktų; 13 verčiau džiaukitės tuo, kiek jūs dalyvaujate Kristaus kentėjimuose, kad jūs ir jo garbės apsireiškimo metu galėtute džiaugtis ir linksmintis. 14 Jei esate niekinami dėl Kristaus vardo, jūs esate palaiminti, nes garbės ir Dievo Dvasia ilsisi ant jūsų. 15 Mat, niekas iš jūsų neturi kentėti, kaip žmogžudys, ar vagis, ar piktadarys, ar kaip toks, kuris kišasi į svetimus dalykus; 16 jei jis tačiau turi kentėti, kaip krikščionis, tenesigėdi, bet tegarbina Dievą šituo vardu. 17 Nes jau yra metas, kur teismas prasideda nuo Dievo namų; bet jei jis pirma prasideda nuo mūsų, koks bus galas tų, kurie neklauso Dievo Evangelijos? 18 Ir

"jei teisusis vos nevos beišgelbimas,
tai kur bedievis ir nusidėjėlis bepasirodys?"

19 Tuo būdu ir tie, kurie kenčia pagal Dievo valią, gera darydami, tepaveda ištikimam Kūrėjui savo sielas.

5 Taigi vyresniuosius jūsų tarpe raginu aš, draugas vyresnysis ir Kristaus kentėjimų liudytojas, taip pat dalininkas tos garbės, kuri turi apsireikšti: 2 ganykite Dievo kaimenę, kuri yra pas jus, ne iš prievartos, bet noriai, kaip Dievui patinka; ne su gėdingu pasipelnymo tikslu, bet su atsidavimu; 3 ne kaip viešpataują jums pavestai daliai, bet pasidarydami pavyzdžiu kaimenei. 4 Ir kai Vyriausiasis Ganytojas pasirodys, jūs gausite nevystantį garbės vainiką. 5 Panašiai jūs, jaunesnieji, būkite pasidavę vyresniesiems. Apskritai, jūs visi, santykiaudami vienas su kitu, apsirenkite nuolankumu, nes "Dievas priešinasi išdidiems, bet nuolankiems teikia malonę".

6 Nusilenkite tad po galingąja Dievo ranka, kad jis išaukštintų jus tinkamu laiku. 7 "Visą savo rūpestį meskite ant jo," nes jis rūpinasi jumis. 8 Būkite blaivūs, budėkite! Jūsų priešininkas velnias slankioja aplinkui, kaip riaumojąs liūtas, ieškodamas, kurį jis galėtų praryti; 9 jam atsispirkite, tvirti tikėjimu, žinodami, kad tokius pat kentėjimus patiria jūsų broliai pasaulyje. 10 O visos malonės Dievas, kuris jus pašaukė į savo amžinąją garbę Kristuje, pats jus, trumpą laiką kentėjusius, atkels, sutvirtins, sustiprins, pagrįs; 11 jam tebūnie valdžia per amžių amžius. Amen.

12 Per Silvaną, ištikimą brolį, kokiu jį laikau, aš jums trumpai parašiau, paragindamas ir paliudydamas, kad šita yra tikra Dievo malonė. Tvirtai stovėkite joje! 13 Jus sveikina Babilone esanti drauge išrinktoji [1] ir mano sūnus Morkus. 14 Sveikinkite vienas kitą meilės pabučiavimu.

Ramybė tebūnie jums visiems, kurie esate Kristuje.

ANTRASIS
PETRO
LAIŠKAS

1 Simonas Petras, Jėzaus Kristaus vergas ir apaštalas, tiems, kurie gavo tikėjimą, lygiavertį su mūsuoju, mūsų Dievo ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus teisingumu. 2 Malonė ir ramybė jums tepadaugėja pilnu Dievo ir mūsų Viešpaties Jėzaus pažinimu.

3 Juk ir visa, kas praverčia gyvenimui ir pamaldumui, jo die-

[1] Kiti senoviniai rankraščiai priduria: bendruomenė

viškoji jėga yra mums dovanojusi pilnu pažinimu to, kuris mus pašaukė savo garbe ir pranašia jėga, 4 kuriomis brangieji ir didžiausieji pažadai mums dovanoti, kad per juos jūs pasidarytute dieviškosios prigimties dalininkai, ištrūkę iš sugedimo, kuris reiškiasi pasaulyje pageidimu. 5 Kaip tik todėl, pridėję visą stropumą, pateikite savo tikėjime dorybę, dorybėje pažinimą, 6 pažinime susilaikymą, susilaikyme ištvermę, ištvermėje pamaldumą, 7 pamaldume broliškumą, o broliškume meilę. 8 Nes jei šitos savybės pas jus esti ir tarpsta, jos neleidžia jums stovėti sutingusiems ir be vaisių, siekiant įsigyti pilną mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pažinimą. 9 Mat, kas neturi šitų savybių, yra aklas ir trumparegis, pamiršęs apvalymą nuo savo senųjų nuodėmių. 10 Todėl, broliai, juo labiau stenkitės patvirtinti savo pašaukimą ir išrinkimą, nes, tai darydami, jūs niekados nesuklupsite; 11 taip bus jums gausiai parūpintas įėjimas į amžinąją mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus karalystę.

12 Todėl aš ketinu visuomet jums priminti šituos dalykus, nors jūs ir žinote juos ir esate sutvirtinti tiesoje, kurią dabar turite. 13 Aš kaip tik laikau teisingu dalyku, kol tebesu šitoje palapinėje, jus pažadinti primindamas, 14 nes žinau, kad veikiai ateina mano palapinės nugriovimo laikas, kaip tai ir mūsų Viešpats Jėzus Kristus yra man apreiškęs. 15 Bet aš pasistengsiu, kad jūs, ir man iškeliavus, kiekvienu metu turėtute galimumą prisiminti šituos dalykus.

16 Nes, ne gudriai išgalvotomis pasakomis sekdami, mes pranešėme jums apie mūsų Viespaties Jėzaus Kristaus jėgą ir pasirodymą, bet būdami patapę jo didenybės liudininkais, kurie ją matė savo akimis. 17 Nes, kai jis gavo iš Dievo Tėvo pagerbimą ir perskaidrinimą ir kai šitoks balsas jam atskambėjo nuo didingosios garbės: "Šitas yra mano Sūnus, mano mylimasis; jį aš pamėgau,"— 18 šitą balsą mes girdėjome atskambantį iš dangaus, kai mes buvome su juo šventajame kalne. 19 Taip mes turime juo labiau patikimą pranašų žodį. Jūs gerai darote, kreipdami į jį dėmesį, lyg į kokį žiburį, šviečiantį tamsioje vietoje, kol praauš diena ir aušros žvaigždė užtekės jūsų širdyse. 20 Pirmoj eilėj jūs turite žinoti tai, kad jokia Rašto pranašystė nėra savavališko aiškinimo dalykas, 21 nes ne žmogaus valia kada nors yra atėjusi pranašystė, bet, Šventosios Dvasios varomi, žmonės kalbėjo Dievo įkvėpti.[1]

2 Bet buvo ir netikrų pranašų tautoje, kaip ir pas jus bus netikrų mokytojų, kurie nepastebimai įves pražūtingus klaidžiamokslius, užsigindami net juos atpirkusiojo Viešpaties ir taip užsitraukdami greitą žuvimą. 2 Ir daugelis paseks jų smaguriavimais; dėl jų tiesos keliui bus piktžodžiaujama. 3 Ir, būdami godulingi,

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: Šventosios Dvasios varomi, kalbėjo šventi Dievo žmonės.

jie gudriai pramanytais žodžiais išnaudos jus; jau nuo senovės jų pasmerkimas neužtrunka ir jų žuvimas nesnaudžia.

4 Nes jei Dievas nusidėjusių angelų nesigailėjo, bet, nustūmęs į pragarmę[1], padavė juos į tamsiąsias duobes, kad jie būtų palaikomi teismui; 5 jei jis nesigailėjo senovinio pasaulio, tik išlaikė Nojų, teisybės šauklį, su kitais septyniais, kai jis užleido tvaną ant bedievių pasaulio; 6 jei, paversdamas pelenais Sodomos ir Gomoros miestus, jis pasmerkė juos žlugimui ir tuo parodė įspėjantį pavyzdį būsimųjų laikų bedieviams; 7 ir jei jis išgelbėjo teisųjį Lotą, patvirkusio nelabųjų elgesio didžiai varginamą, 8 (nes, regėdamas ir girdėdamas, teisusis, kai jis gyveno jų tarpe, diena iš dienos turėjo kankinti savo teisią sielą jų nedorais darbais),—9 tai Viešpats žino, kaip išgelbėti pamaldžiuosius iš mėginimo, o neteisiuosius palaikyti teismo dienai, kur jie turės būti baudžiami, 10 ir ypač tuos, kurie atsiduoda kūnui, geisdami to, kas juos suteršia, ir niekina viešpatystę.

Įžūlūs akiplėšos! jie nesudreba piktžodžiaudami garbingiesiems, 11 kur tuo tarpu angelai, stiprumu ir jėga būdami didesni, Viešpaties akivaizdoje neištaria prieš juos piktžodžiaujančio sprendimo. 12 Bet šitie, kaip neprotingi gyvuliai, vien gamtiniai padarai, užgimę sugavimui ir nugalabijimui, piktai kalbėdami apie tai, apie ką nenusimano, jiems pragaištant, irgi pragaiš, 13 kęsdami skriaudą kaip atpildą už savo daromas skriaudas. Jie laiko pramoga smaguriavimą dienos metu. Jie yra purvo ir gėdos dėmės, kai jie smaguriauja su savo apgavystėmis[2], pokyliaudami kartu su jumis. 14 Jie turi akis, pilnas svetimoteriavimo, nepasotinamas nuodėme. Jie vilioja nesutvirtintas sielas. Jie turi širdį, išlavintą godulyste. Prakeikti vaikai! 15 Palikę tiesų kelią, jie nuklydo; jie pasekė keliu Balaamo, Beoro[3] sūnaus, kuris pamėgo atpildą už neteisybę. 16 Tačiau buvo pabartas dėl savojo nusikaltimo: nebylys jungini̇s gyvulys, prabilęs žmogaus balsu, sukliudė pranašo beprotystę.

17 Šitie yra bevandeniai šaltiniai ir audros varinėjamos miglų debesys; jiems yra palaikyta juodžiausia tamsa. 18 Nes, kalbėdami išdidžius tuštybės žodžius, jie paleistuvingais kūno geiduliais[4] pavilioja tuos, kurie tik ką yra paspruke[5] nuo gyvenančiųjų paklydime. 19 Jie žada jiems laisvę, patys būdami sugedimo vergai; nes ko kas nugalėtas, tam jis yra atitekęs vergu. 20 Nes jei, ištrūkę nuo pasaulio susitepimų pilnu Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažinimu, jie vėl, į juos įsipainioję, jų nugalimi, tai paskutinioji būsena jiems yra pasidariusi blogesnė už pirmutiniąją.

---

[1] Lit. tartarą
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: smaguriauja savo meilės puotose
[3] Kiti senoviniai rankraščiai: Bosoro
[4] Arba: jie, pasidavę kūno geiduliams, paleistuvingais poelgiais
[5] Kiti senoviniai rankraščiai: kurie kaip tik sprunka

21 Nes jiems būtų geriau, jeigu jie nebūtų pažinę teisybės kelio, nekaip, jį pažinusiems, atsigręžti nuo jiems paduoto šventojo įsakymo. 22 Jiems yra atsitikę tai, ką sako šis tikras priežodis: "Šuo grįžta prie savo vemalo" ir: "Kiaulė nusimaudo, kad voliotųsi dumbluose."

3 Šitas, mylimieji, yra jau antras laiškas, kurį jums rašau; juose aš primindamas budinu jūsų tyrą nusistatymą, 2 kad atsimintute šventųjų pranašų iš anksto pasakytuosius žodžius ir jūsų apaštalų jums paduotą Viešpaties ir Gelbėtojo įsakymą. 3 Pirmoj eilėj jūs turite žinoti tai, kad paskutiniosiomis dienomis ateis apjuokėjų su pašaipa, tenkinančių savo pačių geidulius 4 ir tariančių: "Kur yra jo atėjimo pažadas? Juk nuo to laiko, kai užmigo tėvai, viskas taip pasilieka, kaip yra buvę nuo sukūrimo pradžios." 5 Jiems, būtent, noriai tai tvirtinant, nepastabu,[1] kad dangūs buvo jau nuo seniai ir kad žemė buvo surengta Dievo žodžiu iš vandens ir su vandens pagalba; 6 per tuodu anuometinis pasaulis, vandeniu aptvindytas, žuvo. 7 Bet dabartiniai dangūs ir dabartinė žemė tuo pačiu žodžiu yra atidėti ugniai, palaikomi teismo ir bedievių žmonių žuvimo dienai.

8 Bet šitas vienas dalykas neturi likti jūsų, mylimieji, nepastebėtas, kad viena diena pas Viešpatį yra, kaip tūkstantis metų, ir "tūkstantis metų, kaip viena diena". 9 Viešpats negaišta ištesėti pažado ta prasme, kuria kai kurie įsivaizduoja gaišlumą, bet jis yra jums[2] kantrus, nenorėdamas, kad kurie nors pražūtų, bet kad visi ateitų į atgailą. 10 Bet Viešpaties diena ateis, kaip vagis; ją dangūs su ūžesiu praeis, o elementai nuo karščio suskis ir žemė bei joje esamieji dariniai bus sudeginti.

11 Jei visa šita turi taip suskysti, kaip tad jūs turėtute pasižymėti šventu elgesiu ir pamaldumu, 12 laukdami ir pagreitindami atėjimą[3] Dievo dienos, dėl kurios dangūs degdami suskis ir elementai nuo karščio sutirps! 13 Bet, anot jo pažado, mes laukiame naujų dangų ir naujos žemės, kuriuose teisybė gyvena.

14 Todėl, mylimieji, to laukdami, uoliai stenkitės, kad būtute rasti jo akivaizdoje be dėmės, nepeiktini ir ramūs, 15 ir mūsų Viešpaties kantrumą laikykite išgelbėjimu. Taip ir mūsų mylimasis brolis Povilas jam suteiktąja išmintimi jums parašė, 16 taip jis rašo ir apskritai visuose laiškuose, kur jis apie tai kalba. Juose yra sunkiai suprantamų dalykų, kuriuos nemokytieji ir nesutvirtintieji iškraipo, kaip ir kitus Raštus, savo pačių žuvimui. 17 Taigi jūs, broliai, tai iš anksto žinodami, sergėkitės, kad, bedievių pa-

---

[1] Arba: Jie, būtent, noriai nepastebi to dalyko
[2] Kiti senoviniai rankraščiai: dėl jūsų
[3] Arba: ir rimtai trokšdami atėjimo

klydimo sykiu patraukti, neišpultute iš savojo tvirtumo. 18 Verčiau augkite malone ir mūsų Viešpaties bei Gelbėtojo Jėzaus Kristaus pažinimu.[1] Jam tebūnie garbė dabar ir per amžius[2].

PIRMASIS JONO LAIŠKAS

1 Kas buvo nuo pradžios, ką esame girdėję, ką esame regėję savo akimis, ką pastebėjome ir ką apčiupinėjo mūsų rankos, apie gyvybės žodį,—2 gyvybė pasirodė, ir mes esame ją regėję; mes paliudijame ir skelbiame jums amžinąją gyvybę, kuri buvo pas Tėvą ir mums pasirodė,—3 ką mes esame regėję ir girdėję, skelbiame ir jums, kad ir jūs turėtute draugystę su mumis; o mūsoji draugystė yra su Tėvu ir su jo Sūnumi Jėzumi Kristumi. 4 Ir šita mes rašome, kad mūsų džiaugsmas būtų pilnintelis.

5 Šita yra žinia, kurią mes esame girdėję iš jo ir jums skelbiame: "Dievas yra šviesybė, ir jame nėra jokios tamsybės." 6 Jei sakome: "Mes turime draugystę su juo", o vaikščiojame tamsoje, mes meluojame ir nedarome tiesos; 7 bet jei vaikščiojame šviesoje, kaip jis yra šviesoje, mes turime draugystę vienas su kitu, o Jėzaus, jo Sūnaus, kraujas apvalo mus nuo visokios nuodėmės. 8 Jei sakome: "Mes neturime nuodėmės", tai klaidiname save pačius, ir tiesos nėra mumyse. 9 Jei mes išpažįstame savo nuodėmes, tai jis yra ištikimas ir teisingas, kad atleidžia mums nuodėmes ir apvalo mus nuo visokios neteisybės. 10 Jei sakome: "Mes nesame nusidėję", mes jį padarome melagiu, ir jo žodžio nėra mumyse.

2 Mano vaikeliai, šita aš jums rašau, kad jūs nenuodėmiautute; o jei kas nusideda, mes turime Užtarėją pas Tėvą, Jėzų Kristų, teisųjį; 2 ir jis yra permaldavimo auka už mūsų nuodėmes, ir ne tik už mūsų, bet ir už viso pasaulio. 3 O tuo mes galime būti tikri, kad esame jį pažinę, jei mes laikome jo įsakymus. 4 Kuris sako: "Aš esu jį pažinęs", o nelaiko jo įsakymų, yra melagis, ir

---

[1] Arba: augkite mūsų Viešpaties ir Gelbėtojo Jėzaus Kristaus malone ir pažinimu.
[2] Lit. amžinybės dienai

jame nėra tiesos; 5 bet kuris laiko jo žodį, tame tikrai yra patapusi tobula meilė Dievui. Tuo mes galime būti tikri, kad jame esame: 6 kuris sako, kad jis pasilieka jame, tas privalo lygiai taip pat ir pats elgtis, kaip anas elgėsi.

7 Mylimieji, ne naują įsakymą aš jums rašau, bet seną įsakymą, kurį jūs turėjote nuo pradžios; senasis įsakymas yra tas žodis, kurį girdėjote. 8 Kita vertus, naują įsakymą aš jums rašau; tai yra tikra jame ir jumyse, kad[1] tamsa praeina ir tikroji šviesa jau šviečia. 9 Kuris sako, kad jis esąs šviesoje, o neapkenčia savo brolio, tebėra ligi šiol tamsoje. 10 Kuris myli savo brolį, pasilieka šviesoje, ir jame[2] nėra priežasties susitrenkti. 11 Bet kuris neapkenčia savo brolio, yra tamsoje ir vaikščioja tamsoje, ir nežino, kur einąs, nes tamsa apakino jo akis.

12 Rašau jums, vaikeliai, nes jums yra atleistos nuodėmės dėl jo vardo. 13 Rašau jums, tėvai, nes jūs esate pažinę tą, kuris yra nuo pradžios. Rašau jums, jaunuoliai, nes jūs esate nugalėję piktąjį. 14 Aš parašiau jums, vaikeliai, nes jūs esate pažinę Tėvą. Parašiau jums, tėvai, nes jūs esate pažinę tą, kuris yra nuo pradžios. Parašiau jums, jaunuoliai, nes jūs esate stiprūs, ir Dievo žodis pasilieka jumyse, ir jūs esate nugalėję piktąjį.

15 Nemylėkite pasaulio, nė to, kas yra pasaulyje. Jei kas myli pasaulį, meilės Tėvui nėra jame; 16 nes visa, kas yra pasaulyje—kūno pageidimas, akių pageidimas ir gyvenimo puikybė—nėra iš Tėvo, bet yra iš pasaulio. 17 O pasaulis praeina ir jo pageidimas; bet kuris vykdo Dievo valią, pasilieka per amžius.

18 Vaikeliai, ta yra paskutinė valanda, ir, kaip jūs girdėjote, kad ateina Antikristas, taip jau dabar yra pakilę daug antikristų; iš to numanome, kad ta yra paskutinė valanda. 19 Iš jūsų jie išėjo, bet nebuvo iš mūsų; nes jeigu jie būtų buvę iš mūsų, jie būtų pasilikę pas mus; bet jie nepasiliko, kad pasirodytų, jog jie nėra visi iš mūsų. 20 Bet jūs turite patepimą nuo Šventojo, ir jūs visi turite žinojimą.[3] 21 Ne todėl parašiau jums, kad jūs nežinote tiesos, bet todėl, kad ją žinote ir kad joks melas nėra iš tiesos. 22 Kas yra melagis, jei ne tas, kuris neigia, kad Jėzus yra Kristus? Tas yra antikristas—tas, kuris neigia Tėvą ir Sūnų. 23 Kiekvienas, kuris neigia Sūnų, neturi nė Tėvo; kuris išpažįsta Sūnų, turi ir Tėvą. 24 Ką jūs girdėjote nuo pradžios, tepasilieka jumyse. Jei jumyse pasilieka, ką girdėjote nuo pradžios, tai ir jūs pasiliksite Sūnuje ir Tėve. 25 Ir tai yra tas pažadas, kurį jis pažadėjo mums—amžinąjį gyvenimą.

26 Tai aš jums parašiau apie tuos, kurie nori jus suklaidinti; 27 bet jūs—patepimas, kurį jūs gavote nuo jo, pasilieka jumyse, ir jums nereikia, kad kas jus pamokytų; bet, kaip jo patepimas jus

---

[1] Arba: nes [2] Arba: joje
[3] Kiti senoviniai rankraščiai: ir jūs žinote visa

pamoko apie visa, ir kaip tai yra tikra ir nėra melas, ir kaip jis pamokė jus, taip pasilikite jame.

28 Ir dabar, vaikeliai, pasilikite jame, kad mes, kai jis pasirodys, turėtume drąsų pasitikėjimą ir neturėtume trauktis nuo jo susigėdę jo atėjimo metu. 29 Jei žinote, kad jis yra teisingas, tai būkite tikri, kad ir kiekvienas, kuris daro teisybę, yra iš jo gimęs.

3 Žiūrėkite, kokią meilę mums yra davęs Tėvas, kad mes galime vadintis Dievo vaikais, ir tie mes esame! Dėl tos priežasties pasaulis nepažįsta mūsų—nes jis jo nepažino. 2 Mylimieji, dabar mes esame Dievo vaikai, bet dar nepasirodė, kas mes būsime. Mes žinome, kad, kai jis pasirodys, mes būsime panašūs į jį, nes mes matysime, koks jis yra. 3 Ir kiekvienas, kuris turi šitą viltį juo, skaistina save, kaip anas yra skaistus.

4 Kiekvienas, kuris daro nuodėmę, laužo ir įstatymą, ir nuodėmė yra įstatymo laužymas. 5 Ir jūs žinote, jog anas pasirodė, kad nuimtų nuodėmes, ir nuodėmės nėra jame. 6 Kiekvienas, kuris jame pasilieka, nenuodėmiauja; kiekvienas, kuris nuodėmiauja, nėra jo matęs, nė jo pažinęs. 7 Vaikeliai, niekas tenesuklaidina jūsų: kuris daro teisybę, yra teisus, kaip kad jis yra teisus; 8 kuris daro nuodėmę, yra iš velnio, nes jau nuo pradžios velnias nuodėmiauja. Tam pasirodė Dievo Sūnus, kad jis išardytų velnio darbus. 9 Kiekvienas, kuris yra gimęs iš Dievo, nedaro nuodėmės, nes Jo prigimtis pasilieka jame; ir jis negali nuodėmiauti, nes jis yra gimęs iš Dievo. 10 Iš to galima matyti, kurie Dievo vaikai ir kurie velnio vaikai: kiekvienas, kuris nedaro teisybės, nėra iš Dievo, taip pat tas, kuris nemyli savo brolio.

11 Nes tai yra tas skelbimas, kurį jūs girdėjote nuo pradžios: kad mes privalome mylėti vienas kitą. 12 Mes neturime būti kaip Kainas, kuris buvo iš piktojo ir nudobė savo brolį. Ir kodėl jis nudobė jį? Todėl, kad jo darbai buvo pikti, o jo brolio—teisūs. 13 Nesistebėkite, broliai, jei pasaulis neapkenčia jūsų. 14 Mes žinome, kad esame perėję iš mirties į gyvenimą, nes mes mylime brolius. Kuris nemyli, pasilieka mirtyje. 15 Kiekvienas, kuris neapkenčia savo brolio, yra žmogžudys, ir jūs žinote, kad nėjoks žmogžudys neturi savyje pasiliekančios amžinosios gyvybės. 16 Iš to mes esame pažinę meilę, kad Anas padėjo už mus savo gyvybę; ir mes privalome padėti gyvybę už brolius. 17 Bet jei kuris turi pasaulio gėrybių ir regi savo brolį reikalo spaudžiamą, tačiau užrakina jam savo širdį, kaip Dievo meilė gali pasilikti jame? 18 Vaikeliai, nemylėkime žodžiu, nė liežuviu, bet darbu ir tiesa.

19 Tuo mes būsime tikri, kad iš tiesos esame, ir jo akivaizdoje nuraminsime savo širdį, 20 nes[1], jei mūsų širdis mus pasmerkia,

---

[1] Arba: kad

Dievas yra didesnis už mūsų širdį ir pažįsta visa. 21 Mylimieji, jei širdis nepasmerkia mūsų, mes turime drąsų pasitikėjimą Dievu 22 ir, ką tik prašome, gauname iš jo, nes mes laikome jo įsakymus ir darome, kas jam patinka. 23 Ir tas yra jo įsakymas, kad mes tikėtume jo Sūnaus Jėzaus Kristaus vardą ir mylėtume vienas kitą, kaip kad jis įsakė mums. 24 O tas, kuris laiko jo įsakymus, pasilieka Jame, ir Jis—jame; ir iš to mes nusivokiame, kad Jis pasilieka mumyse: iš Dvasios, kurią jis mums suteikė.

4 Mylimieji, ne kiekviena dvasia tikėkite, bet ištirkite dvasias, ar jos yra iš Dievo; nes daug netikrų pranašų yra išėję į pasaulį. 2 Iš to pažinkite Dievo Dvasią: kiekviena dvasia, kuri išpažįsta Jėzų Kristų atėjusį kūne, yra iš Dievo; 3 ir kiekviena dvasia, kuri neišpažįsta Jėzaus, nėra iš Dievo. Ta yra dvasia Antikristo, apie kurį girdėjote, kad jis ateina, ir jis jau dabar yra pasaulyje. 4 Jūs, vaikeliai, esate iš Dievo, ir esate juos nugalėję, nes didesnis yra tas, kuris yra jumyse, negu tas, kuris yra pasaulyje. 5 Jie yra iš pasaulio; todėl, ką jie kalba, yra iš pasaulio, ir pasaulis jų klausosi. 6 Mes esame iš Dievo; kuris pažįsta Dievą, klausosi mūsų; kuris nėra iš Dievo, nesiklauso mūsų. Iš to mes pažįstame tiesos dvasią ir paklydimo dvasią.

7 Mylimieji, mylėkime vienas kitą, nes meilė yra iš Dievo, ir kiekvienas, kuris myli, yra gimęs iš Dievo ir pažįsta Dievą. 8 Kuris nemyli, nepažino Dievo, nes Dievas yra meilė. 9 Tuo Dievo meilė yra tarp mūsų apreikšta, kad Dievas savo vienagimį Sūnų yra atsiuntęs į pasaulį, kad mes gyventume per jį. 10 Tame glūdi meilė: ne kad mes esame mylėję Dievą, bet kad jis numylėjo mus ir atsiuntė savo Sūnų permaldavimo auka už mūsų nuodėmes. 11 Mylimieji, jei taip Dievas mus numylėjo, ir mes privalome mylėti vienas kitą. 12 Dievo niekas niekados nėra regėjęs: jei mes mylime vienas kitą, Dievas pasilieka mumyse ir meilė jam yra patapusi tobula mumyse.[1]

13 Iš to pažįstame, kad mes jame pasiliekame ir jis mumyse: kad jis yra mums davęs savo Dvasios. 14 Ir mes esame tai matę ir paliudijame, kad Tėvas atsiuntė Sūnų pasaulio Gelbėtoju. 15 Kuris tik išpažįsta, kad Jėzus yra Dievo Sūnus, Dievas pasilieka jame ir jis Dieve. 16 Taip mes esame pažinę bei įtikėję meilę, kurią Dievas turi mums. Dievas yra meilė, ir tas, kuris pasilieka meilėje, pasilieka Dieve, ir Dievas pasilieka jame. 17 Tuo meilė yra tobulai pas mus apsireiškusi, kad mes galime turėti drąsų pasitikėjimą teismo dieną, nes, kaip anas yra . . ., taip ir mes esame šitame pasaulyje. 18 Baimės nėra meilėje, bet tobuloji meilė išvaro baimę, nes baimė turi prieš save bausmę; o kuris bijosi,

---

[1] Arba: ir jo meilė yra tobulai apsireiškusi mumyse

nėra tobulas meilėje. 19 Mes mylime, nes jis pirmas mus numylėjo. 20 Jei kas sako: "Aš myliu Dievą", o neapkenčia savo brolio, tas yra melagis; nes tas, kuris nemyli savo brolio, kurį yra matęs, negali mylėti Dievo, kurio nėra matęs. 21 Ir šitą įsakymą mes turime iš jo, kad tas, kuris myli Dievą, mylėtų ir savo brolį.

5 Kiekvienas, kuris tiki, kad Jėzus yra Kristus, yra iš Dievo gimęs, ir kiekvienas, kuris myli gimdytoją, myli ir iš jo gimusįjį. 2 Tuo mes esame tikri, kad mylime Dievo vaikus: kai mes mylime Dievą ir vykdome jo įsakymus. 3 Nes tai yra Dievo meilė, kad mes laikome jo įsakymus, o jo įsakymai nėra sunkūs. 4 Nes visa, kas yra gimę iš Dievo, nugali pasaulį; ir ta yra pergalė, kuri nugali pasaulį: mūsų tikėjimas. 5 O kas yra, kuris nugali pasulį, jei ne tas, kuris tiki, kad Jėzus yra Dievo Sūnus?

6 Šitas yra tas, kuris atėjo per vandenį ir kraują, Jėzus Kristus; ne tik su vandeniu, bet su vandeniu ir krauju. Ir Dvasia yra liudytojas, nes Dvasia yra tiesa. 7 Mat, trys yra liudytojai: 8 Dvasia, vanduo ir kraujas, ir tie trys sutaria. 9 Jei mes priimame žmonių liudijimą, Dievo liudijimas yra didesnis; nes tai yra Dievo liudijimas, kad jis yra paliudijęs apie savo Sūnų. 10 Kuris tiki Dievo Sūnų, turi liudijimą savyje; kuris netiki Dievu, jį yra padaręs melagiu, nes jis nėra įtikėjęs liudijimo, kurį Dievas yra paliudijęs apie savo Sūnų. 11 Ir tai yra tas liudijimas: Dievas davė mums amžiną gyvenimą, ir šitas gyvenimas yra jo Sūnuje. 12 Kuris turi Sūnų, turi gyvenimą; kuris neturi Dievo Sūnaus, neturi gyvenimo.

13 Tai parašiau jums, kad žinotute, jog turite amžiną gyvenimą— jums, kurie tikite Dievo Sunaus vardą. 14 Ir tai yra tas drąsus pasitikėjimas, kurį mes turime juo: kad, jei ko prašome taip, kaip jis nori, jis išklauso mus. 15 Ir jei mes žinome, kad jis išklauso mus, ko ir beprašytume, tai žinome, kad mes esame gavę prašinius, kuriuos esame iš jo prašę. 16 Jei kas mato savo brolį nusidedantį ne mirtinąja nuodėme, tas teprašo, ir Jis duos jam gyvybę, būtent, tiems, kurie nenusideda mirtinąja nuodėme. Yra mirtinoji nuodėmė; aš nesakau, kad jis dėl jos prašytų. 17 Kiekviena neteisybė yra nuodėmė, ir yra nemirtinoji nuodėmė.

18 Mes žinome, kad kiekvienas, kuris yra gimęs iš Dievo, nenuodėmiauja, bet iš Dievo Gimusysis pasergi jį, ir piktasis nepaliečia jo.

19 Mes žinome, kad esame iš Dievo, ir visas pasaulis yra piktojo valdomas.

20 Bet mes žinome, kad Dievo Sūnus yra atėjęs ir mums davęs nuovoką, kad mes pažintume Tikrąjį; ir mes esame Tikrajame, jo Sūnuje Jėzuje Kristuje. Šitas yra tikrasis Dievas ir amžinoji gyvybė. 21 Vaikeliai, pasisergėkite stabų.

ANTRASIS JONO LAIŠKAS

1 Vyresnysis išrinktajai poniai ir josios vaikams, kuriuos aš myliu tiesoje, ir ne aš vienas, bet ir visi, kurie yra pažinę tiesą, 2 dėl tiesos, kuri pasilieka jumyse ir su jumis bus per amžius. 3 Su mumis bus malonė, gailestingumas, ramybė nuo Dievo Tėvo ir nuo Jėzaus Kristaus, Tėvo Sūnaus, tiesoje ir meilėje.

4 Aš labai nudžiugau, radęs tavo vaikų, gyvenančių tiesoje, kaip kad mes gavome įsakymą nuo Tėvo. 5 O dabar aš prašau tave, ponia, ne lyg kad rašydamas tau naują įsakymą, bet tą, kurį *turėjome nuo pradžios, kad mylėtume vienas kitą.* 6 Ir *tai yra* meilė, kad mes elgiamės, laikydamiesi jo įsakymų; tai yra įsakymas, kad, kaip girdėjote nuo pradžios, elgtutės su meile. 7 Nes daug suvedžiotojų išėjo į pasaulį—tie, kurie neišpažįsta, kad Jėzus Kristus ateina kūne; toks žmogus yra suvedžiotojas ir antikristas. 8 Žiūrėkite savęs, kad neprapuldytute, ką esate nupelnę darbu, bet gautute pilną atlyginimą. 9 Kiekvienas, kuris eina toliau ir nepasilieka Kristaus moksle, neturi Dievo; kuris pasilieka tame moksle, tas turi ir Tėvą ir Sūnų. 10 Jei kas atvyksta pas jus ir neatsineša šito mokslo, nepriimkite jo į namus ir nesakykite jam "sveikas"; 11 nes kuris jį sveikina, dalyvauja jo piktuosiuose darbuose.

12 Nors daug ką aš turėčiau jums parašyti, tačiau nenorėjau popieriu ir rašalu, bet turiu viltį atsilankyti pas jus ir kalbėtis su jumis burna į burną, kad jūsų džiaugsmas būtų pilnintelis.

13 Tave sveikina tavo išrinktosios sesers vaikai.

TREČIASIS JONO LAIŠKAS

1 Vyresnysis mylimajam Gajui, kurį aš myliu tiesoje.

2 Mylimasis, aš linkiu, kad visais požiūriais tau gerai sektųsi ir kad būtumei sveikas, kaip kad tavo sielai gerai sekasi. 3 Mat,

aš labai nudžiugau, kai atėjo broliai ir paliudijo apie tavo tiesą, kaip iš tikrųjų tu gyveni tiesoje. 4 Aš neturiu didesnio džiaugsmo, kaip tai, kad girdžiu, jog mano vaikai gyvena tiesoje.

5 Mylimasis, tu ištikimai elgies, kai darai ką broliams, ir tai svetimiems, 6 kurie paliudijo apie tavo meilę surinkimo akivaizdoje. Tu gražiai pasielgsi, išleisdamas juos kelionėn Dievo tarnystei tinkamu būdu. 7 Nes jo vardo labui jie iškeliavo, nieko neimdami iš pagonių. 8 Taigi mes privalome priimti šitokius, kad būtume tiesos bendradarbiai.

9 Aš parašiau šį tą surinkimui; bet tas, kuris mėgsta jiems pirmininkauti, Diotrefis, nesutinka mūsų klausyti. 10 Todėl, kai atvyksiu, priminsiu jo darbus, kuriuos jis daro, piktais žodžiais apie mus plepėdamas; ir, tuo nesitenkindamas, jis pats nepriima brolių ir tuos, kurie nori priimti, draudžia ir išmeta iš surinkimo.

11 Mylimasis, nesek, kas bloga, bet kas gera. Kuris daro gera, yra iš Dievo; kuris daro bloga, Dievo nėra matęs. 12 Apie Demetrijų yra gerai paliudyta visų ir pačios tiesos; bet ir mes paliudijame, ir tu žinai, kad mūsų liudijimas yra tikras.

13 Daug ką aš turėčiau tau parašyti, bet nenoriu rašyti tau rašalu ir plunksna. 14 Bet aš turiu viltį veikiai išvysti tave; tuomet mes burna į burną pasikalbėsime.

15 Ramybė tebūnie tau. Tave sveikina draugai. Sveikink draugus pavardžiui.

JUDO

LAIŠKAS

1 Judas, Jėzaus Kristaus vergas ir Jokūbo brolis, pašauktiesiems, kurie Dieve Tėve yra numylėti ir Jėzui Kristui palaikyti. 2 Gailestingumas, ramybė ir meilė jums tepadaugėja.

3 Mylimieji, su visu uolumu stengdamasis rašyti jums apie bendrąjį mūsų išgelbėjimą, aš radau būtiną reikalą parašyti jums paraginimą, kad kovotute už kartą visam laikui šventiesiems paduotąjį tikėjimą. 4 Nes vogčiomis įsigavo tam tikri žmonės, kurie jau seniai Raštuose šitam teismui yra iš anksto pažymėti, bedieviai, kurie mūsų Dievo malonę perkreipia į patvirkusį elgesį ir užsigina mūsų vienintelio Valdovo ir Viešpaties Jėzaus Kristaus.

5 Bet aš noriu jums priminti, nors jums ir teko visa sužinoti kartą visam laikui, kad Viešpats, išgelbėjęs tautą iš Egipto žemės, antrąsyk pražudė netikėjusiuosius, 6 ir kad jis angelus, kurie nepa-

laikė savo poaukščio, bet paliko savąją buveinę, amžinais pančiais sukaustęs, laiko tamsos priedangoje sergimus didžiosios dienos teismui; 7 kaip kad Sodoma bei Gomora ir jų aplinkiniai miestai, kurie panašiu būdu, kaip jie, paleistuvavo ir nuėjo paskui kitokį kūną, guli priešais kaip atgrasąs pavyzdys, kentėdami amžinos ugnies bausmę.

8 O vis dėlto panašiu būdu ir šitie sapnuotojai suteršia kūną, paniekina viešpatystę, piktžodžiauja garbingiesiems. 9 Tačiau pats arkangelas Mykolas, kai, ginčydamasis su velniu, varžėsi dėl Mozės kūno, neišdrįso jam ištarti piktžodžiaujančio sprendimo, tik tarė: "Viešpats tesudraudžia tave!" 10 Bet šitie keikia visa, ko jie nežino, o ką tik jie kaip neprotingi gyvuliai įgimtiniu būdu supranta, tuo jie pagenda. 11 Vargas jiems! nes jie nužygiavo Kaino keliu, ir atsidavė dėl užmokesčio Balaamo paklydimui, ir prapuldė save Korės prieštaravimu. 12 Šitie yra tie, kurie kaip gėdos dėmės nesidrovėdami pokyliauja drauge jūsų meilės pokyliuose, kurie save pačius gano; bevandenės debesys, vėjų šen ir ten varinėjamos; medžiai rudenį be vaisių, dusyk numirę, išrauti su šaknimis; 13 šėlstančios jūros bangos, kurios išputoja savo pačių begėdystę; klajoklės žvaigždės, kurioms juodžiausia tamsa palaikyta per amžius.

14 Bet ir apie šituos sekmasis nuo Adomo, Enochas, pranašavo, tardamas: "Štai Viešpats atėjo su savo šventais tūkstančiais 15 įvykdyti teismo visiems ir nubausti visų bedievių dėl visų jų bedievystės darbų, kuriais jie bedieviškai pasielgė, ir dėl visų šiurkštybių, kurias subedievėję nusidėjėliai kalbėjo prieš jį." 16 Šitie yra murmėtojai, kurie nepasitenkina savo dalia; jie elgiasi, tenkindami savo geidulius; jų burna kalba išpūstus žodžius, ir jie pataikauja asmenims dėl pelno.

17 Bet jūs, mylimieji, prisiminkite žodžius, kurie mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus apaštalų yra iš anksto pasakyti; 18 jie, būtent, sakė jums: "Laiko pabaigoje bus pašiepėjų, kurie elgsis, tenkindami savo bedieviškus geidulius." 19 Šitie yra tie, kurie skirsto žmones klasėmis, jusliniai žmonės, kurie neturi Dvasios. 20 Bet jūs, mylimieji, statydamiesi ant savo švenčiausiojo tikėjimo, melsdamiesi Šventąja Dvasia, 21 išsilaikykite Dievo meilėje, laukdami mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus pasigailėjimo amžinam gyvenimui. 22 Vienus įtikinkite, jeigu jie abejoja; 23 kitus gelbėkite, traukdami iš ugnies; vėl kitų pasigailėkite su baime, biaurėdamiesi net kūnu suteršto apvalkalo.[1]

24 Bet tam, kuris gali jus pasergėti nesuklupusius ir savo garbės akivaizdoje pastatyti be kliaudos su džiūgavimu—25 vieninteliam Dievui, mūsų Gelbėtojui, per Jėzų Kristų, mūsų Viešpatį, priklauso garbė, didybė, galybė ir valdžia pirm visų amžių, dabar ir per visus amžius. Amen.

---

[1] Šito sakinio graikiškasis tekstas neaiškus.

APREIŠKIMAS

JONUI

1 Jėzaus Kristaus apreiškimas, kurį Dievas jam davė parodyti savo tarnams, kas netrukus turi įvykti, ir per pasiuntinį, savo angelą, ženklais atskleidė savo tarnui Jonui, 2 kuris paliudijo Dievo žodį ir Jėzaus Kristaus liudijimą—visa, ką jis matė. 3 Palaimintas, kuris skaito, ir tie, kurie klausosi tos pranašystės žodžių ir laiko tai, kas joje parašyta; nes laikas yra trumpas!

4 Jonas septyniems surinkimams, kurie yra Mažojoje Azijoje: Malonė jums ir ramybė nuo to, kuris yra, kuris buvo ir kuris ateina, ir nuo septynių dvasių, kurios yra priešais jo sostą, 5 ir nuo Jėzaus Kristaus, ištikimojo liudytojo, mirusiųjų pirmagimio ir žemės karalių valdovo.

Tam, kuris myli mus ir išlaisvino mus iš mūsų nuodėmių savo krauju, 6 ir padarė iš mūsų karalystę, kunigus savo Dievui ir Tėvui, —jam tebūnie garbė ir valdžia per amžių amžius. Amen. 7 Štai jis ateina su debesimis, ir jį išvys kiekviena akis, ir tie, kurie jį perskverbė, ir aimanuos dėl jo visos žemės giminės. Taip, amen.

8 "Aš esu Alfa ir Omega," sako Viešpats Dievas, kuris yra, kuris buvo ir kuris ateina, Visavaldis.

9 Aš, Jonas, jūsų brolis ir draugas dalyvis sielvarte, karalystėje ir ištvermingame Jėzaus lūkestyje, buvau saloje, kuri vadinasi Patmos, dėl Dievo žodžio ir Jėzaus liudijimo. 10 Aš buvau Dvasios patrauktas Viešpaties dieną ir girdėjau užpakaly savęs didelį balsą, lyg kokio trimito, 11 sakančio: "Ką regi, surašyk į knygą ir pasiųsk septyniems surinkimams—į Efezą, į Smirną, į Pergamą, į Tiatirą, į Sardes, į Filadelfiją ir į Laodikėją."

12 Tuomet aš atsigręžiau pamatyti to balso, kuris kalbėjosi su manimi, ir atsigręžęs išvydau septynis auksinius žibintuvus 13 ir žibintuvų viduryje vieną, panašų į Žmogaus Sūnų, apsivilkusį ilgu drabužiu ir apsijuosusį per krūtinę auksine juosta. 14 O jo galva ir plaukai buvo balti, kaip balta vilna, kaip sniegas, ir jo akys, kaip ugnies liepsna, 15 ir jo kojos panašios į skaistvarį, lyg kad jis būtų krosnyje įkaitintas, ir jo balsas, kaip daugelio vandenų šniokštimas. 16 Jis laikė savo dešinėje rankoje septynias žvaigždes, ir iš jo burnos išėjo kardas, dviašmenis, aštrus, ir jo veidas buvo kaip saulė, kai ji šviečia visu savo skaistumu.

17 Kai aš jį išvydau, puoliau jam į kojas, kaip numiręs. Bet jis padėjo savo dešinę ant manęs, tardamas: "Nebijok! Aš esu Pirmutinysis ir Paskutinysis 18 bei Gyvasis; aš numiriau, ir štai esu gyvas per amžių amžius ir turiu Mirties bei Mirusiųjų Pasaulio[1]

[1] Lit. Hado

raktus! 19 Taigi užrašyk, ką regėjai—kas yra ir kas turi įvykti vėliau. 20 Paslaptis septynių žvaigždžių, kurias regėjai mano dešinėje, ir septynių auksinių žibintuvų yra ta: septynios žvaigždės yra septynių surinkimų angelai ir septyni žibintuvai yra septyni surinkimai.

2 Efezo surinkimo angelui rašyk: 'Taip sako tas, kuris tvirtai laiko septynias žvaigždes savo dešinėje, kuris vaikščioja tarp septynių auksinių žibintuvų:

2 Aš žinau tavo darbus, tavo triūsą, tavo ištvermę ir kad tu negali pakęsti piktųjų, bet ištyrei tuos, kurie save vadina apaštalais, tačiau nėra, ir radai juos esant melagius; 3 žinau, kad turi ištvermę, pakentei dėl mano vardo ir nesi pailsęs. 4 Bet aš turiu prieš tave tai, kad tu palikai savo pirmąją meilę. 5 Todėl prisimink, nuo ko tu esi atpuolęs, atgailauk ir daryk pirmuosius darbus; o jei ne, aš tau ateisiu ir pajudinsiu tavo žibintuvą iš jo vietos—jei tu neatgailausi. 6 Bet tai tu turi, kad nekenti nikolajitų darbų, kurių ir aš nekenčiu. 7 Kas turi ausis, tesiklauso, ką Dvasia sako surinkimams! Nugalėtojui aš duosiu valgyti nuo gyvybės medžio, kuris yra Dievo rojuje.'

8 O Smirnos surinkimo angelui rašyk: 'Taip kalba Pirmutinysis ir Paskutinysis, kuris numirė ir atgijo:

9 Aš žinau tavo suspaudimą ir neturtą—o vis dėlto tu esi turtingas!—ir kad tau piktžodžiauja tie, kurie tariasi esą žydai, tačiau nėra, tik šėtono sinagoga. 10 Nesibijok to, ką turėsi kentėti! Štai velnias įmes kai kuriuos jūsų į kalėjimą, kad jūs būtute išmėginti, ir jūs turėsite suspaudimą dešimt dienų. Būk ištikimas, net jei turėtumei mirti, ir aš tau duosiu gyvenimo vainiką! 11 Kas turi ausis, tesiklauso, ką Dvasia sako surinkimams! Nugalėtojas nepatirs žalos nuo antrosios mirties.'

12 O Pergamo surinkimo angelui rašyk: 'Taip kalba tas, kuris turi kardą, dviašmenį, aštrų:

13 Aš žinau, kur tu gyveni: kur šėtono sostas; tačiau tvirtai laikai nusitvėręs mano vardą ir neužsigynei tikėjimo manimi, net dienomis, kuriomis Antipas, mano liudytojas, mano ištikimasis, buvo užmuštas pas jus, kur šėtonas gyvena. 14 Tačiau aš maža ką turiu prieš tave: tu turi tenai kai kuriuos, kurie laikosi Balaamo mokslo; pastarasis mokė Balaką piktinti Izraelio sūnus, kad tie valgytų stabams aukojamą mėsą ir paleistuvautų. 15 Taip ir tu turi besilaikančių nikolajitų mokslo panašiu būdu. 16 Taigi atgailauk! O jei ne, aš tau veikiai ateisiu ir kariausiu su jais savo burnos kalaviju. 17 Kas turi ausis, tesiklauso, ką Dvasia kalba surinkimams! Nugalėtojui aš duosiu paslėptosios manos, taip pat duosiu jam baltą akmenį ir ant akmens užrašytą naują vardą, kurio niekas nežino, tik jo gavėjas.'

18 Tiatiros surinkimo angelui rašyk: 'Taip kalba Dievo Sūnus,

kuris turi akis, kaip ugnies liepsną, ir kurio kojos yra panašios į skaistvarį:

19 Aš žinau tavo darbus, tavo meilę, tikėjimą, tarnavimą, ištvermę ir tavo paskutiniuosius darbus esant didesnius už pirmutiniuosius. 20 Tačiau aš turiu prieš tave tai, kad tu leidi moteriškei Jezabelei, kuri vadina save pranaše, mokyti bei suvedžioti mano tarnus, kad tie paleistuvautų ir valgytų stabams aukojamą mėsą. 21 Aš daviau jai laiko, kad ji atsiverstų, bet ji nenori atsiversti nuo savo paleistuvystės. 22 Štai aš mesiu ją į ligos patalą ir tuos, kurie su ja svetimoteriauja, į didelį vargą, jeigu jie neatsivers nuo josios darbų, 23 ir jos vaikus aš mirtimi nugalabysiu. Taip visi surinkimai pažins, kad aš esu tas, kuris ištiria inkstus ir širdis, ir aš duosiu jums kiekvienam, atsižvelgdamas į jūsų darbus. 24 Bet jums, visiems kitiems Tiatiroje, kurie nepalaiko šito mokslo, kurie, anot jų posakio, nėra pažinę šėtono gilybių, sakau: Aš neužmesiu jums kitos naštos; 25 tik, ką jūs turite, tvirtai laikykite, kol ateisiu. 26 O tam, kuris nugali ir laiko iki galo mano darbus, aš duosiu valdyti pagonis,—27 ir jis ganys juos geležine lazda, kaip moliniai indai jie bus sukuliami,—28 kaip ir aš esu gavęs valdžią iš savo Tėvo, ir aš jam duosiu aušros žvaigždę. 29 Kas turi ausis, tesiklauso, ką Dvasia sako surinkimams!'

3 Sardžių surinkimo angelui rašyk: 'Taip sako tas, kuris laiko septynias Dievo dvasias ir septynias žvaigždes:

Aš žinau tavo darbus; kad tu turi vardą, jog esi gyvas, tačiau esi numiręs. 2 Būk budrus ir stiprink likutį, kuris rengiasi mirti, nes aš nesu radęs tavo darbų tobulai atliktų mano Dievo akivaizdoje. 3 Taigi prisimink, kaip tu esi priėmęs ir išgirdai; laikyk tai ir atsiversk! Taigi, jei nebudėsi, aš ateisiu kaip vagis, ir tu nežinosi, kurią valandą aš užklupsiu tave. 4 Tačiau tu turi Sardėse maža vardų, kurie nesutepė savo drabužių; ir jie vaikščios su manimi baltai apsirengę, nes jie yra to verti. 5 Nugalėtojas tuo būdu bus apvelkamas baltais drabužiais, ir aš neišdildysiu jo vardo iš gyvenimo knygos; jo vardą aš išpažinsiu savo Tėvo akivaizdoje ir jo angelų akivaizdoje. 6 Kas turi ausis, tesiklauso, ką Dvasia sako surinkimams!'

7 Filadelfijos surinkimo angelui rašyk: 'Taip kalba Šventasis, Tiesusis, kuris turi Dovydo raktą, kuris atrakina—ir niekas neužrakina, užrakina—ir niekas neatrakina:

8 Aš žinau tavo darbus. Štai aš esu davęs prieš tave atviras duris, kurių niekas negali užrakinti; aš žinau, kad turi maža jėgos, o vis dėlto išlaikei mano žodį ir neužsigynei mano vardo. 9 Štai aš padarysiu, kad kai kurie, kurie priklauso prie šėtono sinagogos, kurie sakosi esą žydai, tačiau nėra, tik meluoja—štai aš padarysiu, kad jie ateis ir parpuls prie tavo kojų ir pažins, jog aš esu pamilęs

tave. 10 Kadangi tu išlaikei ištvermingo manęs laukimo žodį, tai ir aš tave išsergėsiu nuo mėginimo valandos, kuri turi užeiti visam pasauliui žemėje gyvenantiesiems išmėginti. 11 Aš veikiai ateinu; palaikyk, ką turi, kad niekas nepaimtų tavo vainiko. 12 Nugalėtoją aš padarysiu stulpu savo Dievo šventykloje, ir jis jau niekad nebeišeis laukan; aš užrašysiu jame savo Dievo vardą ir vardą savo Dievo miesto, naujosios Jeruzalės, kuri nužengia iš dangaus nuo mano Dievo, ir savo naująjį vardą. 13 Kas turi ausis, tesiklauso, ką Dvasia sako surinkimams!'

14 Laodikėjos surinkimo angelui rašyk: 'Taip kalba Amen, Ištikimasis ir Tiesusis Liudytojas, Dievo kūrybos Pradžia:

15 Aš žinau tavo darbus, kad tu nesi nei šaltas, nei karštas. O kad būtumei šaltas arba karštas! 16 Tuo būdu, kadangi tu esi drungnas ir nei šaltas nei karštas, aš tave išspiausiu iš savo burnos. 17 Kadangi tu sakai: "Aš esu turtingas, pralobęs ir nieko man nereikia" ir nežinai, kad tu esi nuskurdęs ir apgailėtinas, neturtingas, aklas ir nuogas, 18 aš patariu tau nusipirkti iš manęs aukso, nuskaistinto ugnyje, kad pralobtumei, ir baltus drabužius, kad apsivilktumei ir nepasirodytų tavo nuogystės gėda, ir tepalo savo akims patepti, kad regėtumei. 19 Aš visus, kuriuos myliu, baru ir draudžiu; taigi būk uolus ir atsiversk! 20 Štai aš stoviu prie durų ir beldžiuos; jei kas išgirs mano balsą ir atidarys duris, aš įeisiu pas jį ir valgysiu vakarienę su juo ir jis su manimi. 21 Nugalėtojui aš duosiu atsisėsti greta manęs į mano sostą, kaip ir aš nugalėjau ir atsisėdau greta savo Tėvo į jo sostą. 22 Kas turi ausis, tesiklauso, ką Dvasia sako surinkimams!' "

4 Paskui aš žiūrėjau, ir štai durys atviros danguje! Ir pirmasis balsas, kurį aš buvau girdėjęs, lyg kokio su manimi kalbančio trimito, tarė: "Užkopk šen, ir aš tau parodysiu, kas turi įvykti paskiau." 2 Aš tuojau buvau Dvasios patrauktas; ir štai sostas buvo pastatytas danguje ir soste vienas besėdįs. 3 O sėdintysis išvaizda buvo panašus į jaspį ir sardiją, ir vaivorykštė aplinkui sostą išvaizda buvo panaši į smaragdą. 4 Aplinkui sostą aš regėjau dvidešimt keturis sostus ir tuose sostuose sėdinčius dvidešimt keturis vyresniuosius, apsivilkusius baltais drabužiais, ir ant jų galvų auksinius vainikus. 5 Iš sosto išėjo žaibai, balsai ir griausmai; septyni ugniniai degalai degė priešais sostą. Tai yra septynios Dievo dvasios. 6 Taip pat priešais sostą telkšojo lyg kokia stiklinė jūra, panaši į kristalą.

O aplinkui sostą, kiekvienos sosto šalies viduryje, matyti keturios būtybės, pilnos akių priešakyje ir užpakalyje: 7 pirmoji būtybė panaši į liūtą, antroji būtybė panaši į veršį, trečioji būtybė turi lyg kokio žmogaus veidą, ir ketvirtoji būtybė panaši į skrendantį erelį. 8 Ir tos keturios būtybės, kiekviena jų, turi po šešis sparnus;

aplinkui ir viduje jos yra pilnos akių. Ir jos neturi atilsio nei dieną, nei naktį, kalbėdamos:

"Šventas, šventas, šventas Viešpats Dievas Visavaldis,
kuris buvo, kuris yra ir kuris ateina."

9 Ir, kada tik būtybės reiškia garbę, pagarbą ir padėką Sėdinčiajam soste, Gyvajam per amžių amžius, 10 dvidešimt keturi vyresnieji puola priešais Sėdintįjį soste, pagarbina Gyvąjį per amžių amžius ir meta savo vainikus priešais sostą, tardami:

11 "Vertas tu esi, mūsų Viešpatie ir Dieve,
imti garbę, pagarbą ir jėgą,
nes tu sukūrei visatą
ir tavo valia ji laikėsi ir buvo sukurta."

5 Ir aš regėjau soste Sėdinčiojo dešinėje rietimą, aprašytą iš vidaus ir užpakalinėje pusėje, užantspauduotą septyniais antspaudais. 2 Ir aš regėjau stiprų angelą, šaukiantį garsiu balsu: "Kas yra vertas atvynioti tą rietimą ir atplėšti jo antspaudus?" 3 Ir niekas nei danguje, nei žemėje, nei po žeme negalėjo atvynioti to rietimo, nė pasižiūrėti į jį. 4 Ir aš labai verkiau, kad nė vienas neatsirado vertas atvynioti to rietimo, nė pasižiūrėti į jį. 5 Tuomet vienas vyresniųjų tarė man: "Neverk! Štai nugalėjo Liūtas iš Judo padermės, Dovydo Šaknis, taip kad jis gali atvynioti tą rietimą ir[1] septynis jo antspaudus.

6 Ir aš regėjau sosto ir keturių būtybių viduryje bei vyresniųjų viduryje lyg kad paskerstą Avinėlį, turintį septynis ragus ir septynias akis, kurios yra septynios Dievo dvasios, pasiųstos į visą žemę; 7 jis atėjo ir paėmė rietimą iš soste Sėdinčiojo dešinės. 8 Kai jis paėmė rietimą, keturios būtybės ir dvidešimt keturi vyresnieji parpuolė priešais Avinėlį, kiekvienas laikydamas rankose arfą ir auksinius kaušus, pilnus smilkalų,—tai yra šventųjų maldos,— 9 ir jie giedojo naują giesmę, tardami:

"Vertas tu esi paimti rietimą ir atplėšti jo antspaudus,
nes tu buvai paskerstas ir atpirkai Dievui savo krauju asmenis
iš kiekvienos padermės ir kalbos, žmonių bendruomenės ir tautos,
10 ir padarei iš jų mūsų Dievui karalystę ir kunigus,
ir jie karaliaus žemėje."

11 Tuomet aš regėdamas girdėjau daugelio angelų balsą aplinkui sostą, būtybes ir vyresniuosius, ir jų skaičius buvo miriadų miriadai[2] ir tūkstančių tūkstančiai, 12 kurie sakė garsiu balsu: "Vertas yra Avinėlis, kuris buvo paskerstas, imti jėgą, turtus, išmintį, stiprybę, pagarbą, garbę ir palaiminimą!" 13 Ir visą kūriniją, kuri yra danguje, žemėje, po žeme ir viršum jūros, ir visa, kas juose yra, girdėjau

---

[1] Kai kurie senoviniai rankraščiai įterpia: atplėšti
[2] 1 miriadas = 10.000.

tariant: "Sėdinčiajam soste ir Avinėliui tebūnie palaiminimas, pagarba, garbė ir valdžia per amžių amžius!" 14 O keturios būtybės sakė: "Amen!" ir vyresnieji parpuolė ir pagarbino nusilenkdami.

6 Aš regėjau, kai Avinėlis atplėšė pirmąjį septynių antspaudų, ir girdėjau vieną keturių būtybių tariant lyg griaustinio balsu: "Ateik!" 2 Tuomet aš žiūrėjau, ir štai baltas žirgas, o tas, kuris sėdėjo ant jo, turėjo kilpinį: jam buvo duotas vainikas, ir jis išėjo kaip nugalėtojas ir kad nugalėtų.

3 Kai jis atplėšė antrąjį antspaudą, aš girdėjau antrąją būtybę tariant: "Ateik!" 4 Tuomet išėjo kitas žirgas, ugniaspalvis, ir ant jo sėdinčiajam buvo duota atimti taiką nuo žemės, kad žmonės vieni kitus išžudytų; ir jam buvo duotas didelis kardas.

5 Kai jis atplėšė trečiąjį antspaudą, aš girdėjau trečiąją būtybę tariant: "Ateik!" Tuomet aš žiūrėjau, ir štai juodas žirgas, o sėdintysis ant jo laikė svarstykles savo rankoje. 6 Ir girdėjau lyg kokį balsą keturių būtybių viduryje tariant: "Kviečių saikelis už denarą ir trys miežių saikeliai už denarą; o aliejui ir vynui nepakenk!"

7 Kai jis atplėšė ketvirtąjį antspaudą, aš girdėjau balsą ketvirtosios būtybės, kuri tarė: "Ateik!" 8 Tuomet aš žiūrėjau, ir štai palšas žirgas, o ant jo sėdinčiojo vardas buvo Mirtis, ir Mirusiųjų Pasaulis[1] sekė paskui jį; ir jiems buvo duota valdžia ketvirtadaliui žemės žudyti žmones kardu, badu, maru ir žemės žvėrimis.

9 Kai jis atplėšė penktąjį antspaudą, aš regėjau apačioje aukuro sielas tų, kurie buvo paskersti dėl Dievo žodžio ir dėl liudijimo, kurį jie buvo davę. 10 Jie sušuko garsiu balsu, tardami: "Kaip ilgai tu, Valdove, Šventasis ir Tiesusis, neteisi ir neatkeršysi už mūsų kraują tiems, kurie gyvena žemėje!" 11 Tuomet jų kiekvienam buvo duotas baltas apsiaustas, ir jiems buvo pasakyta, kad jie dar trumpą laiką turi ilsėtis, kol pasidarys pilnas skaičius ir jų draugų tarnų bei jų brolių, kurie turi būti nužudyti, kaip ir jie.

12 Aš žiūrėjau, kai jis atplėšė šeštąjį antspaudą, ir štai kilo didelis žemės drebėjimas; saulė pasidarė juoda, kaip ašutinis maišas, mėnulis visas pasidarė, kaip kraujas, 13 ir dangaus žvaigždės krito į žemę, taip kaip kad fygmedis, didelio vėjo purtomas, nukrečia savo neprinokusias fygas; 14 dangus atitrūko susiriesdamas, kaip suvyniojamas rietimas, ir visi kalnai bei salos buvo pajudinti iš savo vietų. 15 Tuomet žemės karaliai, didžiūnai, pulkininkai, turtuoliai, stipruoliai, visi vergai ir laisvieji pasislėpė urvuose ir tarp kalnų uolų. 16 Ir jie sakė kalnams ir uoloms: "Griūkite ant mūsų ir paslėpkite mus nuo soste Sėdinčiojo veido ir nuo Avinėlio rūstybės! 17 Nes atėjo didžioji jų rūstybės diena, ir kas gali ją ištverti?"

---

[1] Lit. Hadas

7 Paskui aš regėjau keturis angelus, stovinčius keturiuose žemės kampuose, tvirtai laikančius keturis žemės vėjus, kad vėjas nepūstų nei žemėje, nei jūroje, nei į kurį nors medį. 2 Tuomet aš regėjau kitą angelą, nužengiantį nuo saulėtekio, turintį Gyvojo Dievo antspaudą; ir jis šaukė garsiu balsu keturiems angelams, kuriems buvo duota pakenkti žemei ir jūrai, 3 tardamas: "Nepakenkite nei žemei, nei jūrai, nei medžiams, kol mes užantspauduosime savo Dievo tarnus jų kaktose!" 4 Ir aš išgirdau užantspauduotųjų skaičių: šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai užantspauduoti, iš kiekvienos Izraelio sūnų padermės. 5 Iš Judo padermės užantspauduota dvylika tūkstančių, iš Rubeno padermės dvylika tūkstančių, iš Gado padermės dvylika tūkstančių, 6 iš Asero padermės dvylika tūkstančių, iš Neftalio padermės dvylika tūkstančių, iš Manasės padermės dvylika tūkstančių, 7 iš Simeono padermės dvylika tūkstančių, iš Levio padermės dvylika tūkstančių, iš Isacharo padermės dvylika tūkstančių, 8 iš Zabulono padermės dvylika tūkstančių, iš Juozapo padermės dvylika tūkstančių, iš Benjamino padermės užantspauduota dvylika tūkstančių.

9 Paskui aš žiūrėjau, ir štai didelė minia, kurios niekas negalėjo suskaičiuoti, iš kiekvienos tautos, iš visų padermių, žmonių ir kalbų; jie stovėjo priešais sostą ir priešais Avinėlį, apsivilkę baltais apsiaustais, ir palmės buvo jų rankose; 10 ir jie šaukė garsiu balsu, tardami: "*Išgelbėjimas priklauso mūsų Dievui, Sėdinčiajam soste, ir Avinėliui!*" 11 Visi angelai stovėjo aplinkui sostą, vyresniuosius ir keturias būtybes, ir jie parpuolė priešais sostą savo veidais ir pagarbino Dievą, 12 tardami: "Amen! Palaiminimas ir garbė, išmintis, padėka ir pagarba, jėga ir stiprybė tebūnie mūsų Dievui per amžių amžius! Amen."

13 Tuomet vienas vyresniųjų atsiliepė, man tardamas: "Šitie apsivilkusieji baltais apsiaustais—kas jie yra ir iš kur atėjo?" 14 O *aš jam pasakiau: "Mano viešpatie, tu žinai." Tuomet jis man tarė:* "Šitie yra tie, kurie atėjo iš didžiojo suspaudimo ir išplovė savo apsiaustus bei išbaltino juos Avinėlio kraujuje.

15 Todėl jie yra priešais Dievo sostą
ir tarnauja jam dieną bei naktį jo šventykloje,
o soste Sėdintysis išties ant jų savo palapinę.
16 Jie jau nebealks ir nebetrokš;
jų nebespigins nei saulė, nei kokia nors kaitra.
17 *Nes Avinėlis, kuris stovi sosto viduryje,* ganys juos
ir vedžios juos prie gyvybės vandens šaltinių,
ir Dievas nušluostys visas ašaras nuo jų akių."

8 Kai jis atplėšė septintąjį antspaudą, danguje pasidarė apie pusvalandį tylu. 2 Tuomet aš regėjau septynis angelus, kurie stovi Dievo akivaizdoje, ir jiems buvo duoti septyni trimitai.

3 Atėjo kitas angelas ir atsistojo prie aukuro, laikydamas auksinį smilkytuvą; ir jam buvo duota daug smilkalų, kad jis juos sumaišytų su visų šventųjų maldomis ant auksiniojo aukuro priešais sostą. 4 Taip smilkalų dūmai su šventųjų maldomis pakilo iš angelo rankos Dievo akivaizdoje. 5 Tuomet angelas paėmė smilkytuvą, pripildė jį aukuro ugnimi ir numetė į žemę; taip radosi griausmai, balsai, žaibai ir žemės drebėjimas.

6 O septyni angelai, kurie turėjo septynis trimitus, pasiruošė trimituoti.

7 Pirmasis sutrimitavo, ir radosi kruša bei ugnis, sumaišytos su krauju, ir jos buvo numestos į žemę; taip trečdalis žemės sudegė, ir trečdalis medžių sudegė, ir visa žalia žolė nusvilo.

8 Antrasis angelas sutrimitavo, ir lyg koks didelis kalnas, degąs ugnimi, buvo numestas į jūrą; taip trečdalis jūros pavirto krauju, 9 ir padvėsė trečdalis jūros kūrinių, turinčių gyvybę, ir trečdalis laivų buvo sunaikintas.

10 Trečiasis angelas sutrimitavo, ir krito iš dangaus didelė žvaigždė, degdama kaip degalas, ir nukrito ant trečiosios dalies upių ir ant vandens šaltinių. 11 Žvaigždės vardas yra Metėlė. Taip trečdalis vandenų pavirto į metėlę, ir daugelis žmonių gavo mirti nuo vandenų, nes jie buvo pasidarę kartūs.

12 Ketvirtasis angelas sutrimitavo, ir buvo ištiktas trečdalis saulės ir trečdalis mėnulio, ir trečdalis žvaigždžių, taip kad trečdalis jų liko aptemdytas ir diena nebešvietė savo trečdaliu ir lygiu būdu naktis.

13 Tuomet regėdamas aš girdėjau vieną erelį, skrendantį dangaus viduriu ir tariantį garsiu balsu: "Vargas, vargas, vargas žemės gyventojams nuo besirengiančių trimituoti trijų angelų trimito likusiųjų balsų!"

9 Penktasis angelas sutrimitavo, ir aš regėjau žvaigždę, nukritusią iš dangaus į žemę; jai buvo duotas bedugnės šulinio raktas. 2 Ji atidarė bedugnės šulinį, ir iš šulinio pakilo dūmai, kaip didelės krosnies dūmai, ir saulė bei oras aptemo nuo šulinio dūmų. 3 Tuomet iš dūmų išėjo žiogai į žemę, ir jiems buvo duota galia, kaip kad žemės skorpionai turi galią. 4 Ir jiems buvo pasakyta, kad jie nepakenktų žemės žolei, nė kuriam nors žalumynui, nė kuriam nors medžiui, tik tiems žmonėms, kurie neturi Dievo antspaudo kaktose. 5 Jiems buvo duota ne užmušti juos, bet kankinti per penkis mėnesius; ir jų daromas kankinimas buvo kaip kankinimas skorpiono, kai jis įgelia žmogų. 6 Tomis dienomis žmonės ieškos mirties, bet neras jos, ir geidaus mirti, bet mirtis bėgs nuo jų.

7 O žiogai savo pavidalu buvo panašūs į žirgus, paruoštus mūšiui; ant jų galvų buvo lyg kokie vainikai, panašūs į auksą; jų veidai buvo lyg kokie žmonių veidai; 8 jie turėjo plaukus, kaip moterų

plaukai, ir jų dantys buvo, kaip liūtų dantys; 9 jie turėjo krūtinšarvius, lyg kokius geležinius krūtinšarvius, ir jų sparnų šlamesys buvo, kaip bildesys daugelio vežimų, daugelio arklių, bėgančių į mūšį; 10 jie turėjo uodegas, panašias į skorpionų, ir geluonis, ir jų uodegose buvo jų galia kenkti žmonėms per penkis mėnesius. 11 Jie turi sau karalių, bedugnės angelą; jo vardas yra hebrajiškai Abaddon, o graikų kalboje jis turi Apoliono[1] vardą.

12 Pirmoji aimana praėjo; štai ateina dar dvi aimanos paskui.

13 Šeštasis angelas sutrimitavo, ir aš girdėjau vieną balsą iš keturių ragų aukuro, auksinio, stovinčio Dievo akivaizdoje, 14 tariantį šeštajam angelui, kuris laikė trimitą: "Atrišk keturis angelus, kurie yra pririšti prie didžiosios Eufrato upės!" 15 Taip buvo atrišti keturi angelai, kurie buvo paruošti skirtai valandai, dienai, mėnesiui ir metams trečdaliui žmonių išžudyti. 16 Raitosios kariuomenės pulkų skaičius buvo dvidešimt tūkstančių kartų dešimt tūkstančių; aš išgirdau jų skaičių. 17 Šitaip aš regėjau savo regėjime žirgus ir ant jų sėdinčiuosius: tie turėjo krūtinšarvius —ugniaspalvius, violetinius ir sieros geltonumo, o žirgų galvos buvo, kaip liūtų galvos, ir iš jų nasrų išėjo ugnis, dūmai ir siera. 18 Nuo šitų trijų slogų žuvo trečdalis žmonių—nuo ugnies, dūmų ir sieros, kurie išėjo iš jų nasrų. 19 Nes žirgų galia yra jų nasruose ir jų uodegose; jų uodegos yra panašios į gyvates, turi galvas ir jomis kenkia.

20 O visi kiti žmonės, kurie šitomis slogomis nebuvo išžudyti, net ir tada neatsivertė nuo savo rankų darbų, kad jau nebegarbintų velnių, auksinių, sidabrinių, žalvarinių, akmeninių ir medinių stabų, kurie negali nei matyti, nei girdėti, nei vaikščioti; 21 taip pat jie neatsivertė nuo savo žmogžudysčių, nė nuo savo žyniavimų, nė nuo savo paleistuvystės, nė nuo savo vagysčių.

10 Tuomet aš regėjau kitą angelą, stiprų, nužengiantį nuo dangaus, apsisiautusį debesimi; vaivorykštė ėjo lanku viršum jo galvos, jo veidas švitėjo kaip saulė, ir jo kojos tįsojo kaip ugnies stulpai. 2 Jis laikė savo rankoje atvyniotą rietimėlį. Jis padėjo savo dešiniąją koją ant jūros, o kairiąją ant sausumos, 3 ir sušuko garsiu balsu, kaip kad liūtas riaumoja. Kai jis sušuko, septyni griaustiniai sugriaudė savais balsais. 4 Kai septyni griaustiniai buvo sugriaudę, aš rengiausi rašyti, bet išgirdau balsą iš dangaus, tariantį: "Užantspauduok, ką kalbėjo septyni griaustiniai, ir neužrašyk to!" 5 O angelas, kurį aš regėjau stovintį ant jūros ir ant sausumos, pakėlė savo dešiniąją ranką į dangų 6 ir prisiekė Gyvuoju per amžių amžius, kuris sukūrė dangų ir kas jame yra, žemę ir kas joje yra, ir jūrą bei kas joje yra: "Jau nebeužtruks, 7 bet sekmojo angelo

---

[1] T.y. Naikintojo

balso dienomis, kada jis ims trimituoti, bus atbaigta Dievo paslaptis, kaip jis yra paskelbęs savo tarnams, pranašams."

8 Tuomet balsas, kurį aš girdėjau iš dangaus, vėl su manimi kalbėjo ir tarė: "Eik, paimk rietimą, atvyniotą rankoje angelo, stovinčio ant jūros ir ant sausumos!" 9 Aš nuėjau pas tą angelą ir prašiau jį duoti man tą rietimėlį. Jis man tarė: "Imk ir suvalgyk jį: jis bus kartus tavo pilve, tačiau tavo burnoje—saldus, kaip medus." 10 Aš paėmiau rietimėlį iš angelo rankos ir valgiau jį; jis buvo mano burnoje saldus, kaip medus, bet, kai aš jį buvau suvalgęs, mano pilvas apkarto. 11 Tuomet man sakė: "Tu turi vėl pranašauti apie daugelį žmonių bendruomenių ir tautų, kalbų ir karalių."[1]

11 Tuomet jis man davė nendrę, panašią į lazdą, tardamas: "Kelkis ir išmatuok Dievo šventyklą, aukurą ir tuos, kurie tenai garbina Dievą. 2 O laukujį šventyklos kiemą palik ir nematuok jo, nes jis yra duotas pagonims, ir jie tryps šventąjį miestą keturiasdešimt du mėnesius. 3 Ir aš duosiu paliepimą dviem savo liudytojams, ir tie, maišais apsivilkę, pranašaus tūkstantį du šimtus šešiasdešimt dienų."

4 Jie yra tie alyvmedžiai ir tie žibintuvai, kurie stovi žemės Viešpaties akivaizdoje. 5 Ir jei kas nori juos pažeisti, ugnis išeina iš jų burnos ir suėda jų priešus; jei kas norėtų juos pažeisti, tas šitokiu būdu turi būti nužudytas. 6 Jie turi galią užrakinti dangų, kad lietus nebelytų jų pranašavimo dienomis, ir turi galią vandenis paversti į kraują ir ištikti žemę visokia sloga, kaip dažnai jie panorės. 7 Ir kai jie bus baigę savo liudijimą, žvėris, kuris užkopia iš bedugnės, kariaus su jais, nugalės juos ir užmuš juos. 8 Ir jų lavonai gulės gatvėje didžiojo miesto, kuris perkeltine prasme[2] vadinasi Sodoma ir Egiptas, kur ir jų Viešpats buvo nukryžiuotas. 9 Žmonės iš bendruomeninių sambūrių ir padermių, kalbų ir tautų stebės jų lavonus per tris ir pusę dienos ir neleis jų lavonų padėti į kapą. 10 Žemės gyventojai džiaugsis dėl jų, džiūgaus ir siųs dovanų vieni kitiems, nes šitie pranašai buvo kankinę žemės gyventojus. 11 Bet, praslinkus trims ir pusei dienos, gyvybės dvasia iš Dievo įėjo į juos, ir jie atsistojo ant savo kojų, ir didelė baimė užpuolė tuos, kurie stebėjo juos. 12 Tuomet jie išgirdo garsų balsą iš dangaus jiems tariantį: "Užženkite šen!" Jie užžengė į dangų debesyje, ir juos stebėjo jų priešai. 13 Aną valandą įvyko didelis žemės drebėjimas, ir dešimtoji dalis miesto sugriuvo; tame žemės drebėjime žuvo septyni tūkstančiai asmenų, o likusieji buvo baimės apimti ir davė garbę dangaus Dievui.

14 Antroji aimana praėjo; štai trečioji aimana ateina veikiai.

15 Sekmasis angelas sutrimitavo, ir pasigirdo dideli balsai

---

[1] Arba: apie žmonių bendruomenes ir tautas, kalbas ir daugelį karalių

[2] Lit. dvasiškai

danguje, tardami: "Pasaulio karalystė patapo mūsų Viešpaties ir jo Pateptojo karalyste, ir jis karaliaus per amžių amžius!" 16 O dvidešimt keturi vyresnieji, kurie Dievo akivaizdoje sėdi savo sostuose, parpuolė savo veidais ir pagarbino Dievą, 17 tardami:

"Mes dėkojame tau, Viešpatie Dieve, Visavaldi, kuris esi ir kuris buvai,
kad pasiėmei savo didžiąją jėgą ir pradėjai karaliauti.
18 Tautos įširdo, bet atėjo tavo rūstybė
ir metas mirusiuosius teisti ir duoti atlyginimą tavo tarnams, pranašams, šventiesiems
ir tiems, kurie bijosi tavo vardo, mažiems ir dideliems,
ir sunaikinti tuos, kurie naikina žemę."

19 Tuomet Dievo šventykla atsidarė danguje, ir pasirodė jo sandoros skrynia; ir radosi žaibai, balsai, griausmai, žemės drebėjimas ir didelė kruša.

12 Tuomet didelis ženklas pasirodė danguje: moteriškė, apsisiautusi saule, mėnulis po jos kojomis, ir ant jos galvos dvylikos žvaigždžių vainikas; 2 ji buvo nėščia ir šaukė, kentėdama gimdymo skausmus ir sopulius. 3 Pasirodė kitas ženklas danguje: štai slibinas, didelis, ugninis, su septyniomis galvomis bei dešimtimi ragų ir su septyniais vainikais ant savo galvų. 4 Jo uodega nušlavė trečdalį dangaus žvaigždžių ir jas numetė į žemę. Slibinas stovėjo priešais moteriškę, kuri turėjo pagimdyti, kad jis, kai tik ji pagimdys, galėtų praryti josios kūdikį. 5 Ji pagimdė sūnų, berniuką, kuris turi ganyti visas pagonių tautas geležine lazda, bet jos kūdikis buvo patrauktas pas Dievą ir pas jo sostą. 6 O moteriškė pabėgo į tyrumą, kur ji turi vietą, Dievo paruoštą, kad tenai ją maitintų tūkstantį du šimtus šešiasdešimt dienų.

7 Kilo karas danguje: Mykolas ir jo angelai turėjo kariauti su slibinu; slibinas kariavo, jo angelai taip pat, 8 bet jis neperveikė, nė bebuvo galima rasti jų vietos danguje. 9 Žemyn buvo nustumtas didysis slibinas, senovinė gyvatė, kuri vadinasi velnias ir šėtonas, kuri suvedžioja visą pasaulį: jis buvo nustumtas į žemę, ir jo angelai buvo nustumti su juo. 10 Ir aš girdėjau garsų balsą danguje tariantį: "Dabar atėjo išgelbėjimas ir jėga, mūsų Dievo karalystė ir jo Pateptojo valdžia, nes žemyn yra nustumtas mūsų brolių skundėjas, kuris skundė juos mūsų Dievo akivaizdoje dieną ir naktį. 11 Bet jie nugalėjo jį Avinėlio krauju ir savo liudijimo žodžiu[1] ir nemylėjo savo gyvybės, net mirties nevengdami. 12 Todėl džiūgaukite, dangūs, ir jūs, kurie juose gyvenate! Vargas sausumai ir jūrai, nes nužengė pas jus velnias su dideliu įnirtimu, žinodamas, kad jis beturi maža laiko."

---

[1] Arba: dėl Avinėlio kraujo ir dėl savo liudijimo žodžio

13 Kai slibinas pamatė, kad jis yra nustumtas į žemę, jis ėmė vytis moteriškę, kuri buvo pagimdžiusi berniuką. 14 O moteriškei buvo duoti du didžiojo erelio sparnai, kad ji skristų į tyrumą, į savo vietą, kur ji, atstu nuo gyvatės, maitinama metą, du metu ir pusę meto. 15 Gyvatė išspiovė iš savo nasrų paskui tą moteriškę vandenį, lyg kokią upę, kad tosios bangomis ją nuplukdytų. 16 Bet žemė atėjo į pagalbą moteriškei; žemė pravėrė savo žiomenis ir sugėrė upę, kurią slibinas buvo išspiovęs iš savo nasrų. 17 Tada slibinas įnirto prieš moteriškę ir nuėjo kariauti su visais kitais josios palikuonių, tais, kurie laiko Dievo įsakymus ir liudija apie Jėzų. 18 Ir jis atsistojo[1] jūros smėlynėje.

13 Aš regėjau iš jūros iškopiantį žvėrį, kuris turėjo dešimt ragų ir septynias galvas, ant savo ragų dešimt vainikų ir ant savo galvų piktžodžiavimo vardus. 2 Žvėris, kurį aš regėjau, buvo panašus į leopardą; jo kojos, kaip lokio kojos, ir jo nasrai, kaip liūto nasrai. Slibinas jam davė savo jėgą, savo sostą ir didelę valdžią. 3 Regėjau vieną jo galvų, lyg kad mirtinai sužeistą, bet jos mirtinoji žaizda pagijo, ir visa žemė pasekė žvėrį su nusistebėjimu. 4 Žmonės parpuldami pagarbino slibiną, nes jis buvo davęs valdžią žvėriui, ir pagarbino žvėrį, tardami: "Kas yra lygus su žvėriu ir kas gali kariauti su juo?"

5 Jam buvo duoti nasrai, kurie kalbėjo pagyrūniškus žodžius ir piktžodžiavimus, ir jam buvo duota galia tai daryti per keturiasdešimt du mėnesius. 6 Jis pravėrė savo nasrus pikžodžiavimams prieš Dievą, kad keiktų jo vardą ir jo palapinę—tuos, kurie gyvena danguje. 7 Taip pat jam buvo duota kariauti prieš šventuosius ir nugalėti juos. Jam buvo duota valdžia bet kuriai padermei, žmonių bendruomenei, kalbai ir tautai, 8 ir parpuldami jį garbins visi žemės gyventojai, kiekvienas, kurio vardas nuo pasaulio sukūrimo nėra buvęs įrašytas gyvenimo knygoje Avinėlio, kuris buvo paskerstas. 9 Jei kas turi ausis, tesiklauso:

10 Jei kas į nelaisvę veda,
į nelaisvę patenka;
jei kas kardu nužudys,
tas kardu turi būti nužudytas.

Čia pasirodo šventųjų ištvermė ir tikėjimas.

11 Tuomet aš regėjau kitą žvėrį, pakylantį iš sausumos; jis turėjo du ragus, panašius į avinėlio, bet jis kalbėjo, kaip slibinas. 12 Visą pirmojo žvėries valdžią jis vykdo jo akivaizdoje ir padaro, kad žemė ir jos gyventojai parpuldami garbina pirmąjį žvėrį, kurio mirtinoji žaizda buvo pagijusi. 13 Jis daro didelių ženklų, taip kad ir ugnį nupuldina iš dangaus į žemę žmonių akivaizdoje. 14 Jis

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: Tuomet aš atsistojau

klaidina žemės gyventojus ženklais, kuriuos jam buvo duota daryti žvėries akivaizdoje; jis įsako žemės gyventojams padaryti statulą žvėriui, kuris turi žaizdą nuo kardo, o tačiau išliko gyvas. 15 Jam buvo duota suteikti žvėries statulai dvasią, kad žvėries statula galėtų net kalbėti, ir padaryti, kad visi, kurie negarbina žvėries statulos, būtų nužudyti. 16 Taip pat jis verčia visus, mažus ir didelius, turtingus ir neturtingus, laisvuosius ir vergus, kad jie užsispaustų žymę ant savo dešinės rankos arba ant savo kaktos, 17 taip kad niekas negalėtų pirkti ar parduoti, kaip tik tas, kuris turi žymę—žvėries vardą arba jo vardo skaičių. 18 Čia slypi išmintis! Kas turi išmanymą, teapskaičiuoja žvėries skaitmeninį dydį; nes tai yra žmogaus skaičius, ir jo skaičius yra šeši šimtai šešiasdešimt šeši.

14 *Aš regėjau, ir štai Avinėlis stovėjo ant Siono kalno ir su juo* šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai, kurie turėjo jo vardą ir jo Tėvo vardą, užrašytą jų kaktose. 2 Ir aš girdėjau balsą iš dangaus, kaip daugelio vandenų ūžesį ir kaip smarkaus griaustinio dundesį; balsas, kurį aš girdėjau, buvo, kaip skambesys arfininkų, skambinančių savo arfomis. 3 Jie giedojo naują giesmę priešais sostą ir keturių būtybių bei vyresniųjų akivaizdoje, ir niekas negalėjo išmokti tos giesmės, kaip tik tie šimtas keturiasdešimt keturi tūkstančiai, kurie buvo atpirkti nuo žemės. 4 Jie yra tie, kurie nėra susitepę su moterimis, nes jie yra skaistūs[1]; jie yra tie, kurie seka Avinėlį visur, kur tik jis eina. Jie yra atpirkti iš žmonijos—pirmuonys Dievui ir Avinėliui, 5 ir jų burnoje nerasta melo; be kliaudos jie yra.

6 Tuomet aš regėjau kitą angelą, skrendantį dangaus viduriu, turintį amžiną Evangeliją, kad ją paskelbtų žemės gyventojams, kiekvienai tautai, padermei, kalbai ir žmonių bendruomenei. 7 Ir jis tarė garsiu balsu: "Bijokitės Dievo ir duokite jam garbę, nes atėjo jo teismo valanda, ir pagarbinkite tą, kuris sukūrė dangų ir žemę, jūrą ir vandenų šaltinius!"

8 Kitas angelas, antras, sekė, tardamas: "Krito, krito didžioji Babelė, kuri savo paleistuvystės sukelto narso vynu yra nugirdžiusi visas pagonių tautas!"

9 Dar kitas angelas, trečias, sekė juos, tardamas garsiu balsu: "Jei kas garbina žvėrį bei jo statulą ir ima ant savo kaktos arba ant savo rankos žymę, 10 tas gers Dievo narso vyno, pritaisyto neatmiešto jo rūstybės taurėje, ir bus kankinamas ugnimi bei siera šventų angelų akivaizdoje ir Avinėlio akivaizdoje. 11 Jų kankinimo dūmai kils aukštyn per amžių amžius, ir dieną bei naktį neturės atilsio tie, kurie garbina žvėrį ir jo statulą ir kuris tik ima jo vardo žymę."

---

[1] Lit. mergelės

12 Čia pasirodo ištvermė šventųjų, kurie laiko Dievo įsakymus ir Jėzaus tikėjimą.

13 Tuomet aš girdėjau balsą iš dangaus, tariantį: "Rašyk: 'Palaiminti mirusieji, kurie Viešpatyje miršta nuo dabar!' "— "Taip," sako Dvasia; "jie turi atsilsėti nuo savo vargų, nes jų darbai seka juos!"

14 Tuomet aš regėjau baltą debesį ir ant debesies sėdintį, panašų į Žmogaus Sūnų; jis turėjo ant savo galvos auksinį vainiką ir savo rankoje aštrų piautuvą. 15 Kitas angelas išėjo iš šventyklos, šaukdamas garsiu balsu sėdinčiajam ant debesies: "Paleisk darban savo piautuvą ir piauk, nes atėjo metas piauti, nes žemės derlius yra išdžiūvęs." 16 Tada sėdintysis ant debesies numetė savo piautuvą į žemę, ir žemė buvo nupiauta.

17 Dar kitas angelas išėjo iš šventyklos, kuri yra danguje; jis irgi turėjo aštrų piautuvą. 18 Tada vėl kitas angelas išėjo nuo aukuro: jis turėjo galią ugniai ir šaukė garsiu balsu turinčiajam antrąjį piautuvą, tardamas: "Paleisk darban savo aštrųjį piautuvą ir nuskabyk žemės vynmedžio kekes, nes jo uogos yra pilnai prisirpusios." 19 Taip angelas numetė savo piautuvą į žemę, nuskabino žemės vynmedį ir sumetė vynuoges į didįjį Dievo narso sunktuvą; 20 sunktuvas buvo mindomas lauke už miesto, ir iš sunktuvo ištekėjo kraujas, eidamas ligi pat arklių kamanų per tūkstančio šešių šimtų stadijų[1] atstumą.

15 Tuomet aš regėjau kitą ženklą danguje, didelį ir nuostabų: septynis angelus, turinčius septynias paskutiniąsias slogas, nes jomis pasibaigė Dievo narsas.

2 Aš regėjau lyg kokią stiklinę jūrą, sumaišytą su ugnimi, ir nugalėtojus, pasitraukusius nuo žvėries, nuo jo statulos ir nuo jo vardo skaičiaus, stovinčius ant stiklinės jūros, turinčius rankose Dievo arfas. 3 Jie giedojo Dievo tarno Mozės giesmę ir Avinėlio giesmę, tardami:

"Dideli ir nuostabūs tavo darbai, Viešpatie Dieve, Visavaldi!
Teisūs ir tiesūs tavo keliai, tautų Karaliau!
4 Kas nesibijos ir negarbins tavo vardo, Viešpatie?
Nes tu vienas esi šventas!
Visos tautos ateis ir pagarbins tave,
nes iškilo aikštėn tavo teisūs sprendimai."

5 Paskui aš žiūrėjau, ir štai buvo atverta liudijimo palapinės šventykla danguje, 6 ir iš šventyklos išėjo septyni angelai, kurie turėjo septynias slogas, apsivilkę tyra, šviesia drobe ir per krūtinę apsijuosę auksinėmis juostomis. 7 Tuomet viena keturių būtybių davė tiems septyniems angelams septynis auksinius kaušus, kupinus

---

[1] 1 stadija = 184,97 m.

narso Dievo, Gyvojo per amžius. 8 Šventykla pasidarė pilna dūmų nuo Dievo garbės ir jo jėgos, ir niekas negalėjo įeiti į šventyklą, kol dar nebuvo pasibaigusios tų septynių angelų septynios slogos.

16 Tuomet aš girdėjau garsų balsą iš šventyklos, tariantį septyniems angelams: "Eikite is išliekite septynis Dievo narso kaušus į žemę!"

2 Nuėjo pirmasis ir išliejo savo kaušą į žemę, ir votys, kenksmingos ir skaudžios, ištiko žmones, kurie turėjo žvėries žymę ir kurie garbino jo statulą.

3 Antrasis išliejo savo kaušą į jūrą, ir ji pasidarė, kaip numirėlio kraujas, ir visoks jūros gyvis išgaišo.

4 Trečiasis išliejo savo kaušą į upes ir vandenų šaltinius, ir jie virto krauju. 5 Aš girdėjau vandenų angelą, tariantį:

"Teisus esi tu, kuris esi ir buvai, tu Šventasis,
kad taip nuteisei.
6 Nes jie išliejo šventųjų ir pranašų kraują,
ir kraują tu jiems davei gerti.
Jie yra to verti!"

7 Aš girdėjau aukurą, tariantį:

"Taip, Viešpatie Dieve, Visavaldi,
tiesūs ir teisingi tavo teismai."

8 Ketvirtasis išliejo savo kaušą į saulę, ir jai buvo duota svilinti žmones ugnimi; 9 žmonės buvo svilinami didele kaitra, bet jie keikė vardą Dievo, kuris turi valdžią šitoms slogoms, ir neatgailavo, kad duotų jam garbę.

10 Penktasis išliejo savo kaušą ant žvėries sosto, ir jo karalystė aptemo: žmonės kramtė sau liežuvius iš sopulio 11 ir piktžodžiavo dangaus Dievui dėl savo sopulių ir dėl savo vočių, bet jie neatsivertė nuo savo darbų.

12 Šeštasis išliejo savo kaušą į didžiąją Eufrato upę, ir išdžiūvo josios vanduo, kad būtų pritaisytas kelias karaliams nuo saulėtekio. 13 Tuomet aš regėjau iš slibino nasrų, iš žvėries nasrų ir iš netikrojo pranašo burnos išeinant tris netyras dvasias—kaip varlės! 14 Tai yra juk velnių dvasios, darančios ženklus; jos išeina pas viso pasaulio karalius, kad juos sutelktų Visavaldžio Dievo didžiosios dienos karui. 15 Štai aš ateinu, kaip vagis! Palaimintas, kuris budi ir žiūri savo drabužių, kad nevaikščiotų nuogas ir nematytų jo gėdos!"[1] 16 Taip jis sutelkė juos į vietą, kuri hebrajiškai vadinasi Harmagedon.

17 Sekmasis išliejo savo kaušą į orą, ir iš šventyklos, nuo sosto, išėjo garsus balsas, tardamas: "Įvyko!" 18 Radosi žaibai, balsai ir griausmai, ir kilo didelis žemės drebėjimas, kokio dar nėra buvę nuo to laiko, kai žmogus atsirado žemėje—toks smarkus, toks

---

[1] Intarpas iš kitur.

didelis! 19 Didysis miestas suskilo į tris dalis, ir pagonių miestai sugriuvo; ir Babelė Didžioji buvo atsiminta Dievo akivaizdoje, kad jis jai pateiktų taurę savo rūstaus narso vyno. 20 Visos salos pabėgo, ir kalnų nebebuvo galima atrasti; 21 dideli ledai, sunkūs kaip talentai[1], krito iš dangaus ant žmonių, bet žmonės piktžodžiavo Dievui dėl ledų slogos, nes nepaprastai didelė buvo jų sloga.

17 Tuomet atėjo vienas septynių angelų, kurie turėjo septynis kaušus, ir kalbėjosi su manimi, tardamas: "Eikš, aš tau parodysiu teismą didžiosios paleistuvės, kuri sėdi ant daugelio vandenų; 2 su ja paleistuvavo žemės karaliai, ir nuo jos paleistuvystės vyno pasigėrė žemės gyventojai." 3 Taip jis nunešė mane Dvasia į tyrumą, ir aš regėjau moteriškę, sėdinčią ant raudono kaip šarlakas žvėries, pilno piktžodžiavimo vardų, turinčio septynias galvas ir dešimtį ragų. 4 Moteriškė buvo apsirengusi purpuru ir šarlaku, pasipuošusi auksiniais papuošalais, brangenybėmis ir perlais, savo rankoje belaikanti auksinę taurę, pilną jos paleistuvystės biaurenybių ir netyrybių, 5 ir jos kaktoje buvo užrašytas vardas, paslaptis: "Babelė Didžioji, paleistuvių[2] ir žemės biaurenybių motina." 6 Aš regėjau tą moteriškę pasigėrusią nuo šventųjų kraujo ir nuo Jėzaus liudytojų kraujo.

Ją matydamas, aš stebėte stebėjausi. 7 Bet angelas man tarė: "Kodėl tu esi nustebęs? Aš tau pasakysiu paslaptį moteriškės ir žvėries, kuris ją neša, kuris turi septynias galvas ir dešimtį ragų. 8 Žvėris, kurį tu regėjai, buvo, bet jo nebėra; jis turi iškopti iš bedugnės, tačiau jis eina[3] į pražūtį. Žemės gyventojai, kurių vardai nuo pasaulio sukūrimo nėra buvę įrašyti į gyvenimo knygą, stebėsis, žiūrėdami į žvėrį, kuris buvo, kurio nebėra ir kuris turi ateiti. 9 Čia reikia proto, turinčio išmintį: tos septynios galvos yra septyni kalnai, ant kurių moteriškė sėdi; jos yra taip pat septyni karaliai. 10 Penki puolė, vienas tebėra, kitas dar neatėjo, ir, kai jis ateis, turės pasilikti trumpą laiką. 11 O kai dėl žvėries, kuris buvo ir kurio nebėra, jis yra aštuntasis, tačiau vienas tų septynių, ir jis eina į pražūtį. 12 Ir tie dešimt ragų, kuriuos regėjai, yra dešimt karalių, kurie dar negavo karališkos galios, bet jie gaus valdžią kaip karaliai vienai valandai drauge su žvėriu. 13 Jie turi vienokį tikslą ir savo jėgą bei valdžią paveda žvėriui. 14 Jie kariaus su Avinėliu, ir Avinėlis nugalės juos, nes jis yra viešpačių Viešpats ir karalių Karalius, ir tie, kurie yra su juo—pašaukti, išrinkti ir ištikimi."

15 Jis tarė man: "Tie vandenys, kuriuos tu regėjai, kur paleistuvė sėdi, yra žmonių bendruomenės ir minios, tautos ir kalbos. 16 Tie dešimt ragų, kuriuos tu regėjai, ir žvėris—jie neapkęs paleistuvės, apiplėš ją ir išrengs nuogą, valgys jos kūno gabalus ir ją sudegins

---

[1] 1 talentas—daugiau kaip 100 svarų. [2] Mot. gim.
[3] Kiti senoviniai rankraščiai: jis turi iškopti iš bedugnės ir nueiti

ugnimi. 17 Nes Dievas davė į jų širdis vykdyti jo tikslą, vykdyti vienokį tikslą ir pavesti jų karališkąją valdžią žvėriui, kol bus visiškai įvykdyti Dievo žodžiai. 18 O moteriškė, kurią tu regėjai, yra didysis miestas, kuris karaliauja žemės karaliams."

18 Paskui aš regėjau kitą angelą, nužengiantį iš dangaus, turintį didelę galią; žemė nušvito nuo jo skaistumo. 2 Ir jis sušuko stipriu balsu, tardamas:

"Krito, krito Babelė Didžioji!
Ji virto velnių gyvenamąja vieta, visų netyrų dvasių kalėjimu
ir visų netyrų bei nekenčiamų paukščių narvu.
3 Nes nuo jos paleistuvystės narsą sukeliančio vyno yra pasigėrusios visos tautos;
žemės karaliai paleistuvavo su ja
ir žemės pirkliai pralobo iš jos prabangos turtų[1]."

4 Tuomet aš girdėjau kitą balsą iš dangaus, tariantį:

"Išeikite iš jos, mano žmonės,
kad nedalyvautute jos nuodėmėse
ir kad nepatirtute jos slogų;
5 nes jos nuodėmės siekė iki dangaus,
ir Dievas prisiminė jos neteisybes.
6 Atlyginkite jai, kaip ir ji atlygino,
ir atmokėkite dvigubai pagal jos darbus!
Taurėje, kurioje ji sumaišė jums, sumaišykite jai dvigubai tiek.
7 Kiek ji buvo atsidavusi puikybei ir prabangai,
tiek jai duokite kankinimo ir gedėjimo!
Kadangi ji taria savo širdyje: 'Aš sėdžiu soste karalienė;
aš nesu našlė ir gedėjimo niekad nepatirsiu,'
8 tai vieną dieną ateis jos slogos,
maras, gedulas ir badas,
ir ji bus sudeginta ugnimi;
nes stiprus yra Viešpats Dievas, kuris ją nuteisė."

9 Tada raudos ir aimanuos dėl jos žemės karaliai, kurie su ja paleistuvavo ir prabangiai gyveno, kai jie pamatys jos gaisro dūmus, 10 iš tolo stovėdami dėl jos kankinimo baimės ir sakydami:

"Vargas! vargas! didysis mieste,
Babele, tu stiprusis mieste!
Per vieną valandą atėjo tavo teismas!"

11 Žemės pirkliai raudos ir gedės dėl jos, nes jų prekių niekas nebepirks—12 aukso ir sidabro, brangiojo akmens ir perlų, plonosios drobės ir purpuro, šilko ir šarlako prekių, visokių gardžiai kvepiančių medžių, visokių dramblio kaulo įrankių ir visokių vertingiausio medžio rakandų, vario, geležies ir marmoro, 13 cina-

---

[1] Lit. iš jos gašlumo jėgos.

mono ir amomo, rūkinamųjų medžiagų, miros ir smilkalų, vyno, aliejaus, smulkių miltų ir kviečių, raguočių ir avių, arklių ir vežimų, vergų ir žmonių gyvybių.

14 "Vaisiai, kurių geidė tavo siela, atstojo nuo tavęs,
ir visa, kas riebu ir žiba, prapuolė tau, ir jau to neberas!"

15 Šitų prekių prekiautojai, kurie pralobo nuo jos, iš tolo stovės dėl jos kankinimo baimės, raudodami ir gedėdami šitaip:

16 "Vargas, vargas didžiajam miestui,
kuris buvo apsivilkęs plonąja drobe, purpuru ir šarlaku
ir pasipuošęs auksiniais papuošalais, brangenybėmis ir perlais!
17 Per vieną valandą pragaišo tokie turtai!"

Visi laivų kapitonai, visi plaukiotojai jūromis, jūrininkai ir visi, kurie verčiasi jūrininkyste, iš tolo stovėjo 18 ir, žiūrėdami į jos gaisro dūmus, šaukė, sakydami:

"Kuris miestas prilygsta didžiajam miestui?!"

19 Jie bėrė pelenus ant savo galvų ir, raudodami bei gedėdami, šaukė šitaip:

"Vargas, vargas didžiajam miestui,
kuriame pralobo visi, kurie turėjo laivų jūroje, iš jo prabangumo!
Jis per vieną valandą pragaišo!
20 Džiūgauk dėl jo, o dangau,
ir jūs, šventieji, apaštalai ir pranašai,
nes Dievas jau išsprendė jūsų bylą prieš jį!"

21 Tada vienas stiprus angelas pakėlė akmenį, lyg kokias dideles girnas, ir jį numetė į jūrą, tardamas:

"Su tokiu smarkumu bus numesta Babelė, didysis miestas,
ir jos nebebus galima atrasti.
22 Arfininkų ir dainių, vamzdininkų ir trimitininkų balso jau nebebus galima girdėti tavyje;
ir jokių kurio nors meno menininkų
nebebus galima surasti tavyje;
ir malūno girnų dūzgimo
jau nebebus galima girdėti tavyje;
23 ir žiburio šviesa
jau nebešvies tavyje;
ir jaunikio bei jaunosios balso
jau nebebus galima girdėti tavyje.
Nes tavo pirkliai buvo žemės didžiūnai
ir tavo mokėjimu kerėti buvo suklaidintos visos tautos.
24 Ir jame buvo rastas pranašų, šventųjų
ir visų žemėje paskerstųjų kraujas."

19 Paskui aš girdėjau lyg kokį garsų balsą didžiulės minios danguje; ji sakė:

"Aleliuja! Išgelbėjimas, garbė ir jėga yra mūsų Dievo,
2 nes tiesūs ir teisingi yra jo teismai;
jis nuteisė didžiąją paleistuvę, kuri pagadino žemę savo paleistuvavimu,
ir atkeršijo jai už savo tarnų kraują."
3 Antrąsyk jie tarė:
"Aleliuja! Dūmai nuo jos kyla aukštyn per amžių amžius!"
4 Tuomet dvidešimt keturi vyresnieji ir keturios būtybės parpuolė ir pagarbino Dievą, kuris sėdėjo soste, tardami: "Amen. Aleliuja!"
5 Nuo sosto išėjo balsas, tardamas:
"Liaupsinkite mūsų Dievą, visi jo tarnai,
kurie jo bijotės, maži ir dideli!"
6 Tuomet aš girdėjau lyg kokį didžiulės minios balsą, lyg kad daugelio vandenų šniokštimą ir, tartum, stiprių griaustinių dundėjimą, ir jie tarė:
"Aleliuja! Nes ėmė karaliauti Viešpats, mūsų Dievas, Visavaldis.
7 Džiaukimės, linksminkimės ir duokime jam garbę!
Nes atėjo Avinėlio vestuvės ir jo Nuotaka pasiruošė;
8 jai buvo duota apsivilkti plonąja drobe, šviesia, tyra"—mat, plonoji drobė yra teisūs šventųjų darbai.

9 Tuomet jis[1] tarė man: "Rašyk: 'Palaiminti pakviestieji į Avinėlio vestuvių pokylį!' " Jis sakė man: "Šitie yra tikri Dievo žodžiai!" 10 Tuomet aš parpuoliau prie jo kojų, norėdamas jį pagarbinti. Bet jis tarė man: "Žiūrėk, kad to nedarytumei ! Aš esu tavo ir tavo brolių, turinčių Jėzaus liudijimą, draugas tarnas; Dievą garbink!" Mat, Jėzaus liudijimas yra pranašystės dvasia.

11 Tuomet aš regėjau atvirą dangų, ir štai baltas žirgas! Tas, kuris ant jo sėdėjo, vadinasi Ištikimasis ir Tiesusis; teisingai jis teisia ir kariauja. 12 O jo akys—ugnies liepsna, ir ant jo galvos daug vainikų; jis turi įrašytą vardą, kurio niekas kitas nepažįsta, kaip tik jis pats, 13 ir yra apsivilkęs drabužiu, pamirkytu kraujuje; jis yra pramintas Dievo Žodžio vardu. 14 Dangaus kariuomenės, apsirengusios plonąja drobe, balta, tyra, sekė paskui jį ant baltų žirgų. 15 Iš jo burnos išeina aštrus kardas, kad jis smogtų juo pagonių tautoms, ir jis ganys juos geležine lazda; jis mindžios Visavaldžio Dievo rūstaus narso vyno sunktuvą. 16 Jis turi ant savo drabužio ir ant savo šlaunies įrašytą vardą: "Karalių Karalius ir viešpačių Viešpats."

17 Tuomet aš regėjau kitą angelą, stovintį saulėje; jis šaukė garsiu balsu, sakydamas visiems paukščiams, kurie skrido dangaus viduriu: "Eikite šen ir susirinkite į Didžiojo Dievo pokylį, 18 kad sulestute karalių kūnus, pulkininkų kūnus, stipruolių kūnus, žirgų ir raitelių kūnus ir visų laisvųjų bei vergų, mažų ir didelių

[1] T.y. angelas

kūnus!" 19 Tuomet aš regėjau žvėrį, žemės karalius ir jų kariuomenes, susirinkusias kariauti su sėdinčiuoju ant žirgo ir su jo kariuomene. 20 Žvėris buvo pagautas ir su juo netikrasis pranašas, kuris darė ženklus jo akivaizdoje; jais jis suklaidino tuos, kurie buvo priėmę žvėries žymę, ir tuos, kurie garbino jo statulą. Gyvi jie abu buvo įmesti į siera degančios ugnies ežerą, 21 o visi kiti buvo nužudyti ant žirgo sėdinčiojo kardu, kuris išėjo iš jo burnos, ir visi paukščiai prisilesė iš jų kūnų.

20 Tuomet aš regėjau angelą, nužengiantį iš dangaus, turintį bedugnės raktą ir didelę grandinę savo rankoje; 2 jis tvirtai sugriebė slibiną,—senovinę gyvatę, kuri yra velnias ir šėtonas,— surišo jį tūkstančiui metų, 3 įmetė jį į bedugnę, užrakino ir jos viršuje užspaudė antspaudą, kad jis jau nebesuvedžiotų tautų, kol pasibaigs tūkstantis metų. Paskui jis turi būti atrištas trumpam laikui.

4 Tuomet aš regėjau sostus, ir jie sėdosi į juos, ir jiems buvo duota galia teisti. Taip pat aš regėjau sielas tų, kurie buvo nukirsti dėl Jėzaus liudijimo ir dėl Dievo žodžio, kurie negarbino žvėries, nė jo statulos, ir neėmė jo žymės į savo kaktą bei ranką. Jie atgijo ir karaliavo su Kristumi tūkstantį metų. 5 Visi kiti mirusieji neatgijo, kol buvo pasibaigęs tūkstantis metų. Šitas yra pirmasis prisikėlimas. 6 Palaimintas ir šventas, kuris turi dalį pirmajame prisikėlime! Šitiems antroji mirtis neturi galios, bet jie bus Dievo ir Kristaus kunigai ir karaliaus su juo tūkstantį metų.

7 Kai bus pasibaigęs tūkstantis metų, šėtonas bus paleistas iš savo kalėjimo 8 ir išeis suvedžioti pagonių tautų, kurios gyvena keturiuose žemės kampuose, Gogo ir Magogo, sutelkti jų[1] karui; jų[1] skaičius yra, kaip jūros smiltys. 9 Jie žygiavo aukštyn per plačiąją žemę ir apsupo ratu šventųjų stovyklą bei numylėtąjį miestą; bet ugnis nupuolė iš dangaus ir prarijo juos, 10 o velnias, kuris suvedžiojo juos, buvo įmestas į ugnies ir sieros ežerą, kur yra ir žvėris ir netikrasis pranašas, ir jie bus kankinami dieną bei naktį per amžių amžius.

11 Tuomet aš regėjau didelį baltą sostą ir jame Sėdintįjį, nuo kurio veido bėgo žemė ir dangus, ir jiems nebebuvo kur pasidėti. 12 Aš regėjau mirusiuosius, didelius ir mažus, stovinčius priešais sostą, ir knygos buvo atskleistos. Dar kita knyga buvo atskleista; ji yra gyvenimo knyga. Mirusieji buvo teisiami, remiantis tuo, kas buvo įrašyta knygose, pagal jų darbus. 13 Jūra atidavė savo mirusiuosius, ir Mirtis bei Mirusiųjų Pasaulis[2] atidavė savo mirusiuosius, ir jų kiekvienas buvo teisiamas taip, kokie buvo jo darbai. 14 Tuomet Mirtis ir Mirusiųjų Pasaulis[2] buvo įmesti į ugnies ežerą; tai yra

---

[1] T.y. pagonių [2] Lit. Hadas

antroji mirtis—ugnies ežeras. 15 Ir jei kas nebuvo rastas įrašytas į gyvenimo knygą, buvo įmestas į ugnies ežerą.

21

Tuomet aš regėjau naują dangų ir naują žemę, nes pirmasis dangus ir pirmoji žemė buvo praėję ir jūros jau nebebuvo. 2 Šventąjį miestą, naująją Jeruzalę, aš regėjau nužengiančią iš dangaus nuo Dievo, paruoštą kaip nuotaką, papuoštą savo vyrui. 3 Ir aš girdėjau didelį balsą nuo sosto, tariantį: "Štai Dievo palapinė pas žmones, ir jis gyvens su jais; jie bus jo žmonės[1], o pats Dievas bus jų Dievas; 4 jis nušluostys visas ašaras nuo jų akių, ir mirties jau nebebus, nė gedėjimo, nė riksmo, nė vargo nebebus, nes, kas buvo pirma, praėjo."

5 O soste Sėdintysis tarė: "Štai aš visa darau nauja." Jis sakė: "Rašyk! nes šitie žodžiai yra patikimi ir tikri." 6 Ir jis tarė man: "Įvyko! Aš esu Alfa ir Omega, pradžia ir galas. Aš trokštančiajam duosiu iš gyvybės vandens šaltinio dovanai. 7 Nugalėtojas tai paveldės, ir aš būsiu jam Dievas ir jis bus man sūnus. 8 O kai dėl bailių, neištikimų ir susiteršėlių, žmogžudžių ir paleistuvių, burtininkų ir stabmeldžių, ir visų melagių—jų dalis bus ežere, degančiame ugnimi ir siera; tai yra antroji mirtis."

9 Tuomet atėjo vienas tų septynių angelų, kurie turėjo septynis kaušus, pilnus paskutiniųjų septynių slogų, ir jis kalbėjosi su manimi, tardamas: "Eikš, aš tau parodysiu Avinėlio jaunąją, žmoną." 10 Jis nunešė mane Dvasia ant didelio bei aukšto kalno ir parodė man šventąjį miestą, Jeruzalę, nužengiančią iš dangaus nuo Dievo, 11 turinčią Dievo skaistumą. Jos žėresys buvo panašus į labai brangų akmenį, lyg kokį jaspio akmenį, skaidrų, kaip kristalas. 12 Ji turėjo didelį ir aukštą mūrą, turėjo dvylika vartų ir ant tų vartų dvylika angelų bei įrašytus vardus, kurie yra dvylikos Izraelio sūnų padermių vardai. 13 Nuo rytų buvo treji vartai, nuo žiemių treji vartai, nuo pietų treji vartai ir nuo vakarų treji vartai. 14 Miesto mūras turėjo dvylika pamatų ir ant jų dvylikos Avinėlio apaštalų dvylika vardų.

15 O tas, kuris su manimi kalbėjosi, turėjo matuoklę, auksinę nendrę, kad išmatuotų miestą, jo vartus ir jo mūrą. 16 Miestas guli keturkampiškai, ir jo ilgis yra toks pat, kaip ir plotis. Jis išmatavo miestą nendre: buvo dvylika tūkstančių stadijų[2]; jo ilgis, plotis ir augštis yra lygūs. 17 Jis taip pat išmatavo jo mūrą: buvo šimtas keturiasdešimt keturios uolaktys[3], matuojant žmogaus vartojamu matu, kuris čia buvo angelo matas. 18 Jo mūras buvo pamūrytas iš jaspio, o miestas—tyras auksas, panašus į vaiskų stiklą. 19 Miesto mūro pamatiniai akmenys buvo visokia brangenybe papuošti. Pirmasis pamatinis akmuo buvo jaspis, antrasis safyras,

[1] Kiti senoviniai rankraščiai: jo žmonių sambūriai
[2] 12.000 stadijų = apie 2400 km. [3] 144 uolaktys = apie 70 m.

trečiasis chalcedonas, ketvirtasis smaragdas, 20 penktasis sardonikas, šeštasis sardijus, sekmasis chrizolitas, ašmasis berilis, devintasis topazas, dešimtasis chrizoprazas, vienuoliktasis hiacintas, dvyliktasis ametistas. 21 Dvylika vartų buvo dvylika perlų, kiekvieni vartai buvo iš vieno perlo, o miesto gatvė tyras auksas, permatomas, kaip stiklas.

22 Bet šventyklos aš neregėjau jame, nes Viešpats Dievas, Visavaldis, ir Avinėlis yra jo šventykla. 23 Miestui nereikia saulės, nė mėnulio, kad jam šviestų; nes Dievo skaistumas yra jį nušvietęs, ir jo žiburys yra Avinėlis. 24 Tautos vaikščios jo šviesoje, ir žemės karaliai gabens į jį savo prabangą[1]. 25 Jo vartai niekados nebus užrakinti dieną,—nakties juk nebus tenai,—26 ir jie atgabens į jį tautų prabangą ir vertybes[2]. 27 Niekados į jį neįeis nieko nešvento ir nėvienas, kuris daro biaurenybę ar meluoja, tik tie, kurie yra įrašyti į Avinėlio gyvenimo knygą.

22 Tuomet jis parodė man gyvybės vandens upę, skaidrią kaip kristalas, ištekančią iš Dievo ir Avinėlio sosto. 2 Jo[3] gatvės viduryje ir vienoje bei kitoje upės pusėje augo gyvybės medis, prinokinąs dvylikeriopą vaisių, kas mėnesį atnešąs savo vaisių; o medžių lapai yra tautoms gydyti. 3 Nėjokio prakeikimo jau nebebus, bet Dievo ir Avinėlio sostas bus jame, ir jo tarnai jį garbins; 4 jie regės jo veidą, ir jo vardas bus jų kaktose. 5 Nakties jau nebebus; jiems nereikia žiburio šviesos ir saulės šviesos, nes Viešpats Dievas švies jiems, ir jie karaliaus per amžių amžius.

6 Tuomet jis man tarė: "Šitie žodžiai yra tikėtini ir tikri. Viešpats, pranašų dvasių Dievas, pasiuntė savo angelą parodyti savo tarnams, kas turi įvykti netrukus. 7 Štai aš veikiai ateinu."

Palaimintas, kuris palaiko šitos knygos pranašystės žodžius!

8 Aš, Jonas, esu tas, kuris tai girdėjo ir matė. Ir kai aš tai girdėjau ir mačiau, parpuoliau pagarbinti prie kojų angelo, kuris man tai rodė. 9 Bet jis tarė man: "Žiūrėk, kad to nedarytumei! Aš esu tavo ir tavo brolių pranašų ir tų, kurie laiko šitos knygos žodžius, draugas tarnas. Dievą garbink!"

10 Ir jis tarė man: "Neužantspauduok šitos knygos pranašystės žodžių, nes laikas yra arti. 11 Kas piktadariauja—tepiktadariauja toliau; kas yra susiteršęs—tesusiteršia toliau; kas yra teisus—tedaro teisybę toliau; ir kas yra šventas—tesišventina toliau."

12 "Štai aš veikiai ateinu, ir mano alga yra su manimi, kad atlyginčiau kiekvienam taip, koks yra jo darbas. 13 Aš esu Alfa ir Omega, pirmutinysis ir paskutinysis, pradžia ir galas."

14 Palaiminti, kurie plauna savo rūbus, kad jie turėtų teisę į gyvybės medį ir galėtų įeiti pro vartus į miestą. 15 Lauke yra

---

[1] Lit. garbę [2] Lit. garbę ir pagarbą [3] T.y. miesto

šunys, burtininkai, paleistuviai, žmogžudžiai, stabmeldžiai ir visi, kurie mėgsta bei daro melą.

16 "Aš, Jėzus, pasiunčiau savo angelą jums tai paliudyti surinkimuose. Aš esu Dovydo šaknis ir giminė, žvaigždė, skaisti, aušrinė!"

17 Dvasia ir Jaunoji taria: "Ateik!" Ir kas tai girdi, tesako: "Ateik!" Ir kas trokšta, teateinie; kas nori, teima gyvybės vandens dovanai.

18 Aš įspėju kiekvieną, kuris klausosi šitos knygos pranašystės žodžių: jei kas prie jų ką pridės, Dievas pridės prie jo slogų, aprašytų šitoje knygoje; 19 ir jei kas atims ką nuo šitos pranašystės knygos žodžių, Dievas atims jo dalį nuo gyvybės medžio ir iš šventojo miesto, aprašytų šitoje knygoje.

20 Tas, kuris tai liudija, taria: "Taip, aš veikiai ateinu!" Amen. Ateik, Viešpatie Jėzau!

21 Viešpaties Jėzaus malonė tebūnie su visais šventaisiais.[1]

---

[1] Kiti senoviniai rankraščiai išleidžia žodį "visais"; vėl kiti žodį "šventaisiais".

PSALMAI

PSALMAI

PIRMOJI KNYGA

1 Laimingas žmogus,
kuris nesielgia, kaip pataria bedieviai,
ir nestoja į nusidėjėlių kelią,
ir nesėdi, kur sėdi apjuokėjai,
2 bet VIEŠPATIES įstatyme randa pasimėgimą
ir [1]mąsto apie[1] jo įstatymą dieną bei naktį.
3 Jis yra kaip medis, pasodintas
prie vandens upelių[2],
kuris duoda savo vaisių savo metu
ir kurio lapai nepavysta.
Visa, ką jis daro, pasiseka.
4 Ne tokie yra bedieviai,
bet kaip pelai, kuriuos nupučia vėjas.
5 Todėl bedieviai neišsilaikys teisme,
nė nusidėjėliai teisiųjų bendruomenėje.
Juk VIEŠPAČIUI rūpi teisiųjų kelias,
o bedievių kelias prapuls.

2 Kodėl nerimsta pagonys
ir tautos [3]šnibžda tuštybes[3]?
2 Sukyla žemės karaliai
ir kunigaikščiai tariasi bendrai
prieš VIEŠPATĮ ir prieš jo pateptąjį:
3 "Sutraukykime jų ryšius!
Meskime nuo savęs jų virves!"

4 Gyvenąsis danguose juokiasi;
VIEŠPATS tyčiojasi iš jų.
5 Kartą jis kalbės jiems rūstaudamas
ir įnirtęs juos nugąsdins:
6 "Aš pats išventinau savo karalių
Sione, savo šventajame kalne!"

7 Aš paskelbsiu VIEŠPATIES įteisinimą:
Jis man tarė: "Tu mano sūnus;
aš pats šiandieną pasidariau tavo tėvas.

---

[1] Pr. pusbalsiu skaito
[2] Pr. kanalų
[3] Arba: šnibždasi veltui

8 Reikalauk iš manęs—tai aš padarysiu pagonis tavo veldėme
ir tavo nuosavybe žemės galus.
9 Tu sudaužysi juos geležine lazda,
kaip puodžiaus indą juos sukulsi!"

10 Taigi dabar, karaliai, elkitės protingai!
Duokitės įspėjami jūs, žemės valdovai[1]!
11 Tarnaukite VIEŠPAČIUI su baime,
[2]drebėdami 12 bučiuokite jam kojas[2],
kad nesirūstintų ir kad nežūtute kelyje,
nes greitai užsidega jo rūstybė.

Laimingi visi, kurie glaudžiasi prie jo!

Dovydo psalmas, kai jis bėgo nuo savo sūnaus Abšalomo

3 VIEŠPATIE, kaip daug yra mano prispaudėjų!
Daug tų, kurie sukyla prieš mane!
2 Daug, kurie sako apie mane:
"Jis neturi pagalbos Dievuje!" *Sela.*

3 Bet tu, VIEŠPATIE, esi skydas aplink mane,
mano garbė ir tas, kuris pakelia mano galvą.
4 Aš garsiai šaukiuos į VIEŠPATĮ,
ir jis išklauso mane nuo savo šventojo kalno. *Sela.*

5 Aš atsiguliau ir užmigau.—
Aš atsibudau, nes VIEŠPATS palaiko mane.
6 Aš nebijau dešimčių tūkstančių žmonių,
kurie aplinkui yra sustoję prieš mane.
7 Kelkis, VIEŠPATIE!
Gelbėk mane, mano Dieve!

Juk tu skėlei į žandą visiems mano priešams,
sutrupinai bedievių dantis.
8 VIEŠPAČIUI priklauso gelbėjimas!
Tavo tautai tebūnie tavo palaiminimas! *Sela.*

Choro vedėjui. Styginiais instrumentais. Dovydo psalmas.

4 Kai šaukiuos, išklausyk mane, mano teisės Dieve!
—Kai būdavau suspaustas, tu palaisvindavai mane.—
Pasigailėk manęs ir išklausyk mano maldą.

2 Žmonės, kaip ilgai bus niekinama mano garbė?
Kaip ilgai jūs mėgsite niekus ir ieškosite melo? *Sela.*

---

[1] Pr. teisėjai [2] Rk.

3 Tačiau žinokite, kad VIEŠPATS [1]man suteikė nuostabią malonę[1]:
VIEŠPATS girdi, kai šaukiuos į jį.

4 [2]Mąstykite savo širdyje, bet nenusidėkite!
Apmaudaukite savo patale, bet tylėkite![2] *Sela.*
5 Aukokite tikras aukas
ir pasitikėkite VIEŠPAČIU!
6 Daugelis sako: "Kas parodys mums gera?"
Pakelk viršum mūsų savo veido šviesą, VIEŠPATIE!
7 Tu davei mano širdžiai daugiau linksmybės
negu jiems, kai jie turi apsčiai javų ir vyno.

8 Ramus aš atsigulsiu ir tuoj užmigsiu,
nes tu, VIEŠPATIE, [3]nors aš vienas[3], leidi man saugiai gyventi.

Choro vedėjui. [4]Kaip "Palikimai . . ."[4] Dovydo psalmas.

5 Išgirsk mano žodžius, VIEŠPATIE,
įsidėmėk mano dūsavimą!
2 Klausykis mano šauksmo balso,
mano Karaliau ir mano Dieve,
nes tave aš maldauju!
3 O kad tu, VIEŠPATIE, rytmetį girdėtumei mano balsą!
Aš rytmetį paruošiu tau auką ir dairysiuos.

4 Nes tu nesi Dievas, kuris mėgtų bedievystę;
joks piktasis negali viešėti pas tave.
5 Pagyrūnai negali stotis į tavo akis.
Tu nekenti visų piktadarių,
6 sunaikini tuos, kurie kalba melą.
Kraugerio ir apgaviko bodisi VIEŠPATS.

7 Bet aš per tavo gausią malonę
įeisiu į tavo namus,
parkniubsiu tavo šventosios maldyklos linkui,
tavęs bijodamasis.
8 VIEŠPATIE, vesk mane savo teisybe
dėl mano tykotojų,
išlygink ties manim savo kelią!

9 Nes nėra tiesos jų burnoje,
jų vidus—sunaikinimas,
atviras kapas yra jų gerklė,
jie pataikauja savo liežuviu.

---

[1] Rk.; M: ypatingai pasielgė su tuo, kuris yra jam ištikimas
[2] Rk. [3] Arba: vienas [4] Arba: Vamzdžiams

10 Duok jiems kentėti už kaltę, o Dieve;
jie težlunga savo sumanymais!
Dėl daugybės jų nusikaltimų pavaryk juos,
nes jie tau priešgyniavo!

11 Bet tesidžiaugia visi, kurie glaudžiasi prie tavęs,
visados tekrykštauja,
ir tedžiūgauja tavimi tie,
kurie myli tavo vardą!
12 Nes tu, VIEŠPATIE, laimini teisųjį,
[1]ir apgini jį[1] kaip skydu,
jį vainikuoji palankumu.

Choro vedėjui. Styginiais instrumentais. Basu. Dovydo psalmas.

6 VIEŠPATIE, nesudrausk manęs, kai rūstauji,
ir, kai nirsti, nebausk manęs!
2 Pasigailėk manęs, VIEŠPATIE, nes aš esu suvytęs!
Pagydyk mane, VIEŠPATIE, nes mano kaulai sukrėsti!
3 Mano siela irgi yra labai nusigandusi.
Bet tu, o VIEŠPATIE—kaip dar ilgai?

4 Gręžkis, VIEŠPATIE! Išgelbėk mano gyvybę!
Padėk man dėl savo malonės!
5 Nes miręs niekas nebeatsimena tavęs;
šeolyje[2]—kas giria tave?

6 Aš pailsau bedūsaudamas;
aptvindau kas naktį savo lovą,
savo ašaromis aplaistau savo patalą.
7 Nuo širdgėlos aptemo mano akys,
paseno dėl visų mano prispaudėjų.

8 Atstokite nuo manęs, visi piktadariai,
nes VIEŠPATS išgirdo mano verksmo balsą!
9 VIEŠPATS išgirdo mano maldavimą;
VIEŠPATS priima mano maldą.
10 Tesusigėsta ir labai tenusigąsta
visi mano priešai, teatsitraukia' '[3]staiga!

Dovydo rauda[4], kurią jis giedojo VIEŠPAČIUI dėl benjaminaičio Kušo žodžių.

7 VIEŠPATIE, mano Dieve, pas tave atbėgau glaustis!
Gelbėk mane nuo visų mano persekiotojų ir išvaduok mane,

---

[1] Pkl. iš 11. sk.
[2] T.y. mirusiųjų buveinėje
[3] M įterpia: tesusigėsta
[4] Hbr. šiggajōn. Tiksli žodžio reikšmė nežinoma.

2 kad kas neperplėštų man gerklės, kaip liūtas,
kuris sudrasko, ir nėra kam vaduoti!
3 VIEŠPATIE, mano Dieve, jei aš tai padariau:
jei neteisiai įgytas turtas yra mano rankose,
4 jei atsilyginau savo draugui piktu
ar apiplėšiau tą, kuris spaudė mane be priežasties,—
5 tesiveja priešas mane ir tepasiveja,
tesutrypia į žemę mano gyvybę
ir tepaguldo mano garbę į dulkes! *Sela.*

6 Kelkis, VIEŠPATIE, rūstindamasis!
Pakilk prieš mano priešininkų įsiutimą!
Pabusk man!—Tu paskyrei teismą.—
7 Tautų būrys teapsupa tave,
o viršum jo aukštai sėsk į sostą!
8 —VIEŠPATS teisia tautas.—
Teisk mane, VIEŠPATIE, pagal mano teisumą
ir pagal mano nekaltumą, kuris yra manyje!

9 Tesiliauja bedievių piktybė,
tačiau sutvirtink teisųjį
tu, kuris ištiri širdis ir inkstus,
teisusis Dieve!
10 Mano skydas [1]viršum manęs yra Dievas[1],
kuris gelbsti tiesiaširdžius.
11 Dievas yra teisingas teisėjas
ir Dievas, kuris baudžia kasdien.

12 Iš tikrųjų, jis vėl galanda savo kalaviją,
laiko įtempęs savo lanką ir juo taiko!
13 Bet sau pačiam jis yra paruošęs mirtinus ginklus,
savo strėles padaręs degančias.
14 Štai jis pradeda nedorybę,
yra nėščias nelabumu
ir pagimdo melą.
15 Jis kasė duobę ir ją iškasė,
ir įpuolė į kiaurymę, kurią jis padarė.
16 Jo nelabumas sugrįžta ant jo paties galvos,
ir ant jo paties viršugalvio nusileidžia jo smurtas.

17 Aš dėkosiu VIEŠPAČIUI, kaip jis yra teisingas,
ir giedosiu gyrių VIEŠPATIES, Aukščiausiojo, vardui.

M

[1] M: guli ant Dievo

Choro vedėjui. [1]Kaip "Spaustuvai".[1] Dovydo psalmas.

8 VIEŠPATIE, mūsų Valdove,
kaip didingas tavo vardas visoje žemėje!

[2]Skamba giesmė apie[2] tavo didybę viršuj [3]dangų
2 kūdikių ir žindomųjų burna.
Tu pasikūrei[3] tvirtovę savo priešininkams atremti,
priešui ir keršininkui nuramdyti.

3 Kai žvelgiu į tavo dangus, tavo pirštų darbus,
į mėnulį ir į žvaigždes, kurias tu pavietojai,—
4 kas yra žmogus, kad jį atsimeni,
ar žmogaus sūnus, kad juo rūpinies?

5 Tačiau tu padarei jį truputį mažesnį už Dievą,
garbe ir kilnybe jį apvainikavai.
6 Tu davei jam valdyti savo rankų darbus,
visa padėjai po jo kojomis:
7 avis ir jaučius—visus sykiu,
taip pat ir laukinius žvėris,
8 dangaus paukščius ir jūros žuvis,—
kas tik plaukioja marių takais.

9 VIEŠPATIE, mūsų Valdove,
kaip didingas tavo vardas visoje žemėje!

Choro vedėjui. [4]Kaip "Mirk už sūnų!"[4] Dovydo psalmas.

ĀLEF

9 Aš dėkoju tau, VIEŠPATIE, visa savo širdimi.
Noriu išpasakoti visus tavo stebuklus.
2 Noriu linksmintis ir džiūgauti tavimi.
Noriu giedoti tavo vardui, Aukščiausiasis!

BĖT

3 Kai mano priešai traukėsi atgal,
jie suklupo ir žuvo tavo akivaizdoje.
4 Nes tu pravedei mano teisią bylą,
atsidėdai į sostą, teisusis Teisėjau!

GIMEL

5 Tu subarei pagonis, sunaikinai bedievį,
išdildei jų vardą amžių amžiams.
6 Priešas pragaišo, griuvėsiais virto amžiams.
Miestus tu aptuštinai; pradingo jų atminimas.

---

[1] Arba: Gatiečių gaida (instrumentais) [2] Rk.
[3] Arba: dangų. Kūdikių ir žindomųjų burna tu pasikūrei
[4] Hbr. 'Almūth labbėn. Tiksli žodžio reikšmė nežinoma.

HĖ

7 Tačiau VIEŠPATS sėdės soste per amžius;
jis pastatė teismui savo sostą.
8 Ir jis teis pasaulį teisingai;
jis teis tautas, kaip reikalauja tiesa.

VĀV

9 Taip VIEŠPATS bus priegloba prislėgtajam,
priegloba suspaudimo laikais.
10 Ir pasitiki tavimi tie, kurie pažįsta tavo vardą,
nes tu, VIEŠPATIE, nesi palikęs tų, kurie ieško tavęs.

ZAJIN

11 Giedokite VIEŠPAČIUI, kuris gyvena Sione!
Skelbkite tautose jo darbus!
12 Nes jis, kraujo keršytojas, atsiminė juos;
jis nepamiršo vargingųjų šauksmo.

CHĖT

13 Pasigailėk manęs, VIEŠPATIE!
Pažvelk, ką aš kenčiu nuo tų, kurie nekenčia manęs,
tu, kuris mane pakėlei iš mirties vartų,
14 kad pasakočiau visus tavo girtinus darbus,
kad Siono dukters vartuose
džiūgaučiau dėl tavo pagalbos!

TĖT

15 Pagonys nugrimzdo į duobę, kurią patys iškasė;
į pinkles, kurias jie paslėpė,
įkliuvo jų pačių koja.
16 VIEŠPATS apsireiškė, jis padarė teismą;
į savo paties rankų darbą įsipainiojo bedievis! Higgajōn.[1]
Sela.

JŌD

17 Tesigręžia bedieviai į šeolį[2],
visi pagonys, kurie pamiršta Dievą!

KAF

18 Nes ne visam laikui bus pamirštamas vargšas,
nė vargingųjų viltis bus dingusi amžinai!

19 Kelkis, VIEŠPATIE! Teneįsigali[3] žmogus!
Tebūnie teisiami pagonys tavo akivaizdoje!
20 Įvaryk tu, VIEŠPATIE, išgąsčio jiems!
Težino pagonys, kad jie tėra žmonės. *Sela.*

---

[1] Neišaiškintos reikšmės terminas, vartojamas, kaip spėjama, styginės muzikos intarpui žymėti.
[2] T.y. mirusiųjų buveinę
[3] Arba: Tenepriešgyniauja

LĀMED

10 Kodėl tu, VIEŠPATIE, stovi toli,
slepies suspaudimo laikais?
2 [1]Puikaudamas bedievis seka įkandin vargšą;
tą pagauna į pinkles, kurias jis sugalvojo.
3 Nes jis kelia bedievystę—savo gerklės pogeidį;
jis giria pelną, niekina VIEŠPATĮ![1]
4 Bedievis pakeltanosiškai (sako): "Jis nepareikalaus!"
"Nėra Dievo"—tai visos jo mintys.

5 Sėkmingi yra jo žygiai kiekvienu metu.
Aukštai yra tavo teismai, jam nepastebimi.
Visi jo priešininkai—jis tik nusišvilpia į juos!
6 Jis kalba savo širdyje: "Aš nesvyruosiu;
per visas kartas nepatirsiu nelaimės."

PĖ

7 Jo burna pilna keiksmo, apgaulės ir smurto;
po jo liežuviu—nelabumas ir nedorybė.
8 Jis sėdi tykodamas kaimuose;
slėpynėse jis nužudo nekaltąjį.

'AJIN

Jo akys stebi pasalomis nelaimingąjį;
9 jis tykoja slėpynėje, kaip liūtas savo tankynėje.
Jis tykoja sugauti vargšą;
jis sugauna vargšą, jį vilkdamas į savo tinklą.

10 Jis [2]apsidairė, laukia[2], susilenkia,
ir krinta [3]į jo virves[3] nelaimingieji.
11 Jis kalba savo širdyje: "Dievas pamiršo!
Jis paslėpė savo veidą, niekados nematė!"

KŌF

12 Kelkis, VIEŠPATIE! Dieve, pakelk savo ranką!
Nepamiršk vargingųjų!
13 Kodėl bedievis drįsta niekinti Dievą,
kalbėti savo širdyje: "Tu nepareikalausi!"?

RĒŠ

14 Tu pamatei, nes tu žvelgi į vargą ir skausmą,
kad juos imtumei į savo rankas.
Tau juos paveda nelaimingasis,
našlaitis—tu esi buvęs jo padėjėjas.

---

[1] Rk. [2] Rk.
[3] M: į jo galingus(nagus?); arba: jo stiprumu

ŠYN

15 Sutrupink bedievio ir piktadario dilbį!
Atiteisk už jo bedievystę, kol jos neberasi!
16 VIEŠPATS yra karalius per amžių amžius.
Pagonys tepradingsta[1] iš jo krašto!

TĀV

17 Nuolankiųjų troškimą tu, VIEŠPATIE, esi išklausęs;
tu stiprini jų širdį, atkreipi savo ausį
18 našlaičio ir prislėgtojo teisėms apginti,
kad daugiau nebegąsdintų iš žemės sukurtas žmogus.

Choro vedėjui. Dovydo psalmas.

11 VIEŠPATYJE radau aš prieglaudą.
Kaip tad jūs galite man tarti:
[2]"Skrisk, kaip paukštis, į kalnus!"?[2]
2 "Nes štai bedieviai įtempia lanką,
savo strėlę jau yra padėję ant templės,
kad šaudytų tamsoje į tiesiaširdžius.
3 Kai pamatai griūva,
ką bepadarys teisusis?"

4 VIEŠPATS yra savo šventykloje.
VIEŠPATS—danguose jo sostas!
Jo akys stebi, jo žvilgsniai tiria žmones.
5 VIEŠPATS tiria teisųjį ir bedievį.
Kas mėgsta smurtą, to nekenčia jo siela.
6 Jis lydina ant bedievių ugningas anglis ir sierą.
Kaitrus vėjas—jų taurės dalis.
7 Nes teisingas yra VIEŠPATS; jis mėgsta teisybę.
Teisieji išvysta jo veidą!

Choro vedėjui. Basu. Dovydo psalmas.

12 Gelbėk, VIEŠPATIE, nes nebėra dievotųjų,
nes pradingo ištikimieji iš žmonių tarpo!
2 Jie kalba melą vienas kitam,
pataikaudami kalba su dvilype širdim.

3 VIEŠPATS tesunaikina visas pataikaujančias lūpas,
didžiakalbį liežuvį,
4 tuos, kurie sako: "Savo liežuviu mes esame stiprūs;
mūsų lūpos mus palaiko! Kas yra mūsų viešpats?"

---

[1] Arba: pradingo [2] Rk.

5 "Dėl nuskurdėlių priespaudos, dėl neturtėlių vaitojimo
dabar aš kelsiuos!" sako VIEŠPATS.
"Aš suteiksiu saugumą tam, kuris jo ilgisi."
6 VIEŠPATIES žodžiai yra gryni žodžiai—
sidabras, nuskaistintas žemės liejykloje,
septynis kartus pervalytas.
7 Tu, VIEŠPATIE, juos ištesėsi,
jį[1] pasergėsi nuo šitos kartos visada.
8 Aplinkui slankioja bedieviai,
kai niekšybė žmonėse kelia galvą!

Choro vedėjui. Dovydo psalmas.

13 Kaip dar ilgai, o VIEŠPATIE? Ar amžinai mane pamirši?
Kaip dar ilgai slėpsi nuo manęs savo veidą?
2 Kaip dar ilgai aš rūpinsiuos savo siela,
liūdėsiu savo širdimi [2]kas dieną[2]?
Kaip dar ilgai mano priešas kelsis prieš mane?

3 Pažvelk, išklausyk mane, VIEŠPATIE, mano Dieve!
Pašviesink man akis, kad neužmigčiau mirties miegu!
4 Kad mano priešas nesakytų: "Aš nugalėjau jį!"
Kad mano prispaudėjai nedžiūgautų, jog aš svyruoju.

5 Bet aš pasitikėjau tavo malone.
Tedžiūgauja mano širdis dėl tavo pagalbos!
Tegul aš giedosiu VIEŠPAČIUI,
kai jis bus man gera padaręs!

Choro vedėjui. Dovydo.

14 Paikieji[3] kalbėjo savo širdyje:
"Nėra Dievo."
Jie elgėsi sugedusiai, biauriai;
nebuvo, kas darytų gera.

2 VIEŠPATS pažvelgė iš dangaus į žmones,
kad pamatytų, ar yra kas išmano,
kas ieško Dievo.
3 Jie visi nukrypo, visi kartu išsigimė;
nėra, kas darytų gera,
nėra nė vieno.

4 Argi jie to nesuprato, visi piktadariai,
kurie, aprydami mano tautą, valgė duoną,
nesišaukė į VIEŠPATĮ?

---

[1] G: mus [2] Arba: per ištisą dieną
[3] Pr. Paikasis(kolektyvinė vsk.)

5 Tuomet jie labai nusigando,
nes VIEŠPATS buvo su teisiąja karta.
6 Kai dėl sumanymo prieš skurdžių, jūs būsite sugėdinti,
nes VIEŠPATS yra jo prieglauda.

7 O kad ateitų iš Siono išgelbėjimas Izraeliui!
Kai VIEŠPATS pakreips savo tautos likimą,
tedžiūgauja Jokūbas, tesilinksmina Izraelis!

Dovydo psalmas.

15 VIEŠPATIE, kas drįsta viešėti tavo padangtėje?
Kas drįsta gyventi tavo šventajame kalne?

2 Tas, kuris elgiasi nepeiktinai ir daro teisybę
ir kalba tiesą savo širdyje;
3 kuris nėra platinęs šmeižtų savo liežuviu,
nėra daręs savo artimui pikta
ir nėra plūdęs savo kaimyno;
4 kuris su panieka žiūri į atmestąjį
ir gerbia tuos, kurie bijosi VIEŠPATIES;
kuris yra prisiekęs net savo paties nuostoliui ir nedaręs pakeitimų;
5 kuris nėra skolinęs savo pinigų palūkanoms gauti
ir kyšių prieš nekaltąjį nėra ėmęs.

6 Kuris tai daro, nesvyruos niekados.

Dovydo miktam[1]

16 Pasergėk mane, Dieve, nes atbėgau glaustis prie tavęs!
2 Aš tariau VIEŠPAČIUI: "Tu mano Valdovas;
nėra man gera be tavęs."

3 Kai dėl šventųjų, kurie yra krašte,
jie yra kilnieji;
aš visiškai juos mėgstu.
4 Dauginasi skausmus tie, kurie įsiteikė svetimiems(dievams.)
Aš neliesiu jiems kraujo geriamųjų aukų
ir neminėsiu jų vardų savo lūpomis!

5 VIEŠPATS yra mano geriausioji dalis ir mano taurė;
tu praplėsi[2] mano lauko dalį.
6 Virvės man krito į malonias vietas;
tikrai, mano veldėmė man patinka.

---

[1] Sp. paslaptingas(arba: prasmingas) kūrinys
[2] Arba: esi, kuris laikai

7 Aš girsiu VIEŠPATĮ, kuris man teikė patarimų.
Taip pat naktimis mane įspėdavo mano inkstai.
8 Nuolatos aš statydavau VIEŠPATĮ ties savim;
jei jis mano dešinėje, aš nesvyruosiu!

9 Todėl linksmindavosi mano širdis ir džiūgaudavo mano siela.
Net ir mano kūnas gyvens saugiai.
10 Nes tu neatiduosi manęs šeoliui[1]
ir neleisi savo maldingajam pamatyti duobę[2].

11 Tu man parodysi gyvenimo taką.
Gausybė džiaugsmų yra tavo akivaizdoje!
Malonumai tavo dešinėje per amžius!

Dovydo malda

17 Išgirsk, VIEŠPATIE, teisingą bylą; įsidėmėk mano šauksmą!
Klausykis mano maldos iš neklastingų lūpų!
2 Iš tavęs teišeina sprendimas apie mane:
tavo akys mato kas tiesu.

3 Tu ištyrei mano širdį, aplankei ją naktį,
išmėginai mane—tu nieko neradai.
Aš pagalvojau: "Nieko (pikta) neturi išsprūsti iš mano burnos."
4 Kai dėl žmonių poelgių, tavo lūpų žodžio klausydamas,
aš vengiau smurtininko takų.
5 Mano žingsniai tvirtai laikėsi tavo pėdsakų,
tad mano kojos nesvyravo.

6 Aš šaukiaus tavęs, nes tu, Dieve, išklausydavai mane.
Prilenk man savo ausį, išgirsk mano kalbą!
7 Parodyk nuostabius savo pasigailėjimus,
gelbėtojau tų, kurie globiasi
nuo tų, kurie sukyla prieš tavo dešinę!

8 Pasergėk mane, kaip akies obuolį, vyzdį!
Savo sparnų pavėsyje paslėpk mane
9 nuo bedievių, kurie pavartojo man smurtą,
mano mirtinųjų priešų, kurie supa mane!

10 Taukais jie uždarė savo širdį,
savo burna kalba išdidžiai.
11 Kur tik žengiame, jie dabar yra mus apstoję,
savo akimis taikosi pasitiesti (mus) žemėje.
12 Jų kiekvienas panašus į liūtą, geidžiantį draskyti,
į jauniklį liūtą, tupintį slėpynėse.

---

[1] T.y. mirusiųjų pasauliui [2] G: supuvimą

13 Kelkis, VIEŠPATIE, stok prieš jį, parklupdyk jį!
Išgelbėk mano gyvybę [1]iš bedievio!
14 Savo kalaviju nudobk juos, savo kumščiu, VIEŠPATIE!
Pašalink juos iš pasaulio, išrauk juos iš gyvenimo![1]
Pripildyk jų pilvą tuo, kas tavo paslėpta;
tegul (jų) vaikai tuo pasisotina,
ir, kas jiems atlieka, tegul palieka savo kūdikiams!

15 Bet aš, rastas teisus, išvysiu tavo veidą,
prabudęs pasisotinsiu tavo pavidalu.

Choro vedėjui. Psalmas VIEŠPATIES tarno Dovydo, kuris kreipėsi į VIEŠPATĮ šitos giesmės žodžiais tą dieną, kurią VIEŠPATS jį išgelbėjo iš visų jo priešų rankos ir ypač iš Sauliaus rankos. Jis kalbėjo:

18

Aš myliu tave, VIEŠPATIE, mano stiprybe.
2 VIEŠPATS yra mano uola, mano pilis ir mano gelbėtojas,
mano Dievas, mano uola, kur prieglaudą randu,
mano skydas, mano išganymo ragas, mano priebėga!
3 Aš šaukiaus į VIEŠPATĮ, kuris vertas girti,
ir buvau išgelbėtas nuo savo priešų.

4 Buvo apsupusios mane mirties bangos[2],
pražūties srovės gąsdino mane.
5 Šeolio[3] virvės buvo apipynusios mane,
pasitikusios mane mirties pinklės.

6 Savo bėdoje aš šaukiaus VIEŠPATIES,
į savo Dievą aš šaukiaus pagalbos.
Jis išgirdo iš savo šventyklos mano balsą,
ir mano šauksmas į jį pasiekė jo ausis.

7 Susvyravo ir sudrebėjo žemė,
kalnų pamatai sujudėjo;
jie siūbavo, nes jis nirto.
8 Pakilo dūmai iš jo nosių,
ėdanti ugnis ėjo iš jo burnos;
degančios anglys lakiojo iš jo.
9 Jis palenkė dangus ir nužengė;
tiršta tamsybė buvo po jo kojų.
10 Jis važiavo ant kerubo ir atskrido,
smigo vėjo sparnais.
11 Tamsybę jis padarė savo slėpykla,
savo dangalu aplink save tamsius vandenis, tirštas debesis.

---

[1] Rk.; M: iš bedievio savo kalaviju, 14 iš žmonių savo ranka, VIEŠPATIE, iš pasaulio žmonių, kurių dalia glūdi gyvenime!
[2] M: virvės
[3] T.y. mirusiųjų pasaulio

12 Nuo žibesio jo priešakyje
veržėsi pro jo debesis
kruša ir ugningos anglys.
13 Sugriaudė danguose VIEŠPATS,
Aukščiausiasis paleido savo balsą.
14 Jis šaudė savo strėlėmis, ir išsklaidė juos;
tviskino žaibais, ir pakrikdė juos.
15 Tad pasirodė marių dugnai,
atsidengė žemės skritulio pamatai
nuo tavojo barimo, o VIEŠPATIE,
nuo tavo nosių kvapo šniokštimo.

16 Jis siekė iš aukštybių, nutvėrė mane;
jis ištraukė mane iš daugelio vandenų.
17 Jis išplėšė mane iš mano stipraus priešo,
iš tų, kurie neapkentė manęs,
nes jie buvo man per stiprūs.
18 Jie pasitiko mane nelaimingą man dieną,
bet VIEŠPATS buvo mano parama.
19 Jis išvedė mane, kur erdvu;
jis išgelbėjo mane, nes pamėgo mane.

20 VIEŠPATS atlygino man pagal mano teisumą,
pagal mano rankų švarumą atiteisė man.
21 Aš juk laikiaus VIEŠPATIES kelių
ir neatsitraukiau nuo savo Dievo nusikalsdamas.
22 Juk visus jo paliepimus aš turėjau prieš save
ir jo nuostatų neatstūmiau nuo savęs.
23 Nepeiktinas aš jam buvau
ir sergėjaus nuo kaltės.
24 Todėl VIEŠPATS man atmokėjo pagal mano teisumą,
pagal mano rankų švarumą jo akyse.

25 Ištikimajam tu pasirodai ištikimas,
tobulajam—tobulas;
26 tyrajam tu pasirodai tyras
ir su iškrypėliu elgies suktai.
27 Nes tu padedi nužemintiesiems[1],
bet išdidžias akis padelbdini.
28 Juk tu, o VIEŠPATIE, darai mano žiburį šviesų;
mano Dievas nušviečia mano tamsybę.
29 Juk su tavim galiu [2]pulti priešų būrį[2],
su savo Dievu peršokti mūrą.

---

[1] Arba: nuolankiesiems

[2] Arba: sugriauti akmens sieną

30 Tasai Dievas—tobulas jo kelias;
VIEŠPATIES žodis ugnimi valytas.
Jis yra skydas visiems, kurie glaudžiasi prie jo.
31 Juk kas yra Dievas, jei ne VIEŠPATS?
Ir kas yra Uola, išskyrus mūsų Dievą?—
32 Dievą, kuris apjuosė mane jėga
ir padarė saugų mano kelią,
33 kuris padarė mano kojas, kaip elnių,
ir pastatė mane aukštumose,
34 kuris taip išmiklino mano rankas kovoti,
kad mano dilbiai įtempia žalvario lanką.
35 Tu davei man savo gelbstintį skydą,
ir tavo dešinė palaikė mane,
tavo pagalba[1] padarė mane didelį.
36 Tu praplatinai kelią po manim mano žingsniams,
ir mano kulkšnys nesvyravo.
37 Aš vijaus savo priešus ir juos pasivijau,
ir negrįžau, kol buvau juos sunaikinęs.
38 Aš parmušiau juos, kad jie nebegalėjo atsikelti;
jie krito po mano kojų.
39 Tu sujuosei mane jėga kovai,
parkniubdei po manim mano priešininkus.
40 Mano priešus tu privertei bėgti nuo manęs,
ir tuos, kurie nekentė manęs, aš nutildžiau.
41 Jie šaukėsi pagalbos, tačiau nebuvo gelbėtojo;
—į VIEŠPATĮ, bet jis neatsiliepė jiems.
42 Aš sutryniau juos, kad jie liko, kaip dulkės prieš vėją,
kaip gatvių purvą sutrypiau[2] juos.

43 Tu išgelbėjai mane iš [3]tautos kovų[3],
padėjai mane pagonių galva.
Žmonės, kurių nebuvau pažinęs, tarnavo man.
44 Kai tik išgirdo apie mane, jie pakluso man;
svetimšaliai meilinosi man.
45 Svetimšaliai susmuko
ir drebėdami išėjo iš savo pilių.

46 VIEŠPATS yra gyvas! Tebūnie giriama mano Uola!
Prakilnus yra mano išganymo Dievas!—
47 Dievas, kuris man davė keršyti
ir pajungė man tautas,
48 kuris išgelbėjo mane iš mano rūsčiųjų priešų,
iškėlė mane viršum mano priešininkų.
Nuo smurtininko tu išplėšei mane.

---

[1] Arba: išklausymas; M: nuolankumas [2] M: išdrabsčiau
[3] G: kovų su tautomis

49 Todėl aš dėkoju tau, VIEŠPATIE, pagonių tarpe
ir tavo vardui noriu giedoti.
50 Jis didelę pagalbą suteikė savo karaliui
ir parodė malonę savo pateptajam,
Dovydui ir jo palikuonims per amžius.

Choro vedėjui. Dovydo psalmas.

19 Dangūs pasakoja Dievo garbę
ir jo rankų skelbia tvirtumą.
2 Diena dienai čiurškina[1] kalbą
ir naktis nakčiai praneša žinią.
3 Tai nėra kalba, nėra tai žodžiai;
negirdimas jų balsas.
4 Po visą žemę išsklinda jų garsas,
iki pasaulio krašto jų žodžiai.

Saulei jis pastatė padangtę juose[2].
5 Ji[3] išeina, kaip jaunikis, iš savo kambario,
džiaugiasi, kaip karžygys, galėdamas bėgti taku.
6 Nuo vieno dangų krašto ji išeina
ir apsisuka kituose jų pakraščiuos,
ir niekas nepasislepia nuo jos kaitros.

7 VIEŠPATIES įstatymas tobulas;
jis atgaivina sielą.
VIEŠPATIES liudijimas patikimas—
jis išmintingus daro paprastuosius.
8 VIEŠPATIES potvarkiai tiesūs—
jie pradžiugina širdį.
VIEŠPATIES įsakymas tyras—
jis šviesina akis.
9 VIEŠPATIES baimė švari—
ji pasilieka per amžius.
VIEŠPATIES nuosprendžiai—tiesa,
visi be išimties teisingi.
10 Jie geistini labiau už auksą,
už daug gryno aukso;
jie saldesni už medų,
už korių syvą.

11 Tavo tarnas taip pat davės jų įspėjamas:
kas laikosi jų, turi didelį atpildą.
12 Apsirikimai—kas pastebi juos?
Nuo paslėptųjų išteisink mane!

---

[1] T.y. verčia kunkulais, kaip šaltinis
[2] T.y. danguose
[3] Hbr. jis (saulė hebrajų kalboje yra vyr. giminės)

13 Ir nuo įžūliųjų[1] atlaikyk savo tarną!
Tenevіešpatauja jie[1] man!
Tad būsiu be nuotarties,
laisvas nuo daugeriopos kaltės.

14 Tegul patinka mano burnos žodžiai
ir mano širdies atodūsiai tavo akyse,
VIEŠPATIE, mano Uola, mano Atpirkėjau!

Choro vedėjui. Dovydo psalmas.

20 Teišklauso tave VIEŠPATS suspaudimo dieną!
Teapgina tave Jokūbo Dievo vardas!
2 Tesiunčia jis tau pagalbą iš šventovės
ir iš Siono teparemia tave!
3 Teatsimena jis visas tavo dovanas
ir tavo deginamąją auką telaiko riebia! *Sela.*

4 Tesuteikia jis tau, ko trokšta tavo širdis,
ir visą tavo sumanymą teįvykdo!
5 Tegu mes krykštausime dėl tavo pergalės
ir savo Dievo vardu iškelsime vėliavas!
Teįvykdo VIEŠPATS visus tavo prašymus!

6 Dabar žinau,
kad VIEŠPATS padėjo savo pateptajam,
jį išklausė iš savo šventojo dangaus
savo dešinės galingais pagalbos veiksmais!
7 Vieni kovos vežimais, kiti žirgais,
bet mes giriamės VIEŠPATIES, savo Dievo, vardu.
8 Jie parklupo ir krito,
bet mes atsikėlėme ir atsitiesėme!
9 [2]VIEŠPATIE, padėk karaliui!
Išklausyk[2] mus tą dieną, kurią šaukiame!

Choro vedėjui. Dovydo psalmas.

21 VIEŠPATIE, tavo galia džiaugiasi karalius,
ir dėl tavo pagalbos kaip labai jis džiūgauja!
2 Ko geidė jo širdis, tu jam davei,
ir jo lūpų prašymo neatmetei. *Sela.*

3 Nes jį pasitikai geru laimindamas,
uždėjai jam ant galvos gryno aukso karūną.

[1] Arba: didysčių . . . jos
[2] M: Padėk, VIEŠPATIE, Karaliau, kuris išklausai

4 Gyvybės jis meldė tave—ją suteikei jam,
[1]amžių ilgą, neribotą[1].
5 Didelė jo garbė dėl tavo pagalbos;
didybę ir kilnybę tu padėjai ant jo.
6 Nes padarei jį palaiminimu amžiams,
palinksminai jį džiaugsmu savo akivaizdoje.
7 Nes karalius pasitiki VIEŠPAČIU,
ir dėl Aukščiausiojo malonės jis nesvyruos.

8 Pasieks tavo ranka visus tavo priešus,
tavo dešinė atras tuos, kurie nekenčia tavęs.
9 Tu juos padarysi, kaip degančią krosnį,
kada pasirodysi.
VIEŠPATS rūstindamasis juos sunaikins;
juos suės ugnis.
10 Jų vaikus tu išnaikinsi nuo žemės,
jų palikuonis iš žmonijos.
11 Jei jie bus nukreipę prieš tave ką bloga,
sugalvoję klastą, jie nieko neįstengs!
12 Nes tu priversi juos bėgti,
savo lanku taikysi į jų veidą.

13 Kelkis, VIEŠPATIE, su savo galia!
Tegul apgiedosime ir skambindami kelsime tavo
karžygiškumą!

Choro vedėjui. Kaip "Elnė, kuri yra aušra".

22 Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane palikai,
[2]esi taip toli nuo mano šauksmo, mano riksmo žodžių[2]?
2 Mano Dieve, šaukiu aš dieną, bet tu neatsakai;
naktį, ir negaliu nutilti.
3 Tačiau tu esi šventas—tu, kuris sėdi soste
ant Izraelio gyriaus giesmių!
4 Tavim pasitikėjo mūsų tėvai;
jie pasitikėjo, o tu juos išgelbėjai!
5 Į tave jie šaukėsi pagalbos, ir buvo išgelbėti,
tavim pasitikėjo, ir neliko sugėdinti.

6 Bet aš esu kirmėlė, nebe žmogus!
Žmonių pašaipa, tautos niekinamas!
7 Visi, kurie mato mane, pajuokia mane;
jie kraipo lūpas, krato galvą.

---

[1] Pž. dienų ilgį per amžių amžius
[2] M: Toli nuo mano pagalbos lieka mano riksmo žodžiai.

8 „[1]Jis pavedė savo dalyką VIEŠPAČIUI.[1] Tas tegelbsti jį,
teišlaisvina jį, nes yra pamėgęs jį!"

9 Juk tu esi tas, kuris ištraukė mane iš motinos kūno,
saugiam leido man būti prie mano motinos krūčių.
10 Tavo globai buvau paliktas nuo pat gimimo;
nuo pat mano motinos įsčių tu esi mano Dievas.
11 Nebūk toli nuo manęs,
nes suspaudimas arti,
nes nėra padėjėjo!

12 Mane apsupo daug veršių,
Bašano jaučiai apstojo mane.
13 Jie išsižiojo prieš mane,
kaip plėšrus ir kriokiantis liūtas.

14 Kaip vanduo aš išsiliejau,
ir išsinarstė visi mano kaulai.
Mano širdis pasidarė kaip vaškas,
sutirpo mano viduriuose.
15 Sudžiūvo kaip šukė mano jėga,
ir mano liežuvis prilipo man prie gomurio.
Taip tu padėjai mane į mirties dulkes.

16 Juk apspito mane šunys;
piktadarių gauja apstojo mane ratu.
Jie surišo[2] mano rankas ir kojas.
17 Aš galiu suskaityti visus savo kaulus.
Jie spoksos ir mėgaudamies žvelgs į mane.
18 Jie dalysis mano drabužiais,
ir dėl mano apdaro mes burtą.

19 Tu, VIEŠPATIE, tačiau nebūk toli!
Mano stiprybe, skubėk man padėti!
20 Išgelbėk nuo kalavijo mano gyvybę,
iš šuns letenos tą vieną, ką beturiu!
21 Gelbėk mane iš liūto nasrų
ir nuo stumbrų ragų [3]ištrauk mane[3]!

22 Tegul aš apsakysiu tavo vardą savo broliams,
susirinkimo vidury girsiu tave!

---

[1] M: Pavesti (arba: Pavesk) savo dalyką VIEŠPAČIUI!
[2] Sp.; M: kaip liūtas; G: perskverbė
[3] Sp.; M: Tu išklausei mane.

23 "Jūs, kurie bijote VIEŠPATIES, girkite jį!
Visi Jokūbo palikuonys, garbinkit jį!
Bijokitės jo, visi Izraelio palikuonys!
24 Nes jis nepaniekino
ir nesibodėjo
prislėgtojo priespaudos
ir nepaslėpė nuo jo savo veido,
bet, kai jis šaukėsi jo, išgirdo."

25 Nuo tavęs ateina mano gyriaus giesmė gausiame susirinkime;
savo įžadus ištesėsiu akivaizdoje tų, kurie jo bijo:
26 tegul valgo nuolankieji[1] ir pasisotina;
tegiria VIEŠPATĮ tie, kurie jo ieško!
"Teatgyja jūsų širdis visam laikui!"

27 Teatsimena ir tesigręžia į VIEŠPATĮ visi šalies[2] pakraščiai,
teparpuola ties juo[3] visos pagonių giminės!
28 Nes VIEŠPAČIUI priklauso karaliaus valdžia;
jis viešpatauja pagonims.

29 [4]Tik jį turi pagarbinti visi, kurie miega žemėje,
ties juo klauptis visi, kurie nužengė į dulkes,
(ir kas negalėjo išlikti gyvas).[4]
30 Mano[5] palikuonys tarnaus jam,
pasakos apie Viešpatį
[5]būsimai kartai[5].
31 Ir jie skelbs jo gelbėjimo žygį
gimsiančiai tautai,
kad jis tai padarė!

Dovydo psalmas.

23 VIEŠPATS mano ganytojas: aš nestokosiu.
2 Žaliuojančiose lankose jis paguldys mane.
Prie vandenų, kur poilsio vietos, jis nuves mane.
3 Atgaivins jis mano sielą.
Jis ves mane [6]tikrais takais[6]
dėl savo vardo.

4 Nors aš ir eičiau per tamsią[7] daubą,
nebijosiu pikta,
nes tu esi su manim:

---

[1] T.y. tie, kurie Dievo akivaizdoje jaučiasi esą neturtingi, menki ir žemi.
[2] Arba: žemės [3] M: tavim
[4] Rk.; M: Valgys ir parpuls visi žemės riebieji, ties juo klaupsis visi, kurie nužengia į dulkes ir kas savo sielos neišlaikys gyvos.
[5] G [6] Pž. teisumo vėžėmis [7] Arba: mirties šešėlio

tavo lazda ir tavo ramstis—
jie padrąsins mane.

5 Tu paruoši stalą mano akivaizdoje,
mano prispaudėjams stebint.
Tu patepei aliejumi man galvą.
Mano taurė sklidina.
6 Tik gerumas ir malonė seks mane
per visas mano gyvenimo dienas,
ir aš [1]pasiliksiu VIEŠPATIES namuose[1],
kol gyvensiu.

Dovydo psalmas.

24 "VIEŠPAČIUI priklauso žemė ir kas ją pildo,
žemynas ir jo gyventojai.
2 Juk jis ant marių ją pakūrė,
ant srovių tvirtai ją pastatė."

3 "Kas drįs kopti į VIEŠPATIES kalną,
ir kas drįs pasirodyti šventoje jo vietoje?"—
4 "Kas švarias turi rankas ir kas tyrą širdį,
kas nekreipė savo minties į tai, kas niekinga,
ir neprisiekinėjo apgaulingai.
5 Tas gaus palaiminimą iš VIEŠPATIES
ir pateisinimą iš Dievo, kuris jį gelbsti."—
6 "Tokia yra karta tų, kurie klausiasi VIEŠPATIES[2],
kurie ieško [3]Jokūbo Dievo veido[3]." *Sela.*
7 "Pakelkite, vartai savo galvas,
ir pakilkite, senovinės durys,
kad įeitų garbės Karalius!"—
8 "Kas yra tas garbės Karalius?"—
"VIEŠPATS, stiprusis, karžygys!
VIEŠPATS, galiūnas kovoje!"—
9 "Pakelkite, vartai, savo galvas,
ir pakilkite, senovinės durys,
kad įeitų garbės Karalius!"—
10 "Kas yra tas garbės Karalius?"—
"Kariuomenių VIEŠPATS—
jis yra garbės Karalius!" *Sela.*

Dovydo.
ĀLEF

25 [4]Tavęs aš laukiau, o VIEŠPATIE!
Aš pakeliu savo sielą į savo Dievą.[4]

---

[1] M: sugrįšiu į VIEŠPATIES namus
[2] G
[3] G; M: tavo veido, Jokūbe
[4] Rk.

BĖT

2 Tavim pasitikėjau: tenebūsiu sugėdintas,
tenedžiūgauja dėl manęs mano priešai!

GIMEL

3 Taip pat niekas, kuris laukia tavęs, tenebūnie sugėdintas!
[1]Nieko tenelaimi tie, kurie[1] lieka neištikimi!

DĀLET

4 Savo kelius, o VIEŠPATIE, man parodyk,
savo takų pamokyk mane!

HĖ

5 Leisk man [2]gyventi tavo ištikimybe[2] ir mokyk mane,
nes tu esi Dievas, kuris gelbsti mane.

VĀV

Ir[3] tavęs aš laukiau per ištisą dieną.

ZAJIN

6 Atsimink savo gailestingumą, VIEŠPATIE, ir savo malonę,
nes jau *nuo amžių jie yra!*

CHĖT

7 Neatsimink mano jaunystės nuodėmių ir nusikaltimų;
vaduodamasis savo malone, tu atsimink mane—
dėl savo gerumo, o VIEŠPATIE!

TĖT

8 Geras ir tiesus yra VIEŠPATS;
todėl jis rodo nusidėjėliams kelią.

JŌD

9 Jis daro, kad nuolankieji elgiasi teisiai;
jis moko nuolankiuosius savo kelio.

KAF

10 Visi VIEŠPATIES takai—gerumas ir ištikimybė
tiems, kurie laiko jo sandorą ir jo liudijimus.

LĀMED

11 Dėl savo vardo, o VIEŠPATIE,
atleisk mano kaltę, nes ji yra didelė!

MĖM

12 Kas yra tas žmogus, kuris bijosi VIEŠPATIES?
Jis parodys jam kelią, kurį jis turi pasirinkti.

---

[1] M: Tebūnie sugėdinti tie, kurie be priežasties
[2] Arba: elgtis tau ištikimai
[3] 4 MSS GSyr.

NŪN

13 Jis pats nakvos laimėje,
o jo vaikai paveldės kraštą.

SĀMECH

14 Artimai draugauja VIEŠPATS su tais, kurie jo bijo,
ir jo sandora siekia mokyti juos pažinties.

'AJIN

15 Mano akys pastoviai nukreiptos į VIEŠPATĮ,
nes jis išpainios mano kojas iš raizgų.

PĖ

16 Gręžkis į mane ir būk man malonus,
nes vienišas ir nuskurdęs aš esu.

ṢADĖ

17 Palengvink mano širdies suspaudimus
ir iš mano bėdų išvesk mane!

KŌF

18 Pažvelk į mano skurdą ir į mano vargą
ir atleisk visas mano nuodėmes!

RĖŠ

19 Pamatyk, kaip daug yra mano priešų
ir kaip smurtingai jie manęs nekenčia!

ŠYN

20 Pasergėk mano sielą ir išgelbėk mane!
Tenebūsiu sugėdintas, nes bėgau pas tave!

TĀV

21 Nekaltumas ir tiesumas tesaugo mane,
nes aš laukiau tavęs, VIEŠPATIE!

22 Išlaisvink, Dieve, Izraelį
iš visų jo suspaudimų!

Dovydo.

26 Pateisink mane, VIEŠPATIE,
nes aš elgiaus tobulai
ir pasitikėjau VIEŠPAČIU nesvyruodamas!
2 Išmėgink mane, VIEŠPATIE, ir išbandyk mane,
ištirk man inkstus ir širdį!
3 Nes tavo malonė buvo man prieš akis,
ir aš [1]gyvenau tavo ištikimybe[1].

---

[1] Arba: elgiaus tau ištikimai

4 Aš nesėdėjau su klastininkais,
pas slapūnus neužsukau.
5 Aš nekenčiau piktadarių susirinkimo
ir su bedieviais neposėdžiavau.

6 Aš plaunu savo rankas, reikšdamas nekaltumą,
ir einu aplink tavo aukurą, VIEŠPATIE,
7 kad garsiai užtraukčiau dėkojimo giesmę
ir pasakočiau visus tavo nuostabius darbus.
8 VIEŠPATIE, aš pamėgau tavo namų priebėgą,
vietą, kur tavo garbė gyvena.

9 Nepatrauk su nusidėjėliais mano sielos
ir su kraujotroškomis mano gyvybės!
10 Prie jų rankų kimba begėdiškas darbas,
o jų dešinė pilna kyšių.

11 Aš tačiau elgiuos tobulai.
Išlaisvink mane ir būk man malonus!
12 Mano koja stovėjo lygiame kelyje;
susirinkimuose aš girsiu VIEŠPATĮ[1].

Dovydo.

27 VIEŠPATS yra mano šviesa ir mano išganymas:
ko aš bijosiu?
VIEŠPATS yra mano gyvenimo priebėga[2]:
prieš ką aš drebėsiu?

2 Kai piktadariai artėjo į mane
mano kūno ėsti—
mano prispaudėjai ir mano priešai,
jie susvyravo ir krito.

3 Nors stovyklautų prieš mane kareivių stovykla,
nenusigąs mano širdis;
nors ir karas kiltų prieš mane,
aš vis dėlto pasitikėsiu!

4 Vieno dalyko prašiau VIEŠPATĮ,
to aš meilauju:
gyventi VIEŠPATIES namuose
per visas mano gyvenimo dienas,
kad galėčiau stebėti VIEŠPATIES meilumą
ir dairytis[3] jo šventykloje.

---

[1] G: tave, VIEŠPATIE
[2] Arba: pilis
[3] laukiant Dievo atsakymo į auką

5 Nes jis paslėps mane savo palapinėje
nelaimės dieną,
apdengs mane savo padangtės užuoglaudoje,
ant uolos pakels mane aukštai.
6 Ir tada pakils mano galva
viršum mano priešų aplink mane.
Ir tegul atnašausiu jo padangtėje
skerdžiamąsias aukas su krykštavimu,
tegul giedosiu ir skambinsiu VIEŠPAČIUI.

7 Išgirsk, o VIEŠPATIE! Aš balsiai šaukiuos.
Pasigailėk manęs ir išklausyk mane!
8 Tau priminė mano širdis[1]:
"Ieškokite mano veido!"
Tavo veido, o VIEŠPATIE, aš ieškau.
9 Nepaslėpk savo veido nuo manęs!

Nepavaryk supykęs savo tarno!
Tu buvai man pagalba.
Neatmesk manęs ir nepalik manęs,
o Dieve, mano gelbėtojau!
10 Nors mano tėvas ir mano motina būtų palikę mane,
VIEŠPATS tačiau priims mane.

11 Parodyk man, VIEŠPATIE, savo kelią
ir vesk mane lygiu taku
dėl mano tykotojų!
12 Neatiduok manęs į prispaudėjų gerklę,
nes sukilo prieš mane neteisūs liudytojai
ir šniokščia[2] smurtu.

13 Jei nebūčiau tikėjęs, kad patirsiu
VIEŠPATIES gerumą gyvųjų šalyje,—!
14 Lauk VIEŠPATIES!
Būk stiprus, ir drąsi tesijaučia tavo širdis!
Ir lauk VIEŠPATIES!

Dovydo

28 Į tave šaukiuos, o VIEŠPATIE, mano Uola!
Nebūk man kurčias,
kad, jei man tylėsi, neprilygčiau
tiems, kurie nužengia į duobę!

---

[1] **Būtent: ką tu įsakei** [2] **Sp.**

2 Išgirsk mano maldavimo balsą,
kai pagalbos šaukiu į tave,
kai pakeliu savo rankas
į patį tavo šventyklos vidų!

3 Nepatrauk manęs kartu su bedieviais
ir su tais, kurie daro nedorybę,
kurie taikiai kalba su savo artimais,
kai pikta mano savo širdyse!
4 Atiduok jiems, ko vertas jų pasielgimas
ir jų veiksmų nelabumas!
Ko vertas jų rankų darbas, atlygink jiems;
atmokėk jiems, kaip jie nusipelnė!
5 Nes jie nepaiso VIEŠPATIES veikalų
ir jo rankų darbo.
Jis nugriaus juos
ir jų nebeatstatys.

6 Tebūnie giriamas VIEŠPATS, nes jis išgirdo
mano maldavimų balsą!
7 VIEŠPATS yra mano stiprybė ir mano skydas;
juo pasitikėjo mano širdis!
Aš gavau pagalbą, tad džiūgavo mano širdis,
ir savo giesme aš dėkojau jam.

8 VIEŠPATS yra stiprybė savo tautai,
ir gelbstinti priebėga jo pateptajam yra jis.
9 Padėk savo tautai ir laimink savo veldėmę!
Ganyk juos ir nešiok juos per amžius!

Dovydo psalmas

29 Pripažinkite, VIEŠPAČIUI, [1]dievų sūnūs[1],
pripažinkite VIEŠPAČIUI garbę ir galybę!
2 Pripažinkite VIEŠPAČIUI jo vardo garbę;
parpulkite prieš VIEŠPATĮ šventai pasipuošę!

3 VIEŠPATIES balsas sudundėjo viršum vandenų!
Garbės Dievas sugriaudė!
"VIEŠPATS viršum plačiųjų vandenų!"

4 VIEŠPATIES balsas galingas!
VIEŠPATIES balsas didingas!
5 VIEŠPATIES balsas, kuris sudaužo kedrus!

---

[1] T.y. dangaus būtybės. G: Dievo sūnūs

"VIEŠPATS suskaldė Lebanono kedrus!
6 Jis šokdino Lebanoną kaip veršį
ir Sirjoną kaip jauniklį stumbrą."

7 VIEŠPATIES balsas išskelia ugnies liepsnas!
8 VIEŠPATIES balsas sudrebina dykumą!

"VIEŠPATS sudrebina Kadešo dykumą!"

9 VIEŠPATIES balsas [1]sukelia gimdymo skausmus elnėms
ir nelaiku verčia gimdyti ožkyčius[1].
O jo šventykloje visi sako: "Garbė!"

10 "VIEŠPATS atsisėdo soste viršum tvano!
Soste sėdi VIEŠPATS—karalius per amžius!
11 VIEŠPATS tesuteikia stiprybę savo tautai!
VIEŠPATS telaimina savo tautą taika!"

Psalmas. Šventyklos pašventinimo giesmė. Dovydo.

30 Noriu iškelti tave, VIEŠPATIE, nes tu ištraukei mane į viršų[2]
ir neleidai mano priešams džiaugtis dėl manęs!
2 O VIEŠPATIE, mano Dieve,
aš pagalbos šaukiaus į tave,
o tu pagydei mane!
3 O VIEŠPATIE, tu išvedei iš šeolio[3] mano sielą,
išlaikei mane gyvą, kad [4]nepriklausyčiau tiems, kurie nužengia į duobę[4].

4 Giedokite[5] VIEŠPAČIUI, jo maldingieji,
ir girkite jo šventąjį vardą[6]!
5 Nes tik akimirksnį patiria jo rūstybę,
per visą gyvenimą jo palankumą.
Vakare apsinakvoja verksmas,
tačiau rytą (apsilanko) džiūgavimas.

6 O aš, būdamas saugus, sakiau:
"Aš niekados nesusvyruosiu!"
7 O VIEŠPATIE, savo palankumu tu suteikei mano kalnui tvirtybę.
Tu paslėpei savo veidą—aš nusigandau!

---

[1] Arba: suka ąžuolus ir apnuogina girias
[2] Hbr.: kaip kibirą iš šulinio
[3] T.y. mirusiųjų buveinės
[4] Arba: kad nenužengčiau į duobę
[5] palydint muzikos instrumentui
[6] Pr. atminimą

8 Į tave, o VIEŠPATIE, šaukiau,
ir VIEŠPATĮ maldavau:
9 "Kokia tau nauda iš mano mirties[1],
iš to, kad nužengsiu į duobę?
Ar girs tave dulkės?
Ar jos skelbs tavo ištikimybę?
10 Išgirsk, o VIEŠPATIE, ir būk man malonus!
VIEŠPATIE, būk man padėjėjas!"

11 Tu pavertei mano raudą
man žaidimu ratelyje,
atrišai man ašutinę
ir apjuosei linksmybe,
12 kad tau giedotų[2] mano siela ir netylėtų.
O VIEŠPATIE, mano Dieve, aš visados tau dėkosiu!

Choro vedėjui. Dovydo psalmas.

31 Prie tavęs, o VIEŠPATIE, glaudžiaus:
niekados tenebūsiu sugėdintas!
Savo teisumu išgelbėk mane!
2 Palenk prie manęs savo ausį,
skubiai išlaisvink mane!
Būk man priebėgos uola,
pilių namai man gelbėti!

3 Juk mano uola ir mano pilis esi tu.
Dėl savo vardo tad
vesk mane ir vadovauk man,
4 leisk man pasprukti iš tinklo,
kurį slaptai man padėjo,
nes tu esi mano priebėga!
5 Į tavo ranką aš pavedu savo dvasią!

Tu išvadavai mane, VIEŠPATIE, ištikimasis Dieve!
6 Tu neapkenti tų, kurie laikosi niekingų stabų,
bet aš VIEŠPAČIU pasitikėjau!
7 Tegul aš džiūgausiu ir linksminsiuos dėl tavo malonės,
kad tu pažvelgei į mano skurdą,
įsidėmėjai mano sielvartus
8 ir neatidavei manęs į priešo ranką,
pastatei mano kojas erdvumoje.

9 Pasigailėk manęs, VIEŠPATIE, nes suspaustas esu,
pasilpo nuo susikrimtimo mano akis,
mano siela ir mano kūnas.

---

[1] Pr. kraujo
[2] palydint muzikos instrumentui

10 Nes praslinko su širdgėla mano gyvenimas
ir mano metai su vaitojimu,
suklupo mano jėga dėl mano skurdo[1]
ir mano kaulai sunyko.

11 Visiems savo prispaudėjams
pasidariau šmeižinys,
savo kaimynams siaubas[2]
ir baidyklė savo pažįstamiesiems:
kurie mato mane gatvėje,
bėga nuo manęs.
12 Esu pamirštas, kaip numirėlis dingęs iš atminties;
pasidariau kaip sudužęs indas.
13 Juk aš girdėjau, ką daugelis šnibždėjo—
klaikybė aplinkui!
Kai jie tarėsi kartu prieš mane,
sugalvojo man atimti gyvybę.

14 Bet aš tavim, o VIEŠPATIE, pasitikėjau!
Aš sakiau: "Tu esi mano Dievas."
15 Tavo rankoje yra mano likimai[3]; išplėšk mane
iš rankos mano priešų ir mano persekiotojų!
16 Tešviečia tavo veidas ant tavo tarno;
išgelbėk mane savo malone!
17 O VIEŠPATIE, tenebūsiu sugėdintas,
nes aš tavęs šaukiaus!
Telieka sugėdinti bedieviai,
tegul jie eina be žado į šeolį[4]!
18 Tepasidaro nebylės melagingos lūpos,
kurios kalba prieš teisųjį įžūliai
su puikybe ir panieka!
19 Kaip didelis yra tavo geras,
kurį palaikei tiems, kurie tavęs bijo,
parūpinai tiems, kurie glaudžiasi prie tavęs
žmonių akivaizdoje!
20 Tu paslėpsi juos savo veido priedangoje
nuo žmonių sąmokslų,
juos priglobsi palapinėje
nuo liežuvių vaido.

21 Pagirtas tebūnie VIEŠPATS,
kad jis nuostabiai man išreiškė savo malonę
[5]apgultame mieste[5].

---

[1] M: nedorybės
[2] M: labai
[3] Pr. laikai
[4] T.y. mirusiųjų pasaulį
[5] Sp.: suspaudimo metu

22 O aš buvau pasakęs skubomis iš baimės:
"Aš esu pavarytas[1] nuo tavo akivaizdos!"
Tačiau tu išgirdai
mano maldavimų balsą,
kai pagalbos šaukiaus į tave.

23 Mylėkite VIEŠPATĮ, visi jo maldingieji!
Ištikimuosius pasergi VIEŠPATS,
bet su kaupu atlygina tam,
kuris elgiasi išdidžiai.
24 Būkite stiprūs ir [2]turėkite drąsią širdį[2]—
jūs visi, kurie laukiate VIEŠPATIES!

Dovydo. [3]Pamokomasis kūrinys.[3]

32 "Laimingas, kuriam atleistas nusikaltimas,
kurio nuodėmė apdengta!
2 Laimingas žmogus, kuriam VIEŠPATS
nepriskaito kaltės
ir kurio dvasioje nėra apgaulės!"

3 "Kol tylėjau, dūlėjo mano kaulai,
man liūtiškai vaitojant per ištisą dieną.
4 Nes dieną ir naktį sunkiai slėgė
mane tavo ranka.
Pakito mano liežuvis[4],
kaip vasaros kaitromis. *Sela.*

5 Savo nuodėmę tau pranešiau
ir savo kaltės neapdengiau.
Aš tariau: 'Išpažinsiu
savo nusikaltimus VIEŠPAČIUI.'
Tada tu atleidai
mano nuodėmės kaltę. *Sela.*

6 Todėl tesimeldžia
į tave kiekvienas maldingasis
metu, kuriuo jis randa(tave)!
Kai atitvins gausingi vandenys,
jie tik jo nepasieks!
7 Tu esi man apgintis,
nuo suspaudimo pasergi mane.
Išgelbėjimo krykštavimais
tu apsupsi mane." *Sela.*

---

[1] Kt. rankr.: atkirstas [2] Pž. tesijaučia drąsi jūsų širdis
[3] Hbr. maskyl, pr. darąs įžvalgų, išmanų. Tiksliai neišaiškintos reikšmės techninis terminas, vartojamas ypatingai giesmių rūšiai žymėti.
[4] M: aliejinis pyragas

8 "Aš pamokysiu tave ir parodysiu tau
kelią, kuriuo turi vaikščioti;
duosiu patarimų, kreipdamas į tave savo akį.
9 Nebūk kaip arklys, kaip asilėnas, neturįs supratimo!
Kamanomis ir žąslais jį reikia pažaboti;
kitaip jis neartėja prie tavęs.
10 Daug skausmų turi bedievis,
tačiau tą, kuris pasitiki VIEŠPAČIU, malonė apsups!"

11 "Linksminkitės VIEŠPAČIU ir džiūgaukite, teisieji,
ir krykštaukite, visi tiesiaširdžiai!"

33 Krykštaukite, jūs teisieji, VIEŠPAČIUI!
Tiesiesiems pritinka gyriaus giesmė.
2 Dėkokite VIEŠPAČIUI kanklėmis,
dešimčiastyge arfa skambinkite jam!
3 Giedokite jam naują giesmę,
mikliai skambinkite, keldami džiūgesio trenksmą!
4 Nes tiesus yra VIEŠPATIES žodis
ir kiekvienas jo darbas rodo ištikimybę.
5 Jis mėgsta teisybę ir teisę.
VIEŠPATIES malonės yra pilna žemė.

6 VIEŠPATIES žodžiu yra dangūs sukurti,
o jo burnos kvapu visa jų kariuomenė.
7 Jis surinko, kaip į odinę[1], marių vandenis,
sudėjo į sandėlius pirmykščius vandenis.
8 Tesibijo VIEŠPATIES visa žemė,
tebūkštauja jo visi pasaulio gyventojai!
9 Nes jis tarė—ir įvyko;
jis įsakė—ir atsirado.

10 VIEŠPATS pavertė niekais pagonių sumanymą,
sukliudė tautų kėslus.
11 VIEŠPATIES sumanymas išlieka per amžius,
jo širdies siekimai per kartų kartas.
12 Laiminga giminė, kurios Dievas yra VIEŠPATS,
tauta, kurią jis išsirinko nuosavybe!

13 Iš dangaus žvelgia VIEŠPATS,
mato visą žmoniją.
14 Iš vietos, kur jo sostas, jis žiūri
į visus žemės gyventojus—
15 jis, kuris supavidalino visų jų širdis,
kuris žvelgia į visus jų darbus.

---

[1] M: pylimą

16 Karalius neišsigelbsti gausinga kariuomene;
karžygys neišsilaisvina didele pajėga.
17 Žirgas apvilia, kur reikia gelbėtis,
ir savo didele jėga nepadeda ištrūkti.

18 Štai VIEŠPATIES akis ant tų, kurie jo bijo,
ant tų, kurie viliasi jo malonės,
19 kad jis išgelbėtų nuo mirties jų sielą
ir išlaikytų juos gyvus bado metu.

20 Mūsų siela laukė VIEŠPATIES:
mūsų pagalba ir mūsų skydas yra jis.
21 Juk juo džiaugiasi mūsų širdis,
juk šventuoju jo vardu pasitikėjome.
22 Tebūnie tavo malonė, VIEŠPATIE, ant mūsų,
kaip kad mes laukiame tavęs!

Dovydo, kai jis buvo dėjęsis pamišėliu Abimelecho akivaizdoje, taip kad tas jį pavarė, ir jis nuėjo.

ĀLEF

34 Tegirsiu VIEŠPATĮ visada;
nuolatos tebus jo gyrius mano burnoje!

BĖT

2 VIEŠPAČIU didžiuojasi[1] mano siela;
tegirdi tai nuolankieji[2] ir tesilinksmina!

GIMEL

3 Kelkite VIEŠPATIES didybę su manim
ir aukštinkime jo vardą kartu!

DĀLET

4 Aš ieškojau VIEŠPATIES, ir jis išklausė mane,
iš visų mano baimių išlaisvino mane.

HĖ

5 [3]Žvelkite į jį, tai spinduliuosite,
ir jūsų veidai neturės[3] parausti.

ZAJIN

6 Čia yra toks vargšas! Jis šaukė, tad VIEŠPATS išgirdo
ir išgelbėjo jį iš visų jo suspaudimų.

CHĖT

7 VIEŠPATIES angelas stovyklauja
aplink tuos, kurie jo bijo, ir išgelbsti juos.

---

[1] Arba: tesididžiuoja [2] Arba: varguoliai
[3] Rk.; M: Žiūrėjo į jį ir plaukė pas jį, o tokių veidai neturėjo

TĖT

8 Ragaukite ir matykite, kaip geras yra VIEŠPATS!
Laimingas žmogus, kuris glaudžiasi prie jo!

JŌD

9 Bijokite VIEŠPATIES, jo šventieji,
nes nestokoja tie, kurie jo bijo!

KAF

10 Turtuoliai[1] yra pristokę ir badavę,
bet tie, kurie ieško VIEŠPATIES, jokio gero nestokos!

LĀMED

11 Ateikite, sūnūs, klausykite manęs:
Aš VIEŠPATIES baimės pamokysiu jus!

MĖM

12 Kas yra tas žmogus, kuris mėgsta gyventi,
geidžia dienų, kad gera patirtų?

NŪN

13 Sulaikyk savo liežuvį nuo pikta
ir savo lūpas nuo vylingos kalbos!

SĀMECH

14 Traukis nuo pikta ir daryk gera!
Ieškok taikos ir vykis ją!

'AJIN

15 VIEŠPATIES akys nukreiptos į teisiuosius
ir jo ausys į jų šauksmą.

PĖ

16 VIEŠPATIES veidas nukreiptas prieš piktadarius,
kad išdildytų nuo žemės jų atminimą.

ṢĀDĖ

17 Kai jie šaukė, tai VIEŠPATS išgirdo
ir iš visų jų suspaudimų išlaisvino juos.

KŌF

18 Arti yra VIEŠPATS prie tų, kurių širdis sulūžusi;
tuos, kurių dvasia sumušta, jis išgelbsti.

RĖŠ

19 Daug blogybių patiria teisusis,
bet iš jų visų išlaisvins jį VIEŠPATS.

---

[1] M: Jauni liūtai

ŠYN

20 Jis sergsti visus jo kaulus:
nė vienas jų nesuluš!

TĀV

21 Nudobs bedievį nelaimė,
ir tie, kurie nekenčia teisiojo, turės atkentėti.

22 VIEŠPATS išvaduoja savo tarnų sielą,
ir nekentės bausmės niekas, kas glaudžiasi prie jo.

Dovydo

35 Bylinėkis, VIEŠPATIE, su tais, kurie bylinėjasi su manim;
kovok su tais, kurie kovoja su manim!
2 Nutverk mažąjį bei didįjį skydą
ir kelkis man padėti!
3 Išsitrauk ietį ir kirvį[1]
prieš mano persekiotojus!
Tark mano sielai:
"Tavo išgelbėjimas esu aš!"

4 Telieka sugėdinti ir be garbės tie,
kurie kėsinas į mano gyvybę!
Tesitraukia atgal paraudę tie,
kurie sumano pikta prieš mane!
5 Tebūnie jie kaip pelai prieš vėją,
VIEŠPATIES angelui juos stumiant!
6 Tebūnie jų kelias tamsus ir slidus,
VIEŠPATIES angelui juos vejant!

7 Nes be priežasties jie slaptai man patiesė savo tinklą,
be pagrindo iškasė duobę mano gyvybei.
8 Teištinka jų kiekvieną žlugimas nežiniomis,
ir jo tinklas, kurį slaptai jis padėjo, tepagauna jį patį;
į pražūtį[2]—teįpuola jis į ją!

9 Bet mano siela tedžiūgauja[3] VIEŠPAČIU,
tesidžiaugia[3] jo išgelbėjimu!
10 Visi mano kaulai tesako[3]:
"VIEŠPATIE, kas yra toks, kaip tu,
kuris išlaisvini silpnąjį
iš stipresnio už jį,
silpnąjį ir vargšą iš to, kuris apiplėšia jį?"

---

[1] Arba: apsijuosk; M: už(si)tverk
[2] Syr.: duobę (gaudymui)
[3] Arba: džiūgaus . . . džiaugsis . . . sakys

11 Pakildavo smurtingi liudytojai:
ko nežinodavau, jie klausdavo mane.
12 Jie man atlygindavo piktu už gera,
[1]tykodavo mano gyvybės[1].
13 O aš, jiems sergant,
vilkėdavau ašutine,
marindavau pasninku save
ir [2]melsdavausi nusilenkęs[2] į krūtinę,
14 lyg kad tai būtų man draugas ar brolis.
Aš vaikščiodavau aplinkui, kaip [3]tas, kuris motinos[3] gedi—
juodai apsirengęs ir susilenkęs.

15 Bet, kai aš suklupau, jie linksminosi ir būrėsi,
jie būrėsi prieš mane,
[4]pasiruošę smogti man nežinant.
Jie plūdo be atvangos,
16 mėgino mane, tyčiote tyčiojosi,
griežė[4] prieš mane savo dantimis.

17 O VIEŠPATIE, kaip ilgai žiūrėsi?
Atitrauk mano gyvybę nuo kriokėjų[5],
nuo jaunų liūtų tą viena, ką beturiu!
18 Aš tau dėkosiu gausingame susirinkime,
galingoje minioje girsiu tave.

19 Tenesilinksmina manimi,
kurie dėl melagingos priežasties yra mano priešai;
kurie be pagrindo nekenčia manęs,
tenemirkčioja akies!
20 Nes nieko taikaus jie nekalba,
tik prieš krašto tyliuosius
pramano klastingus žodžius.
21 Jie išsižiojo prieš mane;
jie kalbėjo: "Aha, aha!
Tai matė mūsų akys!"

22 Tu tai matei, o VIEŠPATIE; netylėk!
Viešpatie, nebūk toli nuo manęs!
23 Sujudėk ir pabusk mano teisės ginti,
mano Dieve ir mano Viešpatie, mano bylos vesti!
24 Teisk mane, vadovaudamasis savo teisumu, VIEŠPATIE,
mano Dieve,
ir tenesidžiaugia jie manimi!

---

[1] M: neturėjimas vaikų mano sielai
[2] Pž. mano malda grįžo
[3] Arba: kad motina
[4] Rk.
[5] M: jų siaubimų

25 Tenesako jie savo širdyje:
"Aha! Mūsų gerklė![1]"
Tenedrįsta sakyti: "Mes jį prarijome!"

26 Tesusigėsta ir teparausta visi kartu,
kurie linksminasi mano nelaime!
Teapsivelka gėda ir negarbe,
kurie didžiuojasi prieš mane!

27 Tekrykštauja ir tesilinksmina tie,
kurie man linki pateisinimo,
ir tesako visada:
"Didis yra VIEŠPATS, kuriam patinka
jo tarno gerovė!"
28 O ypač mano liežuvis teskelbia tavo teisumą,
per ištisą dieną tau gyrių!

Choro vedėjui. VIEŠPATIES tarno Dovydo.

36 [2]Miela yra nuodėmė bedieviui
giliai jo[2] širdyje.
Nėra Dievo nuogąsčio
prieš jo akis.
2 Jis juk nugludino [3]savo liežuvį
savo kaltei apdengti[3].
3 Jo burnos žodžiai—nedorybė ir klasta.
Jis paliovė elgtis išmintingai, gerai.
4 Nedorybę jis sumano savo guolyje,
stoja į negerą kelią,
neatmeta pikta.
5 VIEŠPATIE, dangų siekia tavo malonė,
tavo ištikimybė debesis!
6 Tavo teisumas—kaip Dievo kalnai,
tavo teismai—kaip marių didžioji gelmė!
Žmonėms ir gyvuliams teiki tu, VIEŠPATIE, pagalbą!

7 Kaip brangi yra tavo malonė, o Dieve!
Žmonės tavo sparnų šešėlyje randa prieglobą.
8 Jie prisigeria tavo namų riebalų,
ir savo pomėgių upeliu tu girdai juos.
9 Nes tavyje yra gyvenimo šaltinis;
tavo šviesoje mes regime šviesą.

---

[1] T.y. Mūsų gerklė tepasisotina!
[2] Arba: (Dievo) ištarmė bedieviui apie nuodėmę yra giliai mano
[3] Rk.

10 Rodyk ir toliau savo malonę tiems, kurie pažįsta tave,
ir savo teisumą tiesiaširdžiams!
11 Tenesumina manęs puikuolių[1] koja,
ir bedievių ranka teneveja manęs iš namų!
12 Kartą bus puolę nedorybės vykdytojai,
bus parblokšti ir nebegalės atsikelti!

Dovydo

ĀLEF

37 Nesijaudink dėl piktadarių,
nepavydėk tiems, kurie daro neteisybę!
2 Nes jie greitai suglebs, kaip žolė,
kaip jaunos žolės žalumas, suvys!

BĖT

3 Pasitikėk VIEŠPAČIU ir daryk gera!
Gyvenk šalyje ir puoselėk ištikimybę!
4 Gėrėkis VIEŠPAČIU!
Tad jis tau duos,
ko geidžia tavo širdis!

GIMEL

5 Pavesk VIEŠPAČIUI savo kelią
ir pastitikėk juo, tad jis veiks
6 ir padarys, kad užtekės tau pateisinimas, kaip saulės šviesa,
ir tavo teisė, kaip vidudienis!

DĀLET

7 Tylus būk VIEŠPAČIUI ir kantriai jo lauk!
Nesijaudink dėl to, kuriam sekasi kelyje—
dėl žmogaus, kuris vykdo piktus kėslus!

HĖ

8 Liaukis nirtęs ir palik rūstybę!
Neapmaudauk! Tai veda tik į pikta.
9 Nes piktadariai bus sunaikinti,
bet tie, kuri laukia VIEŠPATIES,
valdys kraštą.

VĀV

10 Mat, dar kiek, ir nebeliks bedievio;
kai žvalgysies, kur jis buvo, jo nebebus!
11 Bet romieji ims valdyti kraštą
ir gėrėsis apstinga gerove.

N

[1] Pr. puikybės

ZAJIN

12 Nors bedievis ketina daryti teisiajam pikta
ir griežia prieš jį savo dantimis,
13 Viešpats *juokiasi iš jo,*
nes jis jau pamatė, kad ateina jo diena.

CHĖT

14 Kalaviją išsitraukė bedieviai
ir įtempė savo lanką,
kad nudėtų skurdžių ir vargšą,
kad paskerstų tuos, kurie elgiasi sąžiningai.
15 Jų kalavijas įsmigs į jų pačių širdį
ir jų lankai bus sulaužyti!

TĖT

16 Geriau yra truputis, kurį turi teisusis,
negu didelis[1] bedievių perteklius.
17 Nes bedievių dilbiai bus sulaužyti,
o teisiųjų rėmėjas yra VIEŠPATS!

JŌD

18 VIEŠPATS žino nepeiktinųjų dienas,
ir jų palikimas bus paveldimas amžiais.
19 *Jie neliks sugėdinti* blogu laiku,
bet bado dienomis pasisotins.

KAF

20 Juk bedieviai prapuls!
VIEŠPATIES priešai yra kaip pievų gražybė;
jie dingsta, kaip dūmai pranyksta!

LĀMED

21 Bedievis turi skolintis ir negali atmokėti,
bet teisusis yra malonus ir dosnus.
22 Juk jo palaimintieji ims valdyti kraštą,
bet jo prakeiktieji bus sunaikinti.

MĖM

23 Nuo VIEŠPATIES priklauso žmogaus žingsniai;
jis sutvirtina tą, kurio kelias jam patinka.
24 Jei jis krinta, neišsitiesia,
nes VIEŠPATS palaiko jo ranką.

NŪN

25 Buvau jaunas, taip pat pasenau,
tačiau nemačiau, kad teisusis būtų paliktas
ir kad jo vaikai elgetautų duonos.

---

[1] G; M: daugelio

26 Visuomet jis teikia dovanų ir skolina,
ir jo vaikai tampa palaiminimu.

SĀMECH

27 Traukis nuo pikta ir daryk gera,
tad gyvensi visada!
28 Nes VIEŠPATS mėgsta teisę
ir nepalieka savo maldingųjų.

'AJIN

[1]Skriaudėjai per amžius yra buvę išgaišinti,
ir[1] bedievių vaikai sunaikinami.
29 Teisieji ims valdyti kraštą
ir gyvens jame amžinai.

PĖ

30 Teisiojo burna pasako išmintį,
ir jo liežuvis kalba kas teisu.
31 Jo Dievo įstatymas yra jo širdyje;
nesvyruoja jo žingsniai!

ṢĀDĖ

32 Bedievis tykoja teisiojo
ir siekia jį užmušti.
33 VIEŠPATS jo nepaliks ano rankoje
ir neleis jo pasmerkti, kai jis bus teisiamas.

KŌF

34 Lauk VIEŠPATIES ir laikykis jo kelio!
Tad jis taip išaukštins tave, kad valdysi kraštą!
Kaip sunaikinami bedieviai, tu pamatysi.

RĖŠ

35 Aš mačiau bedievį džiūgaujantį
ir pasikeliantį, kaip Lebanono kedrai.
36 Aš praėjau, ir štai jo nebebuvo;
kai jo ieškojau, nebegalėjo jo rasti.

ŠYN

37 Išlaikyk nekaltumą ir sergėk tiesumą,
nes ateitį turi taikadaris žmogus.
38 O nusikaltėliai visi kartu bus išdildyti,
bedievių prieauglis sunaikintas.

---

[1] G; M: Per amžius jie yra buvę išlaikyti, o

TĀV

39 Išgelbėjimas teisiesiems ateidavo nuo VIEŠPATIES;
jis būdavo jų priebėga suspaudimo metu.
40 VIEŠPATS padėdavo jiems ir išlaisvindavo juos.
Jis teišlaisvina juos iš bedievių ir teišgelbsti juos,
nes jie glaudėsi prie jo!

Dovydo psalmas. Priminimui.[1]

38 VIEŠPATIE, kai rūstauji, nesudrausk manęs,
ir, kai nirsti, nebausk manęs!
2 Nes tavo strėlės įsmigo į mane
ir [2]slėgė mane[2] tavo ranka.

3 Nebėra nieko sveiko mano kūne
dėl tavo prakeikimo,
nieko nepažeisto mano kauluose
dėl mano nuodėmės.
4 Nes mano kaltės perviršijo mano galvą;
kaip slegianti našta, jos pasidarė man persunkios.
5 Ėmė dvokti, pūliuoti mano žaizdos
dėl mano kvailystės.
6 Aš sukumpau, visai sulinkau,
visą dieną vaikščiojau aplink gedulo drabužiais.
7 Nes mano strėnos yra pilnos uždegimo
ir nebėra nieko sveiko mano kūne.
8 Esu suglebęs ir visiškai sumuštas,
kriokiau, kaip liūtas, dėl savo širdies siautulio.

9 O Viešpatie, tu žinai visą mano troškimą,
ir mano dūsavimas nėra tau paslėptas!
10 Mano širdis smarkiai tvaska, paliko mane mano jėga,
ir mano akių šviesa—jos taip pat nebėra!
11 Mano draugai ir mano bičiuliai laikėsi atstu nuo mano slogos;
mano artimieji stovėjo iš tolo.
12 Paspendė žabangus tie, kurie kėsinos į mano gyvybę;
kurie siekė mano nelaimės, sutarė pragaištį
ir visą dieną šnibždėjo apgaules.

13 Bet aš buvau kaip kurtinys: to negirdėjau,
ir kaip nebylys, kuris neatveria savo burnos.
14 Pasidariau, kaip žmogus, kuris negirdi
ir kurio burnoje nėra prieštarų.

15 Nes tavęs, o VIEŠPATIE, aš laukiau!
Tu atsakysi, Viešpatie, mano Dieve!

---

[1] Kt.: Atnašaujant azkārā. [2] M: nusileido ant manęs

16 Nes tariau: "Kad tik negautų linksmintis manimi tie,
kurie jau, mano kojai svyruojant, didžiavosi prieš mane!"
17 Nes man lemta tuoj pat suklupti,
ir mano kentėjimas yra nuolat prieš mane.
18 Nes aš turiu išpažinti savo kaltę,
turiu sielotis dėl savo nuodėmės.
19 Bet tie, kurie man priešinasi be priežasties, yra galingi,
ir daug yra tų, kurie nekenčia manęs neteisingai.
20 Ir, kurie atlygina piktu už gera,
yra man priešingi dėl to, kad seku aš gera.

21 Nepalik manęs, VIEŠPATIE!
Mano Dieve, nebūk toli nuo manęs!
22 Skubėk man padėti,
o Viešpatie, mano išgelbėjime!

Choro vedėjui. Jedutuno[1]. Dovydo psalmas

39 Aš buvau pasakęs: "Sergėsiu savo kelius,
kad nenusidėčiau savo liežuviu;
uždėsiu savo burnai brizgilą,
kol bedievis tebėra ties manim."
2 Buvau pasidaręs visiškas nebylys,
tyliai laikęsis toli nuo bet ko džiuginančio.
Tačiau mano skausmas sukilo,
3 įkaito mano širdis mano viduje.
Man bedūsaujant, užsidegė ugnis;
aš prabilau savo liežuviu:

4 "Duok man, VIEŠPATIE, žinoti mano galą
ir koks yra mano dienų saikas!
Noriu žinoti, kaip greitai pranykstąs aš esu!
5 Štai kelių plaštakų ilgio tu davei man dienų,
ir mano amžius yra kaip niekas tavo akyse.
Tik kaip kvapas yra kiekvienas žmogus, kuris stovi! *Sela.*
6 Tik kaip šešėlis vaikščioja žmogus!
Tik dėl niekų jie triukšmauja;
jis beria į krūvas ir nežino, kas tai suvalys.

7 O dabar, ko aš laukiau, Viešpatie?
Mano viltis remiasi tavim!
8 Iš visų mano nusikaltimų išlaisvink mane!
Nepadaryk manęs kvailajam pajuokos dalyku!
9 Pasidariau nebylys, neatvėriau savo burnos,
nes tu tai padarei.

---

[1] Arba: Jedutunui

10 Atimk nuo manęs savo slogą!
Nuo tavo rankos smarkumo aš turiu baigtis.
11 Kai, sudrausdamas dėl kaltės,
tu bausdavai žmogų,
suėsdavai kaip kandis, kas jam brangiausia!
Tik kvapas yra kiekvienas žmogus! *Sela.*

12 Išgirsk mano maldą, o VIEŠPATIE,
mano šauksmo klausykis!
Mano ašaroms nebūk kurčias!
Nes svečias aš esu pas tave,
keleivis, kaip ir visi mano tėvai.
13 Nugręžk nuo manęs savo žvilgsnį[1], kad pralinksmėčiau,
pirma negu iškeliausiu ir manęs nebebus!"

Choro vedėjui. Dovydo psalmas.

40 Aš laukte laukiau VIEŠPATIES,
ir jis pasilenkė prie manęs
bei išgirdo mano šauksmą.
2 Jis ištraukė mane iš dykumos duobės,
iš nuosėdų dumblo,
ir pastatė ant uolos mano kojas,
sutvirtino mano žingsnius.
3 Taip jis įdėjo man į burną naują giesmę—
gyriaus giesmę mūsų Dievui.
Daugelis matys ir bijosis,
ir pasitikės VIEŠPAČIU.

4 Laimingas žmogus, kuris padarė
VIEŠPATĮ savo pasitikėjimo dalyku
ir nenusikreipė į kamuotojus
ir tuos, kurie įsipainioja į melą!
5 Daug tu padarei,
o VIEŠPATIE, mano Dieve, savo nuostabių darbų
ir savo sumanymų mūsų labui!
Niekas negali lygintis su tavim.
Jei norėčiau juos paskelbti ir išpasakoti,
jų būtų daugiau nekaip galima suskaityti.

6 Skerdžiamosios ir valgomosios aukos tu nepamėgai—
ausis tu man iškasei!
Deginamosios aukos ir aukos už nuodėmę
tu nereikalavai!
7 Tuomet aš tariau: "Štai atėjau
su rietimu knygos, parašytos apie mane:

---

[1] T.y. rūstų žvilgsnį

8 'Vykdyti tavo valią, mano Dieve, aš mėgau,
ir tavo įstatymas yra giliai mano viduje.
9 Skelbiau aš linksmą teisumo žinią
gausingame susirinkime:
štai savo lūpų nesučiaupiau!
VIEŠPATIE, tu žinai!
10 Tavo teisumo aš nenuslėpiau
savo širdies gilumoje,
tavo ištikimybę ir tavo išgelbėjimą pasakojau.
Aš nenutylėjau tavo malonės ir tavo ištikimybės
gausingam susirinkimui.' "
11 Tu, VIEŠPATIE, nesulaikyk
man savojo gailestingumo;
tavo malonė ir tavo ištikimybė
visuomet teišlaiko mane!
12 Nes apsupo mane
nebesuskaitomos blogybės;
pasivijo mane mano kaltės,
ir aš neįstengiau jų apmatyti.
Jų yra gausiau nei mano galvos plaukų,
ir mano drąsa paliko mane.

13 Teikis, VIEŠPATIE, išlaisvinti mane!
O VIEŠPATIE, skubėk man padėti!
14 Tesusigėsta ir teparausta visi kartu,
kurie kėsinasi man atimti gyvybę;
teatsitraukia susilaukę negarbės,
kurie linki man nelaimės!
15 Tenusigąsta patyrę gėdą,
kurie man sako: "Aha, aha!"

16 Tesidžiaugia ir tesilinksmina tavimi
visi, kurie ieško tavęs;
tesako visados "Didis yra VIEŠPATS!"
tie, kurie ilgisi tavo išganymo!
17 Ir, nors aš nuskurdęs ir vargingas,
Viešpats rūpinsis manim.
Mano pagalba ir mano gelbėtojas esi tu.
Mano Dieve, nedelsk!

Choro vedėjui. Dovydo psalmas.

41 Laimingas, kuris kreipia dėmesį į menkąjį[1]!
Nelaimės dieną išgelbės jį VIEŠPATS.

---

[1] G T priduria: ir neturtėlį

2 VIEŠPATS pasergės jį ir išlaikys jį gyvą;
jis bus vadinamas laimingu šalyje.
Ir [1]tu neatiduosi[1] jo į jo priešų gerklę.
3 VIEŠPATS teiks jam paspirtį ligos patale:
jam sergant, tu pakeitei jo visą guolį.

4 Aš sakiau: "VIEŠPATIE, būk man malonus!
Išgydyk mane, nes aš tau nusidėjau!"
5 Mano priešai kalba pikta apie mane:
"Kada jis mirs ir pranyks jo vardas?"
6 Ir, jei kas ateina manęs aplankyti,
kalba veidmainiškai jo širdis.
Jis renka sau kas nedora;
išėjęs laukan, jis tai iškalba.
7 Kartu šnibždasi prieš mane visi, kurie nekenčia manęs,
prieš mane sugalvoja, kas yra man bloga:
8 "Kažkas nelemta yra jam pritapę,
ir, kada bus atsigulęs, jis daugiau nebeatsikels."
9 Net ir artimas mano draugas, kuriuo pasitikėjau,
kuris valgė mano duoną, didžiavosi[2] prieš mane.
10 Bet tu, VIEŠPATIE, būk man malonus ir pakelk mane,
kad aš jiems atsilyginčiau!
11 Iš to aš būsiu pažinęs, jog pamėgai mane,
kad mano priešas nedžiūgaus dėl manęs.
12 Bet aš—dėl mano nekaltumo tu laikei tvirtai mane
ir pastatei mane savo akivaizdon amžiams.

13 Pagirtas tebūnie VIEŠPATS, Izraelio Dievas,
per amžių amžius!
Amen. Amen.

ANTROJI KNYGA

Choro vedėjui. [3]Pamokomasis kūrinys.[3] Koracho sūnų

42 Kaip elnė geidžia
tekančių upelių,
taip mano siela ilgisi
tavęs, o Dieve!
2 Mano siela trokšta Dievo,
Gyvojo Dievo.
Kada aš ateisiu ir [4]išvysiu
Dievo veidą[4]?
3 Mano ašaros pasidarė man duona
dieną ir naktį,

---

[1] G: jis neatiduos
[2] M: stipriai pavartojo kulnį
[3] Žr. Ps. 32, pst. 3.
[4] Arba: pasirodysiu Dievo akivaizdoje

kai nuolat klausė mane:
"Kur yra tavo Dievas?"

4 Tai noriu prisiminti ir išlieti
savyje savo sielą:
kaip aš traukdavau į [1]Didingojo palapinę[1],
į Dievo namus,
garsint krykštavimui ir dėkojimui,
iškilmingoje eisenoje.
5 Ko esi taip nusiminusi, mano siela,
ir ko nerimsti manyje?
Lauk Dievo! Juk dar aš dėkosiu jam,
savo veido pagalbai ir savo Dievui.

6 Mano siela yra nusiminusi manyje.
Todėl aš prisimenu tave
iš Jordano ir Hermono viršūnių šalies,
nuo Misaro kalno.
7 Tvanas sušunka tvanui,
tavo kriokliams griaudžiant.
Visos tavo lūžtančios bangos ir vilnys
perėjo per mane.
8 Dieną [2]dairaus aš VIEŠPATIES
ir jo malonės naktį.
Aš giedu savyje maldą[2]
į Dievą, kuris teikia man gyvybę.

9 Noriu tarti Dievui, savo uolai:
"Kodėl mane pamiršai?
Kodėl turiu vaikščioti nuliūdęs,
būdamas priešo prislėgtas?"
10 Mirtinam pažeidimui mano kauluose esant,
tyčiojosi iš manęs mano prispaudėjai,
nuolatos mane klausdami:
"Kur yra tavo Dievas?"

11 Ko esi taip nusiminusi, mano siela,
ir ko nerimsti manyje?
Lauk Dievo! Juk dar aš dėkosiu jam,
savo veido pagalbai ir savo Dievui.

43 Pateisink mane, o Dieve,
ir gink mano bylą
prieš nedievotus žmones!

---

[1] Rk.
[2] Rk.; M: VIEŠPATS suteikia savo malonę, o naktį randasi manyje jam giesmė, malda

Nuo klastingo ir neteisingo žmogaus
gelbėk mane!
2 Juk tu esi Dievas, kur prieglaudą randu.
Kodėl tu atstūmei mane?
Kodėl turiu vaikščioti nuliūdęs,
būdamas priešo prislėgtas?

3 Siųsk savo šviesą ir savo tiesą[1]!
Jos tevadovauja man
ir tenuveda mane į tavo šventąjį kalną
ir į tavo buveines!
4 Tegul aš tad nueisiu prie Dievo aukuro,
pas Dievą, savo didžiausią[2] linksmybę,
ir [3]girsiu tave[3] kanklėmis,
o Dieve, mano Dieve!

5 Ko esi taip nusiminusi, mano siela,
ir ko nerimsti manyje?
Lauk Dievo! Juk dar aš dėkosiu jam,
savo veido pagalbai ir savo Dievui.

Choro vedėjui. Koracho sūnų. [4]Pamokomasis kūrinys.[4]

44 Dieve, savo ausimis girdėjome,
mūsų tėvai pasakojo mums
apie darbą, kurį atlikai jų dienomis,
senovės dienomis—tu, savo ranka!
2 Pagonis tu išvarei, o anuos įsodinai;
tu sutriuškinai tautas, bet juos išplatinai.
3 Juk ne savo kalaviju jie laimėjo kraštą,
nė jų dilbis padėjo jiems,
bet tavo dešinė ir tavo dilbis
ir tavo veido šviesa,
nes tu juos pamilai!

4 Tu mano Karalius [5]ir Dievas,
kuris teikia[5] pergalių Jokūbui!
5 Tavimi mes parstumsime savo prispaudėjus,
tavo vardu sumindysime tuos, kurie sukyla prieš mus.
6 Nes ne savo lanku pasitikiu,
nė mano kalavijas gali išgelbėti mane.
7 Bet tu mus išgelbėjai nuo mūsų prispaudėjų
ir tuos, kurie nekenčia mūsų, sugėdinai.

---

[1] Arba: ištikimybę
[2] Pr. džiūgesio
[3] Arba: dėkosiu tau
[4] Žr. Ps. 32, pst. 3.
[5] G; M: o Dieve; suteik (pr. įsakyk)

8 Dievu mes gyrėmės nuolatos
ir [1]tavo vardą girsime[1] per amžius! *Sela.*

9 Vis dėlto tu pavarei mus ir padarei mums gėdą
ir nebeištraukei su mūsų kariuomenėmis.
10 Tu privertei mus trauktis atgal nuo prispaudėjo,
ir tie, kurie nekentė mūsų, pasiplėšė grobio.
11 Tu atidavei mus, kaip piautinas avis,
ir išsklaidei mus tarp pagonių.
12 Tu pardavei savo tautą už nieką
ir nepraturtėjai tuo, ką už juos gavai.

13 Tu padarei mus šmeižiniu mūsų kaimynams,
pašaipos ir patyčių dalyku mūsų aplinkai.
14 Tu padarei mus priežodžiu pagonyse,
dalyku, dėl kurio purto galvą, tautose.
15 Visuomet mano negarbė yra prieš mane,
ir raudimas iš gėdos apdengė man veidą
16 dėl plūstančiojo ir piktžodžiautojo žodžių,
dėl priešo ir keršytojo žvilgsnių.

17 Visa tai ištiko mus, nors ir nebuvome tavęs pamiršę,
nė išsigynę sandoros su tavim.
18 Nesitraukė atgal mūsų širdis
ir mūsų žingsniai nenukrypo nuo tavo tako,
19 kad ir sumušei mus, kur laikosi šakalai,
ir apdengei mus tamsybe.
20 Jei būtume pamiršę savo Dievo vardą
ir ištiestume savo rankas į svetimą dievą,
21 argi Dievas to nepatirtų?
Jis juk žino širdies paslaptis!
22 Ne, dėl tavęs mes buvome žudomi visą laiką,
laikomi tarsi piautinomis avimis.
23 Sujudėk! Ko miegi, o Viešpatie?
Pabusk, neatstumk visam laikui!
24 Kam paslepi savo veidą,
pamiršti mūsų skurdą ir mūsų priespaudą?
25 Nes į dulkes yra nulinkusi mūsų siela;
kimba prie žemės mūsų kūnas.
26 Kelkis, padėk mums!
Išlaisvink mus dėl savo malonės!

---

[1] Arba: tavo vardui dėkosime

Choro vedėjui. Kaip "Lelijos". Koracho sūnų. [1]Pamokomasis kūrinys.[1] Meilės giesmė.

45 Mano širdį jaudina šaunus žodis!
Aš sakysiu savo eiles karaliui!
Mano liežuvis—vikraus raštininko rašiklis.

2 Tu esi žmonių gražiausias;
žavumas yra išlietas į tavo lūpas!
Taigi, palaimino tave Dievas visam laikui.
3 Prisijuosk savo kalaviją prie šlaunies, karžygy,
savo pažibą ir savo [2]papuošalą! 4 Papuošk savo strėnas!
Išvažiuok[2] už ištikimybės[3], romumo ir teisės dalyką!
Tepamoko tave išgąstingų darbų tavo dešinė!
5 Tavo strėlės yra aštrios—
tekrinta tautos po tavim!—
(jos teisminga) į karaliaus priešų širdį!

6 Tavo [4]sostas, o dieve, bus[4] per amžių amžius.
Teisus skeptras bus tavo karališkosios valdžios skeptras.
7 Tu pamėgai teisybę ir neapkentei bedievystės;
todėl patepė tave Dievas, tavo Dievas,
džiaugsmo aliejumi labiau negu tavo bendrus.
8 Mira ir alojės masės, kasijos kvepalai—visi tavo drabužiai.
Iš dramblio kaulo rūmų stygos linksmino tave.
9 Karalių dukterys yra tavo brangiųjų tarpe;
atsistojo karalienė tavo dešinėje Ofiro auksu papuošta.

10 Klausyk, dukterie, ir matyk, ir palenk savo ausį!
Pamiršk savo tautą ir savo tėvo namus,
11 o karalius tegeidžia sau tavo gražybės!
Kadangi jis yra tavo viešpats, nusilenk prieš jį!
12 O Tiro dukterie, dovanomis
nuteiks tave palankiai tautos turtingieji.

13 Visa prabangiai apsirengus įeis vidun karalaitė:
auksu išmegzti bus jos apdarai;
14 apvilkta marginiais ji bus vedama pas karalių,
ją sekant pamergėms, jos draugėms, kurias atves pas tave.
15 Jas atves su linksmybėmis ir džiūgavimu;
jos įeis į karaliaus rūmus.

16 Tavo tėvų vietoje bus tavo sūnūs;
tu pastatysi juos kunigaikščiais visoje šalyje.

---

[1] Žr. Ps. 32, pst. 3. [2] Arba: papuošalą! 4 Išvažiuok laimingai
[3] Arba: tiesos
[4] Arba: sostas bus(kaip) Dievo(sostas); arba: dieviškas(=galingas) sostas bus

17 Aš padarysiu tavo vardą atmenamą per visas kartų kartas;
todėl tautos girs tave per amžių amžius.

Choro vedėjui. Koracho sūnų. Sopranu[1]. Giesmė.

46 Dievas yra mums prieglauda ir stiprybė,
pagalba suspaudimuose, labai tikra!
2 Todėl nebijosime, nors ir pakistų žemė
ir kalnai susvyruotų marių širdyje!
3 Teūžia, teputoja jų vandenys,
tesudreba kalnai, joms sukilus:
[2]Kariuomenių VIEŠPATS yra su mumis;
saugi aukštuma yra mums Jokūbo Dievas.[2] *Sela.*

4 Upė! Jos vagos palinksmins Dievo miestą;
[3]pašventino savo buveinę Aukščiausiasis[3].
5 Dievas yra jo viduje: jis nesusvyruos;
Dievas jam padės, rytui auštant!
6 Siautė pagonys, svyravo karalystės;
jis sugriaudė savo balsu—sutirpo žemė!
7 Kariuomenių VIEŠPATS yra su mumis;
saugi aukštuma yra mums Jokūbo Dievas. *Sela.*

8 Ateikite, pažvelkite į darbus VIEŠPATIES,
kuris siaubingų dalykų yra padaręs žemėje!
9 Jis sustabdė karus ligi pat žemės krašto,
sulaužė lankus ir sukapojo ietis,
[4]kovos vežimus[4] sudegino ugnimi!
10 "Liaukitės ir pažinkite, kad aš esu Dievas!
Išaukštintas aš būsiu pagonyse,
išaukštintas būsiu žemėje!"
11 Kariuomenių VIEŠPATS yra su mumis;
saugi aukštuma yra mums Jokūbo Dievas. *Sela.*

Choro vedėjui. Koracho sūnų. Psalmas.

47 Visos tautos, plokite rankomis!
Krykštaukite Dievui džiūgesio balsu!
2 Nes VIEŠPATS [5]yra nuogąstus Aukščiausiasis[5],
didis Karalius visai žemei.
3 Jis pajungė mums tautas,
padėjo gimines po mūsų kojomis.

---

[1] Pž. mergaičių būdu. Muzikos terminas, kurio reikšmė nėra galutinai išaiškinta.
[2] Hebr. tekste šito refreno, pasikartojančio 7. ir 11. sk., nėra, nors, daugelio komentatorių nuomone, jis turėjo būti originale.
[3] G; M: švenčiausiąją Aukščiausiojo buveinių
[4] G: skydus [5] Arba: Aukščiausiasis, yra nuogąstus

4 Jis parinko mums mūsų veldėmę—
puikybę Jokūbo, kurį jis myli. *Sela.*
5 Dievas užžengė krykštaujant;
VIEŠPATS—gaudžiant trimitams.

6 Giedokite[1] [2]mūsų Dievui[2], giedokite[1]!
Giedokite[1] mūsų Karaliui, giedokite[1]!
7 Juk visos žemės Karalius yra Dievas.—
Giedokite[1] pamokomą giesmę!
8 Karalium patapo Dievas pagonims,
Dievas atsisėdo į savo šventąjį sostą.
9 Tautų noringieji susirinko—
Abraomo Dievo tauta.
Juk Dievui priklauso žemės skydai.
Jis labai prakilnus!

Giesmė. Koracho sūnų psalmas.

48 Didis yra VIEŠPATS
ir labai girtinas
mūsų Dievo mieste.
Jo šventasis kalnas,
2 gražus kauburys,
yra visos žemės džiaugsmas—
Siono kalnas, tolimiausia šiaurė,
Didžiojo Karaliaus miestas.
3 Dievas jo bokštuose
pasirodė esąs apsauga.

4 Nes štai karaliai susibūrė;
jie priartėjo kartu.
5 Vos tik jie pamatė jį, apstulbo,
sumišo, skubiai nėšinosi.
6 Drebėjimas apėmė juos tenai,
skausmai, kaip gimdyvę;
7 [3]kaip kad rytys sudaužo[3]
Tarsies laivus.
8 Kaip buvome girdėję,
taip patyrėme
kariuomenių VIEŠPATIES mieste,
mūsų Dievo mieste.
Dievas išlaiko jį tvirtą per amžius. *Sela.*

9 Mes apmąstėme, Dieve, tavo malonę
tavo šventyklos viduje.

---

[1] Būtent: skambindami
[2] G; M: Dievui
[3] M: Rytų vėju tu sudaužei

10 Kaip tavo vardas, o Dieve,
taip ir tau reiškiamas gyrius
pasiekia žemės galus.
Pilna teisumo yra tavo dešinė.

11 Tesilinksmina Siono kalnas!
Tedžiūgauja Judo dukterys
dėl tavo teismų!
12 Apeikite ratu Sioną, apkeliaukite jį[1],
suskaičiuokite jo bokštus!
13 Įsidėmėkite jį supantį pylimą,
pereikite jo bokštus,
kad galėtute pasakoti
būsimajai kartai:
14 "Toks yra Dievas!"
Mūsų Dievas yra per amžių amžius.
Jis mums vadovaus.

Choro vedėjui. Koracho sūnų psalmas. [2]Kaip "Mirk . . ."[2]

49 Girdėkite tai, visos tautos!
Klausykitės, visi pasaulio gyventojai!
2 Ir žemos kilmės ir kilmingieji,
turtingieji ir neturtėliai kartu!
3 Mano burna tekalba išmintį
ir mano širdies apmąstymas tebūnie išmanymas!
4 Aš prilenksiu savo ausį prilyginimui,
įspėsiu kankliuodamas savo mįslę:

5 Ko man bijoti nelaimės dienomis,
kai mane supa nedorybė mano persekiotojų,
6 kurie pasitiki savo manta
ir giriasi aibe savo turtų?
7 [3]Tačiau jokiu būdu žmogus negalės išsipirkti,
nė duoti Dievui išpirką už save[3],
8 bet per brangi bus išperkamoji kaina už jo[4] gyvybę
ir jos niekad nepakaks,
9 kad jis galėtų gyventi toliau amžinai,
neturėtų matyti duobės.
10 Priešingai, jis matys, kaip išminčiai numirs,
kvailiai ir paikieji drauge pragaiš,
ir paliks kitiems savo mantą.

---

[1] T.y. miestą [2] Atkelta iš 48, 14 pabaigos.
[3] M: Brolis jokiu būdu negalės išpirkti žmogaus(arba: Žmogus jokiu būdu negalės išpirkti brolio), nė duoti Dievui išpirką už jį
[4] M: jų

11 Kapai bus jų namai amžiams,
jų buveinės kartų kartoms,
nors savo vardais jie buvo pavadinę žemes.
12 Tačiau žmogus, kad ir kaip garbingas, neišlieka;
jis prilygsta gyvuliams, kuriuos sunaikina.

13 Toks yra likimas tų, kurie paikai pasitiki,
galas tų, kurie gėrisi savo kalbomis. *Sela.*
14 [1]Mirtis juos ganys, kaip avis.
Šeoliui[2] jie paskirti, ir jie nužengs į jį!
Jų kūnas turi supūti, jų pavidalas sudūlėti;
šeolis bus jų buveinė amžiams![1]
15 Tačiau Dievas išpirks mano sielą
iš šeolio rankos, kai ji griebs mane. *Sela.*

16 Nebijok, jei žmogus praturtėja,
jei padidėja jo namų garbė!
17 Juk mirdamas jis to viso nepasiims;
nenužengs paskui jį jo garbė.
18 Nors gyvendamas jis tars laimingą esant savo sielą
ir nors ją[3] girs, kad jai[4] eina gerai,
19 ji teįeis pas kartą jo tėvų,
kurie per amžius neregės šviesos.
20 Žmogus, garbingai gyvenąs, bet neišmanąs,
prilygsta gyvuliams, kuriuos sunaikina.

Asafo psalmas

50 Dievas, Dievas, VIEŠPATS
kalbėjo ir šaukė žemei
nuo saulėtekio iki saulėlydžio.
2 Iš Siono, tobuliausios grožybės,
suspindėjo Dievas!

3 Mūsų Dievas atėjo ir negalėjo tylėti:
suėdanti ugnis slinko pirma jo,
o aplink jį siautė smarki audra;
4 jis sušuko dangums viršun
ir žemei, norėdamas teisti savo tautą:
5 "Surinkite man mano ištikimuosius,
kurie aukodami[5] padarė sandorą su manim!"
6 Tuomet dangūs paskelbė jo teisumą,
nes pats Dievas buvo teisėjas. *Sela.*

---

[1] Rk. [2] T.y. mirusiųjų buveinei [3] M: tave
[4] M: tau [5] Pž. ant skerdžiamosios aukos(pagrindo)

7 "Klausyk, mano tauta, aš noriu kalbėti!
Izraeli, aš noriu pareikšti ką prieš tave!
Dievas, tavo Dievas, aš esu!
8 Ne dėl tavo skerdžiamųjų aukų aš barsiu tave—
tavo deginamosios aukos yra visuomet prieš mane.
9 Aš neimsiu iš tavo namų jautuko,
iš tavo gardų ožių.
10 Juk man priklauso kiekvienas miško žvėris,
gyvulių tūkstančiai mano kalnuose.
11 Aš pažįstu kiekvieną padangių[1] paukštį,
ir, kas šnibžda laukuose, yra mano žinioje.
12 Jei badaučiau, nesakyčiau tau,
nes man priklauso pasaulis ir ko jis pilnas.
13 Argi aš valgau jaučių mėsą,
ar geriu ožių kraują?
14 Aukok[2] Dievui padėką
ir ištesėk Aukščiausiajam įžadus,
15 ir šaukis manęs suspaudimo dieną—
tai aš išlaisvinsiu tave, o tu pagerbsi mane."

16 O bedieviui Dievas pasakė:
"Kas tau per reikalas skaičiuoti mano nuostatus
ir kam paėmei mano sandorą į savo burną,
17 kai tu neapkentei drausmės
ir sviedei mano žodžius sau užpakalin?
18 Kai matydavai vagį, tu mėgdavai būti su juo,
ir su svetmoteriais bendravai.
19 Savo burnai leisdavai laisvai kalbėti pikta,
ir tavo liežuvis įkinkydavo klastą.
20 Atsisėdęs kalbėdavai prieš savo brolį,
apšmeiždavai savo motinos sūnų.
21 Tai tu darei, ir, jei būčiau tylėjęs,
tu būtumei manęs, jog aš tikrai esąs, kaip tu.
Aš pabaru tave ir tai statau prieš tavo akis.

22 Tad supraskite tai jūs, kurie pamirštate Dievą,
kad nesudraskyčiau, o nebus gelbėtojo!
23 Kas aukoja[3] padėką, pagerbia mane;
o tam, kuris elgiasi teisingai, aš parodysiu Dievo išgelbėjimą!"

Choro vedėjui. Dovydo psalmas. Kai pranašas Natanas atėjo pas jį, tuo metu, kai pastarasis buvo įėjęs pas Batšebą.

51

Pasigailėk manęs, Dieve, dėl savo malonės,
dėl savo gailestingumo daugybės išdildyk mano nuodėmes!

---

[1] M: kalnų [2] Pr. Atnašauk skerdžiamąja auka
[3] Pr. atnašauja skerdžiamąja auka

2 Visai apiplauk mane nuo mano kaltės
ir nuo mano nusikaltimo apvalyk mane!
3 Nes savo nuodėmes aš pažįstu,
ir mano nusikaltimas yra visuomet prieš mane.

4 Tau, tau vienam aš nusidėjau
ir, kas yra pikta tavo akyse, padariau—
kad pasirodytumei teisus savo sprendimu,
nepeiktinas savo teisimu.
5 Štai kaltas aš esu gimęs,
ir nuodėmingą mane pradėjo mano motina.
6 Štai tu mėgsti tiesą širdies gilumoje,
slaptoje tu apreiški man išmintį.

7 Apmazgok mane nuo nuodėmės hisopu, kad būčiau švarus!
Nuplauk mane, kad būčiau baltesnis už sniegą!
8 Duok man išgirsti džiaugsmą ir linksmybę!
Tedžiūgauja kaulai, kuriuos sudaužei!
9 Paslėpk savo veidą nuo mano nusikaltimų
ir visas mano kaltybes išdildyk!
10 Tyrą širdį sukurk man, Dieve,
ir tvirtą dvasią atnaujink mano viduje!
11 Neatmesk manęs nuo savo veido
ir savo šventosios Dvasios neatimk nuo manęs!
12 Grąžink man savo išganymo džiaugsmą
ir noringa dvasia [1]aprūpink mane[1]!
13 Tegul aš mokysiu nusidėjėlius tavo kelių,
kad nusikaltėliai grįžtų pas tave!

14 Išlaisvink mane nuo kraujo kaltės, o Dieve,
Dieve, mano gelbėtojau,
kad krykštautų mano liežuvis dėl tavo teisumo!
15 Viešpatie, praverk mano lūpas,
kad mano burna skelbtų tau gyrių!
16 Nes tu nemėgsti skerdžiamosios aukos,
ir, jei duočiau deginamąją auką, tau nepatiktų.
17 [2]Skerdžiamosios aukos Dievui[2] yra sulūžusi dvasia;
sulūžusios ir sutrintos širdies
tu, Dieve, nepaniekinsi.

18 Būdamas palankus, daryk gera Sionui:
atstatyk Jeruzalės sienas!
19 Tada tu gėrėsies teisėtomis skerdžiamosiomis aukomis,
deginamąja, būtent: visai sudeginama auka;
tada atnašaus ant tavo aukuro jautukus.

---

[1] Pr. teparemia mane
[2] Arba: Mano skerdžiamoji auka, o Dieve

Choro vedėjui. Dovydo [1]pamokomasis kūrinys[1]. Kai edomietis Doegas atėjęs pranešė Sauliui, sakydamas: "Dovydas yra nuėjęs į Abimelecho namus."

52 Ko giries nelabumu, galiūne,
[2]prieš maldingąjį[2] visą laiką?
2 Tu sieki sunaikinti. Tavo liežuvis,
kaip paaštrintas skustuvas,
tu, klastadary!
3 Tu mėgsti pikta labiau kaip gera,
labiau meluoti negu kalbėti teisybę. *Sela.*
4 Tu mėgsti pražūtingas kalbas,
o klastingas liežuvi!

5 Bet Dievas tave parvers visam laikui;
jis parblokš ir išplėš tave iš palapinės
ir išraus tave su šaknimis iš gyvųjų šalies! *Sela.*
6 Teisieji tai matys ir bijosis,
o iš jo juoksis:
7 "Štai žmogus, kuris nepasidarė
Dievo savo priebėga,
bet pasitikėjo savo turtų gausa,
[3]ieškojo prieglaudos savo gėrybėse[3]!"

8 Bet aš esu, kaip žaliuojąs alyvmedis
Dievo namuose:
aš pasitikiu Dievo malone
visados ir amžinai!
9 Tau dėkosiu per amžius,
nes tai padarei,
ir [4]skelbsiu tavo vardą, kad[4] jis geras,
tavo ištikimųjų akivaizdoje!

Choro vedėjui. Kaip ". . . liga". Dovydo [1]pamokomasis kūrinys[1].

53 Paikieji kalbėjo savo širdyje:
"Nėra Dievo."
Sugedusiai ir biauriai jie darė neteisybę;
nebuvo kas darytų gera.
2 Dievas pažvelgė iš dangaus
į žmones,
kad pamatytų, ar yra kas išmano,
kas ieško Dievo.
3 Jie visi atkrito,
visi kartu išsigimė.

---

[1] Žr. Ps. 32, pst. 3. [2] M: Dievo malonė lieka
[3] Arba: rodėsi galingas savo pragaištingu sumanymu
[4] M: vilsiuos tavo vardu, nes

Nėra, kas darytų gera,
nėra nė vieno.

4 Argi jie to nesuprato, piktadariai,
kurie, aprydami mano tautą, valgė duoną,
nesišaukė į Dievą?
5 Tuomet jie labai nusigando.
Nebuvo ko nusigąsti,
nes Dievas išsklaidė kaulus to, kuris buvo apgulęs tave[1].
Ar tu[2] likai sugėdintas? Ne, Dievas juos[3] atmetė.

6 O kad ateitų iš Siono išgelbėjimas Izraeliui!
Kai Dievas pakreips savo tautos likimą,
tedžiūgauja Jokūbas, tesilinksmina Izraelis!

Choro vedėjui. Styginiais instrumentais. Dovydo ʻpamokomasis kūrinys[4]. Kai zifiečiai atėję pasakė Sauliui: "Ar nežinai, kad Dovydas yra pas mus pasislėpęs?"

54 O Dieve, savo vardu išgelbėk mane
ir savo galybe pateisink mane!
2 O Dieve, išgirsk mano maldą,
klausykis mano burnos žodžių!
3 Nes įžūlieji[5] sukilo prieš mane,
ir smurtininkai siekė man atimti gyvybę;
jie nestatė Dievo prieš save. *Sela.*

4 Štai Dievas yra man padėjėjas,
Viešpats yra tas, kuris palaiko mano gyvybę!
5 Blogybė sugrįš ant tų, kurie tykoja manęs.
Būdamas ištikimas, nutildyk juos!
6 Laisva valia tegul aš tau aukosiu[6],
girsiu tavo vardą, VIEŠPATIE, kad jis geras!
7 Nes iš visokio suspaudimo jis išlaisvino mane,
ir mano priešų reginiu džiaugėsi mano akis.

Choro vedėjui. Styginiais instrumentais. Dovydo ʻpamokomasis kūrinys[4].

55 Klausykis, Dieve, mano maldos
ir nesislėpk nuo mano maldavimo!
2 Dėmėkis manim ir išklausyk mane!
[7]Nykstu nuo susirūpinimo[7]
3 ir trinku dėl priešų balso,
dėl bedievių šauksmo,

---

[1] T.y. Sioną [2] T.y. Izraeli [3] T.y. tautos rijūnus
[4] Žr. Ps. 32, pst. 3. [5] Plg. Ps. 86, 14. G: svetimieji
[6] Pr. atnašausiu skerdžiamąją auką [7] M: Aš bastaus susirūpinęs

nes jie verčia pikta ant manęs
ir nirsdami man priešingauja.
4 Mano širdis raitosi mano krūtinėje,
ir mirties baisumas apniko mane.
5 Baimė ir drebėjimas apėmė mane,
mane nukrėtė[1] šiurpas.
6 Tuomet sakiau: "O kad aš turėčiau sparnus kaip karvelis!
Aš nuskrisčiau ir nusileisčiau!
7 Štai aš pabėgčiau toli,
apsinakvočiau dykumoje! *Sela.*
8 Skubiai ieškočiau sau prieglobos
nuo siaučiančio vėjo,
9 [2]nuo jų gerklės pragaištingos audros,
jų liežuvio krioklio[2]!"

Juk mačiau aš smurtą
ir vaidą mieste.
10 Dieną ir naktį jie slankioja aplink jį
viršum jo sienų,
o nedorybė ir nelaimė yra jo viduje.
11 Sunaikinimas yra jo viduje,
ir nesitraukia nuo jo turgavietės
priespauda ir apgaulė!

12 Nes ne priešas plūsta mane—
tai aš pakęsčiau;
ne tas, kuris nekenčia manęs, didžiavosi prieš mane—
aš būčiau pasislėpęs nuo jo.
13 Bet tu—žmogus man lygus,
mano draugas ir geras pažįstamas.
14 Mes ugdėme saldžią draugystę,
eidavome į Dievo namus su bruzdančia minia.

15 Teužklumpa juos mirtis nelaukiant!
Jie tenužengia [3]į šeolį[3] gyvi!
Nes tik piktenybės yra jų butuose, jų viduje!
16 Aš šaukiaus į Dievą,
ir VIEŠPATS išgelbėjo mane.
17 Vakare, rytmetį ir vidudienį
aš skundžiausi ir vaitojau,
o jis išgirdo mano balsą, 18 išvadavo
sveiką mano gyvybę.

---

[1] Pr. apdengė
[2] Rk.; M: nuo audros!" 9 Sumaišyk, o Viešpatie, suskaldyk jų kalbą!
[3] T.y. į mirusiųjų buveinę

[1]Nes arti prie manęs buvo strėlininkai;
atslinko prie manęs
19 Jišmaelis ir Jaelamas ir visi
Rytų gyventojai[1],
kurie nesikeičia (belaisviais)
ir nebijo Dievo.
20 Kiekvienas ištiesė savo ranką prieš savo draugą,
sulaužė savo sandorą.
21 [2]Slidesnė už sviestą buvo jo burna[2],
tačiau karinga jo širdis;
jo žodžiai buvo švelnesni už aliejų,
tačiau jie buvo ištraukti kardai.

22 Mesk ant VIEŠPATIES savo naštą[3],
o jis palaikys tave:
jis niekados neleis
teisiajam svyruoti!
23 Bet tu, o Dieve, nulaipinsi juos
į kapo[4] duobę!
Kraugeriai ir klastininkai
neišgyvens pusės savo amžiaus.
Aš tačiau pasitikiu tavim!

Choro vedėjui. Kaip [5]"Karvelis ant tolimųjų terebintų . . ."[5].
Dovydo miktam[6]. Kai filistiečiai jį suėmė Gate.

56 Būk man malonus, o Dieve, nes žmonės kėsinos į mane,
visą laiką kariautojai spaudė mane!
2 Mano tykotojai kėsinosi visą laiką,
nes daug buvo tų, kurie kariavo prieš mane.
3 [7]Pakelk mane, kada šaukiuos!
Aš[7] pasitikiu tavim.
4 Dievu, kurio žodį giriu,
Dievu aš pasitikiu be baimės.
Ką gali man padaryti kūnas?

5 Visą laiką jie siekė kenkti mano reikalams;
prieš mane buvo nukreipti visi jų kėslai piktui daryti.
6 Jie burdavosi[8], tykodavo;
jie stebėdavo mano pėdsakus.
Kaip jie kėsinos į mano gyvybę,

---

[1] Rk.; M: kad nepriartėtų prie manęs, nes aibės jų buvo pas mane. 19 Dievas girdės ir atsakys—jis, kuris sėdi soste nuo amžių (Sela)—tiems
[2] M: Slidūs buvo jo burnos pataikavimai
[3] G: rūpestį [4] Arba: giliausią
[5] M: "Nebylys karvelis tolimųjų(= svetimųjų) tarpe . . ."
[6] Žr. Ps. 16, pst. 1.
[7] Rk.; M: Aukštuma. 3 Net dieną turiu bijotis: (arba: Kada man baugu,) aš [8] M: puldavo

7 [1]taip atlygink jiems už nedorybę[1]!
Užsirūstinęs nugramzdink tautas, o Dieve!

8 [2]Mano nemigo naktis[2] tu skaičiavai;
liek mano ašaras į savo odinę!
Argi jos nepažymėtos tavo knygoje?
9 Tada turės trauktis
atgal mano priešai,
tą dieną, kurią šauksiuos.
Tai žinau, kad Dievas yra už mane!
10 Dievu, kurio žodį giriu,
VIEŠPAČIU, kurio žodį giriu,
11 Dievu aš pasitikiu be baimės.
Ką gali man padaryti žmogus?

12 Turiu ištesėti, o Dieve, tau duotus įžadus:
atnašausiu tau dėkojimo aukas.
13 Nes tu išgelbėjai mano sielą iš mirties,
tikrai—mano kojas nuo įsitrenkimo,
kad vaikščiočiau Dievo matomas
gyvenimo[3] šviesoje.

Choro vedėjui. "Nesunaikink!" Dovydo. Miktam.[4] Kai jis bėgo nuo Sauliaus į olą.

57 Pasigailėk manęs, o Dieve, pasigailėk manęs,
nes tavyje ieškojo prieglaudos mano siela!
Tavo sparnų paunksnyje globsiuos,
kol praeis nelaimė.
2 Aš šaukiaus į Dievą, Aukščiausiąjį,
į Dievą, kuris man tai atliks.
3 Jis teatsiunčia iš dangaus ir tegelbsti mane,
kurį plūdo tas, kuris kėsinas į mano gyvybę! *Sela.*
Teatsiunčia Dievas savo malonę ir ištikimybę!

4 Turiu gulėti tarp liūtų,
godžiai ryjančių žmones.
Jų dantys yra ietys ir strėlės,
o jų liežuvis—aštrus kalavijas.

5 Pasirodyk pakilęs viršum dangaus, o Dieve!
Viršum visos žemės teišplinta tavo garbė!

---

[1] M: prieš nedorybę (arba: nors jie ir nedori)—ištrūkimas jiems
[2] M: Mano klaidžiojimą aplinkui
[3] Arba: gyvųjų
[4] Žr. Ps. 16, pst. 1.

6 Jie tinklą buvo patiesę mano žingsniams,
[1]nulenkė mano sielą[1].
Jie buvo iškasę ties manim duobę:
įpuolė į ją patys. *Sela.*
7 Tvirta mano širdis, o Dieve,
tvirta mano širdis!
Tegul aš giedosiu ir skambinsiu!
8 Pabusk, mano siela[2]!
Pabuskite, arfa ir kanklės!
Noriu pažadinti aušrą!
9 Aš noriu [3]tave girti[3] tautose, o Viešpatie,
tau skambindamas giedoti giminėse.
10 Nes didelė, siekianti dangų, yra tavo malonė
ir siekianti debesis tavo ištikimybė!

11 Pasirodyk pakilęs viršum dangaus, o Dieve!
Viršum visos žemės teišplinta tavo garbė!

Choro vedėjui. "Nesunaikink!" Dovydo. Miktam.[4]

58 Ar iš tikrųjų jūs, dievai[5], nusprendžiate, kas teisu?
Ar teisingai teisiate žmones?
2 Ne, sukta širdim jūs elgiatės šalyje,
[6]išsvarstote savo rankų smurtą[6].

3 Atsimetę yra bedieviai jau nuo motinos įsčių,
paklydę jau nuo pat gimimo tie, kurie kalba melą.
4 Jie turi nuodų, panašių į gyvatės nuodus,
kaip kurti angis, kuri užsikemša ausis,
5 kuri negirdi žavėtojų balso,
to, kuris prityrusiai kalba kerus.

6 O Dieve, išmušk jiems dantis jų burnoje;
jauniklių liūtų iltinius išdaužyk, o VIEŠPATIE!
7 Jie tepradingsta, kaip vanduo, kuris sau nuteka,
[7]tesuvysta, kaip žolė ant kelio[7]!
8 Jie tebūnie kaip sraigė, kuri šliuoždama sutyžta,
kaip moters nelaiku gimęs kūdikis, kuris neregėjo saulės!
9 Prieš pajuntant jūsų katilams erškėtį,
vis tiek, ar jis žalias ar degąs, Jis tenuneša jį audra!

10 Teisusis linksminsis, nes jis bus regėjęs pagiežą,
savo kojas plaus bedievio kraujuje.

---

[1] M: nulinko mano siela [2] Pr. garbe
[3] Arba: tau dėkoti [4] Žr. Ps. 16, pst. 1.
[5] Sp. [6] Arba: smurtą išsvarsto jūsų rankos [7] Rk.

11 O žmonės sakys: "Tikrai gauna atpildą teisusis!
Tikrai yra Dievas, kuris teisia žemėje!"

Choro vedėjui. Kaip "Nesunaikink!" Dovydo. Miktam.[1]
Kai Saulius išsiuntė (pasiuntinius) ir tie sergėjo namus, norėdami
jį nužudyti.

59 Išlaisvink mane nuo mano priešų, mano Dieve!
Nuo tų, kurie sukyla prieš mane, apgink mane!
2 Išlaisvink mane nuo piktadarių
ir nuo kraugerių išgelbėk mane!
3 Nes štai jie tykojo mano gyvybės;
užpuolė mane galingieji
ne dėl mano nuodėmės, ne dėl mano nusikaltimo, o VIEŠPATIE!
4 Be mano kaltės jie atbėga ir išsirikiuoja!

Pabusk sutikti manęs ir pamatyk!
5 Kadangi tu esi VIEŠPATS, kariuomenių Dievas, Izraelio
Dievas,
nubusk šaukti tieson visų pagonių,
nesigailėk nė vieno, kuris išdavikiškai piktadariauja. *Sela.*

6 Jie sugrįžta vakare,
loja kaip šunys
ir aplaksto miestą.
7 Štai jie pursloja savo burna;
kardai kyšo jų lūpose.
Nes (jie mano): "Kas tai girdi?"
8 Bet tu, o VIEŠPATIE, juokies iš jų,
tyčiojies iš visų pagonių.
9 Mano Stiprybe, tegul tavęs aš žiūrėsiu,
nes Dievas yra man saugi aukštuma!

10 Mano Dievas, jo malonė, pasitiks mane;
Dievas duos man gėrėtis mano tykotojų reginiu!
11 Neužmušk jų, kad mano tauta nepamirštų!
Pakrikdyk juos savo karine jėga ir sukniubdyk juos,
mūsų Skyde, Viešpatie!
12 [2]Jų burnos nusikaltimas yra jų lūpų kalba,
ir jie patys save pagaus savo puikybe:
ir apie užkeikimą ir apie melą jie ką papasakos.[2]
13 Sunaikink, užsidegęs rūstybe,
sunaikink, kad jų nebebūtų

---

[1] Žr. Ps. 16, pst. 1.
[2] M; Rk.: Dėl jų burnos nusikaltimo, jų lūpų kalbos, jie tepagauna save patys, būdami išdidūs. Ir dėl užkeikimo ir melo, kuriuos jie porina! (arba: ... porina, 13 ...)

ir kad patirtų, jog Dievas
viešpatauja Jokūbui,
iki žemės pakraščių! *Sela.*

14 Bet jie sugrįžta vakare,
loja kaip šunys
ir aplaksto miestą.
15 Jie bėgioja aplinkui, kad gautų ko ėsti;
jei nepasisotina, tai jie urzgia.
16 Bet aš apgiedosiu tavo stiprybę
ir krykštausiu rytmetį dėl tavo malonės,
nes tu buvai man saugi aukštuma
ir priebėga mano suspaudimo dieną.
17 O mano Stiprybe, tegul aš tau giedosiu[1],
nes Dievas yra man saugi aukštuma,
mano Dievas, kuris yra man malonė.

Choro vedėjui. Kaip "Lelija . . ." Liudijimas. Miktam.[2] Dovydo. Pamokymui. Kai jis kariavo su Mesopotamijos aramėjais bei su Sobos aramėjais ir kai sugrįžęs Joabas sumušė dvylika tūkstančių edomiečių Druskos slėnyje.

60 O Dieve, tu atstūmei mus, pralaužei mūsų eiles;
tu susirūstinai—o, atitiesk mus!
2 Tu sudrebinai kraštą, suplaišinai jį—
užtaisyk jo plyšius, nes jis susvyravo!
3 Davei patirti savo tautai kietybių,
mus girdei svaiginančiu vynu!
4 Tu davei ženklą tiems, kurie bijo tavęs,
kad jie bėgtų nuo lanko. *Sela.*
5 Kad tavo mylimieji būtų išgelbėti,
padėk savo dešine ir išklausyk mus!

6 Dievas kalbėjo [3]savo šventovėje[3]:
"Aš noriu džiūgauti! Noriu išdalinti Šekemą
ir paskirstyti[4] Sukoto slėnį!
7 Mano yra Gileadas ir mano Menasė,
o Efraimas yra mano galvos šalmas,
Judas mano skeptras.
8 Moabas yra mano praustuvė.
Ant Edomo aš numesiu savo kurpę.
[5]Ant Filistėjos aš pakelsiu pergalės balsą.[5]"
9 Kas nugabens mane į sustiprintąjį miestą?
Kas nuves mane ligi Edomo?

---

[1] Pr. skambindamas giedosiu
[2] Žr. Ps. 16, pst. 1.
[3] Arba: patvirtindamas savo šventumu
[4] Pr. matuodamas paskirstyti
[5] M: Dėl manęs krykštauk, Filistėja!

10 Argi tu, Dieve, neatstūmei mūsų?
Argi tu, Dieve, beištraukei su mūsų kariuomenėmis?
11 Suteik mums paramą prieš prispaudėją,
nes niekai yra žmonių pagalba!
12 Su Dievu mes atliksime galingų žygių,
ir jis sumindys mūsų prispaudėjus.

Choro vedėjui, kuris vadovauja grojimui styginiais instrumentais. Dovydo.

61 Išgirsk, o Dieve, mano aimaną,
kreipk dėmesį į mano maldą!
2 Nuo krašto ribos
šaukiuos į tave,
mano širdžiai alpstant.

3 Ant uolos, kuri man per aukšta, užvesk mane!
Nes tu buvai man prieglauda,
stiprus bokštas gintis nuo priešo.
4 Aš norėčiau viešėti tavo palapinėje amžinai,
glaustis tavo sparnų priedangoje! *Sela.*
5 Nes tu, o Dieve, klauseis mano įžadų:
davei nuosavybę tų, kurie bijo tavo vardo.
6 Prailgink karaliaus amžių!
Tegul jo metai tęsiasi iš kartos į kartą!
7 Jis tesėdi soste per amžius Dievo akivaizdoje!
Liepk meilei ir ištikimybei pasergėti jį!

8 Taip tegul apgiedosiu[1] tavo vardą visados,
kad kasdien ištesėčiau savo įžadus!

Choro vedėjui, vadovaujančiam Jedutunui. Dovydo psalmas.

62 Tik į Dievą žvelgdama,
nutyla mano siela:
nuo jo ateina man išgelbėjimas!
2 Tik jis yra mano uola ir mano išgelbėjimas,
saugi man aukštuma: aš per daug nesvyruosiu!

3 Kaip ilgai jūs apniksite žmogų,
jį pulsite[2] jūs visi,
kaip pasvirusią sieną, įgriautą mūrą?
4 Tikrai, nuo jo aukštumos jie sumanė jį nustumti.
Jie gėrisi melu:
savo burna jie laimina,
o savo viduje keikia! *Sela.*

---

[1] Pr. skambindamas apgiedosiu [2] M: žudysite

5 Tik į Dievą žvelgdama,
tenutyla mano siela!
Nes nuo jo ateina, ko aš viliuos!
6 Tik jis yra mano uola ir mano išgelbėjimas,
saugi man aukštuma: aš nesvyruosiu!
7 Dievu remiasi mano išganymas ir mano garbė;
mane ginanti uola, mano priebėga yra Dievuje!

8 Pasitikėk juo, tauta, kiekvienu metu!
Išliekite jo akivaizdoje savo širdį!
Dievas yra mums priebėga! *Sela.*

9 Tik kvapas yra prastuoliai,
kažkas apgaulaus kilmingieji.
Svarstyklėse jie turi pakilti aukštyn:
jie visi drauge lengvesni už kvapą!
10 Nepastikėkite prievarta gautu turtu,
nedėkite į grobį tuščių vilčių!
Jei tarpsta turtai, neriškite prie jų širdies!

11 Vieną dalyką kalbėjo Dievas;
yra du dalykai, kuriuos aš girdėjau:
kad galybė yra Dievo
12 ir kad tavo, Viešpatie, yra malonė.
Juk tu atlyginsi
kiekvienam pagal jo darbą.

Dovydo psalmas. Kai jis buvo Judo dykumoje.

63 Dieve, [1]mano Dievas esi tu! Aš ieškau tavęs[1].
Tavęs troško mano siela.
Nyko tavęs begeisdamas mano kūnas,
[2]kaip sausa ir nualinta žemė[2] be vandens.
2 Taip šventovėje aš žiūrėjau į tave,
kad pamatyčiau tavo galybę ir garbę.
3 Juk tavo malonė yra geresnė už gyvenimą:
mano lūpos tegiria tave!
4 Taip aš garbinsiu tave kol gyvas;
tavo vardą šaukdamas, pakelsiu savo rankas.
5 Kaip taukais ir riebalais tepasisotina mano siela
ir krykštaujančiomis lūpomis tereiškia gyrių mano burna!
6 Kai tik būsiu tave atsiminęs savo guolyje,
nakties budėjimuos tegul mąstysiu apie tave.
7 Nes tu buvai man pagalba,
ir tavo sparnų paunksnyje galėjau krykštauti.

---

[1] Arba: mano Dieve, tavęs aš ieškau
[2] M: sausame ir suvargusiame krašte

8 Mano siela įsikibo į tave;
mane palaikė tavo dešinė.
9 O jie savo pragaiščiai sieks atimti man gyvybę,
nueis į žemės pačias apatiniąsias sritis.
10 Jų kiekvieną atiduos kalavijo ašmenims;
jie teks šakalams.
11 Tačiau karalius linksminsis Dievu.
Girsis kiekvienas, kuris prisiekia juo.
Juk melagių burna bus užkimšta.

Choro vedėjui. Dovydo psalmas.

64 Išgirsk, o Dieve, mano balsą, kai rūpinuos!
Nuo priešo baimės pasergėk mano gyvybę!
2 Paslėpk mane nuo piktadarių sankalbos,
nuo siautimo tų, kurie elgiasi nedorai,
3 kurie pagalanda kaip kardą savo liežuvį,
[1]paaštrina kaip strėles[1] kartų žodį,
4 kad šautų slėpynėse į nekaltąjį.
Staiga ir [2]be baimės[2] jie šovė į jį.
5 Tvirtai jie ėmėsi pikto dalyko,
[3]kasė, kad slaptai paspęstų[3] žabangus,
sakė: "Kas pastebės [4]mus
6 ir permatys mūsų slaptybes[4]?
Sąmokslas išgalvotas,
o žmogaus vidus
ir apskritai širdis—neištiriami!"

7 Bet Dievas šovė į juos strėlę—
staiga jie buvo sužeisti!
8 [5]Ir jis pargriovė juos dėl jų liežuvio.[5]
Kratė galvą kiekvienas, kuris matė juos.
9 Tada bijojo visi žmonės
ir skelbė Dievo veikalą,
ir apmąstė jo darbą.

10 Tesilinksmina teisusis VIEŠPAČIU
ir tesiglaudžia prie jo!
Ir tesidžiaugia visi tiesiaširdžiai!

Choro vedėjui. Dovydo psalmas. Giesmė.

65 Tau dera gyriaus giesmė,
o Dieve, Sione,
ir tau tebūnie ištesimi įžadai,

---

[1] M: įtempia savo strėlę [2] M; Rk.: nepastebimai
[3] M: pasakojo, kad norį paspęsti
[4] M: juos? Jie prasimanė nelabysčių: "Mes esame pasiruošę;
[5] M: Ir jie pargriovė jį; jų liežuvis ant jų

2 o maldos klausytojau!
Pas tave [1]atneša kiekvienas kūnas
3 nusikalstamus dalykus.
Kai galingesnės už mus pasidaro mūsų nuodėmės,
tu atleidi jas[1].
4 Laimingas, kurį tu išrenki ir padarai sau artimą!
Jis gali gyventi tavo kiemuose.
Tepasisotinsime tavo namų gėrybėmis—
[2]šventa yra tavo šventykla[2]!

5 Nuogąstingais darbais tu, būdamas teisus, išklausysi mus,
o Dieve, mūsų gelbėtojau,
pasitikėjime visų žemės pakraščių
ir tolimųjų pajūrių!
6 Tu, kuris tvirtai padėjai kalnus savo jėga,
susijuosęs galybe,
7 kuris nutildei marių ūžimą,
jų bangų ūžimą
ir tautų triukšmą.
8 Tad gąstavo pakraščių gyventojai
dėl tavo ženklų.
Ryto ir vakaro pradmėms
tu davei krykštauti.

9 Tu aplankei žemę ir ją aplaistei,
ją padarei labai derlingą.—
Dievo upelis
buvo pilnas vandens!—
Tu leidai užderėti jų javams,
nes taip tu ją paruošei:
10 tu pagirdei jos vagas,
sulyginai jos grumtus,
lietaus būriais suminkštinai ją,
jos želmenį palaiminai.
11 Tu apvainikavai metus savo geru,
ir tavo vėžės varvėjo riebalais.
12 Varvėjo stepių ganyklos,
ir džiūgavimu apsijuosė kalvos.
13 Apsivilko pievos avimis,
ir kloniai apsidengė javais.
Linksmai jie sau šūkavo ir giedojo.

---

[1] M: gali ateiti kiekvienas kūnas! 3 Nusikalstami dalykai yra galingesni už mane, mūsų nuodėmės—tu atleidi jas.
[2] Arba: tavo šventyklos šventumu

Choro vedėjui. Giesmė. Psalmas.

66 Krykštauk Dievui, visas pasauli!
2 Apgiedokite[1] jo vardo garbę!
Darykite garbingą jam gyrių!
3 Sakykite Dievui: "Kaip baisūs tavo darbai!
Dėl didelės tavo galios tau turi pataikauti tavo priešai!
4 Visas pasaulis tepagarbina tave
ir tegieda[2] tau,
teapgieda[2] tavo vardą!" *Sela.*

5 Ateikite ir pamatykite Dievo veikalus!
Jis nuogąstus savo veikla žmonijai.
6 Jis pavertė jūrą sausuma—
per upę jie perėjo pėsti!
Tad linksminkimės juo!
7 Jis viešpatauja savo galybe per amžius.
Jo akys žvalgo pagonis:
maištininkai tenesikelia! *Sela.*

8 Garbinkite, tautos, mūsų Dievą
ir darykite girdimą jo gyriaus garsą!
9 Jis sugyvino mūsų sielą
ir neleido svyruoti mūsų kojai.
10 Nes tu ištyrei mus, o Dieve,
pervalei mus ugnimi, kaip kad pervalo sidabrą.
11 Tu įvedei mus į kalėjimą[3],
uždėjai grandines[4] ant mūsų strėnų.
12 Tu leidai žmonėms važiuoti[5] per mūsų galvą.
Mes turėjome eiti per ugnį ir per vandenį!
Bet tu išvedei mus į laisvę[6].

13 Aš įeisiu į tavo namus su deginamosiomis aukomis,
tau ištesėsiu savo įžadus,
14 kuriems praviro mano lūpos
ir kuriuos pažadėjo mano burna, kai spaudžiamas buvau.
15 Tau atnašausiu riebių avių aukas
su avinų aukos kvapu,
paruošiu jaučius su ožiais. *Sela.*

16 Ateikite, klausykite jūs visi, kurie bijote Dievo,
tad pasakosiu, ką jis yra padaręs mano sielai!
17 Į jį šaukiaus savo burna,
tačiau aukštinimas (jau) buvo po mano liežuviu.

---

[1] skambindami [2] skambindamas [3] Arba: žabangus
[4] Arba: slegiančią naštą [5] Arba: joti [6] M: perteklium gėrėtis

18 Jei nedorai elgtis būčiau ketinęs savo širdyje,
tai Viešpats nebūtų išklausęs.
19 Bet tikrai Dievas išklausė;
jis įsidėmėjo mano maldos balsą!

20 Tebūnie giriamas Dievas, kad jis
neatmetė mano maldos
ir neatitolino nuo manęs savo malonės!

Choro vedėjui. Styginiais instrumentais. Psalmas. Giesmė.

67 Dievas tebūnie mums malonus ir telaimina mus,
terodo šviesų savo veidą pas mus, (*Sela*)
2 kad pažintų žemėje tavo kelią,
visuose pagonyse tavo išgelbėjimą!

3 Tegiria tautos tave, o Dieve,
tegiria tave visos tautos!
4 Tesilinksmina ir tekrykštauja giminės,
nes tu teisi[1] pasaulį teisingai,
teisi[1] tautas, kaip reikalauja tiesa,
ir gimines—žemėje joms vadovausi! *Sela.*

5 Tegiria tautos tave, o Dieve,
tegiria tave visos tautos!

6 Žemė atidavė savo derlių:
mus palaimino Dievas, mūsų Dievas.

7 Telaimina[2] mus Dievas,
ir jo tebijo
visi žemės pakraščiai!

Choro vedėjui. Dovydo psalmas. Giesmė.

68 Keliasi Dievas—
išlaksto jo priešai,
ir tie, kurie jo nekenčia, bėga nuo jo.
2 Kaip kad dūmai išsisklaido, tu (juos) išvaikai.
Kaip vaškas sutirpsta nuo ugnies,
taip pragaišta bedieviai
nuo Dievo.
3 Bet teisieji linksminasi, džiūgauja
Dievo akivaizdoje
ir džiaugte džiaugiasi.

---

[1] G cod. Sin. [2] Arba: Palaimino

4 Giedokite Dievui!
Skambinkite jo vardui!
Taisykite kelią tam, kuris atvažiuoja per dykumas!
Jah yra jo vardas. Džiūgaukite jo akivaizdoje!

5 Našlaičių tėvas
ir našlių gynėjas
yra Dievas savo šventoje buveinėje.
6 Dievas yra, kuris parveda
namo palikusiuosius,
išveda belaisvius, kad jie tarpsta.
Tik priešginos liko gyventi sukepusioje žemėje.

7 O Dieve, kai tu ištraukei
savo tautos priešakyje,
kai žygiavai per dykumą, (*Sela*)
8 žemė sudrebėjo,
taip pat dangūs lašėjo
nuo Dievo—
šitas Sinajus!—
nuo Dievo,
Izraelio Dievo!
9 Gausingam lietui
leidai lyti, o Dieve,
ant savo veldėmės, ir kas buvo suvargę,
tu atgaivinai.
10 Tavo būrys įsikūrė joje;
būdamas geras, tu paruošei ją
varguoliui, o Dieve.

11 Viešpats davė įsakymą—
tų, kurios pranešė pergalę,
buvo didelis pulkas!—
12 Karaliai su kariuomenėmis
bėgo, bėgo,
o šeimininkė[1]
padalino grobį:—
13 "Argi jūs gulėsite tarp gardų?"—
karvelio sparnus,
aptrauktus sidabru,
ir kuo jis plasnoja—auksu gelsvu.
14 Kai Visagalis išsklaidė
joje karalius,
snigo Ṣalmone.

O

[1] Arba: namų gražuolė

15 O Dievo kalnyne,
Bašano kalnyne!
Kalnyne su gūbriais,
Bašano kalnyne!
16 Ko šnairuojate jūs,
gūbriuoti kalnai,
į kalną, kur Dievas
panoro gyventi?
Taip, VIEŠPATS gyvens jame per amžius!

17 [1]Dievo vežimai!
Dešimt tūkstančių tūkstančius kartų—didybė![1]
Viešpats atvyko
nuo Sinajaus į šventovę.
18 Tu užžengei aukštyn,
atsivedei belaisvius,
ėmei dovanų iš žmonių tarpo,
net iš maištadarių,
kad (ten) sėdėtumei soste—tu, Dievas Jah.

19 Tebūnie garbinamas Viešpats
diena į dieną!
Jis neša mūsų naštas.
Dievas yra mūsų išgelbėjimas!
20 Dievas yra mums
Dievas, kuris gelbsti,
ir Jahvė, Viešpats,
turi išeičių iš mirties.
21 Tačiau Dievas sudaužo
galvą savo priešams,
plaukuotą momenį tam,
kuris elgiasi nusikalsdamas!
22 Viešpats tarė:
"Iš Bašano aš sugrąžinsiu,
sugrąžinsiu iš jūros gilumų,
23 kad maudytumei
savo koją kraujuje,
kad tavo šunų liežuviui
kas tektų iš priešų."

24 Jie matė tau skirtas eitynes, o Dieve,
eitynes mano Dievui,
mano Karaliui, į šventovę:

---

[1] Vertimas tėra bandymas išreikšti originalinį tekstą.

25 priešakyje ėjo giesmininkai,
paskum kanklininkai,
viduryje mergaičių, mušančių būgnus.
26 "Susirinkimuose garbinkite Dievą,
VIEŠPATĮ, jūs, kurie esate iš Izraelio versmės!"
27 Tenai Benjaminas,
jauniausiasis, [1]juos valdąs[1]!
Judo kunigaikščiai su savo triukšminga minia!
Zebulono kunigaikščiai,
Naftalio kunigaikščiai!
28 Duok įsaką, Dieve, savo galybei,
[2]Dievo galybei,
kuria tu veikei už mus[2]
29 iš viršum Jeruzalės pakilusios savo šventyklos!
Tau teneša karaliai dovanas!
30 Sudrausk nendryno žvėrį,
kaimenę jaučių
su tautų veršiais!
Sutrypk tuos, kuriems patinka duoklė[3]!
Išsklaidyk tautas, kurios mėgsta karus!
31 [4]Tegu neša bronzos įrankius[4] iš Egipto,
Etiopija teištiesia savo rankas į Dievą!

32 Žemės karalystės,
giedokite Dievui,
skambinkite Viešpačiui! *Sela.*
33 Tam, kuris važiuoja per dangus,
senovinius dangus!
Klausykis! Jis paleidžia savo balsą,
galingąjį balsą!
34 Pripažinkite Dievui galybę!
Ant Izraelio jo didybė,
ir jo galybė debesyse!
35 Nuogąstus pasirodai tu, Dieve, iš savo šventųjų buveinių.
Izraelio Dievas—jis teikia
galybę ir stiprybę tautai.
Tebūnie garbinamas Dievas!

Choro vedėjui. Kaip "Lelijos . . ." Dovydo.

69 Gelbėk mane, Dieve, nes pakilo
vandenys man iki kaklo!
2 Aš nugrimzdau į gelmės dumblus,
ir nebėra kur tvirtai atsistoti.

---

[1] Arba: žygiuojąs priekyje
[2] M: Pasirodyk stiprus, o Dieve, tuo, ką tu nuveikei mums
[3] Pr. sidabras [4] Arba: Teateina didikai

Aš patekau į vandenų gilybes,
ir srovė nunešė mane šalin.
3 Aš pailsau bešaukdamas;
užkimo mano gerklė.
Aptemo mano akys,
belaukiant mano Dievo.

4 Daugiau kaip mano galvos plaukų yra tų,
kurie be priežasties nekenčia manęs.
Galingi yra tie, kurie nori sunaikinti mane,
kurie priešinasi man melagingai.
Kada nesu pagrobęs,
tada turiu grąžinti!
5 O Dieve, tu žinai mano kvailystę,
ir mano nusikaltimai tau nepaslėpti.
6 Tenebūnie gėdinami manyje tie, kurie viliasi tavęs,
Valdove, kariuomenių VIEŠPATIE!
Tenebūnie įžeidžiami manyje tie, kurie ieško tavęs,
Izraelio Dieve!
7 Nes dėl tavęs aš pakėliau dergimą,
užgaulė apdengė man veidą.
8 Svetimas pasidariau savo broliams
ir svetimšalis savo motinos sūnums.

9 Nes uolumas tavo namams sugraužė mane,
ir tave plūstančiųjų plūdimai krito ant manęs.
10 [1]Nusižeminau pasninkaudamas[1]—
tai man atnešė tik plūdimų.
11 Padariau ašutinę savo drabužiu—
tapau aš jiems priežodžiu.
12 Zaunija apie mane, kurie sėdi vartuose,
ir svaigalų gėrikų pašaipios dainos.

13 O kai dėl manęs, mano malda tenueina pas tave, o VIEŠPATIE,
tau mėgstamu metu, o Dieve!
Savo malonės gausumu išklausyk mane,
savo gelbstinčia ištikimybe!
14 Išgelbėk mane iš dumblo, kad nenugrimsčiau,
[2]ištrauk mane viršun[2] iš vandenų gilybių!
15 Tenenuneša manęs vandenų srovė,
ir tenepraryja manęs gelmė,
ir tenesučiaupia viršum manęs
šulinys savo burnos!

---

[1] M: Aš verkiau pasninkaudamas—mano siela
[2] M: kad būčiau išgelbėtas iš manęs nekenčiančiųjų ir

16 Išklausyk mane, VIEŠPATIE, nes gera yra tavo malonė!
Žiūrėdamas savo gailestingumo daugybės, gręžkis į mane!
17 Ir nepaslėpk savo veido nuo savo tarno,
nes aš spaudžiamas; skubiai išklausyk mane!
18 Priartėk prie mano sielos, išvaduok ją;
dėl mano priešų išlaisvink mane!
19 Tu žinai, kaip mane plūsta[1];
prieš tave yra visi mano prispaudėjai.
20 Plūdimas sulaužė man širdį,
ir nepagydoma buvo man daroma gėda ir užgaulė.
Aš laukiau užuojautos, bet veltui,
ir guodėjų—tačiau nesuradau.
21 Greičiau, jie įdėjo nuodų man į paguodos duoną
ir mano troškuliui malšinti girdė mane actu.

22 Tepavirsta jų stalas jų akivaizdoje spąstais
ir jų aukų pokyliai žabangais!
23 Teaptemsta jų akys, kad neregėtų,
ir padaryk, kad jų strėnos visada svyruotų!
24 Išliek ant jų savo įtūžį,
ir tavo rūstybės karštis tepasiekia juos!
25 Jų stovykla tepavirsta tyruma;
jų palapinėse niekas tenegyvena!
26 Nes tą[2], kurį tu sumušei, jie persekiojo
[3]ir skausmą tam, kurį tu sužeidei, jie didino[3].
27 Krauk jiems kaltę ant kaltės,
ir tenegauna jie pateisinimo iš tavęs!
28 Tebūnie išdildyti iš gyvenimo knygos
ir su teisiaisiais tenebūnie rašomi!
29 Bet aš esu suvargęs ir skausmų suimtas;
tavo pagalba, o Dieve, tegina mane!

30 Tegul girsiu Dievo vardą giesme
ir tegul aukštinsiu jį dėkojimu.
31 O tai VIEŠPAČIUI bus mieliau už bulių,
už jauniklį jautį, ragotą, skeltanagį.
32 [4]Tai pamatę, nužemintieji linksminsis[4];
jūs, Dievo ieškotojai (tai matykite), kad atgytų jūsų širdis!
33 Juk VIEŠPATS klausosi beturčių
ir savo apkaltųjų nėra paniekinęs.

---

[1] M priduria: ir man daromą gėdą ir užgaulę. Tie žodžiai nukelti į 20b, kur jie atbaigia nutrupėjusį sakinį.
[2] M: tu
[3] M: ir apie tavo sužeistųjų skausmą jie pasakojo
[4] Arba: Tai tepamato nužemintieji, tesilinksmina

34 Jį tegiria dangūs ir žemė,
jūros ir visa, kas kužda jose!
35 Nes Dievas išgelbės Şioną
ir atstatys Judo miestus.
Jie įsikurs tenai ir jį valdys,
36 jo tarnų palikuonys paveldės jį,
o jo vardo mylėtojai gyvens jame.

Choro vedėjui. Dovydo. Priminimui.[1]

70 Teikis, o Dieve, išlaisvinti mane!
O VIEŠPATIE, skubėk man padėti!
2 Tesusigėsta ir teparausta,
kurie kėsinas į mano gyvybę!
Teatsitraukia susilaukę negarbės,
kurie linki man nelaimės!
3 Teapsigręžia patyrę gėdą,
kurie sako: "Aha, aha!"

4 Tesidžiaugia ir tesilinksmina tavimi
visi, kurie ieško tavęs,
ir tesako visados: "Didis yra Dievas!"
tie, kurie ilgisi tavo išganymo.
5 Ir, nors aš nuskurdęs ir vargingas,
tu, Dieve, skubėk pas mane!
Mano pagalba ir mano gelbėtojas esi tu.
O VIEŠPATIE, nedelsk!

71 Prie tavęs, o VIEŠPATIE, glaudžiaus:
tenebūsiu niekados sugėdintas!
2 Savo teisumu vaduok mane ir leisk man ištrūkti!
Palenk prie manęs savo ausį ir gelbėk mane!
3 Būk man priebėgos uola,
[2]pilių namai man gelbėti[2]!
Juk mano uola ir mano pilis esi tu!

4 Mano Dieve, ištrauk mane iš bedievio rankos,
iš skriaudėjo ir engėjo delno!
5 Nes tu esi mano viltis,
Valdove, VIEŠPATIE,
mano pasitikėjimas nuo pat mano jaunystės.
6 Tavimi aš rėmiaus nuo pat mažens,
nuo pat mano motinos įsčių tu buvai [3]man apgintis[3].
Tau nuolat taikoma mano gyriaus giesmė.

---

[1] Žr. Ps. 38, pst. 1.
[2] M: kur visuomet galėčiau pasitraukti! Tu įsakei gelbėti mane.
[3] M: mano priėmėjas (pr. atpiovėjas)

7 Kaip ženklas pasidariau daugeliui,
o tu buvai man galinga prieglauda.
8 Mano burna buvo pilna tau gyriaus,
visą dieną tavo garbinimo.

9 Neatmesk manęs senatvės metu;
mano jėgai išsekus, nepalik manęs!
10 Juk kalbėjo apie mane mano priešai,
ir kurie tyko mano gyvybės, tarėsi išvien,
11 sakydami: "Dievas paliko jį;
vykitės ir sugaukite jį,
nes nėra vaduotojo!"
12 O Dieve, nebūk toli nuo manęs!
Mano Dieve, skubėk man padėti!
13 Tesusigėsta, [1]tesusilaukia negarbės[1]
mano gyvybės priešininkai!
Teapsigobia panieka ir įžeidimu,
kurie siekia man nelaimės!
14 Bet aš nuolatos turėsiu viltį
ir dauginsiu tau[2] gyrių

15 Mano burna tepasakoja tavo teisumą,
visą dieną tavo gelbėjimą!
[3]Juk visas mano ašaras tu suskaičiavai.[3]

16 Aš įeisiu su Valdovo, VIEŠPATIES, galingais darbais,
minėsiu tavo vieno teisumą.
17 O Dieve, tu mokei mane nuo pat mano jaunystės,
ir iki šiol galėjau skelbti tavo nuostabius darbus.
18 Bet taip pat iki senatvės ir žilos galvos,
o Dieve, nepalik manęs,
kol paskelbsiu tavo dilbį
[4]visai būsimajai kartai[4]!
19 Tavo karžygiškumas ir teisumas,
o Dieve, pasiekia dangaus aukštybę.
Tu, kuris padarei didelių dalykų—
o Dieve, kas yra tau lygus?
20 Tu, kuris davei mums patirti suspaudimų,
daug ir skaudžių,
mus vėl atgaivinai!
Iš žemės gilybių[5]
tu vėl mane iškėlei viršun!

---

[1] M: tepranyksta
[2] M įterpia: visą
[3] M: nes aš nežinau skaičių
[4] M: kartai viskam kas ateina
[5] M: apatiniųjų vandenų

21 Tu padauginai mano vertę
ir vėl mane paguodei.
22 [1]Tegul ir aš[1] tau dėkosiu
arfos instrumentu—
tavo ištikimybei, mano Dieve!
Teskambinsiu tau kanklėmis,
o Izraelio Šventasis!
23 Tekrykštauja mano lūpos—
aš juk noriu tau giedoti[2]—
ir mano siela, kurią atvadavai!
24 Taip pat mano liežuvis visą dieną
tegul kalba apie tavo teisumą!
Nes gėdijosi—taip, buvo sugėdinti tie,
kurie siekė man nelaimės.

Salomono

72 O Dieve, savo teismo sprendimus suteik karaliui
ir savo teisybę karaliaus sūnui.
2 Jis teteisia tavo tautą teisingai
ir tavo varguolius, žiūrėdamas teisės!

3 Teneša kalnai
gerovę tautai
ir kalvos teisybę[3]!
4 Jis tegina tautos varguolių teises,
tegelbsti beturčių luomą[4]
ir tesutriuškina spaudėją,
5 kol[5] saulė šviečia
ir mėnulis spindi,
per kartų kartas!
6 Jis tenužengia, kaip lietus ant nupiautos lankos,
kaip lietaus būriai, drėkiną žemę!
7 Teišsprogsta jo dienomis teisybė[6]
ir gerovės apstybė, kol nebebus mėnulio!

8 Ir jis tevaldo nuo marių iki marių
ir nuo upės iki žemės pakraščių!
9 Ties juo teparkniumba [7]jo priešininkai[7],
ir jo priešai telaižo dulkes!
10 Tarsies ir pajūrių[8] karaliai
tenešie dovanų!

---

[1] Arba: Tegul aš taip pat
[2] Pr. skambindamas giedoti
[3] M: su teisybe
[4] Pr. sūnus
[5] M: Jie tegul bijo tavęs
[6] M: teisusis
[7] M: sausumų gyventojai
[8] Arba: salų

Šebos ir Sebos karaliai
tepristato duoklę!
11 Ir teparpuola ties juo visi karaliai,
visi pagonys tetarnauja jam!

12 Nes jis išvaduos beturtį, šaukiantį pagalbos,
ir varguolį ir tą, kuris neturi padėjėjo.
13 Jis pasigailės menkojo ir beturčio
ir neturtėlių gyvybes išgelbės.
14 Iš priespaudos ir smurto jis išpirks jų gyvybę,
ir brangus bus jų kraujas jo akyse.
15 Jis[1] tegyvuoja, ir jam teduoda Šebos aukso,
tad jis melsis už jį nuolatos,
visą laiką jį laimins!

16 Gausybė javų tebūnie šalyje;
kalnų viršūnėje jie tešulena!
Kaip [2]smilkalų medis[2], težydi[3] jo vaisius,
[3]ir jo varpos[3] tebūnie, kaip lauko žolė!
17 Jo vardas [4]tebūnie garbinamas[4] per amžius!
Kol saulė šviečia, tepasilieka jo vardas!
Ir tesilaimina juo visi pagonys,
tevadina jį laimingu.

18 Tebūnie garbinamas VIEŠPATS[5], Izraelio Dievas,
kuris tik vienas daro stebuklus!
19 Tebūnie garbinamas jo garbingasis vardas per amžius,
ir tepripildo jo garbė visą žemę!
Amen! Amen!

20 Pasibaigė Jisajo sūnaus Dovydo maldos.

TREČIOJI KNYGA

Asafo psalmas

73 Tikrai geras Izraeliui yra Dievas,
tiems, kurių širdis tyra!

2 Bet aš—mažne pasviro mano kojos,
kone paslydo mano žingsniai.
3 Nes pavyduliavau pagyrūnams,
matydamas bedievių pasisekimą.

---

[1] T.y. beturtis
[2] Pr. libanonas
[3] M: ir jie tesužydi iš miesto
[4] G; M: tebūnie
[5] M dar įterpia: Dievas

4 Nes [1]jie nepatiria sopulių;
sveikas[1] ir riebus yra jų kūnas.
5 Žmogaus vargo jie nepažįsta
ir neištinkami, kaip kiti žmonės.
6 Todėl uždėjo jiems ant kaklo gražmeną puikybė;
drabužiu aprengia juos smurtas.
7 Iš riebalų išeina jų žvilgsniai[2],
prasiveržia širdies vaidiniai.
8 Jie tyčiojasi ir kalba piktai,
suktybę[3] jie kalba iš aukšto!
9 Jie įkėlė į dangų savo burną,
ir jų liežuvis vaikštinėja po žemę.
10 Todėl jie [4]kreipia žmones nuo Dievo,
o tie neranda juose dėmės[4].
11 Ir jie sako: "Kaip Dievas gali žinoti?
Ar yra žinojimas Aukščiausiajame?"

12 Štai tokie yra bedieviai,
ir, visad ramūs, jie didina mantą.
13 Juk veltui laikiau aš tyrą savo širdį
ir, reikšdamas nekaltumą, ploviau savo rankas.
14 Buvau gi sloginamas
visą dieną
ir plakamas kas rytą.
15 [5]Jei šitaip skaičiuočiau, aš sakyčiau:
"Štai savo sūnų kartai tu likai neištikimas!"[5]
16 Ir aš galvojau, norėdamas tai suprasti,—
kamuotė tai buvo mano akyse!—
17 kol įėjau į Dievo šventovę[6]
ir įsižiūrėjau į jų galą.
18 Tikrai į slidumas
pastatei tu juos,
pavertei juos griuvėsiais.
19 Kaip jie akimirksniu virto baisybe,
pranyko, pasibaigė iš nuogąsčio!
20 [7]Kaip sapnas—prabudus jo nebėra;
sujudėjus—vaizdas, kurį nieku laikai![7]
21 Juk apkarto mano širdis,
ir savo inkstus varsčiau diegliais.

---

[1] M: nėra sopulių jų mirčiai [2] Pr. akys [3] M: apie prievartą
[4] Rk.; M: Todėl kreipiasi čionai žmonės, ir apsčiai vandens išsunkiama jiems(arba: jų siurbiama).
[5] M: Jei būčiau sakęs: "Tepasakosiu kaip jis!", štai tavo sūnų kartai būčiau likęs neištikimas.
[6] G; M: šventąsias patalpas
[7] M: Kaip sapną, kuris nubudus pranyksta, tu, Viešpatie, sujudėjęs nieku paversi jų vaizdą.

22 Ir aš buvau kvailas ir neišmanąs,
galvijas buvau santyky su tavim.
23 O vis dėlto aš nuolatos buvau su tavim;
tu buvai nutvėręs mano dešinę ranką!
24 Savo patarimu man [1]vadovavai
ir paskui save ranka traukei mane[1]!
25 Ką (kita) turiu danguje?
Ir, jei esu su tavim, niekas man nemiela žemėje!
26 Kai sunyksta mano kūnas ir mano širdis,
mano[2] uola ir mano dalia yra Dievas per amžius.

27 Juk štai, kurie toli nuo tavęs, prapuls!
Tu nutildei kiekvieną, kuris atsimeta[3] nuo tavęs.
28 O kai dėl manęs, būti prie Dievo man gera.
Aš padariau Viešpatį[4] savo priebėga,
kad išpasakočiau visus tavo darbus.

Asafo [5]pamokomasis kūrinys[5]

74 Kodėl, o Dieve, tu atstūmei amžiams,
tavo rūstybė rūksta prieš tavo ganyklos avis?
2 Atsimink savo bendruomenę, kurią įsigijai prosenovėje,
kurią išpirkai, kad būtų tavo veldėmės padermė,
Siono kalną, kuriame apsigyvenai!

3 Įkelk savo žingsnius į amžinus griuvėsius!
Viską nusiaubė priešas šventovėje.
4 Tavo priešininkai kriokė
tavo sueigos vietos viduryje,
pastatė savo ženklus[6].
5 [7]Jie kirto, kaip tie, kurie kiloja[7]
miško tankynėje kirvius.
6 Ir tada visus tavo[8] medžio raižinius
jie nudaužė kirviu ir laužtuvais.
7 Jie padegė tavo šventovę,
[9]su žeme sulygino apteršę[9] tavo vardo būstinę.
8 Jie kalbėjo savo širdyje: "Mes [10]sunaikinsime jo vietą[10]!"
Jie sudegino visas Dievo sueigos vietas šalyje.
9 Ženklų sau mes neregėjome!
Nebebuvo pranašo!
Ir nebuvo pas mus, kas žinotų, kaip ilgai.

---

[1] M: vadovausi ir priimsi mane į garbę [2] M įterpia: širdies
[3] Pr. paleistuvauja [4] M įterpia: VIEŠPATĮ (pr. Jahvę)
[5] Žr. Ps. 32, pst. 3. [6] M priduria: ženklais
[7] Rk.; M: Jis davėsi pažįstamas, kaip toks, kuris pargabena viršun
[8] M: jos [9] Pž. ligi pat žemės suteršė
[10] Arba: prispausime juos visus. M: Jų palikuonys visi kartu

10 Iki kolei, Dieve, keiks prispaudėjas?
Ar priešas piktžodžiaus prieš tavo vardą amžinai?
11 Kodėl atitrauki savo ranką
ir savo dešinę [1]paslepi giliai savo antyje[1]?
12 Tačiau Dievas yra mano Karalius nuo amžių;
jis atlieka gelbėjimus žemės viduryje.
13 Tu sukėlei savo galybe jūrą,
sudaužei slibinams galvas ant vandenų.
14 Tu sutriuškinai Livjatano galvas,
davei jį ėdesiui [2]jūros rykliams[2].
15 Tu praskėlei šaltinius ir upelius;
tu išdžiovinai neišsenkamas upes.
16 Tavo yra diena ir tavo—naktis.
Tu įkūrei [3]žiburiu saulę[3].
17 Tu nustatei visas žemės ribas.
Vasarą ir žiemą—tu jas nužiedei.

18 Atsimink tai: priešas plūdo, o VIEŠPATIE,
ir neišmanėliai piktžodžiavo prieš tavo vardą.
19 Neatiduok žvėrims savo purplelio sielos,
savo varguolių gyvybės nepamiršk amžinai!
20 Pažvelk į savo[4] sandorą,
nes pilnos krašto slėpynės—
smurto vietos!
21 Tenegrįžta prislėgtasis susigėdęs!
Varguolis ir beturtis tegiria tavo vardą!
22 Kelkis, Dieve, pravesk savo bylą!
Atsimink, kaip kvailiai plūsta tave kasdien!
23 Nepamiršk savo priešininkų riksmo,
prieš tave sukylančiųjų triukšmo, kuris nuolat pakyla!

Choro vedėjui. "Nesunaikink!" Asafo psalmas. Giesmė.

75 Mes dėkojome tau, Dieve, dėkojome!
Ir [5]kurie šaukėsi tavo vardo,[5] pasakojo tavo nuostabius darbus.

2 Kai pasigausiu skirtą metą,
aš teisiu, žiūrėdamas teisės.
3 Svyruojant žemei ir visiems jos gyventojams,
aš tvirtai laikiau jos stulpus. *Sela.*
4 Aš sakiau pagyrūnams: "Nesigirkite!"
ir bedieviams: "Nekelkite rago!

---

[1] M: iš savo krūtinės vidaus sunaikink
[2] M: dykumos gyventojų (arba: žvėrių) tautai
[3] M: žiburį ir saulę [4] G [5] M: arti yra tavo vardas

5 Nekelkite taip aukštai į dangų savo rago!
Nekalbėkite įžūliai [1]prieš Uolą[1]!"

6 "Juk ne nuo saulėtekio ir ne nuo saulėlydžio,
ir ne nuo dykumos ateina paaukštinimas—
7 ne, Dievas yra teisėjas:
jis šitą pažemina,
o aną paaukština.
8 Nes taurė yra VIEŠPATIES rankoje,
ir vynas putojo,
buvo pilnas priemaišos.
Ir jis įpylė to.
Net jo mieles jie turėjo siurbti,
turėjo gerti visi žemės bedieviai!"

9 Bet aš džiūgausiu[2] per amžius;
tegul giedosiu[3] Jokūbo Dievui!
10 O visus bedievių ragus [4]jis nukapos[4].
Aukštai kyšos teisiųjų ragai!

Choro vedėjui. Styginiais instrumentais. Asafo psalmas. Giesmė.

76 Apsireiškė Jude Dievas;
Izraelyje yra didis jo vardas.
2 Atsirado Šaleme jo palapinė
ir jo buveinė Sione.
3 Tenai jis sulaužė lanko žaibus,
skydą, kalaviją ir [5]karo ginklus[5]. *Sela.*

4 Baisingas[6] esi tu, didingesnis
negu amžinieji[7] kalnai!
5 Buvo apiplėšti stipriaširdžiai,
užsnūdo mirties[8] miegu,
ir neįstengė panaudoti
savo rankų visi galiūnai.
6 Nuo tavo grumzdimo, Jokūbo Dieve,
apkvaito ir raiteliai[9] ir žirgai.
7 Tu—baisingas esi tu,
ir kas išsilaikys
tavo akivaizdoje [10]nuo tavo rūstybės smarkumo[10]!
8 Iš dangaus tu davei išgirsti sprendimą;
žemė nusigando ir tylėjo,

---

[1] M: kaklu
[2] G; M: skelbsiu
[3] skambindamas
[4] M: aš nukaposiu
[5] Pr. karą
[6] M: Apšviestas
[7] M: grobio
[8] Pr. savo
[9] M: vežimai
[10] M: nuo to laiko, kai (bus užsidegusi) tavo rūstybė

9 kai Dievas kėlėsi teisti,
kad pagelbėtų visiems žemės varguoliams. *Sela.*

10 Juk Edomo[1] įtūžis girs tave,
Chamato[2] likutis [3]tau švęs šventes[3].
11 Darykite apžadus ir atitesėkite juos VIEŠPAČIUI, savo Dievui!
Visi, kurie yra aplink jį, tenešie dovanų Baisingajam!
12 Jis pažemina kunigaikščių dvasią,
baisus yra žemės karaliams.

Choro vedėjui, vadovaujančiam Jedutunui. Asafo psalmas.

77 Mano balsas tegul kyla į Dievą, ir tegul šauksiu!
Mano balsas tegul kyla į Dievą, kad jis klausytųsi manęs!
2 Savo suspaudimo dieną aš ieškojau VIEŠPATIES;
mano ranka buvo naktį ištiesta ir nesuglebo;
nesidavė guodžiama mano siela.

3 Jei atsiminčiau Dievą, aš dejuočiau;
jei mąstyčiau, tai alptų mano dvasia. *Sela.*
4 Tu laikei pravirus mano akių vokus.
Aš nerimau ir negalėjau prabilti.
5 Aš pergalvojau ankstyvesniąsias dienas,
žilos senovės metus [4]prisiminiau.
6 Aš galvojau[4] nakčia savo širdyje,
mąsčiau, mano dvasia tyrinėjo:
7 "Nejaugi amžiams Viešpats atstums
ir nebebus vėl palankus?
8 Argi pasiliovė jo malonė visam laikui?
[5]Nutilo jo žodis[5] kartų kartoms?
9 Negi Dievas pamiršo būti malonus
ar susirūstinęs uždarė savo gailestingumą?" *Sela.*
10 Ir aš sakiau: "[6]Ar ji pasilpo?
pasikeitė Aukščiausiojo dešinė?[6]"

11 Aš priminsiu VIEŠPATIES darbus;
aš juk noriu atsiminti tavo senovinius stebuklus,
12 apgalvoti visą tavo veiklą
ir apmąstyti tavo galingus veiksmus.
13 O Dieve, šventas yra tavo kelias!
Kuris dievas yra toks didis, kaip mūsų Dievas?
14 Tu esi Dievas, kuris daro stebuklus!
Tu apreiškei tautose savo galią.

---

[1] M: žmogaus [2] M: rūstavimų [3] G; M: apsijuos
[4] M: Prisiminiau savo skambinimą [5] Pž. Pasibaigė žodis
[6] M: Mano pervertumas buvo tai: Aukščiausiojo dešinės pasikeitimas.

15 Tu išvadavai dilbiu savo tautą,
Jokūbo ir Juozapo sūnus. *Sela.*

16 Pamatė tave vandenys, o Dieve,
pamatė tave vandenys, sudrebėjo,
taip pat suvirpėjo pirmykščiai vandenynai!
17 Gožė vandenį debesys,
griausmą paleido padangės[1],
ir tavo strėlės skraidžiojo.
18 Tavo griaustinio dundesys[2]—kaip kad ratas bilda[2];
žaibai apšvietė pasaulį;
virpėjo ir drebėjo žemė.
19 Per jūrą ėjo tavo kelias,
ir tavo takas per gausingus vandenis,
tačiau tavo pėdsakai liko nepastebimi.
20 Tu vedei savo tautą kaip avis
Mošės ir Aharono ranka.

Asafo [3]pamokomasis kūrinys[3]

78 Klausykis, mano tauta, mano nurodymo,
palenkite savo ausis prie mano burnos žodžių!
2 Tegul praversiu savo burną posakiu,
išliesiu senovines mįsles!
3 Ką mes girdėjome ir patyrėme
ir ką mūsų tėvai pasakojo mums—
4 nenuslėpsime jų vaikams,
pasakodami būsimajai kartai
garbingus VIEŠPATIES darbus ir jo galybę,
ir stebuklus, kuriuos jis padarė.

5 Jis [4]davė įspėjimą[4] Jokūbe
ir išleido Izraelyje įstatymą,
kurį jis paliepė mūsų tėvams
daryti žinomą jų vaikams,
6 kad jį pažintų
būsimoji karta,
sūnūs, kurie gims.
7 Tie tesikelia ir tepasakoja savo vaikams,
teremia Dievu savo pasitikėjimą
ir tenepamiršta Dievo darbų,
ir telaiko jo įsakymus.
8 Ir tenepasidaro, kaip jų tėvai—
kietasprandė ir maištinga karta;

---

[1] Pr. debesys
[2] Pž. karinio vežimo rate
[3] Žr. Ps. 32, pst. 3.
[4] Pž. pakėlė liudijimą

karta, kuri neužgrūdino savo širdies
ir kurios dvasia nepasirodė ištikima Dievui.
9 Efraimiečiai, ginkluoti[1] lanku,
apsigręžė kovos dieną.
10 Jie nesergėjo Dievo sandoros
ir atsisakė laikytis jo įstatymo,
11 ir pamiršo jo darbus
bei jo stebuklus, kuriuos jiems parodė.

12 Jų tėvams matant, jis buvo padaręs stebuklų
Egipto šalyje, Ṣoano laukuose.
13 Jis perskėlė jūrą ir juos pervedė,
ir pastatė vandenis kaip pylimą.
14 Ir jis vedė juos debesimi per dieną,
o per visą naktį ugnies šviesa.
15 Jis perskėlė uolas dykumoje
ir gausiai juos girdė, kaip iš pirminių vandenų.
16 Ir ištryškino sroves iš uolos,
ir tekino žemyn vandenis kaip upes.
17 Tačiau jie ir toliau nuodėmiavo prieš jį,
maištaudami prieš Aukščiausiąjį sausumoje.
18 Jie gundė Dievą savo širdyje,
reikalaudami maisto gardžiuotis.[2]
19 Jis sakė: "Ar gali Dievas
paruošti stalą dykumoje?
20 Antai, jis ištiko uolą,
kad tekėjo vandenys
ir pasipylė upeliai.
Ar jis taip pat ir duonos gali suteikti,
arba ar jis pateiks mėsos savo tautai?"
21 Todėl išgirdęs VIEŠPATS įširdo,
ir ugnis užsidegė prieš Jokūbą,
ir taip pat rūstybė kilo prieš Izraelį.
22 Nes jie netikėjo Dievu
ir nepasitikėjo jo pagalba.
23 Tačiau jis įsakė debesims aukštai
ir atidarė dangaus duris,
24 ir lydino ant jų maną valgyti,
ir taip dangaus javų jis davė jiems.
25 Angelų duoną valgė kiekvienas;
kelionei maisto jis siuntė jiems iki sočiai.
26 Jis sukėlė rytį danguje
ir savo galybe leido pūsti piečiui,

---

[1] M įterpia: šaudytojai [2] M priduria: ir kalbėjo prieš Dievą

27 ir lydino ant jų mėsą kaip dulkes,
ir, kaip marių smiltis, sparnuotus paukščius,
28 ir leido jiems kristi į stovyklos vidurį,
aplink jo buveines.
29 Jie tad valgė ir labai pasisotino,
ir, ko jie geidė, jis atgabeno jiems.
30 Jie nebuvo atsitraukę nuo savo geidalo,
jų valgis tebebuvo jų burnoje,
31 kai Dievo rūstybė pakilo prieš juos
ir jis išžudė jų stipriuosius[1]
ir Izraelio jaunikaičius sukniubdė.
32 Kad ir visa tai įvyko, jie ir toliau nuodėmiavo
ir netikėjo [2]jo stebuklais[2].
33 Jis tad praslinkdė jų dienas veltui
ir jų metus su nuogąsčiu.
34 Kai jis žudė juos, jie ieškojo jo
ir atsivertę kláusėsi Dievo,
35 ir atsiminė, kad Dievas yra jų uola
ir kad Dievas, Aukščiausiasis, yra jų atpirkėjas.
36 Bet jie apgaudinėjo jį savo burna
ir savo liežuviu melavo jam,
37 kai jų širdis nebuvo jam patikima
ir kai jie nepasiliko ištikimi jo sandorai.
38 Tačiau jis, Gailestingasis,
atleido kaltę
ir nepražudė.
Priešingai, daugkart jis sulaikė savo rūstybę
ir nepažadino viso savo narso,
39 bet atsiminė, kad jie tėra kūnas,
kvapas, kuris nueina ir nebegrįžta.

40 Kaip dažnai jie priešgyniavo jam dykumoje,
įžeidinėjo jį tyrumoje!
41 Ir vis iš naujo gundė Dievą,
ir Izraelio Šventąjį skaudino.
42 Jie nebeatsiminė jo rankos,
dienos, kurią jis išvadavo juos iš prispaudėjo,
43 kai jis darė Egipte savo ženklus
ir savo klaikius stebuklus Șoano laukuose.
44 Būtent: jis pavertė krauju Nilo tėkmes,
kad jie nebegalėjo gerti iš savo upelių.
45 Jis siuntė į jų tarpą
šunmusių, ir tos griaužė juos,
bei varlių, ir tos sunaikino jas.

---

[1] Pr. riebiuosius [2] Arba: nors ir matė jo stebuklus

46 Jis davė jų derlių tarakonams
ir jų darbo vaisių skėriams.
47 Jis išdaužė kruša jų vynšakes
ir jų sikomorus ledais.
48 Jis atidavė krušai jų gyvulius
ir jų galvijus žaibams.
49 Jis siuntė prieš juos savo rūstybės įkarštį,
įtūžį, narsą ir suspaudimą,
įgaliotinius—nelaimės angelus.
50 Jis praskynė taką savo rūstybei,
neatlaikė nuo mirties jų sielos
ir jų gyvybę atidavė marui.
51 Jis ypač ištiko visus pirmagimius Egipte,
gimdomosios galios pirmąjį vaisių Chamo palapinėse.
52 Taip jis išleido savo tautą kaip avis
ir vedė juos kaip bandą dykumoje.
53 Jis vedė juos saugiai, kad jie nesubūgo,
o jų priešus apdengė jūra.
54 Ir jis nugabeno juos į savo šventąją sritį,
į kalną, kurį buvo įsigijusi jo dešinė.
55 Jis pavarė iš jų akivaizdos pagonis
ir matuodamas priskyrė juos veldėme,
ir apgyvendino jų palapinėse Izraelio kiltis.
56 Tačiau jie gundė ir maištavo prieš Dievą, Aukščiausiąjį,
ir nesergėjo jo įspėjimų,
57 bet atsitraukė ir liko neištikimi, kaip jų tėvai,
apsigręžė, kaip klastingas lankas.
58 Jie apmaudijo jį savo alkais[1]
ir savo stabais darė pavydulingą.
59 Dievas išgirdo ir įširdo,
ir visiškai atmetė Izraelį.
60 Jis paliko Šilo buveinę,
palapinę, kurią jis buvo pasikūręs žmonių tarpe,
61 ir padavė savo jėgą į nelaisvę,
savo puošmeną į priešininko ranką.
62 Jis atidavė kalavijui savo tautą
ir ant savo veldėmės įširdo.
63 Jo jaunikaičius ėdė ugnis,
o jo mergaitėms neskambėjo vestuvių dainos.
64 Jo kunigai krito nuo kalavijo,
o jo našlės negalėjo apraudoti.
65 Tuomet Viešpats pabudo kaip miegantysis,
kaip karžygys, išsiblaivėjąs[2] nuo vyno.

---

[1] T.y. kulto vietomis aukštumose

[2] Arba: šūkaudamas

66 Ir jis atmušė savo priešininkus,
amžiną gėdą padarė jiems.
67 Jis atmetė Juozapo palapinę
ir Efraimo padermės neišsirinko.
68 Ne, jis išsirinko Judo padermę,
Siono kalną, kurį jis mėgo.
69 Ir jis pastatė savo šventovę, kaip [1]dangaus aukštybes[1],
kaip žemę, kurią jis pagrindė amžiams.
70 Jis išsirinko Dovydą, savo tarną,
ir paėmė jį nuo avių gardų.
71 Nuo žindenių ganybos jis atgabeno jį,
kad ganytų Jokūbą, jo tautą.
72 Ir jis ganė juos su tiesia širdim
ir savo sumaniomis rankomis vedė juos.

Asafo psalmas

79 O Dieve, pagonys įsiveržė į tavo veldėmę,
suteršė tavo šventąją maldyklą,
pavertė Jeruzalę griuvėsiais!
2 Jie davė tavo tarnų lavonus
lesti dangaus paukščiams,
tavo maldingųjų mėsą žemės žvėrims.
3 Jie išliejo jų kraują kaip vandenį
aplink Jeruzalę, ir nebuvo kas laidotų.
4 Mes patapome šmeižiniu savo kaimynams,
pasityčiojimo ir pajuokos dalyku savo aplinkai.
5 Kaip ilgai, o VIEŠPATIE? Ar rūstinsies amžinai?
Ar degs kaip ugnis tavo įkarštis?
6 Išliek savo narsą pagonims,
kurie tavęs nepažino,
ir karalystėms,
kurios nesišaukė tavo vardo!
7 Nes jie surijo Jokūbą
ir jo gyvenvietę nusiaubė.
8 Neatsimink prieš mus
protėvių kaltybių!
Skubiai tepasitinka mus tavo gailestingumas,
nes mes esame labai sumenkę!
9 Padėk mums, o Dieve, mūsų gelbėtojau,
dėl savo vardo garbės!
Išplėšk mus ir atleisk mums mūsų nusikaltimus
dėl savo vardo!
10 Kodėl turėtų sakyti pagonys:
"Kur yra jų Dievas?"

---

[1] M: aukštai kyšančius

Tepasidaro žinomas pagonyse, mums matant,
kerštas už tavo tarnų pralietą kraują!
11 Tenukanka pas tave belaisvių dejavimas!
Kaip stiprus tavo dilbis, taip [1]išlaisvink skirtuosius[1] mirti!
12 Ir atmokėk mūsų kaimynams septyneriopai į jų antį
už plūdimą, kuriuo jie plūdo tave, Viešpatie!
13 Bet mes esame tavo tauta ir tavo ganyklos avys!
Tegul dėkosime tau amžinai!
Iš kartos į kartą
tegul skelbsime tau gyrių!

Choro vedėjui. Kaip "Lelijos . . ." Asafo liudijimas. Psalmas.

80 O Izraelio Ganytojau, klausykis—
tu, kuris vedei Juozapą kaip avis!
Tu, kuris sėdi ant kerubų, suspindėk
2 ties Efraimu, Benjaminu ir Menase!
Pažadink savo karžygišką galią
ir ateik išgelbėti mūsų!
3 O Dieve, atkurk mus
ir parodyk šviesų savo veidą, kad būtume išgelbėti!

4 Kariuomenių[2] VIEŠPATIE,
kaip ilgai tu rūksi[3],
nors ir meldžiasi tavo tauta?
5 Tu valgydinai juos ašarų duona
ir girdei mus ašaromis kibirais.
6 Tu padarei mus vaido priežastimi mūsų kaimynams,
ir mūsų priešai tyčiojosi [4]iš mūsų[4].
7 Kariuomenių Dieve, atkurk mus
ir parodyk šviesų savo veidą, kad būtume išgelbėti!

8 Tu vynmedį išrovei iš Egipto,
išvarei pagonis ir jį įsodinai.
9 Tu pradirbai jam dirvoną,
ir jis leido savo šaknis,
ir pripildė kraštą.
10 Kalnus pridengė jo šešėlis,
jo šakos—Dievo kedrus.
11 Jis išleido savo atžalas ligi jūros
ir iki upės savo atvašas.
12 Kam praardei jo akmensienes,
kad jį skabytų visi, kurie praeina keliu?
13 Jį apgraužįdavo girinis šernas,
ir, kas knibžda lauke, juo ganėsi.

---

[1] M: duok išlikti skirtiesiems
[2] M įterpia: Dieve
[3] rūstybe
[4] M: savo tarpe

14 Kariuomenių Dieve, atsigręžk, meldžiu!
Pažvelk iš dangaus ir matyk!
Ir puoselėk šitą vynmedį,
15 sodinį, kurį pasodino tavo dešinė[1]!

16 Jie sudegino jį ugnimi, nukirto jį.
Nuo tavo veido grūmojimo jie teprapuola!
17 Tebūnie tavo ranka ant tavo dešinėje sėdinčio vyro,
ant [2]žmogaus, kurį užsiauginai[2]!
18 O mes nebeatsitrauksime nuo tavęs.
Palaikyk mus gyvus, tad mes šauksimės tavo vardo!
19 Kariuomenių[3] VIEŠPATIE, atkurk mus!
Parodyk šviesų savo veidą, kad būtume išgelbėti!

Choro vedėjui. [4]Kaip "Spaustuvai . . ."[4] Asafo.

81 Krykštaukite Dievui, mūsų stiprybei[5],
linksmai rykaukite Jokūbo Dievui!
2 Užtraukite psalmą ir muškite būgną,
malonias kankles su arfa!
3 Pūskite ragą[6] jaunačio metu,
per pilnatį mūsų šventės dienai!

4 Nes tai yra nuostatas Izraeliui,
Jokūbo Dievo potvarkis.
5 Liudijimu jis tai įsteigė Juozape,
kai [7]jis ištraukė prieš Egiptą[7].

Man nepažįstamą balsą išgirdau:
6 "Aš palaisvinau nuo naštos tavo[8] petį;
tavo[8] rankos atsitraukė nuo pintinės.
7 Prispaustas šaukeis, ir aš ištraukiau tave,
atsakiau tau iš griaudžiančios debesies,
mėginau tave prie Meribos vandenų. *Sela.*
8 Klausyk, mano tauta, man norint įspėti tave!
O kad tu, Izraeli, paklausytumei manęs!
9 Tenebūnie pas tave svetimo dievo,
ir nekniūpok užsieniniam dievui!
10 Aš esu VIEŠPATS, tavo Dievas,
kuris išvedžiau[9] tave iš Egipto šalies.
Plačiai atverk savo burną, kad pripildyčiau ją!"

---

[1] M priduria: ir sūnų, kurį užsiauginai (pž. pasidarei stiprų)
[2] Pž. žmogaus sūnaus, kurį pasidarei stiprų
[3] M įterpia: Dieve
[4] Žr. Ps. 8, pst. 1.
[5] Arba: prieglaudai
[6] T.y. avino ragą
[7] M; G Hier.: tas išvyko iš Egipto
[8] M: jo
[9] Pr. atvedžiau aukštyn

11 "Bet mano tauta nesiklausė mano balso,
ir taip Izraelis nepakluso man.
12 Aš tad [1]perleidžiau juos jų širdies sukietėjimui[1],
kad jie sektų savo sumanymais.
13 O kad mano tauta manęs klausytų,
kad Izraelis vaikščiotų mano keliais!
14 Kaip greit aš pažeminčiau jų priešus
ir prieš jų prispaudėjus nukreipčiau savo kumštį!
15 Kurie nekenčia VIEŠPATIES, pataikautų jam,
ir jų gąstavimas[2] truktų per amžius!
16 Bet jį valgydinčiau rinktiniais kviečiais
ir medumi iš uolos jį[3] sotinčiau!"

Asafo psalmas

82 Dievas stovi dievų susirinkime,
dievų tarpe jis daro teismą:
2 "Kaip ilgai jūs teisite neteisingai
ir užstosite bedievius? *Sela.*
3 Ginkite menkąjį ir našlaitį,
varguolį ir neturtėlį pateisinkite!
4 Gelbėkite menkąjį ir stokojantįjį,
iš bedievių rankos išplėškite!"

5 Jie neišmano ir nenusivokia;
tamsoje jie vaikščioja.
Svyruoja visi žemės pamatai!

6 Aš tariau: "Dievai jūs esate
ir Aukščiausiojo sūnūs jūs visi!
7 Tikrai, kaip žmonės jūs turėsite mirti
ir kaip bet kuris kunigaikščių turėsite kristi!"

8 Kelkis, o Dieve, teisk žemę,
nes tau priklauso visi pagonys!

Giesmė. Asafo psalmas.

83 O Dieve, netylėk!
Nebūk kurčias ir tykus, o Dieve!
2 Nes štai tavo priešai bruzda
ir, kurie tavęs nekenčia, pakėlė savo galvą.
3 Prieš tavo tautą jie daro sąmokslą
ir tariasi prieš tavo globotinius.
4 Jie sakė: "Eikšte, išnaikinkime juos, kad jie nebebūtų tauta,
ir tenebemini Izraelio vardo!"

---

[1] Arba: paleidžiau juos dėl jų širdies sukietėjimo
[2] M: laikas [3] M: tave

5 Jie juk tarėsi [1]viena širdimi
ir[1] prieš tave padarė sąjungą—
6 Edomo [2]ir Moabo palapinės,
jišmaeliečiai[2] ir hagariečiai,
7 Gebalas, Amonas ir Amalekas,
Filistėja su Tiro gyventojais.
8 Taip pat ir asirai prisijungė prie jų;
jie virto dilbiu Loto sūnums. *Sela.*

9 Padaryk jiems,[3] kaip Siserai,
kaip Jabinui prie Kišono srauto!
10 Kaip Midjanui, kurį sunaikino prie Endoro,
kuris tapo mėšlu dirvai!
11 Padaryk jų kilminguosius kaip Orebą
ir kaip Zeebą[4] visus jų vadus,
12 kurie buvo sakę: "Pasiglemžkime
Dievo laukus!"

13 Mano Dieve, padaryk juos kaip dagiagraižį[5],
kaip šapą prieš vėją!
14 Kaip ugnis, kuri sudegina giria,
ir kaip liepsna, kuri nudegina kalnus,
15 taip tu vykis juos savo audra
ir savo viesulu nugąsdink juos!
16 Padaryk gėdingus jų veidus,
kad jie ieškotų tavo vardo, o VIEŠPATIE!
17 Tesigėdi ir tegąstauja jie amžinai,
teparausta ir tepražūva!
18 Ir težino, kad tu, kurio vardas yra VIEŠPATS,
vienas esi Aukščiausiasis visai žemei!

Choro vedėjui. [6]Kaip "Spaustuvai . . ."[6] Koracho sūnų. Psalmas.

84 Kokios meilingos tavo buveinės,
kariuomenių VIEŠPATIE!
2 Ilgėjosi mano siela ir taip pat nyko begeisdama
VIEŠPATIES kiemų.
Mano širdis ir mano kūnas krykštauja
Gyvajam Dievui.
3 Net ir žvirblis rado namus
ir kregždė sau lizdą,
kur susidėjo savo vaikučius,—

[1] M: širdyje bendrai [2] M: palapinės ir jišmaeliečiai, Moabas
[3] M įterpia: kaip Midjanui. Žodžiai nukelti į 10. sk.
[4] M įterpia: ir kaip Zebachą ir kaip Šalmuną
[5] Dagilio (Gundelia Tournefortii) graižo (rato) pavidalo taurė, kurią išdžiūvusią ir atitrūkusią nuo stiebo nešioja vėjas.
[6] Žr. Ps. 8, pst. 1.

tavo aukurus,
kariuomenių VIEŠPATIE,
mano Karaliau ir mano Dieve!
4 Laimingi, kurie gyvena tavo namuose:
jie nuolat giria tave! *Sela.*

5 Laimingas žmogus, kuris randa sau stiprybę tavyje—
[1]maldininkų kelionės[1] jų širdyje.
6 Keliaudami per sausą[2] slėnį,
jie daro jį paversmį;
taip pat palaiminimais jį apdengia ankstyvasis lietus.
7 Jie eina iš stiprybės į stiprybę,
[3](kol) išvysta dievų Dievą[3] Sione.

8 [4]Kariuomenių VIEŠPATIE[4],
išgirsk mano maldą!
Klausykis, Jokūbo Dieve! *Sela.*
9 Mūsų skydą pamatyk, o Dieve!
Pasižiūrėk į savo pateptojo veidą!

10 Juk viena diena tavo kiemuose yra geresnė
už tūkstantį [5]namie[6],
geriau[5] stovėti ant slenksčio mano Dievo namuose
nekaip viešėti bedievių palapinėse.
11 Nes saulė ir skydas yra VIEŠPATS[7];
malonę ir garbę jis suteikia.
VIEŠPATS neatsako gera
tiems, kurie elgiasi nekaltai.
12 Kariuomenių VIEŠPATIE,
laimingas žmogus,
kuris pasitiki tavim!

Choro vedėjui. Koracho sūnų. Psalmas.

85 Tu, VIEŠPATIE, buvai palankus savo šaliai,
pakreipei į gera Jokūbo likimą.
2 Tu pašalinai savo tautos kaltę,
apdengei visą jų nusidėjimą. *Sela.*
3 Tu atitraukei visą savo narsą,
nukreipei savo rūstybės karštį.

4 [8]Atstatyk mus[8], Dieve, mūsų gelbėtojau,
ir atitolink[9] savo mums reiškiamą apmaudą!

---

[1] G; M: vieškeliai
[2] Arba: Bakos
[3] Arba: (kol) pasirodo Dievui. M: pasirodys dievų Dievas
[4] M: VIEŠPATIE, kariuomenių Dieve
[5] M: Aš labiau norėjau
[6] Sk. bachadâraj (pr. mano kambariuose)
[7] M priduria: Dievas
[8] G; arba: Grężkis, meldžiu, o
[9] M: palaužk

5 Ar amžinai tu pyksi ant mūsų,
pratęsi savo rūstybę kartų kartoms?
6 Argi tu vėl neatgaivinsi mūsų,
kad tavo tauta pralinksmėtų tavim?
7 Parodyk mums, VIEŠPATIE, savo malonę
ir savo išgelbėjimą suteik mums!

8 Tegul klausysiuos, ką kalba
Dievas, VIEŠPATS!
Jis juk kalba apie gerovę[1]
savo tautai ir savo pamaldiesiems,
[2]tiems, kurie kreipia į jį savo širdį[2].
9 Tikrai, arti yra tiems, kurie jo bijo, jo išganymas,
kad garbė gyvuotų mūsų šalyje.
10 Malonė ir ištikimybė susitiks,
teisybė ir taika pasibučiuos!
11 Ištikimybė žels iš žemės,
ir teisybė žvelgs žemyn iš dangaus!
12 Taip pat VIEŠPATS duos kas gera,
ir mūsų kraštas atiduos savo derlių!
13 Teisybė eis pirma jo
[3]ir gerovė jo žygiuojamu keliu[3]!

Dovydo malda

86 Palenk, o VIEŠPATIE, savo ausį, išklausyk mane,
nes aš esu vargingas ir neturtingas!
2 Pasergėk mano gyvybę, nes aš dievotas!
Gelbėk savo tarną, kuris pasitiki tavim!
3 Tu esi mano Dievas. Būk man malonus, o Viešpatie,
nes į tave šaukiuos aš visą dieną!
4 Palinksmink savo tarno sielą,
nes į tave, o Viešpatie, keliu savo sielą.
5 Juk tu, o Viešpatie, esi geras ir atlaidus
ir pertekęs malone visiems, kurie šaukiasi tavęs.
6 Klausykis, VIEŠPATIE, mano maldos
ir įsidėmėk mano maldavimų balsą!
7 Savo suspaudimo dieną šaukiuos į tave,
nes tu išklausai mane.

8 Nėra tau lygaus tarp dievų, o Viešpatie,
ir niekas neprilygsta tavo darbams!
9 Visi pagonys, [4]kuriuos padarei[4],
turi ateiti ir parpulti ties tavim, o Viešpatie,
ir pagarbinti tavo vardą!

---

[1] Arba: taiką [2] G; M: ir "tenegrįžta jie į kvailystę!"
[3] M: kad žiūrėtų jo žingsnių kelio
[4] Kiti šitą sakinį nukelia į 8b sakinio galą.

10 Nes tu esi didis ir stebukladaris—
tu vienas, [1]o Dieve[1]!
11 Parodyk man, VIEŠPATIE, savo kelią,
kad vaikščiočiau tau ištikimai!
Išlaikyk mano širdį prie to vieno,
kad ji bijotų tavo vardo!
12 Tegul dėkosiu tau, Viešpatie, mano Dieve,
visa savo širdimi
ir tegul garbinsiu tavo vardą amžinai!
13 Nes tavo malonė buvo man didelė,
ir tu išplėšei mano sielą iš apatiniojo šeolio[2].

14 O Dieve, įžūlieji sukilo prieš mane,
ir smurtininkų gauja tykojo mano gyvybės,
bet jie nestatė tavęs prieš save!
15 Tačiau tu, o Viešpatie, esi gailestingas ir malonus Dievas,
lėtas rūstintis ir turtingas malone bei ištikimybe.
16 Gręžkis į mane ir būk man malonus!
Duok savo stiprybės savo tarnui
ir išgelbėk savo tarnaitės sūnų!
17 Padaryk man ženklą, skelbiantį gera,
kad matytų tie, kurie manęs nekenčia, ir susigėstų,
nes tu, VIEŠPATIE, būsi man padėjęs ir mane paguodęs!

Korachiečių. Psalmas. Giesmė.[3]

87 [4]Jis pakūrė juos[4] ant šventųjų kalnų.
2 VIEŠPATS myli Siono vartus
labiau už visas Jokūbo buveines.
3 Garbingų dalykų kalbėjo apie tave,
o Dievo mieste! *Sela.*

4 "Aš skaitau Rahabą ir Babelę mano išpažintojomis.
Antai, Filistėja ir Tiras su Etiopija!
Šitas yra ten gimęs.
5 Bet [5]Sioną vadinu aš motina[5].
Kiekvienas yra gimęs jame."
Jis pats, Aukščiausiasis, įsteigė jį!
6 VIEŠPATS išvardija, užsirašydamas tautas:
"Šitas yra ten gimęs!" *Sela.*
7 O kaip giedotojai, taip ir [6]šokėjai —
jie visi užgieda apie tave[6].

---

[1] Arba: esi Dievas [2] T.y. mirusiųjų buveinės
[3] Vertimas seka M tekstą, kurio sakiniai yra išeję iš savo pirmykštės vietos. Štai keletas naujausiųjų bandymų atitaisyti psalmo sakinių originalinę seką: 2, 1b, 3, 6a, 4, 5a, 7, 5b; 7, 5a; kt.: 2, 1b, 5b, 7, 3, 6a, 4b, 6b, 4a, 5a.
[4] Pr. Jo įkūrimas
[5] Rk.; plg. G. Kt.vrt.: Sioną tegul vadina motina. M:apie Sioną sako(ma):"...
[6] Rk.; M: šokėjai: "Visos mano versmės yra tavyje!"

Koracho sūnų giesmė, psalmas. Choro vedėjui. Kaip " . . . liga". [1]Nuolankiai nuteikti.[1] Ezrachiečio Hemano [2]pamokomasis kūrinys[2].

88 O VIEŠPATIE, [3]mano Dieve, dieną šaukiaus pagalbos[3],
rėkiau nakčia tavo akivaizdoje.
2 Tenueina tavo akysna mano malda!
Palenk savo ausį prie mano vaitojimo!

3 Nes pasisotino kentėjimais mano siela,
ir mano gyvybė susisiekė su šeoliu[4].
4 Jau buvau priskaitytas prie nužengusiųjų į duobę!
Pasidariau kaip bejėgis žmogus.
5 Tarp mirusiųjų [5]esu paguldytas[5],
kaip užmuštieji,
kape gulintieji,
kurių tu nebeatsimeni,
nes jie nuo tavo rankos atkirsti!
6 Tu nukėlei mane į pačią apatiniąją duobę,
į tamsumas, į gelmes.
7 Mane nusvėrė tavo rūstybė,
ir tu griaudei[6] visomis savo vilnimis. *Sela.*
8 Tu atitolinai nuo manęs mano pažįstamus,
padarei mane biaurybe jiems.
Esu uždarytas ir negaliu išeiti.
9 Mano akys aptemo nuo skurdo.
Kasdien aš šaukiaus VIEŠPATIES,
išskėčiau į tave savo rankas.
10 Ar tu gali mirusiesiems padaryti stebuklą?
Arba ar kelsis šešėliai tavęs girti? *Sela.*
11 Ar pasakoja kape apie tavo malonę,
apie tavo ištikimybę žuvimo vietoje?
12 Ar žinomas tamsumoje tavo stebuklingas veikimas
ir tavo teisumas pamiršimo šalyje?
13 Bet aš į tave, o VIEŠPATIE, šaukiaus pagalbos,
ir jau rytmetį mano malda sveikina tave.

14 Kodėl tu, VIEŠPATIE, atstumi mano sielą,
slepi nuo manęs savo veidą?
15 Nuskurdęs ir paliegęs[7] aš esu nuo pat jaunystės,
pakėliau tavo baisybes; nežinau kas daryti.
16 Man per viršų perėjo tavo įpykiai,
ir tavo gąsdinimai atėmė man žadą.
17 Jie visą laiką supo mane kaip vandenys,
apsiautė mane visi drauge.

---

[1] Arba: Giedoti.
[2] Žr. Ps. 32, pst. 3.
[3] M: mano gelbėjimo Dieve, dieną
[4] T.y. mirusiųjų buveine
[5] M: palaisvintasis
[6] Arba: nuslėgei
[7] M: bemirštąs

18 Tu atitolinai nuo manęs
mylintįjį ir bičiulį.
Mano pažįstami [1]pamiršo mane[1].

Ezrachiečio Etano [2]pamokomasis kūrinys[2].

89 Apie [3]tavo malones, o VIEŠPATIE,[3] noriu giedoti amžinai,
kartų kartoms skelbti tavo ištikimybę savo burna.
2 Nes tu pasakei: "Amžiams tebūnie pakurta malonė!"—
danguose tu patvirtinai savo ištikimybę—
3 "Aš padariau sandorą su savo išrinktuoju,
prisiekiau Dovydui, savo tarnui:
4 'Aš padarysiu, kad amžiams patvertų tavo palikuonys,
ir pastatysiu kartų kartoms tavo sostą.' " *Sela.*

5 Tad gyrė dangūs tavo stebuklą, o VIEŠPATIE,
taip pat ir tavo ištikimybę šventųjų susirinkime.
6 Nes kas debesyse prilygsta VIEŠPAČIUI,
yra panašus į VIEŠPATĮ dievybių[4] tarpe,
7 į Dievą, bijomą šventųjų taryboje,
didelį[5] ir baisingą viršum visų, kurie yra aplink jį?

8 O VIEŠPATIE, kariuomenių Dieve, kas yra tau lygus?
Tavo [6]stiprybė[7] ir[6] tavo ištikimybė yra aplink tave.
9 Tu suvaldai jūros įšėlimą;
kai sukyla jos bangos, tu nuramdai jas.
10 Tu sutriuškinai Rahabą kaip nukautąjį,
savo stipriu dilbiu išvaikei savo priešus.
11 Tau priklauso dangūs ir tau taip pat žemė,
pasaulis ir ko jis pilnas—tu įkūrei juos.
12 [8]Žiemius ir pietus[8] tu sukūrei;
Taboras ir Chermonas krykštauja dėl tavo vardo.

13 Tu turi dilbį su karžygiška jėga!
Stipri yra tavo ranka, pakelta tavo dešinė!
14 Teisingumas ir teisė yra tavo sosto pastovas;
malonė ir ištikimybė eina tavo priešakyje.

15 Laimingi žmonės, kurie pažįsta džiūgesio šauksmus!
VIEŠPATIE, tavo veido šviesoje jie vaikščioja.
16 Dėl tavo vardo jie džiūgauja visada
ir [9]kelia tavo teisumą[9].

---

[1] M: —tamsuma!
[2] Žr. Ps. 32, pst. 3.
[3] G; M: VIEŠPATIES malones
[4] Pž. dievų sūnų
[5] M: labai
[6] M: Stiprus esi tu, VIEŠPATIE
[7] Arba: malonė
[8] Arba: Şafoną ir Amaną (pr. Jaminą)
[9] M: tavo teisumu pakyla

17 Nes jų stiprybės žymuo esi tu,
ir [1]tavo palankumu aukštai kyšo mūsų ragas[1].
18 Nes VIEŠPAČIUI priklauso mūsų skydas
ir Izraelio Šventajam mūsų karalius.

19 Tąsyk tu kalbėjai regėjime
savo maldingajam ir pasakei:
"Aš uždėjau karūną[2] karžygiui,
paaukštinau išrinktąjį iš tautos.
20 Radau aš Dovydą, savo tarną,
šventu aliejumi jį patepiau,
21 kad mano ranka pastoviai būtų su juo,
kad taip pat mano dilbis jį stiprintų.
22 Priešas neapgaus jo,
ir piktadarys nepažemins jo.
23 Priešingai, aš sutrinsiu jo akyse jo prispaudėjus
ir tuos, kurie jo nekenčia, nusmogsiu.
24 Bet mano ištikimybė ir malonė bus su juo,
ir mano vardu aukštai kyšos jo ragas.
25 Aš padėsiu jo ranką ant marių
ir ant upių jo dešinę.
26 Jis šauksis į mane: 'Tu esi mano Tėvas,
mano Dievas ir mane gelbinti uola!'
27 O aš—padarysiu jį pirmagimiu,
aukščiausiuoju žemės karalių.
28 Per amžius aš palaikysiu jam savo malonę,
ir mano sandora bus jam patvari.
29 Padarysiu jo palikuonis amžinus
ir jo sostą kaip dangaus dienas.
30 Jei jo sūnūs paliks mano įstatymą
ir nesilaikys mano teisinių potvarkių,
31 jei mano nuostatų nelaikys šventais
ir mano įsakymų nesergės,—
32 tai aš bausiu lazda už jų priešgyniavimą
ir kirčiais už jų kaltę,
33 bet savo malonės neatitrauksiu nuo jo
ir nesulaužysiu savo ištikimybės,
34 nenušventinsiu savo sandoros
ir savo lūpų ištarmės nepakeisiu.
35 Viena[3] aš prisiekiau savo šventumu:
'Tikrai aš Dovydui nemeluosiu:
36 jo palikuonys bus per amžius,
ir jo sostas kaip saulė prieš mane,

---

[1] Arba: savo palankumu paaukštini mūsų ragą
[2] M: pagalbą [3] Arba: Kartą visiems kartams

37 kaip mėnulis, kuris tvirtai stovi per amžius
ir yra patikimas liudytojas debesyse!' "

38 O vis dėlto tu atstūmei ir atmetei,
įnirtai prieš savo pateptąjį.
39 Išsižadėjai sandoros su savo tarnu,
suteršei nusviedęs žemėn jo karūną.
40 Tu pragriovei visus jo akmengardžius,
pavertei griuvėsiais jo sutvirtintus miestus.
41 Jį plėšė visi praeinantieji keliu;
jis virto šmeižiniu savo kaimynams.
42 Tu pakėlei jo prispaudėjų dešinę,
nudžiuginai visus jo priešus.
43 Taip pat atsukai [1]nuo priešininko jo kalaviją[1]
ir neleidai jam gauti viršų kovoje.
44 Tu [2]sulaužei jo didingą skeptrą[2]
ir jo sostą nusviedei ant žemės.
45 Tu sutrumpinai jo jaunystės dienas,
apgobei jį gėda. *Sela.*
46 Kaip ilgai, o VIEŠPATIE? Ar slėpsies amžinai?
Ar degs kaip ugnis tavo įtūžis?
47 Atsimink, [3]o Viešpatie[3], kas yra amžius!
Kokius niekingus tu sukūrei visus žmones!
48 Kuris žmogus gali gyventi ir nepatirti mirties,
išgelbėti savo sielą iš šeolio[4] galios? *Sela.*
49 Kur yra, Viešpatie, tavo pirminės malonės,
kurias prisiekei Dovydui savo ištikimybe?
50 Atsimink, o Viešpatie, kaip plūdo tavo tarną[5],
kaip turėjau pakelti savo krūtinėje [6]tautų įžeidimą[6],
51 kuriuo plūdo tavo priešai, o VIEŠPATIE,
kuriuo jie plūdo tavo pateptojo pėdsakus!

52 Tebūnie garbinamas VIEŠPATS per amžius!
Amen! Amen !

KETVIRTOJI KNYGA

Dievo vyro Mošės malda

90 O Viešpatie, prieglauda
tu mums buvai
per kartų kartas!

---

[1] M: jo kalavijo ašmenis (pr. lauko špatą)
[2] Arba: leidai pranykti kiekvienam jo skaistybės likučiui
[3] M: aš
[4] T.y. mirusiųjų buveinės
[5] Kt. snv. rankr.: tarnus
[6] M: visas, daugelį tautų

2 Prieš gimstant kalnams
ir skausmingai gimdant žemę ir pasaulį,
ir nuo amžių iki amžių esi tu, o Dieve!
3 Tu grąžini mirtingąjį į dulkes
ir sakai: "Sugrįžkite, žmonės[1]!"

4 Juk tūkstantis metų tavo akyse
yra kaip vakarykštė diena, kai ji praėjo,
kaip[2] sargyba naktį,—
5 [3]atsikėlei iš miego,
ir štai jau pamaina,—
6 kaip žolė, kuri rytmetį žydi[3],
vakare pavysta[4] ir sudžiūsta.

7 Juk pasibaigėme per tavo rūstybę
ir per tavo įtūžį apstulbome.
8 Tu pasistatei mūsų kaltes prieš akis,
mūsų slaptybes į savo veido šviesą.
9 Juk visos mūsų dienos praėjo, tau nirstant;
[5]pasibaigė mūsų metai kaip mintis[5].
10 Mūsų metų skaičius—[6]septyniasdešimt metų
ir, jei pasižymi stiprumu, aštuoniasdešimt metų.
[7]Ir jis tebuvo nerimas[7], vargas ir kankynė.
Juk jis greitai praslinko, ir mes nuskridome.
11 Kas pažįsta tavo rūstybės galią
[8]ir kas pastebi tavo įpykio spaudimą[8]?
12 Tokiu būdu pamokyk mus skaičiuoti mūsų dienas,
kad įgautume išmintingą širdį!

13 Gręžkis, VIEŠPATIE! Kaip dar ilgai?
Ir pasigailėk savo tarnų!
14 Pasotink mus, kai auš rytas, savo malone,
kad krykštautume ir linksmintumės per visas mūsų dienas!
15 Palinksmink mus tiek dienų, kiek mus pažeminai,
tiek metų, kiek patyrėme pikta!
16 Tepasirodo tavo tarnams tavo veikimas
ir tavo prakilnumas jų vaikams!
17 Tebūnie Viešpaties, mūsų Dievo, gerumas ant mūsų,
ir mūsų rankų darbą ugdyk![9]

---

[1] Pž. žmonių sūnūs [2] M: ir
[3] Rk.; M: Tu nunešei juos srove; miegas jie pasidarė rytmetį, kaip žolė, kuri atželia (arba: pragaišta). Rytmetį ji žydi ir atželia
[4] Arba: nukertama
[5] M: mes pabaigėme savo metus kaip mintį
[6] M įterpia: juose [7] Sk. verahab hėm
[8] M: ir, kaip reikalauja baimė tavęs, tavo įpykį
[9] 3 MSS G^B; kiti MSS priduria: ant mūsų, ir mūsų rankų darbą—ugdyk jį!

91 Gyvendamas Aukščiausiojo slėptuvėje,
Visagalio šešėlyje nakvodamas,
2 aš sakau VIEŠPAČIUI: "Mano prieglauda ir mano pilis!
Mano Dievas, kuriuo pasitikiu!"

3 Nes jis ištrauks tave
iš paukštgaudžio kilpos,
iš pražūtingo maro[1].
4 Savo skraidomomis plunksnomis jis suteiks tau priedangą,
ir po jo sparnais rasi prieglaudą.
Didysis skydas ir šarvas yra jo ištikimybė!
5 Tau nereiks bijotis naktinės baisenybės,
strėlės, kuri skraidžioja dieną,
6 maro, kuris slankioja patamsyje,
piktligės, kuri siaubia vidudienį.
7 Jei kris tavo pašonėje tūkstantis
ir dešimt tūkstančių tavo dešinėje,
prie tavęs nepriartės!
8 Tik savo akimis tai stebėsi
ir, kaip atlygina bedieviams, pamatysi.

9 Nes tu esi VIEŠPATS, mano prieglauda;
Aukščiausiąjį tu pasidarei buveine[2].
10 Tau neatsitiks nieko pikta,
ir jokia sloga neartės prie tavo palapinės.
11 Nes savo angelams jis įsakys apie tave,
kad jie sergėtų tave visuose tavo keliuose.
12 Ant delnų jie nešios tave,
kad neužsigautumei kojos į akmenį.
13 Ant liūtuko ir kobros tu žengsi,
mindžiosi jauniklį liūtą ir gyvatę.

14 "Kadangi prie manęs jis prisišliejo, aš išlaisvinsiu jį;
aš apginsiu jį, nes jis pažįsta mano vardą.
15 Jis šauksis manęs, ir aš išklausysiu jį.
Su juo aš būsiu suspaudime.
Aš ištrauksiu ir pagerbsiu jį,
16 ilgu amžiumi pasotinsiu jį
ir parodysiu jam savo išgelbėjimą."

Psalmas, giesmė sabatos dienai

92 Gera dėkoti VIEŠPAČIUI
ir giedoti[3] tavo vardui, Aukščiausiasis,

---

[1] M; G Syr. Sym.: žodžio
[2] M; G: pilimi
[3] skambinant

2 skelbti rytmetį tavo malonę
ir tavo ištikimybę naktimis
3 dešimčiastygiu ir arfa,
skambinant kanklėmis.
4 Nes tu, VIEŠPATIE, palinksminai mane savo veikla,
dėl tavo rankų darbų aš krykštauju.

5 Kaip dideli yra tavo darbai, o VIEŠPATIE!
Labai gilios tavo mintys!
6 Tik žmogus gyvulys to nesupranta,
ir tik kvailys to nesuvokia.
7 Kad ir žėlė bedieviai kaip žolė
ir žydėjo visi piktadariai,
(tai buvo tik tam,) kad sunaikintų juos amžiams.
8 Tačiau tu, o VIEŠPATIE, esi aukštai per amžius!
9 Nes štai tavo priešai, o VIEŠPATIE,
nes štai tavo priešai pragaišo!
Išsklido visi piktadariai!

10 Bet tu padarei aukštą kaip stumbro mano ragą,
patepei mane šviežiu aliejumi,
11 ir mano akis smagiai žiūrėjo į mano priešus,
apie sukilusius prieš mane piktadarius klausėsi mano ausys.
12 Teisusis lapos kaip palmė;
kaip Lebanono kedras jis augs.
13 Pasodinti VIEŠPATIES namuose,
mūsų Dievo kiemuose jie pumpuruos,
14 tebeneš vaisių senatvėje,
bus sultingi ir žali,
15 kad skelbtų, jog tiesus yra VIEŠPATS,
mano uola, ir jog nėra jame neteisybės.

93

VIEŠPATS pasidarė karalius!
Jis apsivilko didybe!
Apsivilko VIEŠPATS,
susijuosė stiprybe!
Taip, tvirtai buvo pastatytas pasaulis,
kad nesvyruoja;
2 tvirtai stovi tavo sostas nuo tada;
nuo amžių tu esi!

3 Pakėlė srovės, o VIEŠPATIE,
pakėlė srovės savo balsą,
pakelia srovės savo mūšą!

4 Galingesnis už gausingų vandenų griausmus,
[1]galingesnis už[1] marių vilnis
yra VIEŠPATS aukštybėje!
5 Tavo liudijimai labai patikimi.
Tavo namams tinka šventumas,
o VIEŠPATIE, per ilgiausius laikus.

94 Tu, Dieve keršytojau, VIEŠPATIE,
tu, Dieve keršytojau, suspindėk!
2 Kelkis, žemės teisėjau,
atmokėk didžiuokliams, ką jie nusipelnė!
3 Kaip ilgai bedieviai, o VIEŠPATIE,
kaip ilgai bedieviai džiūgaus,
4 vers iš savęs, kalbės kas įžūlu,
didžiuosis visi piktadariai?

5 Tavo tautą, VIEŠPATIE, jie triuškino
ir tavo veldėmę spaudė.
6 Jie smaugė našlę ir ateivį,
ir žudė našlaičius,
7 ir sakė: "VIEŠPATS nemato",
arba: "Jokūbo Dievas nepastebi."
8 Supraskite, tautos glušieji!
Ir jūs, kvailiai, kada išmanysite?
9 Nejaugi tas, kuris įsodino ausį, negirdėtų,
arba tas, kuris supavidalino akį, nematytų?
10 Argi tas, kuris auklėja tautas, nesudraustų,—
jis, kuris moko žmones pažinties?
11 VIEŠPATS pažįsta
žmonių mintis—
kad jos tėra niekai.
12 "Laimingas žmogus,
kurį tu, VIEŠPATIE, baudi
ir kurį iš savo įstatymo pamokai,
13 kad padarytumei jį ramų, laukiant piktų dienų,
kol bedieviui kasama duobė!
14 Juk VIEŠPATS nepames savo tautos
ir savo veldėmės nepaliks.
15 Juk į teisę vėl gręšis teismo sprendimas,
ir juo paseks visi tiesiaširdžiai."

16 "Kas kelsis už mane prieš piktadarius?
Kas stos už mane prieš nedorėlius?

---

[1]Sp.

17 Jei VIEŠPATS nebūtų man padėjęs,
greitai mano siela būtų apsigyvenusi tylos šalyje.
18 Kai aš tariau: ‘Susvyravo mano koja’,
tavo malonė, o VIEŠPATIE, parėmė mane.
19 Kai daug buvo rūpesčių mano viduje,
tavo paguodimai džiugino mano sielą.

20 Ar gali būti sąjungoje su tavim pražūtį sumanąs sostas,
kuriąs kas nelemta nuostato pagrindu?
21 Jie būrėsi išvien prieš teisiojo gyvybę
ir nekaltą kraują pasmerkė.
22 Bet VIEŠPATS man pasidarė saugi aukštuma
ir mano Dievas—mano prieglaudos uola.
23 Ir jis atmokėjo jiems už jų nedorybę,
ir dėl jų nelabumo išnaikino juos.
Išnaikino juos VIEŠPATS, mūsų Dievas.”

95 Ateikite, krykštaukime VIEŠPAČIUI!
Linksmai rykaukime savo išgelbėjimo uolai!
2 Stokime priešais jo veidą su dėkojimu!
Psalmais linksmai jam rykaukime!
3 Nes didis Dievas yra VIEŠPATS
ir didis Karalius viršum visų dievų—
4 jis, kurio rankoje yra žemės gilybės[1]
ir kuriam priklauso kalnų viršūnės;
5 jis, kurio yra jūra—juk jis ją padarė,
ir sausumą supavidalino jo rankos.

6 Įeikite, parpulkime ir sukniubkime,
atsiklaupkime prieš VIEŠPATĮ, padariusį mus!
7 Nes jis yra mūsų Dievas, o mes?
—Jo ganyklos tauta ir jo rankos avys!

Šiandien—o kad jūs klausytutės jo balso!—
8 nesukietinkite savo širdies, kaip Meriboje,
kaip Masos dieną tyrumoje,
9 kur mane gundė jūsų tėvai,
mėgino mane, nors ir buvo matę mano veiklą!
10 Keturiasdešimt metų aš bodėjaus viena karta
ir sakiau: “Jie yra žmonės, klaidžioją širdimi,
ir jie nepažino mano kelių!”
11 Aš tad susirūstinęs prisiekiau:
“Jie teneįeina į mano atilsio vietą!”

---

[1] G: tolumos

96 Giedokite VIEŠPAČIUI naują giesmę!
Giedokite VIEŠPAČIUI, [1]visos šalys[1]!
2 Giedokite VIEŠPAČIUI, garbinkite jo vardą!
Skelbkite iš dienos į dieną jo išgelbėjimą!
3 Pasakokite pagonyse jo garbę,
visose tautose jo stebuklus!
4 Nes didis yra VIEŠPATS ir labai girtinas;
jis labiau bijotinas už visus dievus.
5 Nes visi tautų dievai yra stabai,
bet VIEŠPATS padarė dangų.
6 Didybė ir kilnybė yra jo priešakyje,
galybė ir grožybė jo šventovėje.

7 Pripažinkite VIEŠPAČIUI, tautų giminės,
pripažinkite VIEŠPAČIUI garbę ir galybę!
8 Pripažinkite VIEŠPAČIUI jo vardo garbę,
pakelkite dovaną ir įeikite į jo kiemus!
9 Parpulkite prieš VIEŠPATĮ šventai pasipuošę!
Drebėkite prieš jį, [1]visos šalys[1]!
10 Sakykite pagonyse: "VIEŠPATS pasidarė karalius!"
Taip, tvirtai buvo pastatytas pasaulis, kad nesvyruoja.
Jis teis tautas tiesiai.
11 Tesilinksmina dangūs ir tedžiūgauja žemė!
Teūžia jūra ir kas ją pildo!
12 Linksmai tešūkauja laukas ir visa, kas yra jame!
Tada krykštaus visi miško medžiai
13 VIEŠPATIES akivaizdoje, kai jis bus atėjęs,
kai bus atėjęs žemės teisti.
Jis teis pasaulį teisingai
ir tautas su savo tiesa[2].

97 VIEŠPATS pasidarė karalius! Tedžiūgauja žemė!
Tesilinksmina daugybė pajūrių[3]!
2 Debesys ir tamsybė supa jį;
teisybė ir teisė yra jo sosto pamatai.
3 Ugnis eina jo priešakyje
ir sudegina aplinkui jo priešininkus.
4 Jo žaibai nušvietė žemės skritulį.
Tai matė ir drebėjo žemė.
5 Kalnai sutirpo kaip vaškas
prieš VIEŠPATĮ,
prieš visos žemės Valdovą.
6 Dangūs paskelbė jo teisybę,
ir visos tautos išvydo jo garbę.

---

[1] Pž. visa žeme [2] Arba: ištikimybe [3] Arba: salų

7 Tesusigėsta[1] visi stabmeldžiai,
kurie giriasi dievaičiais:
ties juo parpuolė visi dievai!
8 Tai girdėjo bei džiaugėsi Şionas
ir džiūgavo Judo dukterys
dėl tavo teismų, o VIEŠPATIE!
9 Nes tu, o VIEŠPATIE, esi aukščiausiasis visai žemei,
aukštai pakilęs viršum visų dievų!

10 [2]VIEŠPATS myli tuos, kurie nekenčia[2] pikta;
jis sergi savo maldingųjų gyvybes,
iš bedievių rankos išplėšia juos.
11 Šviesa sužiba[3] teisiajam
ir tiesiaširdžiams džiaugsmas.
12 Linksminkitės, teisieji, VIEŠPAČIU,
ir dėkokite jo šventajam vardui!

Psalmas

98 Giedokite VIEŠPAČIUI
naują giesmę,
nes jis padarė stebuklų!
Jam padėjo jo dešinė
ir jo šventasis dilbis.
2 VIEŠPATS padarė žinomą savo išgelbėjimą;
tautų akims jis apreiškė savo teisumą.
3 Jis atsiminė savo malonę ir ištikimybę
Izraelio namams.
Pamatė visi žemės pakraščiai
mūsų Dievo išgelbėjimą.

4 Linksmai rykaukite VIEŠPAČIUI, [4]visos šalys[4]!
Linksminkitės ir krykštaukite, ir skambinkite!
5 Skambinkite VIEŠPAČIUI kanklėmis,
kanklėmis ir apskritai skambinimo garsais!
6 Su trimitais ir rago garsais
linksmai rykaukite Karaliaus, VIEŠPATIES, akivaizdoje!
7 Teūžia jūra ir kas ją pildo,
žemės skritulys ir jo gyventojai!
8 Srovės teploja rankomis,
kartu tekrykštauja kalnai
9 VIEŠPATIES akivaizdoje, kai jis bus atėjęs
žemės teisti!
Jis teis pasaulį teisingai
ir tautas tiesiai.

---

[1] Arba: Susigėsta
[2] M: Jūs, kurie mylite VIEŠPATĮ, nekęskite
[3] G Syr. Jer.; M: sėjama
[4] Pž. visa žeme

99 "VIEŠPATS pasidarė karalius!—Sudreba tautos!
Jis sėdi soste ant kerubų!—Susvyruoja žemė!
2 VIEŠPATS yra didis Sione,
ir jis yra pakilęs viršum visų tautų."

3 "Tegiria tavo vardą,
didį ir baisų!"
"Šventas jis yra!"

4 "[1]Galiūnas patapo karalium[1]; jis myli teisę!
Tu įkūrei kas tiesu;
teisę ir teisybę Jokūbe
tu įvykdei!"
5 "Aukštinkite VIEŠPATĮ, mūsų Dievą,
ir parpulkite prie jo kojų suolelio!"
"Šventas jis yra!"

6 "Mošė ir Aharonas buvo jo kunigų tarpe,
ir Šemuelis tarpe tų, kurie šaukėsi jo vardo.
Jie šaukėsi į VIEŠPATĮ,
ir jis išklausė juos.
7 Debesies stulpe jis kalbėdavo jiems;
jie girdėdavo[2] jo įspėjimus
ir nuostatus, kuriuos jis davė jiems.
8 VIEŠPATIE, mūsų Dieve, tu išklausei juos!
Atlaidus Dievas tu jiems buvai,
bet ir pagiežus jų sauvaliavimams!"

9 "Aukštinkite VIEŠPATĮ, mūsų Dievą,
ir parpulkite prie jo šventojo kalno!"
"Juk šventas yra VIEŠPATS, mūsų Dievas!"

Psalmas padėkos aukai

100 Linksmai šūkaukite VIEŠPAČIUI, [3]visos šalys[3]!
2 Tarnaukite VIEŠPAČIUI su linksmybe!
Įeikite jo akivaizdon su krykštavimu!

3 Pažinkite, kad VIEŠPATS, kad jis yra Dievas!
Jis mus padarė, [4]ir jo mes esame—
jo tauta ir jo ganyklos avys[4].

4 Įeikite į jo vartus su dėkojimu,
į jo kiemus su gyriaus giesme!
Dėkokite jam, garbinkite jo vardą!

---

[1] M: Ir karaliaus stiprybė [2] M: sergėdavo [3] Pž. visa žeme
[4] Arba: ir ne mes patys, savo tauta ir savo ganyklos avimis

5 Nes geras yra VIEŠPATS;
per amžius lieka jo malonė
ir per kartų kartas jo ištikimybė.

Dovydo psalmas

101 Apie malonę ir ištikimybę tegul aš giedosiu,
tau, VIEŠPATIE, skambinsiu!
2 Tekreipsiu dėmesį į nepeiktiną kelią!—
Kada tu ateisi pas mane?—
Aš elgsiuos su nekalta širdim
savo namų viduje!
3 Aš nestatysiu prieš savo akis
niekšiško dalyko.
Atpuolėlių darbo aš nekenčiu:
jis tenekimba prie manęs!
4 Sukta širdis tebūnie toli nuo manęs!
[1]Kas pikta, aš nepažinsiu.[1]
5 Kas šmeižia slapta savo artimą,
tą nutildysiu!
Kas žiūri iš aukšto
ir turi išdidusią širdį,
to aš nepakęsiu.
6 Mano akys težiūri į šalies patikimuosius,
kad jie gyventų su manim!
Kas vaikščioja nepeiktinu keliu,
tas tegul tarnauja man!
7 Tenegyvena
mano namų viduje,
kas daro klastą!
Kas kalba melus,
tenepasilieka
prieš mano akis!
8 Kas rytą nutildysiu
visus šalies nusikaltėlius,
kad išnaikinčiau iš VIEŠPATIES miesto
visus nedorėlius.

Prislėgtojo malda, kai jis pasilpęs išlieja prieš VIEŠPATĮ savo skundą

102 O VIEŠPATIE, išgirsk mano maldą,
ir mano šauksmas tepasiekia tave!
2 Nepaslėpk savo veido nuo manęs
[2]dieną, kurią[2] spaudžiamas esu!
Palenk prie manęs savo ausį
[2]dieną, kurią[2] šaukiuos,
skubiai išklausyk mane!

---

[1] Arba: Piktojo nelaikysiu pažįstamu.
[2] Arba: šiandien, kai

3 Nes pranyko kaip dūmai mano dienos
ir mano kaulai kaito kaip židinys.
4 Pakirsta kaip žolė ir sudžiūvusi yra mano širdis;
aš juk pamiršau valgyti savo duoną.
5 Dėl mano garsaus vaitojimo
prilipo mano kaulai prie mano kūno.
6 Likau panašus į dykumos varną[1],
pasidariau kaip apuokas griuvėsiuose.
7 Budėjau ir likau
kaip vienišas paukštis ant stogo.
8 Visą laiką plūdo mane mano priešai;
kurie pašiepė mane, keiksmažodžiu minėjo mane.
9 Juk pelenus valgiau kaip duoną
ir savo gėrimą maišiau su ašaromis[2]
10 dėl tavo įtūžio ir narso,
nes tu pakėlei ir nusviedei mane.
11 Mano dienos yra kaip ištįsęs šešėlis,
ir aš pats džiūstu kaip žolė.
12 Bet tu, o VIEŠPATIE, per amžius sėdėsi soste,
ir tave minės per kartų kartas!
13 Tu pakilsi, pasigailėsi Siono,
nes metas jam teikti malonę, nes atėjo skirtas laikas,
14 nes tavo tarnai pamėgo jo akmenis
ir jiems gaila jo dulkių,
15 kad pagonys bijotų VIEŠPATIES vardo
ir visi žemės karaliai jo skaistybės!
16 Nes VIEŠPATS atstatė[3] Sioną,
pasirodė su savo skaistybe,
17 atsigręžė į apnuogintojo maldą
ir nepaniekino jų maldos.
18 Tai tebūnie užrašyta vėlesniajai kartai,
kad tauta, kuri bus sukurta, girtų VIEŠPATĮ!
19 Nes iš savo šventosios aukštybės VIEŠPATS pažvelgė žemyn,
iš dangaus pažiūrėjo į žemę,
20 kad išgirstų belaisvių dejavimą,
išlaisvintų skirtuosius mirti,—
21 idant Sione garsintų VIEŠPATIES vardą
ir jam reiškiamą gyrių Jeruzalėje,
22 kai tautos susirinks draugėn
ir karalystės VIEŠPATIES garbinti!

23 Jis apgalėjo kelyje mano jėgą,
sutrumpino mano dienas.

---

[1] Sp.; G Hier.: pelikaną [2] Pr. verksmu [3] Arba: pastatė

24 Aš sakau: "Mano Dieve,
neatimk manęs
[1]mano pusamžyje[1]—
tu, kurio metai [2]tęsiasi per visas kartas[2]!"

25 Kadaise tu įkūrei žemę,
ir tavo rankų darbas yra dangūs.
26 Jie pragaiš, bet tu pasiliksi;
jie, mat, visi susidėvės kaip apdaras.
Kaip drabužį tu juos pakeisi, ir taip jie pasikeis.
27 Bet tu esi tas pats,
ir tavo metai nesibaigia!
28 Tavo tarnų sūnūs liks gyventi
ir jų palikuonys nuolat gyvuos tavo akivaizdoje.

Dovydo

103 Garbink, mano siela, VIEŠPATĮ,
ir visa, kas yra manyje, jo šventąjį vardą!
2 Garbink, mano siela, VIEŠPATĮ
ir nepamiršk visų jo geradarysčių!
3 Jo, kuris atleidžia visą tavo nusidėjimą,
kuris gydo visas tavo ligas,
4 kuris išvaduoja tavo gyvybę iš pražūties[3],
kuris vainikuoja tave malone ir gailestingumu,
5 kuris pasotina geru tavo amžių[4],
kad atsinaujina tavo jaunystė kaip erelio.
6 VIEŠPATS vykdo pateisinimus
ir teismus visų prislėgtųjų labui.
7 Jis davė pažinti savo kelius Mošei,
Izraelio vaikams savo veiksmus.
8 Gailestingas ir malonus yra VIEŠPATS,
lėtas rūstintis ir turtingas malonės.
9 Nevisados jis barasi
ir neamžinai giežia apmaudą.

10 Ne taip, kaip nusidėjome, jis pasielgė su mumis,
ir ne taip, kaip nusikaltome, atlygino mums.
11 Nes kaip dangus yra aukštai viršum žemės,
taip pajėgi yra jo malonė tiems, kurie jo bijo.
12 Kaip toli saulėtekis nuo saulėlydžio,
taip jis atitolina nuo mūsų mūsų nuodėmes.
13 Kaip tėvas pasigaili vaikų,
taip VIEŠPATS pasigaili tų, kurie jo bijo.

---

[1] Pž. mano dienų pusėje
[2] Pž. pasiekia tolimiausią kartą
[3] Arba: duobės
[4] Sp.

14 Nes jis žino mūsų sandarą;
jis atsimena, kad mes tesame dulkės.

15 Mirtingasis—kaip žolė jo dienos;
kaip lauko gėlė, taip jis žydi.
16 Vos tik papūtė per ją vėjas—ir jos nebėra,
ir jos nebepažįsta jos vieta.
17 Bet VIEŠPATIES malonė
lieka nuo amžių iki amžių
ir jo teisumas vaikų vaikams—
18 [1]tiems, kurie jo bijo[1], kurie laiko jo sandorą
ir atsimena jo įsakymus, kad juos vykdytų.

19 VIEŠPATS danguje pastatė savo sostą,
ir jo karališka valdžia valdo visatą.
20 Garbinkite VIEŠPATĮ, jo angelai,
jūs, didžiajėgiai, kurie vykdote jo žodį,
klausydamies jo žodžio garso!
21 Garbinkite VIEŠPATĮ, visi jo kariai,
jo tarnai, kurie vykdote, kas jam patinka!
22 Garbinkite VIEŠPATĮ, visi jo veikalai
visose jo viešpatystės vietose!
Garbink, mano siela, VIEŠPATĮ!

104

Garbink, mano siela, VIEŠPATĮ!
O VIEŠPATIE, mano Dieve, tu esi labai didingas!
Didybe ir gražybe apsivilkai—
2 tu, kuris apsisiautė šviesa kaip apsiaustu,
kuris ištiesė dangų kaip palapinę[2],
3 kuris surentė vandenyse savo viršutinius kambarius,
kuris padarė debesis savo vežimu,
kuris važiavo ant vėjo sparnų,
4 kuris darė vėjus savo pasiuntiniais,
savo tarnais liepsnojančią ugnį.

5 Jis pakūrė žemę ant jos pamatų,
kad ji nesvyravo per amžių amžius.
6 Pirmykštė jūra [3]ją apdengė[3] kaip drabužiu,
kad net ant kalnų telkšojo vandenys.
7 Nuo tavo grumzdimo jie bėgo,
nuo tavo griaustinio dundesio leidosi.
8 Pakilo kalnai, nusileido slėniai
į vietą, kurią jiems paskyrei.
9 Tu ribą jiems nustatei, kad jie neperžengia jos,
kad nesugrįžta apsemti žemės.

---

[1] Atkelta iš 17b galo. [2] Pr. palapinės apdangalą [3] Sp.

10 Tu esi, kuris tekini versmes į upelius,
kurie vingiuoja tarp kalnų.
11 Jie girdo visus lauko gyvulius;
net laukiniai asilai numalšina savo troškulį.
12 Prie jų gyvena dangaus paukščiai;
iš tarp šakų jie paleidžia balsą.

13 Jis yra, kuris girdo kalnus iš savo viršutinių kambarių,—
tavo darbų vaisiumi pasisotina žemė,—
14 kuris želdo žolę galvijams
ir pasėlius, kad žmonės juos augintų,
kad jis pagamintų duonos iš žemės
15 ir vyno, kuris džiugina žmogaus širdį,
kad duotų spindėti veidui nuo aliejaus
ir kad duona pastiprintų žmogaus širdį.
16 Pasisotina VIEŠPATIES medžiai,
Lebanono kedrai, kuriuos jis pasodino,
17 kur paukščiai suka lizdus,
gandras—[1]jų viršūnėse[1] jo namai.
18 Kalnai, būtent, aukštieji—kalnų ožiams;
uolos teikia prieglaudą uoliniams barsukams.

19 Jis padarė mėnulį laikams pažymėti,
saulę, kuri žino savo laidos metą.
20 Tu padarai tamsą—ir randasi naktis.
Joje[2] sujunda visi miško žvėrys.
21 Jaunikliai liūtai kriokia grobio
ir siekia gauti iš Dievo sau maisto.
22 Pateka saulė—jie pasitraukia
ir sugula savo lindynėse.
23 Išeina žmogus į savo verslą
ir į savo lauko darbą iki vakaro.
24 Kiek daug yra tavo veikalų, o VIEŠPATIE!
Juos visus tu išmintingai padarei.
Žemė pilna tavo gėrybių[3].
25 Štai jūra, didelė ir išplitusi į visas puses!
Ten knibžda be skaičiaus
gyvūnų, mažų su dideliais.
26 Ten plaukioja laivai,
Livjatanas, kurį supavidalinai, kad žaistų su ja!

27 Jie visi laukia tavęs,
kad duotumei jiems maisto, kai bus jo metas.

---

[1] M: fenikiniai kadagiai [2] T.y. tamsoje [3] Arba: kūrinių

28 Tu duodi jiems—jie rankioja;
tu atveri savo ranką—jie pasisotina geru.
29 Tu paslepi savo veidą—jie nusigąsta;
tu atimi jų dvasią—jie stimpa
ir grįžta į savo dulkes.
30 Tu kvėpi savo dvasią—jie sukuriami;
taip tu atnaujini dirvos veidą.

31 Tepasilieka VIEŠPATIES garbė per amžius!
Tesidžiaugia VIEŠPATS savo veikalais!
32 Jis, kuris pažvelgė į žemę, kad ta sudrebėjo,
palietė kalnus, kad tie rūko!
33 Tegul giedosiu VIEŠPAČIUI, kol gyvensiu!
Tegul skambinsiu savo Dievui, kol pateksiu!
34 Tegul jam patinka mano eilės!
Tegul aš linksminsiuos VIEŠPAČIU!
35 Tepradingsta nusidėjėliai nuo žemės
ir tenebūnie daugiau bedievių!
Garbink, mano siela, VIEŠPATĮ!
Girkite VIEŠPATĮ!

105 Dėkokite VIEŠPAČIUI, šaukitės jo vardo!
Skelbkite tautose jo veiksmus!
2 Giedokite jam, skambinkite jam!
Aptarkite visus jo stebuklus!
3 Didžiuokitės jo šventuoju vardu!
Tesilinksmina širdis tų, kurie ieško VIEŠPATIES!
4 Teiraukitės VIEŠPATIES ir jo stiprybės!
Nuolatos ieškokite jo veido!
5 Atsiminkite jo stebuklus, kuriuos jis yra padaręs,
jo ženklus ir jo burnos sprendimus
6 jūs, jo tarno Abraomo palikuonys,
Jokūbo sūnūs, jo išrinktieji!

7 Jis, VIEŠPATS, yra mūsų Dievas;
visoje žemėje vyksta jo teismai.
8 Jis atsimena per amžius savo sandorą,
žodį, kurį jis [1]davė tūkstančiui kartų[1],
9 kurią jis padarė su Abraomu,
ir savo priesaiką Izaokui.
10 Ir jis patvirtino ją Jokūbui nuostatu,
Izraeliui amžina sandora,
11 sakydamas: "Tau aš duosiu
Kenaano šalį
kaip jums priskirtą veldėmę!"

---

[1] Arba: davė (pr. įsakė), per tūkstančius kartų

12 Kai jie tebuvo negausūs,
tik trumpai ir ateiviai joje,
13 ir keliavo iš giminės į giminę,
iš vienos karalystės į kitą tautą,
14 jis niekam neleido jų skriausti
ir sudraudė dėl jų karalius:
15 "Nelieskite mano pateptųjų
ir mano pranašams nedarykite pikta!"

16 Ir jis pašaukė badą į šalį,
sulaužė kiekvieną duonos ramstį.
17 Jis buvo pasiuntęs pirm jų vyrą:
vergu buvo parduotas Juozapas.
18 Jie įspraudė į pančius jo kojas;
[1]į geležį pateko jo kaklas[1],
19 kol įvyko jo paranašystė
(ir) VIEŠPATIES (apreikštas) aiškinimas parodė jo vertę.
20 Karalius siuntė ir paleido jį,
tautų valdovas, ir palaisvino jį.
21 Jis pastatė jį viešpačiu savo namams
ir viso savo turto valdytoju,
22 kad [2]sudraustų jo kunigaikščius savo nuožiūra[2]
ir jo seniūnus pamokytų išminties.

23 Tada atvyko Izraelis į Egiptą,
ir Jokūbas buvo svečias Chamo šalyje.
24 Ir jis labai vaisino savo tautą
ir padarė ją stipresnę už jos prispaudėjus.
25 Jis pakeitė jų širdį,
kad nekęstų jo tautos,
kad elgtųsi klastingai su jo tarnais.

26 Jis siuntė Mošę, savo tarną,
Aharoną, kurį buvo išsirinkęs.
27 Tie padarė jų tarpe žodžius stebuklais
ir ženklų Chamo šalyje.
28 Jis siuntė tamsybę, ir sutemo,
bet ar jie nepriešginiavo jo žodžiams?
29 Jis pavertė jų vandenis į kraują
ir išdvasino jų žuvis.
30 Jų šalis knibždėjo varlėmis;
jų buvo net jų karalių kambariuose.
31 Jis tarė, ir atskrido šunmusių,
uodų į visą jų sritį.

---

[1] Arba: jis pats buvo grandinėmis sukaustytas
[2] M: sietų jo kunigaikščius prie savo asmens

32 Jis davė jiems lietumi krušos,
liepsnojančios ugnies jų šalyje.
33 Jis išdaužė jų vynmedžius ir fygmedžius
ir suskaldė jų srities medžius.
34 Jis tarė, ir atplūdo skėrių
ir žiogų be skaičiaus.
35 Tie nuėdė visus augalus jų krašte
ir surijo jų dirvos vaisius.
36 Ir jis ištiko visus pirmagimius jų šalyje,
visos jų galios[1] pirmąjį vaisių.

37 Ir jis išvedė juos su sidabru bei auksu,
ir nebuvo jo kiltyse klupiniuojančio.
38 Džiaugėsi Egiptas, [2]jiems išvykstant[2],
nes juos[3] buvo apnikusi baimė jų.
39 Jis paskleidė debesį dangalu
ir ugnį, kad šviestų per naktį.
40 Jie[4] prašė, ir jis atskraidino putpelių
ir dangaus duona pasotino juos.
41 Jis atvėrė uolą, ir ištryško vanduo,
tekėjo per sausumas kaip upė.
42 Nes jis atsiminė savo šventąjį pažadą,
Abraomą, savo tarną.

43 Taip jis išvedė savo tautą besidžiaugiančią,
bekrykštaujančius savo išrinktuosius,
44 ir davė jiems pagonių šalis,
ir, ką tautos įgijo vargu, jie pasisavino,
45 kad jie sergėtų jo nuostatus
ir laikytų jo įstatymus.
Girkite VIEŠPATĮ!

106

Girkite VIEŠPATĮ!
Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jis geras,
nes per amžius lieka jo malonė!

2 Kas išsakytų galingus VIEŠPATIES darbus,
pagarsintų visą jo gyrių?
3 Laimingi, kurie sergi teisę,
kurie elgiasi teisingai visuomet!

4 Atsimink mane, VIEŠPATIE, kai esi palankus savo tautai,
domėkis manim, kai teiki savo išgelbėjimą,

[1] Pr. gimdomosios galios
[2] Arba: jų išvykimu
[3] T.y. egiptiečius
[4] M: Jis (t.y. Mošė)

5 kad pamatyčiau tavo išrinktųjų gerovę,
kad džiaugčiaus tavo tautos džiaugsmu,
kad girčiaus tavo veldėme!

6 Mes nusidėjome su savo tėvais,
nusikaltome, elgėmės piktai.
7 Mūsų tėvai Egipte
nenuvokė tavo stebuklų.
Jie neprisiminė tavo malonių gausos,
bet maištavo [1]prieš Aukščiausiąjį[1] prie Nendrių jūros.
8 Bet jis išgelbėjo juos dėl savo vardo,
kad parodytų savo galybę.
9 Jis sudraudė Nendrių jūrą, ir ta išdžiūvo;
ir jis leido jiems eiti per gelmes kaip per dykumą.
10 Taip jis išgelbėjo juos iš nekenčiančiojo rankos,
išvadavo juos iš priešo rankos.
11 O vandenys apklojo jų prispaudėjus:
nė vienas jų neišliko.
12 Tuomet jie tikėjo jo žodžiais,
giedojo jam gyrių.

13 Greitai jie pamiršo jo veikalus,
nelaukė jo patarties[2],
14 bet atsidavė geiduliams dykumoje
ir gundė Dievą tyrumoje.
15 Jis suteikė jiems, ko jie prašė,
tačiau siuntė džiovą į jų tarpą[3].

16 Ir jie pavyduliavo Mošei stovykloje,
Aharonui, VIEŠPATIES šventajam.
17 Atsivėrė žemė ir prarijo Dataną,
ir apdengė Abiramo gaują.
18 Taip pat degė ugnis jų gaujoje;
liepsna sulaižė bedievius.

19 Jie pasidarė veršį Chorebe,
ir kniubčiojo prieš nulietą stabą.
20 Ir jie iškeitė [4]savo garbingąjį Dievą[4]
į atvaizdą jaučio,
ėdančio žolę.
21 Jie buvo pamiršę Dievą, savo gelbėtoją,
kuris padarė didelių dalykų Egipte,
22 stebuklų Chamo šalyje,
baisių dalykų prie Nendrių jūros.

---

[1] Rk. [2] Arba: sumanymo [3] Arba: gerklę [4] Pr. savo garbę

23 Jis tad sakėsi juos sunaikinsiąs—
jei Mošė, jo išrinktasis,
nebūtų stojęs į plyšį jo akivaizdoje
jo narsui nukreipti, kad nepražudytų.

24 Ir jie paniekino mieląją šalį,
netikėjo jo žodžiu,
25 bet murmėjo savo palapinėse,
nesiklausė
VIEŠPATIES balso.
26 Jis tad pakėlė prieš juos savo ranką,
kad paklotų juos dykumoje
27 ir kad paklotų jų palikuonis pagonyse
ir išsklaidytų juos po šalis.

28 Ir jie pasijungė Baalui Peorui,
ir valgė numirėliams atnašaujamas aukas.
29 Ir jie pykino jį[1] savo poelgiais;
tad plito jų tarpe sloga.
30 Tačiau stojosi Pinchas ir padarė teismą;
taip sustabdė slogą.
31 Ir tai buvo jam laikoma teisiu dalyku
per kartų kartas, per amžius.

32 Jie įpykino jį prie Meribos[2] vandenų,
ir Mošei atsitiko blogai dėl jų,
33 nes jie buvo apkartinę jo dvasią,
kad neapgalvotai jis kalbėjo savo lūpomis.

34 Jie nesunaikino tautų,
kurias VIEŠPATS jiems buvo išvardijęs,
35 bet susimaišė su pagonimis
ir išmoko jų darbų.
36 Jie garbino jų stabpalaikius,
o tie virto jiems žabangais.
37 Ir jie aukojo savo sūnus
bei savo dukteris velniams
38 ir išliejo nekaltą kraują,
kraują savo sūnų ir dukterų,
kuriuos jie aukojo Kenaano stabpalaikiams,
kad žemė liko sutepta krauju.
39 Jie susiteršė[3] savo darbais
ir paleistuvavo savo poelgiais.
40 Tuomet užsidegė VIEŠPATIES rūstybė prieš jo tautą,
ir jis biaurėjosi savo veldiniu.

---

[1] T.y. Dievą [2] Pr. vaido [3] kultiniu požiūriu

41 Ir atidavė juos į pagonių ranką,
kad valdė juos tie, kurie nekentė jų.
42 O juos engė jų priešai,
ir jie turėjo lenktis po jų ranka.
43 Daug kartų jis išlaisvino juos,
bet jie priešinosi [1]jo patarimui[1];
taip jie susmuko per savo kaltę.

44 O vis dėlto jis užjausdamas žvelgė į jų priespaudą,
išgirdęs jų raudojimą,
45 ir atsiminė jų labui savo sandorą
ir gailėjosi, žiūrėdamas savo malonės gausos.
46 Ir jis davė jiems rasti pasigailėjimą
visuose, kurie juos paėmė į nelaisvę.

47 Išgelbėk mus, VIEŠPATIE, mūsų Dieve,
ir surankiok mus iš tautų,
kad dėkotume tavo šventajam vardui
ir girtumės tau giedamu gyriumi!

48 Tebūnie garbinamas VIEŠPATS,
Izraelio Dievas,
nuo amžių iki amžių!
Ir visa tauta tesako: "Amen!"
Girkite VIEŠPATĮ!

PENKTOJI KNYGA

107 "Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jis geras,
nes per amžius lieka jo malonė!"
2 Taip tesako VIEŠPATIES išvaduotieji,
kuriuos jis išvadavo iš spaudėjo rankos
3 ir iš kraštų surinko juos,
iš rytų ir vakarų,
iš žiemių ir iš pietų[2]!

4 "Jie klaidžiojo po dykumą, po tyrlaukius,
nerado kelio į gyvenamą miestą.
5 Jie alko ir troško;
jų siela alpo juose.
6 Tuomet jie šaukėsi į VIEŠPATĮ,
būdami suspausti.
Jis išlaisvino juos iš jų sielvartų.

---

[1] Arba: jo sumanymui; M: savo sumanymais [2] M: marių

7 Ir jis davė jiems keliauti tiesiu keliu,
kad nukaktų į gyvenamą miestą.
8 Tedėkoja jie VIEŠPAČIUI už jo malonę,
už jo stebuklus žmonijai[1]!"
9 "Jis juk pasotino išdžiūvusią sielą[2],
išalkusią sielą[2] pripildė gero!"

10 "Kurie sėdėjo tamsumoje ir sutemose[3],
sukaustyti skurdu ir geležimi,—
11 nes buvo priešinęsi Dievo žodžiams
ir Aukščiausiojo patarimą nieku vertę,—
12 jis tad pažemino vargu jų širdį:
jie griuvinėjo, ir nebuvo, kas padėtų.
13 Tuomet jie šaukėsi į VIEŠPATĮ,
būdami suspausti.
Jis išgelbėjo juos iš jų sielvartų.
14 Jis išvedė juos iš tamsumos ir sutemų[4]
ir sutraukė jų pančius.
15 Tedėkoja jie VIEŠPAČIUI už jo malonę
ir jo stebuklus žmonijai[1]!"

16 "Jis juk sudaužė varines duris
ir geležinius skląsčius nukirto!"

17 "Kvailiai[5]—dėl nuodėmingo savo elgesio
ir dėl savo kalčių buvo sloginami.
18 Bet koks valgis buvo koktus jų sielai,
ir jie jau buvo pasiekę mirties vartus.
19 Tuomet jie šaukėsi į VIEŠPATĮ,
būdami suspausti.
Jis išgelbėjo juos iš jų sielvartų.
20 Jis siuntė savo žodį ir pagydė juos,
ir leido ištrūkti iš jų duobių.
21 Tedėkoja jie VIEŠPAČIUI už jo malonę
ir už jo stebuklus žmonijai[1]!"

22 "Ir teaukoja jie padėkos aukas,
ir tepasakoja jo veikalus krykštaudami!"

23 "Kurie buvo išplaukę į jūrą laivais,
kurie vertėsi prekyba ant gausių vandenų,—
24 tie matė
VIEŠPATIES veikalus
ir jo stebuklus gilumoje.

---

[1] Pž. žmonių sūnums
[2] Arba: gerklę
[3] Pr. tamsumoje; G: mirties šešėlyje
[4] Pr. tamsumos; G: mirties šešėlio
[5] M; psl.: Ligoniai

25 Jis, mat, tarė ir sukėlė
audringą vėją,
o tas sušiaušė jos[1] bangas.
26 Jie kilo į dangų,
jie smigo į gelmes—
jų siela nelaimėje sutirpo.
27 Jie strakaliojo ir virtuliavo kaip girtas,
ir visas jų sumanumas patriko.
28 Tuomet jie šaukėsi į VIEŠPATĮ,
būdami suspausti,
ir jis išvedė juos iš jų sielvartų.
29 Jis pavertė audrą tyla,
ir nurimo jų[2] bangos.
30 Tuomet jie džiaugėsi, kai jos nugulė,
ir jis nuvedė juos į jų geidaujamą uostą.
31 Tedėkoja jie VIEŠPAČIUI už jo malonę
ir už jo stebuklus žmonijai[3]!"

32 "Ir jie teaukština jį tautos susirinkime,
ir seniūnų taryboje tegiria jį!"

33 "Jis pavertė upes į dykumą
ir vandenų ištakas į sausynę,
34 derlingą žemę į druskynę
dėl jos gyventojų piktybės.
35 Jis pavertė dykumą vandens liūnu
ir sausą žemę vandenų ištakomis.
36 Ir apgyvendino tenai alkanuosius,
o jie įkūrė gyvenamą miestą.
37 Jie apsėjo laukus
ir įsiveisė vynuogynų,
o tie atnešė derlių[4].
38 Ir jis laimino juos, kad jie labai gausėjo,
ir jų galvijams neleido mažėti.
39 Bet jie sumažėjo ir linksojo, nes juos spaudė
nelaimė ir širdgėla.
40 Jis yra, kuris išlieja panieką didikams
ir klaidino juos tyruose be kelio.
41 Bet jis pakėlė vargšą iš jo skurdo
ir padarė šeimas kaip avių bandas.
42 Tiesieji tai mato ir džiaugiasi,
ir visoks nelabumas turėjo sučiaupti sau burną!"

43 "Kas yra išmintingas? Tas tepalaiko tai
ir teįsidėmi[5] VIEŠPATIES malones!"

---

[1] T.y. jūros [2] T.y. vandenų; žr. 23b. [3] Pž. žmonių sūnums
[4] M: derliaus vaisių [5] M: jie teįsidėmi

Giesmė. Dovydo psalmas.

108 Tvirta mano širdis, o Dieve,
tvirta mano širdis!
Tegul aš giedosiu ir skambinsiu!
Pabusk, mano siela!
2 Pabuskite, arfa ir kanklės!
Noriu pažadinti aušrą!
3 Aš noriu tave girti tautose, o VIEŠPATIE,
tau skambindams giedoti giminėse.
4 Nes didelė, dangų siekianti, tavo malonė
ir siekianti debesis tavo ištikimybė!

5 Pasirodyk pakilęs viršum dangaus, o Dieve!
Viršum visos žemės teišplinta tavo garbė!
6 Kad tavo mylimieji būtų išgelbėti,
padėk savo dešine ir išklausyk mus!
7 Dievas kalbėjo savo šventovėje:
"Aš noriu džiūgauti! Noriu išdalinti Šekemą
ir paskirstyti Sukoto slėnį!
8 Mano yra Gileadas ir mano Menasė,
o Efraimas yra mano galvos šalmas,
Judas mano skeptras.
9 Moabas yra mano praustuvė.
Ant Edomo aš numesiu savo kurpę.
Ant Filistėjos aš pakelsiu pergalės balsą!"

10 Kas nugabens mane į sustiprintąjį miestą?
Kas nuves mane ligi Edomo?
11 Argi tu, Dieve, neatstūmei mūsų?
Argi tu, Dieve, beištraukei su mūsų kariuomenėmis?
12 Suteik mums paramą prieš prispaudėją,
nes niekai yra žmonių pagalba!
13 Su Dievu mes atliksime galingų žygių,
ir jis sumindys mūsų prispaudėjus!

Choro vedėjui. Dovydo. Psalmas.

109 Tu Dieve, kuriam giedu pagyrą, netylėk!
2 Nes bedieviška burna
ir klastinga burna
atsivėrė prieš mane.
Jie kalbėjo su manim melagingu liežuviu.
3 Ir neapykantos žodžiais jie apsupo mane,
ir kovojo su manim be priežasties.
4 Už mano meilę jie priešingavo,
bet aš meldžiaus[1].

---

[1] M: malda

5 Taip jie atlygino man piktu už gera
ir neapykanta už mano meilę.

6 Paskirk prieš jį bedievį,
ir kaltintojas teatsistoja jo dešinėje!
7 Kai jis bus teisiamas, teišeina apkaltintas,
ir jo malda tepavirsta nuodėme!
8 Tebūnie maža jo dienų!
Jo tarnybą tegauna kitas!
9 Jo vaikai telieka našlaičiai
ir jo žmona našlė!
10 Ir teklaidžioja jo vaikai be namų ir teelgetauja,
[1]teišvaro juos[1] iš jų griuvėsių!
11 Tepasiglemžia lupikas visa, ką jis turi,
ir teišplėšia svetimieji, kas jo įgyta vargu!
12 Teneturi jis nė vieno, kuris ilgai palaikytų malonę,
ir tenebūnie kas pasigailėtų jo našlaičių!
13 Jo prieauglis tebūnie skirtas sunaikinti!
Kitoje kartoje teišdyla jo vardas!
14 Jo tėvų kaltė tebūnie VIEŠPATIES atmintyje,
ir jo motinos nuodėmė teneišdyla!
15 Nuolatos jie tebūnie VIEŠPATIES akyse,
ir jis teišnaikina nuo žemės jų atminimą!
16 Dėl to, kad jis nemanė vykdyti draugiškumo,
bet persekiojo vargšą ir beturtį
ir siekė visiškai pribaigti tą, kurio širdis sumušta[2].
17 Jis mėgo prakeikimą, tas teištinka tad jį!
Ir nepatiko jam palaiminimas, tas tebūnie tad toli nuo jo!
18 Ir jis apsivilko prakeikimu kaip savo drabužiu,
tas teįsisunkia tad kaip vanduo į jo vidų,
kaip aliejus į jo kaulus!
19 tepasidaro jam kaip drabužis, kuriuo jis apsivelka,
ir juosta, kuria jis nuolat juosi!
20 Tatai tebūnie atlyginimas nuo VIEŠPATIES mano kaltintojams
ir tiems, kurie kalba pikta prieš mane!

21 Bet tu, o VIEŠPATIE,[3]
veik su manim
dėl savo vardo!
Kadangi gera tavo malonė, išlaisvink mane!
22 Nes vargšas ir neturtingas aš esu
ir mano širdis perverta[4] mano viduje.

---

[1] G; M: ir teieško; arba: ir tepareikalauja išeiti
[2] Arba: nusiminusi
[3] M įterpia: mano Valdove
[4] M; G Syr.: raitosi

23 Kaip šešėlis, kuris nutįsta, turėjau pranykti[1];
mane nupurtė kaip skėrį.
24 Mano keliai susvyravo nuo pasninko,
ir mano kūnas sulyso, netekęs riebalų.
25 Ir aš pats tapau jiems šmeižiniu.
Matydami mane, jie krato savo galvą.

26 Padėk man, VIEŠPATIE, mano Dieve,
išgelbėk mane, kaip leidžia tavo malonė,
27 kad jie žinotų, jog tai buvo tavo ranka,
jog tu, o VIEŠPATIE, tai padarei!
28 Jie tekeikia, bet tu laimink!
[2]Sukylą prieš mane tesusigėsta[2],
o tavo tarnas tesilinksmina!
29 Teapsivelka mano kaltintojai negarbe
ir teapsisiaučia savo sugėdinimu kaip apsiaustu!

30 Aš labai dėkoju VIEŠPAČIUI savo burna
ir daugelio tarpe jį giriu,
31 nes jis stovi neturtėlio dešinėje,
kad išgelbėtų jį nuo tų, kurie nuteisia jo sielą.

Dovydo. Psalmas.

110 [3]VIEŠPATS pareiškė[3] mano valdovui:
"Sėskis mano dešinėje,
kol padėsiu tavo priešus suoleliu tavo kojoms!"
2 Tavo galingąjį skeptrą ištiesia
VIEŠPATS iš Siono.
Viešpatauk savo priešų tarpe!
3 [4]Su tavim yra kunigaikščiai[4]
tavo galybės dieną
šventai pasipuošę!
Iš aušros įsčių
tau atžygiuoja
[5]tavo jaunimas kaip[5] rasa!

4 Prisiekė VIEŠPATS,
ir jis nesigailės:
"Tu būsi kunigas per amžius
Melchizedeko pobūdžio!"

5 Viešpats tavo dešinėje
sumušė karalius
savo rūstybės dieną.

---

[1] Pr. nueiti
[2] G; M: Jie sukilo ir susigėdo
[3] Pž. VIEŠPATIES pareiškimas
[4] M: Tavo tauta savanoriškumas
[5] Rk.

6 Jis darė teismą pagonyse.
[1]Buvo pilna lavonų
plati šalis.[1]
7 Iš upelio [2]prie VIEŠPATIES kelio jis gėrė[2];
todėl jis pakelia savo galvą.

111

ĀLEF Girkite VIEŠPATĮ!
Tedėkosiu VIEŠPAČIUI visa širdimi
BĖT teisiųjų susirinkime, bendruomenėje!
GIMEL 2 Dideli yra VIEŠPATIES veikalai,
DĀLET tyrinėjami visų, kurie mėgsta juos!
HĖ 3 Didingas ir kilnus yra jo darbas,
VĀV o jo teisumas pasilieka visados.
ZAJIN 4 Jis padarė atmenamus savo stebuklus.
CHĖT Malonus ir gailestingas yra VIEŠPATS.
TĖT 5 Jis maisto[3] suteikė tiems, kurie jo bijo.
JŌD Jis atsimena per amžius savo sandorą.
KAF 6 Savo darbų galią jis parodė savo tautai,
LĀMED atiduodamas jiems pagonių veldėmę.
MĖM 7 Jo rankų darbai—ištikimybė[4] ir teisė;
NŪN tvirti yra visi jo įsakymai,
SĀMECH 8 niekados, per amžius nepajudinami,
'AJIN išleisti[5] su ištikimybe ir tiesumu.
PĖ 9 Išvadavimą jis siuntė savo tautai,
ȘADĖ įsakė savo sandorą amžiams.
KŌF Šventas ir nuogąstus yra jo vardas!
RĖŠ 10 Išminties pradžia yra baimė VIEŠPATIES;
SYN puikią išmaną turi visi, kurie taip elgiasi.
TĀV Jam reiškiamas gyrius pasilieka visados!

112

ĀLEF Girkite VIEŠPATĮ!
Laimingas žmogus, kuris bijosi VIEŠPATIES,
BĖT kuris labai mėgsta jo įsakymus!
GIMEL 2 Galingi šalyje bus jo palikuonys;
DĀLET tiesiųjų karta bus laiminama.
HĖ 3 Lobis ir turtai bus jo namuose,
VĀV o jo teisumas pasiliks visados.
ZAJIN 4 Jis sužiba tamsoje tiesiesiems kaip šviesa—
CHĖT maloningas, gailestingas ir teisingas.
TĖT 5 Gera žmogui, kuris pasigaili ir skolina,
JŌD kuris praveda savo dalykus teisingai.
KAF 6 Juk per amžius jis nesiūbuos!

---

[1] Rk.; M: visiškai apsuptas lavonų. Jis sudaužė galvą plačioje šalyje.
[2] Rk.; M: prie kelio jis geria
[3] Pr. grobio
[4] Arba: tiesa
[5] Arba: vykdytini

LĀMED Amžinai bus atmenamas teisusis.
MĒM 7 Piktos paskalos jis nesibaugėja;
NŪN tvirta yra jo širdis, pasitikinti VIEŠPAČIU.
SĀMECH 8 Nepajudinama jo širdis, jam nebaugu,
'AJIN kol smagiai jam tenka žiūrėti į savo prispaudėjus.
PĒ 9 Jis pabėrė, davė beturčiams;
ṢĀDĒ jo teisumas pasilieka visados.
KŌF Jo ragas aukštai kyšo su garbe.
RĒŠ 10 Bedievis tai mato ir apmaudauja,
ŠYN griežia savo dantimis ir sutirpsta.
TĀV Bedievių įgeidis niekais nueina.

113

Girkite VIEŠPATĮ!
Girkite, VIEŠPATIES tarnai,
girkite VIEŠPATIES vardą!

2 Tebūnie garbinamas VIEŠPATIES vardas
dabar ir per amžius!
3 Nuo saulės patekėjimo iki jos nusileidimo
tebūnie giriamas VIEŠPATIES vardas!
4 Aukštai viršum visų tautų yra VIEŠPATS,
viršum dangų jo skaistybė!

5 Kas yra kaip VIEŠPATS, mūsų Dievas,
kuris aukštybę daro sau sostu,
6 kuris žvelgia giliai žemyn
į dangų ir į žemę?
7 Jis yra, kuris pakelia iš dulkių menkąjį
ir iš pelenų duobės išaukština neturtėlį,
8 kad pasodintų jį greta kunigaikščių,
greta savo tautos kunigaikščių;
9 kuris įteisina namuose nevaisingą šeimininkę,
padarydamas ją linksmą sūnų motiną.
Girkite VIEŠPATĮ!

114

Kai Izraelis išvyko iš Egipto,
Jokūbo namai iš svetimkalbės tautos,
2 tai Judas tapo jo šventove,
Izraelis jo valdžios sritim.

3 Jūra pamatė ir pabėgo,
Jordanas pasuko atgal.
4 Kalnai strakséjo kaip avinai,
kalvos kaip ėriukai.

5 Kas buvo tau, jūra, kad tu bėgai?
tau, Jordane, kad pasukai atgal?
6 Kalnai, ko straksite kaip avinai?
jūs, kalvos, kaip ėriukai?

7 Nuo VIEŠPATIES drebėk tu, žeme,
nuo Jokūbo Dievo,
8 kuris pavertė uolą vandenų liūnu,
žvirgždą vandenų šaltiniu!

115 Ne mums, o VIEŠPATIE, ne mums,
tik savo vardui duok garbę
dėl savo malonės, dėl savo ištikimybės!
2 Kodėl turėtų sakyti pagonys:
"Kurgi yra jų Dievas?"

3 O visgi mūsų Dievas yra danguje;
jis padarė visa, kas jam patiko.
4 Jų stabpalaikiai—sidabras ir auksas,
žmogaus rankų padaras.
5 Jie turi burną, tačiau nekalba;
turi akis, tačiau neregi.
6 Jie turi ausis, tačiau negirdi;
turi nosį, tačiau nesuuodžia.
7 Jų rankos—bet jos nečiupinėja;
jų kojos—bet jos nevaikščioja.
Jie nemurmena savo gerkle.
8 Tepasidaro kaip jie, kurie daro juos,
kiekvienas, kuris pasitiki jais!

9 Izraeli, pasitikėk VIEŠPAČIU!
"Jis yra jiems pagalba ir skydas!"
10 Aharono namai, pasitikėkite VIEŠPAČIU!
"Jis yra jiems pagalba ir skydas!"
11 Kurie bijote VIEŠPATIES, pasitikėkite VIEŠPAČIU!
"Jis yra jiems pagalba ir skydas!"

12 VIEŠPATS atsiminė mus; jis laimins!
Jis laimins Izraelio namus,
laimins Aharono namus,
13 laimins, kurie bijo VIEŠPATIES,
mažuosius su didžiaisiais!
14 VIEŠPATS tepadaugina jus,
jus ir jūsų vaikus!
15 Jūs esate palaimintieji VIEŠPATIES,
kuris padarė dangų ir žemę!

16 Dangus yra VIEŠPATIES dangus,
o žemę jis davė žmonijai.
17 Ne mirusieji giria VIEŠPATĮ
ir nė vienas, kuris nužengė į tylumą.
18 Bet mes garbinsime VIEŠPATĮ
dabar ir per amžius!
Girkite VIEŠPATĮ!

116 "Pamilau aš VIEŠPATĮ, nes jis išgirdo
mano balsą, mano maldavimą.
2 Jis juk palenkė man savo ausį,
tad kol gyvas (jo) šauksiuos.
3 Buvo apsiejusios mane mirties virvės
ir šeolio[1] varžtai pagavę mane.
Patekau į suspaudimą ir kančią.
4 Bet aš VIEŠPATIES vardo šaukiaus:
'Ak, VIEŠPATIE, gelbėk mano gyvybę!' "
5 "Malonus yra VIEŠPATS ir teisus!
Mūsų Dievas gailestingas!
6 Paprastųjų sergėtojas yra VIEŠPATS!"

"Buvau pasilpęs, o jis pagelbėjo man!
7 Sugrįžk, mano siela, į savo atilsio vietą,
nes VIEŠPATS padarė tau gera!
8 Juk tu išgelbėjai mano sielą iš mirties,
mano akis nuo ašarų, mano kojas nuo suklupimo.
9 Aš vaikščioju VIEŠPATIES akivaizdoje
gyvųjų šalyje!
10 Aš pasitikėjau, net kai tariau:
'Aš esu labai prislėgtas.'
11 Aš pasakiau skubėdamas iš baimės:
'Visi žmonės yra melagiai!'
12 Kuo aš atlyginsiu VIEŠPAČIUI
už visa, ką jis padarė man gera?
13 Gelbėjimo taurę aš pakelsiu
ir šauksiuos VIEŠPATIES vardo.
14 Ištesėsiu savo apžadus VIEŠPAČIUI
visos jo tautos akivaizdoje!"

15 "Brangi yra VIEŠPATIES akyse
jo maldingųjų mirtis!"[2]
16 "Ak, VIEŠPATIE! Juk aš esu tavo tarnas!
Aš tavo tarnas, tavo tarnaitės sūnus!
Tu atrišai mano pančius!

[1] T.y. mirusiųjų buveinės
[2] Prasmė: Viešpačiui nelengva atiduoti savo maldinguosius mirčiai.

17 Tau atnašausiu padėkos auką
ir šauksiuos VIEŠPATIES vardo.
18 Ištesėsiu savo apžadus VIEŠPAČIUI
visos jo tautos akivaizdoje,
19 VIEŠPATIES namų kiemuose,
tavo viduryje, o Jeruzale!
Girkite VIEŠPATĮ!"

117 "Girkite VIEŠPATĮ, visi pagonys!
Garbinkite jį, visos tautos!
2 Nes galinga yra mums jo malonė
ir VIEŠPATIES ištikimybė lieka per amžius.
Girkite VIEŠPATĮ!"

118 "Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jis geras!
Juk per amžius lieka jo malonė!
2 Tesako Izraelis:
'Juk per amžius lieka jo malonė!'
3 Tesako Aharono namai:
'Juk per amžius lieka jo malonė!'
4 Tesako tie, kurie bijo VIEŠPATIES:
'Juk per amžius lieka jo malonė!' "

5 "Iš suspaudimo šaukiaus į VIEŠPATĮ.
VIEŠPATS išklausė ir išlaisvino mane.
6 VIEŠPATS yra už mane: aš nebijau!
Ką padarys man žmogus?
7 VIEŠPATS užstoja mane [1]per mano padėjėjus[1],
o aš smagiai žiūrėsiu į tuos, kurie manęs nekenčia!"

8 "Geriau glaustis prie VIEŠPATIES,
kaip pasitikėti žmonėmis!"

9 "Geriau glaustis prie VIEŠPATIES,
kaip pasitikėti kunigaikščiais!"

10 "Visi pagonys buvo apsupę mane.
Tai buvo VIEŠPATIES vardu, kad atsigyniau nuo jų!
11 Jie buvo apsupę, visiškai apsupę mane.
Tai buvo VIEŠPATIES vardu, kad atsigyniau nuo jų!
12 Buvo apspitę mane kaip bitės,
užgesinti kaip erškėčių ugnis.
Tai buvo VIEŠPATIES vardu, kad atsigyniau nuo jų!

---

[1]Arba: būdamas man padėjėjas

13 Stumte stūmė[1] mane, kad parpulčiau,
bet VIEŠPATS man padėjo!
14 Mano stiprybė ir giesmė yra VIEŠPATS,
ir jis tapo man išganymu!"

15 "Krykštavimo ir išgelbėjimo balsas
(teskamba) teisiųjų palapinėse!"

"VIEŠPATIES dešinė teikia pergalę,
16 VIEŠPATIES dešinė aukštai pakelta,
VIEŠPATIES dešinė teikia pergalę!"

17 "Aš nemiriau, bet likau gyvas,
kad pasakočiau VIEŠPATIES darbus.
18 Plakte plakė mane VIEŠPATS,
bet mirčiai neatidavė manęs.
19 Atverkite man teisumo vartus!
Įėjęs pro juos, dėkosiu aš VIEŠPAČIUI!"

20 "Tai VIEŠPATIES vartai.
Teisieji teįeina pro juos!"
21 "Aš dėkoju tau, kad išklausei mane
ir tapai man išganymu!"
22 "Akmuo, kurį statytojai atmetė,
virto kertiniu akmeniu!
23 Tai VIEŠPATIES padaryta!"
"Tai nuostaba mūsų akyse!"
24 "Šita yra diena, kurią VIEŠPATS padarė!"
"Ją džiūgaukime ir linksminkimės!"

25 "Ak, VIEŠPATIE, gelbėk, meldžiu!
Ak, VIEŠPATIE, maldauju, duok sėkmės!"

26 "Tebūnie VIEŠPATIES vardu laiminamas, kuris įeina!
Mes laiminame jus iš VIEŠPATIES namų!"
27 "Dievas yra VIEŠPATS, ir jis švietė mums!"
"Suriškite auką virvėmis! [2]Papuoškite aukuro ragus![2]"

28 "Tu mano Dievas, ir tegul aš tau dėkosiu!
Mano Dieve, tegul aukštinsiu aš tave!
29 Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jis geras!
Juk per amžius lieka jo malonė!"

---

[1] M: Tu stūmei

[2] Rk.; M: iki pat aukuro ragų

ĀLEF

119 *Laimingi, kurių kelias nepeiktinas,*
kurie vaikščioja VIEŠPATIES įstatymu!
2 Laimingi, kurie palaiko jo įspėjimus,
visa širdimi jo ieško,
3 taip pat nedarė neteisybės,
vaikščiojo jo keliais!
4 Tu pats davei savo potvarkius,
kad labai juos sergėtų.
5 O kad tvirti būtų mano keliai
tavo nuostatams sergėti!
6 Tuomet nesusigėsiu,
jei paisysiu visų tavo įsakymų.
7 Aš dėkoju tau [1]atvira širdim[1],
mokydamasis tavo teisingų nuosprendžių.
8 Aš sergėsiu tavo nuostatus:
nepalik manęs visiškai!

BĖT

9 Kuo išlaikys jaunikaitis savo kelią tyrą[2]?
—Tuo, kad jis sergsti jį, kaip liepia tavo žodis.
10 Visa savo širdim aš ieškojau tavęs,—
neleisk man nuklysti nuo tavo įsakymų!
11 Savo širdyje aš globojau tavo posakį,
kad tau nenusidėčiau.
12 Būk garbinamas tu, o VIEŠPATIE,
mokyk mane savo nuostatų!
13 Savo lūpomis aš pasakojau
visus tavo burnos nuosprendžius.
14 Tavo įspėjimų nurodymu džiaugiaus,
kaip visokiais turtais.
15 Apie tavo potvarkius tegul mąstysiu
ir žiūrėsiu tavo takų!
16 Tavo nuostatais gėrėsiuos,
nepamiršiu tavo žodžio.

GIMEL

17 Daryk gera savo tarnui, kad gyvuočiau
ir sergėčiau tavo žodį!
18 Atmerk man akis, kad išžiūrėčiau
stebuklus iš tavo įstatymo!
19 Ateivis aš esu žemėje,—
neslėpk nuo manęs savo įsakymų!
20 Sudilo mano siela besiilgėdama
tavo nuosprendžių visada.

---

[1] Pž. su širdies atvirumu [2] doriniu požiūriu

21 Tu sudraudei įžūlėlius!
Prakeikti, kurie nuklysta nuo tavo įsakymų!
22 Nuversk[1] nuo manęs šmeižtą ir panieką,
nes laikiau tavo įspėjimus.
23 Nors ir kunigaikščiai posėdžiauja ir tariasi prieš mane,
tavo tarnas mąsto apie tavo nuostatus.
24 Be to, tavo įspėjimai yra man pasigėrėjimas,
mano patarėjai.

DĀLET

25 Kimba prie dulkių mano siela,—
atgaivink mane, kaip esi pasakęs!
26 Savo likimus išpasakojau tau, ir tu išklausei mane:
mokyk mane savo nuostatų!
27 Duok man suvokti tavo potvarkių rodomą kelią,
kad mąstyčiau apie tavo stebuklus!
28 Mano siela ašaroja iš susikrimtimo:
atkelk mane, kaip esi pasakęs!
29 Melo kelią
atitolink nuo manęs
ir savo įstatymu apdovanok mane!
30 Ištikimybės kelią pasirinkau,
tavo teisės[2] geidžiau[3].
31 Įkibau į tavo įspėjimus, o VIEŠPATIE:
nesugėdink manęs!
32 Tavo įsakymų nurodytu keliu aš bėgsiu,
nes tu prapleti mano širdį.

HĖ

33 Pamokyk mane, VIEŠPATIE,
tavo nuostatų kelio,
kad laikyčiaus jo iki galo!
34 Padaryk mane išmanų, kad laikyčiau tavo įstatymą
ir jį sergėčiau visa širdim!
35 Duok man keliauti tavo įsakymų taku,
nes jį mėgstu!
36 Palenk mano širdį prie savo įspėjimų,
o ne į pelną!
37 Nukreipk man akis,
kad nematytų tuštybės,
savo žodžiu[4] atgaivink mane!
38 Ištesėk savo tarnui savo pažadą,
kuris duotas [5]tiems, kurie bijo tavęs[5]!

---

[1] M: Atidenk
[2] Taip verčiamas hebr. žodis mišpātym, kuris reiškia teisines normas ir teismo sprendimus (nuosprendžius). Iš konteksto spręstina, katra reikšmė vyrauja.
[3] M: pastačiau [4] M: keliuose [5] M: tam, kad tavęs bijotų

39 Pašalink man daromą gėdą, kurios man baugu,
nes tavo nuosprendžiai yra geri!
40 Štai aš geidauju tavo potvarkių,—
savo teisumu atgaivink mane!

VĀV

41 Ir teateina man tavo malonės, o VIEŠPATIE,
tavo išgelbėjimas, kaip pažadėjai,
42 kad atkirsčiau atsaką man piktžodžiaujančiam,
nes aš pasitikiu tavo žodžiu!
43 Neatimk iš mano burnos
tiesos žodžio[1],
nes aš laukiu tavo nuosprendžių!
44 Ir tegul sergėsiu tavo įstatymą nuolatos,
visada ir per amžius!
45 Ir tegul vaikščiosiu laisvas[2],
nes tyrinėjau tavo nuostatus!
46 Ir tegul kalbėsiu apie tavo įspėjimus
karalių akivaizdoje
nesigėdydamas!
47 Ir aš gėriuos tavo įsakymais,
kuriuos pamilau.
48 Ir pakeliu savo rankas į tave[3],
ir mąstau apie tavo nuostatus.

ZAJIN

49 Atsimink žodį savo tarnui,
kuriuo[4] davei man vilties!
50 Ta buvo man paguoda mano skurde,
kad tavo posakis atgaivino mane.
51 Įžūlieji smarkiai tyčiojosi iš manęs,—
nuo tavo įstatymo nenukrypau!
52 Atsiminiau tavo senovinius nuosprendžius[5],
o VIEŠPATIE, ir pasiguodžiau.
53 Įnirtis apėmė mane dėl bedievių,
kurie paliko tavo įstatymą.
54 Giesmėmis man virto tavo nuostatai
mano ateivystės namuose.
55 Atsiminiau naktį
tavo vardą, VIEŠPATIE,
ir sergėjau tavo įstatymą.
56 Man teko tai,
kad tavo potvarkius laikiau!

---

[1] M įterpia: visiškai
[2] Pr. erdvumoje
[3] M: tavo įsakymus, kuriuos pamilau
[4] Arba: dėl to, kad
[5] Taip verčiamas hebr. žodis mišpātym, kuris reiškia teisines normas ir teismo sprendimus (nuosprendžius). Iš konteksto spręstina, katra reikšmė vyrauja.

CHĖT

57 Mano dalis yra VIEŠPATS!
Aš pasižadėjau sergėti tavo žodžius.
58 Maldavau tavo palankumo visa širdim,—
būk man malonus, kaip pažadėjai!
59 Aš pergalvojau savo kelius
ir nugręžiau savo kojas į tavo įspėjimus.
60 Aš skubėjau ir nedelsiau
sergėti tavo įsakymų.
61 Bedievių virvės apraizgė mane,—
tavo įstatymo nepamiršau.
62 Vidunaktį atsikeliu
dėkoti tau
dėl teisingų tavo nuosprendžių.
63 Aš esu draugas
visų, kurie bijo tavęs
ir sergsti tavo potvarkius.
64 Tavo malonės, o VIEŠPATIE, yra pilna žemė,—
mokyk mane savo nuostatų!

TĖT

65 Tu gerai pasielgei su savo tarnu,
o VIEŠPATIE, kaip kad buvai pasakęs!
66 Nuovokos[1] ir pažinties pamokyk mane,
nes aš tikėjau tavo įsakymus.
67 Prieš būdamas pažemintas, aš nusidėdavau nežiniomis,
bet dabar aš sergiu tavo posakį.
68 Tu esi geras ir geradarys,—
mokyk mane savo nuostatų!
69 Biaurojo mane melu įžūlieji:
aš visa širdim laikysiu tavo potvarkius!
70 Nejautri kaip riebalai jų širdis,—
aš gėriuos tavo įstatymu.
71 Man gera, jog buvau pažemintas,
kad pramokčiau tavo nuostatų.
72 Tavo burnos nurodymas man geresnis
kaip tūkstančiai aukso ir sidabro gabalų.

JŌD

73 Tavo rankos padarė ir paruošė mane,—
padaryk mane išmanų, kad mokyčiaus tavo įsakymų!
74 Kurie bijo tavęs, matys mane ir džiaugsis,
nes aš turėjau vilties tavo žodžiu.
75 Aš žinau, o VIEŠPATIE, kad teisūs yra tavo nuosprendžiai
ir kad su ištikimybe pažeminai mane.

---

[1] M priduria: gerumo

76 Tesireiškia, meldžiu, tavo malonė man paguosti,
kaip esi pažadėjęs savo tarnui!
77 Teateina man tavo pasigailėjimas, kad gyvuočiau,
nes tavo įstatymas yra man pasigėrėjimas!
78 Tesusigėsta įžūlieji, nes jie melagingai klaidino mane!
O aš mąstysiu apie tavo potvarkius.
79 Tesigręžia į mane, kurie bijo tavęs
ir kurie pripažįsta tavo įspėjimus!
80 Visiškai tesilaiko mano širdis tavo nuostatų,
kad neturėčiau susigėsti!

KAF

81 Nyko mano siela besiilgėdama tavo išgelbėjimo:
aš laukiau tavo žodžio pasitvirtinant.
82 Pablėso mano akys besidairydamos, kas tavo pažadėta,
man klausiant: "Kada mane paguosi?"
83 Nes likau kaip odinė dūmuose,—
tavo nuostatų nepamiršau.
84 Kiek yra tavo tarno dienų?
Kada padarysi
teismą mano persekiotojams?
85 Man iškasė duobių įžūlieji,
kurie nesielgė, kaip liepia tavo įstatymas.
86 Visi tavo įsakymai yra tiesa[1]:
melagingai jie persekiojo mane;
padėk man!
87 Jie vos nepribaigė manęs žemėje!
Bet aš nepalikau tavo potvarkių.
88 Žiūrėdamas savo malonės, atgaivink mane,
kad sergėčiau tavo burnos įspėjimą!

LĀMED

89 Per amžius, VIEŠPATIE, tavo žodis
tvirtai stovi danguje!
90 Kartų kartoms reiškiasi tavo ištikimybė:
tvirtai tu pastatei žemę, ir ji stovėjo!
91 Tavo nuosprendžiais jie šiandien tebestovi,
nes visi daiktai yra tavo tarnai.
92 Jei tavo įstatymas nebūtų man pasigėrėjimas,
tai būčiau žuvęs savo skurde.
93 Per amžius nepamiršiu tavo įspėjimų,
nes jais išlaikei mane gyvą.
94 Aš tavo esu! Gelbėk mane,
nes tavo potvarkius tyrinėjau!

---

[1] Arba: ištikimybė

95 Tykojo manęs
bedieviai, kad pražudytų,—
aš dėmėsiuos tavo įspėjimais.
96 Aš mačiau, kaip ribotas kiekvienas tobulumas:
labai apimus yra tavo įsakymas.

MĖM

97 Kaip aš pamėgau tavo įstatymą!
Jis visą dieną yra mano mąstymas.
98 Išmintingesnį už mano priešus padarys mane tavo įsakymas,
nes per amžius jis bus mano.
99 Už visus savo mokytojus aš geriau nusivokiu,
nes tavo įspėjimai man yra mąstymas.
100 Aš elgsiuos protingiau už senius,
nes aš laikiau tavo potvarkius.
101 Nuo bet kokio pikto tako atlaikiau aš savo kojas,
kad sergėčiau tavo žodžius.
102 Nuo tavo teisės[1] neatsitraukiau,
nes tu pamokei mane.
103 Kaip saldūs mano gomuriui tavo posakiai,
saldesni už medų mano burnai!
104 Iš tavo potvarkių įgijau išmanymo.
Todėl neapkenčiu
jokio melagingo kelio.

NŪN

105 Tavo žodis yra žiburys mano kojai
ir šviesa mano takui.
106 Aš prisiekiau ir pasiryžau
sergėti teisingą tavo teisę[1].
107 Esu labai pažemintas:
VIEŠPATIE, atgaivink mane, kaip esi pasakęs!
108 Mano burnos savanoriškos aukos
tegul patinka tau, VIEŠPATIE,
ir savo teisės[1] pamokyk mane!
109 [2]Mano gyvybė yra nuolat mano rankoje[2],
tačiau tavo įstatymo nepamiršau.
110 Bedieviai paspendė man kilpas,
bet nuo tavo potvarkių aš nenuklydau.
111 Tavo įspėjimai yra amžina mano veldėmė,
nes jie yra mano širdies džiaugsmas.

---

[1] Taip verčiamas hebr. žodis mišpātym, kuris reiškia teisines normas ir teismo sprendimus (nuosprendžius). Iš konteksto spręstina, katra reikšmė vyrauja.
[2] Prasmė: Mano gyvybė yra nuolat pavojuje; arba: Aš nuolat esu pasiryžęs atiduoti savo gyvybę. Plg. Teis. 12, 3; 1 Sam. 19, 5; 29, 21; Job. 12, 14.

112 Aš palenkiau savo širdį
tavo nuostatams vykdyti
visada, iki galo.

SĀMECH

113 Atskalūnų aš nekenčiu,
bet tavo įstatymą myliu.
114 Mano slėptuvė ir skydas tu esi:
aš laukiau tavo žodžio pasitvirtinant.
115 Atstokite nuo manęs, piktadariai,
kad laikyčiau savo Dievo įsakymus!
116 Paremk mane, kaip esi žadėjęs, kad išlikčiau gyvas,
ir nesugėdink manęs, atimdamas man viltį!
117 Teik man paspirtį, kad būčiau išgelbėtas
ir nuolat gėrėčiaus[1] tavo nuostatais!
118 Tu atmetei visus, kurie nuklydo nuo tavo nuostatų,
nes melas yra, [2]ką jie galvoja[2].
119 [3]Tu išdagomis palaikei[3] visus šalies[4] bedievius,
todėl aš myliu tavo įspėjimus.
120 Šiurpo, tavęs nusigandus, mano kūnas,
ir aš bijojau tavo nuosprendžių.

'AJIN

121 Vykdžiau, kas teisu ir teisinga,—
nepalik manęs mano slėgėjams!
122 Laiduok už savo tarną jo labui,
kad neslėgtų manęs įžūlieji!
123 Mano akys apžilpo besidairydamos tavo išgelbėjimo
ir tavo teisingos ištarmės.
124 Elkis su savo tarnu, žiūrėdamas savo malonės,
ir mokyk mane savo nuostatų!
125 Tavo tarnas aš esu: padaryk mane išmanų,
kad pažinčiau tavo įspėjimus!
126 Metas veikti VIEŠPAČIUI!
Jie sulaužė tavo įstatymą!
127 Todėl aš myliu tavo įsakymus
labiau už auksą, už gryniausią auksą.
128 Todėl ėjau aš tiesiai, [5]laikydamasis visų tavo įspėjimų[5]:
nekenčiau jokio melagingo tako.

PĖ

129 Stebuklai yra tavo įspėjimai,
todėl juos laikė mano siela.

---

[1] Arba: rūpinčiaus
[2] G Theod. Hier. Syr.; M: jų apgavystė
[3] M: Tu kaip išdagas pašalinai
[4] Arba: žemės
[5] G

130 Tavo žodžių pravėrimas[1] apšviečia,
paprastuosius daro išmanius.
131 Aš prasižiojau ir žiopčiojau,
nes tavo įsakymų gedavau.
132 Gręžkis į mane ir būk man malonus,
kaip yra teisė tų, kurie myli tavo vardą!
133 Sutvirtink mano žingsnius savo ištarme
ir neleisk jokiai nedorybei įsigalėti ant manęs!
134 Išvaduok mane iš žmonių priespaudos,
kad sergėčiau tavo įspėjimus!
135 Savo veidą rodyk šviesų savo tarnui
ir mokyk mane savo nuostatų!
136 Kaip vandenų upeliai išsiliejo mano akys
dėl to, kad jie nesergėjo tavo įstatymo.

ṢĀDĖ

137 Teisus esi tu, o VIEŠPATIE,
ir tiesi yra tavo teisė[2].
138 Tu davei savo įspėjimus su teisybe
ir su ypatinga ištikimybe.
139 Mano uolumas sunaikino mane,
nes pamiršo tavo žodžius mano priešininkai.
140 Visiškai grynas yra tavo posakis,
ir tavo tarnas myli jį.
141 Nežymus aš esu ir paniekintas,—
tavo potvarkių nepamiršau.
142 Tavo teisumas yra teisingas per amžius,
ir tavo įstatymas—tiesa.
143 Bėda ir suspaudimas ištiko mane,—
tavo įsakymai yra man pasigėrėjimas.
144 Teisingi per amžius yra tavo įspėjimai,—
duok man suprasti, kad gyvuočiau!

KŌF

145 Aš šaukiau visa širdim:
"Išklausyk mane, VIEŠPATIE!
Tegul laikysiu tavo nuostatus!"
146 Aš šaukiaus į tave. Išgelbėk mane,
kad sergėčiau tavo įspėjimus!
147 Atsikėliau[3] ryto prieblandoje ir šaukiau pagalbos;
aš laukiau tavo žodžių pasitvirtinant.
148 Mano akys budėjo pirmiau už nakties sargybas,
kad mąstyčiau apie tavo posakį.

---

[1] T.y. apreiškimas, kurį teikia tavo žodžiai. Kt.: aiškinimas
[2] Taip verčiamas hebr. žodis mišpātym, kuris reiškia teisines normas ir teismo sprendimus (nuosprendžius). Iš konteksto spręstina, katra reikšmė vyrauja.
[3] M: Atėjau(buvau) pirmiau(anksti)

149 Išgirsk mano maldą, žiūrėdamas savo malonės!
VIEŠPATIE, kaip leidžia tavo teisė[1], atgaivink mane!
150 Priartėjo tie, kurie vejasi ištvirkimą;
jie atitolo nuo tavo įstatymo.
151 Arti esi tu, o VIEŠPATIE,
ir visi tavo įsakymai yra tiesa!
152 Seniai aš žinau iš tavo įspėjimų,
jog tu amžiams juos[2] davei.

RĖŠ

153 Pažvelk į mano skurdą ir ištrauk mane,
nes tavo įstatymo nepamiršau.
154 Vesk mano bylą ir išvaduok mane!
Kaip esi pažadėjęs, atgaivink mane!
155 Toli nuo bedievių tavo išganymas,
nes jiems nerūpėjo tavo nuostatai.
156 Tavo gailestingumas yra didelis, VIEŠPATIE,—
žiūrėdamas savo teisės, atgaivink mane!
157 Daug yra mano persekiotojų ir priešininkų,—
nuo tavo įspėjimų nenukrypau.
158 Aš mačiau neištikimuosius ir biaurėjaus,
nes tavo posakio jie nesergėjo.
159 Žiūrėk, aš myliu tavo potvarkius!
VIEŠPATIE, kaip leidžia tavo malonė, atgaivink mane!
160 Tavo žodžio esmė yra tiesa,
ir amžinas yra kiekvienas tavo teisingas nuosprendis.

SYN, ŠYN

161 Kunigaikščiai persekiojo mane be priežasties,
bet tik nuo tavo žodžių drebėjo mano širdis.
162 Aš džiaugiaus tavo posakiu,
kaip tas, kuris randa didelį grobį.
163 Melo nekenčiau ir baisėjaus:
tavo įstatymą pamėgau.
164 Septynis kartus per dieną aš gyriau tave
dėl tavo teisingų nuosprendžių.
165 Didelę ramybę turi tie, kurie myli tavo įstatymą,
ir jie nieko nesutinka, ant ko sukluptų.
166 Aš laukiau tavo išgelbėjimo, VIEŠPATIE,
ir tavo įsakymus vykdžiau.
167 Mano siela sergėjo tavo įspėjimus
ir juos labai pamėgo.
168 Aš sergėjau tavo potvarkius ir įspėjimus,
nes visi mano keliai yra prieš tave.

---

[1] Taip verčiamas hebr. žodis mišpātym, kuris reiškia teisines normas ir teismo sprendimus (nuosprendžius). Iš konteksto spręstina, katra reikšmė vyrauja.
[2] T.y. įsakymus

TĀV

169 Teartėja mano raudojimas
tavo akivaizdon, VIEŠPATIE!
Kaip esi kalbėjęs, padaryk mane išmanų!
170 Tenueina mano maldavimas tavo akysna!
Kaip esi žadėjęs, išgelbėk mane!
171 Teverčia kunkulais gyriaus giesmę mano lūpos,
nes tu mokysi[1] mane savo nuostatų!
172 Teapgieda mano liežuvis tavo posakį,
nes visi tavo įsakymai teisingi!
173 Tebūnie tavo ranka man padėti,
nes tavo potvarkius pasirinkau!
174 Aš ilgėjaus tavo išgelbėjimo, VIEŠPATIE,
ir tavo įstatymas buvo man pasigėrėjimas.
175 Tegyvuoja mano siela, kad ji girtų tave,
o tavo nuosprendis tepadeda man!
176 Aš klaidžiojau, kaip prapuolusi avis!
Ieškok savo tarno,
nes tavo įsakymų nepamiršau!

[2]Maldininkų kelionės[2] giesmė

120 Į VIEŠPATĮ, kai spūdėjau,
šaukiaus, ir jis išklausė mane.
2 "O VIEŠPATIE, išlaisvink mano sielą
nuo meluojančių lūpų, nuo apgaulingo liežuvio!"
3 Ką jis tau duos
ir ką tau pridės,
o apgaulingas liežuvi?
4 —Paaštrintas kariautojo strėles
su šluotmedžio žarijomis!

5 Vargas man, kad buvau svečias Mešeke,
kad gyvenau šalia Kėdaro palapinių!
6 Per ilgai turėjo gyventi mano siela
su [3]tais, kurie[3] nekentė taikos.
7 [4]Aš kalbėjau
apie taiką ir tiesą[4],—
jie buvo už karą!

[5]Maldininkų kelionės[5] giesmė

121 Aš pakeliu savo akis į kalnus!
Iš kur ateina man pagalba?

---

[1] Arba: mokai
[2] Kt. vrt.: Laiptų
[3] 8 MSS G Syr. Hier.; kt. rankr.: tuo, kuris
[4] Arba: Aš buvau už taiką, bet, kai aš kalbėjau
[5] Žr. Ps. 120, pst. 2.

2 Mano pagalba nuo VIEŠPATIES,
kuris padarė dangų ir žemę!
3 Bene jis leis svyruoti tavo kojai?
Nejaugi snaudžia tavo sargas?
4 Štai nei snaudžia,
nei miega
Izraelio sargas!

5 VIEŠPATS yra tavo sargas;
VIEŠPATS yra tau šešėlis
tavo dešinėje:
6 dieną saulė
nenusmeigs,
nė mėnulis naktį.
7 VIEŠPATS pasergės tave
nuo viso pikto,
pasergės tavo gyvybę.
8 VIEŠPATS pasergės
tavo išėjimą ir tavo įėjimą
dabar ir per amžius.

[1]Maldininkų kelionės[1] giesmė. Dovydo.

122 Buvau linksmas, kai man sakė:
"Mes eisime į VIEŠPATIES namus!"
2 Stovėjo mūsų kojos
tavo vartuose, Jeruzale!
3 Jeruzale, tu, kuri pastatyta kaip miestas,
[2]sandariai apmūrytas[2],
4 kur traukė padermės,
VIEŠPATIES padermės!
—Tai įstatymas Izraeliui,
kad dėkotų VIEŠPATIES vardui.—
5 Nes ten buvo pastatytos
krasės teismui,
krasės Dovydo namams[3].

6 Linkėkite[4] Jeruzalei taikos!
Tegyvena ramūs tie, kurie myli tave!
7 Tebūnie taika tavo priekiniuose įtvirtinimuose,
ramybė tavo bokštuose!
8 Dėl savo brolių
ir draugų tegul sakysiu:
"Tebūnie tavyje taika!"

---

[1] Žr. Ps. 120, pst. 2.
[2] Pž. sujungtas sau išvien
[3] Arba: namų
[4] Arba: Išmelskite

9 Dėl VIEŠPATIES, mūsų Dievo, namų
tegeisiu tau gera!

[1]Maldininkų kelionės[1] giesmė

123 Aš pakėliau savo akis į tave,
kuris gyveni danguje.
2 Štai, kaip tarnų akys
į jų viešpačių ranką,
kaip tarnaitės akys
į jos valdovės ranką,
taip mūsų akys
žvelgia į VIEŠPATĮ, mūsų Dievą,
kol jis pasirodys mums malonus.

3 Būk mums malonus, o VIEŠPATIE, būk mums malonus,
nes apsčiai pasisotinome panieka!
4 Apsčiai pasisotino mūsų siela
lengvabūdžių pašaipa,
didžiuoklių panieka.

[1]Maldininkų kelionės[1] giesmė. Dovydo.

124 Jei ne VIEŠPATS,
kuris buvo už mus,
—tesako Izraelis!—
2 jei ne VIEŠPATS, kuris buvo už mus,
kai sukilo prieš mus žmonės,—
3 tada jie mus gyvus būtų prariję,
kai užsidegė jų rūstybė prieš mus;
4 tada vandenys būtų mus nunešę,
srautas apsėmęs mūsų gerklę;
5 tada būtų apsėmę mūsų gerklę
įšėlę vandenys.
6 Tebūnie garbinamas VIEŠPATS,
kuris neatidavė mūsų
grobiu jų dantims!
7 Mūsų siela išsprūdo kaip paukštis
iš paukštgaudžių žabangų.
Žabangai sutrūko,
ir mes išsprūdome!
8 Mūsų pagalba glūdi varde VIEŠPATIES,
kuris padarė dangų ir žemę!

[1]Maldininkų kelionės[1] giesmė

125 Kurie pasitiki VIEŠPAČIU, yra kaip Siono kalnas,
kuris nesvyruoja, pasilieka per amžius!

[1] Žr. Ps. 120, pst. 2.

2 Jeruzalė—kalnai ją supa;
taip VIEŠPATS supa savo tautą
dabar ir per amžius.
3 Ne, nerymos
neteisybės[1] skeptras
ant teisiųjų lauko dalios,
kad (ir) teisieji neištiestų
savo rankų skriausti!
4 Daryk gera, VIEŠPATIE, geriesiems
ir tiesiaširdžiams!
5 O kurie nusišalina į savo kreivus kelius,
tuos VIEŠPATS nuves
su piktadariais!
Taika Izraeliui!

[2]Maldininkų kelionės[2] giesmė

126 Kai VIEŠPATS [3]vedė namo grįžtančiuosius į Sioną[3],
mes buvome kaip sapnuojantieji!
2 Tuomet pilna buvo juoko mūsų burna
ir mūsų liežuvis pilnas krykštavimo.
Tuomet sakė pagonyse:
"Didis pasirodė VIEŠPATS,
elgdamasis su šitais!"
3 Didis pasirodė VIEŠPATS,
elgdamasis su mumis:
mes buvome linksmi!

4 Pakreipk tu, VIEŠPATIE, mūsų likimą,
kaip upelių tėkmes Negebe[4]!
5 Kurie sėja su ašaromis,
te krykštaudami piauna!
6 Eite kas eina ir verkia, nešinas sėtuve su sėkla;
kilte parkyla krykštaudamas, nešinas savo pėdais.

[2]Maldininkų kelionės[2] giesmė. Salomono.

127 Jei VIEŠPATS nestatys namų,
tai veltui bus vargę jų statytojai!
Jei VIEŠPATS nesergės miesto,
tai veltui bus budėjęs sargas!
2 Veltui [5]stengsitės jūs,
kurie[5] keliatės anksti,

---

[1] Kt. snv. rankr.: bedievio
[2] Žr. Ps. 120, pst. 2.
[3] Arba: pakreipė Siono likimą
[4] Pr. Pietuose
[5] Arba: kad jūs

vėlai atsisėdate,
valgote vargų duoną!
[1]Taip[2] jis duoda jos[1] savo mylimajam bemiegant.

3 Štai, [3]VIEŠPATIES dovana[3] yra sūnūs,
užmokestis įščių vaisius.
4 Kaip strėlės kariautojo rankoje,
taip jaunystės sūnūs!
5 Laimingas žmogus,
kuris pripildė
jais savo saidoką!
6 Neturės jis[4] gėdytis, kai kalbėsis
su priešais vartuose.

[5]Maldininkų kelionės[5] giesmė

128 Laimingas kiekvienas, kuris bijo VIEŠPATIES,
kuris vaikščioja jo keliais!
2 Juk tu valgysi, ką įgijo vargu tavo rankos!
Tu būsi laimingas, ir tau seksis gerai!
3 Tavo žmona bus kaip vaisingas vynmedis
tavo namų gilumoje,
tavo vaikai kaip alyvų sodiniai
aplinkui tavo stalą.
4 Štai taip juk
laiminamas žmogus,
kuris bijo VIEŠPATIES!

5 Telaimina tave VIEŠPATS iš Siono,
kad gėrėtumeis matydamas Jeruzalės gerovę
per visas savo gyvenimo dienas
6 ir matydamas savo vaikų vaikus!
Taika Izraeliui!

[5]Maldininkų kelionės[5] giesmė

129 Daug kaip jie alino mane nuo pat mano jaunystės,
—tesako Izraelis!—
2 daug kaip jie alino mane nuo pat mano jaunystės,
tačiau neperveikė manęs.
3 Ant mano nugaros arė arikai,
darė ilgas savo vagas.
4 VIEŠPATS teisingas! Jis sukapojo
bedievių viržius!

---

[1] Kt. vrč.: Kas dera, jis teikia
[2] G: Nes
[3] Pž. iš Viešpaties paveldėtas turtas
[4] M: jie
[5] Žr. Ps. 120, pst. 2.

5 Susigėsta ir traukiasi atgal
visi, kurie nekenčia Siono.
6 Pasidaro kaip stogų žolė,
kuri jau, prieš išrovus ją, suvyto;
7 kuria nepripildė savo rankos piovėjas
ir savo sterblės pėdų rišėjas
8 ir kur praeiviai nesakė:
"VIEŠPATIES palaiminimas jums!"
"Mes palaiminome jus VIEŠPATIES vardu!"

[1]*Maldininkų kelionės*[1] *giesmė*

130 Iš gilybių šaukiaus į tave, VIEŠPATIE!
2 O Viešpatie, išgirsk mano balsą!
Tebūnie tavo ausys įdėmios
mano maldavimo balsui!
3 Jei tu, VIEŠPATIE, palaikysi nuodėmes[2]
VIEŠPATIE, kas išsilaikys?
4 Juk pas tave yra atleidimas,
kad tavęs bijotų.

5 Aš lūkėjau VIEŠPATIES!
Lūkėjo mano siela,
ir jo žodžio tikėjaus!
6 Mano siela laukia VIEŠPATIES
labiau kaip sargai ryto,
kaip sargai ryto!

7 Izraeli, turėk viltį VIEŠPATYJE,
nes pas VIEŠPATĮ yra malonė,
gausus pas jį išvadavimas!
8 Ir jis išvaduos Izraelį
iš visų jo nuodėmių[3].

[1]Maldininkų kelionės[1] giesmė. Dovydo.

131 VIEŠPATIE, nepuiksta mano širdis
ir nežiūri išdidžiai mano akys.
Aš nesiverčiu [4]dideliais dalykais
ir tokiais, kurie man per nuostabūs[4].
2 Priešingai, aš nuraminau ir nutildžiau savo sielą!
Kaip nutildytas[5] kūdikis [6]guli prie savo motinos,
taip nutildyta[5] [6] yra manyje mano siela!

---

[1] Žr. Ps. 120, pst. 2.
[2] Arba: kaltes
[3] Arba: kalčių
[4] Arba: dalykais, kurie yra man per dideli ir per nuostabūs
[5] Pr. atpratinta(s)
[6] Arba: prie savo motinos; kaip nutildytas kūdikis

3 Izraeli, turėk viltį VIEŠPATYJE
dabar ir per amžius!

[1]Maldininkų kelionės[1] giesmė

132 Atsimink, o VIEŠPATIE, Dovydo labui
visą jo atsidavimą[2]!
2 Kaip jis prisiekė VIEŠPAČIUI,
davė įžadą Jokūbo Galingajam:
3 "Aš jokiu būdu neįeisiu į savo gyvenamąją palapinę,
neįlipsiu į savo gulimąją lovą,
4 neduosiu miego savo akims,
savo akių vokams snaudulio,
5 kol surasiu vietą VIEŠPAČIUI,
buveinę Jokūbo Galingajam!"

6 "Štai mes girdėjome apie ją Efratoje,
ją radome Jaaro laukuose."

7 "Įeikime į jo buveinę,
parpulkime prie jo kojų suolelio!"

8 "Kelkis, VIEŠPATIE, į savo atilsio vietą,
tu ir tavo galybės skrynia!
9 Tavo kunigai teapsivelka teisumu
ir tavo pamaldieji tekrykštauja!
10 Dėl Dovydo, savo tarno,
neatstumk savo pateptojo veido!"

11 "Prisiekė VIEŠPATS Dovydui
tikrą priesaiką, nuo kurios jis nesitrauks:
'Vieną tavo kūno vaisiaus
aš pasodinsiu tau į sostą!
12 Jei laikys tavo sūnūs mano sandorą
ir mano įspėjimus, kurių aš juos pamokysiu,
tegul ir jų sūnūs per amžius
sėdės tau soste!' "

13 Juk pasirinko VIEŠPATS Sioną,
jo panoro, kad būtų jam kur gyventi.
14 "Šita yra mano atilsio vieta per amžius!
Čia aš gyvensiu, nes jos panorėjau!
15 Jo[3] maistą aš laiminte laiminsiu,
jo neturtėlius pasotinsiu duona.
16 Jo kunigus apvilksiu išganymu[4],
ir jo pamaldieji krykštaute krykštaus.

---

[1] Žr. Ps. 120, pst. 2.
[2] Pr. nusikamavimą
[3] T.y. Siono
[4] Arba: laime

17 Tenai išauginsiu ragą Dovydui:
paruošiau aš žiburį savo pateptajam.
18 Jo priešus apvilksiu sugėdinimu,
o ant jo spindės jo karūna!"

[1]Maldininkų kelionės[1] giesmė. Dovydo.

133 Štai kaip gražu ir miela,
kai broliai netgi drauge gyvena!
2 Tai kaip geras aliejus ant galvos,
kuris varvėjo ant barzdos,
Aharono barzdos, kuris nuvarvėjo
ant jo drabužių apikaklės!
3 Kaip Chermono rasa, kuri krinta
ant Siono kalnų!
Nes ten pasiuntė VIEŠPATS
palaiminimą, gyvenimą per amžius!

[1]Maldininkų kelionės[1] giesmė

134 Na, garbinkite VIEŠPATĮ,
visi VIEŠPATIES tarnai,
kurie stovite VIEŠPATIES namuose naktimis!
2 Pakelkite savo rankas į šventovę
ir garbinkite VIEŠPATĮ!

3 Telaimina tave VIEŠPATS iš Siono,
jis, kuris padarė dangų ir žemę!

135 Girkite VIEŠPATĮ!
Girkite VIEŠPATIES vardą!
Girkite jūs, VIEŠPATIES tarnai,
2 kurie stovite VIEŠPATIES namuose,
mūsų Dievo namų kiemuose!
3 Girkite VIEŠPATĮ, nes geras yra VIEŠPATS!
Giedokite[2] jo vardui, nes jis mielas!
4 Nes Jokūbą išsirinko VIEŠPATS,
Izraelį sau nuosavybe!
5 Juk aš žinau: didis yra VIEŠPATS,
ir mūsų Viešpats viršija visus dievus.
6 Visa, kas patiko VIEŠPAČIUI,
jis padarė danguje ir žemėje,
jūrose ir pirminiuose vandenyse.
7 Jis, kuris leidžia pakilti miglų debesims nuo žemės krašto,
žaibus paverčia į lietų,
kuris paleidžia vėją iš jo sandėlių.

---

[1] Žr. Ps. 120, pst. 2.

[2] skambindami

8 Kuris ištiko Egipto pirmagimius,
ir žmonių ir gyvulių,
9 siuntė ženklų ir stebuklų[1]
prieš Faraoną ir prieš visus jo tarnus;
10 kuris sumušė daug pagonių
ir užmušė galingus karalius,
11 būtent: Sichoną, amoriečių karalių,
ir Ogą, Bašano karalių,
ir išžudė visas Kenaano karalystes,
12 ir davė jų šalį paveldėti,
paveldėti Izraeliui, jo tautai!

13 VIEŠPATIE, tavo vardas lieka per amžius!
VIEŠPATIE, tavo atminimas per kartų kartas!
14 Juk VIEŠPATS gina savo tautos teises
ir savo tarnų pasigaili.

15 Pagonių stabpalaikiai—sidabras ir auksas,
žmogaus rankų padaras.
16 Jie turi burną, tačiau nekalba;
turi akis, tačiau neregi.
17 Jie turi ausis, tačiau negirdi;
nė kvapo nėra jų burnoje.

18 Tepasidaro kaip jie, kurie daro juos,
kiekvienas, kuris pasitiki jais!

19 Izraelio namai, garbinkite VIEŠPATĮ!
Aharono namai, garbinkite VIEŠPATĮ!
20 Levio namai, garbinkite VIEŠPATĮ!
Kurie bijote VIEŠPATIES, garbinkite VIEŠPATĮ!
21 Tebūnie garbinamas VIEŠPATS iš Siono,
jis, kuris gyvena Jeruzalėje!
Girkite VIEŠPATĮ!

136 Dėkokite VIEŠPAČIUI, nes jis geras,
nes per amžius lieka jo malonė!
2 Dėkokite dievų Dievui,
nes per amžius lieka jo malonė!
3 Dėkokite viešpačių VIEŠPAČIUI,
nes per amžius lieka jo malonė!

4 Tam, kuris vienas daro didelius stebuklus,
nes per amžius lieka jo malonė!

---

[1] M įterpia: į tavo vidurį, Egipte

5 Tam, kuris padarė dangų išmaniai,
nes per amžius lieka jo malonė!
6 Tam, kuris išplėtė žemę ant vandenų,
nes per amžius lieka jo malonė!
7 Tam, kuris padarė didelių šviesų,
nes per amžius lieka jo malonė!
8 Saulę, kad viešpatautų dienai,
nes per amžius lieka jo malonė!
9 Mėnulį ir žvaigždes, kad viešpatautų nakčiai,
nes per amžius lieka jo malonė!

10 Tam, kuris ištiko Egiptą jo pirmagimiuose,
nes per amžius lieka jo malonė!
11 Ir išvedė Izraelį iš jų tarpo,
nes per amžius lieka jo malonė!
12 Tvirta ranka ir ištiestu dilbiu,
nes per amžius lieka jo malonė!
13 Tam, kuris supiaustė Nendrių jūrą į dalis,
nes per amžius lieka jo malonė!
14 Ir pervedė Izraelį per jos vidurį,
nes per amžius lieka jo malonė!
15 Ir sukratė Faraoną ir jo kariuomenę į Nendrių jūrą,
nes per amžius lieka jo malonė!
16 Tam, kuris vedė savo tautą per dykumą,
nes per amžius lieka jo malonė!
17 Tam, kuris sumušė didelius karalius,
nes per amžius lieka jo malonė!
18 Ir užmušė galingus karalius,
nes per amžius lieka jo malonė!
19 Būtent: Sichoną, amoriečių karalių,
nes per amžius lieka jo malonė!
20 ir Ogą, Bašano karalių,
nes per amžius lieka jo malonė!
21 Ir davė jų šalį paveldėti,
nes per amžius lieka jo malonė!
22 Paveldėti Izraeliui, savo tarnui,
nes per amžius lieka jo malonė!
23 Kuris mūsų pažeminime atsiminė mus,
nes per amžius lieka jo malonė!
24 Ir išplėšė mus iš mūsų prispaudėjų,
nes per amžius lieka jo malonė!
25 Kuris teikia maisto kiekvienam kūnui,
nes per amžius lieka jo malonė!

26 Dėkokite dangaus Dievui,
nes per amžius lieka jo malonė!

137 Prie Babelės upių—
tenai mes sėdėjome ir verkėme,
atsimindami Sioną.
2 Ant gluosnių[1] jos viduje
mes pakabinome savo kankles.
3 Nes tenai reikalavo iš mūsų tie,
kurie laikė mus nelaisvėje, giesmių,
ir mūsų engėjai—kas linksmina:
"Pagiedokite mums iš Siono giesmių!"

4 Kaip mes giedosime
VIEŠPATIES giesmę
svetimoje šalyje?
5 Jei pamiršiu tave, Jeruzale,
tepavysta mano dešinė!
6 Teprilimpa mano liežuvis man prie gomurio,
jei neatsiminsiu tavęs,
jei neiškelsiu Jeruzalės
aukščiau už visa, kas linksmina mane!
7 Atsimink, o VIEŠPATIE,
prieš Edomo sūnus
Jeruzalės dieną!
Jie sakė: "Nugriaukite! nugriaukite!
iki pačių jos pamatų!"
8 O Babelės dukterie, tu siaubėja[2],
laimingas, kuris atlygins tau
už tavo piktybę, kurią mums padarei!
9 Laimingas, kuris nutvers ir sudaužys
tavo kūdikius į uolą!

Dovydo

138 Aš dėkoju tau visa širdim!
Dievų akivaizdoje tegul giedosiu[3] tau!
2 Tegul parpulsiu link tavo šventosios maldyklos
ir dėkosiu tavo vardui
už tavo malonę ir ištikimybę,
nes padarei didį, [4]viršijantį visa, savo vardą ir[4] žodį!
3 Dieną, kurią šaukiau, tu išklausei mane,
padauginai[5] stiprybę mano sieloje.

4 Tedėkoja[6] tau, VIEŠPATIE,
visi žemės karaliai,
kai bus išgirdę tavo burnos žodžius,

---

[1] Arba: jovarų
[2] M: nusiaubtoji
[3] skambindamas
[4] Rk.; M: viršum viso savo vardo savo
[5] M: padarei neramią
[6] Arba: Dėkos

5 ir teapgieda[1] VIEŠPATIES kelius,
nes didelė yra VIEŠPATIES skaistybė!
6 Nes, nors pakilus yra VIEŠPATS,
jis žvelgia į žemąjį,
o puikųjį atpažįsta iš tolo.
7 Nors aš ir eisiu pačiu sąspaudos viduriu,
tu išlaikysi mane gyvą!
Kad ir rūstaus mano priešai,
tu ištiesi savo ranką,
ir mane išgelbės tavo dešinė!
8 VIEŠPATS tai įvykdys man apginti.
VIEŠPATIE, tavo malonė lieka per amžius!
Nemesk savo rankų darbo[2]!

Choro vedėjui. Dovydo psalmas

139 O VIEŠPATIE, tu ištyrei mane ir pažinai!
2 Tu žinojai, ar aš sėdžiu ar keliuos;
tu nuvokei, ką ketinau, iš tolo.
3 Kur man keliauti ir kur gulti, tu apsprendei
ir su visais mano keliais buvai susipažinęs.
4 Kai dar nebuvo žodžio ant mano liežuvio,
štai, VIEŠPATIE, tu jau tiksliai žinojai.
5 Iš užpakalio ir iš priekio tu laikei mane apsiautęs
ir padėjai ant manęs savo ranką.
6 Per nuostabi yra man ta pažintis,
per aukšta: negaliu jos suprasti!

7 Kur aš eisiu nuo tavo Dvasios
ir kur spruksiu nuo tavo veido?
8 Jei užkopčiau į dangų,—ten tu esi!
Ir jei pasikločiau patalą šeolyje[3],—štai tu!
9 Jei imčiau aušros sparnus,
nusileisčiau jūros gale,
10 tai ir ten tavo ranka vestų mane
ir nutvertų mane tavo dešinė!
11 Ir jei sakyčiau: "Vien tamsa teapdengia[4] mane,
ir naktis tebūnie šviesa aplink mane",
12 tai ir tamsa nebūtų tau per tamsi
ir naktis šviestų kaip diena![5]

13 Juk tu sukūrei mano inkstus,
surezgei[6] mane mano motinos įščiose.

---

[1] Arba: apgiedos
[2] M: darbų
[3] T.y. mirusiųjų buveinėje
[4] M: tegriebia
[5] M priduria: Tamsa yra kaip šviesa.
[6] Arba: laikei paslėptą

14 Aš dėkoju tau, kad esu taip nuostabiai, baimę keliančiai, sukurtas!
Nuostabūs yra tavo darbai,
ir mano siela tai gerai žino.
15 Tau nebuvo paslėpti mano kaulai,
kai buvau daromas slaptoje,
margai audžiamas žemės gilybėse.
16 Mano gemalą jau matė tavo akys,
ir tavo knygoje buvo jos visos surašytos:
dienos, kurios buvo žiedžiamos,
kai dar nė vienos jų nebuvo.

17 O man—kaip sunkiai suvokiamos tavo mintys, Dieve!
Kokios gausios jų sumos!
18 Aš skaičiuosiu jas: jų bus daugiau kaip smilčių!
Atsibudau[1], o tačiau tebesu su tavim!
19 O kad tu, Dieve, užmuštumei bedievį,
o jūs, kraugeriai, atstokite nuo manęs!
20 Jie kalba apie tave suktai,
[2]veltui kėlėsi prieš tave[2].
21 Ar neturėčiau nekęsti tų, kurie nekenčia tavęs, VIEŠPATIE,
ir šlykštėtis tais, kurie keliasi prieš tave?
22 Kraštutine neapykanta aš nekenčiau jų;
jie priešais man tapo.

23 Ištirk mane, Dieve, ir pažink mano širdį!
Mėgink mane ir pažink nerimastingas mano mintis!
24 Ir matyk, ar yra manyje kokia [3]ydinga elgsena[3],
ir vesk mane amžinuoju keliu!

Choro vedėjui. Dovydo psalmas.

140 Išlaisvink mane, VIEŠPATIE, nuo piktų žmonių,
nuo smurtingų vyrų apgink mane!
2 Nuo tų kurie pramanė pikta širdyje,
kas dieną kelia muštynes!
3 Jie padarė savo liežuvį aštrų kaip gyvatės;
angies[4] nuodai yra po jų lūpomis. *Sela.*
4 Pasergėk mane, VIEŠPATIE, nuo bedievių rankų,
nuo smurtingų vyrų apgink mane!
Nuo tų, kurie sugalvojo parstumti man kojas.
5 Slaptai paspendė puikuoliai man spąstus,
[5]ir nenaudėliai[5] išskėtė tinklą;
šalikelėje jie pastatė man žabangus. *Sela.*

---

[1] M; psl.: Atėjau prie galo [2] Rk. [3] Pž. skausmo kelias
[4] Pr. gyvatės raguotės (cerastes Cerastes cornutus) [5] M: ir virves

6 Aš tariau VIEŠPAČIUI: "Tu esi mano Dievas!
Klausykis, VIEŠPATIE, mano maldavimo balso!
7 O VIEŠPATIE, Valdove, mane gelbinti priebėga[1],
tu, kuris apdengei man galvą, kai žvangėjo ginklai,
8 nepatenkink, VIEŠPATIE,
bedievio įgeidžių,
neleisk pavykti jo kėslui!
9 [2]Tenekelia galvos[2], kurie supa mane!
Ką nelemta kalbėjo jų lūpos, teapdengia juos pačius!"
10 [3]Jis telydina[3] ant jų žarijas,
teįmeta juos į ugnį,
į prilijusias duobes, kad nebeatsikeltų!
11 Liežuvininkas teneįsikuria šalyje!
Smurtininkas, piktasis, tegainioja jį[4]!
12 Aš žinau, kad VIEŠPATS veda
varguolio bylą,
gina neturtėlių teises.
13 Tikrai, teisieji gali dėkoti tavo vardui,
tiesieji gyventi tavo akivaizdoje.

Dovydo psalmas

141 O VIEŠPATIE, aš šaukiaus į tave, skubėk pas mane!
Klausykis mano balso, kai šaukiu į tave!
2 Testovi mano malda kaip smilkalai prieš tave,
mano rankų pakėlimas kaip vakaro valgomoji auka!
3 Pastatyk, o VIEŠPATIE, sargybą mano burnai,
[5]saugą prie mano lūpų durų[5]!
4 Neduok linkti mano širdžiai į blogą dalyką,
kad bedieviaudamas daryčiau nusikaltimus
su vyrais, kurie elgiasi nedorai,
ir neleisk man ragauti jų skanėstų!

5 [6]Temuša mane teisusis, maldingasis tesubara mane,
tačiau bedievio aliejus tenepuošia mano galvos!
Ne, mano papuošalas tebūnie mano malda, kai jie daro pikta!
6 Kai jie bus įpuolę į savo teisėjų rankas,
jie supras, kad VIEŠPATIES žodis yra patikimas.
7 Kaip kad suskaldo uolą ir išaria žemę,
bus išbarstyti jų kaulai šeolio[7] žiomenims.[6]

8 Juk į tave, VIEŠPATIE, Valdove, nukreiptos mano akys!
Prie tavęs prisiglaudžiau: neišliek mano sielos!

---

[1] Arba: galybe [2] Rk. [3] Sp.
[4] M priduria: be atvangos (pr. stūmis po stūmio)
[5] M: saugok mano lūpų duris
[6] 5-7. skirsnelių vertimas tėra apdarkyto hebr. teksto rekonstrukcija.
[7] T.y. mirusiųjų buveinės

9 Pasergėk mane nuo galios spąstų, kuriuos man paspendė,
nuo piktadarių žabangų!
10 Teįkrinta kiekvienas bedievis į savo pinkles,
tuo tarpu kai aš praeisiu!

Dovydo [1]pamokomasis kūrinys[1]. Kai jis buvo oloje. Malda.

142 Aš garsiai[2] šaukiuos į VIEŠPATĮ;
aš garsiai[2] maldauju VIEŠPATĮ.
2 Aš išlieju jo akivaizdoje savo skundą,
savo bėdą pranešu jo akyse.
3 Kai geibsta manyje mano dvasia,—
tu gi žinai mano taką!

Ant tako, kuriuo einu,
slaptai jie padėjo man spąstus.
4 Žvelgiu į dešinę ir regiu—
neturiu nė vieno, kuris rūpintųsi.
Dingo man prieglоba;
niekas neklausia apie mano gyvybę!
5 Aš šaukiaus į tave, o VIEŠPATIE;
aš tariau: "Tu esi mano prieglauda,
mano dalia gyvųjų šalyje!"
6 Kreipk dėmesį į mano raudojimą,
nes esu labai nukeipęs!
7 Išlaisvink mane nuo mano persekiotojų,
nes jie yra man per stiprūs!
8 Išvesk mane iš kalėjimo,
kad dėkočiau tavo vardui!
9 Susiburs aplink mane teisieji,
nes[3] padarysi man gera.

Dovydo psalmas

143 VIEŠPATIE, išgirsk mano maldą,
klausykis mano maldavimo!
Būdamas ištikimas, išklausyk mane, būdamas teisus!
2 Ir neik į teismą su savo tarnu,
nes niekas gyvas nėra teisus tavo akyse!

3 Nes priešas persekiojo mano sielą,
sutrypė į žemę mano gyvybę,
pasodino mane į tamsybes, kaip amžinai mirusiuosius.
4 Tad geibo manyje mano dvasia,
mano viduje sustingo man širdis.

---

[1] Žr. Ps. 32, pst. 3. [2] Pr. savo balsu [3] Arba: kai

5 Aš atsiminiau senąsias dienas,
mąsčiau apie visą tavo veiklą,
apie tavo rankų darbą galvojau.
6 Aš išskėčiau savo rankas į tave;
mano siela tau buvo kaip trokštanti žemė. *Sela.*

7 Skubiai išklausyk mane, VIEŠPATIE:
nyksta mano dvasia!
Neslėpk savo veido nuo manęs,
kad nebūčiau panašus į tuos, kurie žengia į duobę!
8 Duok man jau rytmetį išgirsti tavo malonę,
nes tavim pasitikėjau!
Parodyk man kelią, kuriuo turiu eiti,
nes į tave pakėliau savo sielą!

9 Išlaisvink mane nuo mano priešų, VIEŠPATIE,
nes pas tave atbėgau[1]!
10 Mokyk mane vykdyti tavo valią,
nes tu esi mano Dievas!
Tavo geroji dvasia tevedžioja mane
[2]lygia žeme[2]!
11 Dėl savo vardo, VIEŠPATIE, išlaikyk mane gyvą!
Savo teisumu išvesk mano sielą iš bėdos!
12 O kad savo malone nutildytumei mano priešus
ir pražudytumei visus mano sielos prispaudėjus,
nes aš esu tavo tarnas!

Dovydo

144 Tebūnie garbinamas VIEŠPATS, mano uola,
kuris išlavino mano rankas kovai,
mano pirštus karui,
2 [3]mano malonė[3] ir mano pilis,
saugi man aukštuma ir mano gelbėtojas,
mano skydas ir tas, prie kurio glaudžiaus,
kuris man pajungė mano tautą!

3 VIEŠPATIE, kas yra žmogus, kad juo rūpinies,
ir žmogaus sūnus, kad apie jį galvoji?
4 Žmogus—į kvapą jis panašus;
jo dienos—kaip praeinąs šešėlis.

5 VIEŠPATIE, palenk savo dangų ir nuženk!
Palieski kalnus, kad jie rūktų!
6 Tviskink žaibais ir išsklaidyk juos!
Paleisk savo strėles ir sukelk juose sąmyšį!

---

[1] G; M: apdengiau
[2] Kt. snv. rankr.: lygiu taku (arba: keliu)
[3] T.y. malonės versmė man

7 Ištiesk savo ranką iš aukštybės,
ištrauk mane ir išlaisvink mane iš gausingų vandenų,
iš rankos svetimšalių,
8 kurių burna kalba vylių
ir kurių dešinė yra apgavystės dešinė!

9 Dieve, naują giesmę
tegul aš tau giedosiu,
dešimčiastyge arfa tegul skambinsiu tau,
10 kuris duodi pergalę karaliams,
kuris ištraukei Dovydą, savo tarną!
Nuo žiauraus kalavijo 11 atitrauk mane
ir išlaisvink mane iš rankos svetimšalių,
kurių burna kalba vylių
ir kurių dešinė yra apgavystės dešinė!

12 Tegyvuoja mūsų sūnūs kaip [1]augalai,
užaugę savo lysvėse[1],
mūsų dukterys kaip kertiniai šulai, išdrožinėti
rūmų pavyzdžiu!
13 Mūsų sandėliai tebūnie pilni, parūpiną
[2]visokeriopo maisto[2]!
Mūsų avys teveda tūkstančius,
tesidaugina dešimtimis tūkstančių mūsų ganyklose!
14 Mūsų karvės[3] tebūnie veršingos, be nelaimių
ir išsimetimo!
Ir tenebūnie aimanavimo mūsų aikštėse!
15 Laiminga tauta, kuriai taip yra!
Laiminga tauta, kurios Dievas yra VIEŠPATS!

Dovydo malda

145

ĀLEF Teaukštinsiu tave, mano Dieve, Karaliau,
ir tegarbinsiu tavo vardą visada ir per
amžius!
BĒT 2 Kasdien tegul garbinsiu tave
ir girsiu tavo vardą visada ir per amžius!
GIMEL 3 Didis yra VIEŠPATS
ir labai girtinas,
ir jo didybė neištiriama!

DĀLET 4 Viena karta teišgiria kitai tavo darbus
ir tavo galingus veiksmus tepaskelbia!

---

[1] M: užaugę augalai, kai jie dar jauni
[2] Pž. nuo vienos rūšies iki kitos
[3] Pr. raguočiai

HĖ 5 Apie tavo didybės skaistų žibesį tegul jie kalba
ir [1]tavo stebuklus apmąsto[1]!
VĀV 6 Apie tavo baisingų veiksmų galią tegul jie šneka
ir apie tavo didumą pasakoja[2]!
ZAJIN 7 Ką atsimena apie daugybę tavo malonės, tegul jie išlieja
ir dėl tavo teisumo tegul krykštauja!

CHĖT 8 Malonus ir gailestingas yra VIEŠPATS,
lėtas rūstintis ir didelis malone!
TĖT 9 Geras yra VIEŠPATS visiems,
ir jo pasigailėjimas visiems jo kūriniams.
JŌD 10 Tedėkoja tau, VIEŠPATIE, visi tavo kūriniai
ir tavo pamaldieji tegarbina tave!
KAF 11 Apie tavo karalystės garbę tegul jie šneka
ir apie tavo karžygiškumą tegul kalba,
LĀMED 12 kad pagarsintų žmonijai[3] tavo[4] karžygiškus darbus
ir tavo[4] karalystės spinduliuojančią skaistybę!
MĖM 13 Tavo karalystė visų amžių karalystė,
ir tavo valdžia pasilieka per visas kartas!

NŪN [5]Patikimas yra VIEŠPATS visuose savo žodžiuose
ir ištikimas visuose savo darbuose.[5]
SĀMECH 14 VIEŠPATS paremia visus, kurie krenta,
ir atitiesia visus nulenktuosius.
'AJIN 15 Visų akys tavęs laukia,
o tu jiems duodi jų maisto, kai ateina jo metas.
PĖ 16 Tu atgniauži savo ranką
ir pasotini visa, kas gyva, [6]tuo, kas patinka[6].
ŞĀDĖ 17 Teisus yra VIEŠPATS visuose savo keliuose
ir ištikimas visuose savo veikaluose.
KŌF 18 Arti yra VIEŠPATS visiems, kurie šaukiasi jo,
visiems, kurie jo šaukiasi nuoširdžiai.
RĖŠ 19 Jis norą tų, kurie jo bijo, įvykdo,
jų šauksmą išgirsta ir juos išgelbsti.
ŠYN 20 VIEŠPATS sergi visus, kurie jį myli,
bet visus bedievius sunaikina.
TĀV 21 Te pagyrą VIEŠPAČIUI kalba mano burna,
ir tegarbina kiekvienas kūnas jo šventąjį vardą
visada ir per amžius!

146

Girkite VIEŠPATĮ!
Girk, mano siela, VIEŠPATĮ!

---

[1] G Syr.; M: apie tavo stebuklų dalykus (pasakojimus) tegul aš mąstysiu
[2] T; M: tegul aš pasakosiu [3] Pž. žmonių sūnums
[4] M: jo [5] 1 MSS G Hier. Syr. [6] Pr. pasimėgimu

2 Tegul girsiu aš VIEŠPATĮ, kol gyvensiu,
giedosiu[1] savo Dievui, kol pateksiu!

3 Nepasitikėkite kunigaikščiais, žmogumi[2],
kuriame nėra pagalbos!
4 Išeina jo dvasia—jis sugrįžta į savo žemę;
tą pačią dieną žūna jo sumanymai.

5 Laimingas, kuriam pagalba Jokūbo Dievas,
kurio viltis rymo ant VIEŠPATIES, jo Dievo,
6 kuris padarė dangų ir žemę,
jūrą ir visa, kas yra juose,
kuris sergi ištikimybę per amžius,
kuris gina teises prislėgtiesiems,
teikia duonos alkaniesiems!
VIEŠPATS paleidžia belaisvius.
8 VIEŠPATS atidaro akis akliesiems.
VIEŠPATS atitiesia nulenktuosius;
VIEŠPATS myli teisiuosius.
9 VIEŠPATS sergi ateivius,
našlaitį ir našlę atkelia,
o bedievių kelią sukreivina.

10 VIEŠPATS karaliauja per amžius,
tavo Dievas, o Sione, per kartų kartas!
Girkite VIEŠPATĮ!

147 Girkite VIEŠPATĮ!
Nes gražu giedoti[3] mūsų Dievui,
nes [4]maloni, meilinga[4] yra gyriaus giesmė!
2 Atstato Jeruzalę VIEŠPATS,
Izraelio tremtinius surenka,—
3 jis, kuris gydo tuos, kurių širdis sukulta,
ir sutvarsto jų žaizdas;
4 kuris suskaičiuoja žvaigždžių skaičių,
jas visas vardais vadina!
5 Didelis yra mūsų Viešpats ir turi daug jėgos;
jo išmanymui nėra saiko.
6 Atkelia pažemintuosius[5] VIEŠPATS;
jis nulenkia bedievius iki žemės.

7 Giedokite VIEŠPAČIUI dėkodami,
skambinkite mūsų Dievui kanklėmis!

---

[1] skambindamas
[2] Pž. žmogaus sūnumi
[3] skambinant
[4] Arba: jis yra malonus; meilinga (arba: pritinki)
[5] Arba: žemuosius (nuolankiuosius)

8 Jam, kuris apkloja dangų debesimis,
kuris paruošia žemei lietų,
kuris liepia kalnams želdinti žolę.
9 Jis teikia žvėrims jų ėdesio,
varnaičiams, kurie šaukiasi [1]į jį[1].
10 Ne žirgo stiprumą jis mėgsta,
ne vyro blauzdos jam patinka.
11 Patinka VIEŠPAČIUI tie, kurie jo bijo,
kurie viliasi jo malonės.

12 Šlovink, Jeruzale, VIEŠPATĮ!
Girk savo Dievą, Sione!
13 Nes jis sutvirtino tavo vartų sklendes,
palaimino tavo sūnus tavo viduje—
14 jis, kuris padarė tavo sritį ramove,
[2]geriausiais kviečiais[2] sotino tave;
15 kuris siuntė savo įsaką į žemę;
—itin skubiai bėga jo žodis!—
16 kuris duoda sniegą kaip vilną,
šerkšną it pelenus barsto;
17 kuris mėto savo ledą kaip trupinius—
[3]kas gali pakelti jo šaltį?[3]
18 Jis pasiunčia savo žodį ir juos sutirpdo,
[4]papučia savo kvapą[4]—teka vandenys.
19 Jis paskelbė savo žodį Jokūbui,
savo nuostatus ir teisę[5] Izraeliui.
20 Taip jis nedarė jokiai tautai
ir [6]savo teisės neapreiškė jiems[6].
Girkite VIEŠPATĮ!

148 "Girkite VIEŠPATĮ!
Girkite VIEŠPATĮ iš dangaus!
Girkite jį aukštybėse!
2 Girkite jį visi jo angelai!
Girkite jį, visi jo kariai!
3 Girkite jį, saule ir mėnuli!
Girkite jį, visos žėrinčios žvaigždės!
4 Girkite jį, dangų dangūs
ir vandenys, kurie talkšote viršuj dangų!"

5 "Girkite VIEŠPATIES vardą,
nes jis įsakė—ir jie buvo sukurti.

---

[1] G
[2] Pž. kviečių riebalais
[3] M; psl.: nuo jo šalčio sustingsta vandenys
[4] Arba: leidžia pūsti savo vėjui
[5] Pr. teisines normas
[6] G Syr. ir kt.; M: teisė—jie nepažino jos.

6 Ir jis pastatė juos, kad būtų visada ir per amžius.
Jis dėsnį davė, ir to [1]jie nelaužo[1]!"
7 "Girkite VIEŠPATĮ nuo žemės:
jūs marių pabaisos ir pirminiai vandenynai!
8 ugnie ir kruša, sniege ir dūmai,
tu vėtra, kuri vykdai jo įsaką!
9 jūs kalnai ir visos kalvos,
vaismedžiai ir visi kedrai!
10 jūs žvėrys ir visi gyvuliai,
ropliai ir sparnuoti paukščiai!

11 jūs, žemės karaliai ir visos tautos,
kunigaikščiai ir visi žemės teisėjai!
12 jaunikaičiai ir taip pat mergaitės,
seneliai su vaikais!"

13 "Girkite VIEŠPATIES vardą,
nes vien tik jo vardas tėra pakilus!
Jo didybė viršija žemę ir dangų!
14 Ir jis paukštino ragą savo tautai!"

"Garbė visiems jo maldingiesiems,
Izraelio sūnums, tautai [2]tų, kurie jam artimi[2].
Girkite VIEŠPATĮ!"

149 Girkite VIEŠPATĮ!
Giedokite VIEŠPAČIUI naują giesmę,
jį giriančią giesmę maldingųjų bendruomenėje!
2 Tesilinksmina Izraelis savo Kūrėju!
Siono sūnūs tedžiūgauja savo Karaliumi!
3 Jie tegiria jo vardą, šokdami ratelį,
būgnu ir kanklėmis tegroja jam!
4 Nes VIEŠPATS palankus savo tautai;
jis papuošia žemuosius savo pergale!

5 Džiūgauja[3] maldingieji [4]su garbe[4],
krykštauja[3] savo pataluose.
6 Dievo aukštinimai[3] jų gerklėje,
dviašmenis kalavijas jų rankoje,
7 kad įvykdytų kerštą pagonims,
plakimus tautoms,

---

[1] M: jis nelaužo
[2] M: to, kuris jam artimas; arba: kuri jam artima
[3] Arba: Tedžiūgauja . . . tekrykštauja . . . tebūnie
[4] Arba: sieloje

8 kad surištų jų karalius pančiais
ir jų garbinguosius geležinėmis grandinėmis,
9 kad įvykdytų jiems aprašytąjį teismą!
Tuo pasižymi visi jo maldingieji.
Girkite VIEŠPATĮ!

150 Girkite VIEŠPATĮ!
Girkite Dievą jo šventovėje!
Girkite jį jo galingame dangaus skliaute!
2 Girkite jį dėl jo galingų veiksmų!
Girkite jį, [1]kaip verta[1] jo [2]nepaprastos didybės[2]!
3 Girkite jį, pūsdami ragą!
Girkite jį arfa ir kanklėmis!
4 Girkite jį būgnu ir šokdami ratelį!
Girkite jį stygomis ir vamzdžiu!
5 Girkite jį skambiais cimbolais!
Girkite jį trenksmingais cimbolais!
6 Visa kas kvėpuoja
tegiria VIEŠPATĮ!
Girkite VIEŠPATĮ!

---

[1] M; MSS Syr.: dėl

[2] Pž. jo didybės nepaprasto dydžio

SUTRUMPINIMAI

G —versio graeca LXX interpretum, graikiškasis Septuagintos tekstas
G^B —versio graeca LXX interpretum, codex Vaticanus, Septuaginta, Vatikano rinkinys
hbr. —hebrajų, hebrajiškai
Hier.—Hieronymus, Jeronimas
kt. —kiti komentatoriai, aiškintojai
kt. (snv.) rankr.—kiti (senoviniai) rankraščiai
kt. vrč., kt. vrt.—kiti verčia, kiti vertėjai
lit. —literaliai, pažodžiui, paraidžiui
M —Masora, textus masoreticus, mazoretinis (hebrajų) tekstas
MS —rankraštis
MSS—rankraščiai
pkl. —perkelta
plg. —palygink
pr. —paraidžiui
psl. —(komentatorių) pasiūla, siūloma
pst. —pastaba
pž. —pažodžiui
rk. —rekonstrukcija, (sudarkyto originalinio teksto bandomasis) atitaisymas
Sym.—Symmachus
Syr. —versio syriaca, Senojo Testamento versija sirų kalba
sk. —skirsnelis, skaityk
sp. —spėjinys, konjektūra
T —Targum
t.y. —tai yra
vsk. —vienaskaita
žr. —žiūrėk

Printed in Great Britain by
BILLING & SONS LTD.
GUILDFORD AND LONDON